

VIBAI'ON KALOT' MENON

Ε Η Α Ο Ε Ε Ο Η.

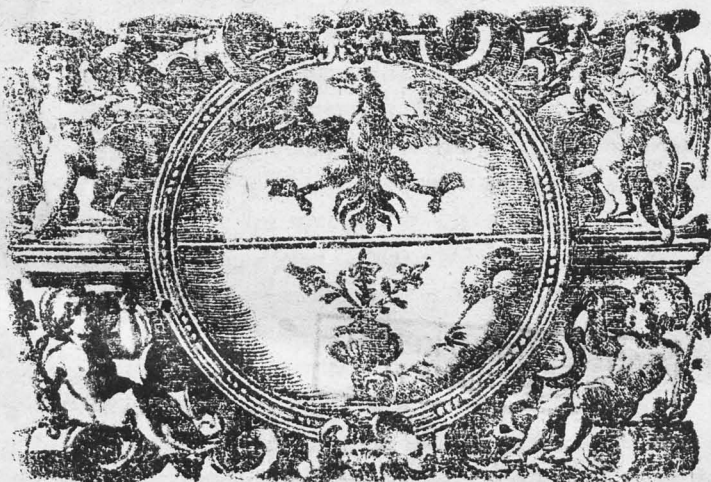
ΤΟΥΤΕΣΤΙΝ ΟΓ' ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΒΙΟΙ
τῶν Ἀγίων, ἐκ τοῦ Μεταφραστῆ Συμεῶνος.

Ἐκλελεγμένοι, καὶ εἰς κοινὴν Μεταφρασθέντες διάλεκτον
τῆς Ἀγαπίου Μοναχοῦ.

ΚΑΙ ΤΑΝΤΗΝ ΝΕΩΣΤΙ ΤΥΠΩΘΕΝΤΕΣ,
διορθωθεντις ὑπο τῆ ἀνωθεν μετὰ πεισις ἐπιμελείας.

Μετὰ τοῦ προσήκουτος Πίρακος.

Con Licenza de' Superiori, & Privilegio.

Ε Ν Ε Τ Ι Η Σ Ι,

Παρά Ἀνδρέα τῷ Γουλιανῷ. α χ π ἄ.

Πολίεται κοντὰ εἰς τὸν Πόντε τῆ ἀγίᾳ Φατίνε.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

168678

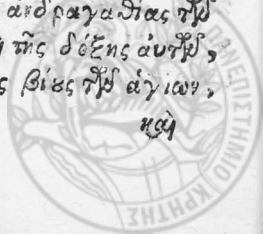
Α Ε Η Η Ε Ο Γ

ΤΟΙΣ ΕΝΣΕΥΖΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΤΕΙΝ.

Ἄν εἰς τοὺς σωματικούς πολέλους ἔχουσι οἱ στρατιῶται
 ἢ ἐπηγείων βασιλίαν φροδυσίαι θαυμάσιον , καὶ
 πολεμοῦσι τοὺς ἐναντίους μετ' ἰσῶν ἀνδρείαν , καὶ χι-
 ναϊότητα , δεῖ νὰ λάβωμεν ἕλιγον δῶρον , καὶ βρα-
 βεῖον ἐπίκτηρον , τίσον ἑρέπει νὰ φράξωμεν ἡμῖς οἱ
 χριστιάνοι , πρὸς τὸν ἐπουράνιον βασιλέα τὸν πλουσί-
 δωρον , καὶ πανάγαθον . Ὅστις βραβεῖται , καὶ πληράνει τὸν μικρόν-
 μας κόπον , μετ' ἀνταπόδωσιν ἄπειρον ; Ἐὰν ἀγαπᾷ πᾶς ἕνας τὸ καλόν-
 του , καὶ ἔφιλος , ποῖον ἀγαθὸν μεγαλιότερον , καὶ ὠφελιμιότερον ,
 ὡς τὴν οὐράνιον βασιλείαν , καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον ; Ἐὰν παρακινᾷσαι
 ὦ ἄνθρωπε , νὰ ἀγαπᾷς ἕνα πρόσωπον δεῖ δωρεάς , καὶ ἐνεργείας
 ὅπου σοῦ ἔκαμμε . Ἡ δὲ διάγάπη , καὶ σπλάγχχνος ὅπου σοῦ ἔδειξεν .
 Ἡ δὲ τὴν ὠραιότητα , καὶ τὸ κάλλοστον . Ἡ δὲ τὸν πλοῦτον αὐτὴ τὴν
 σοφίαν , καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα . Τίссου ἐχάρισι τίσσαι δωρεάς ,
 καὶ ἀγαθὰ ἀναρίθμητα τῆς φύσεισσι , καὶ χάριτος ; Τίσσει τοσοῦτον
 ἠγάπησι , νὰ θανατωθῆ διὰ λόγουσου , ὡς ὁ ποιητής , καὶ δεσπό-
 τησσου ; Τίς τούτου ὠραιότερος , ὅστις τὸν ἥλιον τὴν σελήνην , καὶ τοὺς
 λοιποὺς φωστῆρας ἰποίησι ; Τίς πλουσιώτερος τούτου , σοφώτερος ,
 καὶ ἰχυρότερος , καὶ πάντων ἐπαίνων , καὶ ἐγκωμίων ἀνώτερος ; Καὶ
 ἰὰν εἶσαι δεδμεμένος μετ' ὅσας αἰτίας ἐνεργειῶν , καὶ χαρίτων ὦ ἄνθρω-
 πε , διατινὰ φαίνεσαι ἀγνώμων πρὸς τὸν ἐνεργέτην , καὶ τίссον ἀχάρι-
 στος , νὰ ποθῆς φθαρτὰ , καὶ μάταια πράγματα . καὶ νὰ ὀρέγισαι
 ὑπὲρ τὸν κτίσῶν τὰ κτίσματα ; Ἐὰν ὅταν σοῦ χάριση τίς ἄνθρωπος

ἕνα δ᾿ ἄρον, ὅπου νὰ χερίζη χίλια φλοεῖα, ἢ ἐλιγάτρον. Ἡ σοῦ θε-
ραπύσει τίς ἰατρίς τῆς ἁμαρτῶν ὑπέρθωσι. Ἡ παραλυσίαν χει-
ρῶν, ἢ ποδῶν, ἢ ἀρρώσιν ἄλλω τῷ σώματι. Μήτις ὑποχέριστε
ὄλνωση τῆς ζωῆς. Καί ἂν τύχη χερίαν λαμβάνεις θάνατον διαζαπύ-
του. Ποσοῦ ἔσαι χερώσης ἢ πράξης πρὸς τὸν ποιητὴν, καὶ σωτήρα-
σου. Ὅπου σοῦ ἰδημιουργήσει ὅλα τὰ μέλη. Καὶ σοῦ ἔχαιεσι τόσας
δωριάς, ὅσας εἰς τὴν ἁγίαν Ἀμαρτωλῶν Σαθηίαν ἐγράψαμεν; Ἐάν
δὲν προθυμοποιεῖσαι διὰ τὰ παρελθόντα χερίσματα, καὶ διὰ τὰ μέλ-
λοιτα τίς αἰώνιου μακαριστοῦ, ἔπρεπε καδ' ὄραν νὰ ἀγωνίζεσαι.
Διὰ νὰ μὴ ὑπερβῆς ὡς ἀχάριεος τοσοῦτοι περὶ τῶν ἁπολαύσεων. Ὡ-
τῆς ἀφροσύνης σου ἀνθρώπε. Διὰ ψόδῃ, καὶ μάταιον πλεῖτον, καὶ
τιμὴν πρόσκαιρον, εἰσεβαίνεις ἀνόητε εἰς ἐ διαφόρους κινδύνους θαλάσ-
σιστε, καὶ ξηρᾶς. Καὶ δὲν φησὶ ἀκούσιν τῷ θέρει, καὶ χειμῶνος δειμύ-
τητα. Λησῶν ἐφόδες, καὶ τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων ὑπέρθωσι, καὶ πᾶσαν
ἄλλω δεινὴν κακοπάθειαν. Καὶ ἔλα τὴν αἰώνιον ἁπλοσύνην, καὶ μακα-
ριστίαν ἀδελφοδωχόν, δὲν θέλεις νὰ κακοπαθήσης ὀλίγον τίποτε; Ἄνεον
μισέυγεις διὰ τὸν τὸν ἐπί κλον κόσμον ὡς παροικος. Καὶ ὑπάγεις εἰς
τὸν αἰὶ διαμέροισι. Καὶ διὰ ὅλα ταῦτα ὅπῃ σινάγεις ἰδῶ, μὲ πῶσω ἀχορ-
ταγῶ, καὶ δὲν ἀνείκασον, δὲν ἠμπορεῖς νὰ πάρης κἀν ἕνα ἀργύριον.
Ἀλλὰ μένου ὅλα ἰδῶ, νὰ τὰ χαιρένται οἱ ἐχθροὶ σε παλαίπαρε. Καὶ
σὺ νὰ λιμάσης αἰκία, ὀδυνάμῃος πάντοτε, καὶ οδυρόμῃος ἀσφέλω-
ται. Πῶς ἔχασες τὸν κερὸν τῆς παροικίας σου ἄκαρτα. Ἐάν ἐν ποδῆς νὰ
ἔχης ἁπλοσύνην πάντοτε, μὴ ἀμελᾶς τὴν σωτηρίαν σου. Ἀλλὰ κοπία-
ζε ὅσον δύσεσαι εἰς τὰ πνευματικὰ φεισοσπτερον. Διὰ νὰ ἔυρης ἀναπαυ-
σιν αἰώνιον. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν πνεῦμα φρόθυμον ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής. Διὰ
νὰ σᾶς βοηθήσω ὡ ἀκροαταί, νὰ νικήσετε τὴν δυσκολίαν τῆς φύσεως, ἐσ-
νὰ θροισα ἐπούτους πύς ἀραιότερες βίβες τῷ Μεταφράσει. Καὶ τοὺς ἐτύπω-
σα τώρα τὴν δεύτεραν φοράν ὅπῃ ἤλθα ἰδῶ εἰς τὴν Βορειάν. Καθὼς καὶ
τὴν πρώτην ἐτύπωσα τὸν Παράδεισον, εἰς ὑμέτεραν ἀφίλειαν. Ἐπω-
ιόμασα δὲ τὴν παρῶσαν. Βίβλον ΕἰΚΛΟΓΙΟΝ. Ἡ γουν Ἀνθολό-
γιον διατίθειται ὅπως οἱ ἐκλεκτοὶ λόγοι, καὶ βίοι ἀφιλημότεροι ὅπῃ εἰς
τὰς Βίβλους μα εὐερίσκονται. Δεχθεῖτε ἕν ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ τὸ το δ᾿ ἄ-
ρον ὡς πολυτίμητον. Καὶ ἀναγινώθετε πολλὰ κισ νέοι, καὶ γέροντες, διὰ
νὰ συζητήσῃ πᾶς ἕνας τὸν ὅμοιον. Καὶ νὰ μιμηθῆ τὰς ἀνδραγαθίας τῶν
δέλων τῷ Χριστῷ ὅσον δύεται, ἰάν ποδῆ, νὰ γίνῃ, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ,
καὶ μακαριστοῦ μέτοχος. Εἰ δὲ καὶ ἀναγινώθετε μόνον τὰς βίβες τῶν ἁγίων,
καὶ

καὶ ἀρίστην νὰ μὴν ἀποκτήσῃτε, χάριτας. Ὅτι μήτι ἐγὼ ὠφελῆμαι, μόνον
διατί τὰς ἐξήγησα, ἐπεὶ οἱ σὺν ὀπίητες ἀκέραι, ἐὰν δὴν μιμηθῶμεν τὰς
φράσεις. Διατί ὅποιος διδάσκει εἶναι χρεώσης νὰ κάμνη ὅσα διδάσκει.
Καὶ τότε ἔχει μισθὸν ἀναείθμιτον. Ὁμοίως καὶ οἱ ἀκροατῶν δὴν ὠφελῆνται
ὑπὸ τὴν ἀνάγνωσιν μόνον, ἀλλὰ ὑπὸ τὰς ἐργασίας, καὶ φράσεις. Μὴ
λυπᾶσθε λοιπὸν τὴν σάρκα ὡς σκολικὸ βρωτὸν. Ἀλλὰ κακοπαθήσῃτε
τὴν μίαν νύκτα τῆς ἰσοτισμίνης ταύτης ζωῆς. Νὰ ἔχητε παιστοτικὴν
ἀνάπαυσιν, εἰς τὴν πᾶμφωτον ἡμέραν τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.
Ἐπάρτε ὑπὸ τοὺς φράσεις παράδειγμα. Ὅπου ὑπάγουν πολλαίς
εἰς τὸ κυήγειον. Καὶ ὅσοι δὴν ἀμελήσεν, ἀλλὰ ἀζητηθῶσιν ὅλην
τὴν νύκτα κριπῶντες ἀόκνη, γεμῶντες τὸ ταχὺ τοὺς κόφινας, καὶ
σάκκους ὀφείματα, καὶ ἀπέρχονται εἰς τὴν ἰκίαντες χείροντες. Ὅσοι δὴ
πάλιν ἀμελήσεν, καὶ κοιμηθῶν ἀφ' ἑσπείρας, ἰσοδιάζου ἀνέμεν
αὐριον. Τὸ αὐτὸ γίνεται, καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐργάτας γεωργίας, καὶ τεχνίτας
ἅπαντας. Καὶ ὅσοι δὴν ὀκνεύουσιν, ἀλλὰ δεύουσι λαμβάνουσι τὸν μισ-
θὸν τῆς κόπτης ἄξιον. Ἀς κακοπαθήσωμεν ἐν ἀδελφοὶ εἰς τὸν μουσικὸν
ἀμπελῶνα. Ἀς σπείρωμεν ἄφθονα τὸν χειμῶνα, νὰ ἰσώδω σωμῶ
μετὰ τὴν ἀνοιξιν πᾶσι. Ἀς ἔχωμεν ἑσπέραις ἰσώδω πρὸς τὰς πῶχας,
καὶ συμπάθειαι. Ἀς μισήσωμεν πᾶσαι ἀκαθαρσία σαρκὸς, καὶ πνεύ-
ματος. Ἀς ταπεινωθῶμεν νὰ συγχαρήσωμεν τοῖς ἀδελφοῖς τὰ παρα-
πῶματα, ὅσα νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ὁ κύριος. Ὅσοι δὴ εἶναι μνη-
σικάκοι. Καὶ δὴ θέλει νὰ κάμωμεν ἀγάπην μὴ τὸν ἐχθρόντες, ἀς ἀναγνώ-
θωμεν τὸ φοβερὸν τῆς Σαπεικίου ὑποδείγμα, νὰ ταπεινωθῶν. Ὅτι
ἄλλος λόγος δὴν εἶναι εἰς ταύτην τὴν Βίβλον ἀναγκαιότερος, ὡς ἀνέκτι-
νον. Ἡ γοῶν τῆς ἀγίου Νικηφόρου τὸ Μαρτίριον. Διὰ νὰ ἰδοῦσι ὅτι
χωρεῖς τῆς ἀγάπης τινὰς δὴν σώνεται, ἐὰν τὴν δώσεν, καὶ διὰ τὸν Χει-
ρὸν κολασθεῖα μύρια. Ἀς ἀγωνισθῶμεν νομίμως λοιπὸν, καὶ γυ-
ναίως ἀς πολεμήσωμεν τὸν πολέμιον, διὰ νὰ λάβωμεν ἀμαρτανίους
σπιθάνους, καὶ δόξαν αἰώνιον. Ναι ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, ὡς ἀκαλῶ-
σας μὴ δειλιάσῃτε τὸν κόπον, καὶ ἀμελήσῃτε, Ναι ἰσπερὶ τῆς τρεῖς τῶν,
καὶ τοιούτων ἀγαθῶν τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος. Ὅτι φεραστοίραν τι-
μὴν, καὶ δόξαν ὑπολαμβάνει ἕνας δούλος Χριστοῦ, ὅπου φυλάξῃ τὰς
ἐντολάς σου, παρά ὅσῳ ἔχει ἰδῶ ἕνα βασιλῆος ἐπίγειος. Καὶ δικαίως.
Ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος. Οἱ Καίσαρες. καὶ ἄλλοι βασιλεῖς, ὅπου ἐξουσια-
σαν ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπολεμοῦσαν μετ' ἀνθρώπων, καὶ ἐκέρδησαν χω-
ρας, καὶ κἀσπέρ ἐπίγεια. Ἀμὴ οἱ δούλοι τῆς Χριστοῦ πολεμοῦσι τοὺς δαίμο-
νας.

νας. Ὅθεν πρέπει νὰ ἐπαιῦνται αὐτοί, καὶ νὰ ἐγκωμιάζονται ὡς ἐλασώτεροι.
 καὶ ἐὰν ἔτις ἔχη δὴν τυχεῖν νὰ ἀμελεῖ μὲν τὴν σωτηρίαν μας. Ἀλλὰ νὰ πο-
 λιμὲ μὲν ἀνδρείως νὰ νικήσωμεν τὴν φιλαυτίαν μὲ ὄλοντες τὸν σρωτόν. Νὰ
 ῥιποτάξωμεν τὸ χεῖρον πρὸ κρείττονι καὶ ὅταν δὲ λάσωμεν πλείας τὴν σάρκα
 τοῦ πνεύματι, τότε διὰ ὀλίγου κακοπάθειαι, ὅπου ὑπομείνωμεν ἐδὲ εὐρύ-
 σκαιρα, κληρονομοῦμεν ἀνάπαυσιν παιτοτικὴν, καὶ ἀβήρητον ἡδονὴν. Χα-
 ραι, καὶ εὐφροσύνη ἀνίεφραστον, καὶ δόξαν ἀνικητήγητον. Νὰ δοξάζωμεν
 Τετάρτη ἐν Μονάδι, καὶ Μονάδα ἐν Τετάρτῃ ἵνα Θεὸν ἑροαιένιον. Ἐ-
 φρίπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ εὐφροσύνη σὺς τοὺς αἰῶνας ἢ αἰῶνας.
 Ἀμήν.

Π Ε Η Α Ζ Ψ Η Γ

ΒΙΒΛΟΥ ΤΑΥΤΗΣ

Βίος τῆς ἁγίας Ἀποστόλου, καὶ Ἐυαγγελιστῆ Ματθαίου.	φύλ. 1
Μαρτύριον τῆς ἁγίας Κικιλίας, καὶ τῆς σὺν αὐτῇ.	8
Τοῦ ἁγίου Ἀμφιλοχίου Ἐπισκόπου Ἰκονίου.	16
Τῶ ἁγίῳ Γρηγορίῳ Ἀκραγαπίνων.	23
Τῶ ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Κλήμεντος Πάπ᾽ Ῥώμης.	41
Τῶ ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Πέτρῳ Ἀλεξανδρείας.	59
Τῶ ἁγίῳ Ἰωάννῃ Δαμασκυνῷ.	66
Τῶ ἁγίῳ Παταπίου.	78
Τῶ ὁσίου Δαυὶδ τῷ Στυλίτου.	51
Τῶ ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίῳ τῷ Θεοφόρου.	71
Τῆς ἁγίας Ἰβελιᾶς τῆς Μάρτυρος.	78
Τῆς ἁγίας Ἀναστασίας.	84
τῶ ἁγίων δυσμερίων Μαρτύρων τῶν ἐν Νικομηδείᾳ καίντων.	93
Τῶ ὁσίῳ Μαρκέλλῳ τῶ ἀκοιμήτῳ.	107
Τῆς ὁσίας Μελάνης τῆς Ῥωμαίας.	123
Τῶ ὁσίῳ πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τῷ μεγάλῳ.	137
Τῶ ὁσίῳ Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίου τῷ Πέρσει.	167
Τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ἐίης.	178
Τῶ ὁσίῳ πατρὸς ἡμῶν Ἀπολλῶ.	186
τῶ ὁσίων πατέρων ἡμῶν Ἐσφοφῶντος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.	193
Τῆς ἁγίας Ἀγάθης.	204
Τῶ ἁγίῳ Μάρτυρος Νικηφόρου.	213
Τῶ ὁσίῳ πατρὸς ἡμῶν μαρτινιανῷ.	223
Τῶ ὁσίῳ πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τῷ ἀνθρώπῳ τῷ θεῷ.	237
Τῶ ὁσίῳ Σιραπίωνος τῷ Σιδονίῳ.	249
Τῷ ὁσίου καὶ Ἰωσήφ τῷ Παγκάλλῳ.	254
Τῶ ὁσίῳ πατρὸς ἡμῶν Οἰκφρείῳ.	271
Τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Εὐφραξίας.	282
Τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Πμοχαῖς	Τῆς

Τῷ ἁγίῳ Μεγαλομάρτυρος Παυτολεῖ' μοτος .	302
Τῷ Ἀββᾶ Ἀμμῶν .	316
Τῷ Ἀββᾶ μακαρίου τῷ αἰγυπτῷ .	318
Περί Δαβίδ τῷ Ἀρχιεπισκῷ .	330
Περί Εὐλογίᾳ τῷ Λατομῆ .	332
Περί τῷ Ἀββᾶ Γιώαννι τῷ ἐν Αὐκῶ .	337
Περί Μοναχῶν ἐναρέτε τινός ἐν πορνείου σαυτος, καὶ ἀξιοθέτου θαυμασίας συγ- χωρήσιως .	347
Περί μετανοίας πόρνης τινός . Ἐπιτρον τῆς τῷ θεῷ φιλαθροπίας ὑπο- δειγμα .	345
Περί τινός ἀσκητρίας ὡραία διήγησις .	348
Περί ἄλλης τινός ὁσίας ἐπίρα διήγησις .	351
Περί σωφροσύνης τινός ἀνδρογύνις θαυμασία διήγησις .	353
Περί Μοναχῆς τινός, ἥτις ἀνομάση Πελάγιος .	358
Ἐπὶ τῷ λαυταῖς ἐνεθεσία ὠφέλημοι ὡρὸς καθε Μοναχόν, ἐπὶ ποθεῖνα συ- λαξη πολιτείας διαρῖσον .	361
Ἐπίρα νεθεσία θαυμάσιος .	364

Μ Η Ν Ι

Η Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ.

Τ Η 19.

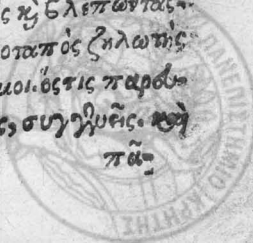
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ,
καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

ΟΥΤΕΣ ἦσαν ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἐπραξέ τὸ πρῶτον θαῦμα ὁ κύριος. τελώνης τὴν ταξίν. ἤγεν κνήμερκιάρης, ὅπῃ ἐπικριν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὰ τέλη καὶ χαράτζια. τὸ ὅποιον εἶχασ. νοὶ Εἰβραῖοι διὰ συχαμερόν καὶ αἰχρότατον ὀπιτιδύμα. ἐπειδὴ ὅστις τὸ ὑπὲρτα ἔκαμιν ἀδικίας πολλὰς, ὡφέλεια ἔλαμβαιεν. Οὗτος λοιπὸν καθήμενος εἰς τὸ τελώνιον, ἦεν εἰς τὸ ἐρασμεῖον τῆ ἀδικίας, ἐπέρασιν ἀπ' ἐκεί ὁ δεσπότης Χριστὸς καὶ βλέπωντας. τοὺς εἰς τὸ φρόσωπον, αἰς καρδιωνιάσης ἐνώρισεν ἀκριβῶς ποταπὸς ζηλωτῆς ἀρετῆς ἐμελλενά γένη, ὅ τὸν ἐκάλεσε λέγων αὐτῷ. ἀκολούθει μοι, ὅστις παροδύς ἐγκατέλιπε τὰ χρέματα, κτήματα, δόξα, ῥέψαν, φίλους, συγγενεῖς, καὶ ἔκλόγιον.

A

πᾶ

πᾶσαι ἄλλω εὐδαιμονίας τὴν κόσμῳ καταφρονήσας ὡς φρόνιμος. ἔδραμεν
 ἀκούσας ἐκείνῳ τὴν γλυκυτάτῃ φωνῇ. Καὶ ὅπιτο χένοντας τὸν πολῦτιμον
 Μαργαρίτῳ, ἐμίσησεν ὅλον τὸν κόσμον. Ἐ μόνον αὐτὸν τὸ διαπύτῳ ἐκ καρ-
 δίας ἠγάπησεν. Ἐ καμὲ δὲ καὶ φιλοία μεγάλην δὴ τὴν χαράντου. Καὶ ἐκά-
 λησε τοὺς συγγυῆς, καὶ φίλουςτου. Διὰ τὰ ὄφρα κληθῆσι, Ἐ αὐτοὶ, νὰ πισυ-
 σουσι εἰς τὸν Χριστὸν, ὡς καὶ ἐκείνος ἀδισάκτως ὅπισθωσεν. Οἱ δὲ γραμματεῖς,
 καὶ Φαρισαῖοι, ὡς παῖργοι, καὶ κακὸτροποὶ ἐκατάκειναι τὸν διαπύτῳ, ὡρὸς
 τὴς μαθητῶν αὐτῆ λέγοντες. Διατί τρώγει, καὶ πίνει μὲ τιλῶνας, Ἐ ἀμαρτα-
 λούς; Διδασκαλός σε; ὁ δὲ παροκτίρμων Ἰησοῦς ταῦτα ὡς καρδιογνώσης ἠ-
 ξύρωντας, ἔδωκεν ἄλλω ἡμέραι ὡρὸς τοὺς μαθητῶν, καὶ τοὺς Φαρισαίους πε-
 ρεῖ τούτε τοιαύτην δικαίαν δὴ τὴν κερσιν, λίσωντας. Οἱ ἰδίους τὴν ἰατρὸν δὲν χρειά-
 ζονται, ἀλλὰ μόνον οἱ ἀδυνῶς, καὶ ἄρρωστοὶ καὶ μαθεπ τι θέλει νὰ εἰπῆ. Ἐ-
 λημοσὴν δὲ θέλω, καὶ ὄχι θυσίαν. Ἐ περὶ δὲ δὲν ἤλθα νὰ καλέσω δικαίους,
 ἀλλὰ ἀμαρταλούς εἰς μετάνοιαν καὶ τὰ ἐξῆς ὅσα εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον φαί-
 νονται, δὴ τὸ τότε λοιπὸν ἐσαυραθῆ. τῷ κόσμῳ ὁθεῖος Ματθαῖος, μισήσας πᾶ-
 σαι σαρκικὴν δὴ τὸ λαοσιν καὶ ἐτῆ μοῖω τῶ ζῶντι θεῷ. τῷ ὅποιο ἠκολέθη μὲ
 τὴς λοιποὺς Ἀποστόλους, καὶ ἐγενετὸ αὐτοπῆς, καὶ κοινῶς εἰς ὅλα τὰ σημεῖα, καὶ
 θαύματα. ὅπῃ ἔκαμὲ ὡρὸς τῆς σωτηρίου σαυρώσεως, καὶ μετὰ τὴν ἐδοξον
 αἰάσασιν. Μετὰ δὲ τὴν τῆ παναγίῃ Πνεύματος καθοδόν, ἀπῆλθον οἱ θεῖοι Ἀ-
 πόστολοι ἄλλος ἄλλα χεῖ, καθὼς ὁ κλῆρος τῆ ἐτυχε. Νὰ κηρύξουσι εἰς τὸ κόσ-
 μον τὸν σωτήριον λόγον, ὅπῃς ῥέφοντες τοὺς ἑλλῆνας. τότε Ἐ ὁ Γερότατος Μα-
 τθαῖος ἔδ. δαξὲ ὡρῶτον τὴς Ἐβραίας. ὄφρα τὴν καταπολλὰ ζήλωτῆς ἔχων-
 τας ἀγάπῃ εἰς αὐτῆς, καὶ ὅπιτο μὲ τῆς νὰ ἐγνωρίσουσι τὴν εὐσέβειαν. Διὰ
 τὴν ὅποια αἰτία τὴς ἔγραφε ὡρῶτος δὴ τὴς ἄλλους τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον
 εἰς Ἐβραϊκὴν διάλεκτον, ἀρχίζοντας δὴ τὴν γρηγορολογία τῆ Ἀβραάμ. καὶ
 ὡρῶτον μὲν διηγᾶται τὴν κατὰ σάρκα τῆ Χριστῆ γένεσιν τὴν βᾶπτισιν. Τὴς
 πειρασμῆς. Ἐ αὐτῆ τὴν πρόσκλησιν, ὁμολογῶντας μοναχόστου, πῶς ἦτον
 ἀρχιτελῶνης, διὰ κατηγορίαν αὐτῆ ὡς ταπεινόφρων, καὶ μέτριος. Ἐ ἀπῶς εἰ-
 πὲν ἔγραψεν ὅλα ὅσα ἔβηαι ξικαθαρεῖα, Ἐ ἀνθρωπικότερα δὴ τὴς ἄλλης
 τρεῖς ἔπειτα πρῶτον μὲν ἐκήρυξεν εἰς τὴς πόλεις, καὶ κῆρους καὶ εἰς ἄλλα
 ἔθνη πολὺ γλωσσα. Ἐ βασιλιάδῃ πολλὰ, καὶ ἐκακοπάθησεν δὴ τὴν δῖψαν, καὶ
 πείναν, καὶ μάστιγας. τὰ ὅποια ὅλα ὑπέμεινε, ἔχωντας τὸ θεὸν εἰς βοήθειαν.
 τὸν ὅποιο ἐκήρυξε σωτῆρα, Ἐ Βασιλιά. καὶ πολλὰς ὅπῃς ῥεφεν εἰς τὴν εὐσέ-
 βειαν. Ἐ πείτα τῆ ἐφανήσθη νὰ ἡ συχίαση ποθῆς, ὄφρα τὴν ἐβαρῆ τὴς κόπης τὴς
 κινδύνες, καὶ κακοπάθειαν. Λοιπὸν ἀνεβαίνων εἰς ἕνα ἔρος ἀσκήσει ἐκεί κα-
 ρὸν πολὺν, μὲ ἕνα φόρεμα μόνον, καὶ αἰθερος. ἠγορε χωρεῖ νὰ ἔχη ὄκον ἢ σπῆ-
 λαιον. ἀλλὰ ἔπος ἰσὸν τὸν ἐρατὸν ἐξισπέπασος. Ὑῖςρον δὲ τῆ ἐφανήσθη ἄν ἕνα

τὰς χεῖρας τοῦ τὸν Ἀπόστολον. Ἀλλ' εὐθύς ὁποῦ ἐσίμωσεν ἐτυφλώθη. Ὁ δὲ
 ἔπισεν εἰς τοὺς πόδας τῆς ἀγίας, μετὰ τήνωσιν λέγωντας. Τυχεῖς ἰσχυροὶ τῆ
 ἀνοια. Καὶ φώτισον μετὰ ὄμματα. Συμπαθήσασιν οὖν αὐτῶν ὁ Ἀπόστολος, καὶ
 ποιήσας σωρὸν εἰς αὐτὸν, τὴν φώτισεν. Ὁ δὲ ἀγνόμων πρὸς τὸν εὐεργέτην γε-
 νόμηνος, ἐπρόσαξε τὴν στρατιώτην, νὰ καρφώσῃ εἰς τὴν γῆν τὰς χεῖρας,
 καὶ πόδας τοῦ. Ἐπειτα νὰ βάλλῃσιν ἀπάνω τοῦ ἑνα σωρὸν ξύλα, καὶ ἀνωθεν νὰ
 τὸν περεχῶσιν μετὰ λάδι δελφίνου, καὶ πίσαν, καὶ ἄσφαλον. Καὶ ὑποκάτω νὰ ἐκ-
 καίῃσιν τὴν φλόγα μετὰ κλίματα. Οἱ δὲ φωνῆς ἀρπάσαντες τὸν ἅγιον, τὸν ἠφι-
 ραῖ ὡς θυσιάῃ εἰς τὸν ἠτοιμασμένον βωμὸν καὶ καρφόνοντες τὸν χαμαὶ, ἀναψαν
 τὰ ξύλα ἀπάνω τοῦ. Τότε θαυμασίως ἐδέχθη δρόσον ἠσυεῖζεσα κάμινος, καὶ
 ἐδέχθη καίεσα. Τότε ἔκαμε τοὺς ποδῶντας ἑλλήνας, καὶ ἐτρόμαξαν. Καὶ
 ἐδόξαζον τὸν Θεὸν τῆς Ἀποστόλου, μεγαλοφώνως, θαυμάζοντες. Ὁ δὲ Βασιλεὺς
 ἱταράχθη. Καὶ ἠρώτησε τὴν ἐφώναξεν. Καὶ μαθαίνοντας τὸ ἄγνωστον, ἔπε ταῦ-
 τα. Νὰ ἴδοι εἴπω θέλω φαιρωτέραι τῆς ἀνδρὸς τὴν εὐσέβειαν, εἰάν εἶναι ἀλή-
 θινον αὐτὸ ὅπως ἐγένετο. Καὶ σιωπῶντας πολλὰ κάρβουνα διὰ τὰ λεπτὰ ἀ-
 πτὲ μύρα, καὶ δειμάτια φρύγανα, ἔβαλεν τοὺς χρυσοῦς θεοὺς ἀπάνω εἰς τὴν κά-
 μινον, ὅπως ἦτον ὁ Ἀπόστολος. Βάνοντας, καὶ τεγγύρου τῆς καμίνης ἄλλης ἀνδρι-
 ἀντας. Καὶ ραίνοντας μετὰ τὴν ξηρὰν ὑλὴν ἐκείνον τὸν σωρὸν τῆς καρβούλων,
 ἔπεκαλεῖτο τοὺς θεοὺς αὐτῶν εἰς βοήθειαν. Καὶ πρὸς δυσχομένους τῆς Ἀποστόλου ὑ-
 ποκάτω, ἐφάνη, καὶ ἄλλο θαῦμα ἐξαίσιον. Ἦ γὰρ τὸ πῦρ ἐκλίνε, καὶ ἐξεχύθη εἰς
 πῆξ ἐξω ἀνδριάντας. Καὶ τὴν ἔκαμε σάκτιν. Ἐὰν τὴν ἐκατέκαυσεν ἐτρεξῆς,
 καὶ πρὸς ἐκείνον τὸν ἑσφῆφανον, ὅτι ἐσφῆφον ὅστις ἐσφῆθη μὴ πως, καὶ φθάση-
 τον. Καὶ ἐσφῆφεν εἰς τὴν κάμινον, ζητήσας τῆς Ἀποστόλου βοήθειαν. Ὁ δὲ ἅγιος
 πάλιν ἔκαμε πρὸς δυσχὴν ἀπ' ἐκεῖ ἔσφῆθη ἡ φλόγα μετὰ βροντὴν πρὸς τὴν λό-
 γου καὶ ἔτρεξεν ἐλύτρωσεν τὸν Βασιλέα διὰ τὸν κίνδυνον. Ἐπειτα λέγει ταῦτα.
 Κύριε εἰς χεῖρας τοῦ πῆξ ἀδίδω τὴν ψυχὴν με. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐρασίον
 ἀσπασίαν. Τὸ δὲ τίμιον αὐτῶν καὶ πασιπῆλον λείψανον ἔμεινεν ἄβλαβον διὰ
 τὴν φωτίαν, καὶ πρὸς αἰσῆς ὁ Βασιλεὺς νὰ τὸ βαλέῃ εἰς Βασιλικὴν κλίτῃν,
 καὶ συκαυόνοντας τοὺς μεγίστους, καὶ ἄρχοντας εἰς τοὺς ὤμους, τὸ ὑπῆγαν εἰς τὴν
 Βασιλείαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὴν εἶχεν ἀκόμη τὴν πίσιν σωσῆν, καὶ ἀκέραιαν εἰς τὴν
 ψυχὴν τοῦ, ἀλλὰ χωλιέσαν, ἐπρόσαξε νὰ κάμῃ σιδηρὰν θήκην. Εἰς τὴν ὁ-
 ποίαν ἐσφάλισεν τὸ λείψανον τῆς ἀγίας, λέγωντας ταῦτα πρὸς τὴν σύγκλητον.
 Ἐάν ὁ θεός, ὅπως ἐγνωρίσαμεν διὰ μέσετε, τὸν φύλαξῃ ἀβλαβῆ διὰ τὴν βυθὸν
 τῆς θαλάσσης, καθὼς τὸ πῦρ δέντου ἐγγίξεν, αὐτὸς εἶναι δυνατὸς
 Θεός, καὶ τῆς σοιχείων ἐξουσίας, καὶ ἀνώτερος. Καὶ ὀρέπει νὰ ἀρ-
 τηθοῦμεν τοὺς θεοῦμας (ἐπειδὴ καὶ τῆς λόγουτος δὴν ἐδωκῆθησαν
 καὶ λυτρώσῃ ἀπὸ τὸ πῦρ, ἀλλὰ κατηφλέχθησαν) καὶ νὰ σιβώμε-

δα χωρίς διαγυμὸν, καὶ ἀμφιβολίαν τοιοῦτον θεὸν πατοδύναμον. Ταῦτα εἰπὼν ἐπρόσαξε, καὶ ἔρριψεν ἐκείνῳ τὴν σιδηρὰν θήκην εἰς τὸ πέλαγος. οὗτου γηρομένου φαίνεται τὴν νύκτα ὁ εὐαγγελιστὴς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, λέγωντας. Ἦ παγε ἀνατολικά πρὸς τὸ Παλάτιον, γὰρ εὔρης μὲ τὴν θήκην τὸ ἑμὸν λείψalon. Οἱ δὲ ἀρχιερεὺς ἀπῆλθον μὲ τοὺς ὄξαιρέτους, καὶ λογίους ἀνδρας εἰς τὸν δηλιέμενον τόπον. Καὶ βλέποντες τὴν λάρνακα, πῶς ἔρχετο ἀπάνω εἰς τὰ ὕδατα πλέσσα, ἀνδοφήμεσαν μὲ ὕμνες ὀπτικίαις τὸν Κύριον, ὅπῃ ἐλύτρωσε τὸ δούλον αὐτῆ ἐκ πυρός τε, καὶ ὕδατος. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἀπέρριψεν τὴν ἀπιστίαν ἅπασαν. Καὶ περικάλει τὸ ἀρχιερεῖα γὰρ τὴ δώση συγχώρησιν, καὶ τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ὅστις θεωρῶντας τὸ θερμότητα τῆς αὐτῆ προαιρέσεως, τὴ ἀνέγνωσε τὴς ἀφορισμῶν κατὰ τὴ δαίμοις πρότερον. Ἐπειτα ὅταν τὸν ἐβάπτισιν, ἤκεσε φωνὴν ἄνωθεν φερομένην. Καὶ λέγειτε. Μήτιν ὀνομάσης Φελβιασὸν, ἀλλὰ Ματθαῖον. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἀναγῆθη εἰς τὴν Ἀποσόλιν τὸ ὄνομα, μετὰ τὸ ἐβδόμῳ ἡμέραν τῆς αὐτῆ καθάρσεως, ἐσύντρυφε μὲ τὸ ὄρεξιν, καὶ ψυχίντε πάντα τὰ ἔδωλα, ὅπῃ ἴσαι εἰς ὄλους τὴς τόπεστε. Καὶ ὀπιμελισάμενος τὸ ἅγιον λείψalon ὡς ἐπρεπεν ὄλης του τῆς ὕπνικῶς, ἐ βεβαπίσθησεν. Οἱ δὲ Ἀπόσολος ἐφάνη εἰς ὀπασίαν, ἐ λέγει ταῦτα πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον χιροτόνησε τὴ Βασιλεία Πρεσβύτερον. ἐ τὸν ὄντε διάκονον. Καὶ μὴ τρεῖς χρόνους θέλεις ἔλθει πρὸς κύριον. Καὶ τότε ἀς γένη ὁ Βασιλεὺς ὁ Σιμωνυμόσμε Ἐπίσκοπος. Καὶ μὴ τὴν τελείωσιν αὐτῆ ἀς τὴ γένη ὁ ὄντε διάδοχος. Ἀφοῦ λοιπὸν ἰτε λείωσιν οἱ τρεῖς χρόνοι, ἀπῆλθεν ὁ Πλάτων πρὸς Κύριον, ἀφήνωτας τὴ βασιλείας Ματθαίε τὴ θρόνοντε. Καὶ αὐτὸς πάλιν τὴ ὄντε. Κατὰ τὴ τὴ Ἀποσόλιν διάταξιν. αὐτὰ ὅπῃ ἐγράψαμεν ἄνωθεν. Ἡ γου τὴ Εὐαγγελιστὴ τὸ Μαρτύριον. εὐγάλαμεν ἀπὸ τὸ Σιμαξαριστὴν, τὸ ὀπίον ἐγράφε Νικηφόρος ὁ Ξαιθόπελος. Ἀμὴ ὁ Μεταφραστὴς διηγᾶται μὲ σιωτομίαν τὴ ἰσώδεσιν λέγωντας. Ὅτι ἀφῆ ἰδίδαξε τὴς πάρτους, ὕπῃ γη εἰς ἀσφόρως χώρας, ἐ κάσρη κυρήττων. καὶ ὀπς ῥέφαν πολλὰς πρὸς εὐσέβειαν, καὶ ὕσερα ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γεράπολιν τῆς συρείας, ὅπου εἶναι εἰς τὸν Εὐφράτιον ποταμὸν. καὶ ἀφῆ ἤφερε τὴς ἐγχωρίους εἰς τὴν θεογνωσίαν, ἐβάπτισεν ἅπαστας. ἐκοδόμησεν Ἐκκλησίαν, διδασκαλεῖα. Διακόνους Ἰερεῖς, ἐ Ἐπισκόπους ἐ χειροτόνησεν. Ἐθεράπιδσεν ἀναειθμίτες ἀσθενεῖς, καὶ δαυμοισμίνας. καὶ ἄλλα διάφορα θαυμάσια ἔπραξε, καὶ πολλὰ κοπιήσας διὰ τὴν εὐσέβειαν, ἤλθεν εἰς τὸ ποθέμενον τέλος, πλήρης ἡμερῶν γηρομένου. καὶ ἄπας ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς κύριον. Τὸ δὲ ἱερόν αὐτῆ, καὶ παύσεσθον λείψalon ἐνταφίασαν μὲ δόξαν, καὶ λαμπροφροσίαν ἀνίκασον.

Τὴτον τὸν μύσλιν, καὶ Εὐαγγελιστὴν τὴ Χρῆστῆ ἀς ἰορτάσωμεν, καὶ ἡμεῖς
 Ἐκλόγιον. Α 3 μὲ

με καθαρὰν σπείδησιν. ἄς μετανοήσωμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμεῖς ἕξ ὅλης τῆς
 καρδίας. Καὶ μὴ ἐπιητις πῶς ἔχει πολλὰς ἀνομίας, καὶ ὁ Θεὸς δένον δεχέ-
 ται. Ὅτι ἐπειδὴ ἔτερον ἐδέχθη ὁ πολυέλεος. Καὶ τὸ ἐψήφισεν διὰ Ἀρχιτε-
 λώνην Ἀπόστολον, πῶς νὰ μὴ ὑποδεχθῆ, καὶ πάτασ τὰς ἀμαρτίσαστας. καὶ
 μὴ ἐπιη τινὰς ὅτι τὸ Ματθαῖον ἐπροσκάλεσεν. Ἀμὴ ἐμένα δὲν ὑποδέχεται.
 Ὅτι δεχέτε το ὑψάθη εἰς τὸ σαυρόν, διὰ νὰ τὸ βλέπωμεν ὅλοι, καὶ νὰ ἀκούωμεν
 τὴν φωνήν του. Ὅστις μᾶς προσκαλεῖ καθ' ἐκαστὸν μὲ σπλάγχχνος ἀπειρον.
 Ἐχει ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας νὰ μᾶς φιλάβη, αἰς τὸ ἄσπαστον υἱόν. Κλίνει τὸ
 ἀκίρατον κορυφήν, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ἴσταν τὸ φίλημα. Ὡς πόσος προσκα-
 λεῖται ὁ εὐσπλαγχχνος ἰατρός, νὰ τὰς θεραπεύσῃ χάριτα. Καὶ διὰ τὴν ἀμέ-
 λειάν του δὲν θέλω νὰ κοπιᾷ σὺν ὀλίγον τίποτας. Οἱ ποῖτοι δὲν μιμῶ-
 νται τὸ Ματθαῖον, οὔτε τὸν ἑορτάζουσι κρέποντα. Ἐπειδὴ δὲν τρέχουσι εὐθύς
 εἰς μετάνοιαν. Ἀλλὰ βάνεν καιρόν εἰς τὸ μέσον δεσφύρας αἰτίας φοροασίζο-
 μμοι. Ὁ Ματθαῖος εὐθύς ὅπῃ τὸν ἐπροσκάλεσεν ὁ δεσπότης, δὲν εἶπε. Ἄ-
 φισμενὰ ἐτοιμάσω τὸ κράγμαμα. Νὰ κάμω λογαρισμὸν μὲ τοὺς χρω-
 στας, καὶ σπυλλάκτασμα. Νὰ οἰκονομήσω τὸν πλῆστον. Ἀλλὰ παρού-
 θυς ἀφῆκε κτήματα χρέματα. Φίλους συγγούς. Καὶ τὰ λοιπὰ ἔρημα. Διὰ
 τὸ ἔδοξε τὴν Εὐαγγελικὴν Μαργαρίτιν. Τὸν μόνιμον ὄντας, ἔσπολιτίμη-
 τον, ὅν καὶ ἐπέτευχε. Καὶ ἀντίς τῆ φθειρομένου πλέτου, ὅπου ἀφῆκεν, δὲν
 λαμβάνει τῶρα τὸ αἰε δεσφόμενοντα. Οὐαῖσας φιλάργυροι, ὅπου ἀγαπᾶτε
 φεισάσπρα τὸν χρυσόν ὑπὲρ τὸν Χρυσόν. Τὸν ὅποϊον σαυρᾶνετε ἀθλιοῖταν
 λαμβάνετε διὰ τὰς πτωχούς ἀφέλειαν. Ἀνοίξατε τὰς ὀφθαλμούς τῆς ψυ-
 χῆσας τυφλοί, καὶ ἀνάσθησι. Νὰ καταλάβετε τὸ βάρος ταύτης τῆς ἀνο-
 μίας, καὶ ἀφροσίνης. Μὴ νομήσητε πῶς εἶναι τὸ μικρὸν ἀμάρτημα.
 Ὅτι αὐτὸ ὑψοβαίνει πάντα τὰ ἀνομήματα. Ἐπειδὴ εἶναι αἰτία τῶν ἄλλων
 καὶ τὸν μακάριον Ἀπόστολον Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἢ φιλαργυρία. Ἡ-
 τισ ὅστιν εἰδωλοατρία. Ὡς τῆς ζημίας, καὶ ἀφροσύνης εἰδωλοατρία
 φιλάργυροι. Νὰ ἔχετε πῶς δὲν ἴψαν εἰς τὰ ἀργύρια. Νὰ μὴ ἔχετε ἀνά-
 παυσιν ἡμέρας, καὶ νύκτα. Ἀλλὰ σπνοχωρᾶτε τὴν σάρκασας τρώγοντις
 ψωμί ξηρόν καὶ νερόν, καὶ ποταπὴν βρῶσιν. Διὰ νὰ αὐξήσητε χρέματα. Νὰ
 τὰ εὔρεν ἢ ἐχθροῖσας, ἢ συγγούς, καὶ ἠγαπημένοισας. Νὰ τὰ χέρνεται
 ἐκείνοι εἰς τὴν πομπήν, καὶ ἀχύνουσας. Καὶ ἐσθῆς νὰ καίγεσθι διὰ τὸ ἴψαν
 αἰώνως βασανίζομμοι. Χωρεῖς νὰ σᾶς δώσῃ τινὰς μίας ρανίδα νερόν, νὰ
 δροσίσητε τὴν κκαυμίνην, καὶ φλογίζομένην γλαῦσασας. Πῶς δὲν φορο-
 βλέπετε ἀπ' ἐδὼ τὴν μέλλουσαν ζημίαν. καὶ ἀνέκασον ὀδύνουσας. Ἀμὴ
 προσιμᾶτε ἀσύνετοι, νὰ ἔχετε ἐδὼ μίας ὥραν τῆς παροικίαςσας τιμὴν ἀτι-
 μον, καὶ εὐμάραι τον. Καὶ ἐκεῖ νὰ καταφρονῆσθι αἰώνως, καὶ κτίζετε παλάτια
 εὐρύ-

εὐρύχωρα, καὶ θαυμάσια. εἰς τὰ ὁποῖα ὁξοδιάζει δεκά χιλιάδας φλορίας·
 καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας φοφᾶτε. καὶ μένετε παλάτια ἔρημα. τὴν σαρκασας τρώγην οἱ σκᾶληκες. ἐπὶ τὴν ψυχῆ σας λαμβάνει οἱ ὁμοφρονέ-
 σας εἰς τὴν ἀσπλαγχνίαι δαίμονες. Ἄ τὴν φυλαγὴν εἰς σκοτεινὸν τό-
 πον, ἕως τὴν κοινὴν ἀνάσασιν. καὶ τότε ἀκληρονομίσητε ἀπελείπτητον τι-
 μωρίαι, καὶ ἀθάνατον θάνατον. Ἄ ἰδίρι δε ἀνωθεύτα τ' ἔζημίνας.
 Ταῦτα συλλογίζομαι διὰ τὴν ἡμετέραν, ὅτι χρῆζει πολλὰ ἡ μετανοιοσθ' ὀρθω-
 θῆτε ὅτι μελεσατε. καὶ εἰς τὴν ὅλας τὰς ἀσκήσιας. καὶ ὡς ἑσώτερα. Σκορπί-
 σατε καλῶς τὰ κακῶς σωμαχθεῖτα. ὡς ὁ τρισολβιος Ματθαῖος πασό-
 φως ἐποίησε. Δίπτε εἰς τὴν ἀδελφὴς τῆς δεσποτικας. Νί σᾶς τὰ ἀταπο-
 δώση αὐτὸς ὁ Πλεσιόδωρος Βασιλεὺς τῆς Βασιλευοντων. Ἄ συμβασι-
 λισθητε μετ' αὐτῆ, καὶ πάντων τῆς ἀγίων. Ἄ ἔχετε ἠδονὴν ἀνέ-
 κφρασον. καὶ εὐφροσύνη ἀνεκδιηγητον πάντοτε, δοξά-
 ζοντες αὐτὸν σὺν πατρὶ, καὶ πνύματι. ὁ πρέ-
 πει κράτος, τιμὴ, καὶ προσκύησις πάντοτε
 νῦν, καὶ αἰ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
 τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.
 (.....)

Τέλος τοῦ βίου τοῦ ἀγίου Ἐνδόξου Ἁγίου Ἐὐαγγελιστοῦ
 Ματθαίου: -

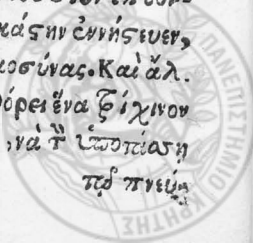
Τ Η' κ β'.

Η Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ.

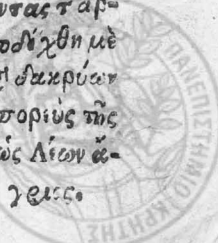
ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΔΣ
Μάρτυρος και Παρθένου Κικιλίας.

Α Τὴν ἡαίοιδιμος, Ἐπαμμακάριος ἐχρηθῆν εἰς τὴν μεγάληδοξον Ἐπο-
 λυθρύλητον πόλιν τῆ Ρώμης ἀπὸ Ἰουεῖς εὐχρηεῖς, καὶ φειφανεῖς. Πλὴν
 εἰς τὸ πῖσιν ἦσαν ἑλλῆνας. Ἡ δὲ κερὴ εἰς ἔβητο. Τὸν δεωὸτλεω Χειρὸν ἐκ νεό-
 πητος. Ὁ τῆτον ἐκ φύσιως Ἰνωσικῆ, καὶ φρονιμος. Καὶ ἐκατάλαβη τῶ ἀψύχων
 ἰδάλων τῶ δολον, Ἐματαίπητα. Ὁ δὲν αὐτὰ μὲν ὡς ἀχρησα ἐβδελύασετο.
 Τὸν δὲ Χριστὸν, ὡς εὐεργέτην, Ἐσωτῆρα παντων ὀλοφύχως τοσῶτον ἐπέθη-
 σιν, ὅτῃ εἰ χεν εἰς αὐτὸ λολητες τῶ πῶθον, καὶ ἔρρωπα. Καὶ καθ' ἐκάστην ἐνήσιωεν,
 ἰμετάνζην. Ἐπροσῆχτετο ἀπόκρυφα. Ἐδιδε πολλὰς ἐλεημοσύνας. Καὶ ἄλ-
 λας φραξεις ἐναρετες ἐπέλει ἠπανααίοιδιμος. Ἐξόχως δὲ ἐφόρει ἕνα ξίχιον
 ῥάσον κατὰσαρκα. Δια νὰ δαμάζη τὰ κινήματα τῶ σαρκός, νὰ τὸ ὑποτάσῃ
 τῶ πνεύμῳ.

καὶ πνεύματι. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτῆς ἀγνοῦντες τὴν ἰουσεβῆ, καὶ ἔνθεον γυναι-
 κευτικῆς τὴν ὑπ' ἀνδρὸς σαυραϊκῶς τῆς. Καὶ ἐπήρασι γαμβρὸν ἕνα πλείσιον
 ἄρχοντα ἑλλῆνα Βασιλειανὸν καλέσμενον. Ἡ δὲ κόρη ἐλπίζουσα νὰ τὸν ὀπι-
 στρέψῃ εἰς τὴν ἰουσεβείαν, ἐσερξεν αὐτῇ τὸ σωωικέσιον. Ἀμὴ ποσῶς δὲν εἶχε
 τὸν νοῦν τῆς εἰς τὰ ἔργα γάμων. Ἀλλὰ οὐκ εἶνοι μὲν ἔπαιζον τραγαδῶντες, καὶ
 ἔχόραρον καὶ τὴν τῷ κόσμῳ σωήθειαν. Αὐτὴ δὲ εἰσερχομένη πολλάκις εἰς
 τὴν κάμεραν ἐπιπτε καὶ γῆς. Καὶ μὲν δακρῦων τῷ διαπότη Χριστῷ προσήυ-
 χητο, νὰ τῆς δώσῃ χάριν, καὶ δύναμιν, νὰ φυλάξῃ τὴν παρθεϊάν τῆς ἀφ-
 ὄρου. Καὶ νὰ ὀπιστρέψῃ τὸν ἄδρατῆς εἰς τὴν ἰουσεβείαν. Οἱ δὲ κύριος ὁ θε-
 λων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν ἕκο-
 νόμισεν τὰ θαύματα, καθὼς ἡ κόρη ἠρέγετο. Καὶ ἀκέσαστε. Ὅταν ἔμε-
 ναν μοναχοὶ ὁ Βασιλειανὸς μετὰ τὴν Κικιλίαν εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον. Καὶ
 ἐμελέτα νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς, τῷ εἶπε ταῦτα ἡ πάνσοφος. Κάμεμε ὄρον,
 νὰ μὴν ὁμολογήσῃς εἴ τι σὲ εἶπῶ, καὶ νὰ σοῦ φανερώσω μέγα μυστήριον. Ὁ
 δὲ ἄμωσεν αὐτῇ. Νὰ μὴν εἰπῇ τίνας τίποτας. Τότε τῷ λέγει. Γίνωσκε ὅτι ἔχω
 ἕνα φοβερὸν, καὶ θαυμάσιον Ἄγγελον τῷ Θεῷ. Ὅστις φυλάγει ὀπιμελῶς
 τὸ σῶμα μου, νὰ μὴ με μολύνῃ τις ἀνθρώπος. Καὶ ἀνσὲ ἰδῆ πῶς βέλυσαινα
 μὲ ἐγγίξῃς δεξιὰ ἀγάπῳ σαρκὸς, θυμῶνεται, νὰ σὲ θαυμάσῃ πάραυτα.
 Νὰ χάσῃς τὸ ἄνθος τῆς σῆς νεότητος. Εἰ δὲ, καὶ εἰδῆσε πῶς με ἀγαπᾷς με
 καθαρὰν ἀγάπῳ ὡς ἀδελφῆν σε δέλει ἀγαπᾷς εἰς τὴν λόγμῳ. Νὰ σὲ
 φαιράσῃ τὴν χάριν τε. Ταῦτα ἀκέσας ὁ νέος ἐθαύμασε καὶ λέγει τῆς. Εἰ ἂν
 θελῃς νὰ σὲ πιστεύσω, δεξάμην αὐτὸν τὸν ἐράνιον φύλακα, καὶ εἰάν εἶναι
 καὶ ἀλήθειαν Ἄγγελος, νὰ κάμω εἴ τι με προσάξεις διὰ τῆρα, καὶ ἔμ-
 ποροθῶ. Ἡ δὲ ἀπέκρινετο. Εἰ ἂν δὲν καθαρῶς διὰ τὸν μολυσμὸν τῆς
 εἰδῶλων ὑπόπτερον. Καὶ νὰ βαπτισθῇς εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγίας τριάδος πατρὸς
 υἱοῦ, καὶ ἀγίου πνεύματος. Νὰ πιστεύσῃς εἰς αὐτὸν τὸν ἕνα, καὶ τεισυχῶσαι τὸν
 Θεόν, δὲν ἀξίωσαι νὰ ἰδῇς πύς πυρφόρετ Ἄγγελοσ. Λέγει τῆς ὁ νέος.
 καὶ τίς ἠμπορεῖ νὰ με καθαρῶς, καὶ ἡ κόρη. Ὅ παγε ἔξω τῆς πόλεως τρεῖς
 μίλια. Καὶ εἰς τὸν δῆνα τοπον εὐρήσεις πῶ χῆς τινῆς, ὅπῃ ζητοῦν ἐλεημό-
 σῆν. Τούς ὁποῖους πολλάκις ἠλέησα. Τούτους ἐράτησον διὰ λόγμῳ, νὰ
 σὲ δεξοῦν τ' Ἀρχιεπίσκοπον Οὐρβανόν. Πρὸς τ' ὅποῖον εἶπε τὸ μυστήριον.
 Καὶ αὐτὸς σὲ δέλει ἐρμηνεύσει νὰ τελῆς τὸ χρεαζόμενον. Καὶ τότε νὰ
 ἰδῇς τ' ἅγιον Ἄγγελον. Ἀπῆλθε λοιπὸν ὁ Βασιλειανὸς καὶ εὐερισκωντας τ' ἀρ-
 χιερία εἶπεν αὐτῇ καταλεπῶς τὴν ὑποδειξιν. Ὁ ὁποῖος τοῖς ὑποδέχθη με
 ἀγαλλιάμενον προσώπον. καὶ κλέσας τὰ ῥόατα προσήυχαστο, καὶ δακρῦων
 πρὸς κύριον λέγωντας. Εὐχαρισῶσαι διαπὸτα Ἰησοῦ Χριστῷ, ὁ απορίης τῆς
 ἀγνείας. Ὅ πῃ ἐφάπισσις τὸν δῆλοισα Βασιλειανόν, ὅστις ἦτον ὡς Λέων ἁ-
 γίου.

γελος. Καὶ μετὴν διδασχὴν τῆς ἀμάμουσου ἰούμφης Κικιλίας, ἔγινεν ὡς ἀρ-
 νιον παράτατον. Τότες ἐφάνη ἔμπροσθεν αὐτῆς ὡς γηραιὸς εὐωρεπίεστος
 ἐνδεδυμένος λαμπρὰ ἱμάτια. Κρατῆσεν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας ἕνα Βιβλίον μετὰ
 σαγράμματα, τότες ὁ Βασιλειανὸς ἔπεσον ὡς τὴν γῆν ὡς ἀπιδυμένον ἀπὸ
 τὸν φόβου. Ὁ δὲ γηραιὸς ἤγειραν αὐτὸν, καὶ λέγειτε. Ἀνάγνωσον ταυτεῖ
 τὴν Βίβλον. Καὶ εἰπέτε μετὰ ἐάν πισύειτε τὰ γηραμμένα εἰς ταυτεῖ ὡς ἀληθέ-
 σατα. Ἡσαν δὲ εἰς τὴν Βίβλον ταῦτα τὰ λόγια. Ἐνας εἶναι ὁ ἀληθὴς θεός.
 Μία ἡ πίσυς τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανῶν. Καὶ ἕν ἅγιον, καὶ ἀληθὴς αὐτὸν βά-
 πτισμα. Ταῦτα ἀναγνώσαι ὁ νέος ἐξέση, καὶ μεγαλοφάνως ἔπος ἐβόησε.
 Πισύειωτα ἐξ ὅλης καρδίας με. Τότε λοιπὸν ὁ μὲν γηραιὸς ἐγένετο ἄφαντος.
 Ὁ δὲ νέος μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα τὸ ἅγιον βάπτισμα. Καὶ ἐπι-
 στήφωτας ἤγειρε τὴν Κικιλίαν σιωμιλῆσαι μετὰ τὸ ἅγιον Ἀγγελον. Ὅστις
 ἔφρον ἀπὸ τὸν Παράδεισον δύο Σπιφάνεις σιωδμενίεις ἀπὸ ρίδια, καὶ κείνα
 εὐωδη, καὶ ὠραϊότατα τελατάφυλλα. Καὶ χαεῖζει τὸ ἕνα τὸ Βασιλειανῆ,
 καὶ τὸν ἄλλον τῆς Κικιλίας λήγωντας Φυλαξέτε χαεῖς μολύσμον ψυχῆς-
 τε, καὶ σώματος αὐτὰ τὰ ἐκλεκτὰ, καὶ θαυμασία σίφαια. τὰ ὅποια σᾶς ἐσει-
 λεν ὁ δεαός τις Χεισός ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Καὶ εἰς σιωμινο ἀψόδεις πῶς
 εἶναι ἐράνια, καὶ ὄχι ἐπιγεια παράγματα, γὰρ μὴ λείψῃ ἔτε γὰρ σιωμικρωθῆ ἢ
 εὐωδίατες πῶποτε. Οὔτε γὰρ μαραιθῆσαι τὰ φύλλατες. Οὐδὲ τίς ἄλλος γὰρ
 τὰ ἰδῆ. εἰ μὴ ὅσοι φυλάξαι σωφροσύνη καὶ γὰρ πισύειν εἰς τὸ Χεισόν. Κα-
 θὰς ὑμεῖς ἐποιήσατε. Σὺ δὲ Βασιλιανῆ αὐτησον ἔτι χαεῖν θέλεις. γὰρ γέ-
 νη, ἔπειθε ἰπίσδυσαι τὴν ψυχαφελῆ συμβελὴν τῆς συζύγου με. Ὁ δὲ ἀπε-
 κείθη πρὸς τὸν Ἀγγελον, λέγωντας Ἄλλο δὲ ἐπιθυμῶ, καὶ διψῶ ποσού-
 τον, ὅσον γὰρ πισύειν εἰς τὸν δεαότιν Χεισόν ὁ σιδελοφρως. Διὰ γὰρ γένη, καὶ
 αὐτὸς τοι αὐτῆς χεῖρος μίτοχος. Λέγειτε ὁ Ἀγγελος. Αὐτὸ, καὶ ὁ δεαός τις
 Χεισός ὀρέγεται. Ὅστις θέλει πληρῶσαι τὸ ζήτημα με. γὰρ ἐλθῆτε ἀντάμα
 τα χαεῖς εἰς τὸν Παράδεισον. Μετὰ ταῦτα ἰδῆ ἔφρασεν καὶ τῆς ὠρας, καὶ τὸ
 Βασιλιανῆ ὁ σιδελοφρως τὴν κλήσιν Τιβέρτιος. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Κάμε-
 ραν ὅπερ ὁ Βασιλιανὸς μετὴν Κικιλίαν ἐδξαλέγουται. Καὶ αἰσθόμενος
 εὐωδία γλυκιστῆ, καὶ πάντερπνον, ἐθαυμάζετο. Καὶ λέγει ταῦτα πρὸς
 τὸν Τιβέρτιον. Τι εὐωδία εἶναι αὐτὴ ἐξαίσιος, ὅπερ δὲν ὁμοιάζει με μωιδι-
 κά ἐπίγεια; ὁ δὲ Βασιλιανὸς ἀπεκείνατο. Ἐγὼ ἕκαμα πρὸς τὸ Θεὸν δξα-
 λογησοῦ δῆσιν. Καὶ ἐάν πισύειν εἰς αὐτὸν, καθῶς, καὶ ἡμεῖς ἐποιήσαμεν,
 θέλεις ἀξιαθῆ, καὶ σὺ γὰρ ἰδῆς δύο Σπιφάνεις με ἀνθε ὠραία, καὶ εὐωδέ-
 σατα. Τους ὅποιας μᾶς ἤφισαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον σήμερον λέγειτε ὁ Τι-
 βέρτιος. Πῶς εἶναι δωατόν, γὰρ σᾶς ἤφισαν ἀπὸ τὸ Παράδεισον χεῖρμα; Ὁ
 δὲ ἀπεκείνατο. Πισύειν μοι ἀδελφίμου φίλτατε. Ὅτι ἔως ποτα εὐελοκί-
 μιθεσ

μισει τυφλωμένοι, καὶ ἄγνωστοι ποσοικουῦντες ἰδῶλα κωφά, καὶ ἀνάσ-
 ζητα, ἔργα δαιμόνων, καὶ βδελύγματα ἄχρησα. Ἀμὴν ὁ ἀληθὴς θεὸς
 εἶναι ἀπάνω ὑψηλά εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ὅστις ἐκτίσεν ὅλον τὸν κόσμον, καὶ κυ-
 βερῆν ἅπαντα τὰ ὄρατα, καὶ ἀόρατα φράγματα, καὶ ὁ Τιβερίτιος. Πῶς ἔμα-
 θεῖς ἐσὺ τοιαῦτα θαυμάσια, καὶ ἀπίκραφα μυστήρια; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο.
 Ὁ Ἄγγελος τῆ θεοῦ μὲν τὰ ἐφαιέρωσε, δεῖξάν τὴν ἀγνίαν τῆς Κικιλίας, καὶ
 ἀγαθότητα. Τὸν ὁποῖον ἀξιῶναι εὐαγγέλιον, καὶ σὺ, εἰάν βηπῆσθης εἰς τὸ ὄνο-
 μα τῆς Χρυσῆς, ὅπως ἐστωρῶθαι δεῖξάν τοὺς ἀμαρτήσαντας. καὶ εὐαγγελίση τὰ
 πονηρά, καὶ ἄχρησα ἰδῶλα. καὶ ὁ Τιβερίτιος. Δὲν δύνομαι εὐαγγε-
 λίσθαι τὰ λόγια. Λέγεται ἡ Κικιλία. Πολλάσε θαυμάζομαι, εὐαγγε-
 λίσθαι τὰ εἰδῶλα εἶναι ὡς πνευμάτια, καὶ αἰνίγματα σώματα. Ὁ θεὸς ἔχοντας ὅ-
 λα τὰ μέλη, δὲν ἐργάζονται τίποτας. Οὐτὲ ἔχεν καμία ἀδυσίαν. Αὐτὰ
 καὶ ἄλλα φεισώτερα λέγεσα ὡδήγησε τὸν ἀδελφόντης πρὸς τὴν εὐ-
 σέβειαν. Ὅστις ὁμολόγησε τὸν Χρυσόν, θεὸν ἀληθῆσαντον. Ἡ δὲ Κικιλία τὴν
 ἐνηγάλισε, καὶ ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον λέγεσα. Τώρα σὲ ὁμολογῶ δεῖξάν
 συζητῆσαι καὶ ἀληθείαν. Ἐπειδὴ ἐπίδουσαι εἰς τὸν ἀληθῆ θεόν. Καὶ τὰ ψα-
 δῆ, καὶ μάταια ἰδῶλα κατεφρόνησαι. Ἦ παγε γοῦν με τὸν ἀδελφόν σου, εὐ-
 ερητὴ Οὐρβανόν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Νὰ σὲ ἀξιῶσθαι τῆς βαπτίσματος.
 Λέγει τῆς ὁ Τιβερίτιος. Ἐγὼ ἤκουσα τῆς ἐπαρχῆς. Καὶ ἐπρὸς ἀξίαν εὐρωμ
 αὐτὸν τὸν Οὐρβανόν, ὅπως λέγεις. Νὰ τῆς δάσκει πικρότατον θνατον. Καὶ
 φοβῶμαι εἰάν τὸ χωρὶν εἰς τὴν σωτηρίαν, μὴ φυλακίσου, καὶ ἡμᾶς. Νὰ
 μᾶς θανατώσου ἀντάματε. Λέγει τῆς ἡ κόρη. Ἐάν δὲν ἦτον ἄλλη ζωὴ μὴ
 θάνατον, εἴχα μὲν δίκαιον, εὐαγγελίση τὴν παρῆσαι ὡς μόνιμον. Ἀμὴν ἐ-
 πειδὴ ὑπάγομεν εἰς ἄλλην ζωὴν παρῆσθαι, εὐαγγελλίση, εὐαγγελλίση
 με τὸν δεσπότημα πάντοτε. Δὲν εἶναι φρέπον, εὐαγγελλίση πρὸς κερρον
 θάνατον. Καὶ ὁ Τιβερίτιος. Ἐγὼ δὲν ἤκουσα πῶς εἶναι ἄλλη ζωὴ πῶποτε.
 Λέγει τῆς ἡ παρῆσθαι. Ἡ πρὸς κερρον ἐκτὴ ζωὴ, εἶναι γεμάτη θλίψεις, καὶ πό-
 νες, καὶ βασάναι. Καὶ μὴ ταῦτα ἀκολεθῶ ὁ ἀπαραίτητος θάνατος. Ὅστις
 ὑπάγει τὴν ἀθάνατον ψυχὴν τῆς δικαίης εἰς ἀγαλλίαν ἀντελήυτητον. Τοῦ
 δὲ ἀμαρτωλοῦ εἰς θλίψιν ἀπῶρα μύθητον, καὶ κόλασιν ἀκατάπαυσον. Καὶ ὁ
 Τιβερίτιος. Ἀνέστη ποτὲ ἀπεθαμένος τινάς, εὐαγγελλίση πρὸς τῆς ζῶντας. Τοιαῦ-
 τα θαυμάσια εὐαγγελλίση; Ἡ δὲ Κικιλία ἀπεκρίνατο. Ὁ πατοδύναμος
 θεὸς καὶ ποιητὴς τῆς ἀπάντων ἀπέσειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ὅστις
 σαρκωθεὶς ἐξ ἀγίου πνεύματος ἔγενεν ἄνθρωπος ἐκ τῆς παλαμῶμε παρῆ-
 νε Μαρίας, καὶ ἔκαμιν ἐξ ἁγία θάματα ἀνέστησε νεκρῶν. Ἐσθράπωσε
 παραλύτας, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀδένειαν. Ἐφειπάτει ὡς τὴν ξηρὰν εἰς τὰ
 ὕδατα. Ἐφάτισε τυφλῶν. Καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα ἔκαμιν, με τὴν θείαν αὐ-
 τῆς,

τῆ, καὶ παντοδύναμον δύναμιν. Αὐτὰ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἅπαντὰ τῆ διαπότου μεγαλεργήματα, ἕως καὶ τὴν φεικτὴν ἀνάληψιν, ἐδιηγῆθη ἡ Κικιλία πρὸς τὸν Τιβέρτιον. Εἰς δὲ τὸ τέλος εἶπε, καὶ ταῦτα ἡ ψάνσφορος. Ἐὰν ἐν πεισεύσης ταῦτα ἐξ ὅλης καρδίας σε, καὶ καταφρονήσης τὰ φρόσκαира, θέλεις κληρονομήσειν ἐκεῖνα τὰ αἰεὶ διαμένοντα, καὶ σωθῆσαι εἰς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν, μετὸν δεσπότην Χριστὸν ἀπελευθῆτα. Εἰ δὲ καὶ προτιμήσεις ἀπόλαυσιν πρὸς καιρὸν. Ματαίαν δόξαν, καὶ πᾶστον φθειρόμενον. Αἰεὶ οὐκ ἀπαθαινεῖς, καὶ ὑπάγεις εἰς ἀπελευθῆτον κόλασιν. Τότες ὁ Τιβέρτιος ἐπισκεν εἰς τοὺς πόδας τῆς ἀγίας μετὰ κρυφὰ λέγωντας. Δένμου φαίνεσεται τὰ λογίασε ἀνθρώπινα. Ἀλλὰ Ἀγγελικὰ ῥήματα. Ἀς ὑπάγω μετὰ ἀδελφὸν Βαλειανὸν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἅγιον ἄνθρωπον. Νὰ μετὰ βαπτίσῃ τὸ σωτομώτερον. Διὰ τὰ κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον. Οὕτως ἐν ἀπελευθῆτον, ἀνιγγῆλαι τὸ ἀρχιερεῖ τὴν ὑπόθεσιν. Ὅστις ἐυχαρισήσας τὸ κύριον, ἐβάπτισεν τὸν Τιβέρτιον. Ὁ ὁποῖος ἐξῆιάθη πολλαῖς φοραῖς μετὰ τὸ ἅγιον βάπτισμα, καὶ εἶδε τὸ Ἄγγελον.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν ῥώμην ἐπαρχος ἑσας σκληρὸς, καὶ ἀπάθρωπος τὴν κλήσιν Δαλμάτιος. Ὅστις ἐκόλαζε τοὺς Χριστιανὸς μετὰ διαφορα παιδούτεια. Ἐπειτα τοὺς ἐθατάωνεν ἄσπλαγχνα, ῥίπτωντας εἰς ταῖς πλατείαις τὰ λείψαλα. Καὶ δὴν ἄφρωνε καὶ τὰ θάπτειν. Διὰ τὰ ἐκφοβῆ τοὺς πιστὸς. Νὰ μὴν ὁμολογῆσι τὸ τῆ Χριστοῦ πανσέβασον ὄνομα. Ὁ δὲ Βαλειανὸς μετὰ τὴν Κικιλίαν, καὶ τὸν Τιβέρτιον, ὑπήχηκε τὴν ὑπὸ τὰ ἀπόκρυφα. καὶ τὰ ἐθαπται. καὶ εἶδεν πολλὰς ἐλιημοσυνας τοῖς Χριστιανοῖς. Ὅτινις διατὸν φόβον τῆς ἐλήνων ἐκρύπτοιται. Ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς ἐν ταῖς ἡδασι τινὲς. καὶ τοὺς ἐκατάβαλαν εἰς τὸν ἐπαρχον. Ὅστις ἐπρόσαξε, καὶ τοὺς ἐφυλάκωσαν. Δίδωντας τὴν φοροτίδα, καὶ τοὺς φυλάγη ἀκρεβῶς ἵνας καπηκλάειος ὄνομαζόμενος Μάξιμος. Ἐνδὺς ἐν ὑπήχῃ ἡ Κικιλία τὸ φρωὶ, καὶ τοὺς παρηγορήσῃ, καὶ λέγει τους. Γώρα στρατιᾶται τῆ Χριστοῦ ἡλθεν ἡ ῥα, καὶ εἰδείτε τὴν ἀνδρεία σας. Λοιπὸν μὴ δειλιάσῃτε πρὸς καιρὸν θάνατον. Ἀλλὰ νομίμως πολεμήσετε τὸν πολέμιον. Ἴνα λάβῃτε ἐκ χειρὸς κυρίου τὸν Ἀμαράντινον Στέφανον. Εἰς ὀλίγην ὥραν ἐπρόσαξεν ὁ ἐπαρχος τὸν Μάξιμον, καὶ τοὺς ὑπάγη ἐξω τῆς πόλεως, εἰς ἕνα καιὸν τῆς εἰδώλων. Καὶ εἰάν δὴν προσκυνησῆσαι, καὶ κόψῃ τὰς κεφαλὰς αὐτῆς. Ὁ δὲ Τιβέρτιος, καὶ Βαλειανὸς ἐμικτήρουν τὰ ἡδολα, λέγοντας. Αὐτὰ δὴν εἶνα θεοὶ, ἀλλὰ δαίμονες. Ὁθεν ἡμεῖς δὴν προσκυνησῆσαι ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μένον τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθῆ θεόν, ὅστις ἐποίησε τὸν ἐρατὸν, καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα κτίσματα. Ὁθεν μὴ θέλοντες καὶ προσκυνησῆσαι, ἐκοψῆ τὰς κεφαλὰς αὐτῆς ὁ Μάξιμος. Τὰς δὲ ψυχὰς αὐτῆς ἐπήρασιν ἅγιοι Ἄγγελοι εἰς τὸν ἕρατὸν δορυφορέντες, καὶ ψάλλοντες. Τὸς ὁποῖους εἶδὸν ὁ

λόνα. ἔμενε ἄρχισος. Λέγει τις ὄρχων. Ἀρσένιος φλυαρίας ἀναίχων-
 τον γύναιον. Καὶ ἡ προσκύνισον τοὺς θεοὺς. Ἡ σοῦ δίδω παράυτα πι-
 κρὸν, καὶ ἐπόδαυον θάνατον. Ὅτι ἐπὶ ἐμάρανις τὸ αἰδρασου, καὶ τὸν
 τιβούρτιον πάντολμι. Καὶ τοὺς ἐπροξένισις ἄωρον θάνατον. Καὶ ἡ μάρ-
 τυς. Δόσμου ὅσας τιμωρίας θέλεις. Ὅτι ὅσον μὲ κολάσεις χειρότερα
 τὸσον μοῦ δίδεις ὠλεστοτέραι τέρψιν, καὶ ἀγαλλίασιν. Λέγει τις ὅ ἐπαρ-
 χος. ὁρατὶ λαλῆς μὲ τὸσῶν ἐπαρσιν ὑπερηφανί; ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἄλ-
 λοεῖναι ὑπερηφανία ἥτις ἐστὶν ἀμαρτία. Καὶ ἄλλο γυναιῶν φρόνημα. Τὸ
 ὁποῖον εἶναι ἀρετὴ μᾶλλον, καὶ χι ἐλάττωμα. Ὅτι ὅστις δὲν φεβᾶται θά-
 νατον. Καὶ ὁξόχως ὁρατὶ τὴν ἀγάπην τῆ χειροῦ τῆ μοῦου Θεοῦ, ὁκείνος δὲν
 λέγεται ὑδρὶ φαιος, ἀλλὰ αἰδρῆιος, καὶ χυμαίωταπας. Τότε φροσάσει ὁ
 τύραννος, καὶ τὴν ἔβαλαρῆνα μέγαλον χάλκωμα γεμᾶτο νερόν βρασόν. Καὶ
 ἀποκάτω ἔκαγγεσία πολλή. Καὶ ἔβαναι ξύλα ὠλειασίοι ὑπρέται ἔσον
 ἐδύνοωταν. Ἀλλὰ εἰς μάτῶν ἐβασαίζινταν. Ὅτι τὸ μὲν ὑδρὶ ἐβραζε
 δωματῶ. Ἀμὴ ἡ ἀγία ποσῶς δὲν ἐβλάπτετο. Ἀλλὰ μάλισα ἐδρσιζέ-
 το. Ὅταν ἐν εἶδεν ὁ μαρὸς, καὶ ἀναίδητος, πῶς τὴν ἔβραζαρῆνα μερόνικ-
 τῶν, καὶ δὲν ἔλυσεν. Ἀλλὰ ἔσικεν ἀγαλλωμένη, καὶ ψάλλουσα. Εἰό-
 μισε μαγείαν τὸ θαυματούργημα. Καὶ φροσάσει νὰ τὴν σφάξω ἐκτῆ
 εἰς τὸ χάλκωμα. Τότες ἔδραρῶν εἰς δῆμιος. Καὶ τῆς ἔδωκε τρεῖς μαχαί-
 ραῖς. Καὶ οὕτως ἀφόνονταις αὐτὴν ὡς νεκρὰν ἐλίθη τὸ θεατρον. Καὶ τὴν
 νύκτα ἐπήγασιν οἱ χεισιαοὶ, νὰ κλέψωμ τὸ ἅγιον λαίψων. Καὶ τὴν ἡυ-
 ρασίζωνταρῶν ἀκόμι, καὶ ἐπροσῆχετο. Ἡ τις εἶπεν αὐτοῖς. Εἰ γὰρ ἐζη-
 τησα, τὴν χάριτ δαπὸ τὸν κύριον, νὰ μὴν ἀποθάνω ἀκόμι, ἔως νὰ κάμω Ἐκ-
 κλησιαίαν τὸν οἶκονμ. Νὰ τὴν ἀφιερῶσω τῶ θεατῆρῶν Χειρῶ, καὶ νὰ κηρύ-
 ξω τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως. Οἱ μὲν ἐν πισοὶ ἐμάζοναν τὸ ἅγιον αἶμα ὁπῆ
 ἔτρεχεν δαπὸ τὰς πληγᾶς τῆς. νὰ τὸ ἔχωμ ἰατρῆιον ψυχῆς, καὶ σώματος.
 Ἡ δὲ μάρτυς ἐζησε τρεῖς ἡμέρας, κηρόττουσα τὴν πίσιν εἰς ὄσους εἰργου-
 ταν νὰ τὴν βλέπῃσι. Καὶ πολλοὺς τῶ ἐλλήνων ἐπιστρέψεν. Ὁ δὲ ἅγιος
 Οὐρβανὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπῆγε τὴν νύκτα. Καὶ ἀφιερῶσεν ἐμφοροδεν
 αὐτῆς τὴν οἰκίαι τῆς. Ἡ ὁποία ἔως τὴν σήμερον εὐερίσκειται εἰς τὴν Ρώμην.
 καὶ τὴν ἔχωμ εἰς πολλὴν ἐυλάβειαν ἅπαντες. Ἡ μὲν οὖν ἀγία ἐδίδαξεν
 ἰκαίως τοὺς πισοὺς, νὰ μὴ φροδῶση τινὰς τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ νὰ φυ-
 λάξωμ τὴν πίσιν μέχεις αἵματος. Νὰ καταρροῖσῶμ ζων ματαίαν,
 καὶ ῥέουσιν. Δια νὰ ἀπολαύσωμ εἰς τοὺς εὐραγούς τὴν ἀρσίαν, ἡ
 φειδίον. Ταῦτα εἶπῆσα, καὶ πολλοὺς ἐπιστρέψασα ἐλλῆνας. καὶ τοὺς
 χεισιανούς εἰς τὴν πίσιν σπείξασα. καὶ τῶ Θεῶ καταχρῆσις ἐν χαρῆσι-
 σασα, παρῆδωκεν αὐτῶ τὴν μακαρίαν ψυχὴν ἡ πανιφηνος. Ὁ δὲ

ἀρχιερεὺς μὲ τούς κληρικούς, ἐνταφίασαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς μὲ
πολλὴν εὐλάβειαν ἐκεῖνο τὸ σιβάσμιον λείψανον. Τὸ ἔργον ἐπέ-
λισε, καὶ θαυμάσια εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἐ πρίπει
τιμὴ, καὶ προσκύνσεις εἰς τούς
αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Τέλος βίος καὶ πολιτείας τῆς ἁγίας Μάρτυρος
καὶ Παρθένου Κικιλίας: ~

Τῷ αὐτῷ Μωὶ κ β'.

Η Ο Ε Η Β Ρ Ι Ο Υ,

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
Αμφιλοχίου Ἐπισκόπου Γκορίου: ~

Ο γ'τος ὁ ἱερός ἀνὴρ, καὶ τῷ Θεῷ καθηγιασμένος ἐγγηνήθη ἀπὸ γονεῖς εὐ-
χυσίαις, καὶ ἐπιφανείαις, εἰς τὴν χώραν τῆς Καππαδοκίᾶν. καὶ ἐμάθη θάναυ-
τα γράμματα ἀνάμα μὲ τ' μέγαν Βασίλειον καὶ Γρηγόριον. Οἵτινες ἦσαν
ὁμοίως ἀπὸ τὴν αὐτὴν Καππαδοκίαν, καὶ ἐλαμψαν ποσῶτον εἰς τὴν φιλο-
σοφίαν, καὶ πολιτείαν ἐνάρετον, καθὼς καὶ ὁ παρὼν Ἀμφιλόχιος. Ὡς φαίνε-
ται σαφῆστατα εἰς τὰς Ἐπιστολάς, ὅπου ἰσελεν ἔπερ ὁ ἄγιος, διὰ τινὰ Ἐκ-
κλησιαστικά ζήτηματα, πρὸς τὸν μέγαν Βασίλειον. Ὅστις τῷ ἔγραψεν τὰς
λύσεις τῶν ἐρωτήσιων. Τὰς ὁποίας οἱ ἐυσεβεῖς φυλάττουσι, ὡς κανόνα ἕως τῆς
σήμερον. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἀνετράφη, καὶ ἐγένητο μέγας ἀνδρας ὁ Ἀμφιλόχιος,
ὡς γινώ-

ὡς γνωστικός ὅπῃ ἦτον, καὶ Θεόφοβος, ἐμίσησεν ὅλα τὰ ἐγκόσμια ὑποτί-
 μίσας τὸν Χριστὸν. Ἀπαρνήθη καὶ τὸν μέγα Αἰβραάμ τὴν πατερίδα. Ἐγ-
 κατέλιπε τοὺς συγγρηῖς, φίλους, τὸν πλεόντου. καὶ ὅλα τῆς σαρκὸς τὰ θε-
 λήματα. καὶ παγείωντας εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκαονῶν, ἦρκεν ἓνα σπήλαιον
 ἢ συχασικὸν εἰς ἔρημον τόπον, κατὰ τὸν πτόνοντα. καὶ ἔμενεν ἐκεῖ κτίζοντας
 Ἐκκλησίας εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου. καὶ ἐπολιτεύετο χρὶ δὲ ὡς
 ἐπεράνιος Ἄγγελος, μένσεσις, χαμδύσις, ἀρρηπνύσις με προσδύχην
 ἀκατάπαυσον, καὶ δάκρυα, καὶ με πᾶσαι ἄλλυ σκληραγωγία, καὶ ἀσκη-
 σιν. Δὲν εἶχε τὸν νῆντου ποσῶς εἰς ὅπῃ γεια φράγματα, ἀλλ' ὅπως μιτάρ-
 σιον πρὸς Θεὸν, καὶ ὑψέμερον. Ἰδόντες ἔν αὐτὸν δαλάμποντα εἰς τοσαῦτα
 ἔνθεα κατορθώματα, ἰσχυρίζονται ἀπὸ τὰ περιχωρα ἀνθρώποι. Καὶ ἐγί-
 νουταν μαθηταὶ αὐτοῦ, τὸν Κόσμον ἀποτασόμενοι. Ὅταν ἔν ἕκαμε χρι-
 στες πσαράκοντα εἰς τὴν ἀσκησιν, ἐπέλευθησεν ὁ Ἀρχιερεὺς Ἰκονίου Ἰωάννης
 ὀνόματι. Ὁ δὲ ὑπονοητῆς τῆς ἀπάντων Θεὸς ἔσειλεν Ἄγγελον. Καὶ λέ-
 γει πρὸς τὸν ἅγιον. Ἀμφιλόχιε, ὑπαγε εἰς τὴν τῆς Ἰκονίῶν Μητρόπολιν, νὰ
 γῆης βοσκὸς εἰς τὰ λογικάμου φρόβια. Ὁ δὲ ἅγιος ἤκουσε μὲν τὴν θείαν
 φωνήν. Ἀλλ' ὡς ταπεινὸς δὲν εἶχε προθυμίαν νὰ ὑπάγῃ, νομίζων ὅτι δὲν ἦτον
 δεῦρ' τοιαύτῳ ὑπηρεσίαν ἄξιος. Καὶ τὴν δεύτεραν νύκτα ἀκέει τὴν ὁμοίαν φω-
 νήν τῆς Ἀγγέλου. Καὶ πάλιν εἶχε ἀμφιβολίαν, μήπως, καὶ ἦτον ἀπάτη τῆς
 δαίμονος. Ὅθεν ἤλθε, καὶ τὴν τρίτῳ νύκτα, καὶ λέγει του. Μὴν ἐναντιώσεαι
 τῆς θείης προσάγματος Ἀμφιλόχιε. Ὅτι ἡ χάρις τῆς ἀγίας πνεύματος σὲ ἐ-
 ψήφισεν Ἐπίσκοπον. Λέγετε ὁ ἅγιος. Ἐὰν εἶσαι Ἄγγελος τῆς Θεῆς, σμαά-
 τησε, νὰ κάμω μὲν προσδύχην ἀμόφτεροι. Ὁ δὲ ἔστρεξεν. Ἐγερθεὶς ἔν ὁ
 ὄσιος ἀπὸ τὴν κλίνῳ, κλίνει τὴν κεφαλὴν εἰς προσδύχην ταῦτα λέγωντας.
 Ἄγιος. Ἄγιος. Ἄγιος Κύριος Σαβαώθ. Καὶ τὰ ὅπῃ λοιπα. Ὁ δὲ Ἄγγελος
 κρατήσας ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν ἅγιον ὑπῆγαυ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἀνοιξας αἰ-
 πόρταις ἀπὸ λόγουτος. Τότε ἔλαμψεν ὅλος ὁ ναὸς, ἀπὸ φῶς ἐράνιον. Καὶ
 πολλοὶ ἀσποφοροὶ ἐσωαθροίσθησαν. Οἱ ὁποῖοι ἐπήρασιν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα
 τὸν Ἀμφιλόχιον, καὶ διδοῦντας ἓνα εὐαγγέλιον, ὅπῃ ἤφεραν, εἶπον αὐτοῦ.
 Ἄς εἶπαι ὁ Θεὸς μετὰ λόγουσιν. Ἐνας δὲ ὅπῃ ἔδειχε τῆς ὅπῃ λοιπων Ἀγ-
 γέλων προεσώτερος, εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἄς κάμω μὲν προσδύχην, δεῦρ'
 νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸν ἡ χάρις τῆς παναγίας πνεύματος. Εὐξάμερον τὸ λοιπὸν, καὶ
 εἰπόντες αὐτοῦ, ἐβλήθησαν ἀνεχώρησαι. Ἦτον ἔν τότε μεσονύκτιον. Καὶ ἔμει-
 ὁ ἅγιος θαυμάζων τοιαῦτα παράδοξα. Καὶ κλίνας τὰ γόνατα δὲν ἐδύσετο, καὶ
 σωτύχη λόγον ποσῶς. Μόνον μετὰ τὸν νῆν προσύχιστο, δευλογίζομενος τίνα
 ἔκβασι, ἐμελλε νὰ ἔχη ἡ ἔρασις. Ὅταν δὲ ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς ἔρασις, ὑπῆρχε
 ὁ Ἐκκλησιάρχης εἰς τὴν κέλλα τῆς ὄσις, νὰ πάρῃ συγχώρησιν, νὰ κτυπή-

ση τὸ Χήμαιδρον. Καὶ δέν τον ἦρκεν. Καὶ λέγοντάς το τῷ Ἀρχιμειδίτῃ, τῷ ἑπιεὶνὰ σημάνῃ. Καὶ σωμαχθέντες οἱ ἀδελφοὶ ἔφαλλον. Ὁ δὲ ἅγιος ἐκείντο ἄφρονος. Καὶ κτ' ἑμίαν ἄραν, ἰσωήφικεν δὲ τὴν ἕκτασιν. Καὶ φατισθεὶς τὴν καρδιὰν δὲ τῆς θείας λάμψιν, ἰσुकάθη λελαμψυρμένος, εἰς τὸ φρόσωπον, με φῶς ἄρρητον, καὶ θαύμασιον. Τινὰς δὲ δὲ τὴν ἀδελφὸς δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἐπαθε. Μόνον ἐπισον εἰς τὴν πόδατε, ζητεῖτες ἐυλογίαν, κτ' τὸ σύνηδες. Ὁ δὲ ἅγιος ἐκίνησεν ἀὐπάγη εἰς τὸ κελλίοντε. Καὶ τῷ ὑπὴνθησαν ἐπὶ ἅ Ἐπίσκοποι, ὅτῃ ἔδασι θεία ὀπασίαν. Καὶ τὴν ἐφρόσαξε, νὰ ὑπάγῃ, νὰ τὸν χειροτονήσῃ τῆς Ἰκονίης Ἐπίσκοπον. Πλησιάζαντες ἔν ἐχαιρέτησαν αὐτὸν καὶ ἠρώτησαν λέγοντες. Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἀφιερωμένος Θεῷ Ἀμφιλόχιος; Ὁ δὲ με ταπεινὴν λαλιὰν ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἁμαρτωλὸς, καὶ ἀνάξιος. Καὶ περνοντάστον, ὑπῆγει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ πλειώσω ἐκεῖ, ὅτῃ τὴν ἐφρόσαξε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. Ὅταν ἔν ἐνδύθησαν τὰς Ἀρχιερατικὰς στολὰς, ἐκατάλαβεν ὁ ἅγιος τὴν ἐβέλωντα νὰ τελέσω. Ὁ Θεὸς ὠμολόγησεν αὐτοῖς φιλαλήθως τὴν νυκτερινὴν ὀπασίαν, πῶς οἱ Ἄγγελοι τὸν ἐχειροτονήσαν. Οἱ δὲ ταῦτα ἀκέσαντες ἔβησαν καὶ τὸ παράδοξον τῷ φράγματος. Καὶ ἐγνώρισαν ὅτι θέλημα Θεοῦ ἦτον βέβαια, νὰ γένη ἡ χειροτονία. Καὶ σωμαθροίσαντες ὅλους τὴν ὀπισκόπους, καὶ κληρικὸς τῆς ἐπαρχίας, ἀνήγγειλαν τὴν ὑπόθεσιν ἅπασιν. Ὁ Θεὸς ὅλοι με μίαν γνώμην, καὶ ψῆφον κοινὴν ἀνέβησαν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον ὡς ἄξιον. Παραλαβὼν ἔν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐποίησαν τὸν τῶν θεάρετα, ποτίζων με ζωῶντα λόγια, καὶ με ἄρτον θεοσβηίας ἐκτρέφον τὰ λογικὰ φροβῶτα. Ὑστερον δὲ χρόνος τῆς ἐφρόσαξε ὁ μέγας Θεοδόσιος, νὰ σωμαθροίδη εἰς τὴν Βασιλευσαὶ Σύνοδος. Διατί ἦτον τὸν κατὸν ἐκείνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μεγάλη συγχήσις δὲ τὴν αἰρεσιν τῶν Ἀρείων, καὶ Σαβελλίαν τῶν Μακεδονίαν, καὶ Ἐυνομίαν. Ὅτι οἱ μὲν ὀρθόδοξοὶ ὠμολογοῦσεν τὴν ἕν, τῶν Πατρὸς ὁμοούσιον, καὶ ὁμόδοξον. Οἱ δὲ αἰρετικοὶ τὸν ἐφρονῶσαν μικροτερον εἰς τὴν δόξαν, καὶ ὑποχρόνον. Ἀλλὰ με τὴν θείαν χάριν τῶν παλαιῶν πνεύματος ἐπύρασι τὴν νίκην οἱ ὀρθόδοξοὶ, ἐξέ μὲς Ἀμφιλοχίαν τῶν Θαυμασίων, καὶ Θεοφρονος. Καὶ ἀκέσαντες νὰ ἑφρανθῆτε τῷ πνεύματι.

Καθὼς ἐσεῖλε δόγμα πανταχῶς ὁ ἰσοβέβητος Βασιλεὺς, νὰ ἔλθῃ οἱ χρῆσιμότεροι ἄρχιερεῖς, ἠτοιμάθη νὰ πολεμήσῃ ἀνδρείως τὴν ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ὁ ἱερός Ἀμφιλόχιος. Καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν αὐθεντικὸν ἀμάξιν ἀπὸ τὸν συκώση, ἐπῆρκεν εἰς τὴν σωμαθροίαν τὸν Ἀρχιερέα ἀπὸ τῆς Θεοδελον. Καὶ τῷ ἔδωκεν ὅταν ἐυγέναν δὲ τὴν χάριν τῶν Ἰκονίων, εἰς ἕνα λιθὸν μαρμάρου ἀναμμένα κάρβουνα, λέγοντας. Φυλάξε ταῦτα, νὰ μετὰ τῆς δόξης ὅποταν φθάσω εἰς τὰ Βασιλεία. Καὶ ἔπως ὑπῆγε νησικὸς ἕως τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Καὶ τὸ ἱφιλοξένισι μία γυναικα χίρα φιλήρετος. Ἦσαν δὲ τὶ τε ὄλαις ἢ Ἐκκλησίαις κλεισμέναις, καὶ βελλωμέναις. Τὸτο ἀκέσας ὁ ὄσιος ὑπῆγενὰ τὰς ποροσκυβήση. Καὶ καθως ἐφθασεν εἰς ἐπᾶσαν μίαν ἀνοίγασιν αἱ πόρταις ὑπὸ λόγετες. Καὶ ἐσερχόμενος ποροσκυβητο πρὸ Θεῶ, νὰ σερεῶση τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καὶ νὰ τὴ δώση λόγων δύναμιν, νὰ βοηθήση τὴν ἀλήθειαν. Καὶ καθως ἤυχετο, ἤλθε πορός αὐτὸν θεῖος Ἀγγελος, καὶ τὸν ἐδωάμωσε πορός τὸν πνευματικὸν αὐτὸν πόλεμον. Ὁ μὲν ἔν ἅγιος ἀπὸ ἐποροσκυβησεν, ἐσερεψεν εἰς τὸν ὄκον τῆς ἀνωθεν γυναικός, ὅπε τὸν ἐξένισεν. Ὁ δὲ δυνασθεβὴς Ἐυνόμιος, καὶ οἱ ὁμόφρονέστε, ὡς ἐμαθον ποῦ οἰκονόσει, καὶ πῶς ἢ δύραις ἤβῃ Ἐκκλησιῶν, αὐτομάτας τὴ ἀνοίχθησαι, ἐφθονησαι οἱ καπάραιοι. Καὶ παγένωντες εἰς τὴν οἰκίαν ὅπε ἦτον ἔπεν αὐτὰ, ὁ Ἐυνόμιος. Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεωῶνυμος Ἀμφιλόχιος; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο ἐγὼ εἶμαι ὁ ἁμαρτωλός. Καὶ ὁ Ἐυνόμιος. Διατὶ δεσρέφεις τὴν Ἐκκλησίαν τὴ Θεῖ; Καὶ ὁ ἅγιος. Εἰγὼ δύντω δεσρέφω, ἀλλὰ ἐσὺ, καὶ ὁ οἶκος τὴ Πατρόςσε Σατανᾶ. Καὶ πάλιν ὁ Ἐυνόμιος. Ἐὰν αὐτὰ τὰ Ἐυαγγελικὰ λογία λέγεσιν ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι ὑσερωτέρος ὑπὸ τὸν Πατέρα, καὶ μικρότερος, δεστὶ τὸν λέγετε ἐσῆς συζχρόνον, καὶ ὁμοέσιον. Ὁ Θεολόγος λέγει. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. Λοιπὸν ἐὰν ἦτον εἰς τὴν ἀρχὴν, φαειρόν εἶναι, πῶς εἶναι ὑσερος ὑπὸ τὸν ἀναρχον Πατέρα. Διατὶ ἐπειδὴ πᾶσα ἀρχὴ εἶναι ὑπέρχρονος, ὁμοίως, καὶ ὁ Πατὴρ εἶναι ὑπέρχρονος. Λοιπὸν ἦτον καηρός, ὅπε δὲ ἦτον ὁ υἱός. Λέγειτου ὁ ἅγιος. Κακὰ καταλαμβάνεις τὶ σημαίνει τὸ τῆς ἀρχῆς. Διὰ τὸτο ἐσυναξες τὸν λόγονσε, μὲ κακὸν συμπίρασμα. Διατὶ ἐὰν ἦτον Θεὸς ὁ λόγος. Καὶ πορός τὸ Θεοῦ ἦτον ὁ λόγος. Καὶ διαὐτὴ τὰ πάντα ἐγένησαν, ἔνα ὑπὸ τὰ χυόμενα εἶναι, καὶ ὁ χρόνος. Λοιπὸν ἐπειδὴ δεστὶ τὴ υἱοῦ, καθεὸς λέγει, καὶ ὁ Ἀπόστολος, τὴς αἰώνας ἐποίησεν, ἄρα, καὶ ὁ υἱὸς ὑπέρχρονος. Διατὶ πῶς εἶναις δυνατὸν νὰ εἶναι ἔνα πορᾶγμα ὅπε ἐγένε, ποροτίτερον ἀπὸ ἐκείνου ὅπε τὸ ἔκαμε; Λοιπὸν ἄχρονος, καὶ ὁ υἱὸς καὶ τὴν Θεολόγον ποωνὴν ἀληθεσάτα, καὶ πρὸ Πατὸρ ὁμοούσιος. Ἀμὴ ἐσῆς δεσγᾶτε τὰς ρήσεις τῆς γεαφῆς κακὰ, καὶ διεσραμένα διαὐτὸ σμικρύνεις τὸν ὁμοούσιον ἄσοφε. καὶ κἄν αὐτὸν τὸν λόγον τὴ λόγε δὲν ἐνθυμᾶσαι, ὅπου λέγει. Εἰγὼ ἐν πρὸ Πατὸρ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί. καὶ εἰς ἐ πολλοὺς ἄλλους τόπους θελεῖς ἰδεῖν, πῶς εἶναι ὁ υἱὸς πρὸ Πατὸρ ὁμοέσιος. Ἀλλὰ ἐσῆς δεσγᾶτε τὰς ρήσεις ὡς θελετε. καὶ πῆπτε εἰς ἐ πολλὰς βλασφημίας ταλαίπωροι. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ (τὰ ὅποια ἀφῆκα δεσ σιωτομίας, καὶ δεστὶ εἶναι κίνδυνος, νὰ μεταγλωττίση τινὰς. Τὰ πρὸ Θεῖς δὲς ληπῆα, εἰς κοινὴν, καὶ ἰδιωτικὴν φράσιν) λέγωντας ὁ πάνσοφος Ἀμφιλόχιος, ἐμεινεν, ὁ ἐυνόμιος ἀλαλος, μὴ ἐχωιτας λόγον νὰ ἀντιλογηθῆ, καὶ τῆς ἀληθείας ὁ ἄγνωσος. Μόνον ἐπτε ταῦτα. Ἄυερον ἐμποροσθην τὴ Βασιλείας θελω σοῦ ὑποδεῖξει, πῶς εἶναι

αὐτὰ, ὅπῃ ἐπιεσ φλυαείσματα. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Ἄνελον δέλεις γένειν κακά, νὰ μὴ σώσης νὰ ἔλθης εἰς τὴν διάλεξιν. καὶ ἔτος ἐγένετο. Ὅτι φθά-
νωντας εἰς τὸν οἶκοντες ὁ Εὐνόμιος τῆ ἡλθε μεγάλη θερμασία. καὶ ἐκείτητο
ἀγύρευος. Οἱ δὲ ἅγιος τῆ Θεῖ ἐδίετο ὄλλω τὴν νύκτα νὰ τῆ δώση σοφία, καὶ
φωτισιν, νὰ βεβαιώσῃ τὸ Ὁρθόδοξον τῆς πίστεως, καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν ἐκά-
λεισεν τὸν Ἀρχιδιάκονον λέγωντας. Σήμερον τίκνον ἐέκομην εἰς τὸν ζυγόν, ἢ
νὰ ζήσω μὲν, ἢ νὰ ποθάνω μὲν. Πλὴν εἴτισοι λέγω κάμῃ. καὶ ὁ Θεὸς μᾶς
δίδει βοήθειαν. Σωθήσεια εἶναι, ὅταν εἰσεβαίνει πρὸς τὸν Βασιλεῖα τινὰς
Ἐπίσκοπος, νὰ φωνάζῃ ὁ Διάκονος τὸ, Ὁρθοί πάντες. Τοῦτο κάμῃ καὶ σὺ
ὅταν εἰσελθῶ μὲν εἰς τὸ παλατιον. Λέγειτον ὁ Θεὸς δελος. Φοβῆμαι δέπο-
πα, μήμῃ φονέυση ὁ Βασιλεὺς. καὶ ὁ ἅγιος. Οἱ Κυριος εἶπε, νὰ μὴ φοβέμεσ-
θεν ἐκείνους ὅπῃ μόνον τὸ σῶμα φονέυουσιν. Ἀμὴ τὴν ψυχὴν δὲν βλάπτεισι.
Μόνον ἐκείτον ἀς ὑπακώμην, ὅπῃ δύνεται νὰ κολαση σῶμα, καὶ ψυχὴν εἰς
τὴν γένειναι. Λέγειτον ὁ Θεὸς δελος. Ἀς γένη τῆ Κύριε τὸ θέλημα. Ὅταν
ἐν ἔφθασαν εἰς τὸ παλατιον ἐνεδύθη τὴν Ἀρχιερατικὴν στολὴν, λέγων πρὸς
τὸν Διάκονον Δόσμοι τὴν ὠδρα καταθήκην, ὅπῃ σου ἔδωσα ὅταν ἐν γενά μὲν
ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν. Τότες ὁ Θεὸς δελος ἀνελίξας τὸ μαϊδηλιον, ἦυρεν
ἀναμμένα ἀκόμῃ τὰ κάρβουνα. καὶ δὲν ἔσβυσαν τόσας ἡμέρας (ὡς ἐξαισίε
θαυματεργήματος) ἔπε ποσῶς ἔβλαψε τὸ πῦρ τὸ μαϊδηλιον. Βανωντας
ἐν ὁ ἅγιος ἐυῶδες θυμίαμα εἰς τῆς ἀνθρακας; ὑπήλθη πρὸς τὸν Βασιλεῖα,
φωνάζωντας τὸ, Ὁρθοί πάντες ὁ Διάκονος. Οἱ μὲν ἐν παρόντες ἐταράχ-
θησαν, καὶ ἀπὸ τῆς θρόνης ἠ γέρθησαν. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐδυμωθη, μεμφῶ-
μμος πάντῃ τὴν φράξιν ὡς ἀκαθρον. Οἱ δὲ πρῶτοι τῆς αἰρέσεως, ἐυρί-
σκοντες ἀφερμὴν ἐυάρμοσον, εἶπον ταῦτα πρὸς αὐτοκρατορι. Δε το εἶ τα μὲν
τῆς Βασιλείας σε, πῶς εἶναι φλυαρος, καὶ ἀνόητος; πλησιάσας ἐν ὁ ἅγιος
εἶπε Χαίροις Βασιλεῦ. Οἱ δὲ ἦ ὅς αὐτῆ Ἀρκαδιος ἐκάθητο εἰς τὸ δεξιόν-
τε μέρος. καὶ δὲν ἐπροσκύνησε καὶ αὐτὸν, ἔπε τὸν ἐχαίρετῃσεν ὡς ἔφωρεπεν.
Ἀλλὰ εἶπετε καταφροντικῶς χαίροις, καὶ σὺ παιδίον. τῆτον τὸν λόγον
ἀκέσας ὁ Βασιλεὺς, ἐγενεν ἄλλος ἐξ ἄλλῃ ἀπὸ τὴν μάνητα. καὶ λέγει πρὸς
τὸν ἅγιον ὀργιζόμενος. Πῶς ἔκαμῃς τῆ ἢ ἔμῃ τοσάυτῶν ἀτιμίαν, καὶ κα-
παφρήνησιν, ὡς περ νὰ ἦτον ἐυτελής, καὶ ποταπὸς ἀνθρωπος; Ἄν εἶναι τά-
χα, καὶ αὐτὸς Βασιλεὺς; δὲν φορεῖ ἀλεργίδα καὶ Στίφανον, καὶ τὰ ἄλλα τῆς
Βασιλείας ὠδρα σῆμα; τώρα νὰ κόψω τὴν κεφαλίνην, νὰ λάβης τὴν φρέ-
πυσαν παιδύσιν. Οἱ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐὰν ἐσὺ Βασιλεῦ, ὅπῃ σήμερον
εἶσαι, καὶ ἄνελον διαλύσαι ὡς ἀνθρωπος, ἠγαπάκησις πῶς δὲν ἐτίμησα
τὸν ἡόνον, νωμίζωντας ἐδικίνησον τὴν ἐκείνῃ ὑβειν, καὶ καταφρόνησιν.
Πέσω μᾶλλον θέλει ὀργιζέσθαι ὁ ἀδάτατος Βασιλεὺς ὅταν οἱ ἀσε-
βίς

βῆς τὸν υἱὸν αὐτῆ τὸν μονογενῆ, καὶ ὁμοέσιον καθυβείζουσι; λέγειτον ὁ Βασιλεὺς ἀκόμι δὴ τὸν θυμὸν τικῶ μῆρος. Διατί ἔσαι (γέρον) ἀναίχρωτος, καὶ ἔχεις ὡς τοὺς κύνας ἀναιδεαι; καὶ ὁ ἅγιος περιπέμματα ἐσύντυχεῖς ὁ Βασιλιῦ. Ὅτι εἰς τὲς χεῖρας εἶναι γέροντας, ἀνδύλαβῆς δὲ τῆς ἀτάκτες. καὶ φαίνομαι σκύλος εἰς τὲς λύκους, ὅπου φθείρουω τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Θεοῦ, καὶ ἀπαράττωσι τὰ πρόβατα. καὶ δὴν θέλω πάυσειν, νὰ τῆς γαυγίζω, καὶ νὰ τῆς δακάνω, ἕως νὰ τῆς ἀφανίσω μὲ τὴν θείαν βοήθειαν. Ταυτὴν τὴν σιωπὴν, καὶ ἐμῆχανον ἀποκρίσιν ἀκέσας ὁ Βασιλεὺς, ἐπράννε τὸν θυμόντε. Καὶ ἐγγίζουσα ἡθεία χάρεις εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆ, τὸν ἐφώτισε, καὶ ἐκατάλαβε τῆ ἀγίου τὰ λόγια. Καὶ καταυγείς τῆ καρδία ἡγέρθη τῆ θρόνου καὶ ἐνηκαλίδθη τὸν ἅγιον, καταφιλιῶντας αὐτὸν γλυκύτατα, λέγωντας. Φρονίμω πράξιν, καὶ σιωπὴν μηχανὴν ἐσοφίαις, δὴ τὴν θείαν ψῆφον χειροτονημένη Ἀμφιλόχιε. Ὅτι ἰάν ἐγὼ ἄ ἐπικηρος ἄνθρωπος, δὲ τὴν ὑβερν τῆ υἱοῦμε ἐκαταδάλιδθηκα, πῶς νὰ ὑπομείνη τὸν σμικρυσμὸν τῆ μονογενῆς υἱοῦ αὐτῆ ὁ ἐράνιος Βασιλεὺς, καὶ Θεὸς τῆς δυνάμεων; Ταῦτα λέγων μὲ δακρῶν, ἐυδύς ἐπρόσαξε, νὰ δείρουω δυνατὰ τῆς αἰριτικῆς ὄλους μὲ τὸν ἀρχηγόντες Ἐυνόμιον. Νὰ τῆς πομπέουσου καθυβαλλαρέους εἰς τὰς καμήλας δὲ μίσης τῆς πόλιως. Ἐπειτα νὰ εἶναι καθρημένοι δὴ τὸν θρόνους; καὶ ἔξορσμένοι ἅπαντες. Τὸν δὲ Ἀμφιλόχον ἐκράτησεν ἡμέρας πολλὰς εἰς τὸ Παλάτιον, ἀκένοντας ἐυλαβῶς τὴν γλυκυτάτην διδασκαλίαν αὐτῆ. καὶ πολλὰς φορὰς τῆ ἐζήτησε συχώρησιν. Ἀμὴ δὴν ἡθέλε, νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ εὐσεβέστατος. Ὁ δὲ παρεκάλει αὐτὸν, λέγωντας. Ὅτι ὁ βοσκὸς πρέπει νὰ εὐείσκειται σιμᾶ εἰς τὰ πρόβατα. Τέλος πάντων ὅταν εἶδεν ὁ Βασιλεὺς τὸν πολὺν πόθον, ὅπῃ εἶχε, νὰ ὑπάρῃ εἰς τὸν θρόνοντε. Τοῦ ἔπει νὰ τῆ ζητήσῃ καμῖαν χάρειν, ὅποια βέλειται. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Τὸ θέλημα ὅπῃ ἡθέλα δὴ τὴν Βασιλείαν, ἐτελείωσιστο, Θεοῦ σιωργῆντοςμοι. Ὁθεν ἄλλο ἐπίγειον χάρεισμα, δὴν ἔχω χεῖρας δὴ τὸ κράτοςσε. Ὁ δὲ Βασιλεὺς πάλιν τὸν ἠνάγκασε, νὰ ζητήσῃ χωρὶς ἄλλο κανένα δῶρημα. Ὁθεν δὲ νὰ μύτον λυπήσῃ, τῆ εἶπε νὰ κτίσῃ δύο Ἐκκλησίας εἰς τὸ Ἰκόνιον. μίαν μὲν εἰς τὸ ὄνομα τῆς τῆ Θεῖς σοφίας. Καὶ ἄλλην τῆ Βαπτιστῆ Ἰωάννη. Τὸ ὅποῖον ἔταξε νὰ οἰκοδομήσῃ. Καὶ ἔτας ἐποίησι. Δίδωνταςσε δὲ ἕνα σαυρὸν χρυσὸν εἰς τὸν ὅποῖον ἦτον μέσα κόματι δὴ τὸ ξύλον αὐτὸ ὅπε τὸν διαπότην ἐσαυρώσαι. Καὶ δὴ τὸν χαριτήσας εἶνας τὸν ἄλλον, ὑπέσρεψε πάλιν νησικὸς ὄλλω τὴν ὁδοιοποιαν, ἕως ἔφῃ τῆ εἰς τὸ κελλίοντε. Καὶ ἀπέθεσεν εἰς τὸ σπύλαιον τῆ Βασιλείως τὸ δῶρημα. Καὶ τελέσας ἀργυρνια ὄλυνύκτιον, ἐλειτέρησισε τῆ ἐπάυρειν καὶ ἔτας εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ἰκόνιον. Μετὰ ταῦτα ἐσηλθεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐκτίσισε τρεῖς ναὺς, τῆς δύο ὅπῃ ἐζήτησεν ὁ ἅγιος. Καὶ τὸν ἄλλον δὲ τῆ

Ἀρχιερέον Θιόδωρον. Καὶ ἄφ' οἴναο ἔτελειώθησαν; ἔσειλεν ὁ Ἀμφιλόχιος, καὶ ἐπῆρε τὸν μέγα Βασιλεῖον, νὰ τὲς ἐγκαινιάσῃ. Ὅστις ἦτον ἄβρωστος. Ἀμὴ δὲ τὴν ἀγάπῃ τὲ φίλτε ὑπῆγε, καὶ καθιρώσας αὐτὲς, γίνεται πνευματικὴ εὐφροσύνη, καὶ ἁγίῳ πνεύματος ἐπισκίσεις. Μετὰ ταῦτα ἐπέρασεν δύο χρόνοι, καὶ τότε ἐκοιμήθη ὁ μέγας Βασιλεῖος. Τὸν ὁποῖον ὑπῆγε, καὶ ἐνταφιάσεν ὁ ἱερός Ἀμφιλόχιος. Καὶ ὑποσέφας εἰς τοὺς θρόνον ἐδιδάσκε πάλιν τὸ ποίμνιον. Καὶ μετὰ τρεῖς χρόνας τῆς ἀποβιώσεως τῆς μεγάλης Βασιλείου, ἀπῆλθε πρὸς κύριον ὁ θαυμαστός, καὶ σοφὸς Ἀμφιλόχιος, νὰ λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς πολλῶν τε κόπων. Ὁλητὴ πόλις λοιπὸν ἐλυπήθη, συμφορὰν μεγάλῃ νομίζεσα τοῖς ποιμένος ὑσέρησιν. Ἐθαψαν ἔν ἐντιμῶς τὸ τίμιον λείψανον, πολλὰ δακρυα καταχίοντες. Οἱ δὲ δεξάζων τὲς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, ἰδόξασεν τὸν πιστὸν αὐτῆς θαράποντα, καὶ ἐτέλεισε, καὶ μὴ θάνατον θαύματα. Ὅτι αὐτῶς πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τὲς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Τέλος τῆ βίης τῆ ὁν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλοχίῳ
Ἐπισκόπου Ἰκονίου: ~

Μ Η Ν Ι

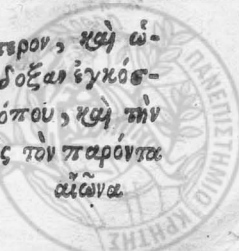
Η Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ω

Εικάδι τρίτη.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
Γρηγορίου Επισκόπου Ακκραγαπτύρων:~

Τὸ ὅλα τὰ καλὰ δὲν εἶναι ἄσάν τὴν ἀρετὴν ἄλλο καλῖτερον, καὶ ὠ-
φελιμώτερον. Ἐπειδὴ φοροξενᾷ εἰς τοὺς ἀγαπτικέσθεις, δοξα εἰγκόσ-
μιον, καὶ ἰσφοκόσμιον. Ὅτι ἐμόνον δίδει τὴν δπόλαυσιν τῆ κόπου, καὶ τὴν
ἀμοιβὴν τῆ καμάτων μὲ δάνατον ἀθάνατον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν παρόντα
αἰῶνα.

αἰῶνα κάμει φιλαυτῆς, καὶ ἐπιφανεῖς ἐκείνας ὅπῃ τὴν κατορθώσῃ καταδύναμιν. Ταύτῃ ποθήσας, καὶ εἰς ἄκρον ἀσκήσας ὁ σήμερον ἑορταζόμενος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Γρηγόριος, ἔ μόνον ἐγίνε κληρονόμος τῆς αἰωνίᾳ ζωῆς, καὶ τῆς ἀγίων Ἀγγέλων σωόμενος. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωὴν ἐπέτῳ, ἐγίνε θαυμαστὸς φειασα, καὶ φειβοῦτος. Τῆτον τὸν ὄσιον ἢ μὲν Σικιλία ἐβλάσῃσεν. Ἡ δὲ ἀγία Σιών ὡς φυτὸν ἐυχρῆς, καὶ φεικαλέσατον ἀνέθνεψεν. Ἐγὼ δὲ ἡξέυρωντας πῶς θέλει ἀρέσειν πολλὰ ἢ παρῆσα διήγησις τοῖς ποθεῖσι τὰ ψυχωφιλῆ, καὶ σωτήρια, δι' αὐτὸ τὴν γραφῶ. Καὶ φεικαλέσας, νὰ τὴν ἀκέσῃτε μὲ προσοχὴν, καὶ ἐυλάβειαν. Εἰς τὴν Σικιλίαν (ἣτις κοινῶς Μιστῖνα ἐπονομάζεται) εἶναι ἓνα χωρεῖον πλησίον εἰς τὴν πόλιν Ἀκραγατῖνων, ὅπῃ τὸ κράζου Πραιτώρεα. Εἰς αὐτὸ ἦτον ἓνα ἀνδρόγειον Χαεῖπτον καὶ Θεοδότη καλέμενοι. Ἄνθρωποι πλέσιοι, καὶ καταπολλὰ ἐλεήμονες. Πλὴν ἦσαν ἀτεκνοι. Καὶ ἐδένταν τῷ κυρίῳ, νὰ τοὺς δώσῃ παιδῖον ἀρσενικόν. Νὰ τὸ ἔχουσι φειαμυθια εἰς τὸ γήρας τους. Ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκεσεν αὐτῷ τῆς δεήσεως. Καὶ χρῆνῆσαι τὸ φρέφος, τὸ ἀνεγέννησαι ὄχι τῷ θεῖν Βαπτίσματος. Καὶ τὸ ἀνέδεχθη ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Ἀκραγατῖνων Ἐκκλησίας Ποταμῖων ὀνόματι, ὀνομάσας αὐτὸ Γρηγόριον. Ὅστις τὸ ἔβαλεν εἰς τὰ ἱερά γραμμάτα, ὅταν ἐφθασιν εἰς τὸν ὄγδουον χρόνον τῆς ἡλικίας του. Καὶ τὸσον ἦτον εἰς τὸν νοῦν ἐυφρῆς, καὶ τὸσῶν φειθυμῖαν ἔβαλεν, ἐπῆ εἰς τὸ δύο χρόνους ἔμαθε τοὺς Δαβιτικὰς Ψαλμοὺς, καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολυθῖαν. Καὶ ὅλοι τὸ ἔθαυμάζουται. Καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν δωδέκατον χρόνον, τὸν ἔκαμε Κληρικόν ὁ ἀνωθεν Ποταμῖων, ἐγνωρίζοντας μὲ τοὺς διορατικὰς ὀφθαλμοὺς, ὅτι ἔμελλε νὰ γένη σκῖεος ἐκλογῆς, καὶ ἀγγεῖον πόλυτιμον. Παρέδωκεν ἐν αὐτῷ τῷ Ἀρχιδιεκόνε Δονάτου, ὅπῃ εἶχε τὰς Βίβλους τῆς Ἐκκλησίας εἰς φύλαξιν. Νὰ τὸν μαθαῖν. Καὶ νὰ τῷ ἐρμῶνῃ τὰς σάξεις τῷ μοναδικῷ χήματος. Ὁ δὲ ἱερεὺς Γρηγόριος Ἀγγινώσκων κατ' ἐκάσῳ τὰς θεῖας γραφὰς, ἐφωτίζετο εἰς τὴν ψυχὴν φειαστόπρον. Καὶ ἐβέλγετο κατ' ἄρας εἰς τὸν ἐνδοον ἔρωτα. Ὅθεν ἔχωντας πόθον, νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ποθεῖ μῆρον ταχύτερον, ἔβαλεν εἰς τὸν νῦντου, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡτον δὲ τότε χρόνον ὀκτωκαίδεκα. Καὶ πολλὰ τῷ Θεῷ δεόμενος, νὰ τὸν ἀξιάσῃ τῷ ποθεμένου, τῷ ἔδειξε μίαν νύκτα τοιαύτῳ ὅπασια, καὶ ὄρασιν. Ἡ γου ἀφῆ ἐκοιμήθη ὁ Διδασκάλος του Δονάτος, ἐπεσε καὶ αὐτὸς, πλησίον τῆς κλίπης του χρῆς, καὶ ἀπεκοιμήθη. Τότες ἤκεσε φωνὴν, ὅπῃ τῷ εἶπε, Γρηγόριε. Καὶ θαρρῶντας ὅτι ὁ Δονάτος τὸν ἐκραξεν, ἠγέρθη. Καὶ λέγει του. Τί με εἰρίζεις; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ δένσε ἐκάλεσα. Λοιπὸν ἀφῆ ἐπεσε πάλιν ἤκεσε τὴν αὐτὴν φωνὴν. Καὶ λέγωντάς το τῷ Ἀρχιδιεκόνε, τῷ ἀπεκρίθη. Ὅταν ἀκέσῃς νὰ σῆ φωνήσῃ πλέον τινὰς, εἶπε ταῦτα. Τί με

προς άσους κύριε τὸν δούλο σου; Ἀκούσας οὖν πάλιν ἐν τείλει τὴν φωνὴν
 ἠρώτηθε καθὼς ὁ Ἀρχιδιάκονος τὸν ἰδίδαξεν. Οἱ δὲ Ἄγγελος, τὴ ἀπεκρίθη
 λέγωντας. Οἱ θύοσσε ἐπικούσε τὴν δέησιν. Καὶ ὑπαγε εἰς τὸν λιμένα, ὅπου
 μισύγει ἕνα καράβι διὰ τὴν Καρθαγένου. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ παρῆμις εἰς τὰ Ἱε-
 ροσόλυμα. Τότες εὐχαρισήσας τῷ Θεῷ ὁ Γρηγόριος, ἐφυγῆ ἐν θυῖ ἀφίνων-
 τας κοιμῶμερον τὸν Ἀρχιδιάκονον. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ πλοῖον ἐπλευσεν εἰς
 τὴν Καρθαγένου. Καὶ τὴ ἰδῶκεν ἕνα σῆτι ἀναχωρητικὸν ὁ Ναύκληρος, νὰ
 κενύση ὀλίγας ἡμέρας. Διατὶ τὸν εὐλαβηθῆ εἰς τὸν δρόμον, διὰ τὰς προσθ-
 χὰς, καὶ νηστίας, ὅπῃ ἕκαμνε τρεῖς ἡμέρας, καὶ πολλάκις μίαν ἐβδομάδα, νὰ
 φάγη τίποτας. Τὸ ὅποιον ἀναγγέλλας εἰς τὸν ἀρχιερέα τῆς πόλεως ἐξέταξε
 αὐτὸν ποθὲν ἦτον, καὶ πῶ ὑπῆρχε καὶ λέγωντας του τὴν ὑπόθεσιν τὸν ἐφίλδ-
 σεν, ἐυχομένος αὐτὸν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν σιὰν κατόδουον. Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέ-
 ρας, καθεζόμενος εἰς τὸν ναὸν τῷ Μεγάλου μαρτυροῦ Γελιανῆ, φαίνονται πρὸς
 αὐτὸν τρεῖς Μοναχοὶ σέυνο φρεπῆς, καὶ σεβάσμιοι. Διὰ τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας
 ἐκάθισεν. Οἱ δὲ δύο ἐσεκένταν μὲ φόβον πολλὴν, καὶ εὐλαβεία. Τότες ὁ
 Γρηγόριος ἐπροσκύνησεν αὐτὸν. Καὶ ἐσέκετο μὲ τοὺς ἄλλους δύο ἔμφοβος.
 Πρὸς τὸν ὅποιον εἶπεν ἐκεῖνος ὅπου ἐκάθιστο. Ἐπειδὴ τὴν ἀγάθην μερίδα ἰ-
 φώκενες, ἤξυρε ὅτι δὲν θέλει ἐπαρθεῖν διὰ λόγους, δὲλε τῷ Θεῷ Γρη-
 γόριε. Τότε ἅγιος θαυμάζωντας, πῶς τὸν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνομάτος, ἐπεσεν εἰς
 τοὺς πόδας αὐτῶ μὲ δάκρυα, ζητήσας τὴν ἑυλογίαν. Οἱ δὲ ἠγειρον αὐτὸν.
 Καὶ λέγειτου. Χαίρει, ὅτι καὶ ἡμῶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπάγομεν. Καὶ μᾶς
 ἐπρόσαξεν ὁ Θεὸς, νὰ σὲ πάρωμεν εἰς τὴν σινοδίαν. Θαυμάσας ἕν εἰς
 ταῦτα, καὶ ἐπιχαρὲς γλυόμενος ὁ Γρηγόριος, ἠν χαρεῖσα μὲ δακρύων τὸν Κύ-
 ριον. Μετὰ ταῦτα τοὺς ἐφίλδσεν ὅλους ἀφθόως, καὶ φιλοφρόνως ὁ κύριος
 τῆς οἰκίας ἐκόνης. Καὶ προσμειναντες ἡμέρας τέσσερις, ἀνεχώρησαί τῆς πό-
 λεως. Καὶ ὤριπατήσαι τις ἡμέρας ἕκοσιν ἐφθασαί εἰς Τρίπολιν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ
 πάλιν ὑπήγαυ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ προσκυνήσας τις ὅλες τοὺς ἁγίους
 τόπους, οἰκόνδυσαι εἰς ἕνα Μοναστήριον πλησίον τῆς πόλεως. Εἰς τὸ ὅποιον ἕκα-
 μα ὄλλου τὴν πειρακοσὴν. Καὶ πάντες ἐθαύμαζαι τὸν Γρηγόριον. Διατὶ
 ὑπῆρτα σκεδαίως τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐκοπίαζε πολλὰ ἔπειτα δὲν ἔτρωμεν
 εἰ μὴ μόνον πᾶσαι τρεῖτε ἡμέρας. Καὶ ἄλλους ἀγῶνας ἐτέλει ὁ τεισμακά-
 εις. Οἱ δὲ πρὸς ὧς τῷ Μοναστηρίῳ ἐκεῖνου εἶχε φροορατικὸν καὶ ἰφροφή-
 τῶσε τῷ ἁγίῳ ὅσα ἐμελλε νὰ τῷ σινέβκσιν ὑσέρα. Ἡ γου πῶς εἶχε νὰ
 γένη ἀρχιερεὺς. Καὶ νὰ τῷ ἔλθου πειρασμοὶ δὲ φοροί. Ἐπειτα νὰ δοξα-
 σθῆ ἅπο πᾶσι, ὡς νικητῆς τῷ πειράζοντες. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ θεία λαμ-
 πρὰ, ὑπήγαυ εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν μὲ ὅλες τῆς μονῆς. Καὶ προσκυνήσας τις
 τοὺς ἐφίλδξινσεν ὁ Πατεράρχης ἅπαντας. Ἐπειτα τοὺς μὲν ἄλλους Πα-

τήρας ἀπέλυσε. Τὸν δὲ ἅγιον μετὰ τοὺς αἰῶθαι τρεῖς τοὺς σωματῶν ἐκράτησε.
 Καὶ λέγει ταῦτα τὸν φοβισώτερον. Κύριε Μάρκε, πόθεν ἤφαιρες ἐδῶ πρὸς
 ἡμᾶς τὸν δέλον τῆ διαπότου Γρηγόριον; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὁ Θεὸς, καὶ
 ἡ εὐχῆ τοῦ ἡφαιρα. Τότε λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους δύο. Εὐχαριστῶ
 τῷ Θεῷ, καὶ τὴν ἀγιοσύνην σου, Ἀββᾶ Σιραπῖαν, καὶ Κύρ Διοντίε.
 Ὅπου ἤξιώθηκα νὰ ἀπολαύσω τοιοῦτον Ἀποστολικὸν, καὶ μέτερον ἀν-
 θρωπον. Περὶ τῆ ὁποίου μοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ κύριος παράδοξα πράγμα-
 τα. Ὁ δὲ Γρηγόριος ἐθαύμασε τὸ προσωρατικὸν τῆ Πατριάρχου, πῶς
 τοὺς ἐκάλεσεν ὅλους ἐξ ὀνόματος, χωρὶς νὰ τοὺς εἶδε προτίτερα. Ἀφοῦ
 γοῦν ἔκαμην ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας, ἠθέλησεν ὁ Ἀββᾶ Μάρκος (ὅτις ἦτον ἀπὸ
 τὴν Ρώμῃ ἀνθρωπος ἀγιάτατος) νὰ ἐπιτρέψῃ μετὰ τοὺς ἄλλους δύο εἰς τὴν
 Πατρίδα του. τῆ δὲ Γρηγορίου εἶπε νὰ μὴν ἐκεῖ μετὰ τὸν Πατριάρχου, ἕως
 νὰ οἰκονομήσῃ ὁ κύριος εἰς αὐτὸν ἄλλο τί νεώτερον. Λοιπὸν ἀποχαιρετίσθησαν
 μετὰ δακρῶν. Καὶ τοὺς εὐχέθη ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ ὑπάγῃσι κατὰ ὁδὸν. Ὅ-
 στινες ἐπέρασαν πάλιν ἀπὸ τὴν Τερίπολι. Καὶ σιβαίνοντες εἰς ἓνα Καραβι-
 πλοῦσαν εἰς τὴν Σικελίαν. Καὶ παγένοντες εἰς τὰ ἀκράγαντα, οἰκόνδυσαν
 εἰς ἓνα Μοναστήριον. Καὶ ὁ μὲν ἡγούμενος τοὺς ἐφιλοξένησεν ὡς ἔπρεπεν. Ὁ δὲ
 Ἀββᾶ Μάρκος ἐκάλεσεν αὐτὸν Παῦλον ἐξ ὀνόματος καὶ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς
 πόλεως Ποταμίνα. Ἐθαύμασαν οὖν εἰς αὐτὸ ὁ Παῦλος ἀνήγγειλε ταῦτα
 πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον. Ὅστις ἐσειλε, καὶ τοὺς ἐπῆρε, νὰ τοὺς φιλεύσῃ. Καὶ νὰ
 τοὺς ἐρωτήσῃ πόθεν ἔρχονται. Ἀπελθόντες οὖν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διατέ-
 ῆτον ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίων Ἀποστόλων. Ἐλειουργήθησαν. Καὶ ἵσπρα τοὺς ἐφύ-
 λδυσεν ὁ Ἐπίσκοπος. Καὶ τῆ ἐπαύριον ἤλθασιν ἐκεῖ οἱ γοῦν τῆ Γρηγορίαι,
 νὰ κάμωσι τὰ μνημόσυνά του. Διατὶ ἐθαρήσαν πῶς ἀπέθανεν, ὅτι αὐτὴν
 τὴν ἡμέραν ἔφυγε. Καὶ τὸν ἔκλαιον κατ' ἐκάστω. Καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ αὐτῆ
 δὲν ἔπαυε τὰ δάκρυα πῶποτε, λέγασα τινὰ μυρολόγια, ὅπε ἔκαμνε τοὺς
 ἀκροατὰς νὰ κλαίωσι. Καθὼς ἐθρῖνε γοῦν, καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην, ἠρώ-
 τησεν ὁ Ἀββᾶ Μάρκος τὸν Ἐπίσκοπον. Τί εἶχεν ἡ γυνὴ, καὶ ἐθρῖνε τό-
 σον ἐλεινότητα. Καὶ ἐκεῖνος τῆ εἶπε καταλεπτῶς τὴν ἰσῶδωσιν. Ἡ γυνὴ
 πῶς εἶχεν ἓνα γόν ἐνάρετον. Καὶ ἐξ αἴφνης ἔγινεν ἄφαντος. Καὶ δὲν ἠκούθη
 ποσῶς ἡ ζῆ. Ἡ ἀπέθανεν. Καὶ γυρεύοντες αὐτὸν εἰς ὅλλω τὴν νῆσον δὲν ἔμα-
 δον τί ποτας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ὄσιος, ἐκίταξεν ὀπιμῶς τὸν πατέρα εἰάν
 ὁμοίαζαν εἰς τὴν ξαθότητα τῆς τείχας, καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς ὄψεως καὶ
 ἐγνώρισεν, πῶς ἦταν ἐκεῖνος ὁ Πατὴρ τῆ ἁγίας κατὰ ἀλήθειαν ὅθεν λέγει πρὸς
 αὐτοὺς μετὰ δάκρυα. Μὴ λυπάσθε πλέον, ἔτε ὁδύρατε. Ἀλλὰ μάλιστα
 χαίρετε, ὅτι ὁ υἱὸς σας ζῆ, καὶ εὐείσεται εἰς τὰ ἔρσοδύμα. Ὅτι ἡμεῖς ἔ-
 μεθεν ἀπὸ τῆ Ρώμῃ. Καὶ καθὼς ἐκάμην μίαν νύκτα τὴν προσδύ-

χίνμας εἰς τὸν ναὸν ἡγῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, μᾶς ἐφάνισαν δύο φοβεροὶ ἄνδρες λέγοντες . Μάρκε ὅπαγε ταχέως μετὰ τοὺς δύο σου σωτῆρας εἰς Χαλκιδεῖνα . Ἐπειτα εἰς τὴν Καρθαγίνην . Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν Ναυκλίου τινὸς Οὐάρου ὀνόματι, θέλεις εὑρεῖν ἕνα Μοναχὸν Γρηγόριον καλούμενον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡγῶν Ἀκραγαντίνων . Καὶ ἐπίτιτον ἀντάμασας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα . Καὶ ἔπειτα ἐπέλεσα μὲν, καθὼς οἱ ἅγιοι μᾶς ἐπρόσαξαν . Καὶ εἰρόντις αὐτὸν ὑπήγαμην ἀντάμα μετὰ χαρὰν ἄμετρον, βλέποντις τοιοῦτον χειρῶν μένον ἄνθρωπον . Ὅστις ἐμεῖνε μετὰ τὸν Πατριάρχην ἕως τὴν σήμερον . Ταῦτα λέγων ἔχαρησαν ἅπαντες οἱ ὡσεὶ ἄνθρωποι . Οἱ δὲ γονεῖς αὐτῆς ἔπεσαν ὡς ἀπεθαμένοι, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀγαλλιάσεως . Ἐπειτα ἀφ' ἰσχυρῶν ὀλίγων, τὸν ἐξέταζον ὀπιμῶς νὰ τοὺς εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν . Ὁ δὲ ἐβριβαίωσεν αὐτοὺς, διηγουμῆρος τὰ σημεῖα τῆς ἡλικίας του . Πᾶς ἦτον κόκκιμος εἰς τὴν ὄψιν . καρπὸς εἰς τὰ ὄμματα . Εἰς τὴν φωνὴν μελαδικός . Εὐτακτός, εἰς τὰ ἥδη σωτός . Καὶ εἰς τὰς θείας γραφὰς σπουδαῖος, καὶ ἔμπειρος . Εἰς τὴν πολιτείαν θαυμάσιος, ἐγκρατὴς καὶ ἀσκητικώτατος . Ταῦτα ἀκούοντις οἱ γονεῖς ἔχαIRON . Καὶ ἐβριβαίωθησαν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ὕψος αὐτῆς ἀψόβητα . Καὶ ἐδόξασαν τὸν κύριον, εὐχαριστοῦντις τὸν ὄσιον . Ὅστις μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνεχώρησε . Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του κατ' εὐδαιμον . Ὁ δὲ Γρηγόριος ἐχειροτονήθη διὰ τὸν Πατριάρχην Διάκονος . Ἐπειτα ἐπῆρε συγχώρησιν . Νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἔρος ἡγῶν ἑλαιῶν, νὰ ἰδῆ τοὺς ὀσίους ὅπῃ ἀσκήτου εἰς τὴν ἔρημον . Καὶ ὡσεὶ πατήσας ἡμέρας τρεῖς ἤμερον ἕνα Μοναχὸν εἰς τὴν ἐνδοθεραῖ ἔρημον . Καὶ χαριετισθέντις, ἠρώτησεν αὐτὸν, νὰ τῆ ἐρμηνεύσῃ τινὰ ἀσκητὴν ἔμπειρον εἰς τὴν γραφὴν, καὶ εἰς τὸν κατὰ δαιμόνων πόλεμον ἀήττητον . Ὁ δὲ ἀσκητὴς ἐπῆρε τὸν ἅγιον . Καὶ ὡσεὶ πατήσας ἡμέρας κ'. Τοῦ ἔδειξεν ἕνα κελίον ὅπου εἶχε δύο φοῖνικας . Καὶ λέγει του . Ἐδὼ μέσα εἶναι κεκρυμμένος ἕνας Θεσαυρὸς πολὺτιμος . Λοιπὸν ὅπαγε κτύπησε τὴν θύραν ἡσυχα . Καὶ παρακάλεσον αὐτὸν νὰ σὲ δεχθῆ . Ὅτι μεγάλῳ ὠφέλειαν θέλεις παρῆν ἀπὸ τοιοῦτον σοφόν, καὶ ἐνάρετον ἄνθρωπον . Ταῦτα εἰπὼν, ἀνεχώρησεν . Ὁ δὲ πλησιάζσας ἤκουσε φωνὰς ἔσωθεν τῆς κελίου, ὡς περ νὰ ἔφαλλον τρεῖς ἄνθρωποι . Ὁ δὲ ἐμφοβὸς χροῦ μῆρος, ἐσέκετο σιωπῶντας ἔξωθεν . Ὁ δὲ ἔρημιος ἀφ' οὗ ἐπιλείωσε τὴν ὥδην, ἐφώνησε λεγώντας . Γρηγόριε ἴσιλθε . Ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας τὸ ὄνομα αὐτῆς ἔθαυμαζέτο . Καὶ εἰσερχομῆνος ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας τῆς γέροντος, ζητῶντας τὴν εὐλογίαν του . Καὶ συννομιλήσας ἔμενε εἰς τὴν σκευὴν αὐτῆς, χρόνους τεσσάρους . Καὶ ἔμαθε τὴν Γραμματικὴν, Ῥητορικὴν, καὶ Φιλοσοφίαν . Καὶ ἐπαιδεύθη, καὶ τὴν θεωρητικὴν καλεῖσθε . Ὅτι ὁ ἀσκητὴς ἐκεῖνος ἦτον πολλὰ σφόδρα διδασκαλός, καὶ ἐνάρετος . Ὅπῃ εἶναι τὸ ψυχρὸν φελέσθον . Καὶ πολλὰ ἐκαρπώθη ἀπ' αὐτὸν ὁ Γρη-

ὁ Γρηγόριος. Καὶ ἤκουσε, καὶ καταλιπὼς τοὺς πειρασμῶς, ὅπου ἔμελλον, νὰ τῷ συνίβησιν ὕστερα. Ὅτι, καὶ Προφητικὸν ἔχεν ὁσῶς χάρισμα. Ἀφ' ἧ λοιπὸν ἐπαδίδυθηκεν ἱκανῶς λαμβάνωντας εὐχὴν ὑπ' αὐτῆ, καὶ συγχώρησιν ἀνεχώρησι. Καὶ παγένωντας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἕκαμην ἐκεῖ ἕνα χρόνον. Ἐπειτα ἀπῆλθεν εἰς Ἀντιόχειαν. Καὶ ἀνέγνωσε πολλὰς λόγους δογματικῆς. Εἰς πόσον ὅτι ἐγγίνη διδασκαλὸς θαυμασῶς. Καὶ ἕκαμην διὰ οὐκ ἔτε ποιήματα πάνσοφα. Τότε κατ' οἰκονομίαν Θεῷ ἀπῆλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον. Καὶ οἰκόνδυσεν εἰς τὸν Μοναχὸν Φιλάριτον ὅστις ἦτον γραμματισμέτος, καὶ ἐνάρετος. Καὶ ἐμίσταγραφε τῷ Χρυσόστομῳ τοὺς λόγους ἐπιμείλεσται. Καὶ βλέπωντας τὸν Γρηγόριον, πῶς ἕκαμην ἐπὶ ἅ ἡμέρας νὰ φάγη τίποτες. Καὶ πάλιν τότες ἔτρωγε λάχανα μὲ τὸ ἄλας μόνον, καὶ ὄχι ἔπρον. Ἐπειτα ἀζεύπνα, καὶ ἐκοπίασε φειλασώτερα, ἐθαυμάζετο. Καὶ τὸ ἀνήγειλεν εἰς τὸν Πατεiάρχιον. Καὶ μάλιστα πῶς ἦτον εἰς τὰς ἐπισήμας σοφώτατος. Ὅθεν ἔσειλε δύο σοφῆς ἀνδρας τὸν Φιλόσοφον Μαξίμον καὶ Κωνσταντῖνον τὸν Χαρτοφύλακα. Νὰ τὸν δοκιμάσωσι εἰ ἦτον χρήσιμος, καὶ λόγιος ἀνθρωπος. Οἵτινες σιωμηλήσαντες αὐτῷ, ἐθαύμασαι τὴν σοφίαν, καὶ τὴν τῷ νοῦς του ὀξύτητα. Ἐπειδὴ ὡσας ἀπορίας τῷ ἔπεισιν περὶ Θεολογίας, εὐθύς ἐδίδε τὴν διάλυσιν εἰς πᾶσαι ἐρώτησιν. Ὅθεν ἀπελθόντες ἀνήγειλαν πρὸς τὸν Πατεiάρχιον ὅλῳ τὴν ἀλήθειαν, λέγοντες ὅτι ὁ Γρηγόριος ἦτον εἰς τὴν γνώμην, καὶ τὴν γλῶτταν ἀίτητος. Ἐχάρη λοιπὸν ὁ Πατεiάρχης. Καὶ ἔσειλε νὰ τὸν φέρουσι, καὶ σακίῳ του. Διαπὶ δὲν ἤθελε νὰ χαλάσῃ τὴν ποθεμένωτην ἡσυχίαν, καὶ ἀσκησιν. Καὶ βλέπωντας ἐκεῖνο τὸ γαλλῶν ἦθος. Τὸ σιμὸν χῆμα. καὶ τὰς λοιπὰς τῷ ἀνδρὸς ἀρετὰς, ἡχημαλωτῖσθη διὰ τοὺς λόγους ἐκεῖνους τῷ σειμῶν. Καὶ δὲν ἐδύνετο, νὰ ξεχωρίσῃ χερσὶν διὰ λόγου του βλέπωντας μάλιστα ὅτι ὅσα πρόβληματα δύσκολα, τὸν ἤθελεν ἐρωτῆσαι οἱ φροσιώτεροι Φιλόσοφοι, τὰ ἔλυεν εὐθύς μὲ σαφῆνειαν ἱκανῶν, καὶ πολλὴν πιθανότητα. Οὕτως ἔν ποιήσας ἐκεῖ ἡμέρας ἕκοσιν, ἔσπο πάντων θαυμαζόμενος εἰς τὴν σοφίαν, καὶ μετεριότητα, ἐζήτησε θέλημα, νὰ παγένη. Ἀμὴ ὁ Πατεiάρχης δὲν τὸν ἀφῆκε Λέγωντας ὅτι τότες ἦτον καταπολλὰ ἀπλωμένη τῷ μονοθελητῷ ἡ αἵρεσις. Καὶ ἕκαμινε χρεία, νὰ ἀχλεύσῃ τὰς πλοκάς, καὶ πανεργίας αὐτῷ μὲ τὴν Εὐγλοττία, ὅπου ὁ Θεὸς τῷ ἔχαρισε. Τότε καὶ σακίῳ του ἔμεινε. Καὶ ἔσωσα θροῖζενταν πανταχόθεν οἱ αἰρετικοὶ, καὶ ὀρθοδόξοι. Αὐτὸς δὲ ἔσύνθεσε λόγους πολλὰς σοφώταται. Μὲ τῆς ὁποίους ἀπέδειξε τῷ κακοδόξων τὰ δόγματα, φλυαρίσματα, καὶ σαφειάτων γέλωτα. Καὶ ἀφ' ἔσωσά χθισαν ἔχασιν οἱ αἰρετικοὶ ἀρχηγὲς τὸν Σέργιον, καὶ Πύρρον, Παῦλον, καὶ Κύρον, διὰ τὸς ὀρθοδόξους ἦσαν οἱ Πατεiάρχαι Ἀλεξανδρείας, καὶ Ἱεροσολύμων. Καὶ ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς τῆς ἀνατολῆς, καὶ δύσεως. Μό-

τον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ρώμης ἔλειπε διάσθεναι. Ἀμὴ ἔσειλεν αὐτὸν
 τὸ ἐπίτροπον. Καὶ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνὴν μεγάλη διάλεξις. Ὅτι οἱ δεινοὶ
 αἵρεσιάρχαι μὲ τὴν πιδαιολογία τους ἠγωνίζονται, νὰ κλέψουσι οἱ μισ-
 ροὶ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ γηναῖος εἰς τὴν γλώσσαν καὶ ἀπροσμάχητος Γρη-
 γόριος, ἰσομαθεὶς τότε μάλισα, μὲ τὴν σωέργιας τῆς Θείας χάριτος, πο-
 σοῦτον δῖελυσι, τὰς συμπλοκάς αὐτῶν, καὶ σοφίσματα, μὲ τὴν δύναμιν τῆ
 λόγου, καὶ πνεύματος, ὅπου τοὺς ἔκαμε, καὶ ἔμειναν ὅλοι βουβοὶ ὡς ἰχθύες,
 καὶ ἄφωνοι. Μὴ ἔχοντες τίνα ἀντιλογηθοῦν εἰς τὰς πεισόφους λόγο εἰδείξει τῆ
 Θείου ῥήτορος. Καὶ ἔμειναν κατηχυμένοι οἱ ἐπιρόδοξοι. Οἱ δὲ εἰδικοί μας
 μὲ νίκην, καὶ δέξαν ἀνείκασον. Καὶ πολλοὶ διὰ τοὺς αἵρετικούς, ἐπίσρεψαν
 ἐγνωρίσαντες τὴν ἀλήθειαν. Τοῦτον τέλος εἶχεν ἡ σύνοδος, καὶ ὅλοι οἱ Ἀρ-
 χειρεῖς ἔχασιν εἰς τὸ ὄματες τὸν Γρηγόριον. Τὸν ὅποιον ἐπῆρεν ὁ Πατριάρ-
 χης. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν Βασιλεῖα ἔλεγχον. Ἐτῆτος εἶναι ὁ Ἀεῖσεύς, καὶ νι-
 κητὴς τῆ πολέμου Βασιλεῦ Κράτισε. Οὗτος ἐστὶ τὸ πῆχος τῆ ἡμετέρας πίσεως.
 Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐξετάξεν αὐτὸν πότεν ἦτον. Καὶ πῶς εὔρεθη ἐκεῖ εἰς ποσαύ-
 τὴν χρεῖαν ὑπέμαχος χρησίμος. Καὶ ἀκούσας πάντα τὰ κατ' αὐτὸν, τὸν εὐ-
 λαβήθη ὡφισοπτερον, εὐχαρισῶντας τὸν Θεόν, πῶς τὸν ἠξίωσε νὰ διπολαύσῃ
 τοιοῦτον ἄνθρωπον. Ὁ δὲ ἅγιος ἐθλίβετο πολλὰ εἰς τὴν τιμὴν. Ὅπου τῆ ἐ-
 δίδαν. Ὁθεν ἔκαμε τρόπον, καὶ ἐπῆρεν διὰ τὸν Βασιλεῖα, καὶ τὸν Πατριάρ-
 χην συγχώρησιν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ρώμην, νὰ προσκυν. ση τὰ ἅγια λεί-
 ψανα. Τάσωντάς τους νὰ ἐπιστρέψῃ ὡάλιν ταχίως, νὰ τοὺς ἰδῇ Θεὸς θέλον-
 τος. Καὶ οὕτως ἀπέπλυσεν. Ἐκεῖνοι δὲ ὅπῃ ἔσειλεν ὁ Πάπας ἀντίς αὐτῆ
 τῆν σύνοδον, ἔφθασαν εἰς τὴν Ρώμην προτίτερα, καὶ εὐφρόμισαν πολλὰ, εἰς
 τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸν Γρηγόριον. Ὁθεν ὅταν ἔφθασε, καὶ
 αὐτὰς, τὸν ἰθαύμασαν ὡφισοπτερον. Ὅστις οἰκόνδυσεν εἰς τὴν μονὴν τῆ ἀγίε
 Σάβα διὰ πλέον ἢ συχασικώτερα. Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἐκοιμήθη ὁ Ἀκρα-
 γαντινὸν Ἐπίσκοπος Θεόδωρος, ὅπῃ ἐχειροτονήθη ὑσερα διὰ τὸν ποταμίω-
 να. Καὶ ἐφιλονεῖα ὁ λαὸς καὶ ἐταράσσονται τίς νὰ γέῃ ποιμένας τους. Ὅτι
 ἄλλοι μὲν ἠθέλαν ἕνα Ἱερομόναχον Σαβῖνον ὀνόματι. Ἄλλοι τὸν Κελοκντι-
 νον. Καὶ ἄλλοι τὸν Εὐπλον Ἀρχιδιάκονον. Λοιπὸν ὑπηγάσιν εἰς τὸν Πάπαν,
 νὰ τοὺς χειροτονήσῃ ὅποιον βούλεται. Ἀνάμισσον δὲ εἰς τοὺς ἄλλους ὅπου ὑ-
 πήγαν εἰς τὴν Ρώμην, ἦτον καὶ ὁ Πατὴρ τῆ Γρηγορίου Χαρίτων, διὰ τὴν αὐ-
 τὴν ὑποθέσιν. Ἀφοῦ λοιπὸν ὑπήγαν εἰς τὸν Πάπαν, τοὺς ἠρώτησε τίνα ἠθε-
 λαι, νὰ τὲς δώσῃ ποιμένα. Καὶ βλέπωντας ὅτι δὲν εἶχασιν ὅλοι μίαν ἰνώμην.
 Ἀλλὰ πῶς ἕνας ἐζήτη τὸν Φίλοντου, τοὺς ἐδ. ὡξε. Καὶ πῆλῶντας εἰς προσδύ-
 λην ἐδῖετο τῆ Θεοῦ, νὰ τῆ φανερῶσῃ τίς ἦτον τῆς Ἀρχιερωσύνης ἄξιος. Καὶ
 τὴν τρίτῃν ἡμέραν βλέπει εἰς τὸ ὄραμάτου δύο ἄνδρας, μὲ Ἀποσολικὸν ἔνδυ-
 μα.

μα· καὶ τὸ λέγεσιν. Αὐτοὶ ὅπῃ σὲ ἤφρασαν νὰ χειροτονήσης, δὲν εἶναι καλὲ-
 νας ἄξιος. Ἀλλὰ ἰδὼ εἶναι εἷας φίλος τῷ Θεῷ ἐνάρετος τὴν κλῆσιν Γρηγό-
 ριος. Ὅστις ἐκρύβητο ἕως τὸρα εἰς τὴν μονὴν τῆς ἁγίας Σάββα. Καὶ σήμερον
 ὑπῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν Ἐράσμω τὸ Μοναστήριον, νὰ κρυπθῆ, ὅλα νὰ μὴ μὲν ἔυρης.
 Αὐτὸν ἔν χειροτονήσων Ἀκραγαυτίνων Ἐπίσκοπον. Ὅτι αὐτὸς εἶναι ἄξιον
 σκεῦος τῷ Θεῷ πνεύματος. Ταῦτα οἱ Ἀποστόλοι λέγοντες, τὸ τὸ ἰδεῖναι, καὶ
 ζωγραφισθῆναι, νὰ ἐγνωρίσῃ τὸν χαρακτήρα τῆς ὁψείας. Ἐξυπνήσας λοιπὸν ὁ
 Ἀρχιεπίσκοπος, ἔμεινε ἐμφοβος, καὶ χαρῆμος. Καὶ συμβελῶθεῖς τὸν
 Ἀββᾶ Μάρκον, ὅπῃ ὡρᾶ νὰ ἀνεφερα μῶν. Ὅστις ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην,
 τὸν ἐὼρακίησεν, νὰ τὸν χειροτονήσῃ χωρὶς ἀμφιβολίας τινῶν. Καὶ τὸ ἐδιηγῆ-
 θη τὰς πράξεις αὐτῆς, καὶ πολιτίαι τὴν ἔνθεον. Ὁ Θεὸς ἰδὼς ἔσειλε δύο Ἐ-
 πισκόπους, ὅπῃ ἦλθαν ἀπὸ τὴν σύνοδον, καὶ τὸν ἤθεραν. Νὰ τὸν ἔυρου ὅπως,
 καὶ ἀνῆλθαι, νὰ τὸν φέρεσιν. Οἵτινες ὡρᾶτον μὲν ἀπῆλθον εἰς τὴν μονὴν
 τῆς ἁγίας Σάββα. Καὶ μὴ ἔυροντες τοὺς ὑπῆλθαι εἰς τὸ ἄλλο Μοναστήριον τῆς Ἐ-
 ράσμω. Ὁ δὲ ἅγιος ἰδὼν αὐτοὺς ἀπὸ μακρὰν ἐπέειπεν τὴν ὑποθεσίαν καὶ
 φέγγωντας ἐκρύβη εἰς τὰς κελύβας ὡρᾶ ἡμέρας. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἐζήτησαν αὐτὸν
 τῆς ἡγεμῆς τῆς μονῆς, νὰ τὸν ἔυρη ὅπως ἀποφάσεως. Ὁ δὲ ἀπῆλθε. Καὶ ἠρέυ-
 νησεν ἐπιμελῶς πάντα τὸ ποῦν, ἕως ὅτου τὸν ἤυρηκε. Καὶ θαρρᾶντας ὅτι ἐπραξέ
 κατὰ ἐργὸν ἀποποιῶν, διαυτὸ τὸν ζητῆσαι μὲ τὸ σὺν ἐξέτασιν, τὴν ἀρπαξῆν ἀπὸ
 τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐφορῶσεν. Διὰ νὰ μὴ κακοποιήσῃ τὸ Μοναστήριον. Τότες οἱ Ἐ-
 πισκοποὶ ἰδόντες αὐτὸν, ἔπεισον γονατιστοὶ, καὶ ὡροσκυῶσαντες αὐτὸν μὲ
 πολλὴν εὐλάβειαν ἐφίλησαν τὰς χεῖρας τε, ἠξέυροντες πῶς ἂν τιμῆν τῆς ἐκαμῆ
 ἰ Βασιλεὺς, καὶ πᾶσα ἡ Σύνοδος. Ὁ δὲ ἅγιος ἄς ταπεινόφρων ἐτίμησεν, καὶ αὐ-
 τὸς τῆς ἀρχιερεῖς ὡς ἐπρεπεῖ καὶ ἐρωτήσας αὐτὸς τί τὴν ἔβησαν. τῆς ἐφανέρωσαν
 τὴν ὑποθεσίαν. Ὅστις ὑπῆγε ὅλα νὰ μὴ γένη παρήκκος τῷ Θεῷ προσαιμάτος, τὸν
 ὁποῖον ὁ Πάπας Φιλοφρόνως ὑποδέξα μῆκος, καὶ Φιλικῶς ἀσπασά μῆκος, ἐκά-
 θισαν ἀντάμα μὲ τὸν Ἀββᾶ Μάρκον. Βλέπων δὲ αὐτὸν ὁ ἅγιος ἀπὸ τῆς χαρᾶν
 τε ἰδάκρυσεν. Καὶ εἷας τὸν ἄλλον ἐχαρέτισε μὲ πολλὴν εὐφροσύνην, καὶ ἀπὸ-
 λαυσιν πνεύματος. Ὁ δὲ Πάπας ἀφῆ ἐμίσθυσεν ὁ λαός, καὶ ἐμφαν Μοναχοί-
 τες μὲ δύο Ἐπισκόπους, ἐφανέρωσεν τῷ ἁγίῳ τὴν θείαν ὄρασιν. Ὅτι ἄνωθεν
 ἐχειροτονήθη Ἀκραγαυτίνων Ἐπίσκοπος. Καὶ νὰ μὴ ἐναντιωθῆ, ὅλα νὰ μὴ
 παρεξήγη τὸν κύριον. Ὁ δὲ ἅγιος ἐζήτησεν ὀλίγην δωρεάν. Νὰ συλλογισ-
 θῆ τὸ συμφερότερον. Καὶ συμβελῶθεῖς μὲ τὸν ἄνωθεν Μάρκον τὸν φίλον τε,
 ἐμειλίαν νὰ φύγη νομίζοντας. Ὅτι δὲν ἦτον ὅλα ποιούτω ἄξιαν ἄξιος. Ὁ δὲ
 Μάρκος τὸν ἐὼρακίησεν πολλὰ, νὰ μὴ φαῖ παρήκκος τῷ Θεῷ. Ὅτι αὐτὸ
 δὲν εἶναι ἀρετὴ, ἀλλὰ καταφρόνησις. Καὶ τῆς ἐνδυμίζε τὴν πρόρρησιν, ὅπῃ
 τῆς ὑπὲν ὁ ἅγιος γερῶν, ὡς ἄνωθεν εἴρηται. Πῶς μέλλει νὰ γένη ἐπίσκοπος.

Μετὰ βίας ἐν τὸν ἰκατάπεισεν ὄσσις, γὰρ δεχθῆ τὴν ἀξίαν ὁ ἄξιος. Ὁ δὲ Πάπας σιωπᾶς ὄλες τοὺς σικελῆς, εἶπει αὐτοῖς. Ἀς ὑπάγωμεν Ἀδελφοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Νὰ παρακαλέσωμεν ὅλοι συμφώτας τὸν Κύριον. Νὰ μᾶς φανέρωσῃ μὲ κανίνα σημεῖον παράδειξον, τίς εἶναι ἄξιος. Νὰ τὸν κάμωμεν Ἐπίσκοπον. Ἀπειθόντες λοιπὸν ἐλειούργησεν. Ἐπειτα ἐυγῆκε μὲ ὄλλυ τὴν πόλιν νὰ κάμωσι κοινῶς Λιτανείαν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ Ἰκέσιον δέσιν. Τὸν δὲ Γρηγόριον ἐφόραξεν, νὰ εἰπῆ εἰς τὸν ἄμβωνα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Καὶ ὄλος ὁ λαὸς ἐθαύμασε τὴν σόματος αὐτῆ τὴν γλυκύτητα. Ἀφ᾽ ἧν ἐπελιώσε τὴν σιωπῆν, ἐυγῆκε μία πειρατὴ ἀπὸ τὸ θυσιάσθαι. Καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆ Γρηγορίε. Καὶ ἰδόντες τοῖς τὸν παράδειξον θαῦμα πάντες ἐξέστησαν. Καὶ χαίροντες ἐχειροτόνησαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς Ἐπίσκοπον τὸν Γρηγόριον. Ὁ δὲ Πατὴρ αὐτῆ δέντο ἤξυρε, πῶς ἦτον αὐτὸς ὁ ὕψου. Καὶ τῆ ἐπαυριον ὑπῆρχε ὁ Ἀββᾶ Μάρκος εἰς τὸ Κελίον ὅπῃ ἠσύχαζεν ὁ Γρηγόριος. Καὶ σιωμηλίσαντες, ἤλθεν ἐκεῖ καὶ ὁ Χαρίτων. Καὶ λέγει πρὸς αὐτούς. Ἐυχισθε δὲ λόγεμα. Νὰ μὲ ἀξιώσῃ ὁ Κύριος, νὰ ἰδῶ τὸ τέκνονμα. Λέγειτου ὁ Μάρκος. Δένσε ἔταξα κύρ χαρίτων, νὰ τὸν ἰδῆς εἰς τὴν ζωὴν πάντων; Ὁ δὲ εἶπε. Ναι κύριε. Καὶ δι' αὐτὸ διηψῶ νὰ ἀκείσω λόγον ἀπὸ λόγεμα. Καὶ ἐπέμε τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Καθῶς ἔταξα ἔπος εἶναι. Καὶ θύλεις τὸν ἰδεῖν ὀγλύγορα, νὰ ἑυφραθῆ ἡ καρδιάς. Ὁ δὲ ἅγιος Γρηγόριος εἶπεν αὐτῷ. Ζῆ ἡ Μήτηρ τῆ παιδὸς, ὅπῃ λέγεις, πῶς ἔχασες; Καὶ ὁ Χαρίτων. Ναι διαποτα. Ζῆ μὲ τῆ Θεῖ τὴν βοήθειαν καὶ πολλὰ θλίβεται δὲ λόγετου. Καὶ ὁ ἅγιος. Πόσος καγρὸς εἶναι ὅπῃ τὸ ἔχασες; Καὶ ὁ γέροντας. Δεκατρεῖς χρόνις εἶναι, ὅπῃ ὑσερηθικα τὸ φῶμα. Καὶ δὲν ἤξυρα τί ἔγινε. Τότες ὁ ἅγιος μὴ διωμάμενος πλέον νὰ ὑπομένη τὴν φλόγα τῆς καρδίας του, ἐγερθεῖς ἐπισεν εἰς τοὺς πόδας τῆ Πατρός του μὴ δακρύων λέγωντας. Συγχαρίστονμοι Πάτερ δὲ τὸν Κύριον, ὅτι πολλαίσε ἐλύπησα. Γίνωσκε ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ τέκνονμα. Καὶ ἀνασᾶς ἐκρημάθη εἰς τὸν τράψηλον τῆ γέροντας. Καὶ ἐκλαωσαν ἄραν πολλὴν ἀμφοτέροι. Ἐπειτα ἐδιάλειβενταν ἕως τὴν ἄραν τῆ ὄρθη. Καὶ τὸ πρῶτ σιωπᾶς ὁ Πάπας τοὺς σιωποπίτας, τῆ ἀγίε, παρέδωκεν αὐτὸν λέγωντας. Ἴδετε Μοναχοῖσας τὸ μυστήριον, ὅπῃ ἐγῆναι εἰς τὸν ποιμένασας. Καὶ εἰσε βέβαιοι πῶς εἶναι τῆ Θεῖ δῆλος γνήσιος. Λοιπὸν ὑπακέτιτε ἵνα ἀξιοθῆτε τῆς αἰωνίε μακαριότητος. Οἱ δὲ ἔταξα ἔπειτα νὰ κάμωσι. Καὶ ἐξάμενος αὐτοῖς ὁ Πάπας, ἔσειλε διὰ σιωδιαν τῆ ἀγίε ἵνα Ἐπίσκοπον ἐνόματι Φιλίκα. Καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ καράβι, ἔφθασαν εἰς τὸ Πανόρμιον τῆς Σικελίας. Καὶ τοὺς ὑποδέχθη μὲ πολλὴν τιμὴν ὁ Ἐπίσκοπος. Ὅταν δὲ αἰσείρητο εἰς τὴν χώραν ὁ ἅγιος, ἐπισεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ ἵνας Καλόγερος, ὅπῃ εἶχε λί-

πραὶ ἄξιμον. Καὶ λέγειτου. Ἐλίθησον με δεῦρο, καὶ δεῖ σου τῆ παναγία Θεοῦ, νὰ μὲ ἰατρεύσῃ τὸν δεινῶς ὀδυνά μῦρον. Λέγειτου ὁ ἅγιος. Εἰς τὸ ὄνομα τῆ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ γένης ὑγιὴς διὰ τὴν ὀδυνήσου. Καὶ παρὰ τοῦ ἐκαθαρίσθη ὁ ἄθραυπος. Καὶ ἐγένη αἷς παιδαρίου μικροῦ ἢ σάρκατου. Καὶ πάντες ὄξῃσθησαν λέγοντες. εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁποῖων διὰ τῆ φίλων αὐτῆ θαυμάσια. Ἀφοῦ ἔκαμαν εἰς τὸ Πατορμον ἡμέρας τρεῖς, καὶ σμυευδρῆνθησαν μὲ τὸν ἀρχιερέα, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς, ἐμίσεισαν. Καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀκραγαίτου. Οἱ δὲ πολῖται αὐτῆς ἀκέσαντες ὅτι εἶρχετο ὁ ἀρχιερεὺς αὐτῆ. ὄξῃ λθον μὲ τὸν ἡγούμερον τῆ Μοναστηεῖ τῆς πανυμμήτου Θεοτοκου φάλλοντες τὸ ἅγιος ὁ Θεός. Καὶ προσκυνήσαντες, ὅταν εἶρχεν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἅγιος, ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ εἰς Καλόγηρος. Ὁ δὲ ἡγούμερος τὸν ἔαυροχε, νὰ μὴ ἐγγίξῃ εἰς τὸν ἅγιον. Ὁ ὁποῖος ἠρώτησε, τί πάθος εἶχει. Λέγειτον ὁ ἡγούμερος. Σάλος εἶναι δεσποτῆ μου. Καὶ μήτε λαλεῖ οὔτε ἀκούει ὀλόπηλα. Ὁ δὲ ἅγιος σενάξας ἐκ βάθους καρδίας. Καὶ δακρύσας, ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς ἕρανὸν ταῦτα λέγωντας. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁποῖ τῆς ἀπάσης τῆς κτίσεως. Ὁ πῆ ἰατρεύεις τῆ κωφῶν τὰ ἄτα, καὶ δεσμοὺς τῆς γλώσσης διελύσεις. Αὐτὸς καὶ ἔτετον τὸν δουλονοσεῖσασαι εἰς δοξῆν τῆ παναγίουσε ὀνόματος. Ταῦτα εἰπὼν, ἤγειρε τὸν Ἀδελφὸν λέγωντας. Εἰς τὸ ὄνομα τῆ δεωότου Χριστοῦ, λάλει ὀρθῶς καὶ ἀκουε δοξαζῶντας τὸν ποιητὴν, καὶ σωτῆρα σῆ. Ὁ δὲ εὐθέως ἐβόησε. Κύριε μεγάλα τὰ ἔργα σε, ὁποῦ διὰ τῆ δικαίου ἐπούτου ἔτελεις. καὶ μὲ ὀπισκεψες τὸν ἀνάξιον. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Πόσοι χρόνοι εἶναι ὁποῦ σοῦ ἤλθεν αὐτὴ ἡ ἀσθένεια; Ὁ δὲ ἰαθεῖς ἀπεκρίνατο. Δὲν ἐνθυμῶμαι, νὰ ἐλάλυσα πώποτε. Λέγειτον ὁ ἡγούμερος. Εἶκεσι χρόνοι εἶναι ὁπῆ ἤλθεν οὔτε βωβόςεις τὸ Μοναστήριον. καὶ ἔτον Χρονῶν ὀκτώ. Τότε πάντες ὄξῃ πλάγησαν εἰς τοιοῦτο μέγα, καὶ φρικτὸν θαυμάσιον. Τῆ δὲ ἐπαύριον ἐκίνησεν ὁ ἅγιος, καὶ ἡγέμερος μὲ ὄλους τοὺς Μοναχούς, καὶ πλῆθος πολὺ λαῶ. καὶ ὄλος ὀκλῆρος φάλλοντες. Ὁ δὲ Μοναχός ὁποῦ ἰάθη, ἐπήρχεν διὰ ὄλες ἐμπροσθεν, διηγούμερος τὸ θαυμάσιον. καὶ ὄξῃ λθόντες εἰ ἀρχοντες τῆς πόλεως, καὶ πλῆθος πολὺ τῆ λαῶ φρουτήνητησαν τὸν ἅγιον, ἀνδρφημῆντες αὐτὸν, καὶ ἐγκωμιάζοντες. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆ, τὸν ἐγνώρισεν διὰ μακρῶν, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ὁσῆτης. καὶ πλησιάσασα ἐχαίρησεν εἰνας τὸν ἅλλον. Ὁ δὲ ἅγιος ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἐπροσκύνησε τὴν μητέρατου λέγωντας. Συγχαρήσομαι, ὅτι πολλὰ σοῦ ἐπῆαισα. Καὶ κατὰ φίλει τὰς χεῖρας τῆς. καὶ αὐτὴ πάλιν ὀμοίως αὐτὸν κατησάξετο, ὡς ὁ ὀν μόνιμον αὐτῆς, καὶ φίλατην. Εἰσελθόντες δὲ εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἐλειτούργησεν ὁ ἅγιος. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Φίλιξ ἦτον ἡξιωμένος, καὶ αὐτὸς θεῖας χεῖρας. καὶ ἐβλεπε τὴν δύναμιν τῆ θεῆ, ὁπῆ ἔσκιπεν ὀλίω

τὴν ὄρασιν τῆς ἰουργίας τὸν Γρηγόριον. Πολλοὺς ἀσθενεῖς, καὶ δαιμονισμένους ἤφρασαν καὶ τοὺς ἰατροὺς ἐὼς ἅγιος. καὶ ἔγινε μεγάλη χαρὰ εἰς τὴν χάριαν ἐκείνῳ, ἔσθαλασθαι. Ἐμείνει οὖν ὁ Ἐπίσκοπος Φίλιξ ἐκεῖ μῆνας ἕξ, βλέπων τὰ θαυμάσια, ὅπου ἐτέλει ὁ ἅγιος, καὶ ἔπαυσεν ὑπέσχεσθαι. Ὁ δὲ Γρηγόριος ἐκυβέρνησα τὴν ποιμνίαν θαύρεσα, χειροτονήσας πρεσβυτέρους, ἔσθακότους, διδασκων αὐτοὺς νὰ φυλάγῃν τὰ θεῖα προσάγματα. Ὅταν δὲ ἐμειλλενὰ εὐχὴ ὑπὸ τὸ κελλίοντι, νὰ ὑπάγῃ ποθὲς διὰ ἀναγκαίαν ἕποδισιν. Ἐβαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν δρόμον τοὺς ἀρρώστους αὐτῆς. Καὶ καθῶς ἐπέρινα, τῆς εὐλογα, καὶ ἰατροῦνταν. Ὁ δὲ πρεσβύτερος Σαβίνος εἶχε μίαν θυγατέρα ἕμορφον παράλυτον. Ὁ ποῦ δὲν ἐδύνετο, νὰ σαλεύσῃ ὁλότελα. Τὴν ὅποιαν ἐσύκασαν, καὶ ἔθεσαν εἰς ἕνα τόπον, ὅπου ἤθελε νὰ περάσῃ ὁ ἅγιος. Ὅστις ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ, τὸν ἐπροσκύνησεν ἡ μήτηρ τῆς κόρης, δευμένη μετὰ δακρύων, νὰ τῆς δάσῃ τὴν ἴασιν. καὶ προσέξάμενος ἐσφράγγισεν τὴν ἀσθενὴ λέγωντας. Εἰς τὸ ὄνομα τῆ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰχερε. Ἡ δὲ κόρη εὐθὺς ἐσुकάθησεν, εὐχαρισοῦσα τὸν θεόν, καὶ τὸν ἅγιον. Ὅστις ὑπήλθον εἰς ὄλιον τὴν πόλιν πολλάκις, καὶ εἶδεν ὄλονων εἰτι ἐχρεάζονταν ψυχῆτε, καὶ σώματι. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτῆς ὑπηρετῆσαν ὄσα ἐδύνονταν. Ἡ μὲν γυνὴ εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆ οἴκου μὲ τὰς σκλαβαίσις. Ὁ δὲ χαίρειον ἀναγινώσκων τὰς Βίβλους καθ' ἐκάστω, μὲν σείσις, καὶ προσδουχίσις. Ἐλειμοσύναις, καὶ ἄλλαις ἀρεταῖσις. Τόσον ὅπου ὄλη ἡ πόλις εὐχαρεῖσα τὸν κύριον, ὅπῃ τῆς ἐδῶσ. τοιοῦτον ποιμένα σοφόν, καὶ ἕπολαγχιον. Ἰδῶν δὲ ὁ ἀρχέκακος διάβολος. Τὴν ἀμεμπτον πολιτείαν τῆ αἰγίου, καὶ τὴν τῆ λαοῦ ἀφέλειαν, ἐφθόνησεν. Καὶ ἐκίνησεν πόλεμον κατὰ τῆ δικαίου ὁ ἀδικος, διὰ νὰ τὸν εὐγάλη ὑπὸ τὸν θρόνοντου. Καὶ ἀκούσατε τι ἐκατασκίασεν ὁ παμπόνηρος. Ὁ πρεσβύτερος Σαβίνος, ἔσθισκετίνος ὁ Διάκονος, εἶχασιν ἐχθραν ἀνάμισόντες πρότερον. Καὶ διὰ νὰ κακοποιήσων τὸν ἅγιον, ἐφιλιώθησαν. καὶ κινηθέντες ὑπὸ τὸν δαίμονα ἔλεγον ταῦτα ἀλλήλωσ τους. Ἐως πότε νὰ εἶμεσθων σκλάβοι ἐποῦτου τῆ Μάγῃ Γρηγορίου, ὅπῃ διὰ τὰς ματιέσις, τὸν τιμοῦσιν ποσῆτον οἱ ἀγνώσοι; Ἡ μὲς ἤξυρομεν πῶς ἐκαμε καθρὸν πολὺν εἰς τὰ ἐθνη μὲ ἕνα γόπτα. Καὶ ἐμαθεν ἀκριβῶς τὴν τέχνηντου. Μὲ τὴν ὅποιαν φαίνεται ἅγιος. Καὶ οὔτε τρώγει, οὔτε πίνει ὡς καὶ οἱ δαίμονες. Ταῦτα λέγοιτες εὐρηκασι, καὶ τινὰς κληρικους, καὶ λαϊκους ἀγνώσους. Τοὺς ὅποιους ἐκατάπεισασιν μὲ χημάτα, νὰ συμφωνήσων μετ' αὐτοῦς. Νὰ διωξῶν τὸν ἅγιον, καὶ νὰ χειροτονήσων ἕνα ἀρετικὸν πρεσβύτερον καλοῦ μῆρον λεύκιον. Τὸν ὅποιον ἀνεθεμάτησεν ἡ συνοδος, ὅπου ἐγινεν εἰς τὴν λαοδικειαν. Καὶ εὐείσιν το ὄκθι κρυμμένος εἰς τὴν οἰκίαν τινὸς Θεοδώρου Ἰλλουσειου. Οὗτος ὁ λεύκιος ἐδῶλε χθὲς εἰς τὴν ἀνατολήν μετ' τὸν ἅγιον προτίτερα, περὶ τῆς τῆ κυρίου σαρκώσις,

Ἐκλόγιον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

κώσιως, καὶ νικηθεὶς δὴ τὸν Γρηγόριον ἔφυγεν. Ὁ δὲ αὐτὸς ἐπαρκίνα
 τοὺς ἀνάθεν κατὰ τὰ ἄγια, διὰ τὸν Φθόνοντου. Οἵτινες ἕκαμα συμβούλιον
 ἄθεν οἱ παράνομοι. καὶ ἐπαρκίνησαν μίαν κόρην εὐωδία ὀνόματι πολ-
 λά ὠραία εἰς τὸ σωματικὸν κάλλος, καὶ εὐμορφον. Καὶ τῆς ἐπαγγελαί,
 καὶ εἰπῆ. Πῶς ἐπόρνευσε μετ' αὐτῆς ὁ ἅγιος. καὶ τῆς ἔδωσαν ἀργύριανά μαρ-
 τυρήσῃ τὴν συκοφαντίαν. Τάσσοντας δὲ τὴν φυλάγου αὐτοὶ δὴ πᾶσαν
 ἐνατιότητα. Ὅταν ἔνυρασι καρπὸν ὀπιπῆδεν, ἔβαλαν ἔσω εἰς τὸ κελλῖον
 τῆς ἁγίου τὴν κόρην, ὅταν ἦτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἄρα τῆς ὄρθης. καὶ ὅ-
 ταν ἐτελείωσε τὴν ἀκολεθίαν, καὶ ὑπέσρεφον, ἐπήδησαν οἱ ἄνομοι Σαβίνος
 καὶ Κρισκυπίνος, καὶ ἄλλοι τινές. Καὶ εὐάζοντες τὴν κόρην δὴ τὴν κελ-
 λαν, ἐφώνησαν πρὸς τὸν λαόν. Ἐλθετε, καὶ ἰδῆτε τί ἔκκεσι ὁ Ἐπίσκοπος. Ταῦ-
 τα λέγοντες ἔσειρον ἔξω εἰς τὴν αὐλήν τὸν ἅγιον οἱ ἐναγῆς ὡς κατάδικον.
 καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ἔκλαυον. Προσελθόντες δὲ οἱ τριβῆνοι, καὶ οἱ ἄρχον-
 τες τῆς χώρας ἠρώπων τὴν κόρην, καὶ εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν, ἰδὲ ἔπεσε μετ' αὐ-
 τοῦ Γρηγόριος. Ἡ ὁποῖα διὰ τὰ ἀργύρια ὁποῦ τῆς ἔδωσαν ἀμολόγησε τὴν κα-
 τηγορίαν ψεύματα λέγεσα. Καὶ τὴν νύκτα ταύτῃ ἡμάρτους μετ' ἡ-
 γουμε. Τότες ἔδωσαν τὸν ἱερὸν οἱ ἀνέροι. Καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν. Οἱ δὲ εὐλα-
 βεῖς Χριστιανοὶ ἐσωμάχθησαν, ἠξίυραντες ὅτι ψεύματα τὸν ἐσυκοφάντησαν.
 καὶ ἐβέλουσαν, καὶ τὴς θανατώσωσι, καὶ νὰ τζακίσουσι τὴν φυλακὴν, καὶ
 τὸν εὐγαλεσιν. Ἀμὴ ὁ ἅγιος δέντους ἀφῆκε λέγωντας. Μὴ τέκναμε ἀγαπη-
 τὰ. Μὴ βαλετε εἰς αὐτὰς τὰς χεῖρας σας. Ἀλλ' ἀφήτε τῷ Θεῷ τὴν ἐκδίκησιν.
 Μόνον προσμεινατε ἰδὲ τὴν νύκτα ταύτῃ, καὶ μὴ με φονεύσουσιν. Οἱ μὲν ἔν-
 ἔμεναν. ὁ δὲ ἅγιος προσῆχτο ἔσωθεν λέγωντας. Εὐχαρισᾶσαι, κύριε, ὅτι
 με ἠξίωσες, καὶ πάθω ταῦτα διὰ τὸ ὀνομάσει τὸ ἅγιον. Εἰς δὲ τὸ μεσόνυκτο
 φῶς μέγα ἔλαμψεν εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ κατελθὼν Ἄγγελος κυεῖν διέρ-
 ρηξε τὰ δεσμά δὴ τὸς πόδας τῆς ἁγίας. καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν ἀπέηλθεν.
 Αἱ δὲ θύραι τῆς φυλακῆς ἀνοίχθησαν. Εἰσελθόντες οἱ ἄνθρωποι ἐφοροκύ-
 νουσι τὸν ἅγιον λέγοντες. Ἀλήθεια ἠξίυρομε ὅτι μετὰ σῖνα εἶναι ὁ κύριος, καὶ
 κατανυγῆτες ἠθέλαν νὰ φονεύσουσι τοὺς κατηγοροῦστος. Ἀμὴ ἐκῆνος τοὺς
 ἐπαρεκάλει λέγωντας. Μὴ τολμήση τινάσας νὰ μολύνη εἰς ἀνθρώπινον αἶ-
 μα τὰς χεῖρας σου. καὶ ἐγὼ ἔχω τὸν διαπότην Χριστὸν, ὅτι μὲ βοηθᾷ, καὶ
 πολεμᾷ διὰ λόγουμε. Τὴν ἄλλῃ ἡμέραν ἦλθεν ὁ ἔξαρχος τῆς Πάπα, ὅ-
 τι τῆς ἔδωκαν οἱ συκοφάνται τῆς ἁγίου τὴν κατηγορίαν ἐγγραφοί. Ὅστις
 ἐπρὸς ἄξει, καὶ ἤφεραν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ τὴν εὐωδίαν ὅτι τὸν ἐκατέ-
 κειναν ὅτι ἡμαρτε. καὶ λέγεσαι ὁ ἔξαρχος. Ἀλήθεια εἶναι πῶς ἐκοιμήθη με-
 τὰ σῖν ὁ Ἐπίσκοπος. Ἡ δὲ εἶπε. Ναὶ δεσποτα, καὶ εὐθύς ὁποῦ εἶπε τὸ ψεῦμα
 ἔδαιμονίσθη ἡ τάλαινα. Οἱ δὲ κατήγοροι τῆς ἁγίας ἔλεγον, ὅτι ἦτον Μάγος, καὶ

γόντας. Λοιπὸν ὁ ἕξαρχος ἀποφάσισε, νὰ σείλη εἰς τὸν Πάπαν τὸν ἅγιον. Τὸν
 ὁποῖον ἔβαλε τὴν νύκτα εἰς ἓνα καράβι, παραδίδοντας αὐτὸν τῷ καικλήρῳ.
 Ὅστις τὸν ὑπῆρχε εἰς τὸν Πάπαν, καὶ τῷ ἔδωκε τὴν ἀναφορὰν. Τὴν ὁποίαν ἀ-
 ναγιώσκοντας ἐδυμάθη, νομίζοντας ἀληθινὰ τὰ θρασόμῳρα. καὶ προ-
 σάσσει νὰ φυλακίσῃ τὸν ἅγιον δεδμεῖνον τὴς πόδας μεσὶ δὴρα. Περὶ δὲ τὰ
 μέσοι τῆς νυκτός, φῶς μέγα ἔλαμψεν εἰς τὸ δεσμοτήριον. Καὶ δύο φοβεροὶ
 ἄνδρες μετὰ ἡμᾶ Α' ποσολικὸν ἐφάνησαν λέγοντες. Χαίρεις δὲλε τῷ Χρυσῷ
 ἠγαπημένε Γρηγορίε. Ὁ κύριος μᾶς ἔσειλε, νὰ λύσωμεν τὰς ἀλύσεις, ὅπῃ
 σὲ ἔβαλαν ἄδικα. Μὴ λυπᾶσαι λοιπὸν, ὅτι εἰσὲ τιμῆν σου, καὶ ἔπαινον,
 δελεὶ μετατραπῆν ἡ ἀτιμία, ὅπῃ σοῦ ἔκαμαν. Ταῦτα λέγοντες, ἠγγισαν
 εἰς τὰ δεσμά, καὶ ἐλύθησαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐγερθεὶς ἐπροσκύνησεν αὐτὴς λέ-
 γοντας. Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ, ὅτι μᾶς ἤγειρε Α' ποσολοι, ἐποῦ ἤλθεν νὰ θηρα-
 πεύσῃ τῆς ψυχῆς μετὴν ἀσθένειαν. Εἶχε δὲ ὁ δεσμοφύλαξ ἦν μονοχρῆστὴ
 χρόνον ἕκοσιν. Ὅστις ἦτον δαιμονιζόμενος, καὶ δεδμενος ὅλον τὸ σῶμα με-
 ἀλυσος. Καὶ τὴν νύκτα ἐκείνη ἔκοψε τὰ δεσμά. Καὶ τρέχοντας ἔπεσον ἔμ-
 προσθεν τῷ ἁγίῳ κλιτωμένοι, καὶ ἀφείζοντας. Ὁ δὲ ἅγιος ἕξαρχος δι-
 αὐτὸς πρὸς κύριον, ἐγῆκε εὐθύς τὸ δαιμόνιον, καὶ ἔμενον ὀνείας σωφρονισμέ-
 νος δοξάζων τὸς κύριον. Τὸ ταχὺ ὅταν ἐσυνώθη ὁ δεσμοφύλακας, καὶ εἶδε
 τὰς θύρας ἀνεκτικῶς ἐφοβήθη, θαρρῶντας πῶς ἐφυγῆ ὁ δισμῖος. καὶ εἰσερ-
 χόμενος εἰς ἐν αὐτὸν φάλλοντα, καὶ τὸ ἦόντου μετ' αὐτοῦ βίας ἰσάμῳροι. Ὁ δὲ
 προσκυνοῦσας τὸν ἅγιον, ἔκλασεν ἀπὸ τὴν χαράντου λέγοντες. Ἐλπίσομε
 δὲλε τῷ Θεῷ. Καὶ συγχώρησάνοιμοι, πῶς δένσει ἐτιμῆσα ὡς ἔωρεται, καὶ ἀπὸ τί-
 τε τὸν ὑπὲρ πᾶσι πειλαῶς, καὶ εὐλαβῶς εἰς ὅλα τὰ χρεαζόμενα. Ἡ ἴσον δὲ ἐπῆ
 εἰς τὴν Ρώμην μία χήρα ὅπῃ εἶχεν ἓνα μονοχρῆστὴ θυγάτηρον, καὶ δὲν ἐδύνε-
 το, νὰ συγκώσῃ ἀπάνω τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ ἔσκηπτε πρὸς τὴν γῆν, καὶ εἶχεν
 λύπην δι' αὐτὸ, καὶ πόνον ἀμέτρητον. Λοιπὸν ἀκκοσασα τῷ ἁγίῳ τὰς ἀρετὰς,
 καὶ θαυματουργίας ὅπου ἐτέλεισεν, ὑπῆγε μετὴν θυγατέρατης. καὶ προσε-
 κύνησεν αὐτὸν, δεομένη μετὰ κρυφα, νὰ κάμῃ ἕλεος εἰς τῷ λόγῳτης. Ὁ δὲ ἅ-
 γιος τοιαῦτα προσήυξατο. Κυριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ ἀκατάλητος.
 Ὅπῃ κάμεις μόνος θαυμάσια ἐπάκουσόν με τῷ δέλουσου, ἰατρῶσον τὴν
 κόρην ταυτὴν ὡς ἐλεῆμων, καὶ πολυεύσω λαγχνος. Ὅτι ἅγιος εἶ εἰς τοὺς αἰῶ-
 νας ἀμήν. Ταῦτα εἰπόν ἐσφράγισεν αὐτὴν λέγωντας. Εἰς τὸ ὄνομα τῷ Ἰησοῦ
 Χρυσῷ, ἀνάτηψον. Ἡ ἀνωρθώθη, καὶ ἔκοισεν ὅλως υγιῆς, δοξάζουσα τὸν θεόν
 καὶ εὐχαριστῶσα τὸν ἅγιον. Οὐ μόνον δὲ αὐτα, ἀλλὰ καὶ ἔπερα πολλὰ θαυ-
 μάσια, ἐτέλεισεν εἰς τὴν φυλακὴν ὁ ἅγιος. Τὰ ὅποια ἀφίνομεν διὰ συντομίαν
 νὰ γράψωμεν τὰ ἀποβησὸμῳρον. Ἀπῶ ἐπέρασε σχεδὸν ἓνας χρόνος ἐδυμάθη
 ὁ Πάπας τῷ Γρηγορίῳ. καὶ ἐμήνυσε τῷ Ἀββᾷ Μάρκου, νὰ ἔλθῃ πρὸς
 αὐτόν.

κείτον. καὶ λέγει πτω. Γνωσκὲ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκραγαυτίνων Γρηγόριος, ἔ-
 ναι εἰς τὴν φυλακὴν διὰ μοιχείας δέσμιος. Ὁ δὲ Ἀββᾶς ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὴν
 ἀναφορὰν ἔπε ταῦτα. Ζῆ κύριος διάσωτα ψυχῆς εἶναι αὐτῆ ἡ κατηγορία,
 καὶ θέλεις τὸ ἐγνωρίσειν ἕτερα. Πλὴν δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸν κείνης μοναχός-
 σου, χωρεῖς τὴν βουλὴν τῆ οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου, καὶ τῆ Βασιλείας.
 Λοιπὸν σῆλαι ἀναφορὰν εἰς αὐτὸς. Καὶ εἰς τὴν σικελίαν, νὰ ἔλθωσι οἱ κα-
 τήγοροίτου μετὰ τὴν γυναικα. ὅπου λέγουσι ὅτι μοιχόχρῶσι. Ἐτὶ δὲ καὶ τὸν Ἐ-
 πίσκοπον, ὅπου ἐκάθισαν εἰς τὸν θρόνοντου. καὶ τότε νὰ κείνης κατὰ τὸν νό-
 μον τὴν ὑποθεσιν. Ἐσείλει οὖν ὁ Πάπας εἰς τὸν Βασιλεῖα Γεσινιανὸν τοὺς
 ἀνωθεν δύο Ἐπισκόπους, ὅπου ἦσαν εἰς τὴν σύνοδον. Μετὰ ἀναφορὰν πρὸς αὐ-
 τὸν, καὶ τὸ Πατριάρχην. Ὁμοίως ἐπεμψεν εἰς τὴν σικελίαν δύο κόμητας.
 Νὰ θείρωσι τοὺς κατηγούρους ὅλους, τὴν γυναικα, καὶ τὸν νίον. Ἐπίσκοπον. Ὁ
 γοῦν βασιλεὺς λυπηθεὶς ἀκέσας τὰς θλίψεις τῆ ἀγίου. καὶ ἔσειλε Μαρ-
 κιανὸν τὸν σπασαριον, καὶ τρεῖς Ἐπισκόπους. Τὸν ἀγκύρας. Τὸν Κυζίκου.
 καὶ τὸν Κορίνθου, καὶ Κωνσταντίνου τὸν χαρτοφύλακα, λέγαίτας. Ὑπάρχου
 πατέρες ἀγιοι. καὶ συγκροτήσασατες σύνοδον μετὰ τὸν Πάπαν, κείνετ μετὰ φό-
 βον θεῶ, καὶ μὴ κατὰ πρόσωπον τὴν ὑποθεσιν. καὶ ἰὰν φανῆ ἡ κατηγορία
 ψύματα, παιδεύσατε τοὺς συκοφάντας δίκαια. Τὸν δὲ ἄγιον φέρετε ἰδῶ, νὰ
 λάβω τὴν εὐλογίαντου. Ἐξελθόντες οὖν διὰ τὴν πόλιν ἐπορεύθησαν διὰ
 ξηρῆς ἕως τὴν Ρώμην. καὶ ἔβην νὰ φθάσωσι ἀσθένει βαρῆα ὁ Μαρκια-
 νός. καὶ ἔχασε θλίψιν οἱ ἀρχιερεῖς διὰ λόγουτου καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν
 χώραν ἐπλήθειεν ἡ ἀσθένεια πεισιώτερον. καὶ ἔκαμην ἡμέρας εἴκοσι, ὅ-
 που δὲν ἐκοιμήθη. Ὁθεν ἐκινδύνουεν εἰς θάνατον, καὶ οἱ δοῦλοι τὸν ἐκλαιον.
 Ἡ δὲ γυνὴ, ὅπου ἐθεράπευσε τὴν θυ ἀτέρατης ὁ ἄγιος, ἔτυχε καὶ ἐτέρνα
 ἀπ' ἐκεῖτον τὸν οἶκον. καὶ ἀκέσσα τὸν θρήνον εἰσήλθε. καὶ λέγει πτω. Συκώ-
 σαι τὸν κύριόν σου, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπῃ εἶναι ἕνας ἄγιος.
 Νὰ τὴν θεραπεύση. Καθῶς καὶ ἄλλους ἰάτρειεν. Οἱ δὲ ἐπήκουσαν. καὶ βα-
 σάζοντες αὐτὸν ἀτῆλθον εἰς τὸν ἄγιον. Ὅστις ἐκάμ. δέσμιον πρὸς τὸν θεὸν δι-
 αὐτὸν ὀλονύκτιον. καὶ τὸ πρῶτ' ἔμεινε ὑγιῆς καὶ ὑχαρίσα τὸν ἄγιον. Τοῦ-
 το μαθόντες οἱ Ἐπίσκοποι, καὶ ἡ λοιπὴ σινωδιάτου θαύμασαν. καὶ ἀπελ-
 θόντες εἰς τὴν φυλακὴν, ἐχαίρεισαν τὸν ἄγιον. καὶ ἀκόντες πῶς ἦτον δύο
 χρόνες ἐκεῖ ἐλυπήθησαν. καὶ ὠνεῖδισαν τὸν Πάπαν, πῶς τὸν ἐκαταφρόνησε
 τίσον, ὅπῃ ἦτον ἄγιος ἄνθρωπος. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἦλθον διὰ τὴν σικελίαν
 οἱ κόμητες μετὰ τοὺς κατηγούρους, τὴν κόρην, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον. Τοὺς ὁποῖος
 ἐπρόσαξαν οἱ ἀρχιερεῖς νὰ φυλακίσουν ἀκριβῶς, ἕως νὰ γένη ὑποφασίς.
 καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐκρότησαν σύνοδον εἰς τὸν ναὸν τῆ ἀγίῃ Ἰππο-
 λύτου, πλησίον τῆς φυλακῆς, ὅπου ἦτον ὁ ἄγιος. Ἦσαν δὲ Ἐπίσκοποι τὸν ἀγ-

ειθμόν εκατὸν πενήκοντα, Μοναχοὶ ἀναρίθμητοι, καὶ Λαϊκοὶ πλῆθος ἀπειρον. Ἡ φῆραν οὖν καὶ τοὺς κατηγόρους τῆ ἀγίας, οἵτινες ἦσαν εκατὸν δέκα κληρικοί, καὶ λαϊκοί. καὶ φέροντες τὸν ἅγιον, ἐπροσκύνησε τοὺς ἀρχιερεῖς μὲ πολλὴν ταπείνωσιν. Τότες ὁ Πάπας ἔπι ἑρὸς τὸν Σαβῖνον, καὶ τοὺς λοιπούς. Ποία κατηγεία ἔχετε νὰ εἰπῆτε κατὰ τῆ Ἐπισκόπουσας; Οἱ δὲ ἀνοίεροι ἀπεκρίθησαν. Εὐρήκα μὲν αὐτὸν μὲ τὴν κόρην, καὶ ἐπὶ ὀρνέυ. Λέγει αὐτοῖς. Ἐσθεῖς τὸν ἴδετε, ἢ ἐκάνη σᾶς τὸ ἔπι. Λέγουσι οἱ ἀναίχμητοι. Ἡ μῆς ἐσέβη μὲν κατὰ τὸ σύνθετες. Ἐ εὐρο μὲν αὐτὴν, ὅπου ἐκοιμιάτο εἰς τὸ κελλίοντου. Ἡ ὅποια μᾶς τὸ ἁμολόγησε. καὶ διὰ τὴν παράνομον ἑράξιν ταύτῃ δὴ τὴν ὥρα ἐκείνῃ ἐδαμονίσθη ἡ πάλαινα. Τότες ἤφειραν τὴν γυναῖκα. Ἡ τις ἦτον ἡλλοιωμένη τὸ ἑρὸς ὄπτον. Καὶ δὴν ἐδύνετο νὰ λαλήση. Ἐρωτήσαιτες δὲ τὸν ἅγιον ἐὰν ἔπαισεν, ἔλεγε ταῦτα. Ἀνασάντες μοι μάρτυρες ἄδικοὶ ἂ οὐκ ἐγνώσκον ἰρώτωνμε, καὶ τὰ ἐξῆς. Τότες ἔπεσεν ἡ κόρη. Καὶ τὴν ἐπέρασε τὸ δαιμόνιον. Ὁ δὲ ἅγιος ἐψάσας ἑρὸς ἑρᾶν τὰ ὄμματα ἑροσηξαστο. Εἶτα λέγει ταῦτα πρὸς τὸ δαιμόνιον. Εἰς τὸ ὄνομα τῆ Θεοῦ, καὶ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διεὐχῶν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων αὐτῆ Πέτρου, καὶ Παύλου, καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐτούτων, εὐγα δὴ τὸ πλάσμα τῆ Θεοῦ δαιμόνιον ἀκάθαρτον. Διὰ νὰ δυνηθῆ, νὰ εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν. Εὐθὺς ἐν ἰσάραξεν αὐτὴν τὸ δαιμόνιον, καὶ εὐγῆκεν. Ἡ μὲν οὖν γυνὴ ἔμεινε σωφρομισμένη καὶ ἐχάρισα τὸν κύριον. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς τὴν ἠρώτησαν ἐὰν ἀληθῶς ἐκοιμήθη μὲ τὸν Γρηγόριον. Ἡ δὲ ἐκ βάθους καρδίας ἐσίναξε, καὶ δακρύσασα ἀπεκρίνατο. Ζῆ κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμιων, δύνετον ἐγνωρίζω ἢ ἄνδρας εἶνα ἡ γυναῖκα. Ἀλλὰ ὁ Σαβῖντος, καὶ Κρισκεντίνος μὲ ἠνάγκασαν, νὰ εἰπῶ τὸ ψεῦμα. Καὶ μὴ ἔδωσαν ἰκανὰ ἀργύρια, διὰ τὰ ὅπου ἠκατηγέρησα ἄδικως τὸν δίκαιον. Ὅθεν δικάως μὲ ἰβασάνιζεν ὁ δαίμων μῆνας τελέκοντα. Ταῦτα εἰπούσα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆ ἀγίας δακρύουσα, καὶ ζήτησα τὴν ἄφ᾿ ἑσιν ἔλεγε. Συγχώρησον μοι ἅγιε τῆ Θεοῦ εἰς τὴν ἄδικον συκοφαντίαν, ὡς ἀμνησίκαιες. Ὁ δὲ ἅγιος τὴν ἰσυχώρησε παράυτα. Ἡ σύνοδος ἐν ἑρὸς ἄξε νὰ φυλακώσω τῆς ψευδοκατηγόρους ἕως τὴν αὐριον. Τὸν δὲ ἅγιον ἐπέρασε μὲ πολλὴν τιμὴν. καὶ ἐσελθόντες εἰς τὸν ναὸν ἐλειτούργησαν. καὶ ἐκοιμήθησαν τῆ διαποτικῶ σώματος. Τῆ δὲ ἑπαύριον καθίσαιτες εἰς τὸ κελτίον, ἤφειραν τῆς κατηγόρους. Καὶ ἑρὸς ἄσσε ὁ Πάπας τὸν Ἐπίσκοπον Φίλικα, νὰ κηρύξη μεγαλοφώνως ὅλα τὰ σημεῖα, ὅπῃ ἐτέλεισε εἰς τὴν Σικελίαν ὁ ἅγιος. Τὰ ὅποια ἀκούσαιτες οἱ Ἐπίσκοποι τῆς ἀνατολῆς ἐθαύμασαν. Τότες ἡ σύνοδος τῆς μὲν Ἰερωμίους, καὶ Κλυεικούς ὅπου ἦσαν τριακόντα ἑξῶρισαι εἰς ἐξῆφ᾿ ἑρὸς τόπους. Ἡ γουμ τὸν Σαβῖνον εἰς τὴν Ἰσπαλία. Τὸν Κρισκεντίνον εἰς τὰ Θράκωα. Τοὺς δὲ κα εἰς τὴν Ραββιναν. καὶ

τοὺς ἑξήκοντα εἰς τὴν χώραν τῆς Βισκάντων. Τοὺς δὲ ὀγδοήκοντα Λαϊκοὺς πα-
 ρίδωσαι τῷ Μαρκαριῷ, νὰ τοὺς δώσῃ τὴν κρέπουσιν παίδουσιν, κατὰ τὴν
 Βασιλικὴν πράξαξιν. Ὅταν οὖν ἐπῆραν αὐτοὺς οἱ στρατιῶται, νὰ τοὺς φυ-
 λακώσῃ, ὁδύρουωται δυνατά, καὶ μεγαλοφώνως ἐκραύγασον. Ἐλίθεισὸν ἡ-
 μᾶς δοῦλε τῷ Θεοῦ, καὶ μήμας ἀφίσης νὰ χάσωμεν τὴν ζωήμας. Ἀλήθεια
 ἐπάσαισιν πολλὰ τῆς ἀρχιερωσύνης σου καὶ κρέπειμας μεγάλη κόλασις.
 Ἀλλὰ συγχώρησένμας διὰ τὸν κύριον, καὶ ὡρᾶ κάλεσον τὴν ἁγίαν σύνοδον,
 καὶ τὸν εὐσεβέστατον Μαρκαριόν, νὰ μήμας δώσῃ τὴν κρέπουσιν παίδουσιν.
 Τότες ὁ ἀνεξίκακος Γρηγόριος, τοὺς ἐλυπήθη, καὶ ἐκλαυσε, καὶ πίπτωντας
 εἰς τοὺς πόδας τῷ Πάπα, καὶ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων ἔλεγε. Πατέρις μου, καὶ
 κύριε. Ἰσακούσῃ αὐτοῦ τῷ δούλουςας. Μὴ κάμετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐπέ-
 τους ἐκδίκησιν. Ἀλλὰ ἀφῆτε νὰ τὴν κάμη ὁ Κύριος. Καθὼς γέγραπται.
 Ἐμοὶ ἡ ἐκδίκησις. καὶ ἐγὼ αἰτῶ ποδώσω λέγει κύριος. Ναὶ παρακαλῶ
 τὴν Ἀρχιερωσύνησας, νὰ μὴ παύσῃ κακὸν διὰ λόγου μου. Ὅτι ἐγὼ
 εἶμαι ἄξιος πάσης παιδεύσεως. Ἀμὴ ὁ Κύριος ἐσκέπασε τὴν ἀμαρτίαν-
 μου ὡς μακρόθυμος. Ταῦτα μὲν ἔλ. γρη ὁ μιμητὴς τῷ δεαπότου, διὰ τὴν
 πληράση τὸ θεῖον αὐτῷ, καὶ σωτηριὸν πρόσαγμα. Ἀλλὰ ἐκείνος ὁ δι-
 καοκρίτης ἐκαρτε κατ' αὐτῆς ἀσυνῆθη, καὶ ξένῳ ἐκδίκησιν. Διὰ νὰ τρο-
 μάξου οἱ ἄλλοι, νὰ μὴ καταλαλῶσιν ἀδίκως ὅσους δὲν πᾶσαισι. καὶ ἀ-
 κουσατε νὰ εὐφρανῆτε τῷ πνεύματι. Καθὼς ἦσαν εἰς ἓνα τόπον ἐκεῖ εἰς
 τὴν Σύνοδον δεδεμένοι ὅλοι οἱ κατήγοροι. Ἐγένη ἔξαφνου μέγας ἀνεμος,
 καὶ λαίλαψ σφοδρότατος. καὶ ἐσκότασιν ὁ τόπος ὅπου ἐσέκασιν, καὶ εὐ-
 γένωντας ἀπὸ τὴν γῆν καπνὸς μαῦρος τοὺς ἐσκέπασε. Καὶ ὅλοι ἐνόμισαν,
 πῶς ἐχρίσθη ἡ γῆ, καὶ κατέπεσιν αὐτοὺς. Διατί ποσῶς δὲν ἐφαινοῦνται. Καὶ
 πᾶσα ἡ Σύνοδος ἐκραζὸν τὸ, κύριε ἐλίθεισον. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐχρίσθη ὁ γνό-
 φος, καὶ ἐφάνησαν οἱ ἀνθρώποι, ἔχοντες μαῦρα, καὶ μεμελαιμένα τὰ πρό-
 σωπα ἅπαντες. καὶ Γινῶν μὲν ἦτον τὸ ἓνα μέρος μαῦρον, καὶ τὸ ἄλλο ἔμει-
 νε. καθὼς ἦπεν πρότερα. Οἱ δὲ ὅτι λοιποὶ τελείως ἐμαύρισαν. Ὁ δὲ Σα-
 βῆτος, καὶ Κερικεντῖνος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὅπου ἔπαιον πρῆσότερα. Οὐ
 μόνον ἐμαύρισαν, ἀλλὰ καὶ τὰ χεῖλητους ἐσρούφισαν ἄνω, καὶ κάτωθεν, ὅ-
 που δὲν ἐδύουωται νὰ τὰ σμίξου, νὰ λαλήσου ξεκαθαρισά. Ἀλλὰ ἐσυν-
 τύχεναι ἀναρῆσαι. Τοιοῦτον ἔξαισιον θαυμάσιον ἔξέπληξε τοὺς παρόντας.
 καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας ἠπάσζουωται τὸν ἅγιον. Οἱ δὲ Πάπας εἶπε
 πρὸς τοὺς κατήγορους αὐτὰ. Ἰδὲ ἐγένητε τῷ πατρόςας ὀρθόδομοι ;
 ὅπου σᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν παρανομίαν ταύτην. Λοιπὸν πρὸς ἄσσω, καὶ
 ἐγὼ νὰ ἦσι δούλοι ἀπὸ τὴν σημερον ἐσῆς, καὶ ὅλον τὸ πᾶρμασας τῷ Ἐπι-
 σκόπου, ὅπου θέλει ἐλίσκισθαι κατὰ κερὸν εἰς τὴν χώρασας εἰς καιρὸν

να τῆς ἀμαρτίας. Καὶ τῆς δὲ τὴν κληρονομίαν, νὰ μὴ γένη κλη-
 ρικός, ἔτι εἰς βαθμὸν Ἰερωσύνης ν' ἀνέβη πώποτε. καὶ ὅστις Ἐπίσκοπος εἰς
 τὸ μέλλον θέλει παρέβη τὸν ὄρον, ὅπῃ δικαίως ὅλοι συνοδικῶς ἀπο-
 φασίζομεν καὶ χειροτονήσει καίνα ἀπὸ τὸ γένος, ἱερέα. Ἡ κληρικόν,
 νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο καθηρημένοι, καὶ ἀσυγχώρητοι. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔπεισον ἡ κά-
 ρα ἐπὶ ὀφθαλμοῦ καὶ δακρύων. Ἐλεήσατέ με πρὸς ἄγιοι, βάλετέ με ἰδῶ εἰς
 καίνα Μοναστήριον, νὰ κλαίω τὴν ἀνομίαν μου. Ὅτι ἐγὼ δὴν ὄπισθ' ἔφυγον πλῆρον
 εἰς τὴν παρῖδαμν. Τότε κρέυσας αὐτὴν ὁ Πάπας, τὴν ἔβαλεν εἰς Μοναστή-
 ριον. καὶ ζήσασα χρόνος κ β. Πολιτείαν θείρασον, ἀνεπαύθηκεν. Τὸν δὲ
 ὀπίσκοπον Λευκίον ἐκαθίρα. καὶ τὸν ἐξώρυσεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν. καὶ ἄλλος
 ἐπελείωσον ἡ συνοδος, καὶ πᾶς ἕνας Ἐπίσκοπος. Ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν
 τε. ἀπὸ τῆς ὁποίας ὅλας ἐπῆρε θέλημα ὁ ἅγιος, νὰ κάμῃ εἰς ἄλλον τόπον τὴν
 Ἐπισκοπὴν, νὰ κτίσῃ Ἐκκλησίαν Διατιμίαν τὸ θυσιαστήριον ὁ Λευκίος αἰς
 αἰρετικὸς, καὶ τὰ ἅγια λείψανα ἐβίβισεν. καὶ εἰς ἐπιτοχέριον ὁ Πάπας, τὴν
 ἅγιον. Πολλὰ ἀργύρια, νὰ ἐξοδωσῇ εἰς τὴν οἰκοδομὴν. καὶ πηπῶν εἰς τὴν πό-
 δας αὐτῆ καὶ δακρύων, τὴν ἐζήτησε συγχώρησιν εἰς τὴν ἀτιμίαν ὅπῃ τὴν ἔ-
 καμνεν, νὰ τὸν ἔχη φυλακωμένον τίσας μῆνας. καὶ ἄλλος ἀσπαζόμενος ἕνας τὸν
 ἄλλον ἐπύρασιν ὅλοι συγχώρησιν. καὶ ὑπῆρχε ὁ ἅγιος μετὸν Μαρκετῶν, καὶ
 τὴν Ἐπισκόπος εἰς τὸ Βιζάντιον. καὶ τὴν ἔκαμνεν ὁ βασιλεὺς τιμὴν πολλήν,
 ἀκέρως τὰς θαυματουργίας ὅπῃ ἐτελεσε. καὶ ἀπῆ ἔκαμνεν ἐκεῖ πολλὰς ἡμέ-
 ρας, ἐπῆρε συγχώρησιν. καὶ τὴν ἔκαμνεν ὁ βασιλεὺς φλοεῖα ἀναείθημπα,
 διὰ νὰ κτίσῃ τὴν Ἐπισκοπὴν. Ὁμοίως, καὶ ἡ Αὐγύστα τὴν ἔδωκε πολὺ
 χρυσίον, νὰ κάμῃ σκίση, καὶ ἱερά πλῆσια καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, τοὺς
 εὐλόγησεν. καὶ ἐμίσωσε. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ὑπῆρχε εἰς τὴν Ρώμην. Ὅπῃ
 ἐσαμάτησεν ἡμέρας εἴκοσι, νὰ σωμαφραθῆσι μετὸν Πάπαν καὶ τὸν Ἀββᾶν
 Μάρκον. καὶ τότε τὴν ἔδωκεν ὁ Πάπας δυο ἑυλαβίτες Διακόνους, νὰ τὴν βεβήθῃ
 νὰ κτίσῃ τὸν ναόν. καὶ ἕως ὑπῆρασιν εἰς τὴν Σικελίαν κατ' ἑνὸς ἡμέρας. Ὅταν
 ἔμαθον οἱ Ἀκραγατῆται, πῶς εἴρχετο ὁ ποιμένας τε, ἐυγῆκασιν ὅλοι. καὶ τὸν
 ἔποδον χθίσαν καὶ λαυπάδων, καὶ θυμιαμάτων φάλλοντες. καὶ εἰσελθὼν
 ὁ ἅγιος δὴν ἐπῆρχε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλλὰ εἰς ἕνα εἰδωλικὸν ναὸν ἀπ' ἔξω,
 ἔκαμε καλύβην καὶ βάναντας τὸν τίμιον σαρπὸν ἐδίωξε τὴν δαίμονας. καὶ
 ὀφθομῶσι νὰν ὠραῖον, καὶ πολίτιμον, εἰς ὄνομα τῆς Κορυφαίων Ἀποστόλων.
 καὶ κτίσας κελία χρῆσιμα, ἡσύχαζε μετὸν συνοδῶν τε, τρέφοντες πῶ-
 χους. καὶ ἐνδύων γυμνὰς καθ' ἑκάστην. καὶ διδάσκων τα λογικὰ πρόβατα.
 καὶ δεικνὼν τὰς αἰρέσεις κατακράτος ἀπὸ τὴν τοῖμνυτε. καὶ ὅσοι ἀδελφεῖς
 εἴρχεωσαν εἰς τὸ κελίον τε, ἐλάμβανον τὴν ὑγίαν ψυχῆς καὶ σώματος. Ὅ-
 θει συρρέοντες ἀπὸ διαφόρους τόπους ἀπὸ πολλοί, νὰ τὴν βλέπεσιν, ἐβαρῆθη

τὴν σύγχησιν . καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον ἀφήτων τὸν Ἀρχι-
 διάκονον Εὐπλον , καὶ τὸν Εῤάσμων Ἐπιτρόπους , νὰ κι-
 βερνοῦσι τὸ ποίμνιον . Οὕτω λοιπὸν ζῆσας πολι-
 τίας θῆρεςον , καὶ πολλὰ γηράσας ἀπῆλ-
 θεν πρὸς τὸν πεθεμῶνον . ὧς πρέπει δόξα
 τιμῇ , καὶ προσκύνησις , εἰς τοὺς
 αἰῶνας ἢ αἰῶνων .

Ἀμήν ∴

∴∴∴

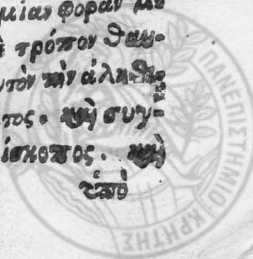
Τῷ αὐτῷ Μωὶ κδ'.

Η Ο Ε Η Β Ρ Ι Ο Υ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΓΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ
Η Α Π Ρ Ω Μ Η Σ.

Ο Γ'τος ο μακάριος ἦτον ὑπὸ πάντων τὴν μεγαλόδοξον Ρώμην, ὑπὸ γένος βασιλικὸν καταγόμενος. Σοφώτατος εἰς τὰ γράμματα, καθάως εἰς πῶς συζητήματα, καὶ λόγους φαίνεται. Ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅλην τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, καὶ ἔγινε θαυμαστὸς Φιλόσοφος. Τὸν πατέρα του ὠνόμαζον Φαῦσον, καὶ Ματθίδιαν τὴν μητέρα του. Ταξιδύωντας δὲ μίαν φοράν μετ' ἄλλων τινῶν, ἐπζακίθησαν. Καί φυλαχθεὶς αὐτὸς ὑγιῆς μετ' ἄλλων θαυμασίων, ἔυρηκε τὸν Ἀπόστολον Πέτρον. καὶ παιδευθεὶς ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἀληθινὴν τῆ Χριστοῦ πίσιν, ἔγινε κήρυξ τῆ Εὐαγγελίᾳ ὀθμελίστατος. καὶ συζητήσας τὰς διαταγὰς τῆς Ἀποστόλων ἔγινε Ρώμης Ἐπίσκοπος. καὶ

ὑπὸ Δομιτιανῆ ἔξορίζεται. Ἀλλά εἰς ἐπὶ ἡμέρας ὀλίγα τινὰ ἄπο τὰ πολλὰ ὅπερ αὐτὸς ὁ μακαριὸς Κλήμης ἔγραψε πρὸς Γάκωβον τὸν ἀδελφόν σου. Εἰς τὴν ὁποίαν Ἐπιστολὴν διηγεῖται καταλεπῶς τὰ κατ' αὐτὸν, πῶς ὅτι σκεψαί, εἰς θεογνωσίαν ἄπο ἑλλέν ὅπερ ἦτον τὸ πρότερον. Ἐπειτα γὰρ γράψωμεν μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸ σκηνίου Μαρτύριον. Λέγει ἐν ἡ Ἐπιστολῇ αὐτῆ ταῦτα. Γίνωσκε κύριέ μου Γάκωβε, ὅτι χροῖσθεις, καὶ ἀνατραφῆς εἰς τὴν Ρώμην, ἐφύλαξα παρθενίαν ἐκ νεότητος, ἐν θυμῷ μου τὸν θάνατον. Διὰ τὸν ὁποῖον ἡμῶν πείρασα πείλυτος, τοιαῦτα συλλογιζόμενος. Ἄρα τινὰ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆ ἀνθρώπου ἀθάνατος, καὶ ἕτερος κόσμος ἔξω ἄπο τῆς τῶν πρόσκαιρον; Ταῦτα καὶ ἄλλα μελετῶντας παρόμοια, ἐπένοιον τὴν ζωὴν μετ' αὐτῶν ἀνεύκαστον. καὶ ὑπήγαγα εἰς τὰς οἰκίας πολλὰς τῶν φιλοσόφων, ἐροῦντας τὰ μάθω τὸ βέβαιον. καὶ τινὲς μὲν ἔξ' αὐτῶν μὲ ἔλεγον, ὅτι εἶναι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος. καὶ ἄλλοι πάλιν ἔλεγον τὸ ἐναντίον, καὶ ἕτερα ληρωδῆματα. Ὡς τε δὲν ἦτον σκερὰ ἡ ψυχὴ μετ' αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν. καὶ πάλιν ἐζήτησεν τινὰ σοφώτερον νὰ με βεβαιώσῃ εἶναι κόλασις, καὶ τάρταρος, καὶ γέννα πυρός, νὰ κολάζη τὴς κακῆς μετὰ θάνατον. καὶ διὰ τῆς καλῆς ἀπολαύσις αἰώνιος. Διὰ τὰ πολιδοῦθ' ἐνάριτα πρόσκαιρα, νὰ μὴ κολάζωμαι πάντοτε. καὶ ἔχωνται τοῖστον πόθον ἀκαταπαύτως εἰς τὴν καρδίαν μου, ἤκεσα ὅτι εἰς τὴν Γεδαίαν ἦτον ἕνας μέγας Προφήτης ἀγιώτατος ἀρχηγὸς τῶν Γεδαιῶν. Ὅστις ἐυγγελίζετο τὴν Βασιλείαν τῆ θεῶν, διδάσκοντας τὸν λαόν, καὶ τελῶν ἔξαισια θάματα. Τυφλὲς φωτίζων, ἐγείρων παραλύτας. Νεκρὸς ἀνίστων. καὶ ἄλλα παρόμοια τέρατα κάμνωντας, ἐκήρυττον, ὅτι ὅσοι πολιδοῦθ' ἐνάριτα ὑπαγοῦν εἰς Βασιλείαν ἐραρίον. Ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ ἐχάρηκα, ἔχωντας ἰλιπίδαν ἄ μάθω τὸ ποθέμενον. Ὅσον ἐν ἡμερῶν αἱ ἡμέραι, τοσῶτον αὐτὴ ἡ φήμη ἐσερῶνετο. Ἐως ἐν ἡμέρῃ καὶ ἕνας ἀνθρώπος ἄπο τὴν Γερουσίαν εἰς τὴν Ρώμην. καὶ σαθεὶς εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς εἶπε ταῦτα πρὸς ἅπαντας. Ἄνδρες Ρωμαῖοι, νὰ ἡξέυρετε, ὅτι ὁ υἱὸς τῆ θεῶν εὐρίσκειται σωματικῶς εἰς τὴν Γεδαίαν τὴν σήμερον. Ἐπαγγελομένης, καὶ τὰς ὄντας νὰ δαση ζωνὴν αἰώνιον ἐκείνης ὁλης, ἵπερ φυλάξω τὴν ἐπιτολὴν τῆ πατρὸς αὐτῆ, νὰ πολιδοῦθ' ἐνάριτα. Λοιπὸν καταφρονήσατε τὰ πρόσκαιρα, νὰ ἔυρητε τὰ αἰώνια. καὶ ἐγνωρίσατε τὸν ἐν τελευτῇ εἶνα θεόν. Τοῦ ὁποῖου τὸν κόσμον κατεκῆτε, καὶ ἄπο λαμβάνετε ἄδικα. Μετανοήσατε ἐν ὅλας τὰς ἀμαρτίας σας. Ἴνα μὴ κατακριθῆτε εἰς πῦρ ἀπὸ τῆς ἀπείρητον, νὰ πενήθητε αἰώνιος ὑσερα ἀκαίρις, καὶ ἀνωφελῆτα. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας τοιαῦτα γλυκύτατα Ἐυαγγέλια ἐχάρηκα κατὰ πολλὰ, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἠγαλλίασατο. καὶ ἀφίωντας ὅλας τὰς φροντίδας τῆ κόσμου ἔυρον τοιαύτων. καὶ ἡσυχάζω εἰς αὐτὸ ἰβέλουμου, νὰ ὑπαγω εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

μα. Διὰ νὰ ἔυρω τὸ ποθέμῳρον. Νὰ ἀκώσω ἐκ σώματος αὐτῆ τὴν ἀλήθειαν. Ἄπο δὲ ἐναγίους ἀνέμους ἐμποδισθεῖτε ἐφθάσα μῶεις τὴν Ἀλεξάνδρειαν. καὶ ἐκείρω πῶσας δὲ τὸν ἄνωθεν, ἤκουσα διὰ πολλὰς, ὅτι ἀλήθεια ἦσαν ὅσα φερούτε θραυμάσια ἔλεγον. καὶ ὅτι ἦτον καὶ ἑαυτοῦ μαθητῆς Βαρνάβας ἐνόματι ἀνὴρ τίμιος, καὶ καταπολλὰ σεβασμιώτατος. Ὅστις κηρυττει εἰς ὄλεθρὸς Διδασκάλης τὰ κατορθώματα. Τότες ἐγὼ ἀπὸ λθον εὐθύς, καὶ ἔυρον αὐτὸν διδάσκοντα τὸν λαὸν παρήσῳα. Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ τὰ θραυμάσια, ὅχι μὲ δὲαλεκτικὴν φράσιν, ἀλλὰ ταπεινά, καὶ δπορήρῳτα ἐκδιηγέμῳρος ὄλλω τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δὲ Φιλόσοφοι ἐνέμπαιζον αὐτὸν φοροβάλλοντες τινὰ ἔρωτήματα ἄχρησα. Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκε περὶ Χριστοῦ. καὶ δέντου δποκρίνετο. Τότες ἐγὼ ἐλέγχωντας αὐτὲς, ἄρπαξα τὸν Βαρνάβαν διὰ τὸ μέσον δὲα νὰ μῳπον κακοποιήσω. καὶ τὸν ἐπῆρα εἰς τὴν οἰκίαν μου. καὶ πίπῳν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ τὸν ἐπαρεκάλεσα, νὰ μῳ εἰπῆ καταλεπῳ ὡς τὴν περὶ Χριστοῦ ἔσποθεσιν. Ὅστις μὲ ἐδιδηθη πῳσαν τὴν ἀλήθειαν. καὶ μὲ ἐσυμβέλωσε νὰ ὑπάγω μετ' αὐτῆ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα (ὅτι αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐμελλε νὰ πλέυση δὲα νὰ εὐρεθῆ ἐκεῖ εἰς τὴν ἔυρτὴν τῷ Πόρχα. Κατὰ τὴν συμφωνίαν ὅπῃ εἶχασι μετῆς λοιποὺς Ἀποσόλης. Ἀμῆ χωντας ἐγὼ τινὰ ὑπηρεσία ἀναγκαίαν δὲν ὑπῆγα ἀνάταμου. μόνον ἔταξα νὰ ὑπάγω εἰς ὀλίγας ἡμέρας, νὰ τὸν ἔυρω. καὶ ἔτας ἐποίησα. καὶ παγένωντας εἰς τὴν Ἱερδαίαν, τὸν ἔυρα, ὁποῦ ἦσαν μετὸν Πέτρον. Οἷτινες ἐχάρησαν ἰδόντες με. καὶ συνομιλήσαντες ἠρώησα τὸν Πέτρον νὰ μῳ λύση τὴν δπορείαν ὅπῃ εἶχα περὶ ψυχῆς, ἐὰν εἶαι θνητῆ, ἢ ἀθάνατος. καὶ ἄλλα ὅσα εἶχα εἰς τὸν νῆνον ὡς ἄνωθεν. καὶ αὐτῆς μὲ μίαν διδάχιν ἄπλασον, ἀληθῆτε, καὶ πάνσοφον μὲ ἐθεράπυσε καὶ εἰς ὅλα μὲ τὰ αἰτήματα μὲ βραχυλογίαν θραυμάσιον, δποδείχωντάς με τὸ τελιστὸν τῆς θεότητος. Τὴν κοσμοποιάν. Τὴν σάρκωσιν τῷ ἡῳ, καὶ λόγε. Τὴν ἡῳ νεκρῶν τελυταίαν ἀνάσασιν. καὶ τὴν ἡῳ ἀμαρτωλῶν, καὶ δικαίων δποκατάσασιν. Παρακινῳντας με, νὰ λάβω τὸ ἄγιον βαπτισμα. Νὰ σιωτα χθῳ τῶ δεσπότη Χριστοῦ Διὰ νὰ σωτασῳ, καὶ νὰ σπυδῳ εἰς τὸν αἰῳνίως εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆ τὴν ἐράνιον. καὶ δὲα νὰ μὴν ἔχω τινὰ ἀμφοβολίαν περὶ τῆς αἰῳνίου μακαριότητος, μῳ εἶπεν ἀνάμεσον εἰς τὰς λοιπάς δπολογίας, καὶ ταῦτω λέγωντας. Ἐξ ἀνάγκης κάμνει χρεία νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, ἐπειδὴ ὁ θεὸς εἶναι φύσει δίκαιος, καὶ πανάγαθος. Τῷ ὁποίῳ ἡ δικαιοσύνη πληρῳνεται ὅταν ἀνασῳθῆν οἱ ἄνθρωποι. Νὰ λάβη πῳς ἑαυτὴ τὴν δικαίαν ἀμοιβὴν, ὅπῃ τῷ φερεται κατὰ τὰς φρασεις τε. Ὁ καλὸς δπολαυσιν, καὶ ἔυφροσυνῳ αἰῳνιον. καὶ ὁ κακὸς δλίψιν, καὶ κόλασιν ἀτελυτητον, καὶ ἔστις ἀρνῳται ταῦτα, καὶ δένται πῳσῳτε, λέγει πῳς εἶναι ὁ θεὸς ἀδίκος. Ἐπειδὴ ἀφήνη τοὺς ἔυσεβεῖς, καὶ

ἐναρέτους, καὶ ἔχουσι θεφόρους θλίψεις εἰς τὸν τὸν κόσμον, καὶ ἄπειρα βάσανα. καὶ πλειώνεν μὴ κακὸν θάνατον. Οἱ δὲ δυναστεβῆς, καὶ φθάνομοι θεῶν μετὰ πολυτέλειαν βίᾳ τρυφῶντες, καὶ χαίροντες, καὶ εἰς τὸ τέλος ὑπάγουσιν μὴ καλὸν θάνατον. καὶ ὅστις φιλονεκῶ, καὶ ἀντιλέγει εἰς ταῦτα ὡς τὸν Σαμαρείτην Σίμωνα. Θέλει κληρονομήσει πῦρ ἄσβεστον. Ταῦτα ἐγὼ ἀκῆσας ἐβιβωμώθηκα, πῶς μὲ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἐξήτησα τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ὁ δὲ ἔπιπτοι νὰ κάμω τρεῖς μῆνες νηστεύοντας, νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ παντὸς μολυσμῆ. καὶ τότε νὰ με ἀξιῶσῃ τὸ θεῖον βάπτισματος. Ἀναμεταξὶ λοιπὸν ὅπῃ ἐκδέχεμε πάντῃ τὴν διωρίαν, ἤκουσα πῶς ἤθελε νὰ θελεχθῆ ὁ Πέτρος παρρησία μετὰ τὸν ἄνωθεν Σίμωνα. καὶ ἐρωτήσας ἕνα σύντροφον τῆ Πέτρου Ἀκύλας ὀνόματι, τί ἄνθρωπος ἦτον αὐτὸς ὁ Σίμων, μὲ ἀπικρινατο λέγωντας. Ἔτος ἔχει ἔσωτου καθολικὰ τὸν θεῖον βολον. καὶ θεῶν νὰ πλαιῶ τὸν λαὸν, κάμνει καὶ φαντασίαι τινὰ θαυμάσια, ὅπῃ οἱ ὀρώντες ἐξίσταται. Κυλλίται εἰς τὸ πῦρ, καὶ δὲν καίγεται. Φέρεται ὡς αἰτὸς εἰς τὸν αἶρα πιτόμηρος. κάμνει τοὺς λίθους ἄρτους, καὶ τρώγουται. Γίνεται ὄφις, αἶγα, χρυσός. καὶ εἰς ἄλλα εἶδη μεταμορφώνεται. Ἀνοίγει κλεισμένας θύρας καὶ ὡς κρεὶ διαλύει τὸν σίδηρον. Κάμνει τὰ ἀγγεῖα, καὶ σκίυη τῆ οἴκε, καὶ φεραπῆν μοναχάτες, καὶ ὑπηρετοῦν τοὺς κυρίουςτους. καὶ ἄλλας τοιαύτας ματαιίας πλεῖ ὁ ἀνόσιος. ταῦτα τῆ ἀκύλα διηγημένεμοι, ἤλθε τις Ζακχαῖος ὀνόματι, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ. Ἰδὲ ἴσωνα θροίσκηεν ὄλος. λαὸς, καὶ ὁ Σίμων κάθεται εἰς τὸν θρόνον ὡς πολιμάρχος δορυφοροῦ μῆρος καὶ καρτερῆν ἄπειτας, νὰ σῶς ἀκῆσου εἰς τὴν διάλιξιν. τότε ὁ Πέτρος με ἐπρόσαξε νὰ φεραμερήσω (διατι ἤμεν ἀβάπτισος) νὰ κάμωσι προσδύχην κοινήν. Νὰ τῆ βοηθήσῃ ὁ κύριος, νὰ ἐπρεπέη τοὺς ἄφοιαι. καὶ ἐξελθῶν ἐδιαιλέχθη μετὰ τὸν Σίμωνα ὄραιε πολλὰς. Ὅστις νικηθεῖς ἀπὸ τὸν Πέτρον, ἐφυγῇ εἰς τὴν τύρον τὴν αἰγυλίαν μὴ ὑποφέρωντας. καὶ κάμνωται, καὶ ἐκῆ πᾶς μαγίαςτου, τὸ ἔμαθιν ὁ Πέτρος. καὶ ἔσειλε τὸν Ἀκύλας, καὶ ἐμετὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν τύρον νὰ ἐξήτισωμεν πλεῖ τῆ Σίμωνος τί κάμνει νὰ θελεχθῶμεν πρὸς αὐτὸν ἀπὸ κείσιν. Ἀπελθόντες ἐν ἐκονέουσα μῆ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Καιανίτιδος Βερνίκης τῆς θυγατρὸς Γέσης κατὰ τὴν τῆ Πέτρου φράσαξιν. Ἡ τις μᾶς ἐξέινισεν ἐυλαβῶς, καὶ φιλότιμα. Λέγουσα καὶ διὰ τὸν Σίμωνα ὅτι ἔκαμνει, καὶ ἐκῆ πᾶς σωπήθεος ματαιίας ὡς ἄνωθεν. Τόσον ὅπῃ τὸν ἐπὸμίξαι θεὸν οἱ ἀνόητοι καὶ ἔτος ἐγρέψαμεν ἀναφορὰν πρὸς τὸν Πέτρον. Ὅστις ἤλθε πᾶραυτα. Ὁ δὲ Σίμων ὡς ἤκουσε τὸν ἐρχομὸν αὐτῆ ἐφυγῇ εἰς ἄλλους τόπους, μὴ ὑποφέρων τὴν παρησίαιτου λοιπὸν ἐμείναμεν ἡμέρας τινὰς ἐκεῖ, καὶ ἔκαμνη ὁ Πέτρος πολλὰ θαυμάσια. Διὰ νὰ λυτρώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλάνην τῆ Σίμωνος. Καὶ ἔτω τῆ θεοῦ συνεργοῦντος ὑπέ-

ερεψαν εἰς θεογνωσίαι οἱ φθισότεροι. Τότες ὁ Πέτρος κατασήσας Ἐπισκόπους εἰς τὴν Τειροπολιν ἐυχίκα μὴ ἀπ' ἐκεί, νὰ ὑπάγωμην εἰς τὴν Αἰτιόχειαν τῆς Συρίας, καὶ ἔσειλεν ὁ Πέτρος τὴν Ἀκύλαν, καὶ Νικήτην νὰ ὑπάγωσι προτερον, δεῖ νὰ μὴ ἡμεσθεν πολλήσων δια, νὰ σκαιδαλίζωιται οἱ ὀρῶντες ἡμᾶς ἑλλῆνες. Ἐγὼ δὲ ἐχάρηκα πᾶσμε ἐκραπσι. Καὶ τὲ ἐυχαιέσε πᾶσωντας νὰ εἶναι εἰς ὄλας τευ τὰς ὑπηρεσίας ἐπιμοσ. Ὁ δὲ ἐπιμοσ. Ἐυχαιεσῶ τὴν προαίρεσίνεσ. Ἀμὴ γινωσκε ὅτι ἐγὼ διάφορα φηρητὰ δὲν χρεαζομαι. Μόνον ἄρτον, καὶ ἐλαίαισ, καὶ καμίαισ φορὰν χορτάλια. Οὔτε ἀπικησα καθάσμε βλέπεισ ἰμάτιον διυπερον. Ὅτι ὄλοσμε ὁ νῆσ εἶναι εἰσ τὰ ἐράνια ἀγαθά. Τὰ ὅποια πάντοτε σοχαζόμελοσ καταφρονῶ ἐξ ὄλησμε τῆσ ψυχῆσ τὰ πῶροσ κερα. Μάλισα ἵπῆ εἶμαι καὶ διὰ ἀνδράπεσ εὔτελεισ. Καὶ ἀνεθραφημῶ ὡσ ὄρφαοι πῶαχικὰ μὲ τον ἀδελφονμου Ἀνδρέα, μὴ ἔχοιτεσ πολλὰ πράγματα. κα, διαυτό ὡσ σικητισμενοσ τὴν πῶαχίαι, ὑπομενομην τὴν τῆσ ὁδοσ ποείαισ σικητοίαισ, καὶ πᾶσαι ἄλλου σαρκὸσ κακοπαθείαι. Ταῦτα εἰπῶν μὲ ἐρωτησε δια τοὺσ γονεῖσ με τινεσ ἡσασ, ὅπασ ὀνομαζομτασ. Καὶ νὰ τὲ διηγηθῶ καταληπῶσ τῆσ συζητοίαισ με τὴν ἐυγένειαν. Ὅθεν δια νὰ μὴν εἰπῶ ψεῦμα ἀπεκρηθηκα ταῦτα φιλαληθωσ πρὸσ αὐτὸν λέγωντασ. Ὁ πατήρμε ὀνομ ζεπ Φαῖσοσ διὰ τοὺσ πῶρώτουσ ἄρχοντασ τῆσ Ρώμησ. Τοῦ ὅποιοσ ἐδωκεν ὁ Κάισαρ μία τε συζητῆ εἰσ γυνῶκα. Μὲ τὴν ὅποιασ ἐγέννησεσ δύο υἱεσ διδυμεσ. Τεσ ὅποιοεσ ὀνόμασε Φαυσίνοσ, καὶ Φαυσινιασόν. Καθὰσ ἡ μήτηρμε (Ματθιδ ὁ καλεμένη) μου ἐλῆχθ. Ἀμὴ ἐγὼ ποσῶσ δεῖτεσ ἐγῶεῖσεσ. Ὑσπερον δὲ ἀφῆ ἐγέννησεσ ἐμὲ εἶδεν ἡ μήτηρμε ὀνειρον, καθωσμε εἶπεν ὁ πατήρμε. Ὅτι ἐάν δὲν ὑπάγη με τοὺσ δύο υἱεσ τευσ διδυμεσ εἰσ ἄλλου χωράι, νὰ με τοικῆση, διποθαίνομεν ὄλοίμασ. Ὅ γῆν φιλόπατεσ πατήρ ἐβαλεν εἰσὲ καρεβι τευσ δύο παῖδασ μὲ τὴν μητέρα, καὶ δούλασ με χρηματα πολλὰ, καὶ ἄλλα ἀναγκάια πῶράγματα. καὶ τοὺσ ἔσειλεν εἰσ τὰσ ἀθῆνασ. Δια νὰ μαθηθῆνοσ οἱ παῖδεσ γράμματα. καὶ μόνον ἐμὲνα ἐκράτησεν εἰσ ὀλίγου πῶροσ μιδιαντε. Τὸν ἄλλον χρόνον ἔσειλεν ἀνδράπεσ με ἀργύρεα εἰσ τὰσ ἀθῆνασ. Οἵτινεσ πλέον δὲν ἔσρεψαν. Ὅθεν πάλιν τὸν τέτονον χρόνον ἔσειλεν ἄλλεσ. Οἵτινεσ ὑπέσρεψαν τὸν τέταρτον χρόνον λέγοντεσ ὅτι μίτε τὴν μητέρα, ἐτε τεσ παῖδασ εὑρήκασιν. Ὁ δὲ πατήρμε ἐλυπῆθη ἀμετρητα. καὶ ἀφῆνωιτασ εἰσὲ φροντισάσ, καὶ ὀπιτρόπουσ ἀνεχώρησε με πλοιάριοι ζητητάσ παιταχεσ, καὶ ἐδουῶν δια τοὺσ παῖδασ, καὶ τὴν μητέρα τε. καὶ διὰ τότε δὲν ἔσρεψαν. Οὔτε ποσῶσ γράμμα εἶλαβον. Ὅθεν νομίζω νὰ τὲ ἦλθεσ θανατα διὰ τὴν λύπη, ἡ ἐπιγυκεν εἰσ τὸ πῆλαγιος. Ἐπειδὴ εἶναι χρόνοι εἴκοσιν, ὅπῆ δὲν ἡκέδη τε δια λόγετε. Ταῦτα ἀκέων ὁ Πέτροσ ἐδάκρυσε ὡσ συμπαθῆσ λέγωντασ

φρός τῆς ἄλλης ὁποῦ ἦσαν εἰς τὸ πλοιάριον. Ὅταν πάθουσι οἱ ἰουσεβεῖς
 θλίψεις, καὶ βασαια, ὑπομένουσιν ἡξέυροντες, ὅτι διὰ μέσου τῆς λυπηρῶν
 ἀξιώνονται τῆς τῆς ἁμαρτημάτων ἀφέσεως. καὶ ἀπολαμβάνουσι διὰ τὴν
 φρόσκαρον θλίψιν χαρὰν, καὶ ἀπέλαυσιν αἰώνιον. Ἀμὴ οἱ ταλαίπωροι
 ἑλλῆνες ὑπομένεσι, καὶ ἐδῶ τὰ βασαια καὶ μετὰ θάνατον πάλιν κολάζον-
 ται, διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτῆς ἀπειλευθῆτα. ἔτο σιωμιλῆντος τῆ Πέτρου εἰ-
 δομεν παρεμφρὸς μίαν νῆσον καλεσμένην Ἄραδον. Εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαρε-
 κάλεσαν τινὲς τὸν Πέτρον νὰ ὑπάγομεν διὰ ὀλίγην ἀπόλαυσιν. Ὅστις ἐσερ-
 ξε. Τῆτο δὲ ἦτον οἰκονομία θεῶ. Διὰ νὰ ἔυρωμεν τὴν μητέρα μου. Ὅτι κα-
 θὰς ἐυγῆκαμεν εἰς τὴν νῆσον ὑπῆρχον πᾶς ἕνας ἔπε ὀρέγετο. Ὁ δὲ Πέτρος
 ὑπὸ θεῶ ἰδὼν, ἕμενος, καὶ παρπατήσας ἰκανὸν δρόμον, τῆ ὑπῆνθησε μία
 πτωχὴ γυνὴ. καὶ τῆ ἐζήτησεν ἔλεος. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Διὰ τί γυνὴ δὲν
 ἐργοχειρᾶς, νὰ ἐυγαίης τὴ τροφήν με τὸν κόπον σου, ἀμὴ ζητᾶς νὰ τρέψῃσαι
 ἀπὸ ἔμπρο; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Μοῖον τὸ γῆμα τῆς χειρῶν ἔχω κύριε. Ἀμὴ
 εἶναι, καὶ τὰ δύο μαραμένα, καὶ ἀνενέργητα. καὶ δὲν δύνομαι νὰ κάμω ὑπηρεσίαν
 ὀλίγη. Ταῦτα μὲν ἔλεγον ἡ γυνὴ κλαίουσα, καὶ ἰκανῶς ἀνάσυναζεν. Ὁ δὲ
 συμπαθέστατος Πέτρος τὴν ἰσυμπόνισε. καὶ τὴν ἐπαρέκάλισε νὰ τῆ εἰπῆ
 τὴν λύπην, καὶ συμφορὰν τῆς, μήπως, καὶ δουληθῆν νὰ τῆς δώσῃ τὴν βοήθειαν.
 Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Εἰ γὰρ ἤμουσι ἀπὸ τῆς ἐυχρῆστες τῆς Ρώμης με τρεῖς
 παῖδας ἑπτὰ παῖδες. Ὁ δὲ ἀδελφὸς τῆ ἀνδρόμεν ὠρέχθη τὸ κάλλος μου. καὶ
 με ἐδῶσε πολλὴν ἐνόχλησιν διὰ νὰ τῆ ἀποδώσω τὴν τιμὴν μου. Εἰ γὰρ δὲ
 περθεσα σωφροσύνην ὡς ἐντιμος ἐβελήθηκα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πατερίδα
 μου. Διὰ νὰ μὴ μάθῃ ὁ ἀνδραμε τὴν ὑποθεσιν, νὰ φονάθῃν με τὸν ἀδελφόν
 μου, γὰρ εἶναι ἐγὼ αἷσιος. καὶ ἔπειτα εἶπον φρὸς τὸν ἀνδραμου ψέματα, πῶς
 ἰδα ὄνειρον νὰ μισέσω με τῆς δύο μου παῖδας διὰ νὰ μὴν ἀποθάνωμεν
 ὄλοιμας. καὶ ἐκείνος μᾶς ἐσελκεν εἰς τὰς ἀθῆνας διὰ νὰ σπεδάξῃν οἱ παῖδες
 γράμματα. Λοιπὸν καθὼς ἀρμῆνιζα μίαν νύκτα εἰς ἑπτὰ τὰ μέρη ἡ τὰ
 λαίνα, ἔγινε ταραχὴ πολλὴ εἰς τὸ πέλαγος. Καὶ ἐτρεχάθηκε τὸ καράβι.
 Ὅθεν ὅλοι ἐπνύγησαν. Μόνον ἐγὼ ἡ κακότητος ἐτυχε εἰς ἕνα σανίδι. καὶ
 μετ' αὐτὸ φειρομένη ἐφθασα εἰς τὸ βράχος μεσαποθάμενη, καὶ τρέμεσα.
 καὶ ἀπὸ ἐξημέρωσιν ἐκίταξα νὰ εἰδῶ ποδὲς τῆς παῖδας. καὶ δὲν ἐφάνησαν.
 Ἐλθόντες δὲ τινὲς ἐγχείριοι. Καὶ ἐυρόντες γυμνήν μου ἐνέδυσαν. καὶ παρη-
 γρεντες με ἤφειραν εἰς τὸ χωρεῖον ἑτῆτο. καὶ με ἐπῆρε μία πτωχὴ χήρα. καὶ
 καθ' ἐκαστὴν με ἐπαρηγόρα λέγασα ὅτι, καὶ αὐτῆς ὁ ἀνδρας ἦτον ναυτης, καὶ
 ἐπνύγηκεν εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰ γὰρ δὲ ἀπὸ τὴν πολλήν μου λύπην πολλὰ
 κίς τὰς χεῖρας ἐδάκανα. καὶ ἀπὸ τῆτο (θάρρῳ) ἐμαράνθησαν. Ὁμοίως καὶ
 αὐτὴ ἡ γυνὴ ὅπε με ἐδέχθηκεν ἔχει μεγάλῳ ἀδένειαν. Καὶ κείνται, καὶ
 αὐτῇ

αὐτὴ εἰς τὴν οἰκίαν ἀκίνητος. καὶ δὲν ἔχον αὐτὴν ἄλλω πόρῳ σιν, εἰμὴ ὀλίγην
ἐλεημοσύνην, ὅπερ μὲ δίδουσι οἱ ἄνθρωποι, καὶ δὲν ἔχον μὲ πολλὴν σνο-
χωρίαν ἀμφοτέρω. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πέτρος ἐκατάλαβε πῶς ἦτον αὐτὴ ἢ
μητέρα μου. καὶ ἠρώτησε πῶς ἐκαλεῖτο αὐτὴ, καὶ τὰ τέκνα τῆς. καὶ λέγουσα
τὰ ὀνόματα, ἐπληρωφορήθη τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ λέγει τῆς. Δόξα εἰς τὸν Θεὸν
ὡ γυναι, ὅτι σήμερον βλέπεις τὸ νεώτερον τέκνον σου. καὶ ἐλθέ ἕως τὸ καράβι
ἀντάμα με, νὰ τὸ ἰδῆς. Ἀ μὴ φυλάγου, νὰ μὴ κάμῃς τινὰ σύγχυσιν. Ἐὼς
νὰ φύγωμεν δὸτὸ τὴν νῆσον. Ταῦτα εἶπε. καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, τὴν
ἤφερεν εἰς τὸ καράβι. Ἐγὼ δὲ βλέπωντας τὸν Πέτρον πῶς ἐχειραγῶγει γυ-
ναῖκα ἐγέλασα, μὴ ἤξευραντας τὴν ὑπόθεσιν. καὶ ἐγένωντας ἔξω δὸτὸ τὸ ξύ-
λον ὑπῆγα νὰ τὴν χειραγωγῶσιν ἐγὼ, δὲν νὰ κάμω τῷ Πέτρῳ ῥοστίμησιν.
καὶ τὴν ἐπῆρα δὸτὸ τὴν χεῖρα. Ὁ δὲ Πέτρος τῆς εἶπε πῶς ἤμουσι ἐγὼ ὁ Κλή-
μης. καὶ αὐτὴ με ἐνηγάλισε, καὶ κατεφίλει με κλαίεσα. Ἐγὼ δὲ μὴ γνώ-
κων τίς ἦτον τὴν ἴσσοροχνα ἐργάζομενος. Τότε μὲ λέγει ὁ Πέτρος. Ἄφες νὰ
σὲ δὸτὸ λάσση ἢ μήτηρ σε. Ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ ἰδακρυσα. Καὶ ῥοσσεσὼν
αὐτὴ κατὰ πρόσταξί μου. καὶ πάντες οἱ παρισῶτες ἐθαύμαζαν εἰς τῷ λογε-
μα. Πῶς ἤμουσι δὸτὸ μεγάλης ἀνθρώπου, καὶ λόγιος ἔπειτα ἦτον ἢ μήτηρ
μετὰ σῶτον πτωχὴ, καὶ ἄπορος. Θέλοντες νὰ πάγωμεν ἀπ' ἐκεῖν ἐκ τὴν νῆ-
σον, εἶπεν ὁ Πέτρος τῆς μητέρας με, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον. Ἡ δὲ ἀπεκρί-
νατο. Δέομαι σε κύριε μου, ἄφες με ῥοσῶτον, νὰ ὑπάγω νὰ λάβω δὸτὸ τὴν σὺν-
ροσφόν με συγχώρησιν, ὅπερ μὲ ὑποδέχθη δὲν τὸν κύριον. Καὶ μὲ ἴτρεφε
κατὰ τὸ δυνάμει ὅταν εἶχον ἢ πτωχὴ τὴν ὑγείαν τῆς. Καὶ τῶρα κοιτῶται ὡς
ῥοσφάλυτος. Θαυμάσας ἔν ὁ Πέτρος τὴν καλὴν γνώμην τῆς μητέρας μου
ἐῥοσάξει, καὶ ἤφερεν συκωτὴν τὴν ῥοσφάλυτον. Καὶ λέγει ταῦτα εἰς ἐπήκοον
πάντων. Ἐὰν εἶμαι κίρυξ ἀληθείας ἐγὼ, ἔγειρε ὑγιῆς, δὲν νὰ πτωσῶ ἔν
οἱ ῥοσφάλυτες, ὅτι ἔνας εἶναι ὁ Θεός, ὅπου ἔκαμεν ὅλον τὸν κόσμον. Ταῦτα
εἰπὼν, ἠγέρθη τῆς κλίνης ὑγιῆς ἢ γυνὴ καὶ τῷ θάματος καὶ ῥοσσκωσῆσα
τὸν ἰατρὸν, ἢ χάρισα τὴν εὐεργεσίαν ὡς ῥοσπεσιν. Ἡ μὲν ἔν μήτηρ μου ἰδῆ-
σα ῥοσφάδ ὅξως τὴν ἔσσοδ ὅχον θεραπείαν εἶθαι με ὅλους, τοὺς πα-
ρεσίτας. καὶ παρεκάλει, νὰ τὴν ἰατρέυσῃ, καὶ αὐτὴν ὁ διδάσκαλος. Ὁ δὲ
Πέτρος βάνωντας εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρα τὴν ἰθεράπιδεσε ῥοσάρατα. Τότε
δὸτὸ χαριετῆσαντες τὴν ἰατροῦ εἶθαι γυναικα τῆς ἐχάρησα χιλίας δραγ-
μὰς διὰ τὴν φιλοξενίαν, ὅπερ ῥοσ τὴν μητέρα μου εἰδείξε. καὶ τὴν ἐπαρ-
δωσα τῷ ῥοσῶτου τῆς χάρας ἄρχοντος, νὰ ἔχη τὴν φροντίδα, καὶ ἔνοισαι αὐ-
τῆς διὰ γὰ πύμμε. Ἐπειτα διαμείσας, καὶ εἰς ἄλλας πτωχὰς ἐλεημοσύ-
νην ἰκατὴν, ἐμισύσα μεν μὲ τὴν μητέρα με, ἀφῆ ἰβαπῖσα μεν τὴν ἔσσοδ ὅ-
χον αὐτῆς, καὶ ἄλλας τινὰς, ὅσους δηλονότι ἐπίσθωσαν εἰς τῷ Ἀποστόλου

τὴν διδασχὴν ὅπως ἐκαμῶν. καὶ ὑπήγαμῶν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ἕως ἔφθασ-
 σωμῶν εἰς τὴν λαοδικεῖαν, καὶ ἐκῆ μᾶς ἐπαρουπῆνθησαν ὁ Νικητής, καὶ Ἀκύ-
 λας, καὶ καταρλιθσαντες ἡμᾶς, ἀρεπόντας ἐφιλοξένισαν. Ὁ δὲ Πέτρος
 βλέπωντας τοσον μεγάλην πόλιν, καὶ πολυανθρωπῶν, ἐμελέτησε νὰ σωμα-
 τήσωμῶν ἐκῆ πολλὰς ἡμέρας νὰ κηρύξωμῶν τὸν λόγον τῆς πίστεως. Τότες ὁ
 νικητής, καὶ ἀκύλας μᾶς ἠρώτησαν ἔλα τὴν μητέρα μου τίς ἦτον, καὶ πόθεν
 μᾶς ἐσωώδωσεν. Ὁ δὲ Πέτρος ἐδιηγῆθη αὐτοῖς κεφαλαίως τὴν ὑποθε-
 σιν ἅπασαν. Τὴν ὁποῖαν αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐμειναν ἄραν πολλὴν ὄξισάμε-
 νοι. Ἐπειτα ἐβόησαν ταῦτα μετὰ δακρύων λέγοντες. Ἡμεῖς ἡμεῶσεν ὁ Φω-
 σῖνος, καὶ Φαυσινιαὸς ἀδελφοὶ τῆ Κλημεντος, καὶ ἡμεῖς ἐδιηγῆθησαν πρὸς
 τὴν μητέραμας ὅλα ὅσα τοὺς ἐσωῖβησαν μετὰ τὸ Νανύγιον λέγοντες. Ἀφ᾽
 ἐσωτερεφθικε τὸ κηρύξι ἐτυχεσ τινὲς Κερσαρείοι, καὶ πέρνοντεςμας εἰς τὴν
 Φεργάδα, μᾶς ὑπήγαγαν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆ Στρατόντος. καὶ ἀλλάσοντες
 τὰ ὀνόματα μᾶς ἐπέβησαν. καὶ ἡ γόρασέμας μία γυνὴ ἀξιόλογος Γούσα ὀ-
 νόματι. Ἡ τις μᾶς ἠγάπησεν ὡς τέκνατης γνήσια, καὶ μᾶς ἐρμηνύσει πᾶ-
 σαν ἑλληνικὴν μάθησιν. Ὅθεν ἀφοῦ ἐτραύευσάμας, ἐμάθομας, καὶ τὰ Φι-
 λοσοφικὰ, ἔλα νὰ διδάσκωμῶν τὰ ἔθνη. Νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὴν ἐνσέβειαν.
 Ἡ ν᾽ ἡμεῖς ἐποθήσάμας, ἐγνωρίσαντες ἤβ εἰδῶλων τὸν δόλον, καὶ ματαιότητα.
 Μετὰ ταῦτα ἐφιλιώθημεν μετὰ τινὰ μάγον ὀνόματι Σίμωνα. Ὅστις ἐμελλε νὰ
 μᾶς πλανήσῃ κατὰ τὴν μικρὰν γνώμωμῶν. Ἀλλὰ τῆ θεοῦ σωεργήσαντος
 ἐτυχεν ἐνας μαθητῆς τῆ δευτέρου Χριστοῦ. Ζακχαῖος τὴν κλησιν, καὶ μᾶς ἐνε-
 θετισε. Νὰ μὴν ἀπατηθῶμεν ἀπὸ τὸν Σίμωνα, καὶ μᾶς ἤφειρεν εἰς τὸν Ἀπό-
 στολον τῆ κυρίου Πέτρον. Ὅστις μᾶς ἐδίδαξε, καὶ ἐβάπτισε, καὶ ἔπος ἐυχό-
 μεθα τῆ θεῶ, νὰ ἀξιώθῃς, καὶ σὺ τῆ ἀγίου βαπτίσματος. Ταῦτα εἰπόντων
 αὐτῶν, τοὺς ἐνηγάλισεν ἡ μητηριε μετὰ δακρύων πολλῶν, καὶ ἀγαλλιά-
 σεις, καὶ τότες ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὸ ἅγιον βαπτίσμα. Ἀπὸ Πέτρος ἐπρὸς α-
 ξε νὰ νηψέσῃ τινὰς ἡμέρας ἔλα νὰ ἀγνισθῆ πρῶτον. Ἡ μᾶς δὲ τὸν ἐπαρε-
 κάλεσάμεν, νὰ τὴν βαπτίσῃ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ὥραν ὅπως εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον
 δὲν ἔφαγε τίποτας. Τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρησε, καὶ ἡ γυνὴ τῆ Πέτρον. Καὶ
 ἐδόμισθεν ὅλοινὰ τὴν βαπτίσῃ. Διὰ νὰ φάγωμεν ἀντάμα φαμί μετὰ αὐ-
 τῆς. Νὰ σωυδύρρανθῶμεν τῶ πνευματι. Ὅτι με ἀβαπτισον δὲν ἐπρώγαμεν
 εἰς μίαν τράπεζαν πώποτε. Ὁ δὲ Πέτρος, διὰ νὰ μὴ πῆσις εἰς τὸν θεόν, ὡς
 ἅγιος ἔτι δὲ, καὶ ἔλα νὰ κἀμῃ, καὶ ἡμῶν τὸ καταθύμιον, ἐπρὸς ἄξεν νὰ νη-
 σίσωμεν ὅλοι τὴν ἡμέραν αὐτὴν μετὰ λογητής, καὶ τὴν ἀλλῶν, νὰ τὴν
 ἀξιώσῃ τῆ θεῶν βαπτίσματος. Καὶ ἔπος ἐποίησεν. Ἐπειτα λαβῶν ἄρτον
 ὁ Πέτρος ἐυλογησας, καὶ ἀγιάσας αὐτὸν ἔκωψε. Καὶ ἔδωκεν αὐτῇ πρότερον.
 Ἐπειτα, καὶ ἡμᾶς. Καὶ φαχόντες εἰς δόξαν θεῶ σωυδύρρανθῆμεν. Μετὰ δὲ

τὰς θλίψεις, ὅπερ ἐπάτα μὲν. Τέλος πάντων μετὰ πολλὰς θλίξεις ἐγνω-
 ρισεν ὁ πατήρ μου τὴν ἀλήθειαν, καὶ προσήλθεν εἰς τὴν ἰουδαίαν. Ὅστις
 ἀφοῦ ὅπως ὄσσε τῶν Χριστῶ ἐνεπλήσθη θείας ζήλου, καὶ λαβὼν ἄπο τὸν Πέ-
 τρον συγχώρησιν ὑπῆγε νὰ διαλεχθῆ μετὸν Σίμωνα Μάγον. Ὅστις ἦτον τότε
 ἀκόμι εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Καὶ ἰδὼν τὸν πατέρα μου, πῶς τὸν ἔλεγχον ἔμφο-
 ρισεν τῆ λαοῦ ὡς πλάνοσ, καὶ γόηται, ἐκάκισεν ὁ ἀνόσιος, καὶ τὸν ἔμεταρημά-
 τισεν εἰς τὴν ἐκείνη μορφήν. Ὅθεν ἔδειχεν ὁ πατήρ μου, πῶς ἦτον ὁ Σίμων,
 καὶ τὸ ἐμνηχάεισθη ὁ ἀλιθίετος μετὰ περγίαν. Διατί ἔσειλεν ἀνδρῶπις
 ὁ βασιλεὺς νὰ τὸν ὑπάγειν δεμένον εἰς τὴν Βαβυλῶν ὡς πλάνοσ καὶ γόηται.
 Νὰ τῆ δάση τὸν περὶ ἔμμενον θάνατον. Ὅθεν ὁ δόλιος διὰ τὰ φυγὴ τὸν κιν-
 δυλον ἔμεταμόρφωσεν εἰς τὸ εἶδος αὐτῆ τὸν πατέρα μου. Νὰ θανατώσων
 ἐκείνον ἀντί τὸν Σίμωνα. Ὅποιοσ ἐφυγῆ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ἔγενεν ἄφαν-
 τος. Ἐλθὼν ἔν ἑμῶσ ὁ πατήρ μου, βλέποισ τετὸ ἴδωσ Σίμωνος εἰς αὐ-
 τὸν ἰθαυμάσα μὲν. Ὁ δὲ Πέτροσ ἀκούσασ ἄπο τινὰσ Ἀντιοχεῖσ ὅτι ὁ Σίμων
 ἰδίδαξεν ὅλεσ ἐκείνησ τῆσ πόλεωσ εἰς τὴν πλάνη του, καὶ τοὺσ ἐώρκα κινήσεν
 εἰς φόνον αὐτῆ τῆ Πέτροσ, ἐὰν ὑπάγη ἐκεῖνὰ τὸ θανατώσων ὡσ πλάνοσ καὶ
 γόηται. καὶ ἦσαν ὅλοι εἰς τὸ ἐκώσθησ ἠπατηθεῖσ τετὸ Σίμωνος. Ταῦ-
 τα ἀκούσασ ὁ Πέτροσ ἔσειλε τὸν πατέρα μου μετὰ τοὺσ δύοσ ἀδελφούσ, καὶ τὴν
 μητέρα, καὶ ἄλλουσ τινὰσ, πρὸσ Ἀντιόχειαν λέγωντασ. Ὑπαγε Φαῦσ
 πῶρα ὅπερ ἔχεισ τὴν μορφήν Σίμωνος κήρυξε εἰς τὸν λαὸν ὡσ ἐκ ἑμῶσ
 αὐτῆ πῶσ ἐγνωρίσασ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὅπως ὄσσεσ εἰς τὸν ἕνα θεὸν τὸν ὄντα
 ὄντα ἀληθῆ, καὶ αἰώνιον. Ὁ δὲ μετὰ χαρῆσ ἀπῆλθε κατὰ τὸ πρὸσάγμα.
 Καὶ σαματήσασ εἰς τὸ μέσον εἰς τῆσ πόλεωσ εἶπε ταῦτα. Νὰ ἤξυρετε ὡ ἀν-
 τιοχεῖσ ὅτι ἀδίκωσ τὸν Πέτρον ἐκατηγόρησα. Ὅτι ἐκεῖνοσ εἶναι ἅγιος ἀν-
 δρῶπισ, καὶ ἐγὼ τὸν ἐκατάβαλα ψέματα. Λοιπὸν ὡρκα κἀλῶσασ, νὰ
 τὸν ὑποδεχθῆτε ἐν ἔλθῃ. Νὰ πισέυσθητε εἰς τὴν διδαχὴν αὐτῆ. Διατί εἶ-
 ναι τῆ ἀληθινῆ θεῆ ἀψόδωσ Ἀπόστολοσ, καὶ κάμειτε ὅσα σῶσ πρὸσάξει.
 Εἰδὲ κινδυνέει, νὰ ἀπολιθεῖ ἡ πόλισ ἀπασα. καὶ δῖαυτὸ ἦλθα πῶρα
 νὰ σῶσ δώσω λόγον. Νὰ μὴ κακοπέσητε. Ὅτι τὴν περασμῆν νύκτα με
 ἔδερνα Ἄγγελιοι τὸν ἀσιβεῖ, καὶ ἔχθρον τῆσ ἀληθείασ κηρύκοσ. Παρακα-
 λῶσασ λοιπὸν, ἐὰν καὶ ἄλλω φορὰν πλανῶσ ὑπὸ τῆ δαίμονοσ, καὶ σῶσ εἰ-
 πῶ κακὸν λόγον διὰ τὸν Πέτρον, νὰ μὴ με πισέυσετε. Ἐπειδὴ σῶσ ὁμολο-
 γῶ παρῆσσία τὴν σήμερον πῶσ εἶμαι πλάνοσ, καὶ Μάγοσ. Ἀλλὰ μετανοῶ. Ἰ-
 σωσ ὁ θεὸσ συγχωρήσῃμοι. Ταῦτα εἶπὼν ὁ πατήρ μου ὡσ ἐκ ἑμῶσ πρὸσ τῆ
 Σίμωνοσ, καὶ εὐλογήσασ τὸν Πέτρον, ἐκάμην ὅλουσ τοὺσ Ἀντιοχεῖσ ὅπερ τὸν ἐ-
 μισῶσαν πρῶτερον, καὶ τὸν ἠγάπησαν τόσον, ὅπερ ἔμῶσ ἔσειλαν μῆνυμα, νὰ ὑ-
 πάγη, νὰ ἀπολάουσ τὴν γλυκυτάτην διδασκαλίαν. Ὅστις ὑπῆρχῆ ἐν-

θύς μετ' ἐμοῦ. καὶ τὴν λοιπὴν συνοδίαιμας. καὶ τὸν ἐδέχθησαν ὅλοι μὲτὰ
 χαρᾶς ὡς ἀληθείας κήρυκα, καὶ θεῶ Ἀπόστολον. καὶ προσδύξά μιν εἰς
 τὴν δεξιάν εἰς τοὺς ἀδελφεοὺς. καὶ ἐθεράπευσεν ἅπαντας. καὶ διδάξας αὐ-
 τοὺς ἰκανῶς, νὰ πισύσων εἰς τὸν ἐν Τελαμείῳ θεόν, τὴν ἐξέρωσεν εἰς τὴν εὐσε-
 βειαν. Ὁ δὲ πατήρ μιν ἐπέσειν εἰς τοὺς πόδας τῆ Πέτρου δευτέρου, νὰ τὸν τε-
 λειώσῃ Χριστιανὸν μετὰ τὸ ἅγιον βάπτισμα. διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἰδίαν τε-
 μορφήν, νὰ κοινωνήσῃ, καὶ τὰ θεῖα μυστήρια. Ὁ δὲ Πέτρος τὸν ἐπορεύσατο νὰ
 ᾤκησεν μετὰ δακρυῶδες αὐτεῖον. καὶ τότε κατηχήσας αὐτὸν αὐτὸ ἰκανῶς
 καὶ διδάξας πᾶσαι ἀκρίβειαι τῆς ἀμώμου πίστεως, τὸν ἐβάπτισεν εἰς τὸ
 ὄνομα τῆ πατρὸς, καὶ τῆ υἱοῦ, καὶ τῆ ἁγίου πνεύματος. Ἐπειτα προσμί-
 ναι τις ἐκείνῃ ἡμέρᾳ πολλὰς ἑμαθαίους Ἀιτιολογίας ὅσα βάσανα μᾶς ἐσωτί-
 βισαν. διὰ τὸν ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας διάβολον. Ὁ δὲν ὁ ἡγεμὼν ἀέσας πῶς
 ἤμεθεν συζητοῖς τῆ Καίσαρος, ἔγραψεν ἅπαντα πρὸς Τιβέριον. Ὁ δὲ
 Βασιλεὺς ταῦτα μαθὼν ἀπέγραξεν αὐτῷ νὰ στείλῃ τὴν γονεῖς εἰς τὴν Ρώ-
 μιν πόλιν. Ὁ δὲν ὁ ἡγεμὼν ἀπέσειλεν αὐτὸς μετὰ πολλὴν δορυφορίαν
 καὶ τιμὴν ἀμετρον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἰδὼν τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα μετὰ
 κλαυθρῶν διὰ τὴν πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ πιστῶν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτῶν
 κατεφίλησε, λέγων ταῦτα πρὸς ὅλην τὴν σύγκλητον. Συγχαριτέμοι πάν-
 τες, καὶ ἀσκάμωμιν κοινὴν ἑορτὴν εἰς τὴν εὐρεσίαν Φάουσε, καὶ Ματθιδίας
 ὅτι νεκροὶ νομιζόμενοι ἀνέστησαν, καὶ ἀπολωλότες ἐυρέθησαν. Κάμνοντες ἐν
 μεγάλῃ φιλείᾳ ἔφαγε μετ' αὐτῶν. Ἐπειτα τοὺς ἐχαρίσει πολλὰ φλοεῖα,
 δέλεος, καὶ παιδικίας, καὶ ἄλλα δῶρα πλεσιότατα νὰ πορεύωνται κατὰ
 τὴν προτέρα ἐνύχειαν. Οἱ τινες ἔζησαν εἰς τὴν Ρώμιν εὐσεβῶς, καὶ ἐνάρι-
 τα, φυλάγοντες τὴν πίσιν τῆ Χρῆστος ἀφωρῶσά λῦτα καὶ διαμοιράζοντες εἰς
 τοὺς πτωχοὺς ὅλας τὰ πράγματα. καὶ πᾶσαι ἀρετὴν κατορθώσαντες ἐτε-
 λείωσαν τὸν βίον θεάρετα. καὶ ἀφίνοτες τὰ πρῶτα αἶμα ἀπὸ τῆς ἐ-
 ρανίας. Ἐγὼ δὲ μετὰ τὴν ἀδελφὴν δὲν ἐχωρίσαμιν διὰ τὸν διδάσκαλον Πέ-
 τρον πώποτε. Ἀλλὰ ἡμεῖς εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτῷ πάντοτε συνοδοιπόροι,
 καὶ συγκακοπαθεῖτες αὐτῷ εἰς ὅλας τὰς θλίψεις, καὶ βάσανα ὅπως
 ὑπέμεινεν διὰ τὴν ἀπίστην εἰς τὴν διαφόρην πόλιν, καὶ κερση, ὅπου ὑπῆγε
 κηρύττων τὸ Ἐυαγγέλιον. Τέλος πάντων ἐφθάσαμεν, καὶ ἕως τὴν Ρώμιν
 αὐτὴν τὴν ἐπιφανῆ, καὶ φειφίμεν. Εἰς τὴν ὁποῖαν παρήσια κηρύξας τὸν
 λόγον καὶ πεινάσας πολλὰ θαυμάσια ἐπίστροφον πολλὰς εἰς τὴν πίσιν. καὶ
 ἐβαπτίσθησαν. ἐ μόνον ἐντελεῖς ἀλλὰ καὶ ἐκζητοῦντες γενναίως. Τὰς ὁποῖας
 ματρῶνας ὀνομαζέσων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐμελλε νὰ ὑπάρῃ, καὶ αὐτὴν πρὸς τὸν
 διδασκαλόν μας Χρῆστον, εἶδε θεῖαν ἀποκάλυξιν ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸν
 ἐσαυράνεσι, νὰ γένηκοι οὐρανὸς τῶν παθῶν τῆ δευτέρας συνοδοιπορίας

σας ὅλους τοὺς ἀδελφούς ἐσαμάτισεν εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας. Κρατῆ-
 τας τὴν χεῖρα μου. καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τοὺς λοιποὺς. Γινώσκετε ἀδελφοί, καὶ
 τέκνα μου, ὅτι τὸ τέλος τῆς δρόμου μου ἐφθάσε, καθὼς ὁ δέσποτις μου ἐφανέρω-
 σε. Λοιπὸν ἰδέσασθε χειροτονῶ Ἐπίσκοπον ἐκ τῶν τὸν μαθητῶν μου Κλημῆτα.
 Τοῦ ὁποῖο ἐμπιστεύω τὸν θρόνον μου, ἕ τὸ ποίμνιον σήμερον. Ἐπειδὴ ἰσχυροί
 νῆυσεν ἕς ὅλους τὲς περασμούς, καὶ θλίψεις, ὅπου ὑπέμεινα. Τὸν ὁποῖον
 ἐγνώρισα θεοσεβῆ, καὶ φιλάνθρωπον. Ἀγνόντα, καὶ σώφρονα. Ἀγαθόν.
 Δίκαιον. καὶ μακρίθυμον. καὶ ὑπομονητικόν εἰς τὰς θλίψεις, καὶ ἐναντία, ὅπερ
 συμβαίνει. Διὰ τῆς τοῦ δίδω τὴν ἕξασίαν νὰ λήη, καὶ νὰ διη ὅσα πρέ-
 πεισιν. Ἐπειδὴ ἤξιυρει τὸν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας καλωτάτα. Λοιπὸν
 ὑπακείμετε εἰς ἅλα τὰ προσασόμενα. Ὅτι ὁποῖος πικραίνει τὸν φορεσῶτα
 τῆς ἀληθείας, παροργίζει αὐτὸν τὸν θεόν, καὶ κληρονομᾷ τῆς ὄρακος τοῦ θά-
 ιατον. Ὁ δὲ φορεσῶς πάλιν πρέπει νὰ μιμᾶται τὸν ἱατρον, καὶ νὰ μὴ θυ-
 μώνεται ἄγνωστα. Ταῦτα τῆ Πέτρου λέγοντος, ἔπεισεν ἐγὼ εἰς τὲς πόδας
 αὐτοῦ, τὸν θρόνον παραιτούμενος. Ὁ δὲ ἔπειμοι. Μὴν ἐναντιώνεσθαι τέκνον εἰς
 τὸ θέλημα τῆς κυρίας. καὶ στραφείς πρὸς τὸν λαόν, ἐνεθέτισεν αὐτὲς τὰ φυλά-
 γουται καθαροί εἰς τὴν πίσιν, καὶ ἁμωμοί. Καὶ νὰ ἔχουν ἀγάπην ἀλλή-
 λωστικῆς, καὶ ἐὰν συμβῆ ἀνάμεσα τινῶν σπᾶνδαλον. Νὰ κάμνου ἀγάπην
 πρὸ τῆς νὰ δύση ὁ ἥλιος. Νὰ μὴ κατακρίνω. Νὰ συχωρῶσι τοῖς πᾶσι-
 σι, ὅπως καὶ ἡμῖν ὁ θεὸς ἀφίση τὰ ἀμαρτήματα. Πρὸ πάντων δὲ τὲς ἐπα-
 ράγει νὰ ἔχου πρὸς ἐμένα τὸ σὺν ἐυλάβειαν, ὅσῳ πρὸς ἐκείνον ἔχουσι.
 Ταῦτα διδάξας, καὶ ἕτερα πλείονα μὲ ἐκάθισεν εἰς τὴν Καθέδραν αὐτοῦ λέγων
 πρὸς με. Παρακαλῶσε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Γάκωβον τὸν ἀδελφὸν τῆς κυρίας
 μου μετὰ τὴν ἐμὴν ἀποβίωσιν ὅσα σὺ ἰσωέβησαι ἐκ νεότητος, καὶ εἰς τὴν
 σαυδοποιεῖαν μου ἕως σήμερον. καὶ ἕξ ὅπως τὸν τρόπον τῆς ἐμῆς τελειώσεως,
 πᾶς ἐδέξασα τὸν θεὸν μὲ σωρικὸν θάνατον. Καθὼς ἔκεινεν ἡ πάνσοφος
 αὐτοῦ προνοία. Ὅτι ἀκούων ταῦτα θέλει λάβει πολλὴν ἑυφροσύνην, καὶ πα-
 ραμυθίαν. Διὰ νὰ μὴ ὄρακσω λοιπὸν κύριέ μου Γάκωβε τῆς διδασκάλου
 μου Πέτρου τὸ πρόσαγμα, σὺ ἐλλῶ δὲ γράφου ἐν συνομίᾳ τὰ συμβάν-
 ται μοι. καὶ ἕως ὑπὲρ ἐμῆ πρὸς κύριον, νὰ μὲ καταξιώσῃ τὸν ἀναξίον νὰ ποι-
 μάνα τὴν πισυθεῖσασθαι ποίμνῳ θεάρεστα. καὶ νὰ τῆσω τὴν παροικίαν
 μου μὲ Μαρτύριον.

Τ Ο Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ι Ο Ν

τῆ ἀγίας Κλήμεντος.

Εως ὧδε εἶναι ἡ Ἐπιστολὴ τῆ αὐτῆ Μακαρίου Κλήμεντος. Ὁ ποῦ ἔγραψεν ἰδιοχείρως πρὸς τὸν Ἀπόστολον Γάκωβον. Ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡμπορῆνὰ καταλάβῃ πᾶς ἕνας ἢ πολλὴν αὐτῆ ἀγάπῳ πρὸς κύριον, καὶ ζῆλον πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἀμὴ φειασόπρον ἰγνωρίσῃ μετὸ μακάριον τέλος τῆ Μαρτυρείου. Τὸ ὁποῖον ὑπέμνε χυναίως ὁ τεισμακαρειος, ὄχρα νὰ δοξάσῃ τὸν κύριον. καὶ νὰ σεριάσῃ τὲς πιστὲς εἰς τὴν εὐσέβειαν. Ὅτι ὡς καλὸς μαθητὴς τῆ Πέτρε, καὶ ἄξιος τῆ Θρόνε ὄχρα ὄχοτος, ἐμιμᾶτο ὅλας τὰς ἀρτίας τῆ διδασκαλείου. Τὰ ἦδη. Τὲς τρόπες. καὶ ἀγωνίσματα. Διδασκωντας Γεδάικες, καὶ ἑλλῆνας. καὶ χυόμνος τοῖς πᾶσι πάντα, ἵνα πάντας κερδήσῃ, καὶ χερσῶ φθράσῃσῃ μετὴν εὐσέβειαν. καὶ τόσον ἦτον ταπεινός, καὶ εἰς τὴν διδασχὴν γλυκίς, καὶ λόγιος, ὁ ποῦ καὶ αὐτοὶ οἱ ἑλλῆνες, καὶ Γεδάιοι τῆ ἔχασῃ ἀγάπῳ πολλὴν, καὶ εὐλαβειαν. Διατὶ δίντες ἡλεγχον ὄποτούως, καὶ ἄγγελος. Ἀλλὰ μετὸ πολλὴν φρασίτητα, καὶ ταπεινώσιν ἐφειρε τὰς ὄποδεξίς ὄπο τὰς Βίβλης αὐτῆς. Δὰ νὰ εἶναι ἀξιοπιστότερος ὁ λόγοτος. καὶ δεινούς ἑλοιδόρει, ἔτε ποσῶς ἀπερίφετο. Ἀλλὰ ὡς ὄπολογέμνος ἐφειρεν ὄπο τὰς γραφὰς αὐτῆς μαρτυρείας ὄποδεχίων τὰς τούς ἀνοσίεθς θεύςτους ἕνα καθ' ἕνα ποσὸν ἦτον. Καὶ ποταπὰς φραξίε ἐπίλεσε. Καὶ ὄχρα ποίαν αἰτία οἱ ἄφροντες θεοὶ τὸν ἐνέμιζαν. καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς διδασχῆςτου ἐκήρυττε πάντοτε τὴν πολλὴν εὐσπλαγχίαν τῆ ἀληθῆς θεῆ, καὶ ἀπειρον ἑλεος. Παρακινῶν αὐτὲς πρὸς μετανοίαν καὶ τάσωντάςτους πῶς εἶναι ἡ Βασιλεία τῆς ἑραϊῶν ἀνοικτῆ ὄχρα τούς ἐπιστρέφοντας, μόνον νὰ πᾶσουμ ὄπο τὰ φροτέρα ἀμαρτηματα. Τοῖς δὲ Γεδάικες πάλιν ἐγκωμᾶζεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆ λόγου λέγωντάςτους ἐκλεκτὸ λαον τῆ θεοῦ φθεισιον, ὡς ὄπογόνες τῆ Ἀβραάμ. καὶ ἄλλα ἐπαυρέματα ὁμοία. καὶ εἰς τὸ τέλος ἐφροτίμα τὴν νεα διαθήκην δὲ καταφρονῶντας τὴν παλαιάν, δὰ νὰ μήτεις δώσῃ σκανδαλον. Ἀλλὰ ἐπιλείων τὸν λογον σοφώτατα. καὶ ἔπος ἔκαμινεν εἰς ὄλους πολλὴν ὄφέλειαν. Τραβίζωντας καθ' ἕνα μετὴν δεξιότητα τῆς λόγωντου πρὸς εὐσέβειαν. Πρὸς τούς χερσιαίε δὲ πάλιν εἶχε πολλὴν κηδεμονίαν, φροτίζωντας καθ' ἑκάστω δὲ τὰς πενήτας. Νὰ μήτους λείψῃ τίποτας ὄπο ὄλα τὰ ἀναγκαία τῆ σώματος. Τοῖς ὁποίεθς ὄλες ἀνδρατε, καὶ γυναικάς, χηρας, καὶ ὄρφανὰ τῆς πόλιως ἔγραψεν εἰς χάρσῳ. καὶ ἐδιδε καθ' ἑνὸς τὴν φρέπασαν ἐλεμοσύνην. Νὰ πορέωνται πρὸς ἀντάρχειαν. Ταῦτα ἔφρατῃν ὄ εὐσπλαγχίος Κλήμενς, καὶ χερσομίμνος. Ἡ τὸν εἰς ὄλες σίβασός, καὶ παμπόσθητος.

Εὐλογιον.

D 3

Μόνον

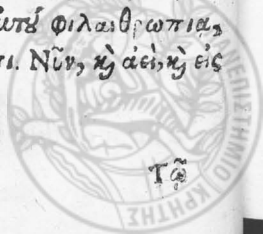
Μόνον ἕνας ἄρχων Σισίνιος τ' ἔνομα φίλος μέγας τῆ Βασιλείας Νερούα, τὸν ἑμίσα, καὶ τὸν ἐκατάβαλεν ὅτι ἐδιέσφιξε Θεοδώρα τὴν τέτη ὁ μόνον, ὅτι τὸ σέβας ἦν ἐιδώλων. καὶ δὲν ὄπμιλειτο πλεον τὰ τέκνα, καὶ τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ κατ' ἐκαστὴν ὑπήχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ Χρειαίων νὰ γελᾷ τὴν διδασκαλίαν. Ἐχώντας ἐν αὐτὸ τὸ μῖσος εἰς τὴν καρδίαν, ὁ Σισίνιος, ὠπλίζετο καθ' ἐκαστὴν ἡμέραν ὑπὸ τῆς ἀδικου ζήλοσπινας κεντέριος. καὶ ἐμιλέτα κατὰ τῆς ζωακὸς ὄπιβελὴν, ὅταν ἔυρη καὶ τὸν ὄπιπῆδιον. καὶ μίας ἡμέραν ἐπονήρῳσε πῶς ἦτον εἰς τὴν σύναξιν ἢ Χρειαίων. Ὁ δὲν ὑπῆγε, καὶ αὐτὸς κρυφὰ μετὰ τῆς δέλουσπι. Νὰ ἰδῆ τὴν ἱκαμινὴν ἢ ζωακίαν. Καὶ καθὼς ἐσθλὴν εἰς τὸν ναόν, ὅπε ὁ ἅγιος φοροσῆχίτο, παρῶδὸς ἔμεινε τυρλὸς, καὶ κωφὸς ὁ Σισίνιος. Ὁ δὲν ἔπε τὸς δέλουσπι. Ἐπάρειμι, νὰ μὴ ὑπάγετε χειραγωγῆντες εἰς τὴν οἰκίαν. Ὅτι ὄχαιφης μοῦ ἦλθαν ἕνα κακόν, ὅπε δὲν βλέπω, ἔτε ἀκούω ὀλότιλα. Οἱ δὲ δέλοι λαβίντες αὐτὸν δὲ τὴν χίτρα, ἐδοκίμαζαν νὰ ἔυγου ἐξω τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἐδύνασαν. Ἀλλὰ ἐχύναν ἐδὼ, καὶ ἐκεί ἀνωφελῶτα. Ὅτε θεία δύναμις τῆς ἐμπόδιζει διὰ τὴν σωφρονιστὴν ὁ ἀνότος. Ἡ δὲ Θεοδώρα ὡς εἶδεν αὐτῆς ἡρώσπι τὴν αἰτίαν, καὶ τῆς ἔπασπι τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲν ἔκαμε φοροσῆχὴν μετὰ δακρύων τὸς κύριον, νὰ τῆ συχωρήσῃ τὴν ἔξοδον. καὶ ἔπος ἐγένετο. καὶ ἀπελθόντες οἱ δέλοι εἰς τὴν οἰκίαν, ἔβαλαν εἰς τὸ σῶμα τὸν Σισίνιον ὄπ κωφόν, καὶ θείου τυρλόν. Ἐπειτα ὑπέσφιξαν εἰς τὴν Θεοδώραν. καὶ τῆς ἀνήγ γελᾷ καταλεπῶς τὴν ὑποδῆσιν. Ἡ τις ἐλυπήθη ὡς συμπαθῆς, καὶ φοροσῆχίσπι εἰς τῆς πόδας τῆς ἁγίης. καὶ μετὰ δακρύων ἐδῆσπι, νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀνδρατῆς. Οἱ δὲ Κλήμις ὑπῆχθη εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς, καὶ δακρύσας ἐπ' αὐτῆς φοροσῆχίσατο τὸς τὸν δῆν λέγωντας κύριε Ἰησὺ Χριστέ, ὅπου ἐδῶκες τὰς κλεῖδας ἢ ἑραίων τῶν Ἀποστόλων Πέτρον, νὰ ἀνοίγῃ, καὶ νὰ κλειδῶνῃ ὅς βέλῃται. Αὐτὸς, καὶ τῆς ὀφθαλμοῦς, καὶ πῶτα τῶ ἀνδρὸς ἐπ' αὐτῆς διανοίξον. Ἐπειδὴ μᾶς ἔταξες νὰ λαμβάνωμεν ὅσα τῆς ἀγαθότησπι ζητήσομεν. Ταῦτα τῆς ἁγίου ἐπόντος, ὁ ἀδελφῆς ἐυδῆς ἀτρεύθηκε δὲ τὴν τύφλαν ἢ ἀδῆτῆς ὀφθαλμοῦς. Ἀμὴ ἡψυχῆτε ἔμεινε πάλιν εἰς τὴν φοροτέρην πλάνην, καὶ νομίζοντας, ὅτι ὁ ἅγιος ἦτον μάγος. καὶ τῆς ἱκαμινὴν γοντῆαν, καὶ ἐτυφλῆθη τοπρότερον, ἐφοροσῆχί τῆς ὑπηρείας τε τὸν δῆσιν, διὰ τὴν αὐταμῆσπι τοιποτρόπως τὴν χάριν ὁ ἀχάριος. Οἱ δὲ ὑπῆρῃται ὄπ πᾶσαι ἔξυλα, καὶ λ' ἔδης, παρῶντες πῶς εἶναι ὁ ἅγιος, καὶ τὰ ἰδῆσπι. Ὅτι ἐμωράθησπι ὑπὸ τῆς θείας δίκης αὐτοῖς, καὶ ὁ ἀυδῆντες τῆς. καὶ δὲ ἔβαλαν τὴν ἱκαμιν. καὶ ἔπος ἁμὴν Σισίνιος νομίζοντας πῶς τὸν ἔχε ἀδελφῆσπι ὄπ κωφὸς κατ' αὐτῆς πᾶτα λέγωντας. Ἐγὼ νὰ ὄπλοισω Κλήμην ὄπ γλῶσσα πᾶς μαντείας σπι, νὰ σωφρονίσω, καὶ ἄλλες γόντας. Οἱ δὲ ἁ-

γιος ἄβλαβὲς διαφυλαχθεὶς, καὶ ἀνέγγικτος ἔλεγε πάντα πρὸς τὸν αὐτί-
τον. Πιπτέωσαι τὴν καρδίαν ταλαίπορε. καὶ ἰδέσεις τοὺς θεοὺς ὅπου ἔσονται
σκύνας πρότερον. καὶ ἀμύνησαι κατ' αὐτῆς ἀφρονέσασθαι; ἕως εἰπαὶ ἐυλό-
γησὲ τὴν Θεοδώραν, καὶ ἀνεχώρησε, πρὸς ἀσωντὰς ἔλθω, νὰ φροσυχίται
πρὸς τὸν θεὸν διὰ τὸν ἄνδρα τῆς σκαπάπαισα. Νὰ ὀπισρέψῃ πρὸς τὴν ἐυ-
σίβεια. Καθὼς ἐν ἐκείνῃ μετὰ δακρύων ἰδέτο, τῆς ἐφαίνω πρὸς ἑσπέραν ἕνας
ἄνθρωπος ἀσπροζώνης, καὶ αἰδέσιμος, ὁμοίος τῷ Ἀπίοςόλου Πέτρου. καὶ
λέγειται. Διὰ λόγους ἐθεραπεύθη ὁ ἄνδρασου. Διὰ τὰ ἁγίασθῆ, καὶ ὁ
ἀνὴρ διὰ τὴν γυναικα. Καθὼς ὁ ἀδελφός μου Παῦλος πρὸς ἔφηνε. Οὕτως
εἰπὼν ἔγινεν ὁ φαινόμενος ἄφαντος. Ὁ δὲ Σισίνιος μεταμεληθεὶς θεῖα χά-
ριτι, ἐφώνησε τὴν Θεοδώραν. Καὶ λέγειται. Πιστεύω εἰς τὸν δεσποτὸν Ἰησοῦν
Χριστὸν τὸν ἀληθῆ, καὶ μόνον θεόν. Τὸν ὅποιον ὠρθοκαλεσαι μὲ δάκρυα, νὰ
μὲ συχωρήσῃ τὰ πρότερα ἀγνοήματα. Δέυτερον μισιτέωσαι πρὸς τὸν Πα-
τεράριον, νὰ μὴ ἐνδυμῆθῃ τὴν ἀκαρτίαν ὅπερ τὴν ἰδέξα. Ἀλλ' ὡς ἐυ-
πλόγησε θεὸς μαθητῆς, νὰ μὲ ἀφήσῃ ἐκ καρδίας τὸ πᾶσιμον. Ταῦτα ἀ-
κέσασα ἡ γυνὴ δὸ τὴν χαρὰν ἰδάκρυσε. Καὶ τὸ ἀνήγγειλε πρὸς τὸν ὄσιον.
Ὅστις ἴδρα μὲν εὐθύς εἰς τὸν οἶκον τῶ Σισινίου. Ὁ ὅποιος τὸ ὑποδέχθη μὲ
πολλὴν ταπείνωσιν. Καὶ πίπτων μετὰ δακρύων θερμῶς εἰς τοὺς πόδας τῶ
ἀγίου ἔλεγε σιωπητεμμένος τῶ πνεύματι. Ευχαριστῶ τῶ ἀληθῆ, καὶ μόνον
θεῷ καὶ τῆ σῆ ὀσιότητι. Ὅτι μετὰ τὴν τύφλωσιν ἤν' αἰσθητῆς ὀφθαλμῶν,
ἐφώτισε τὴν ψυχὴν, νὰ ἐγνωρίσω τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἐκατάλαβα ἀκαρτίαν
τὴν ἀπάτην ἤν' ἐλλήνων, καὶ ματαιότητα. Ὁ θεὸς ὁλοφύχως ὑποδέχο-
μαι τῆς ἐυσίβειας τὸ κήρυγμα. Ἦτον δὲ τότε ἡ ἑορτὴ τῆ Πάχα. καὶ ἔγινεν εἰς
τὴν οἰκίαν ἐκεῖνον μεγάλη Πανήγυρις. καὶ ἔβαπτίσθησαν μετὰ τὸν Σισίνιον
ὄλοιοι συγχυῆται, καὶ φίλοι, καὶ δούλοισιν ἄνδρες, καὶ γυναικὶς ψυχὰς
τετρακόσιαι ἑκοσι τρεῖς δὸ τὸς ὁποίους ἴσαι τινὲς φίλοι τῶ Βασιλέως, καὶ
γνώριμοι. Ταῦτα βλέπων ὁ ποιηρότατος πέπλιος ὅπου ἦτον Κόμης ἐκεῖνον
τὸν κηρὸν, ἰδὺ χέρανε, πῶς ἤυξαιεν ἡ ἐυσίβεια. Καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν-
τε, νὰ θανατώσῃ τὸν Κλήμητα ὅπου ἦτον εἰς ταῦτα ἄτιος. καὶ διαφθεύρας
τινὰς μὲ ἀργύρια, τοὺς ἐσυμβάδουσε, νὰ κάμουσάσιν, καὶ σύγχεσιν πρὸς
τὸν ἑπαρχον, νὰ τὸν ὠρθοκλήσῃ, νὰ τὸν θανατώσῃ τὸ σωτομώτερον. Ἀ-
πελθόντες ἐν αὐτὸν ἐκατάβαλαν, ὡς πλάνον, καὶ γέητα. Πῶς ἐβλασφημα-
τῆς θεὸς καὶ τοὺς βωμὲς ἐκβάθραν ἠδάφιζε. Προσκυῶντας θεὸν ἑσπέραν.
Τοῦ ὅποιος ἐκτιζεν Ἐκκλησίας παταχῆ καὶ θυσιασίαι. Ἐπειρὶ δὲ
ὅπερ δὲν ἐπῆραν ἀργύρια ἐπαινεῖσαν τὸν ἅγιον, τὰς θυματαργίας αὐτῶ διη-
γέμεροι, καὶ τὰς ἐυεργεσίας ὅπου ἔκαμν ὅλης τῆς πόλιως. Βλέπων οὖν ὁ
ἑπαρχος τὴν πολλὴν φιλοεικίαν τῶ λαοῦ, καὶ σασίαςιν, ἐκάλεσε κρυφαί

πρὸς αὐτὸν τὸν ἅγιον. καὶ ἐδοκίμασε πολλὰ μὲ κολακείαις, νὰ τὸν διασρέψῃ
 πρὸς τὴν ἀσέβειαν. Καὶ βλέπωντας ὅτι ἦτον γλυκύος, καὶ ἀνίκητος, τὸ ἀνέφερε
 πρὸς τὸν Βασιλέα Τραϊανόν, πῶς ἦτον μεγάλη σάσις εἰς τὴν πόλιν διὰ τὸν
 Κλήμηνα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔγραψε κατ' αὐτὴν ἄποφασιν, νὰ τὸν ἐξορίσῃ
 εἰς ἓνα κάστρον ἐρημον ὅπῃ ἦτον εἰς τῆς Χερσῶνος τὰ ὄρη. Ὁ δὲ ἔπαρχος ἔλυ-
 πᾶτο τὸν ἅγιον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τοιαύτῳ δεινὴν ἐξορίαν. καὶ τὸν ἐσυμβέβαλε
 νὰ θυσιάσῃ τὰ εἶδωλα. καὶ ὁ ἅγιος πάλιν ἄπο τὸ ἄλλο μέρος ἐδοκίμασε πολ-
 λὰ μετ' ἐκείνα τὰ γλυκύτατα λόγια, νὰ ἐπισρέψῃ τὸν ἔπαρχον. Ὅστις ὅταν
 εἶδε τὸ ἀμετάδετον τῆς γνώμης τῆ ἀγίας, τὸν ἄπο χαρῆσει μὲ στυγαμούς, καὶ
 δάκρυα, λέγωντας. Ὁ θεὸς ὅπῃ λατρεύεις νὰ σὺ εἶναι βοηθὸς εἰς τὴν
 δεινὴν αὐτὴν ἐξορίαισιν. Οὕτως εἶπε. καὶ ἐν τρεπίσας πλοῖον, τῆ ἔδωκεν ὅ-
 λα τὰ χρεασζόμενα, καὶ ἀγκαλιζόμενος αὐτὸν, καὶ καταφιλήσας ἀπέλυσεν.
 Ἡ κολέθησαν δὲ αὐτὰ πολλοὶ ἰουδαίους. Καὶ φθάσαντες εἰς τὴν ἐξορίαν
 ἦυρασι δύο χιλιάδας Χερσιανῆς, ὅπῃ τοὺς εἶχασιν καταδικασμένους, νὰ
 κόπτουσι μάρμαρα. Οἵτινες τὴν παρεσίαν τῆ Πατελάρχε ἐχάρησαν. καὶ
 προσκυνήσαντες αὐτὸν ἠσάξουσαν τὰς χεῖρας τε μὲ ἰουδαίαν. Καὶ διη-
 γήντο τὰς συμφορὰς, καὶ στυχοχώραστους. Τὴν ἡβ' ἀναγκαίων ὑσέρησιν.
 Καὶ τὸ χειρότερον ἄπο ὅλα, δὲν εἶχασιν νερόν εἰς τοιαύτῳ ἐργασίαν κοπιασι-
 κήν, καὶ πολύμοχθον, νὰ δροσίσοι τὴν δίψαντες. Ἀμὴ ὑπήχυν, καὶ τὸ
 ἠφειραν ἄπο μακρὰν πεσάρακοντα πέντε σάδια. Συμπονίσας ἐν αὐτοὺς ἐ-
 δάκρυσε. καὶ πολλὰ τὲς ἐπαρηγόρησε. Λέγωντας ὅτι θέλημα θεῶ ἦτον νὰ
 ἐξορισθῇ νὰ συγκοινωνήσῃ εἰς τὰς βασάνες αὐτῆς, καὶ παθήματα. Ταῦτα
 εἰπὼν ἐπρὸς αὐτοὺς ἅπαντας, νὰ κάμεισιν κοινῶς προσοχὴν μὲ τῆ λόγους,
 δειόμενοι τῆ παντοδυναμίου θεῶ. Νὰ τὲς δάσῃ ὕδωρ ὡς ἔσπλαγχνος.
 Καθὰς ἐν ὁ ἅγιος ἦυχετο, ἐκίταζεν εἰς ἓνα, καὶ ἄλλο μέρος τῆ τόπου. Καὶ
 βλέπει μακρόθεν ἓνα ἀρνίον ὅπῃ ἐσύκωνε τὸν δεξιόν τε πόδα, καὶ τῆ ἔδει-
 χνε τὴν γῆν ὅπῃ ἦτον αὐτὴ ἔμπροσθεν. Τὸ ὅποῖον ἀρνίον τινὰς ἄπο τὲς ἄλ-
 λους δέντο ἔβλεπε μόνον ὁ ἅγιος. Ὅστις ὑπήχυν μὲ τρεῖς ἀνθρώπους. καὶ τὲς
 εἶπε νὰ σκάρου εἰς τὸν τόπον, ὅπου τὸ ἀρνίον ἐσέκετο. καὶ ἀφ' ἑκαμαν μι-
 κρὸν λάκκον, λαμβάει τὸ σκαπήλει ὁ ὄσιος, καὶ κρέσας ἐλαφρά εἶπε ταῦ-
 τα. Εἰς τὸ ὄνομα τῆ δειωτέμας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔγῃ ὕδωρ εἰς τῆτον τὸν
 τόπον γλυκύτατον. Οὕτως εἰπὼν (ὡ ἡβ' θαυμασίωσεν Χριστὸν βασιλεῦ
 παντοδύναμι) ἐγῆκε τὸσον νερόν ὅπῃ ἔγινε πεταμὸς μεγαλώτατος. Ἐ τοῖ-
 τον ὕδωρ ἠδύτατον, ὅπῃ ὅλοι ἐφράνθησαν πίνεντες. Ἀπό τὸ θαυμασίον
 αὐτό, ἦ ἐπῆραν αἱ ἐγχαίροι ἐλλῆνις εἰς τὸσῳ ἰουδαίαν, ὅπῃ ἔπρεχον εἰς
 αὐτὸν καθ' ἐκάσῳ ἑκάκον τὴν γλυκύτατην διδασκαλίαν. καὶ ἐπίσρεφον εἰς
 τὴν ἐσέβειαν ἄμετροι. Καὶ ἐβαπτίζουσαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγίας τριάδος

κτιζόντες. Ἐκκλησίας, τοὺς δὲ βωμοὺς ἐγκρεμίζοντες. Τόσον ὅπῃ εἰς ἓνα ἡρό-
νον ὅπου ἑκάμην ἐκεί ὁ ἅγιος, ἐκτισαί οἱ. Ναοὺς οἱ πιστεύσαίτες. Καὶ ὅλα τὰ
δάση ὅπου ἔχασιν ἀφιερωμένα τοῖς δαίμοσιν ἐκατάκαυσαι. Καὶ πᾶσαι ἀ-
πάτλη τῶν δαιμόνων ἠφάνισαι. Ταῦτα μαθεῖν ὁ Βασιλεὺς ἐσελκεῖν εἰς ἡγε-
μόνα Ἀφειδρον ὀνόματι, νὰ κάμῃ παρτίω τρόπῳ νὰ ἀφανίσῃ τὴν εὐσε-
βειαν. Ὁ ὁποῖος φθάνωντας εἰς τὴν χερσόνα ἐβασάνισε πολλοὺς μὲ διάφο-
ρα κολασήρια. Ἐπειτα ἰδὼν ὅτι ἦσαν ἄπαυτες ὀρεξάτο νὰ μαρτυρήσῃ ,
καὶ λίαν ἐρόθυμοι, ἐβαλεν εἰς τὸν νέντε νὰ θανατώσῃ μόνον τὸν αἴτιον. Ἐδω-
σεν ἔν τῃ Μακαρίῃ Κλήμητος δεινὰ κολασήρια. Καὶ πολλὰ τὸν ἐπέραλεν.
Ἐπειτα ἰδὼν ὅτι ὅσον ἐκείνος ἔπαχε πᾶσιώτερα, τόσον μᾶλλον ἐσελεύονεν-
ται οἱ ἄλλοι. Ἐδωκε κατ' αὐτῆ τὴν τελευταίαν δόξασιν. Νὰ δίσκην εἰς
τὸν λαυμόντε ἀγκυρα, νὰ τὸν βυθίσουν εἰς τὸ πέλαγος. Διὰ νὰ μὴ εὐρου
εἰπισοὶ τὸ τίμιον λείφανον. Τούτου δὲ γνησιότης ἐσεκε τὸ πλῆθος τῶν Χρι-
σιανῶν εἰς τὸ πέλαγος. καὶ ἐθρήνου ἐλευνῶς τὸν διδάσκαλον Κορνήλιος δὲ
καὶ Φοῖβος ἰμαθῆται αὐτῆ ἐφάναζαν περὶ θοῦντες ἀπαραμύθητα. καὶ ἐ-
πρός αὖτε τοὺς λοιποὺς, νὰ κάμουν ὅλοι πρὸς τὸν θεὸν κοινὴν παρακάλε-
σιν νὰ εὐχῆ εἰς τὴν γῆν τῆ ἀγίου τὸ λείφανον. Καθὰς λοιπὸν ἐπρὸς ἡχουν-
ταν κλαίοντες ἐθαυματουργήθη, καὶ τότε τέρας ἔξαισιον τῆ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ
θαλάσῃ ὑπὸ Μωϋσείως τελισθέντος παραδοξότερον. καὶ φύγει μὲν ὀπί-
σω ἡ θάλασσα εἰς ἑξήκοντα ἡμέρας. Προσελθόντες δὲ διὰ ξηρᾶς οἱ Χριστιανοὶ (ὡς
τῆς ἀρρήτου σου Χειρὸς, καὶ παντοδυνάμου δυνάμεως) εὐερίσκουσι λίθον
μέγαν πελικυμένον ὡς ἂν Ἐκκλησίαν, καὶ κατασκαδασμένον ἀπὸ τὴν ἀ-
πόρητον τῆ θεῆς σφίαν μὲ τέχνῳ ἔξαισιον. Μέσα εἰς τὸν ὅποῖον ναὸν ἐκεί-
τετο λαμπρῶς τὸ ἅγιον λείφανον. καὶ πλησίον τῆ λίθου ἡ βαρυτάτη ἐκείνοι
ἠγκυρα. Θέλοντες δὲ οἱ ἄνωθεν Φοῖβος, καὶ Κορνήλιος νὰ συγκώσουν τὸν ἅγιον,
ἄκυσαν ἐρανόθεν φωνὴν ταῦτα λέγεσαν. Ἀφίτητο αὐτῆ ὅπου ὁ κύριος
θαυμασίως τὸ ἐνταφίασε. Μὲ τὴν δύναμιν τῆ ὁποῖα καθ' ἕνα εἰς ἡρόνον εἰς
τιμὴν, καὶ μνήμην τῆ Μάρτυρος, νὰ σύρνηται ὀπίσω ἡ θάλασσα τὴν ἡμέραν
ὅπῃ ἐτελειώθη ὁ ἅγιος. Νὰ εἰκεται ἕως ἡμέρας ἐπ' αὐτό. Διὰ νὰ ἔρχωνται οἱ
πιστοὶ, νὰ ἐορτάζουσι τὴν πανήγυριν. Ταῦτα ἀκέσαντες ἰδοῦσαν τὸν θεόν, καὶ
ἀπασάμηνον μόνον τὸ σεβάσμιον λείφανον ὑπὲρ ἑφάν χαιρόντες, ἐ μόνον
δὲ τότε ἐγινεν ἐτέτο τὸ φρικτὸν, καὶ θαυμάσιον τεράσιον. Ἀλλὰ καὶ καθὰ Χρό-
νον ὑστερα εἰς τὴ μνήμην τῆ Γερομάρτυρος ἐσύρνητο ὡς ἄνωθεν ἡ θάλασσα. δι-
δουσα ἄδειαν τοῖς πιστοῖς νὰ ἐορτάζουσι τὴν πανήγυριν. Εἰς τὴν ὅποιαν ἐγί-
νευενται, καὶ ἄλλα θαυμάσια εἰς ὅλους τοὺς κακῶς ἔχοντας. καὶ ὅσοι ἐπίαν
ἕδωρ ἀπὸ τὸ θάλασσιον ἐκεῖνο ὅπου ἦτον ναὸν τῆ ἀγίης, ἐθεραπεύετο ἀ-
πὸ πᾶσαν ἀσθένειαν. Ὁ θεὸς εἰς ὀλίγον καιρὸν, ἐξ ἡν ὅλοι Χριστιανοί, ὅπῃ ἐκα-

ποιήσαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τοσαῦτα, καὶ τοιαῦτα θαυμάσια βλέποντες. Ἀλλὰ ἀέσατε, καὶ ἄλλο ἤβ' προειρημείων παραδοξέτερον. Αἱ θρωπὸς τίς δισειβὸς ἔχων εὐλάβειαν πρὸς τὸν ἅγιον, ὑπῆγενὰ τὸν προσκυώση μὲ τὴν ζωαῖκα του σύρνοντας, καὶ ἔνα παιδίον μικρὸν εἰς τὴν σιωδ' αὐτους. Οὗτινες εἰς αμαπτοσαν εἰς τὸν ναὸν τῆ ἀγίης εὐχόμενοι, νὰ πολυχροῖση τὸ τικιο τους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἐπειτα ἔται ἐμιλλενὰ σρέφη παλιν ἡ θάλασσα εἰς τὸν τόποι της ἔφυγα οἱ γονεῖς τῆ παιδῖς μὲ τοὺς ἄλλες Χριστιανὸς σπεδακτικὰ νὰ μήτους σκεπ' ἀση ἡ θάλασσα. καὶ δὸ τὴν σύγχυσιν τὴν πολλὴν ἀφήκασιν ἐκεῖ τὸ παιδίον. καὶ δὲν ἰσοχάσθησαν πῶς ἔλπιεν, ἕως οὐ ἰσκέπασαν τὸν τάφον ταῦδατα. καὶ τότε γυρειόντες το ἰγνώρισαν ὅτι ἐμεινεν εἰς τὸν ναὸν τῆ ἀγίης. Ὁ δὲν μεγάλα, καὶ ἄμετρα κλαύσαντες ὑπέρειψαν εἰς τὴν οἰκίαν της. καὶ τότε ἰδόντες ταῖματ' αὐτῆς Φιλὰτε παιδὸς παιτήριμα, ἤξησαν μᾶλλον τὸν θρῆνον. καὶ ἐκόπνοντο ἀπαραμύθητα. Ὅταν ἐν ἴλθε πάλιν εἰς τὸν ἄλλον χρόνον, τῆ ἀγίης ἡ παιγυρεῖς, ὑπῆγασεν καὶ αὐτοί, νὰ ἐρῶνισεν μήπως, καὶ εὔρεν κομάτι κόκαλον δὸ τὸ ἴγα πημένον τέκνον της. Ἰποχωείσας ἐν πάλιν τὸ ἔδωρ καὶ τὸ σῦνηδες ἔδραμον πρὸτιρον δὸ ὅλες εἰς τὸν θεοκτιστον ναὸν ἐκεῖνον τῆ Μάρτυρος, καὶ φθάσαντες ἐκεῖ βλέπεσι τὸ παιδίον (μέγας εἰ κύριε, καὶ θαυμασὰ τὰ ἔργα της, καὶ ἐδὲς λόφος ἐξαρκίσει πρὸς ὕμνον ἤβ' θαυμασιώνσης.) Ὁ πῆ εἰς ἐκεκλήσιον τῆ ἀγίης ἀλλόμενον. Ἐπρῶτον μὲν ἴχασιν ἀμβολίαν μήπως, καὶ ἦτον φάντασμα τὸ φαινόμενον. Ἐπειτα κινάζοντες δὴ μελίερα, ἰγνώρισαν ὅτι ἐκεῖνο ἦτον κατὰ ἀλ' θεϊαν. Ἐνηγάλισαν ἐν αὐτῷ, καὶ κατεφίλεν γλυκύτατα, καὶ δὸ τῆ πολλήν της χαρὰν ἔδακρυσαν. Ἐπειτα τὸ ἠρώπησαν ἀκεῖ βῶς τ' εἰς τὸ ἔτρεφ' ὅσον καμρὸν. καὶ τὸ ἐφυλαγῆν δὸ τῆ θάλασσας, καὶ δὸ τὰ ὄφαια ἄβλαβον. Τὸ δὲ παιδίον ἔδειξε δακτυλοειδῶς τὸν ἅγιον λέγοντας. Οὗτος μὲ ἔτρεφεν δὴ μειλῶς, καὶ ἰβλαβῶς διεφύλαττεν. Τότες οἱ γονεῖς μεταβάλλοντες. Θαυμασὸς ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτῆ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἐπειτα ἀφῆ ἐτέλίσαν τὴν ἑορτὴν χαρμωσύνας, ὑπέρειψαν εἰς τὴν οἰκίαν της ἔχοντες σιωδοῖσιν ποροῦντα ἐκεῖνον ὅπῃ ἐνόμιζον ὄφαιων, καὶ ἄλλων ζῶων θαλασσιῶν βρῶμα χρώμενον, καὶ μήτε κἂν κομάτι κόκαλον εἶχαν ἔλπιδα νὰ εὔρωσ'. Τοικετοτρόπως ἔχει σιωθεῖαν ὁ βασιλεὺς ἤβ' Βασιλοδόντων Χριστὸς, ὁ κοινὸς ἀπάντων δεσπότης, νὰ τιμᾶτες δ' ἕλεκτη ὅσοι δηλονότι ἐκακοπάθησαν δι' ἀλαπυτε. καὶ νὰ τῆς δοξαζῆ εἰς τῆτον τὸν κόσμον μὲ τοιαῦτα φρεκτὰ θαυμάσια. καὶ εἰς τὸν μέλλοντα παλιν τῆς κάμνει συγκληρονόμενος δ' αἰώνις βασιλείας της. Ἡ γένοιτο ὅπτι χῆν, καὶ ἡμᾶς τῆ αὐτῆ φιλαθροπίας, καὶ χῆρει. Μθ' ἔπῃ πατεῖ δ' ἕξα ἅμα τῆ ἀγίῳ πνεύματι. Νῦν, καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τῆς αἰῶνας ἤβ' αἰῶν. Ἀμήν.

Τῷ αὐτῷ Μῶϊ κδ'.

Η Ο Ε Η Β Ρ Ε Ο Υ.

ΤΗ ΑΓΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΓΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ,
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

Βασιλεύωντας ὁ διασεβῆς Διοκλητιανὸς εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἐμάχαιτε
καταπολλὰ τοὺς Χριστιανούς ὁ ἄρχησος. καὶ πολλοὺς ἐτελείωσε μὲ
δεινὰ κολασήεα. Τὸν κηρὸν ἐκείνον ἐσόλιζε τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας
ὁ Μακάριος Πέτρος. Ὅστις ἦτον εἰς ὅλους πειρίβληπος, καὶ πειρίφημος δια
τὰς ἀρετὰς αὐτῆ. καὶ πολλοὺς ὠδήγησε μὲ τὴν διδαχὴν, καὶ θαυμασίας του
εωράξεις πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ταῦτα μαθὼν ὁ αἰλιθέιος Τύραννος ἐθυμώ
θη. καὶ ἐέλλει πέντε τειβένους μὲ τοὺς στρατιώτας αὐτῆ. Νὰ τῆ τὸν φέ
ρον δεδεμένον ἐκεῖ εἰς τὴν Νικομήδειαν. Οἴτινες ἀπελθόντες εὔρον αὐτὸν
εἰς τὰς Ἐκκλησίαν, ὅπου ἐδίδασκε τὸν λαὸν τὰ σωτήεα λόγια. καὶ δέχον
τάςτε.

τὰς τὸν βασιλικὸν ὄλεσμον, δὲν ἐνατιώθη, οὕτῃ ποσῶς ἐλυπήθηκεν. Ἀλλ' ὡς ἀρτίον ἄκακον ἐσαμάτησε, καὶ τὸν ἔδωκεν. Οἱ δὲ πολῖται ἦσαν πολὺς λαός, καὶ ἐσκαιδαλίσθησαν, εἰς τοιαύτῳ ἀτιμίᾳ, ὅπου τὴν ἔκαμα, γὰρ τὸν δίσου ὡς ἓνα κακοποιόν, καὶ ἄτυχον ἄνθρωπον. Ὁ δὲν ἔδραμα ὅλοι καταπάνω τῆν τειβούνων μὲ πολλὴν ὀρμὴν, καὶ σύγχυσιν λέγοντι. Διατί ἐδίσπει τὸν δικαίον ἄδικοι; τί σὰς ἐπάει; καὶ τὴν ἔκαμε τὸ σὺ καταφρόνησιν ἀφρονέσασα; δίντων ἀφίνω μὴ γὰρ τὸν ἐπάρει, ἰὰν ἔμελλε γὰρ ἀποθάνω μὴ σήμερον. Ἰδόντες ἔνοι τειβούνοι τὴν ὀρμὴν τῆν λαοῦ ἐδειλίασαν, καὶ ἐκλείσθησαν τὸν ἅγιον εἰς μίαν φυλακὴν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πηλοῖον, καὶ τὸν ἐφύλαξαν, γράφαντες ἀναφορὰν πρὸς τὸν Τύραννον, διὰ ταύτῳ τὴν ὑπόθεσιν. Ὅστις ἀκούσας ταῦτα ἐδυμάθη φροσῶτερον, καὶ γράφει παρδύς τὴν ἀπόφασιν. Νὰ κόψουν τὴν ἁγίου τὴν κεφαλὴν σὺντομα καὶ ὅσοι Χρειαῖοι τολμήσουν γὰρ ἐνατιώθουσι τὴν Βασιλικὴν φροσάγματος, γὰρ τὴν θανατώσουσι πάραυτα. Θέλοντες οὖν οἱ τειβούνοι γὰρ ἐγὰλον ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν ἅγιον, δια γὰρ τὸ θανατώσουν, δίντους ἀφίκασιν οἱ παλιῖται. Οἵτινες ἰσωίχθησαν ὡς τὰ μελίσα ἀπαιτες. Νέοι καὶ γέροντες. Γυναικες, καὶ παιδ' ἀνήλικα, καὶ ἔλαιον ὅλοι τὸ ποιμένατους, καὶ δ' ἀσφαλῶν. Οἱ δὲ τειβούνοι ἐσέκουνται εἰς ἐξολογισμόν, ἢ γὰρ βάλομε χεῖρε γὰρ τοὺς κέπλουςιν, ἢ γὰρ ἐπιστρέψουσιν ἄφρακτοι. Τοῦτο μαδῶν ὀτεσκοπάρατος Ἀρειος (τὸν ὅποιον εἶχεν ἀφορισμένοι ἐσὸς ὁ Πατριάρχης φροσῶτερον ὡς ἐχθρὸν τῆν Χρῆστῃ, καὶ πολέμιον) ἔβαλε μεσίτας πολλοὺς ἱερεῖς, καὶ Διακόνους, γὰρ φροσκαλέσωμε τὸν ἅγιον, γὰρ τὴν συγχαρήσῃ ὡς ὑσολαγχιος. Οἵτινες δὲν ἤξέυροντες τὴν πονηρίαν τῆν Ἀρειου, ὑπῆγει εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ φροσκειῦσαντες τὸν ἀρχιερέα, εἶπον αὐτῷ. Παρακαλοῦ μῆσε δῖαποτα ὅλοι κοινῶς μετὰ δακρύων, γὰρ μᾶς κάμης τὴν χεῖρε ταύτῳ. Ἐπειδὴ ὁ θεὸς σὲ φροσκαλεῖ φροσ αὐτὸν μὲ τὸ μαρτυρεῖον, καὶ μέλλει γὰρ ἀποθάνῃ σήμερον ἢ αὔριον, γὰρ δοξάσης τὸν κύριον μὲ τὴν πρόχυσιν τῆν σοῦ ἁματος. Συγχαρήσον τὸν Ἀρειον. Νὰ ἱεουργῆ ὡς τὸ φροσῶτερον. Ἰότες ὁ ἅγιος δίντους ἀφίκε γὰρ τειλώσωμε τὴν ἁψισιν. Ἀλλ' εὐδύς ἀκούσας τὸ φροσῶτερον ἐκείνο, καὶ βίβηλοσ ὄνομα, ἀπεκείνατο λέγωντας. Ὁ Ἀρειος ἄς εἶναι ἀφορισμένος, καὶ χωρισμένος τῆν δόξης τῆν θεοῦ, εἰς τῆν τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα. Καδῶς καὶ αὐτὸς ὀτεσκοπάρατος ἐχώρισε τὸν υἱὸν τῆν Θεοῦ, ἀπὸ τὴν πατρικὴν δόξαν, καὶ ὁμοουσιότητα. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ κληρικοὶ ἐπρίμαξαν, καὶ δὲν ἐτόλμησαν, γὰρ τὴν εἰποῦσι λόγον δεῦτερον. Ἐγνώρισαντες ἔτι μὲ φροσ βούλησιν, καὶ συγχαρήσον τὸν ἀφάρησιν. Ἰδὼν δὲ αὐτοὺς σκυφρωπές, καὶ εἰς λύπῳ πολλὴν, ἐπροσεκάλεσε δύο, τὸν μὲν Ἀχιλλᾶ, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον καλοῦ μῆσε. Οἵτινες ἦσαν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱερεῖς ἐναριώτεροι.

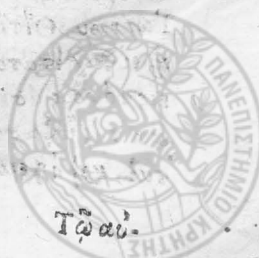
καὶ βάνωντας τὸν Ἀχιλλᾶ εἰς τὴν δεξιάν, καὶ εἰς τὴν ἀριστεράν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔπε ταῦτα. Τὸ τέλος τῆς παροικίας μου ἐφάσασι. καὶ ὑπάγω πρὸς κύριον μετὰ Μαρτύριον. Καθώς ἐκείνος μου ἐφαίρωσεν. Ὁ ἵποπος ἐψήφισεν ἐσενα πρεσβύτερε Ἀχιλλᾶ διάδοχον εἰς τὸν θρόνον μου. καὶ ἐσενα πάλιν νὰ γένη διάδοχος ὁ Ἀλέξανδρος. Καθώς μου ἀπεκάλυψε φανερά τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. Διὰ δὲ τὸν ἄρειον μὴ νομίσῃτε, πᾶς ἔμαι σκληρὸς καὶμισάνθρωπος, καὶ δίαυτὸ δέντου συχωρῶ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἤξυρετε, πᾶς ἔχει τὸν δόλον εἰς τὴν ψυχὴν ὁ τρισαύθλιος. Ὅτι τὴν περασμένην νύκτα, προσήχημε τῷ θεῷ μετὰ τὴν τῆ ὄρθρου τελείωσιν, καὶ ὑφάσας τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν εἶδα ὅπως ἴσθαι φοβερὰν, καὶ θαυμάσιον. Ἦ γαίην τὸν δεσπότην Χριστὸν ἕως Χράτων ἰβ'. Τῆ ὁποίου τὸ κάλλος ἦτον ἀμήχανον. Καὶ τίση λάμψις εὐχυσεν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ θεῖον πρόσωπον, ὅπου ὅλου τὸ σπῆτι ἐφώτιζεν. Ἐφόρει δὲ καὶ ἕνα λιγὸν ὑποκάμισον, τὸ ὅποιον ἦτον ἐχρισμένον ἀπὸ τὸ ἀπάνω μέρος ἕως τὸ κάτωθεν. Τὸ δὲ παιδίον ἐκράτει μετὰ τὰς δύο χεῖρας τὰ χρίσματα, καὶ τὰ ἔσυρνε, διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν τῆ σώματος γύμνωσιν. Ἐγὼ δὲ ταῦτα βλέπων ἠρώτησα τὸ παιδίον λέγωντας. Κύριε τίς ἐχρῖσε τ' χιτῆρας; Ὁ δὲ εὐθύς ἀπεκρίνατο. Ὁ ἄρειος μετ' ἐγὺμνωσε, καὶ φυλαγε νὰ μήτεν δεχθῆς εἰς κοινωνίαν ὀλοτέλα. Ἀλλὰ μάλις αἰπέ. καὶ τῆ Ἀχιλλᾶ, καὶ Ἀλεξάνδρε τῆ πρεσβυτέρων (οἵτινες μέλλει νὰ γένη μετὰ τὴν τελευτῆ σου πεινήμες τῆς Ἐκκλησίας μου) νὰ μὴ τολμήσῃ ποσῶς Νὰ τ' συχωρήσῃσι. Διὰ ταῦτέν τὴν αἰτίαν λοιπὸν δένσαι ἤκεσα καὶ ἔπαυκα μετε, καὶ ἐσεῖς. Ἐπιμελεθῆτε τὸ ποίμνιον νὰ φυλαχθῆ ἁμωμον. καὶ ἀμετοχον ἀπάσης αἰρέσεως. Καθώς με εἶδετε ποσάκις ἐκακοπάθησα μετ' ὅσους κόπους, καὶ πόνους, θλίψεις, καὶ δακρυα, ἀπὸ τόπον εἰς τόπον βασιανζόμορος καὶ γυριζοντας Μισσοποταμίαν, Συρίαν, Παλαιστίνην. καὶ ἄλλα κάσρη, καὶ νησία διάφορα, φεύγωντας τὰς ἐπιβουλάς τῆς εἰδωλολάτρων, καὶ δὲν ἔπαυσα γράφωντας ἡμέραν. καὶ νύκτα πρὸς τὴς εὐσεβεῖς, σπριζων αὐτοὺς εἰς τὴν πίσιν μετὰ τὴν θεῖαν βοήθειαν. Ὅτι ὁ ζῆλος τῆ Χρῆσε με ἔξέτη: καὶ δὲν ἐχόρτασα ὕπνον, ἢ βρώματα. Ἀλλ' ἵταράσῃ τοῦ καρδία μου εἰς ταῦτέν τὴν μέριμναν. Εἰδυμᾶσθε πόσον ἐκοπίασα, καὶ ἐβασανίσθηκα νὰ ἐπιμελεῖμαι τῆς Μακαρίης Ἐπισκόπου Φιλόθεον, Ἡσυχίον, Παχώμοιον, καὶ Θεόδωρον. Ὅτε ἦσαν φυλακωμένοι διὰ τ' Χριστὸν. Καὶ δὲν ἔπαυσα παρακινῶν αὐτὴς εἰς τὸ Μαρτύριον, ἕως ἐπιτελεῖσθαι. Διὰ τὴν ἐφοβέμου μήπως, καὶ δευλιάσσω τὸν θάνατον, καὶ τὰ δεινὰ κολασήρια, νὰ κινδυνεύσουν. καὶ οἱ ἐπιλοιποὶ διὰ τὸν Χριστὸν κεκλεισμένοι, λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ, νὰ προδώσῃ τὴν εὐσεβειαν. Ἀλλὰ εὐλογητός, ὁ θεός, ὅτε τῆς ἐδυνάμωσε, καὶ ἐμαρτύρησαν ὡδισότεροι ἀπὸ τοὺς ἐξακοσίους ἔξηκοντα. Τῶν ὁποίων ἀκούσας τὴν τελείωσιν ἐδέξασα τὸν θεόν, δεόμενος αὐτῆ, νὰ

ἀξίωση, καὶ ἕμένα νὰ τὴ γένω θυσία μὲ τὸ Μαρτύριον. καὶ οὕτως μοῦ ἐπή-
 κεισε. καὶ ἀπέρχομαι τῶρα εὐφραυνόμηνος εἰς τὸν θάνατον. Ὅτι διὰ κα-
 ρὸν ἐπιθύμου, καὶ εἰ χαδίψαν πολλήν, νὰ πῶ τοιοῦτον ψυχοσωτήριον πο-
 τήριον. Διὰ νὰ γένω κεινωνός τῆ πάθους τῆ διαπότου Χριστοῦ, καθὼς ἔρχο-
 μαι νὰ γένω, καὶ τῆς αὐτῆ ἀναστάσεως μετοχῆς. Γινώσκετε λοιπὸν ὅτι δὲν με
 βλέπετε πλέον εἰς τὸν κόσμον σαρκικῶς, ἀλλὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ποθέ-
 μων. Καὶ προσέχετε νὰ ποιμαίνετε τὴν θεῖαν Ἐκκλησίαν ὀφθαλμίστατα.
 Εἰς τὴν ὁποίαν σὰς ἐψήφισαν Ἐπισκόπους τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. Ἐγὼ κριζῶ
 πῶς θέλουσιν συκοφάν μετὰ τὴν τελειώσίν μου τινὲς κληρικοί, νὰ λαλοῦσι
 διεσραμμένα, καὶ βλάσφημα, δοκιμάζοντες νὰ χίσεισι πάλιν τὴν Ἐκκλη-
 σίαν. Καθὼς ἔκαμην ὁ Μελέτιος. Ὁθεν παρακαλῶσας νὰ γένητε φύλακες
 ἄρρητοι, νὰ τῆς βοηθᾶτε ἕως θανάτου. Καὶ μὴ δειλιάσετε κινδύνους, καὶ
 βασίαια. Ἐπειδὴ ὁ διαπότης ἐπροσαξί, νὰ ὑπάγω μὴ μὲ θλίψεις πολλὰς
 εἰς τὴν βασιλείαν του. Εἰ θυμᾶθε πόσους κινδύνους ὑπέμεινεν ὁ Μακάριος
 Θιωνᾶς, ὅπου μὲ ἀνέθρεψε καὶ ἀφῆκε μὲ εἰς τὸ θρόνον του διάδοχον. Ἐτι
 δὲ καὶ ὁ μέγας Διονύσιος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀρχιερεῖς. Ὁ πᾶ ἐτέραςαι ὄλυν-
 τος τὴν ζωὴν μὲ σινοχωεῖαι ἀνάκασον, ὑπομένοντες πειρασμὸς διὰ τὸν
 Σαββηλιον, καὶ Μανεντα καὶ ἄλλους αἰρετικούς. καὶ ἠγωνίσθησαν καλῶς
 διὰ τὴν ὑμῶν τῆ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν μέχρι αἵματος; Οὕτως ἐλπίζω, ὅτι
 ἢ χάρις τῆ Θεοῦ νὰ σκεπάσῃ, καὶ ἑσᾶς, μὲ τὰς πτέρυγας τῆς κρονοίας του, νὰ
 νικήσετε ὅλα τὰ σκάνδαλα. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θεοπέσιος ἐζήνατισε. καὶ ἔπα-
 μην προσεύχην πρὸς δέξιον, νὰ τοὺς διδῇ βοήθειαν. Ἐπειτα ἀναστάντες ἐ-
 καταφίλαν τὰς χεῖρας αὐτῆ δακρυρροῦντες τὴν τούτου ὑσέρησιν. Ὁ δὲ
 ἅγιος ἐνεθέτισε, καὶ τοὺς ἄλλους κληρικούς, νὰ φροντίζω τὴν σωθείαι-
 πους, καὶ εὐλογῆσας αὐτοὺς, καὶ ἐξάμενος, ἐν εἰρήνῃ τούτους ἀπέλευσεν. Ἐ-
 πειτα ἠξυρῶντας πῶς οἱ τειβῆνοι ἠμελετῆσαι νὰ τὸν θανάτωσιν κατὰ τὸ βα-
 σιλικὸν πρόσαγμα, ἐφοβήθη, νὰ μὴ σασιάσκησιν οἱ Χριστιανοί, Ἐγένη πολλὴ
 αἵματοχυσία διὰ λόγους. Ὁθεν ὡς φρόνιμος ἐφρόντισε, καὶ εἰς ἐπέτο εὐείσκων-
 τας μίαν νεανικὴν μέθοδον, νὰ φυλάξῃ τὸ ποίμνιον ἀβλαβον, καὶ νὰ λάβῃ, καὶ
 αὐτὲ κρυφῶς τὸν ποδοῦσκον θάνατον. Ἡ ἔργου ἐμπήυσεν ἕνος τῆ τειβ-
 νων μὲ ἵνα εὐλαβῇ, καὶ πιστότατον ἄνθρωπον, νὰ ὑπάγῃ τὸ μεσάνυχτον διὰ
 τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς φυλακῆς νὰ χαλάσῃ τὸν τοῖχον ἐκεῖ ὅπ᾽ ἐκτυπήσει
 διὰ μέσα ὁ ἅγιος. νὰ τὸν ὑγάλων ἡσυχᾶ. Νὰ μὴ το καταλάβουν οἱ Χρι-
 στιανοί, ὅπ᾽ ἐκείθουνταν ἀπ' ἔξω τῆς θυρας φυλάγοντες. Τοῦτο ἀκούσας
 ὁ τειβῆνος ἠγάθη. Καὶ ὑπῆγε μὲ δύο πετροκότους τὴν ὥραν ὅπου εἶπεν ὁ
 ἅγιος. Ὅστις ἔσεικεν εἰς τὸ ἰσόπερον μέρος τῆς φυλακῆς. καὶ ἐκτυπήσας εἰς
 τὸν τοῖχον ἡσυχᾶ, ἔσκαψεν πεδύξια, καὶ τὸν ὑγάλαν. Συνέβη δὲ καὶ ἄλλο
 ταύτῃ

ταύτῳ τὴν ὄραν δαύτῳ δεῖαν εὐσίαν . κὴ βούλησιν . Ἡ γενέσκηθη δυνα-
 τὸς ἄνεμος . κὴ ἔγινε βροχὴ μεγάλη , κὴ σὸγχυσις . Διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγεί-
 κισαν τὸν κτύπον τῆς πετρῶν οἱ φυλάσσοντες . Ὁ δὲν ὁ πρῶτος Πέτρος
 Μιμούμενος τὸν δεσπότην αὐτῆ , κὴ διδασκαλον , παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς φο-
 νδαῖς ἐκουσίως . κὴ ὑπήγγη χαραυμένος πρὸς τὸν θάνατον . Ὅτινες ἐδαύ-
 μαζον βλέποντες τὴν προσυμίαν αὐτῆ , κὴ τὴν τῆ ἴδης κατασασιν . Ὅταν
 οὐδὲν ἐφθασαν εἰς τὸν τάπον ἧς καταδίκης βεκόλον καλούμενον (εἰς τὸν ὁ-
 ποῖον ἐπλείωσε , κὴ ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος προτίτερα τὸ Μαρτύριον) ἐ-
 ζήτησε τῆς στρατιωτῆς θάλημα , νὰ τὸν ἀφήσουν , νὰ κατέβῃ εἰς τὸ Ἀποσόλε
 τὸν τάπον , νὰ λάβῃ συγχώρησιν . Οἱ τινες εἶπον αὐτῷ . Ὑπαγε , ἀμὴ σρέψαι
 ὁ γλήγορα , πεινὰ ἐγινώρισαν οἱ Χριστιανοὶ τὴν ὑπόθεσιν . Προσελθὼν ἔν
 κατηρίλει τὸν τάπον . κὴ ἄπειρὰ ἦτον ζωνταῖος , νὰ τὴν ἤκουεν ἔλεγε ταῦτα
 πρὸς τὸς Ἀποσόλον , με δακρυα κατανηξίως Πάτρσι βᾶσμε Εὐαγγελιστῆ
 τῆ δεσπότη Χριστοῦ , κὴ Μάρτυς τῆ αὐτῆ παθημάτων . Εἰς ἐνα ἔξαπείσε-
 λεν ὁ Χριστὸς πρῶτον ἀρχιερέα , κὴ ποιμένα ταύτης τῆς πόλεως . Εἰς τὴν ὁ-
 ποίαν ἐκήρυξεν τὸν λόγον τῆς πίστεως . κὴ ἐπλήρωσεν Ἀποστολικῶς τὴν δε-
 κοῖαν σου . κὴ ἔλαβεν εἰς μισθὸν τῆς πόνοσ σου τὸ Μαρτυριὸν τὸν Στέφα-
 νον . Εἰς δὲ τὸν θρόνον εἰς ἐγινε διαδόχος ὁ Μακάριος Ἀναστόλ , ἐπειτα Μίλιος ,
 Διμητεῖος , κὴ Διονύσιος . κὴ μετ' αὐτοῦς , ὁ Μάξιμος , κὴ Ἡρακλᾶς , κὴ
 ὁ Μακάριος Θεωνᾶς , ὅπῃ μὲ ἀνέθρεψεν . καὶ τότε ἐνεπιστεύθη , καὶ εἰς ἐμὲ ὁ
 δεσπότης τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν . καὶ ἔγινε διάδοχος εἰς εἰ , καὶ ἀνάξιος . καὶ
 ἀπ' ἐκείνου τὴν ὄραν διέβῃ νὰ γένω κοινωνὸς τῆ πάθης αὐτῆ , νὰ τελειώσω
 τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μετὰ Μαρτύριον . Εὐξαι λοιπὸν πάτερ ἀγαθὲ
 διὰ λόγους , νὰ τελείω καὶ ἐγὼ ἐτὸ τὸ σάδιον με φρόνημα ἀτρεπτον , καὶ
 καρδια ἀδίσακτον . Ὅτι πᾶρα ὑπάγω νὰ πῶ ποτήριον τῆ θανάτου τῆ
 Χριστοῦ . καὶ ὡς δαδὶ δώω εἰς τὴν σκέπλωσ σου τὴν ποιμνίαν ταύτῃ , ὅπου μοῦ
 παρέδωκες προτερον . καὶ δέομαίσε , νὰ τὴν δεφυλάτῃς ἀβλαβῆ μετὰ
 προσδύ χαισεσ πρὸς κύριον . Ταῦτα εἶπὼν , ἠγέρθη τῆ νύκματος . καὶ ὑψώ-
 σασ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ἔρανον . λέγει ταῦτα . Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ , γέ μο-
 νογῆς τῆ ἀθανάτου , καὶ ἀνάρχου πατρός , ἐπάκουσον μου τῆ ἁμαρταλῆ , καὶ
 ἀχθῆ δέλουσ σου καταπαυσον τὸν χειμῶνα ὅπῃ ταράσσει τὴν Ἐκκλησίαν
 σε . καὶ μετὰ τρεψε τὴν φουρτῶνα . καὶ καταγίδα ταύτης εἰς ἄερα λεπτόν ,
 καὶ γλυκύτατον . καὶ ἄς μὴν τὸ ἄιμα μου σφραγίδα , καὶ τέλος τῆ διωγμῆ τῆς
 ἰγαπημένης ποιμνίης σου . Ὅτι εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν . Αὐτὴν τὴν
 ὄραν προσήυχετο μία παρθένος , ὅπου ἐκατοῖκα ἐκεῖ πλησίον τῆ Μαρτυρίε
 τῆ Ἀποσόλε . καὶ καθὼς ἐτελείωσε τὸ μεσονύκτιον , ἤκουσε φωνὴν οὐράνιον
 λέγεσαι Οἶτρος ἀρχὴ Ἀποσόλον . καὶ Πέτρος τέλος Μαρτύρων . Τὸ ὅποιον

ἐπληρώθη τότε. Ἐπειδὴ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐβασίλευσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ ἔπαυσαν οἱ διώξεις τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀφοῦ δὲ ἐπλήρωσε τὴν προσοχὴν του ὁ ἅγιος, ἐφίλησε τὸν τάφον τῆ Ἀποστόλου, καὶ τῶν ἀρχιερέων, ὅπου ἦσαν ἐκθῆ εἰς τὸν κοιμητήριον. καὶ οὕτως ὑπέστρεψε πρὸς τοὺς περιβούρους μὲ ἀνδρῶν, καὶ ἀγαλλιώμενον ὁρώσωπον. καὶ ἔξῃς ῥαπτε φῶς ἄρρητον. Ὡς τε ἰθαύμασαν οἱ ὀρώντες, καὶ ἔξεπλήττοντο. Αὐτὴν δὲ τὴν ὥραν ἔρχεται εἰς τὴν χώραν δύο γυναικες μία παρθένος, καὶ ἡ ἄλλη γερότισσα. Ὅπου ἔβασῆσαι δύο εἰκόνας, καὶ πέντερα δερμάτια. Τὰς ὁποίας ἰδὼν ὁ μακάριος. καὶ ἰγνωίσας, ὅτι ὁ Θεὸς τὰς ἀπίστευταῖς ἐπὶ ῥαξὶ· νὰ ἀπλώσκει εἰς τὴν γῆν τὰ δερμάτια; καὶ τὰ σεντόνια ἀνωθεν. καὶ τότε ἐγονάτισεν ἀπάνω εἰς αὐτὰ, καὶ προσήχητο εὐχαριστῶντας τὸν κύριον. καὶ κάμνωντας τὸν σφυρόν του εὐγίνει τὸ ὁμοφόριον. καὶ γυμνάσας τὸν σπράχιλον ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, νὰ τὴν κόψουσι. Οἱ δὲ στρατιῶται εὐλαβουμένοι τὴν ἀρετὴν αὐτῆ ἔμειναν ὡρὸς τὴν σφαγὴν ἀκίνητοι. καὶ δὲν εἶχε προθυμίαν τινὰς νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἀλλὰ ἐφόρσασεν ἕνας τὸν ἄλλον, νὰ γυμνώσῃ τὸ ἔξοφος, καὶ δὲν ἐδύνετο. Τέλος πάντων (ἐπειδὴ ἔξημέρωσε. καὶ ἐφοβούνται μὴ ἀκουσθῆ εἰς τὴν πόλιν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἔλθουσι οἱ Χριστιανοὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσουσι) συμφώνησαν, καὶ ἔβαλε καθ' ἕνα στρατιώτης πέντε φλοεῖα χρυσᾶ κατὰ γῆς, νὰ τὰ ἐπαρῆ ὅλα ὅποιος κόψῃ τὴν κεφαλὴν τῆ Γερομάρτυρος. καὶ τοὺς ὅ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους νικηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀγάπῃν τῆ χρυσίου. Λαβὼν τὰ ἀργύρια ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν. καὶ τότε ἐφυγαν ἀπουδαίως ὅλοι οἱ ἔλληεις. Τὸ δὲ ἅγιον σῶμα τῆ Μάρτυρος ἰσέκειτο ἄραν πολλὴν (ὡ τῆ θαύματος) ὄρθιον, ἕως οὗ ἠκούσῃ ἡ φύμη παιταχοῦ. καὶ τὸ ἔμαθον οἱ Χριστιανοὶ ὅπου ἐφύλαγαν τὴν φυλακὴν. Οἵτινες ταῦτα ὡς ἠκούσαν, ἔδραμον εἰς τὸν τόπον τῆ καταδίκων. καὶ ἰδόντες τὸ ἅγιον λείψαιον, ἔκαμα θρήνον πολὺν ὡς τέκνα πατρὸς φιλόπαιδος, τὴν ὄρφανὴν αὐτῆ ὀδύρομένοι. Ἐσυνάχθη δὲ οὐ μόνον ὅλη ἡ πόλις, ἀλλὰ καὶ τὰ περιχώρα τῆς Αἰγύπτου ἅπαντα. Καὶ πολὺν κοπετὸν ἐποίησαν, καὶ βοήν ἀκατάπαυσον θρήνου ἰντες τοιοῦτου πατρὸς ὑσέρησιν. Καὶ πάντες ἐσωμειρίζονται τίς νὰ ἐπαρῇ κοματὶ ἀπὸ τὰ ρούχα του δι' εὐλάβειαν. Ὅθεν οἱ ἀπουδαίωτεροι ἐτύλιξαν τὸ ἅγιον λείψαιον εἰς τὸ δερμάτι ἐκείνο, καὶ τὴν σινδῶνα, ὅπου ἐδέχθη τὸ αἷμα του. Καὶ δένοντες το σφυγκτῶς, τὸ ἐφύλαγαν, φοβούμενοι τὴν ὀρμὴν τῆ πλήθους, νὰ μῆτο δχεμοιρασθῶν, καὶ ἀρπάξωτο. Μετὰ ταῦτα ἐγίνη φιλονεικία ἀλλήλων τους, θέλοντες τινὲς μὴ νὰ τὸν ἐπαφιάσσω ἐκθῆ εἰς τῆ Ἀποστόλου τὸ κοιμητήριον. Οἱ δὲ ἕτεροι ἔλεγον νὰ τὸν ὑπάγουσι εἰς τὸ τῆ Θεωῶ τῆ πρότερον ἀρχιεραπέυσαντος. Ὅτι ἐκθῆ ἀνιτράφη ὁ ἅγιος. Οἱ δὲ ἀπουδαίωτεροι ἠτοίμωσαν βάρκα (ὅτι πλη-

σίον εἰς τὴν αἰγιαλὴν ὁ ἄνωθεν τόπος εὐρέσκειται) καὶ ἔβαλαν τὸν ἅγιον
 ἐπὶ τὸν ἐπὶ ἡγαν εἰς τὸ πονο λάκαδα καλοῦ μρον. Εἰς τὸ δυσικὸν μέρος τῆς
 πόλεως. Ἐνταφιάζοντες αὐτὸν εὐλαβῶς τῆ κέ. Νοιμβεῖου Μένος, εἰς
 τὸ κοιμητήριον, ὅπε αὐτὸς ὁ ἅγιος ἐκοδόμησεν. Ἀμὴ πειν νὰ τὸν θά-
 ψει, τὸν ὑπὴγαν εἰς τὴν Μιτρόπολιν μέσα εἰς τὸ ἅγιον βῆμα. Καὶ τὸν ἐκά-
 θισαν εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν σὺνθρονον. Καὶ βλέποντες τὸν ὅλος ὁ λαὸς εἰς τὸν
 θρόνον καθεῖκτον, ἔπαυσαν τὸν θρήνον, καὶ ἐπαρηγορήθησαν. Ὅτι ζῶντες τε
 δὴν ἠθέλησεν ἀκαθίστη εἰς τὸν θρόνον ἐκείνον, ἀλλὰ εἰς τὸ ὑποπόδιον ἐκάθι-
 το. Οἱ δὲ κληρικοὶ μὴ ἠξέυροντες τὴν αἰτίαν ἐσκαιδαλίζονταν γογγίζοντες.
 καὶ ἐρωτῶντες αὐτὸν τινὲς ἱερεῖς μουσικά, ὁρατὶ ἐκαταφρόνα τοιοτρόπως τὸ
 μέγα τῆς ἀρχιερασύνης ἀξίωμα, νὰ κάθεται κατὰ γῆς ἐνδεδυμένος Πατε-
 ραρχικῆς στολῆς, ἀπεκρίνατο λέγωντας. Μή με ἀναγκάζετε, νὰ κάθισω εἰς τὸ
 ἱερόν σὺνθρονον. Ὅτι φόβος, καὶ τρόμος καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν μου ὅταν
 πλησιάσω εἰς τὸν θρόνον. Διατὶ βλέπω θεῖαν τιμὴν, καὶ φωτεινὴν δύναμιν, ὅπε
 εἰς αὐτὸν καθεζεται. Ὅθεν ὑπὸ τὴν χαρὰν, καὶ τὸν φόβον θαυμάζομαι. Μὴ
 ἠξέυρωντας τὴν νὰ καμῶ. καὶ δι' αὐτὸ καθεζομαι εἰς τὸ ὑποπόδιον. καὶ τότε με
 φόβον ἀμέτρητον, διὰ νὰ μὴ σκαδαλίζεται ὁ λαός, νὰ με κατακρίνεσιν. Ἰδὲ
 εἶπονσας τὴν ἀφορμὴν, καὶ παρακαλῶσας ὅταν με ἴδῃτε πλέον ἔπε ποιῶντα,
 νὰ μή με περὶ ζῆτε Ἀλλὰ μᾶλλον κενεθίσησθε τὸν λαόν, νὰ μὴ σκαδαλι-
 ζωνται. Διὰ ταῦτ' ἐν τὴν αἰτίαν ἀνέβασαν τὸ ἅγιον αὐτῶ λείψανον εἰς τὸ
 ἱερόν σὺνθρονον, νὰ τὸν ἴδεν νὰ χαρῶσιν. Ἐπειδὴ αἱ ταπεινῶφρων δὴν ἐκάθη-
 σε ζῶντες τε. Τέτε γλυχομίνε, ἠφειραν πλησίον τῶ θρόνου τ' Ἀχιλλᾶ οἱ Ἐπί-
 σκοποποι. Καὶ τῶ ἔβαλαν τῶ ἁγίος τὸ ἁμοφόριον. Χειροτονήσατες αὐτὸν Πατε-
 ραρχῶ, καθὼς ὁ μέγας Πέτρος ἐπρίσαξε. Τὸν ὁποῖον ἐνταφίασε μεγαλο-
 πρεπῶς, καὶ φιλότιμα με σινδόνια, καὶ μύρα πολυτελῆ καθὼς ἐπρῆσεν. καὶ
 τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπε αὐτὸς ἐκτίσεν. Εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὰ
 σημεῖα, καὶ θαύματα. Ἐῶς τὴν σήμερον γίνονται εἰς δόξαν Χριστοῦ τῶ ἀληθινῶ
 Θεοῦ ἡμῶν. Ὡ πρέπει τιμῆ, καὶ προσκύνσεις εἰς τὸς αἰῶνας τῶ αἰῶνων.
 Ἀμήν.

Τῆ Τέταρτῃ

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω Ω

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

Καὶ Θεοφόρου, Πατρὸς ἡμεῶν

ΓΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

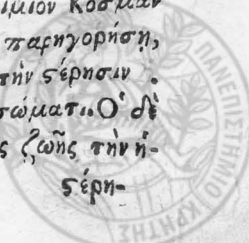
ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Τὸν καιρὸν τῆ Βασιλείας Λέοντος Γ' αὐτοῦ ἦτον ἡ μεγαλόπολις Δαμασκός τῆς ἀγαρκυῶν ὑπεξούσιος. Καὶ ὅλοι οἱ πολῖται ἦσαν ἀλλόπιστοι. Μόνον ἓνα ἀνδρόγυνον ἐνάρετον, καὶ χαλεπομένον ἐλάτρουσαν τὸν ἀληθινόν, καὶ ἐφυλάξαν ἀκεῖβῶς τὴν εὐσεβειαν. Οἱ φηνήτορες λέγω τῆ θραυσίου Γωάννου. Οἵτινες μόνοι ἐφαίνονταν ὡς ἐν μέσῳ τῆς ἀκανθῶν ῥόδα ἐνώδη, καὶ εὐδαλίστα, τηρήσαντες ἕως τέλους τὴν χρεῖσιν ἀνάμεινον κλῆσιν ἀνάμεινον εἰς τόσους ἀσβεῖς, ὡς κλῆρον λαμπρὸν, καὶ πλοῦτον ἀναφάριτον. Ὅθεν τὸσον τῆς ὑψωσεν ἡ ἀρετὴ, καὶ τοῖς ποτρώως τῆς ἐθαυμάσασεν, ὅπερ ἔγνωσαν καὶ ταί, καὶ ἡ γερμάνος τῆς κυρίων αὐτῆς (ὡ τῆ θάυματος ῥοῖα ἡ μάλωτοι. Καθώς

θώς ποτε, καὶ τὸν Δαυὶδ, καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας εἰς τοὺς ἀστυχείους, καὶ τὸν
 Ἰωσήφ εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν ὁ κύριος ἐθαυμάσασεν. Οὐ-
 τω λέγω, καὶ τώρα πάλιν εἰς τὴν Δαμασκὸν μετὰ τὸν εἶναι ὁ πατήρ τῶ Ἰωάν-
 νη ἐνάριτος, τὸν ἐδόξασεν ὁ κύριος. Καὶ ἦτον τῶ ἀμοιρᾷ πρωτοσύμβελος.
 Τῶτο ἔσερξεν ὁ ἀσπίβης ἐκείνος, νὰ ἔχη μύστω, καὶ κοιωνόν εἰς τὰς βελὰς
 ἓνα ἀλλότριον τῆς θρησκείας του, διὰ τὸν πλοῦτον αὐτῶ, καὶ τὴν τῶ γένους του
 φιλοφάνειαν. Καὶ τὸν ἔκαμε διοικητὴν τῶ δημοσίων πραγμάτων, καὶ ἐκυβέρ-
 να τὴν χώραν μετὰ δικαίαν σύνευν, καὶ σοφίαν θαυμάσιον. Ἦτον δὲ καὶ κατα-
 πολλὰ εὐσπλαγχνος, καὶ ἐδίδεν ὅλον τὸν πλοῦτον πεκαθ' ἑκάστῶ, εἰς αἰχ-
 μάλωτους, καὶ τοὺς ἐλύτρωνεν ἀπὸ τοὺς ἀγαθῶν διὰ νὰ μὴ κινδυνεύουσι
 ψυχῆτε, καὶ σώματι. Ἐπειτα τοὺς ἐδίδε, καὶ τόπον νὰ ἀπέρρουσι, νὰ εὐγάνουσι
 πρὸς αὐτάργεια τὴν ζωοτροφίαν τους, ὅσοι ἤθελεν νὰ δατομῶνεν εἰς ἐκείνα τὰ
 μέρη, ὅπου ἔχε χωράφια. Ἦ γουσι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ παλαισίνῶ. Εἰς τὰς
 ὁποίας χώρας ἔχε πολλὰ πράγματα. Ὅσοι δὲ πάλιν δὲν ἀγαπῶσαν νὰ
 μείνωσι, τῶς ἐδίδε γραφικῶς τὴν λυτρωσιν, καὶ ἔξοδον διὰ τὸν δρόμον. Νὰ ὑ-
 πάγουσι ὅπου καθ' ἑνάς ἐβούλετο. καὶ ἀπλᾶς εἰπεῖν ἅπαντα ποσᾶς δὲν ἔξο-
 διάζεν εἰς συμπόσια, ἢ εἰς πολυτίμα φορέματα. Καὶ ἄλλα μάταια πράγμα-
 τα. Καθὼς τὸ κάμνουσι οἱ πλούσιοι. Ἀλλὰ τὰ ἐδίδεν εἰς ὑπηρεσίαν θεάρετον.
 Διὰ τὴν ὁποίαν φιλόπρωχον γνώμῶν, τῶ ἐδωκεν ὁ θεὸς ἓνα παιδίον ἀξιοθαύ-
 μασον. Ἰωάννῶν λέγω τὸν χαριτώνημον, τὸν παγκόσμιον φωστῆρα τῆς Ἐκ-
 κλήσιας μας. Τὴν ὁποίαν ἐσόλισε μετὰ τόσα τροπᾶεια παναρμόνοια. Ἐχάρη
 γουὶν πᾶς τῶ ἐχάρισε κληρομία ὁ κύριος, καὶ ἐγύρθε τινὰ μαθηματικόν,
 καὶ σοφώτατον διδάσκαλον, νὰ ἐρμηνεύσῃ τῶ παιδὶς γράμματα. Τὸν ὁποῖον
 ἔχε πόσον ἀνείκασον, νὰ κάμῃ μέγαν φιλόσοφον, καὶ ἐπειδὴ ὁ πόσοσ τε ἦτον
 ἀγαθός, καὶ θεάριτος, τῶ ἐσεῖλεν ὁ παντοδύναμος ἓνα κατὰ τὴν δόξαν ὁ-
 πῶ εἶχεν ὁ αἰμνησος. καὶ ἀκούσατε. Οἱ βάρβαροι ἐκείνης τῆς πόλιως ἠχ-
 μαλώθησαν πολλοὺς Χριστιανούς ἀπὸ θεαφόρους τόπους, καὶ τοὺς ἔφεραν ἐκεῖ
 εἰς τὴν χώραν, καὶ ἄλλους μὲν ἐπούλησαν. Ἀλλους ἤθελεν νὰ κόψουσι, θεα-
 τὶ δὲν ἤθελε τινὰς νὰ τοὺς ἀγοράσῃ. Ἀνάμεσον εἰς τοὺς ὁποίους ἔτυχε ἓνας
 μοναχός ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν εὐμορφος εἰς τὴν ὄψιν. Κοσμᾶς τὴν κλήσιν. Καθὼς
 εἰς τὸ γῆμα σεμνός τε, καὶ κόσμιος, εἰς δὲ τὴν ψυχὴν κοσμιώτερος. Καθὼς
 οὖν ἐπῆραν τοὺς σκλάβους, καὶ ὑπήγχαν νὰ τοὺς σφάξουσι οἱ βάρβαροι, ἔτυ-
 χεν ἐκεῖ πλησίον ὁ πατήρ τῶ Ἰωάννη. Καὶ βλέπων τὸν τίμιον Κοσμᾶν
 σκυθροπὸν εἰς τὴν ὄψιν, καὶ διακρυαράινοντα, ἐσίμωσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ,
 καὶ λέγειτε. Διατὶ κλαίεις ἄνθρωπε τῶ θεῶ, τούτου τῶ κόσμου τὴν σέρησιν.
 Ὅπῶ τὸν ἀπαρνήθης, καὶ καθᾶς εἰς βλέπω ἀπενεκρώθης τῶ σώματι. Ὁ δὲ
 ἀπεκρίνατο. Δὲν λυποῦμαι (ὁ θεὸς τὸ γινώσκει) τῆς παρήσις ζωῆς τὴν ἡ-

ἄλλοι

εἴρησιν. Ὅτι ἐγὼ ἐκκράθισκα εἰς τὴν σάρκα, καὶ θῶς ἄριστος, καὶ τὸν κόσμον
 ἀρνήθηκα. Ἀλλὰ λυπῆμαι, καὶ θλίβομαι, πῶς ἔμαθα ὅλας τὰς ἐπιστή-
 μας τῆς Φιλοσοφίας, Ῥητορικὴν, Διαλεκτικὴν, Ἀριθμητικὴν, Γεωμετρίαν,
 καὶ πᾶσαν ἄλλω ἐγκύκλιον σοφίαν, καὶ παιδίαν. Καὶ μάλιστα τὴν χαρ-
 μίσουσαν Μεσικὴν, τὴν ὀφέλιμον, καὶ ψυχροσωπείον. Ἐτι δὲ καὶ δὸτὸ τὴν
 Ἀστρολογίαν ὄλλω, δὲν ἄφηκα τίποτος. Διὰ τὸ καταλάβω δὸτὸ τὴν ἰσαρμο-
 σίαν, καὶ καλλονὴν, τῆς κτισμάτων, τὸν κτίσιον, καὶ δημιουργὸν ἀπάσης τῆς
 κτίσεως. Ἐπειτα ἀφ' ἔμαθα ὄλλω τὴν ἔξω σοφίαν, ἔπειθ' ἔδουθηκα, καὶ τὴν
 ἰδικήν μου Θεολογίαν. καὶ διὰ τὸ δέν με ἔτυχε ἀκόμι τινὰς μαθητῆς, νὰ τὸν
 εἰρήσω τῆς σοφίας μου διὰ δόχον λυπῆμαι δι' αὐτὸ πείσασα, καὶ θλίβομαι. Ὅ-
 τι καθὼς ποιεῖσιν ὅσοι ἔχουσι πλεῖστον, καὶ χεῖρα, νὰ γηρησῶσι τέκνα,
 διὰ τὸ κληρονομήσουσι τὸ παράγματους. Τοιοῦτό τις ἐπιποθεῖσι, καὶ οἱ Φι-
 λόσοφοι, νὰ εἰρήσωσι διὰ δόχους τῆς σοφίας αὐτῆς, καὶ μαθήσεως. Διὰ τὸ
 εἶχον τὴν μνήμην, καὶ σὺ μὲν ἀθάνατον. Ὅτι τὸ εἶναι τῆς ἀγαθοῦτος ἰδίου,
 νὰ μεταδίδῃ, καὶ εἰς ἄλλους τὸν πλεῖστον. καὶ ὅποιος δὲν ἔχει τοιαύτην γνώ-
 μιν μεταδοτικὴν, καὶ φιλοτεκνον, δὲν εἶναι καλός, ἀλλὰ φθονερός, καὶ αὐτοχρ-
 ἄνθρωπος. Ὁ δὲν εἶπε εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν ἀπέρχεται, ἀσθεδίπλασίονα τὸν
 ταλαίην. Ἀλλὰ θέλει κατακερθεῖν εἰς πῦρ ἀτελεύτητον, ὡς ἀχρεῖος δέλος.
 καὶ ἀνωφελῆτος. Διὰ ταύτην ἐν τὴν αἰτίαν σκυθραπαζῶ, καὶ θλίβομαι,
 φοβερῆτος μήπως, καὶ σωμαρθεμίσσημε ὁ δεσποτῆς, με τὸν ποιητὸν ἐκείνῳ
 δέλον, ὅτι ἔκουφε τὸ ταλαίην. Ταῦτα ἀπέσας ὁ ἐυχρηστὸς ἐκείνος ἀνὴρ. Ὁ-
 ποῦ εἶχε τόσον πόθον, νὰ εἴρη τοῖτον σοφώτατον ἀνδραπό, ἠγαλλιάσα-
 το. καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τὸν ποιεῖτον. Με λυπᾶσαι διὰ τὴν αἰτίαν ταύ-
 την διδάσκαλε. καὶ ἴσως νὰ σοῦ δώσῃ ὁ κύριος τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας-
 σου. Ταῦτα εἰπὼν ἔδραμε πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Σαρακηνῶν. καὶ τὸ ἐζητήσε
 ταύτην τὴν χάριν. νὰ τὸ χεῖρη αὐτὸν τὸν ἀχμαλώτον. καὶ αὐτὸς τὸν ἔδω-
 κε πᾶραυτα. καὶ πέρναντοῖτον εἰς τὴν οἰκίαν τε, τὸν ἐφίλῳσε πλεσίως, καὶ
 λέγειτε. Γινώσκε σοφώτατε πάντων ἀνδράπων, καὶ λογιώτατε, ὅτι οὐ μόν-
 ον δὸτὸ τὴν δεινήν σε ἀχμαλωσίαν ἐλύτρωσα. Ἀλλὰ καὶ κοινωνοῦ τῆς οἰ-
 κίας μου, καὶ σωμαρθεσὶ τέλει σε φηρίζω δὸτὸ τὴν σήμερον. Νὰ ἴσαι εἰς ὅλαις
 με τῆς χαρῆς, καὶ θλιφῆς συμμετόχος, καὶ ἄλλω χάριν δὲν ζητᾷ τῆς ἀ-
 γιωσύνης σου. Εἰμὶ μόνον νὰ βαλῆς ἄλλο τὸ πόθον σου, νὰ μαθητεύσης ἐπὶ τα-
 τὰ δύο παιδία μου, ὄλλω τὴν σοφίαν ὅποιον ὅτι ἠξέυρεις, καὶ παιδεύσιν.
 Ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ μὲν Ἰωάννης εἶναι κατὰ σάρκα τέκνον μου γνησίον. Ὁ δὲ
 Κοσμῆς ὁ συναντομῶς σου εἶναι δὸτὸ τὰ ἱεροσόλυμα. καὶ διατὶ δὸτὸ μικρὸς ἐμει-
 νον ἀρφαρός, τὸν ἐπῆρα διὰ τὴν ψυχὴν μου. καὶ δέντον ἀγαπᾷ δὸτὸ τὸν Ἰωάννην
 ποσῶς ὀλιγώτερον. Ὁ δὲ Φιλόσοφος, καὶ κόσμος Κοσμῆς ἀπέσας ταῦτα

ἡγαλιάσατο, καὶ ὡς περ μία διψῶσα ἑλαφος, ὅπουται τρέχει εἰς τὴν πηγὴν
 τῆ ὕδατος. Οὕτω καὶ αὐτὸς μὲ πόσον πόθον ἔδειχεν, πρὸς τὰς μαθητὰς τὴν
 φιλοσοφίαν. Οἱ δὲ νέοι ἔτυχοι, καὶ οἱ κύριοι αὐτῆς δεξιᾶς φύσεως. Ὁ πῦρ
 μὲν Ἰωάννης ἔδειχεν, ὡς αἰτὸς εἰς τὸν αἶρα πεταμένος. Ὁ δὲ Κοσμᾶς ὡς ἀνέ-
 να καράβι μὲ πολλὰ ἄρμιστα, ὅταν τῆ φυσῆ ἀπὸ τὴν πύρην ὁ ζεφυρος. καὶ
 πόσον ἐσπέδασαν, καὶ ἔμαθον μὲ τὸν ὀξύτητα τῆς φύσεως. καὶ μὲ τὸν πολὺν-
 τες πόθον, καὶ κακοπάθειαν. Ὁ πῦρ εἰς ὀλίγους χρόνους ἔγιναι τέλει εἰς ὅλας
 τὰς ὀπισθίας. Διὰ τὴν μὴ λέγω μίαν πρὸς μίαν ἕξωρα. Καθὼς ἀπὸ τὰ
 ποιημάτων, καὶ συγγραμμάτων φαίνεται, καὶ ἔξοχῶς ὁ χαριτωμένος, ὁ εἰς ἔ-
 παινον προκείμενον. (Ὁ τί διὰ τὸν μακάριον Κοσμᾶν, εἴ ποτε ἄλλην ἡμέ-
 ραν ὅταν ἦτον ἡ μνήμη του) ὅστις ἐρχομὲν τὸς λόγους περὶ τῆς ὀρθοδόξου,
 καὶ ἀληθοῦς ἡμεῶν πίστεως. Κατὰ τῆς αἰρετικῶν. Ἐπι δε καὶ παρηγορικῆς,
 καὶ ἀλλὰ ψυχοφελῆ διδάγματα, καὶ δόγματα πάνσοφα. καὶ πάλιν μὲ
 ὀληντατὴν σοφίαν ποσῶς δὲν ἐπαίρειτο. Ἀλλὰ καθὼς τὰ εὐχρηστάτα δέν-
 δρη, καὶ ὑκάρπα, ὅσον εἶναι τὰς καρπὲς φορτωμένα, τοσοῦτον κλίνουσι
 πρὸς τὴν γῆν. καὶ ποσῶς δὲν ἐπαίρονται. Οὕτω καὶ οὗτος ὁ πάνσοφος ἔσον
 ἔχει σοφίαν ὀδωσοτερον, τοσοῦτον μᾶλλον ἐταπεινῶντο. καὶ ὑψωνε τὸν
 γόν πρὸς μυσηκώτερον ἀνάβασιν. Ἀρῶ λοιπὸν ἐγνώρισε τοὺς μαθητὰς ὁ
 διδασκαλος, πῶς ἐφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς σοφίας, προσῆλθε πρὸς τὸν πα-
 τέραι τους λέγωντας. Ἰδοὺ κυρεῖ, καθὼς εἶχες πόθον ἔγιναι εἰς τὴν σοφίαν οἱ
 υἱοῦ σου θαυμάσιοι. Ὅτι δὲν εὐχαριστήσαν ἡ γένουμι μόνον αἰς ὁ διδασκα-
 λος Ἀλλὰ διὰ τὸ τῆς φύσεως αὐτῆς μεγέθος, καὶ διὰ τὸν πολὺν πόθον,
 καὶ κόπον (ἴσως δὲ ἦτον, καὶ Θεοῦ φώτισις, καὶ τοὺς αὐξησε τῆς σοφίας τὸ
 χάρισμα) ὑψιπετεροίμου εἰς τὸ ὑψος τῆς Φιλοσοφίας ἔγιναι. Ἀλλὰ τὸν ἐ-
 παιδὴ τίποτα πλὴν ἀπὸ ἡμένα ποσῶς δὲν χρειάζονται, ζητῶ ἀπὸ τὴν εὐγέ-
 νειας σου τὴν χάριν αὐτῆν, πρὸς ἀντιμισθίαν τῆ κόπουμου. Νὰ μοῦ δώ-
 σης συχώρησιν. Νὰ ὑπάγω εἰς κανένα ἀσκητικὸν, νὰ ἐξιδράμω τὴν ἀνα-
 σοφίαν. Πρὸς τὴν ὀπίσταν φιλοσοφίαν καθεδρησεν. Ὁ δὲ ἀκέραιος
 αὐτὰ ἐπίσταν ἡ ψυχῆς, νὰ χωρεθῆ τοιοῦτον ἄθρονον χρισμῶν. Ἀ μὴ
 πάλιν, διὰ τὴν μὴ φιλῆ πρὸς τὸν ὑψιπέτη ἀχαιρος, ἔδωκεν αὐτῷ διὰ ἔξο-
 δον τῆς ὀδοῦ πολεματικὰ ἀργύρια. καὶ λαμβάνων εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον
 συχώρησιν, ἀνεχώρησεν, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν λαύραν τῆς ἀγίης Σάββας ἐπέ-
 ρασε τὸ ὑπολειπὸν τῆς ζωῆς, μὲ πολιτείας θαυμάσιοι. Ὅθεν μὴ τὸ τέλος
 ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἐκείθεν μακαριότητα. Ομοίως καὶ ὁ πατὴρ τῆ Ἰωάννης
 ὀλίγοι κερὸν ἐκοιμηθηκεν. Ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς Σαρακηνῶν δακτε τῆ Ἰωάν-
 νος τὸ ἀξίωμα τῆ πατρὸς αὐτῆ. καὶ τὸν ἐψέφισε πρωτοσύμβουλον. Τὸ ὅπου ὅσον
 ὑψιπέτη ἔλαβε βανικῶς. Διὰ τὴν μὴ φαιῆ πρὸς τὸν ἀργοντα τοσῶτον φη-

Ἐκλογ.

λόνεικος. Ἀ μὴ ἠ γνώμητι ἦτον, νά ἀναχωρήσῃ δὲ τὸν κόσμον, νά εὔρη τὴν
 σωτηρίαν σου. Τὸν κληρὸν ἐκέλευον ἦτον αὐτοκράτωρ Ρώμαιων Λέων ὁ Ἰσάυ-
 ρος, ὡς ἀνωθεν ἐποικῆν. Ὅστις ὡς ἄλλος Λέων ἀρπάξων, καὶ ἀρνούμενος,
 ἐσπάραττε τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Χριστοῦ ὁμολογησῆς, παιδεύοντας ὅσους
 ἐπροσκυμοῦσαι τὰς ἀγίας εἰκόνας. Τὰς ὁποίας ἔκαμε καθ' ἐκάστῳ ὁ ἀλιπί-
 ρος. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἰωάννης ἐγραφε πολλάκις ἐπιστολάς. Καὶ τὰς ἐσελκε
 δὲ τὴν Δαμασκὸν εἰς τὴν βασιλεύουσαν. Μὲ τὰς ὁποίας ἐξεφαύλιζε τὸ
 δόγμα τῆ Θερωμένου, ὡς περὶ μὲ χα χάραις τῆ πνεύματος. Ἀποδείχων-
 τας μὲ συλλογισμούς, Φιλοσοφίας, καὶ μὲ παλαιῶν ἀγίων Ἰσορίαις, καὶ ὑπο-
 δείγματα ἀναγκαίαν τὴν ἡβ σιπῶν εἰκόων προσκυκῆσιν. καὶ ὅτι ὁποιοίς
 ὑβρίζει, καὶ ἀτιμάζειται, εἶναι φαιρὰ ἀίρετικός, καὶ ἀντίθετος. Ταύτας τὰς
 Ἐπιστολάς ἐσελκε εἰς πολλοὺς αἰθράπης. Διὰ τὰς δέχηται εἶναι τῆ ἄλ-
 λου. Νά σεριώνουται εἰς τὴν ὑσέβειαν. Καὶ νά ἠξυρῶν νά διδοῦν κατὰ
 ἡβ εἰκονομάχων δάκρυον. Ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς ἔκαμε μὲ τινὰς κα-
 κοτρόπους τρόπον, καὶ μέθοδον τοιαύτην, ὅπου τῆ ἰδῶσαι μία δὲ τὰς Ἐπι-
 στολάς τῆ Ἰωάννου. Τὴν ὁποία ἰδεξε τῶν διδασκάλων ἱρατῶντας, εἰάν
 ἠξυρῶν τινὰς ἀπ' ἐκείνους, νά μιμηθῆ τὴν εἰκόνα τῆ θράμματος. Εὐρέθη
 χούν εἶναι εἰς τὴν καλλιγραφίαν καταπολλὰ ἔμπειρος. Ὅστις ἔταξε τῆ Βα-
 σιλείως, νά τὰ κάμῃ ὁμοία τούτων. Τοῦτον ἐπρόσαξεν ὁ πεπονηρῶμένος βα-
 σιλεὺς, καὶ ἐγραφε πρὸς αὐτὸν ὡς ἐπὶ προσώπου τῆ Ἰωάννου Ἐπιστολήν. Εἰς
 τὴν ὁποία τοιαῦτα ἔλεγε. Βασιλεῦ πολυχρησιμῆ τὴν ὀρέπουσαν εὐγνω-
 μοσύνην, καὶ τὸ προσῆκον σέβας δποῖέω τὴν βασιλείαν σου, διὰ τὴν ὁμοιό-
 τητα τῆς πιστεύμας. καὶ νά ἠξυρῆς ὅτι τὸν κληρὸν ἐπέτον εἶναι ἀμελημένη
 πολλὰ ἠ πόλις ἰπουτῆ τῆς Δαμασκῶ. Ὅτι τὸ στρατιωτικὸν τῶν ἀγαθῶν ἠ-
 σθένεισε πείρασα, καὶ ὀλιγὸς ὄσει. Λοιπὸν εἶλαί με σόλον πολλὴ ὄσον δύνε-
 σαι. Νά τὴν ἐπάρης χωρὶς τινὰ πάλεμον, καὶ σοῦ βοηθῶ, καὶ ἐγὼ εἰς ἐτέτο.
 Ἐπειδὴ ὀλητὴ πάλις εἶναι χριδὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Τοῦτου ἠχυομένου τῆ
 θράμματος, ἐγραφε, καὶ ἄλλα διὰ χειρὸς τοῦ Θερωμένου πρὸ τὸν ἀρχον-
 τα τῆς Δαμασκῆ τὰ τα λέγοντας. Δὲν ὁ δαμακαρότερον τῆς ἀγάπης. Ὅτι
 νά φυλάγῃ πᾶς εἶναι τὰς συνθηκὰς εἰρήνευκας, εἶναι ἐπαινετὸν, καὶ φιλόθεον.
 Διατέτο δὲν θέλων νά χαλάσω τὴν φιλίαν, ὅπου ἔχω μὲ τὴν ἐννεϊάν σου.
 Μὲ ὄλον ὅπου, καὶ εἶναι ἀρεβῶν φίλος σου, μὲ ὄθρακία, καὶ πρσκαλεῖ εἰς
 αὐτὸ. καὶ πολλὰκις μοῦ ἐσελε θράμματα. Νά ἐλθῶ νά κρυψῶ τὴν χῶ-
 ραν σου, καὶ διὰ τὰ πρσωθῆς πῶς λέγω ἀληθείαν σὲ ἐλλαμει δὲ τὰς Ἐπι-
 στολάς σου. Διὰ τὰ ἐγνωσῆς τὴν ἀληθῆ φιλίαν μου, καὶ το δολῶν, καὶ δὲ
 σροπία ἐκείνου, ὅπου τὸ ἐγραφε. Αὐτὰ τὰ δύο θράμματα ἐσελκε ὁ Λειοτῶν
 υμος, καὶ ὀφιογνώμων εἰς τὸν ὄλον, μὲ δούλοντου πρὸς τὸν βάρβαρον. Οἱ ὀ-
 πῶος

ποιός ἰδὼν αὐτὰ ἰδυμάθη ἀμέτρητα, καὶ προσκαλίσας τὸν ἅγιον τὰ ἰδέε-
 ξι. Ὁ ὁποῖος ἐκαταλαβε τὸν δόλον τῆ Λέοντος, καὶ ἐπροφασίζετο, πῶς οὔτε
 κὰν εἰς τὸ νοῦν τοῦ ὄβαλε, καὶ εἰς τὸ ἐζήτησε διωρεῖαι, νὰ ἄποδίδῃ τὴν
 ἄδικον μαίαι τῆ δυασίβους, καὶ λοξότητα. Ἀ μὴ δέντου ἐπίστυσει ὁ βάρβα-
 ρος. Οὔτε χαρὸν τῆ ἰδωκεν ὑπὸ τῆ θυμοῦ νικώ μῦθος. Ἀλλὰ προσάσσει, νὰ
 κόψου τὴν αἰεθυμων ὡς υπεύθυμων. Ἐκόπη λοιπὸν ἡ δεξιά ἐκείνη, ὅπου
 ἤλεγχε τοὺς μισῶντας τὸν κύριον, καὶ ἐβάπη μετὰ τὸ ἴδιον αὐτῆς αἵμα ἀντιμί-
 λαιος, ὅπου ἐβαφετο προτερον. Τὴν ὁποῖαν ἐκρέμασαν εἰς τὴν ἀγορὰν, νὰ τὴν
 βλέπουσιν ἅπαντες. Ἀφού γυν ἐπίρασεν ἡ ἡμέρα, ζεσελε τὸ βράδυ μισίτας
 ὁ Ἰωάννης, παρακαλῶντας τὸν βάρβαρον, νὰ τῆ χερσὶ τὴν κεκομμένην χεῖ-
 ρα. Νὰ τὴν ἐκταφίαιση. Διὰ νὰ ἐλαφρύνου οἱ πόνοι του. Ὁ δὲ ἔσπερξε, καὶ τὴν
 ἰδωκε. Λοβαῖν οὐκ αὐτὴν ὁ ἅγιος, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ναόν, ὅπου ἔρχετο εἰς τὴν
 οἰκίαι του, ἐπιστεφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας εἰκόνας τῆς θεο-
 μήτορος. καὶ βανωντας τὴν κεκομμένην δεξιὰν εἰς τὸν τόπον τῆς, ἔλεγε ταῦτα
 μετὰ δακρυῶν, καὶ πίσιως, ἐκ βάθους καρδίας σενάζωντας.

- Δίαπεινα πᾶναγιε μήτηρ, ἡ τὸν θυμόν μου τεκῆσα.
 - Διὰ τὰς θείας εἰκόνας, ἡ δεξιὰ μου ἐκόπη.
 - Οὐκ ἀγνοεῖς τὴν αἰτίαι δι' ἡν ἐμάνη ὁ Λέων.
 - Πρόφθασον τοίνυ ὡς τάχος. Καὶ ἴασαί με τὴν χεῖρα.
 - Ἡ δεξιά τῆ ὑψίσεως, ἡ ἀπὸ σῆ σαρκωθέντα.
 - Πολλὰς ποιῆ τὰς δυνάμεις, διὰ τῆς μιστιπίας.
 - Τὴν δεξιάν μου, καὶ ταύτην, νῦν ἰασάτο λιπαῖσ σου.
 - Ὡς ἂν σὲς ὑμνες, ἐς δοῖεις, καὶ τῆ ἐκ σῆ σαρκωθέντος.
 - Ἐν ῥυθμικαῖς ἀρμονίαις, σογγραφετα θεοτόκει.
 - Καὶ σιυεργὸς χρηματίση τῆς ὀρθοδόξε λατρείας.
 - Δύνασαι γδ ὅσα θέλεις, ὡς τῆ θεῆ μήτηρ ἔσα.
- Ταῦτα λέγων μετὰ δακρυῶν ὁ Ἰωάννης ἀπεκοιμήθη. Καὶ θεωρεῖ τὴν ἀ-
 γίαν εἰκόνα τῆς ἀειπαρθένου, καὶ λέγει του με ἰλαρὸν ὄμμα, καὶ ὑσπλαγ-
 χνος. Ἰδού ἰατρευθη ἡ χεῖρ σου, καὶ μὴν ἔχης πλέον δι' αὐτὸ τινὰ ἔννοια. Ἀλλ-
 λά ποίησον αὐτὴν καλαμον γραμματικῆς ἔξυγράφου. Καθὼς δὲ πᾶρα μὲ
 ἔταξες. Τότες ἐξύπνησεν ὁ ἅγιος, καὶ βλέπωντας τεθεραπυμέλιω (ὡ τῆς
 ἀφάτου δυνάμεώς σου πατάχαιτε) καὶ κολλημένω τὴν δεξιὰν αὐτῆ, ἡ γαλ-
 λιάσατο πρὸ πνεύματι ἐπὶ τῆ σωτῆρι Θεῷ, καὶ τῆ τοῦ πυμντεῖ. Ὅτι ἐποίη-
 σεν αὐτὰ μεγαλεία ὁ δυνάτος. Ὁ λῶν τ' ἐπὶ λοιποὺν νικαίε φαιλον εὐφρα-
 νόμμος ὡδὴν τὰ θεῷ, καὶ ἄσμα κανόν εὐχαριστήριον λέγοντας. Ἡ δεξιὰ-
 σου χεῖρ κύριε ἐν ἰχρὺ διδύξασαι. Ἡ δεξιὰ σου τὴν θραυθίσαι μου δε-
 ξιά

ξιανιάσαστο. καὶ δια ταύτης θραύσει ἐχθρούς, τοὺς μη τιμῶντας τὴν σὴν
 σέβασμαιν εἰκόνα, καὶ τῆς τιμοῦσης σε. Καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου σω-
 τειφεις τοὺς ὑπαιτίους εἰκονοθραύσαι διὰ χειροσμου. Ἐπέρασεν ἔν ὄλην
 τὴν ἐπίλοιπον νύκτα ἀγαλλιωμένος, ψαλλων ἐγνώμια τῆς παιμνιῆς θιο-
 κίτορος. Ὁ ται ὄξημέρωσε, καὶ ἴδασιν οἱ γείτονες τὸ θαυμάσιον, ὑπῆλθαι τινὲς
 ἀπὸ τῆς Σαρακηνούς μισοῦ χειροί. καὶ λέγουσι πρὸς τὸν ἄρχοντα. Ὅτι δὲν
 κοψαι τὴν χεῖρα τῆ Γωάννη, ἀλλὰ τινὸς ἄλλε δούλε ἢ φίλου τευ. Ὅστις
 διὰ νὰ κάμη καλοσινῶν τῆ αὐθεντότε, ἔσερξε μὲ ἀργύρια. καὶ ἐκοψαν
 ἀντὶς ἰκείνου τὴν χεῖρα του. Ὁ μοίως καὶ οἱ δῆμοι ἔλαβεν χρήματα. καὶ δὲν
 ἔκαμαν κατὰ τὸ πρόσαγμα. Τότε πρόσασει ὁ ἄρχων νὰ ἔλθῃ ὁ Γωάννης,
 νὰ ἰδοῦσι τὰς χεῖρα του. καὶ προσελθὼν ἔδειξε τὴν ἐκκοπῆσαι χεῖρα. Ἡ-
 τισ εἶχε μίαν γραμμὴν τρυγύρου. καὶ φαίντο τὸ σημεῖον τῆς ἐκκοπῆς. Τὸ ὁ-
 ποῖον ὠκενόμισεν ἡ παναγία, πρὸς ἀψώδῃ Μαρτυριαν τῆς ὑποδέσιως.
 Λέγειται ὁ βάρβαρος. Τίς ἰατρός σε ἐθεράπευσε. Καὶ ποῖα βότανα ἔβαλες;
 Ὁ δὲ λαμπρῶ τῆ φωνῆ κήρυξ τῆ θαύματος γίνεται, λέγωντας. Ὁ κύριός με
 ὁ παντοδυναμώτατος ἰατρός, ὅπῃ ἔχει ἴσιν τὴν δύναμιν πρὸς τὴν θέλη-
 σιν. Ὁ δὲ ἄρχων ἀπεκρίνατο. Ἀνεύθυνος εἶσαι ὡς φαίνεται. καὶ ἀδίκως σε
 ἐκατοκενα. Διατὶ δὲν ἐσυλλογιόθηκα ἐπιμελῶς τὴν ὑποδασιν. Ἀλλὰ πα-
 ρακαλῶ σε συχώρισόν μοι. Καὶ ἔχει τὴν προτέραν τιμὴν, νὰ εἶσαι πρωτο-
 συμβολέσμου καὶ πάσωσης, νὰ μὴ κάμω ποτὲ τίποτεας χωρὶς τὴν βελήν-
 σε. Ὁ δὲ ἔπισεν εἰς ταύς πόδας αὐτῆ δούλμος, νὰ τὸν ἀφίση. Νὰ ὑπάγῃ εἰς
 ἀλλῶν ὑπηρεσίαν. Ὅπῃ εἶχε ποθεῖ ὀτεραν, καὶ ὠφέλιμον. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐ-
 φιλονέκησαν ὄραν πολλῆν, ἰσυκατέβη ὁ ἄρχων. καὶ τῆ ἔδωσεν ἄδειαν, νὰ
 ὑπάγῃ ὅπῃ ὀρέγεται. Λοιπὸν ἐλύθερώσας τοὺς δούλους του, καὶ οἰκονομή-
 σας ὄλον τὸ πρόσαγμα του. Ἄλλο μὲν ἔδωκεν εἰς Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλο εἰς πένη-
 τας. Ἐπτεπα ὄξῃ λθῆνυμὸς τῆς πόλιως, καθὼς ἐχρονῆθη ἔξω μὲν τὰ ῥε-
 χα ὁποῦ ἔβιάσαζε, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν μονὴν τῆ ἀγίου Σίβα, ἔδειπτο τὸν ἡ-
 γέμονον. Λέγων ταῦτα, μετὰ πολλῆς ταπεινώσεως. Ἐγὼ εἶμαι δέσποτα τὸ ἀ-
 πολωλὸς πρόβατον. καὶ ἔρχομαι πρὸς τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὴν ἐρημίαν τῆ κόσ-
 μου. Λοιπὸν ὑποδέξε με τὸν ἀνάξιον. Καὶ σωμαεῖθ μισόν με μετὰ ἐπίλοιπα
 τῆς ποιμνῆς σου. Ὁ δὲ προεῖσας ἡ χάριθε πᾶς ἤλθε τοῦτοτος χρησιμώτατος.
 καὶ σοφωτατος ἀνθρώπος εἰς τὴν συνοδίαιτους. καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα
 πρακτικὸν εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτίαν, καὶ ἐπίσημον γέροντα. Τοῦ ἔδωκεν
 ὑποτακτικὸν τὸν ἄγιον. Ὅστις εἰς τὸ πρῶτον δὲν ἔσεργε, λέγωντας. Ὅτι δὲν
 ἦτον ἄξιος, νὰ πρόσασῃ τοιέται ἀνθρώπον. Ἀμὴ ὕσερα διὰ νὰ μὴ γῆη τῆ
 ἡγεμὴν παρήκοος, τὸν ἐπῆρε. καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ κέλιον τε, τὸν ἐνεθέ-
 ησεν ὡς ἀρχάειν, λέγωντας. Πρόσεχε ἀκεβῶς, νὰ μὴ κάμης τίποτε χωρὶς
 τὸ

τὸ θέλημά μου. Ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς μοναδικῆς πολιτείας, νὰ κόψῃς εἰς ὅλα τὸ θέλημά σου, καὶ προσφέρει τὰ θεῶ τούς ἰδρώτας σου, μὲ προσδοχὰς καὶ δάκρυα. Τὰ ὁποῖα λέγουνται θυσίαι καθάραι, καὶ καθάρσεις τῆ προτιέρε βίαι τὰ ἀμαρτήματα. καὶ τὲτο ἀς εἶναι ἡ πρώτη σου ἔργασια εἰς τὰ σωματικά. Ἡ γούνη τὸ ψυχροσώτερον πένθος. Εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κύριος χαίρειται θελασότερον, δὸτὸ ὅλας τὰς θυσίας, καὶ θυσιάματα. Εἰς δὲ τὰ τῆς ψυχῆς, προσεχε νὰ μὴν ἀφήνῃς τὸν νέου σου, νὰ ἐνθυμᾶται ἀνωφελῆ πράγματα. Κοσμικῶς φαντασίαις, καὶ ἄλλα ὄρασηματα ἄφρονα. Καὶ ἐξ ὅπως νὰ μὴν ὑπεραίρεισαι εἰς τὰ μαθήματα, καὶ Φιλοσοφίαν σου. Ὅτι αὐτὴ δένει ἐφελᾶ ποσῶς, ἐὰν δὲν δόκησῃς ταπεινώσῃν. Ἡ τῆς ταπεινοῦ τούς δαίμονας, καὶ τούς ἀνθρώπους ὑψώνει τόσον, ὅπως τούς κάμνει ἐρασις κατὰ ἀλήθειαν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα θελασότερα λέγωντας πρὸς τὸν ἴόν, καὶ μαθητὴν ὁ πατήρ, καὶ διδάσκαλος, τὸν ἐπρόσᾳξεν ἄπάνω εἰς ὅλα, νὰ μὴ ἐσλήθη ζάμμα πέπιτας, οὔτε νὰ ψάλλῃ τροπάρειον. Ἡ νὰ στυγῇ Φιλοσοφίας λόγια. Ἀλλὰ νὰ σιωπᾶ. καὶ νὰ μὴ λαλήσῃ λόγον ὀλόπτελα. Χωρεῖς νὰ εἶναι ἀνάγκη μεγάλη. Καθὼς οἱ νόμοι τῆς μοναδικῆς πολιτείας ὀρίζουσιν. Αὐτὰ ὅλα ἐφύλαξεν ὁ τέλειος τὴν φραξίν, εἰς δὲ τὴν τάξιν ἀρχαίους. καὶ ἔτερα θελασότερα. Ἐπειδὴ ὡς γῆ ἀγαθὴ ἐδέχθη τὸν σπόρον εἰς τὴν καρδίαν σου. καὶ ὑποτάσσεται ἀγογγίζως εἰς ὅλα τὰ γέροντος τὰς προσάγματα. Χωρεῖς ποσῶς νὰ ἀμφιβάλλῃ ἢ νὰ κατακρίνῃ ἢ νὰ ὀξεκρίνῃ τὸ προσασότερον. Ὅτι ὀλίγον μισθὸν ἔχει, ὅστις κάμνει ὑπακοὴν γογγίζοντας. Ἡ ἀμφιβάλλων κατὰ ὀξνοῖαν. ὀλωττας ἐνὲ γέρον μετὰ κατῶν, νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἐὰν ἔχει τελειαν ταπεινώσῃν. Τοῦ ἔδωκε κάμπόσα ζυμπιλια ἡ ζωμ σπυρίδας, ὅπως ἦσαι πλ. μμωαις μὲ φοινικόφυλλα, λέγωντας Ἐπαι τέκνον αὐτὸ τὸ ἐργόχειρον. Ἦ παγεῖς τὴν Δαμασκόν, πάλῃσι τόσον τὴν μίαν τὸ ὀλιγώτερον. Ὅτι ἐκεῖ ἦκασα πᾶς ταῖς πελὲν ἀκρεβώτερα. Παρὰ εἰς τὰ μέρη τῆς σαλαισίνης, καὶ ἤξυρεις πᾶς ἔχει χρεῖαν χρεμάτων τὸ μονασῆριον, καὶ φυλάγει νὰ μίταις δασης ποσῶς ὀλιγώτερον. Ὁ δὲ μέγελ θανάτου ὑπήκοος, δὲν ἐναντιώθη ποσῶς τῆ γέροντος, ὅπως τῆ εἶπενὰ ταῖς δώση δύο φραξῆς ὅσα ἔχρηξαι. Ἀλλὰ συκωνωττας εἰς τὴν ὀμοντου τίσον φορτίον, ἔδρα μὲν εἰς τὴν Δαμασκόν ὡς ὑποπτερος. καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν ἀγορὰν ἔπως ἄλῃσος, ρακιδύτης, καὶ ἀνεπ. μέλητας, ὁ φραλέν ἐν γούς, καὶ φειδῶξος. Οἱ δὲ ἀγορασαὶ ἀπεσαντες τὴν τιμὴν τῆς σπυρίδων, πᾶς ἐζήτα διπλῆ δὸτὸ ὅσα ἔχρηξαι. ἐθυμωσεται. καὶ ὑβρίζουτες τὸν πελιτὴν, ὑπήγχα. Ἦ σφραῖ δὲ ἐτυχεν εἶνας δὸτὸ πύς δολεστυ καὶ σοχαζὸ αἰμας ὀπμιελῶς αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, τὸν ἐγνώρισε, κα κατανυγεις τὴν καρδίαν, ὅκα μαθη πᾶς δὲ τὸν ἤξυρει. Μόνον ἐπῆρε τὰς σπυρίδας. καὶ τῆ ἔδωσε τὰ ἄσπρα ὅσα ἐζήτησι. Τὰ ὁποῖα λαβῶν

λαβὼν ὁ ἅγιος ὑπὲρ ῥεψε χαίρων, νικῶσας τῆς ὑψηφαίας τὸν δαίμονα. Μι-
 τὰ κερὸν ἐπιλίπτεσεν ἕιας γείτονας τῆ Ἰωάννη. Οἱ δὲ ἀδελφός τῆ νεκροῦ
 ἔπιπυραίνετο. καὶ ἐπαρεκάλει τὸν ἅγιον, νὰ σωθῆσι κανένα τροπάριον ἑυ-
 μορφον, νὰ παρηγορηθῆ εἰς τὴν λύπῳυτου. Οἱ δὲ ἑυλαβῆτο τὸν γέροντα. καὶ
 δὲν ἤθελε, νὰ ὠρακούσῃ τούτου τὸ ὡρόσῳγμα. Τέλος πάντων, ἐπειδὴ
 πολλὰ τὸν ἐσκωχώρησε. καὶ εἰς τὸν Θεόν, τὸν ἄρχισεν, ἐσυκατιβη, καὶ κά-
 μνειτου ἕνα τροπάριον νεκρόσιμον ὠραῖον πλῆσῳα, καὶ ἐναρμόνιον. Τὸ ὅποῖον
 ἕως τὴν σήμερον ψάλλεται. Ἡ γυμὸ τὸ, πάντα ματαιώτης τὰ ἀνθρωπίνα.
 Ἡ τὸν δὲ τότε μοναχὸς ὁ Ἰωάννης εἰς τὸ κελλίοντου. καὶ ἔφαλλε τὸ τροπά-
 ριον μὲ μελωδίαν θαυμάσιον. Τότες ἔτυχε, καὶ ἔρχετο ὁ γέροντας. Ὁς-
 τις ἀκῶσας τὴν μελουργικὴν ἐκείνου φωνὴν, ἐδυμῳῳθη, καὶ λέγειτου. Αἰτί
 νὰ κλαίης, χάσκεις καὶ χαίρεις παρήκοι; Οἱ δὲ ἅγιος ἐποροφασίζετο. λέ-
 γωντας τὴν αἰτίαν. Αἰμὴ ὁ γέρον ποσῳς δὲν εἰρήνῳσεν. Αἰλλὰ τὸν ἐδίω-
 ξεν δπὸ τὴν κέλλαιτε ὡς παρήκοον. ὁ γὲν θαυμάσιος Ἰωάννης ἐνδυμου-
 μένος τῆ ὡροπατορωνας τὴν ὠραβάσιν. Διὰ τὴν ὅποῖαν δικαίας τῆ Πα-
 ρραδῆσις ἐξῳσθησαν. Ἐκλαιε πικρῳς ὀδυρόμῳος ὡροσῳπρα ἀπ-
 ἐκίνοιον ὅπε ὁ ἀδελφόςτου ἀπέθανεν καὶ ἔβαρε μεσίτας τοῖς γέροντας ὄλες,
 καὶ τὸν ἠγούμῳον. Νὰ τὸν ὠρακαλέσῳου νὰ τῆ δῳση συχωρήσῳιν. Αἰμὴ
 ὁ γέρον ὡς ἀυσπρῆς, δὲν ἐκλίνε ποσῳς ὡροσ συμπαθείας. Οἱ μὲν ἐν ἐπα-
 ρεκάλωου αὐτὸν, νὰ τῆ δῳση ἄλλοι κανόνα καὶ νὰ μήτεν διαξῳ ὀλίτελα. Οἱ
 δὲ ἀπέκρινετο. Ἐὰν ἐρέξῳ νὰ καθαρῆσι ὄλους ρύτους, καὶ ἀκαθαρσίας
 τῆς λάυρας, δπὸ ταῖς ἀνάπῳσις μὲ ταῖς χεῖραςτου, νὰ τὸν συχωρήσω. Εἰ-
 δὲ ποσῳς δειτον δέχομαι. Ταῦτα ἐκίνοι ἀκουσῳατις ἐφειξαν, καὶ ἐντρέ-
 πουμται, νὰ τῆ τὸ εἰπῆν εἰς τὸ ὡρόσῳπον. Πλὴν μετὰ βίας, καὶ αἰσχίνης, τὸ
 ὡμολόγησαν. Οἱ δὲ ὡς ἠκουσε ταῦτα ἠγαλλιάσατο λέγωντας. Αὐτὸ εἶναι
 ἑυκολον νὰ τὸ κάμω, ἑυλογεῖτε πατέρες ἅγιοι. Καὶ ἑυθύς λαβὼν τὰ ἐργα-
 λεία, εἰσῳλθεν εἰς τὴν ἀνάπῳσιν τῆ γειτόνυτε. καὶ ἀρχίζει νὰ μολύνῳ
 τὰς χεῖρας ἐκείνας, ἐποῦ ἐμοσχοβολοῦσαν δπὸ τὰ ἀράματα ὡρόσῳρον. καὶ
 τὴν χεῖσοδράπῳτον δξῳαν (ὡ τῆς πολλῆς τῆ αἰδρὸς ταπεινώσῳσις) ἔβα-
 νεν εἰς τὰ κοπρα, καὶ δὲν ἐσυχῆνετο ὁ αἰοῖδιμος. Ἰδὼν δὲ ὁ γέρον τὴν πολ-
 λὴν ὡροθυμῳα τῆ Ἰωάννιου εἰς τὴν ὑπακοήν, καὶ εἰς τὸ βάθος ταπεινώσῳιν,
 ἔδραμε, καὶ τὴν ἠγάλωσε χαίρων. καὶ κατεφίλει τῆτον. καὶ κατησῳξῳτο
 λέγωντας. Καλότυχος ἐγὼ ὅποῦ ἰξῳῳθηκα, νὰ ἔχω τοιοῦτον ὑπήκοον, καὶ
 ἀθλητῆ γῳναῖστατον. Οἱ δὲ ἅγιος ὅσον ἔβλεπε, πῳς τὸν ἐπάῳνα ὁ γέρον-
 τας. Τόσον μῳλλον ἐταπεινώνετο. καὶ ἑυλαβούμῳος τοῖς λόγουστου ἐκ-
 λαιε. Καθῳς κάμνουου ὄλοι οἱ φρόνιμοι, ὅσαι τινῆς τοῖς ἐγκωμιάζου-
 σιν. Εἰσελθόντες οὔν εἰς τὸ κελλίον ἐχαῖρετο ὁ ἅγιος, πῳς τῆ ἰδῳσε τὴν

συγνώρησιν. Ὅστις πάλιν τὸν ἐπρόσαξε, νὰ φυλάγῃ σιωπὴν ὡς ψυχασω-
τήριον.

Ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας φαίνεται εἰς τὸν γέροντα κοιμώμενον, ἡ παύ-
μινος, καὶ παλάμωμος λέγουσα. Διατὶ ἔφραξες τοιαύτῳ βρυσὶν θαυμα-
σίων, ὅπῃ προχέει δαψιλὴς νάμα, καὶ ὕδωρ ἀναπάσειως τῆς ψυχῶν νεκτα-
ρῶδες, καὶ γλυκύτερον ἀπ' ἐκείνου, ὅπου ἀνεβλυσεν εἰς τὴν ἔρημον; Ἄφες τὴν
πηγὴν νὰ ποτίσῃ τὴν οἰκὸν μὲν ἅπασαι. Νὰ σκιπᾷσῃ θαλάσσης αἰρέ-
σεων καὶ νὰ τὰς μετατρέψῃ εἰς θαυμασίας γλυκύτητα. Αὐτὸς ἔχει νὰ πείσ-
σῃ τὴν Δαβὶδ τὴν προφητικὴν Κιθάραν, καὶ τὸ Φαλτήριον, ἀδώντας ἄσ-
ματα καμὰ πρὸ κυριῶ, ὑπὲρ τὴν ᾠδὴν τῆς Μωσέως, καὶ τῆς Μαριίας τὴν χο-
ραυλίαν, γλυκύτερα, καὶ ὠραιότερα μεγαλεργήματα. Πρὸς σύγκρισιν τῆς
ἡδυπάτης, καὶ θαυμαστῆς αὐτῆς Κιθάρας, τίλεισι λογιᾶσθαι μῦθος ἀχρηστος
τὰ τῆς Ὀρφείως ἀνοήτητα μελωδήματα. Οὗτος τὴν πνευματικὴν μελεργίαν,
καὶ ἐράνιον ᾄσεται. Οὗτος τὴν Χιρεβικὸς ὕμνους μιμῆσεται. Οὗτος ὀρθο-
τομήσει τὰ τῆς πίστεως δόγματα, καὶ σιλητιεύσει πάσης αἰρέσεως ὁμορο-
φίης, καὶ λυξίοντα. Τὸ ᾠραῖόν ται, ὅξυ πησεν ὁ γέρον, ὅπῃ εἶδε τὴν ὀπτάσιαν
ταύτην, καὶ ἀπεκαλύφθη τοιαύτα μυστήρια. Ἐβαλε μετάνοιαν πρὸς τὸν ἄ-
γιον λέγωντας. Ὡς τέκνον τῆς ὑπακοῆς τῆς Χειροῦ. Ἄνοιξον τὸ στόμα σου, καὶ
λάλησον τὴν λόγους, ὅπῃ ἔγραψεν εἰς τὴν καρδίαν σου τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.
Ὅτι αἰεθῆς εἰς τὸ σίνοιον ἕρος τῆς ὀπτάσιων θεῶν, καὶ θαυμασίων ἀποκαλύ-
ψεων, ὅρα τὴν πολλήν σου ταπείνωσιν. Τώρα λοιπὸν ἀνέβα προθύμως εἰς τὸ
ἕρος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κύρυξον τῆ Ἱερουσαλήμ Ἐυαγγελιζόμενος, ὅσα
δεδόξασμένα μὲ ἐλάλησεν ἡ ἀειπαράθετος μήτηρ τῆς Θεῶν διὰ λόγους, καὶ
συγνώρησόν μοι ὅσα σοι ἐπίστασα. Ὅτι διὰ τὴν ἀγνωσίαν σου ἐμπόδισα.
Τότε λοιπὸν ἄρχισεν ὁ Γεώργιος τὰ μελλίρρητα ἄσματα, καὶ ζαχαρωδὴ φάλα-
ματα. Μὲ τὰ ὅποια τοσῆτον τὴν Ἐκκλησίαν ἰφιδρυσεν. Εἰς τὴν ὀπτασίαν κα-
θ' ἐκάς ἢ ἡχος καθαρὸς ἑορταζόντων ἀκείτας, καὶ ἐμόνον Καρόνας, καὶ
προπάτρια τῆς Μωσικῆς, ἰδιόμελα, καὶ προσέμοια ἐσύνθεσεν. Ἀλλὰ καὶ
παινηρικὰς λόγους πολλὰς εἰς τὰς θεωποτικὰς ἑορτάς, καὶ εἰς ἐγκώμιον τῆς
ἐσφραγίας θεοτόκου, καὶ ἄλλων ἁγίων πολλῶν. Καθὼς εἰς τὰ βασιλικά τῆ
ἁγίου ὄρους μοναστήρια φαίνονται, διὰ χειρὸς παλαιῶν διδασκάλων, καὶ
τῆς αἰαγνώθου εἰς πᾶσαι ἑορτὴν ἕως σήμερον. Ἐτι δὲ καὶ τὴν ἱεράν Βί-
βλον ἐκείνην (ἐὰν τὴν ὀνομάσω θεοχαρακτικὴν πλάκα, διὰ ψευδομαί) ἐσύν-
θεσε τῆς Θεολογίας. Εἰς τὴν ὀπτασίαν γράφει τὰ μυστήρια, καὶ δόγματα τῆς
ἀληθείης καὶ πίστεως, μετὰ συμπομίαι θαυμασίων, καὶ ἄλλα πολλὰ χρεια-
ζόμενα πρὸς τῆς ὀπτασίαν ἰοητῆς, καὶ αἰαθητῆς θεωρίας. Τὴν ὀπτασίαν Βίβλον
ἐφατὸν ἐκάλισα. Ἐπειδὴ λάμπει, καὶ φωτίζει καθ' ἕνα, μετ' ὀρθαῖς ἀποδεί-
ξεις

Ξεις φυσικαῖς, καὶ γραφικαῖς, καὶ πολλὰ ὀπισθημονικαῖς. Τόσον ὅπῃ ὄστις δὲν κατατρυφήσει, καὶ ἡ ἀπολάυση τοιοῦτον ἔραρον πολὺφωτον, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἰσποτισμένος, καὶ ἄθλιος. Ἐτι δὲ καὶ μακρὰς λόγους ἔγραψε διὰ τὴν ἡβῆ θείων οἰκόνων προοκύνῃσιν καὶ ἄλλα ψυχωφελῆ ποιήματα ἐσύνθεσεν ὁ αὐτὸς ἄδελφος, ἀντάμα μὲ τὸν ἅγιον Κοσμῶν τὸν πνευματικόντου ἀδελφόν. Τὸν ὁποῖον εἶχε συκοινωνῶν εἰς ὄλους τοὺς κόπους, καὶ ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ πένυς πνευματικῆς, καὶ σωματικῆς, καὶ εἰς ὄλα τοὺς συζητήματα τῆ ἐβοήθησε πολλὰ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ τρισμακάριος. Ἀφίνωντας τῆς Ἐκκλησίας καιόντας, καὶ αὐτὸς, καὶ τροπαεῖα ἐναρμόνια, καὶ ποσῆτοι ἐνάριτα ἐπολιτέυθη, ὅπου ἐκατάστεισε τὸ σῶμα του, μὲ τὴν ταπεινὰν ἀπονεκρῶσιν τύμπαννον, καὶ Ψαλτήριον ἄλλο δεκάχορδον. Φυλάγωντας ἀκριβῶς τὰς αἰσθήσεις τῆ σωματος, καὶ τὰς ψυχικὰς διωάμεις μὲ τὸ σῶμα σοφίαν, καὶ σύνεσιν, ὅπου ἔλαμψεν ὡς φῶς ἡρ διαυγέστατος. Διὰ τὰς ὁποίας του ἀρετὰς ὁ Πατριάρχης Γεροσόλυμων τὸν ἔχειροτόνησε, καὶ σακικῶς τῆς Μαϊνέμα Ἐπίσκοπον. Ὁ ὁποῖος ποιμένας καλὰ, καὶ θαύρισα τὰ λογικὰ ὑπόβια, ἀπῆλθε πρὸς κῆ. Τὸν δὲ Γωάννην ἔκαμε πρὸς βυτιρον. Ὅστις ἐσπῆτε παλιν μετὰ τὴν χειροτοनीαν, εἰς τὴν μονὴν καὶ ἔχει ὑπερῶτερα ταπεινώσιν, ὡς ἄ ὑπερῶτερον. Μιδὴν συλλογισθὲν ὁ μὲρος τὸ τῆ Σολομῶν τῆς ὡς ἄ ὑπερῶτερον. Ὁποῦ λέγει, νὰ τιμῆται μὲ διπλὴν τιμὴν οἱ πρὸς βυτιροι. Ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἐμστασφις λίγωντας. οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ κοπιῶσιν, νὰ ἀγωνίζονται, καὶ νὰ ταπεινώσονται ὑπερῶτερον. καὶ νὰ νικῶσιν ἐ μόνον τὰ πᾶσι τῆ σῶματος. Ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς τὰ κρύφια. Τὰ ὁποῖα πολλὰκις τοὺς ἀσκημένους λαιθάνεσιν, ἐὰν δὲ βάλλων ἐπιμέλειαν, καὶ μιαινόνται ἰσῶθεν, καὶ δέντο γνωρίζεσιν. Ἡ ἔργου ὁ δόλος. Φθόρος. Οἴσεις. Ἀλαζονεία λαιθάνεσα. Κενοδοξία μὲ ἡγήματα ταπεινώσεως. Πολυπραγμοσύνη ἀλλότρητος. Μετωρισμός. Ρεμβασμός. Ἡ ἔργου ὑπουλον. Τυφος εἰς τὴν ταπεινώσιν τῆ σῶματος. Μετὰ ἡ θυμάθειαν ἐγκράτεια, καὶ ἀπάνω εἰς ὄλα νὰ δέλη τινὰς νὰ σεριωνῇ τὴν γνώμην του. καὶ νὰ μὴν κόψη τὸ ἴδιον δέλημα. Ἀλλὰ νὰ ἔχη προσοχθεῖαν εἰς μερικὰ πράγματα. Νὰ ἐνδύνεται ἑυμορφότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς, καὶ τὸ δόλος τῆς κικρυμμένης ὑπερηφανίας. Ἀντὰ ὄλα ἀπὸ τὴν ψυχὴν ὁ Γωάννης ὡς πάνσοφος ἐξερίζωσεν, καὶ εἰς τοὺς πόνους ἄλλους ἐπρὸς ἀρετὴν, σολίσας τὸν ἑαυτοντου ὀπιμλιέστα. Μὲ πρᾶξεις θαύριτες, καὶ θαυμάσια κατορθώματα, καὶ πολυπλασιάσας τὸ τάλατον, καὶ καλῶς ἀγωνισθὲν ἄμωρος, ὑπερμάχῃσιν ὅσον ἰδέντο πρῶτερον εἰς τὴν Δαμασκὸν, ἐπειτα εἰς τὴν παλαιστίνην, νὰ ἀφανίσῃ τοὺς ὑβριέτας, καὶ καθαιρίτας ἡβῆ ἁγίων οἰκόνων. Τοὺς ὁποῖους ἐκατήχησε μετὰ σοφώτατά του συζητήματα. Διὰ τὴν ὁποῖαν αἰτία ἐκοψαν, καὶ τὴν διέξιν αὐτῆ. Ὡς μάρτυρος τῆς ἀληθείας. Οὕτω λοιπόν

ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΧΗΝΟΥ.

πὸν κόπιάσας ἕως τέλους τῆς παροικίας αὐτῆ ἔργαζόμενος εἰς τὸν μουσικὸν
ἀμπελῶνα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν, ἐκ τῆς ἀπολύσεως τὴν ἀμοιβὴν
τῆς πόνων αὐτῆ πολυπλάσιον παρά Χεῖρ ἔτε θεοῦ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν ἔξ
ῥέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις. Σὺν τῷ ἀνάρχῳ
αὐτῆ πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ
αὐτῆ πνεύματι. Νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῆς αἰῶνων.

Ἀμήν :.

Τῆ Ὁυδόν,

Δ Ε Κ Ε Η Β Ρ Ι Ο Υ,

Τ ΟΥ ὍΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΠΑΤΑΠΙΟΥ.

ΠΑΤΕΡ ΕΤΛΟΓΗΣΟΝ.

Ο Ἰστος ἐχθνήθη εἰς ταῖς θήβαις τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ γονεῖς εἰσεβεῖς. καὶ βαπτισθεὶς ἀντιράφη, καὶ ἐπαιεύθη ὀπιμελῶς τὰ ἱερά γράμματα. καὶ ὅσον ἤυξανεν εἰς τὴν σωματικὴν ἡλικίαν, καὶ ἐμάνθανε τὴν φιλοσοφίαν, τοσοῦτον μᾶλλον ἐπρόκοπεν εἰς τὴν ἀρετὴν. Καὶ ἐγένετο εἰς τὴν ψυχὴν φιλοσοφώτερος, ἐγνωεὶζωντας τῶν προσκαίρων πραγμάτων τὸ ἄσατον. Ὁθεν πανσόφως ἀπαρηισάμενος πατεῖδα, πλετον καὶ συγχαεῖς. καὶ πᾶσαν σαρκὸς ἠδὺπάθειαν, καὶ κοσμικὴν ματαιότητα, ἐκατοίκησεν εἰς τὴν ἔρημον. καὶ

καὶ τὸσον ἐπορόκοψεν εἰς τὴν ἡσυχίαν, ὅπῃ ἔλαμψεν εἰς τὰς ἀρετὰς ὡς φω-
 σὴρ δ' αὐγέσατος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον ὄρετον ὁ λυχὸς νὰ κρύπται εἰς τὸ
 μύδιον, ἀλλὰ νὰ βαλθῇ εἰς τὴν λυχίαν. Καθὼς ὁ κύριος ἦρκε. Διὰ τῆ-
 το ὅσον ὁ ὅσιος ἐφόυγε τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον. Τόσον ὁ Θεὸς τὸν ἐδόξαζε, καὶ
 τὸν ἔκαμνε παντὰ ἡὲ ὤρεβόητον. καὶ ἰσωάγουεται ὑπὸ τὰς χάρας, καὶ πό-
 λεις πολλοὶ εἰς αὐτὸν χάριν ἀφελείας. καὶ βλέποντες τὴν ἄσκησιν αὐτῆ. Τὰ
 εἶδη κατορθώματα. καὶ τὰ ἐξαισία θαυμάσια, ἐθαυμάζονται. Ὅθεν
 βλέποντας τὸ ἄμετρον πλῆθος, ὁποῦ ἰσωάγουεται, ἀνεχάρησεν ὑπὸ τὴν
 ἔρημον ἡσυχά. καὶ ὑπῆλθον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. καὶ κατοικήσας εἰς ταῖς
 βλαχέρνας, ἔμεινε ξένος, καὶ ἔρημος, δὲ νὰ φύγη τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον.
 καὶ ἀσοχήσας τοὺς ὀρετότερους ἀγῶνας. Ἐδίδετο εἰς ὤρετοτέρα σκληρα-
 γωγίαν, καὶ ἄσκησιν. Δὲν φροντίζοντας ἐδεποσῶς διὰ τροφάς, καὶ ἐνδύ-
 ματα. Ἀλλὰ ἐμιμᾶτο τοὺς ἀσωμάτους Ἀγγέλους ἐν σώματι. Προσδύ-
 χόμμος τὰ Θεῶ νοερῶς, καὶ τὸ ἄρρητον κάλλος ἐκείνου διηνεκῶς φαταζόμμος.
 Ὅθεν ἔχοντας τὴν θεωρίαν μετὴν τῶραξιν σινεζοδυμένῳ, ἔγινεν ὅλως με-
 τῆωρος. καὶ ἀνέβαινεν εἰς τοὺς ἔρατῆς μετὴν τὸ πνεῦμα. καὶ ἐβλεπε νοερῶς τὰς
 ἔρατῆς δυνάμεις, ὅπῃ ὑμῆσιν ἀκαταπάτως τὸν κύριον. Διὰ τῆτο, καὶ
 ὁ Θεὸς τὸν ἐδόξασε. καὶ τῆ ἐδωκε δύναμιν νὰ κάμνη θαυμάσια. Ἀπὸ τὰ
 ὁποῖα νὰ χεράψωμεν ὀλίγα εἰς πίσωσιν ἢ ἄλλων. Διὰ τὰ καταλάβετε
 πῶσον δύναται νὰ κατορθώσῃ ὅστις φυλάγει τὰ Θεῶ προσάγματα. Ἐἰας
 νέος πιστός, καὶ εὐλαβὴς ἀνθρώπος ἦτον τυφλὸς ὑπὸ χηνίσεως. καὶ ποσῶς
 δὲν ἐβλεπε. Ἀκῆσας λοιπὸν τὰς ἀρετὰς τῆ ὀσίε, καὶ πολιτείας αὐτῆ τὴν
 θαυμάσιον, ἀπῆλθεν εἰς ἐκεῖνον χειραγωγέμμος. καὶ μιμέμμος τὸν ἄλ-
 λον τυφλὸν ὁποῦ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ἐβίησε μετὴν πολλὴν θερμότητα ὀρός
 τὸν ὅσιον λέγοντας. Ἐλίησόνμε διὰ τὸν κύριον μετὴν τῆ φωτός, καὶ τῆς χάριτος.
 καὶ φάτισον τοὺς ὀφθαλμούςμε, νὰ ἰδῶ, καὶ ἐγὼ ἀνάξιος τὰ ὀρατὰ ταῦτα ὀράγ-
 ματα ὀπως ὑμῆσῶ δὲ ἢ κτισμάτων τὸν κτίσατα. Ταῦτα λέγοντες τῆ
 τυφλῆ τὸν ἐλυπηθῆ ὁ ὅσιος ὡς ἐλίημων, καὶ σπλαγχνικότατος. Ἀμῆ δὲν
 ἐτόλμα ὡς ταπεινῶρων, νὰ ὀπῆ χειροσθῆ τοιαύτῳ ὀράξιν, νομίζον τῆ λό-
 γητου ἀνάξιον. καὶ λέγειτου δὲ νὰ ἰδῆ, καὶ τὴν γνώμῆτου. Τὶ θαυμάσιον
 ἐγνώρισε εἰς ἐμῆ, καὶ ζητᾶσμε ὀράγμα ὀπῆ δὲν δίνεται ἄλλος νὰ τὸ τελέσῃ
 εἰμῆ μόνον ὁ δὲμικρὸς τῆ κόσμου, καὶ παιτοδύναμος; τότε ὁ νέος ἐφῶναζεν
 ἐλείηνότερα μετὰ δακρύων δέμμος. καὶ μετὴν λόγια ταπεινὰ β. βασιέμμος.
 Ὅτι ὀπῆ σὺν ἀναμφιβόλως, πῶς ἰδύητο, νὰ τῆ δάσῃ τὴν ποσῆμῆν δα-
 ραπίαν, ὡς τῆ Χεισῆ δούλος γνήσιος. Τότε ὁ ὅσιος ἔπε ὀρός αὐτὸν μετὰ
 πίστῆως. Εἰς τὸ ὄνομα τῆ δειπῶτου Χεισῆ, ὅπῃ φάτιζει τυφλῆς, καὶ νεκρῆς
 ἀνισῆ, ἀνάβλεπον. Ταῦτα ἠπῶν (ὡ τῆ μεγίσε θαυματεργῆματος) ἐφῶ-
 τίδη

τίθη ὁ φράλυ τυφλός, καὶ ἐδέξαζε τὸν κύριον ἀγαλλόμενος. Ταῦτα βλέποντες οἱ παρόντες ἰθαύμαζον, καὶ τὸν ἰδοὺσαν δακτυλοειδῶς λέγοντες. Ἄυτός ἔστιν ὁ ἐκ γλυκῆς τυφλός, ὅπως ἐφώτισεν ὁ Πατάπιος. Ἄλλος δέ τις ἀνθρώπος ἦτον εἰς τὸ βυζάντιον ὑδροπικός, ὅπως ἦτον πολλὰ φεσκομένη ἡ κοιλία του. καὶ ἐξοδίασεν ὄλοντε τὸ φάρμακον εἰς ἰατρούς. Ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἀφέλιψι φάρμακον, ἀμήεις τὲ λόγους δὲν ἐγνώρισεν τινὰ ἀφέλειαν. Ὁ τὰ ἐν εἶδεν ἴτι ἀνθρωπίνῃ βοήθειᾳ δὲν ἐδύνητο νὰ τὸν θεραπεύσει, ἐδραμε πρὸς τὸν ὄσιον. Καὶ δειχωνάστε τὸ χαλεπὸν πάθος, ἐδέετο νὰ κάμη ἔλεος εἰς αὐτὸν, νὰ φάρμακον τὸν κύριον δεχθῆ λόγους. Ὁ δὲ ἅγιος βλέπων τοῦτο χῆμα ἔλειεν ἐλυπηθῆκεν. Ὅτι δὲν ἦτον μόνον εἰς τὴν κοιλίαν τὸ πάθος. Ἀλλὰ εἰς ὄλοντε τὸ σῶμα ἦτον πεισμένον τὸ δέριματῶς ἀσπός, καὶ τὲ ἰδὲν ὁδὺν ἀνείκασον. Πρῶτον ἐνέκα μὲν ὁ ἅγιος προσέδωκεν μὲ δακρυα πρὸς τὸν κύριον. Ἐπειτα ἐσημείωσε σαυρὸν εἰς τὴν κοιλίαν τὲ πάγοντος, καὶ τὸν ἐχρῆσεν ἔλαιον λέγωντας. Ὁ δὲ αὐτῆς Χριστός, ὅστις καὶ τὸν ὑδρεῖοντα ἰάξασεν, αὐτὸς καὶ σὲ θεραπεύει ὡς ἑσφαλῶν γνος σήμερον. Ταῦτα τὲ ὅσις λέγοντες οἱ μὲν δεσμοὶ τῆς ὑγρῶν τῆς κοιλίας ἐλύθησαν. Οἱ δὲ φυσικοὶ πέροι ἑσφαλῶν τὸ ὄριον καὶ βρωμῶδες. Ἐκαθαρίθησαν ὄλατε τὰ σφαλῶνα, καὶ ἔμεινεν ὁ ἀσπὸς ὄλος ὑγρῆς εἰς μίαν σιγμῆν, μὲ φάρμακον τῆς ὄρωνται, καὶ ἔκλυθη. Ἄλλος τίς νέος εἶχε δεινὸν δαιμόνιον ὀπαλίπυρος, καὶ ποτὲ μὲν ἐχρῆσε τὰ ῥέχαστε, καὶ ἔμεινεν ὀλόγυμος. Ποτὲ δὲ ἐπιπῆεν εἰς ἐγκυρῆνες, καὶ λάκκους. Ἐάλλαις φοραῖς ἐδίδεν εἰς τὰ ὕδατα, καὶ ἐκινδύνδε πολλὰκις ὁ ἄθλιος. Οὕτως ἐν περὶ τῆς τας ποτὲ εἰς τὴν ὄδον, τὸν ἐπρόβριζεν ὁ δαίμων, καὶ ὑπήχηεν νὰ τὸν βυθίσῃ ἰδυωρῶς ὄδενός, εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκτὶ ἑτυχε κατ' ὄικονομίαν θεῶ ὁ μέγας Πατάπιος. Τὸν ὀποῖον βλέποντας τὸ δαιμόνιον ἐτάραξε τὸν νέον ἀδωατὰ. Ἐστρεφε πύς ὀφθαλμῆς, καὶ ἐγυρῆεν ἀφρῆς ἐκ τῆς ὄματος. Ἐτρεξτε ὀδόντας, καὶ ἐκίταξε μὲ φονικόν, καὶ ἄγελον χῆμα τὸν ὄσιον. Ὅστις ἀφῆ ἐπλησίασεν εἶπε ταῦτα ὁ δαίμων ὡς ἰδουρῆνες. Ἐ συμφορὰν ὅπως ἐπάδα, τί ἤθελεν πάλιν ἐδῶ ὁ Πατάπιος; Τὲ νὰ γένω; Ποῦ νὰ ὑτάγω, νὰ ἔυρω τόπον νὰ κατοικήσω. Κἀν εἰς πόλιν ὑπάγω ἢ εἰς τὴν ἔρημον. Φθάνεις ὦ Ναζωραῖε, καὶ μένει μὲ τὸν τύπον τῆς σαυρῶς με διώκεις, καὶ νικηθεὶς ἀφαιζομαι. Ταῦτα λέγων τὸ ποιητὸν δαιμόνιον ἐσύκωνεν εἰς τὸν ἄέρα τὸν νέον. Ἐ τὸν ἐτίνασεν. Ὁ δὲ μέγας τῆς θεῶς ἀεὶς εἰς ἐτύπασεν εἰς τὸν ἄέρα μὲ τὸν δακτυλόντε τὸν ζωποῖον σαυρὸν λέγωντας. Ἐξελθε πνεῦμα ἀκάθαρτον. Ἰπάγε μακρὰν εἰς τὴν ἔρημον. Ὁ χρεῖς ἔσσε πρὸς βασει τῆ ὀποῖε, καὶ σαπῶσσε τὴν δόναμιν ἁμολόγησις. Ταῦτα λέγοντες τὲ ὀσις ἐσπάραξεν ὁ δαίμων τὸν ἀνθρώπον. Ἐ ρίψας αὐτὸν κατὰ γῆς, ἐγυρῆεν ὡς ἰσὺ καπνός, καὶ ἰφυρῆ. Ὁ δὲ νέος ἀπὸ τὴν χαράντε ἰδακρῶσε. Καὶ ὁ ἐξάξωνται

τὸν θῆον, ἢ χαίρεισά τὸν ὄσιον. Ἐφθάναι μόνον αὐτὰ τὰ θαυμάσια νὰ φανερῶ-
 σεν τῷ ὄσιῳ τὴν παρήρησιαι φρός κύριον. Ἀλλὰ ἀς εἰποῦ μὲν ἄλλο ἓνα. καὶ
 τότε νὰ τελειώσω μὲν τὴν διήγησιν. Γνωθί τις εἶχεν ὀδύνη παιδέμων, καὶ
 δεινοτάτῳ ἀδένειαι. Τὴν ὁποῖαν οἱ ἰατροὶ καρκίνον ἐπονομάζουσιν, ἤγειω
 φάγεσαν. Ἦ τις ἦτον εἰς τὰ βυζίατης. καὶ ἔκαμνε σκάληκας, καὶ τῆς ἰδίδου
 ἔμνον εἰς τὸ σῆθος. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὄλον τὸ σῶμα μεγάλῳ βάσανον, καὶ φθα-
 ναν οἱ πόνοι ἕως τὴν καρδίαν. Τόσον ὅπῃ ἐκινδύνουσι εἰς θάνατον. Βλέπε-
 σα ἐν ἡ παλαίπωρος, ὅτι οἱ μὲν ἰατροὶ ἐτρώγαν μόνον τὴν ἐσῖαν αὐτῆς μα-
 τῶως, καὶ ἀναφείδωτα, οἱ δὲ σκάληκας ἐβόσκουσαν εἰς τὰς σάρκασι. Ἀ-
 πῆλθεν εἰς τὸν μέγαν Πατάπιον. καὶ πῖπῃσα κατὰ γῆς εἰς τὴν πόδασι εἰ-
 θρήνει ἐλεινότερα λέγουσα. Γάτρούσιν με δὲλε τῷ θεῷ τὴν παλαίπωρον.
 Σπλαγχνίσου με τὴν ἀφλίαν. Ὅτι καὶ πρὸ τῆς τάφου με τρώγουσι, σκάλη-
 κας, καὶ τὸς πόνους, καὶ δεινὰς ὀδύνας μὲ δίδουσιν, ὅπῃ ὀπιθυμῶ τὸν μισθ-
 τὸν εἰς ὄλους, καὶ φούκτον θάνατον. Οἱ δὲ ὄσιος ἀπεκρίνατο. Ἐὰν ἔχῃς πί-
 σιν καθαρὰν πρὸς κύριον, καὶ δὲν ἀμφιβάλλῃς δεῖ τὴν ἴασιν, κατὰ τὴν πί-
 σιν σὰς σὲ γένη, καὶ ἡ ἐβασίς. Ἦ δὲ ἐκ βαθέως ἐανάξασα ἔλιγε Πισίω
 κύριε, ὅτι καθὼς γνώσκεις φανερὰ ὅλα τὰ κρυφὰ, καὶ ἄγνωσα. Οὕτως εἶσαι,
 καὶ παντοδύναμος. Λοιπὸν ὡς ἐλέημων θεράπιδου τὰς ὀδύνας με. Τότε
 τῆς εἶπεν ὄσιος, καὶ τῷ ἔδειξε τὸ πάθος, καὶ ἰδὼν αὐτὸ ἐδάμασε λέγον-
 τας. Χαλεπὸν εἶναι γύναι τὸ πάθος, καὶ δυσίατον. Ἀλλ' ἡ πίσις ἰσθρι-
 καὶ, καὶ ἡ ἐλπίδα καρπῆται τὴν ἴασιν. Ὑπαγε γὲν εἰς εἰρήνῳ ἀνόδωτος.
 Ταῦτα εἰπὼν, ἐμεινε ἡ γυνὴ θεραπιδμένη, καὶ ἀπῆλθε χαίρεσα. καὶ δο-
 ξάζουσα τὸν θεόν, ἐκήρυττε πάντα καὶ τὸ θαυμάσιον, φημίζουσα εἰς ὄλους τὸν
 ὄσιον. Ἀπὸ ταῦτα ὅπῃ ἐγράφη μὲν, ἀς καταλάβῃ πᾶς ἓνας ποταπὴν χεῖρ
 ὁ Πατάπιος παρὰ κυεῖ ἐπλήτισε, καὶ δὲν κάμνει χρεῖα νὰ φειραγάζω
 φειροσότερα. Ὅτι ἐκ τῆς ὀνύχαν ὁ Λεων γνωρίζεται. Λοιπὸν ἀς ἔλθω μὲν εἰς
 τὴν κοίμησιν αὐτῆ, νὰ δώσω μὲν τέλος τῆς διηγήσεως. Οὗτος ὁ μέγας τῷ θεῷ
 ἀνθρώπος, καὶ τῆς ἀρετῆς ἀληθῶς τύπος ἐμφυχος, ἐσόλισε τὴν πολιτείαν
 αὐτῆ μὲ ἔργα, καὶ θαύματα, καὶ ὅταν ἐμελλε νὰ μετασάθῃ ἀπὸ τῆς παρόσκαι-
 ρον ζωὴν ἐτέλλω, εἰς τὴν αἰώνιον, ἐσωχθῆσαν ὅλοι οἱ ἀσκηταὶ καὶ ἔκλαιον
 τὴν αὐτῆ ἀναχώρησιν, νομίζοντες κενὴν ὀρφανίαν τὴν τέτε ὑσέρησιν. Καὶ
 ὀδυρόμενοι τὸν χωρισμὸν αὐτῆ ἔλεγον. Ὡ πάτερ γλυκύτατε, καὶ παμπό-
 θητε, διατί ἀφήνεις ὀρφανὰ τὰ τέκνα σε. καὶ ὑπάγεις εἰς ἄλλῳ πατερίδα
 τοσούτον ὀγλύγορα; Τίς νὰ καταπαύσῃ τὴν λύπην σου. Τίς νὰ θεραπεύσῃ
 τῆς ψυχῶν σου τὰ τραύματα; Ὡ τῆς συμφορᾶς, καὶ πῶς νὰ ὑπομείνω μὲ τὴν
 ὑσέρησιν σου οἱ πάλαιες. Αὐτὰ καὶ ἔπρα λέγοιτες αὐτοὶ μὲν ἔκλαιον, ἐκ τρα-
 γωδῆντες τὸ πάθος, καὶ θλίψιντες. Οἱ δὲ ὄσιος δὲν ἔδειξε τίποτας δελίαν.

Ἐκλόγ.

F

καὶ

ἢ φιλόζωνος πρὸς τὸν θάνατον. Ἀλλὰ εἶπε ταῦτα πρὸς αὐτοὺς μετ' ὄμμα ἰλα-
 ρόν ἢ πασίχαρον. Μή με διαχαριστήσῃ ἡγαπημένα μου τέκνα με δάκρυα.
 Ὅτι πολλὴν βλάβην δίδετε με ταῦτα ἐμῶ, καὶ τὴ λόγους. Ἀλλὰ εἶπε
 τεύχας πρὸς τὸν θεόν, καὶ κάμει κοινῶς δεῖν τὴν ψυχὴν με παράκλησιν,
 ὅπου σᾶς δίδει πολλὴν ἀφέλειαν. Ταῦτα λέγων ἔπαυσε τοὺς ὀδυρμούς αὐ-
 τῶν, καὶ τὰ δάκρυα. καὶ τοὺς ἔκαμε μιαν διδαχὴν σοφωτάτην ὡς τῆς αἰ-
 νίς μακαροῦτος. Ἐπειτα ἔκαμε προσδύχην διαυτοὺς, καὶ ἔτας ἀφῆκε
 εἰς χεῖρας θεῶ τὴν μακαρίαν ψυχὴν αὐτῆ χαίρεσαν. Τὸ δὲ ἱερόν, καὶ πάν-
 τῃ σπιῶν λείψανον ἐνταφίασαν εἰς τὸν σεβάσμιον ναὸν τῆ τιμῆ προσ-
 δρόμου, εἰς δόξαν πατρὸς ἡοῦ, ἢ ἁγίου πνεύματος τῆς ὁμοῦ
 σίς, καὶ ἀδιαίρετου τελέδος. Τῆς μιᾶς θεότητος.
 Ἡ ὡρέ-πη τιμὴ, ἢ προσκύνσεις εἰς τοὺς
 αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Τῆ Εὑδεκάτῃ,

Δ Ε Η Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ,

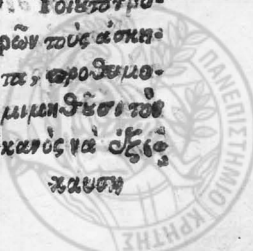
ΒΪΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΪΑ ΤΟΥ ΟΣΪΟΥ

Καὶ Θεοφόρου, Πατρὸς ἡμεῶν

Δ Α Ν Ι Η Λ
Τ Ο Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ι Ο Υ.

Κ Αθῶς ὅταν τίς ἀγιάγεται διὰ τοὺς πολέμους, ἀγῶνας, καὶ τρόπαια εἰς τοὺς ἀνδρῆς στρατιῶτας, καὶ ἀεισίας, διηγερῆται ἡ ψυχὴ τους πρὸς τοὺς πολέμους, καὶ προθυμότεροι γίνονται. καὶ ὅσον μᾶλλον τὰ ἀνδραγαθίας τῶν ἀνητήτων, καὶ ἰχυρῶν ἐσθίων ἀκούσι. Τὸσῶτον, καὶ αὐτοὶ συνειρίζονται, καὶ φερόνται να δειξοῦν ὁμοίαν ἀνδρείαν, καὶ δύναμιν. Τοιοῦτο τρόπος, καὶ ὁ παλαιτίνος διδάσκαλος διηγᾶται τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν τοὺς ἀσκητικὰς βίβας, τοὺς θαυμαστὰς ἀγῶνας, καὶ ἐνδεῶν κατορθώματα, προθυμοποιούνται αἰετολαβῆς, καὶ φιλόχειροι, καὶ ὠδρακινούνται να μιμηθῶσι τῶν ὁμοίων. Ο ὁβίος οὖν μονὸς τῶ θαυμαστῶ ἐκόντου Δαμιῆλ θιναι ἱκανὸς να δέξῃ

καύσει εἰς πλήρη ζῆλον πᾶσαν ψυχὴν ἐνάρετον, καὶ νὰ τὴν ὠθεύῃ εἰς ἀγῶνας πνευματικῆς, νὰ ποθήσῃ μὲ πολλὴν ἡδονὴν τοὺς γλυκῆταιους πότους τῆς ἀσκήσεως. Ὅτι ὅσον ἴσται ἔπος ὁ βίος θαυμασιώτατος, ποσῶν ὑπάρχει ὀφελιμότητος. καὶ ὅστις βεληθῆναι τὸν συζηλώσῃ τὸ καταδύναμι, θέλει κατορθώσῃ πολλὴν ἀρετὴν εἰς ὀλίγον ὄρασμα. καὶ νὰ ὑπολάβῃ παρὰ θεοῦ εἰς τὴν ἐράνιον, καὶ αἰώνιον αὐτῆ βασιλείαν ἀντάμειψιν ἄπειρον. Προσέχεται ἐν εἰς τοιαύτῳ θαυμασίῳ διήγησιν.

Οὗτος ἦτον ἄπο τῆ Μεσοποταμίας ἐκ πόλεως σαμοσάτων, ἀπὸ ἑνα χωρίον μαραθᾶ καλέμενον. Ὁ μὲν Πατὴρ Ἡλίας, ἡ δὲ Μήτηρ Μάρθα ὀνομαζόμενοι. Οἵτινες ἦσαν ὑπὸ πρὸν ἄπειροι, καὶ ἔχουσι ὄρα τὸ φλίψιν ἀμέτρητον. καὶ μὴ διωαμένη ἡ γυνὴ, νὰ ἀκῆ τῆ ἀνδρός τὴς ὀνειδισμῆς διὰ τὴν αὐτῆς πολυχρόνιον εἰρώσιν, ὅξῃ ἦλθε κρυφὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν αὐτῆς τὸ μισέενυκτον. καὶ ὑψάσασα τὰς χεῖρας πρὸς ἐραρόν, εἶδετο μετὰ δακρύων τοιαῦτα πρὸς κύριον. Δέωστα καὶ βασιλεῦ ἀπάσης τῆς κτίσεως, ὅπῃ ἐπλασε εἰς ἀρχῆς ἄρσεν, καὶ ἔπληυ τὸν ἀνθρώπον, πρὸς ἀάσωντάς τε νὰ αὐξάνου, καὶ νὰ πληθύνονται. Δέομαι τῆς ἐσωλαγχρίας πωποδύναμι, νὰ μὲ λυπηθῆς, νὰ λύσης τὴν εἰρώσιν τῆς κοιλίας μου, δίδωντάς μου πικρογόνια. Καθὼς ἐχάρισες τῇ Σάρρα εἰς τὸ γήρας τὸν Ἰσαάκ. Τῆς Ἄνηστον Σαμεὴλ καὶ τῆς Ἐλισάβετ τὸν μέγαλ ὑπόδρομον. καὶ τὰς ὡσου. Νὰ σὺ ἀφιερώσω τὸ τέκνον ὅπῃ γλήνσω. Καθὼς ἡ ἄνωθεν Ἄνα ἐποίησεν. Οὗτω πρὸς ὀχομένη εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. καὶ ὡς ἀπεκοιμήθη βλέπει εἰς τὸ ὄραμάτης πῶς ἐκατέβησαν δύο μεγάλοι φωσῆρες ὡς δίσκοι στρογγυλοὶ ἐκ τῆς ἐραρῶν. καὶ εἰσέκουται ἀποπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Τέτο νομίζω νὰ ἐσημείωνε τὴν ἀρετὴν τῆ παιδὸς, ὅπῃ εἰς αὐτῆς ἐγλήθηκεν. Ὅτι μετὰ τὴν ὄρασιν αὐτὴν ἐσυλήθη. καὶ ἔπεκε τὸν μακάριον Δαυὶλ. Τὸν ὁποῖον ὅταν ἔφθασεν εἰς χρόνους πέντε ἐπήγασιν οἱ γονεῖς του εἰς μονασῆριον. καὶ ἀφίερωσαι τὴν θεῶν κατὰ τὴν ἀπόχρισιν. Ὁ δὲ ἡγούμενος δίντον ἐκράτισε τότε εἰς τὴν μονὴν, ἕως νὰ στραίωσι. Νὰ γένη μὲ τὴν γνώμην τῆ πατρὸς ἡ ἀναχώρησις. Ὅταν ἐν ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, ἐκατεφρόνησε συγγρηῖς, καὶ φίλους. Πλῆτοι, καὶ δόξαι, καὶ τὰ λοιπὰ διὰ τὴν ἀγάπην τῆ κτίσε κτίσματα. καὶ παγείνοντας εἰς ἑνα κοινόβιον, ἔπεισεν εἰς τὴς πόδας τῆ προεσῶτος, παρακαλῶντας νὰ τὸν κέρωσι καλόγηρον. Ὁ δὲ ἡ γέμενος βλέπωντάς τον ὡξίωσαν ἰόν, εἰδίσαι τὴν μὴ πωσ καὶ δὴν διωηθῆ, νὰ ὑποφέρει τὴν κακοπάθειαν. καὶ ἔπαχε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἐπειδὴ ἦτον χρονῶν δώδεκα, καὶ τὸν ἐπαρακίνα νὰ μείνη ἀκόμι καμῆ πόσον καιρὸν εἰς τὸν οἶκον τῆς, ἕως νὰ σκευδίσῃ τῆς εἰας, ἀρρηπνίας, καὶ πᾶσαι ἄλλῳ σκληραγωγίαι τῆς ἀσκήσεως. Ὁ δὲ Δαυὶλ σοφᾶς, καὶ θαυμαστῆς ἀπεκείνατος λίγωντας. καὶ ἐγὼ πάτερ μου διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ποδῶν νὰ γένη

νω καλόγηρος. Διὰ τὴν ζήσῳ εἰς τὸν Χρῆστον, καὶ ὑπόθάνῳ εἰς τὸν κόσμον σωματικῶς. Ἀφ' ἧ γούν ἐπάχισεν ὁ ἡγούμενος, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ μετ' ἀφ' ὅρους λόγους, καὶ δὲν ἐδωκῆθηκεν. Ἐσυμβεβλήθη τοὺς ἀδελφούς εἰς αὐτό. Οἷτινες ἰδόντες τὴν πολλὴν προθυμίαν τῆ παιδὸς ἐθαυμάζουσαν, καὶ ἐκατάλαβαν ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐφώτισεν. Ὁ δὲν ἐσερξάν, καὶ ἔμεινεν ὁ Δανιὴλ εἰς τὴν συνουσίαν τοῦ. Ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐπέδωκεν ἅπαντας, καὶ ἐπέρινα διὰ τοὺς ἄλλους ἐναρετώτερα. Τοῦτο μαθόντες καὶ οἱ γονεῖς του ἐχάρησαν, καὶ ἀπέλθόντες εἰς τὴν μονήν, ἐπῶρα κάλεσαν τὸν φορεσῶτα, νὰ τὸν τελειώσῃ ἐμφοδέντους καλόγηρον, καὶ ἔπος ἐποίησε, πῶρα γράμματα αὐτοῖς, ἵνα μὴ ἔρχονται συχνὰ εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἐμεινεν ἐν ὁ μακάριος ἀυξάνωντας εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ φοροκόπῳντας. Ἀφ' ἧ δὲ ἔκαμε καμπόσεις χροῖους εἰς τὸ κοινόβιον, ἐπεθύμησεν ἅπασι γὰρ τὰ Ἱεροσόλυμα νὰ προσηκουήσῃ τὴν ἀγίαν πόλιν ὅπου ὁ κύριος ἔπαθεν. Ἐτι δὲ νὰ ἰδῆ, καὶ τὸν θαυμάσιον Συμεῶν τὸν Στυλιτίου, νὰ λάβῃ τὴν ἐυλογίαν του. Ὁ δὲ ἐζητήσεν διὰ τὸν φορεσῶτα συγχώρησιν. Ὁ ὁποῖος ποσῶς δὲν ἠθέλη νὰ τὸν ἀφίση. Ἀλλὰ ὕστερα, καὶ εὐακρῶς τὴν ἔδωκε τὴν συγχώρησιν. Ὁ δὲ ἔχωντας ἀνάγκην, νὰ ὑπάγῃ, εἰς ἐκκλησιαστικὰς φροντίδας εἰς Ἀντιόχειαν, ἐτῆρε μετ' ἄλλους τινὰς ἀδελφούς, καὶ τὸν Δανιὴλ εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ ὅταν ἐπερῆσαι διὰ τὸ χρεῖον τετραδάκ, ὅπου ὁ ὅσιος Συμεῶν ὁ Στυλιτῆς ἀσκητὸς, πησιασατικὸς εἰς τὸν σύλον. Ἐθαυμάζον τὸ ὕψος αὐτοῦ, καὶ τὴν τῆ τόπου τραχύτητα, καὶ πῶς ὑπέμεινεν ὁ χροῖαὸς ἐκείνος τὴν τῆ χειμῆρος ψυχρότητα. Τὴν καυσὶν τῆ θέρους. Καὶ τὴν τῆ ἀνέμων βίαν, καὶ τῆ χιονων, καὶ ὀμβρων δειμύτητα. Ταῦτα συλλογίζόμενοι οἱ μὲν ἄλλοι ἐνόμιζον τοιοῦτον ἀγῶνα, μάταιον, καὶ ἀκαρῶν. Ὁ δὲ μακάριος Δανιὴλ ἐμόνον ἐθαυμάζειν. Ἀλλὰ καὶ ἐπῶρα κινῶτο πρὸς ζήλον ἐκείνου, καὶ μίμωσιν. Ὅταν ἐν ἐφάναξαι ἀποκάτω, καὶ ἐχαρέτισαν τὸν ὅσιον. Ἐσυνῆεν διὰ τὸν σύλον, καὶ εἰπέτους, νὰ βάλλῃ, τὴν σπάλα, νὰ ἀνέβωται, καὶ δὲν ἠθέλησεν, ὁ μὲν ἀδένειαι, ὁ δὲ γήρας, καὶ ἄλλας αἰτίας φοροασιζόμενοι. Ὁ δὲ θαυμάσιος Δανιὴλ, ἔδραμε φοροθύμως, καὶ ἀπασάμωχος αὐτὴν. Ἀπέλαβε τὸν μισθὸν τῆ κόπου πύλασιον. Ὅτι ὁ μέγας Συμεῶν τὸν ἐυλόγησε. Καὶ τῆ ἐφοφίτῳσε τὴν μέλλουσαν ἀρετὴν αὐτῆ ταύτη λέγοντας. Ἀνδείξου τέκνον, ὅτι πολλοὺς πόνους μέλλει νὰ ὑπομῆναις διὰ τὸν κύριον. Ὅστις σοῦ θέλει δώσῃν δύναμιν, καὶ βοήθειαν, νὰ νικῆσῃς εἰς τέλος τὸν δαίμονα. Λαβὼν ἄν τὴν ἐυχὴν τῆ Συμεῶν ὁ Δανιὴλ ἐκατέβη. Καὶ ὑπῆγε μετ' ὁ ἡγούμενον. Ὁ ὁποῖος εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησεν. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἐπαρεκάλοιον ὅλοι τὸν Δανιὴλ, νὰ τὸν ψηφίσουεν φορεσῶτα, καὶ δὲν ἠθέλησεν ἐπίμνησος, διὰ νὰ μὴν ἔχη φροντίδα, καὶ μέριμναν. Ἀλλὰ μᾶλλον ἐφυγε κρυφά. Καὶ ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν ἡγαπημένον του Συμεῶν.

Μὲ τὸν ὁποῖον ἕκα μὲν ὀλίγας ἡμέρας. καὶ τὴ ἐζήτησε συγχώρησιν, γὰ ὑπάγη
 γὰ προσκυωσῆ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπειτὰ γὰ μείνη εἰς τὴν ἐνδοτίρην ἔρημον.
 Οὗ δὲ Συμειῶν τὸν ἔσοπθε λέγωντας. Ὅτι ἦσαν κίνδυνοι ἄλλοι τὲς πολέμους
 τῶν βαρβάρων. Ἀμὴ ὁ νέος δέντε ὑπήκουσεν. Ἀλλὰ ἐκίνησε τὴν ὁδοιπορίαν
 προθύμως, ἔχων πρὸς κύριον τὰς ἐλπίδας τε καὶ ᾤουπατίσας ὀλίγον δρό-
 μον, ὑπῆνθησεν αὐτῷ ἕνας ἀσπυρογένης Μοναχὸς τῆς Στυλιτῆ παρόμοιος.
 Ὅστις τὸν ἠρώτησε πῶς ὑπήχθη. Οὗ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐὰν, θελή ὁ θεὸς πρὸς
 Ἱεροσόλυμα. Λέγετε ὁ γέρον. Καλὰ εἶπες ἐὰν θελή ὁ κύριος. Λοιπὸν γινώ-
 σκε ὅτι δὲν εἶναι θεὸς θελήμα, γὰ βούλης τὴν ζώησιν εἰς κίνδυνον. Δὲν ἦκουσις
 τὴν παραχρῆν ὁποῦ εἶναι ἐκεῖ, καὶ τὴν σύγχυσιν; Οὗ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἦκου-
 σάτο. Ἀμὴ ἔχοντας τὸν θεὸν βοηθῆνταιμοι, ἐλπίζω γὰ μή με τύχη καμία
 κάκωσις. Εἰ δὲ καὶ ἐλθῆμε θάνατος, ἢ ψυχῆ με εἰς τὸ το δὲν βλάβεται. Τό-
 τες ὁ γέρον ἐδεξε χῆμα βαρετὸν, πῶς δὲν ἠθέλην ὁ Δαυὶδ γὰ τὴ ὑπακούσῃ.
 καὶ λέγετε. Κάμε τὸν λόγον με τέκνον πρὸς τὸ συμφέρονσε. Διὰ τὸ πα-
 ρὸν μὴν ὑπάγης. Μόνον ἀπελθεῖς τὸ βυζάντιον γὰ προσκυωσῆς πολλὰς
 Ἐκκλησίας, καὶ γὰ ἰδῆς ἱερά, καὶ ἄξια πράγματα. καὶ ἐὰν ἀγαπᾷς γὰ ἡσυ-
 χάσῃς ὑπαγε εἰς τὴν θράκην, ἢ εἰς τὸ σῶμα τῆ πότε. Καὶ μὴ θαρρῆς ὅτι μό-
 νον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐυεῖ σκεταὶ ὁ θεός, ἀλλ' εἰς πάντα τόπον ὡς ἀποδὲ γρα-
 πῆς. Ταῦτα σιωμιλῶντες εἰς τὴν ὁδὸν ἐφθασα εἰς ἕνα Μοναστήριον. καὶ
 ἠρώτησεν ὁ νέος τὸν γέροντα, ἐὰν ἠθέλη γὰ προσμένεν ἐκεῖ ἕως ἄουρον. Λέ-
 γειτον ὁ γέρον. Ὑπαγε πρότερον ἐσὺ. Ἐπειτὰ ἔρχομαι, καὶ ἐγὼ κατόπι-
 σε. Εἰσελθὼν ἔν ὁ Δαυὶδ ὑπέμεινεν ὦραν πολλήν, τὸν φανέντα γηραιὸν ἐκ-
 δεχόμενος. Ἀμὴ ποσῶς δὲν ἐφάνηκεν. Ὁ θεὸς ἀπασα μὲνος τὲς ἀδελφῆς
 ἰδεῖ πησε. καὶ τὴν νύκτα τῆ φαίνεται ὁ γηραιὸς εἰς τὸ ὄνειρον. καὶ τῆ εἶπε, γὰ
 ὑπάγη ταχέως εἰς τὸ βυζάντιον, καθὼς καὶ ξύπτε τὸν ἐσυμβέλουσι. Οὗ δὲ
 ἐγερθεῖς τὸ πρῶτὸ διελογίζετο, τίς γὰ ἦτον αἰθραπος, ἢ Ἄγγελος, ὅπῃ τῆ
 ἰφαιή. καὶ ἐγινώρισεν ὅτι ὁ μέγας Συμειῶν ὁ φίλος τε, τῆ ἐνεθετισεν γὰ ὑπάγη
 εἰς Κωνσταντινὸν πόλιν. Διὰ γὰ ἀφεληθεῖσι πολλοὶ ἄπο λόγετε. Λαβὼν ἔν
 συγχώρησιν ἀνεχώρησε. καὶ φθάσας εἰς τὸ βυζάντιον ἐσαμάτησεν εἰς τὸ ναὸν
 τῆ ἀρχιερατῆς Μιχαὴλ, ὅπῃ εἶναι εἰς τὰ μέρη τῆ πότε. καὶ ἀκῆσας ἄπο
 πινὰς ὅτι εἰς ἄλλον τινὰ τόπον ὑψηλὸν ἐκεῖ πλησίον καλέ μῆρον φιλέμπο-
 ρον, ἦτον ἄλλος ναός. Εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικῆσαι πενηρὰ πνεύματα. καὶ ἐπι-
 γαι τὲς πλέοντας εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. καὶ ὄλεσε τοὺς ὁδοιτῆρας ἐκακοποιῆ-
 σας, καὶ ἰζημίωσαν. Ἡ θελήσεν γὰ μιμηθῆ τὸν μέγαν Ἀντανιον. καὶ ἀπελθὼν
 ἐσῆλθεν εἰς τὸν ρηθέντα ναὸν, βασῶντας τῆ Χρυσῆ τὸν σαυρὸν, αἰς ὅπλον αἰ-
 σθητον. καὶ ψάλλων ταῦτα. Κύριος φωτισμός με, καὶ σωτήριον, τίνα
 κα φοβηθήσομαι. Ἐπροσκύνησεν εἰς τὰς δ'. γωνίας, ποιήσας μετανοίας
 ὄσας

ἦσαν ἰδύνειο· καὶ τὸ βράδυ ἦλθεν ὁ ἄρχων τῶ σκόπτος, κάμνωντας σύγχυ-
 σιν, καὶ θύριβον ἄμετρον· καὶ ῥιπῶντας λίθους γὰ τὸν φονίυση ὁ τρισεκατά-
 ρατος· Ὁ δὲ ἅγιος ἔσεκεν ἀφοβα προσδύχόμενος· Ἐπίρασεν ἐν κορά-
 τι, καὶ δάτιρα νύκτα, ἕως ἀερατῆς ὑπ' αἰθῆρ' πολυμοῦ μῆκος· καὶ τὴν
 τριτὴν εἶδε τιὰς μεγάλας, καὶ γιγαντιαίας ἀνδράπτες μάρυες τὴν
 ὄψιν καὶ φοβίρες· Ὁ πῆ τὸν φοβέριζαν λίγοντες· Τίσις ἔδωκε τὴν
 βουλήν πάντιω ἄθλιε, γὰ ἔλθης εἰδῶ, γὰ μᾶς διώκης γὰτὸ τὸν οἰκομας;
 Ταῦτα εἰπὸ τις ἔκαρναν ἡρήματα, πᾶς ἦδε λαὶ γὰ τὸν κωνίξεσιν εἰς τὴν θά-
 λασαν, καὶ τῆ ῥιπῶν λίθους φωναζοιτες· Ἀμὴ δὲν ἐτόλμα τινας, γὰ τῆ
 πλησιάση· Ὁ δὲ ἅγιος κοῤῥῶτον μετὰ καὶ οὗτος τοὺς φοβέριζαν ἔχων εἰς τὸν
 θεὸν τὸν θαρρόστου· Ἐπιταβλέπων ὅτι ἦσαν ἀνάγκητοι, καὶ τῆ ἔδιδαν
 κωδαιοτερα ἐν ἡλίησιν, ἔκλεισεν ὅλας τὰς πύλας τῆ ναῦ, καὶ κωδᾶ θύρα.
 Διὰ γὰ δεξὴ πᾶς δίντυς φοβᾶται· Μοῖον μίαν θυρίδα ἀφῆκε, διὰ γὰ ὀμι-
 λῆ μετὰ κῆνες ἐπ' οὐ ἔλθω, γὰ τὸ ἰδέσι· Νὰ λαμβάνη, καὶ ὀλίγη
 τροφὴν τῆ σώματος· Οὗτας ἐν μετὰ κῆναις, καὶ προσδύχῃς ἐνίησει τὸν
 πειράζοντα, καταργῆσας ὅλας τὰς μηχανεργίας αὐτῆ μετὰ ἔσαυραμῆνε
 τὴν δυαμιν· καὶ ἔμεινεν ὁ τόπος ἐκείνος ὅλος εἰς τὸ μέλλον ἀπείρασος, καὶ
 δὴν ἔβλαπται πλέον τινα ὡς τοπρότερον· Ὁ θεὸν ἀπῆλθεν ἡ φήμη τῆ ὀσίε
 παταχῆ, καὶ ἰσχυρά γουτα ἀπειρα πλῆθη ἀνδρῶντι, καὶ γυναικῶν γὰ
 τὸν βλέπεσι, καὶ ἐδόξαζον τὸν θεὸν θαυμάζοντες, ὅτι ὅπρι οἱ δαίμονες ἐκα-
 τοικῆσαι τοπρότερον, ἐλάτρωαν τὸν δεσπότην Χριστὸν εἰς τὸ ὕπερον· Ὁ δὲ
 φθονερός, καὶ μισάνθρωπος ἕταρ εἶδε τὴν ἀφέλεια τῆ λαῖ ἐκάκισε, καὶ μὴ
 δυνάμειος γὰ διώξη αὐτὸς τὸν ὄσιον, ἕσπειριζιζάνια, καὶ κακῆς λογισμῆς
 εἰς ἐκείνης ὅπρι ἄειζαν τὸν ναῖν, καὶ τὰ κωδῆ χωρα, γὰ τὸν διώξω γὰτὸ τὸν
 τοποιτους· Οἵτινες ὑπήγυσιν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Βιζαντικῆ, κωδῆ καλῆν-
 τῆς τὸν γὰ διώξη τὸν ὄσιον· Ἀμὴ ὁ ἀρχιερεὺς (ὅστις ἦτον ὁ Ἀνατόλιος) ὡς φρό-
 νιμος, καὶ ἐνάριτος, δέντους ἤκυσεν· Ἀλλὰ ἔσειλεν ἐντίμως, καὶ ἰυλαβῶς
 γὰ τὸν ἐφέρεσι, διὰ γὰ ἔγνωριση τὴν γνωμῆντυ· καὶ ἐρωπίσας αὐτὸν τίς ἦτον,
 καὶ διατι ἦλθεν εἰς ἐκείνα τὰ ἔθρα ἀπεκείατο· Ὅτι ὁ κίριος τὸν ἀπέσειλεν·
 Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ταῦτα ἀκῆσας, ἐτίμησε τὸν ἅγιον, καθ' ὡς ἔκωρεπεν, ἑυφραν-
 θεὶς εἰς τὰ θεῖατου λόγια· Μετὰ καθρὸν ἀδένησεν ὁ ἄνωθεν Ἀνατόλιος, καὶ
 κωροκαλεισάμειος πάλιν τὸν ὄσιον, παρεκάλεισεν αὐτὸν, γὰ κάμη κωρὸς τὸν
 θεὸν διὰ λόγητου δῆσιν· Ὁ δὲ Δανιὴλ ὡς ὑπήκοος δὴν ἀμέλησεν· Ἀλλὰ
 κλῆιας τὰ γόνιατα κωροσῆξατο, καὶ ὁ θεὸς τὴν αἰτησιν κωροδιξάμειος, ἔφυ-
 γη γὰτὸ τὸν Πατριάρχην ἐυδύς ἡ ἀδένεια, καὶ πάντες ἐθαύμασαι· Ὁ δὲ
 θαυματουργὸς δὴν ἐζήτησεν ἄλλο χάρισμα· Μόνον γὰ συχωρήση ἐκεί-
 νης ὅπρι τὸν ἐκατάβαλα ἀδικα, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ἀπεκείατο· Οὐ μόνον γὰ

πὺς συγχαρήσω. Ἀλλὰ νὰ τὲς ἐυχαρισῶ, ὅπε ἦταν αἰτία, καὶ ἐγνώρισά
 εἶναι τὸν σατήρα, καὶ ἐνεργήσωμε. Μετὰ ταῦτα τὲ ἐλεῆτο ὁ ἀρχιερεὺς νὰ τὲ
 χερίση Μοναστήριον, καὶ δωρήματα, καὶ νὰ εἶναι εἰς τὴν σιωδίαν του πάν-
 ποτε. Ὁ δὲ ὀσιος δὲν ἠθέλησε τίποτας. Μάιοι ἐβρεψέ πάλιν εἰς τὸν ναόν, καὶ
 ἐκλείσθη ὡς πρότερον. Εἰς τὸν ἵποτον ἔκαμε χροίους Εἰνέα, καὶ τίτε τὸν
 ἐπροσκάλισεν εἰς τελευτέραν πολιτείαν ἠθεῖα κρόνοια, καὶ τὲ ἐφανέρωσε
 κροδήλωσ τὰ μέλλοντα. Τέτιςιν εἶδεν εἰς τὴν ἕκτασιν αὐτῆ ἕνα σύλον νε-
 φέλης πολλὰ ὑψηλῆ. Εἰς τὴν κορυφὴν τὲ ὁποίῃ ἐσέκετο ὁ θαυμασὸς Συ-
 μειῶν, με δύο ὀσραπτηφόρος τις, καὶ λέγειται. Ἀνέβα Δαυιδ, πρὸς ἐμένα.
 Ὁ δὲ ἀπεκρίματο. Πῶς νὰ δεικθῶ νὰ ανέβω ποῦτον ὑψος κύριε; Τότες ὁ
 Συμειῶν κροσάσει τοὺς νεαποσες, καὶ τὸν ανέβασαν, καὶ ἀγκαλισά μῆος
 αὐτοῖ, τὸν ἐπῆρε, καὶ ἀνέβαιον εἰς τὸν ἔραρον ἀγαλλόμενοι, καὶ τίτε πάλιν
 τὲ ἐφώνησε λέγωντας. Ἀνδείξε Δαυιδ, καὶ εἰς ἐκ χροναίως. Δπὸ τὴν φωνὴν
 αὐτὸν ἤλθεν ὁ Δαυιδ εἰς τὸ ἐαυτότου, καὶ ἐκατάλαβε τὴν ἔρασιν, ὅτι ἦταν
 Δπὸ τὸν θεῖν. Ὅστις τὸν ἐπροσκάλη, νὰ ανέβη εἰς τόπον, τὲ σύλυε ὑψηλοτέρον,
 καὶ ἔτας ἐγένεν εἰς ὀλίγον κρορὸν καὶ τὴν ὄρασιν, καὶ ἠέκβασις, καὶ ἔλαβεν
 ὁ Δαυιδ ἐκ θεῖ τὴν χροῖν διπλὴν ὡς Ἐλισαῖος Δπὸ τὸν αὐτὲ διδίακαλον,
 κα κροσέχετε ἀκρεβάς. Ἰνα λάβητε ψυχικὴν ἀγαλλίασιν. Τὸν κρορὸν
 ἐκῆνον ὁ Συμειῶν ἐτελεύτησεν. Ὁ δὲ μαθητὴς αὐτῆ Σέργιος ἐπῆ-
 ρε τὸ κροκέλιον αὐτῆ, κα τὸ ὑπήγχε τὲ βασιλέως ὡς δᾶρον πολύτιμον, καὶ
 κατ'οικονομία θεῖ, δὲν ἤυρε τὸν βασιλέα εἰς ἄδειαν, ὅτι ἔχε φροντίδας τὲ
 πολεμῆ, κα ἄλλαις μέριμiais. Ὁθεν ἐκίνησεν ὁ Σέργιος νὰ ὑπάγη εἰς τὴν
 μονὴν τῆ ἀκοιμήτων χάριν προσκυνήσειως. Ἀφῆ λοιπὸν ἐπλησίασεν
 εἰς τὸν τόπον τὲ Δαυιδ, ἠέκσε τὴν φήμην αὐτῆ, κα ἐδιηγῆνται τὴν θαυμά-
 σιον πολιτείαν του εἰς ὄλα ἐκεῖνα τὰ πρὸ χωρα. Ὁθεν ἔχωντας πόθον νὰ τὸν
 ἰδῆ, ἐπῆγασιν ἐκεῖ με τὴν σιωδίαν του, κα χαιρετήσαι ἕνας τὸν ἄλλον, εἶ-
 πεν ὁ Σέργιος πρὸς τὸν Δαυιδ, τὴν τὲ μακαρεῖ Συμειῶν Δπὸ βίασιν. Ὁ δὲ
 ὀσος πάλιν ἐδιηγῆθη τὴν ρηθῆσαι ὄρασιν πρὸς τὸν Σέργιον. Ὅστις ἐγνώ-
 ρισας, ὅτι ἦτον θεοῦ θέλημα, νὰ γένη ὁ Δαυιδ τὲ Συμειῶν Δπὸ δοχος, ἔδωκεν
 αὐτῆ τὸ κροκέλιον. Ὁ δὲ θεῖς ἔδειξε πάλιν ἐπιούσιαν Δπὸ τὸν Δαυιδ πρὸς
 τὸν Σέργιον, Δπὸ νὰ φανέρωση, πῶς ἦτον, κα αὐτὸς σκεῖος ἐκλογῆς κατὰ τὸν
 Παῦλον, κα ἐμελλε νὰ ἐπιχειρηθῆ πολιτείαν ὑψηλοτέρα, κα θαυμάσιον.
 Εἶδεν ἔν τρεῖς νέους ὠραίους λέγωντας πρὸς αὐτὸν. Σέργιε εἶπέ τῆ Δαυιδ,
 νὰ ἔυγη Δπὸ τὸν ναόν, νὰ ἐτοιμαθῆ πρὸς ἀγῶνα τρανῆτερον. Ταῦτα ἀέκσας
 Δπὸ τὸν Σέργιον ὁ ὀσιος, κα ἐνθυμέμχος τὴν κροτέρα ὄρασιν, ἐβεβαίωθη
 ὅτι ἦτον ἐκ θεῖ, νὰ ανέβη ὡσπερ τὸν Συμειῶν εἰς τὸν κίονα. Λοιπὸν ἐσελεν αὐ-
 τὸν, νὰ γυρέυση εἰς ὄλα ἐκεῖνα τὰ ὄρα εἰς νὰ ἔυρη τίπον ἡσυχον, κα ἀρμόδιον.

Ο δὲ Σέργιος ἐβρόνθισας ὄλας τὰς κορυφὰς τῆς βουωῶν ἐκείνου τῆ τόπου, ὅ-
 ταν ἔφθασεν ἐκεῖ ὑποῦ ἦτον τῆ κυρίου τὸ θέλημα, νὰ κατοικήσῃ ὁ δὲ ἄλλοτε,
 τῆ δεῖξαι ποιῶν τι σημεῖον θαυμάσιον. Καὶ βλέπει μίαν ἄσπρην παρῆσαν,
 ἣτις ἐπέτα πυκνά, καὶ πάλιν ἐκάθισεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὅτι
 οὕτω πολλάκις κατέπιπεν, ἐνόμισεν ὅτι ἦτον εἰς βροχὰδα πεισμένη. καὶ πλη-
 σιάσας ἐπέταξεν ὑψηλά. καὶ πλέον ποσῶς δὲν ἐφάνηκεν. Ἐγνωείσας ἔν τὴν
 ὑποθεσίαν, καὶ βλέπωντας τῆ τόπου τὸ ὅπιτιδιον, ἐδραμε εἰς τὸν ὄσιον, ἄπαν-
 τα κατὰ μέρος ἐκδιηγούμενος. Ταῦτα ἀκούσας ἐχάρη ὁ ὄσιος, καὶ προσάσ-
 σει νὰ οἰκοδομήσῃ μετὰ αὐτοῦ τὸν σύλον, καὶ ἀφοῦ ἔκτισαν τὴν κεφα-
 λὴν, ἤρουν τὸ ἀνωθεν μέρος τῆ κίονος, ὅπου λέγεται μόδιον, εὐῆκεν ὁ ὄσιος
 μίαν νύκτα κρυφῶς διὰ τὸν ναόν. καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸν κίονα προσήξατο λέ-
 γαντας Δόξα σοι Χεῖρὸ ὁ Θεός, ὅπου μὲ ἠξίωσας ποιῶν ἀγαθῶν. Γινώσκεις
 κύριέ μου, ὅτι μετὰ τὸ θάρρος σου ἀναβαίνω εἰς ἐπὶ τὸν κίονα. Λεῖπὸν παρῆ-
 σθαι τὴν ὑποθεσίαν μου. καὶ δόξα μοι παρῆ δύναμι, νὰ τελέσω ἀ-
 γάτα ποιῶν, καὶ ἐγὼ χεῖρμα πολυδύων. Ταῦτα εἰπὼν ἔμεινεν εἰς τὸν σύλον
 ὑπομένωντας με καρτερίαν θαυμάσιον τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς νυκ-
 τὸς τὴν ψυχρότητα. Ταῦτα μὴ ὑποφείραν ὁ πατὴρ τῆ φθόνου, καὶ βάσκα-
 νος ἰδοκίμασε νὰ τῆ ἐμπέδισῃ τὴν παρῆσιν. καὶ ἔσπερε τὰ ζιζάνια εἰς τὸν
 αὐθέντιον τῆ τόπου. Ὅστις κατὰ τῆ ὄσιου ἀργίτζε, πῶς ἔκτισε τὸν σύλον,
 χωεῖς νὰ τῆ πάρῃ θέλημα. Ἀπελθὼν ἔν ἐγκάλεισεν αὐτὸν εἰς τὴ βασιλεία,
 καὶ εἰς τὸν Πατριάρχῳ Γεννάδιον. Ὅστις ἢ διὰ τῆ φθόνου, ἢ διὰ τὴν ἀγάπην
 τῆ ἄρχοντος ἐμόνον ἐπρόσῃξει, νὰ τὸν κατεβάσῃ διὰ τὸν σύλον. Ἀλλὰ
 καὶ ὅπιτιμισε αὐτὸν ὡς ἀνήκουον. Ἀπελθὼν ἔν ὁ ἀφεντότοπος. Γελάνιος τῆ νο-
 μα μὲ ἄλλους τινὰς εἰς τὴν σικιδιάντου ἐμελέτα νὰ κατασρέψῃ τὸν σύλον
 ὁμοῦ μετὰ τὸν ὄσιον. Ἀλλ' ὁ παντοδύναμος Θεός, ὅπῃ δοξάζει τοὺς αὐτὸν δο-
 ξάζοντας, ἐπρόσῃξει τὰ σοιχεῖα (ὅπου ἦτον γαλήνη μεγάλη, καὶ ξάσερα) καὶ
 ἤλθεν ἐξαίφνης τίσση χαλάση καὶ δρωατὴ βροχὴ, ὅπου ἔκαυσεν οὐ μόνον τὰς
 σαφύλας τῆς ἀμπελιάνων, ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα ἐμάδησαν. καὶ δὲν ἔμεινε νὰ
 τρυγήσῃεν τίποτε. Ἀλλὰ μετὰ τὸν αὐτὸν θαυμάσιον, δὲν ἔπαυσε τὸ ὄρμην
 ὁ Γελάνιος. Ἀμὴ ἐπρόσῃξει τὸν ὄσιον νὰ κατέβῃ ταχέως διὰ τὸν κίονα. Ὅ δὲ
 ἐκατέβαινε μετὰ ταπεινάσιν. Καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὸ ἔκτον σκαλί τῆς Κλίμακος,
 βλέπωντας τῆς πόδα αὐτῆ, τὸν εὐλαβήθηκεν ὁ Γελάνιος, ὅτι ἦσαν πλη-
 γωμένοι διὰ τὸ σάσιμον. καὶ τὸν ἐπαρκαλίσει πάλιν, νὰ ἀνιβῆ ἀπάτω ὡς
 πρότερον. καὶ νὰ τῆ συχωρήσῃ τὸ πᾶσιμον. Ἦσαν δὲ τῆ ἔκαμε τὸν σύλον
 ὑψηλότερον, παχύτερον, καὶ σφῆρύτερον. καὶ ἀνέφερε πρὸς τὸν βασιλεία διὰ
 τὴν ὑπομονὴν τῆ ὄσιου, καὶ ἡμαιοῖτητα. Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἤλθεν ἕνας
 γηραιὸς νομικός, βασιλεύοντας τὸν γίσιον, ἐπεὶ εἶχε δεινὸν δαίμονον. καὶ ἀ-
 ποδέ-

ποδίσας αὐτὸν εἰς τὸν σύλον πλησίον ἰδέτω τὸ ὄσιον μετὰ δακρύων, ἢ
 ἀπλαγχνισθῆ τὸν πᾶχοντα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ἐὰν πιστεύῃς, ὅτι δύνωμαι,
 ἢ πᾶν θεραπεύσω. Να σοῦ γένη κατὰ τὴν πίσιν σου. Ταῦτα λέγων ὄσιος,
 ἐπὶ ῥά ξε τὸς μαθητᾶς, ἢ τὸν ποτίσῃσι ἔλαιον. Τότες ἔρριψε, καὶ ἰσάρα-
 ξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον. καὶ ἐφώνησε λέγων. Ἐξέρχομαι. καὶ οὕτως ὁ ἄσθενής
 ἔξερασεν αἷμα μαῦρον πικτὸν. καὶ ἔλυτράθη τὸ δαίμονος. Ὁ δὲ πατήρ τῶ
 παιδὸς ἐκλασεν δάκρυ τὴν χαράν τε, εὐχαριστᾶντας τὸν ἰατρὸν. Ὁ δὲ ἰαθεὶς
 ἐπόμεινε εἰς τὸν ἅγιον. καὶ ἐγένη καλόγηρος, καταφρονῶν πᾶσαν κοσμικὴν
 ματαιότητα, καὶ σαρκικὴν ἠδὺ ἀφείει.

Ἄλλος δὲ τις Κύρος τὸ ὄνομα. Τὴν ἀξίαν ἔπαρχος ὄστις ἐγένη, καὶ κατυῆς
 Ἐπίσκοπος, εἶχε θυγατέρα δαιμονισμένω, Ἀλεξανδρίαν ὀνόματι. Τὴν
 ἐποίησεν εἰς τὸν ἅγιον μετὰ ἄλλω μίαν ὁμοίως δαιμονισσάν. Ἡ τις ἦτον Συ-
 νητὴ κολλέγατος. Τὰς ὁποίας ὁ ὄσιος μετὰ τὴν προσδύχην ἰεραπόδωσεν. Ὁ-
 δὲν ὁ κύρος εὐχαριστήσας τὸν ὄσιον, τὸ ἔκαμψεν ὡς γραμματισμένος ἕνα ὀπί-
 γραμμα. Τὸ ὁποῖον ἐγραψεν περικητὸν εἰς τὸν κίονα λέγον οὕτως. Μισηγύς
 ἢ γαίης τε, καὶ ἔρατοῦ ἴσαται ἀνὴρ πάντοθεν ἐριμύμενος, καὶ οὐ τρομέων
 ἢ ἀέμενος. Τροβῆ δ' ἀμβροσίη τρίφεται, καὶ ἀνέμων δίφει. Ἰχθυα ριζώ-
 ἢ σας κίονι διχθαδίω. Συμειῶν δὲ ρίζει. Τίεα κηρύτταν μητρὶς ἀπειρογά-
 μω. Τοῦτῃσιν. Ἀγάμισον τῆς γῆς, καὶ οὐρανοῦ σέκται τίς ἀθροπος, δάκρυ τῆς
 ἀνέμενος ὄλες σείω μῆκος, καὶ πολέμω μῆκος, καὶ μηδεποσῶς αὐτὸς φοβέ μῆκος.
 Τρίφεται δὲ μετὰ τροφήν ἠράνιον. καὶ πίνει ἀνέμων εἰς τὴν δ' φαιτε. Καὶ σιριῶ-
 σας τὸς πόδας τῆς εἰς ἕνα σύλον δ' χαλον, βοᾷ Συμειῶν ὁ θαυμάσιος κηρύτ-
 ταντας τὸ ἦ ὄν τῆς ἀπειρογάμω μητρὸς, θεὸν ἀληθέστατον.

Τὸν χαρὸν ἐκείνον ἐβασίλευσεν ὁ μέγας Λέων. Ὁστις εἶχε πτόνον πολὺν, ἢ
 γυνήσιν ἀρσινικὸν παιδίον, διὰ τὸ τὸ κάμη κληρονομήσει τῆς βασιλείας του.
 Ἀπῆλθε λοιπὸν εἰς τὸν σύλον. καὶ βᾶνει μεσίτην τὸν Δαμιῆλ, ἢ ὠρα καλέσει
 τὸν κύριον, ἢ τὸ δῶση τέκνον κατὰ τὸν πτόνον του. Λίγειτου ὁ ὄσιος. Τὸν
 ἐρχόμενον χρόνον θέλει γυνήσειν παιδίον ἢ βασιλείας ἄσας τὴν ὀδεῖνα ἡμέ-
 ραν. καὶ μὴ πικραίνεσαι. Οὕτως εἶπᾶν, ὡ τὸ θεύματος, αὐτὴν τὴν ἡμέραν
 ἐγέννησε τὸ τέκνον ἢ βασιλὶς κατὰ τὴν φροφίτια τὸ ὄσιου. καὶ πάντες
 ἔξεσσαν. Τότες ὁ βασιλεὺς διάνταμοιψεν τὸ ἔκτισεν ἄλλον ἕνα σύλον. Τ-
 πῆγε γέν παταχοῦ ἢ φήμητου. καὶ ἀφοῦ ἐγλύτῃσεν ἢ βασιλίσα εὐδοκία
 δάκρυ τὴν ἀφελκτὴν. ὑπῆγε νὰ τὸν ἰδῆ. καὶ μετὰ πολλὴν εὐλάβειαν τὸν ἰτίμησε.
 καὶ ὠρεασά τὸν ἐπαρεκάλεσε, ἢ ὕπαγην νὰ κατοικήσῃ εἰς τοὺς τόπους αὐτῆς.
 Ἀμὴ δὲν ἠθέλησεν. Ἀλλὰ εὐχαριστήσας τὴν καλὴν τῆς γνώμω. ἀπεκεί-
 θη ὅτι δὲν εἶναι ὠρέπον, ἢ μεταβαίη τινος δάκρυ ἕνα τόπον εἰς ἄλλος ὡς ἀκα-
 τάσματος. Ταῦτα λέγων, καὶ εὐλογήσας αὐτὴν ἀπέσεισθη. Ἐπειτα ἀνέβη

κείεις τῆ Γελανίε τὸν σύλον, ὅπου ἦτον. Ὑψηλότερος. καὶ ἐπέρινα διαγωγὴν θαυμασιωπύραι τόσον, ὅπου ὁ δαίμων ἐφθόνησε. καὶ τῆ ἐπλεξε πάλιν ὁ ὅλος, καὶ μηχανήματα. Ὅθεν ἐφθάρκηνισε πύς αἰρετικούς ὅπου ἦσαν εἰς τὸ βυζάντιον, νὰ τῆ δάσωου ἐνόχλησιν. Οἵτινες ἦυρασι μίαι γυναικα τῆ ἔρωτος ἀσεμνον, Βασιανὴν ὀνόματι ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Τὴν ὅποιαν ἐκαταπεισαι μὲ ἄσπρα, νὰ δοκιμάσῃ ἐὰν δυνωθῆ, νὰ μολύνη τὸν ὄσιον, ἢ ἄλλον τινα ἀπὸ τοὺς μαθητάς του. Ἀπῆλθε λοιπὸν ἡ ἄσεμνος, καὶ ἄσματος πρὸς τὸν σώφρονα, ἐνδεδυμένη λαμπρά ἱμάτια, καὶ σολισίδια πολύτιμα. καὶ πλησιάσασα εἰς τὸν σύλον, ἔκαμε πολλὰς ἡμέρας εἰς ἓνα χωράφιον, προφασίζομένη ὅτι εἶχεν ἀσθένειαν, καὶ ἐπάχρησε πολλὰ μὲ διαφόρες πανουργίας, καὶ μηχανήματα. καὶ μὲ ἔρωτικά χήματα ὡς τεχνίτρα ὅτῃ ἦτον εἰς τὴν πορνείαν, νὰ ἀίχμαλωτίσῃ τὴν καθάρην ψυχὴν ἢ ἀκαθάρτη. Ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη μὲ ὅλας τὰς πονηρίας της. Οὐτε κὰν ἓνα ἀπὸ τοὺς μαθητάς του ἐνίκησεν. Ἀλλὰ ἔσρεψεν ἄπρακτος. καὶ διὰ νὰ λάβῃ τὰ ἄσπρα ὅτῃ της ἔταξεν, εἶπε ψεύματα, πῶς τὴν ὠρέχθη ὁ Δανιὴλ. καὶ εἶπε τοὺς μαθητάς νὰ βάλλωμεν τὴν σκάλαν, νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸν σύλον. Ἀμὴ αὐτὴ δὲν ἐκαταδέχθη. καὶ ἐφυγῆ. Οὐτως ἡ βέβηλος ἐδυσφήμησε τὸν ἀμόλυτον. Ἀλλὰ ἡ θεία δίκη δὲν ὑπόφερε τὴν συκοφαντίαν. Ἀμὴ εἰσῆλθεν ἔσωτης ἓνας δαίμωνας. ὅθεν καὶ φανικῶς τῆς ὠμολόγη εἰς ὅλους τὸ ψεῦδος, καὶ τῆς αἰρετικῶν τὸ μηχανήμα. Οἱ μὲν ἔν ἄνθρωποι τῆς πόλεως ὑπήγαγον αὐτὴν εἰς τὸν ὄσιον. ὅστις ὡς δούλος Χριστοῦ, καὶ μιμητὴς ἀμνησικάκος τὴν ἰατρύσει. καὶ τὸ πᾶσιμον ἐσυχώρησεν. Ἡ ὅπια θαυμάζουσα τὴν φιλανθρωπίαν τῆ ὀσίε ἐκαταφίλει τὸν σύλον βάνουσα δάκρυα. Καὶ κατανυγείσα τῆ θεία χάριτι ἔταξε νὰ διορθώσῃ τὴν πολιτείαν αὐτῆς. καὶ οὕτως ἐποίησε. καὶ ἐτέλεισε τὸν βίον ἡ ἄσματος σωφρονέσασα. Ἐγίνωσκε δὲ ὁ ὀσιος, καὶ τὰ μέλλοντα. Ὅθεν προβλέπων τὰς μεγάλλω ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν κυρίου, ὅπου εἶχε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ βυζάντιον. Ἐμύνησε τῆ Βασιλείας, καὶ τῆ Πατεράρχου, νὰ κάμνουσι δύο λιτανείας τῆ ἐβδομάδα μὲ ὅλον τὸν λαόν, διὰ νὰ τοὺς παιδεύσῃ ὁ θεὸς ὀλιγώτερα. Ἀλλ' αὐτοὶ ἀμελήσαντες τῆ ὀσίου τὰ ὠφθαγγέλματα, ἐδοκίμασαν τόσον κακὸν προξενούσι τὰ ἀμαρτήματα. Καθὼς θέλομεν γράψαι κατώτερα. Διὰ νὰ εἰποῦμεν πρότερον πῶς ἐχειροτονήθη ὁ ὀσιος, ἐπειδὴ ἦτον θεὸς θελημα. Ὅθεν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐφάτισε τὸν Βασιλέα. καὶ ἐπρόσαςξεν τὸν Πατεράρχω Γεννάδιον, νὰ τὸν χειροτονήσῃ ἱερομόναχον. Ὁ μὲν ἔν ἔπισθεπος ἐπῆρε πολλούς Ἐκκλησιαστικούς, καὶ ὑπήγαγε εἰς τὸν σύλον χαρήμενος. Ὁ δὲ ὀσιος ὡς προρατικός ἐγνώρισεν ὅσα ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ἐμελέτησαν. Ὅταν οὖν ἐφθασεν εἰς τὸν σύλον, εἶπεν ὁ Πατεράρχης πρὸς τὸν ὀσιον. Ἀπὸ πολὺν χαρὰν εἶχα πρόθρον, νὰ ἀπολαύσω τὴν ἀγιωσυλίω σου. Ἀ-

μη ἢ πολλὰς φροντίδας τῆς Ἐκκλησίας δένει ἀφήνασι. Τώρα λοιπὸν ὁ πᾶς ἦυρα ὀλίγην ἀδειαν, ἦλθε νὰ λάβω τὴν εὐχίνσου. καὶ ὡδρακαλῶσαι βάλε τὴν σκάλαν. Νὰ ἔλθω, ἵνα συνομιλήσω μὲν. Ὁ δὲ εἶπε αὐτῷ ὡς φοροφητικώτατος. Μιτάως, καὶ ἄκαίρα σὲ ἐβαλλεν εἰς ἐκόπον ἐκείνος ὁποῦ σὲ ἐσειλε. Ταῦτα ἀκούσας ἐθαύμασεν ὁ Ἐπίσκοπος. Πᾶς ἐπρογνώρισε τὰ πάντα τὸ ὄσιος. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν ἐπεκαλέσεν ὡραν πολλήν. Καὶ δὲν ἤθελε τὰ βάλλη τὴν σκάλαν ἔπρὸς αὐτὸν Ἀρχιδιάκονον, νὰ εἶπῃ τὰ εἰρήνικα. καὶ αὐτὸς εἶπε τὰς εὐχάς. καὶ ἐχειροτόνησε μὴ παρόντα, τὸν ἅγιον φρεσβύτερον. ὁ δὲ λαὸς ἐβίων το ἄξιος. Ἐπειτα ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν λειτουργίαν ὁ Γεννάδιος εἶπεν αὐτῷ Ἰδε ἔλαβες τῆς ἱεροσύνης τὰ σύμβολα. Ὅτι ὅταν ὁ λαὸς ἐφώνησεν τὸ ἄξιος. Τότε ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐμὲ σὲ ἐχειροτόνησε. Λοιπὸν μὴ φανῆς παρήκοος τῷ Θεῷ βουλήματος. Ἀλλὰ βάλλε τὴν σκάλαν, νὰ σὲ κοινωνήσω τὰ ὅσα μυστήρια. Τότες ἐγνώρισας ὁ ἅγιος. Ὅτι δὲν ἐγινε τοιαύτη πράξις χωρὶς τῷ Θεῷ θελήματος, ἐστρεξε, καὶ ἀνέβη ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ τὸν ἐκοινωνήσεν. Ἐπειτα εὐξάμενος ὑπὲρ τῷ λαῷ, ἀπέλευσεν αὐτοὺς ὁ ὄσιος χαίροντας. Ταῦτα ὅλα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε. καὶ ἠξέυρωντας πόσον εἶναι ἡ ἀρετὴ τιμιωτέρα τῆς βασιλείας, ἀπῆλθεν εἰς αὐτόν. καὶ τίθει μὲ πολλὴν ταπεινώσειν εἰς τοὺς πόδας του. Οἱ ὁποῖοι βρωμοῦσαν ἀπὸ τὰς πληγὰς. Τόσον ὅπῃ ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε. καὶ ἔκτισεν ἄλλον ἕνα σύλον ἀπάνω εἰς ἐδύο κολλῶναις θεμελιωμένον. καὶ τὸν ὠνόμασε Διχαδίδιον. Εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Δαυὶλ ἁναβαίνοντας ἔχαιρε. καὶ ἐδίδετο εἰς ὡδραστοτέραν ἀσκήσιν. καὶ τὸ μὲν μέρος ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καταφλεγετο. Τὸν χειμῶνα δὲ πάλιν τῷ ἐδίδαν οἱ ἄνεμοι, καὶ ἡ χάλαζα μεγαλῶν σινοχωρεῖα, καὶ ἄμετρον βίβανον. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀδάμαντινος ἐκαρτέρει ὡς Ἀδελφίς, καὶ σῆλη μᾶλλον ἢ ἄνθρωπος. Μᾶλλον δὲ εἶπεν, καὶ αὐτῷ ἦν μετὰ πᾶσιν ἐφάνη ὄντας δυνάμειν αὐτῷ κτῆσι καὶ ἰσχυρότερος. Ἐπειδὴ καθ' ἕνα τοῦτον μὲ τὴν πολυκαίριαν διαταῖται, καὶ ἀφανίζεται ὁ Ἀμὴ ὁ ὄσιος ποσῶς δὲν ἐδείλιασε ποσαύτῳ ἦν ἄνεμων, καὶ χιῶνων σφοδρότητα. Ὁ Θεὸς ἠξίαθη παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐτελεσε μεγάλα σημεῖα, καὶ τέρατα. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ εἶπῃ μὲν ὀλίγα εἰς πίσωσιν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν. Εἰς τὴν πρώτῃ τῷ Σιπτεμβρίου μέλει ὅταν ἐτελοῦσαν οἱ φιλοθεοὶ τὴν εορτὴν τῷ ἁγίου Μάμαντος, ἦλθε μέγας ἐμπρησμός ἐξ αἴφης εἰς τὸ βυζάντιον. Καθὼς ὁ Δαυὶλ ἐπροφήτεύσει. καὶ τοσοῦτον ἦν ἔλασεν ἡ φλόγα, ὁ τοῦ ἐκυκλωσεν ὅλον τὸ κάστρον. καὶ κτεκαυσεν οἴκους, καὶ Ἐκκλησίας πολλὰς, καὶ ἄμετρον ἄνθρωποι κατεφ' ἔχθησαν. Ἐτεροι δὲ πάλιν ἔμειναν μισοκαυμένοι. Οἵτινες ἦσαν ἐλειε ὁποῖοι ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ τελείως ἀπεθανον. Ἡ ποὺ λοιπὸν μέγα θαῦμα, καὶ κίνδυνος, νὰ βλέπηται τὴν βασιλίδα ἦν πόλεων, τοις τοπρὸ πρὸς πυρπολουμένῳ, ὡσπερ τὰ σόδομα. Μετὰ βίας λοιπὸν ἐνθυμήθησαν τῷ ὄσιῳ

οὕτως τὴν ἐπιθυμίαν. καὶ πιστεύοντες ὅτι μόνον ἐκείνος ἐδύνητο, νὰ τὴν βοηθή-
 σῃ μὲ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ἔσειλα μιστίνας δειόμηροι, νὰ τὴν ἀπολαύσῃ
 ὡς φιλάνθρωπος. Ὅστις ἀκέσας τὴν δεινὴν αὐτὴν συμφορὰν ἐδάκρυσε, καὶ
 πρῶτον μὲν τοὺς ἐγγόγγισε, πῶς ἠμέλισαν. καὶ δὲν ἔκαμαν δειήσεις, καὶ πα-
 ρακλήσεις πρὸς κύριον πρότερον, ὅποτε τὴν τὸ ἐμνήσκειν. Ἐπειτα τὴν ἐ-
 πώσαξεν ἀπὸ προσέυχωνται ἐλονήσικοι, καὶ ἔπειτα ἔκαμε, καὶ ὁ ἅγιος δὲ τὴν
 σωτηρίαν αὐτῆς δειόμηρος. καὶ μετὰ τὴν προσοχὴν ἐπροφήτευσεν αὐτοῖς
 ταῦτα λέγοντας. Ὑπάγετε. Καὶ εἰς ἑπτὰ ἡμέρας τὸ πῦρ ἐσβύνει. καὶ μὴ δη-
 λιάσητε. Οὕτως εἶπε. καὶ ἔργον ὁ λόγος ἐγένετο. Ὅστε πάντες ἐθαύμασαν,
 καὶ ἐξόχως ὁ βασιλεὺς, καὶ ἡ σύμβουλος. Οἵτινες ὑπήγαγον. Εἰς τὸν ὅσιον ζιτῆ-
 ντες μὲν τῆς πρῶτον σφαλμάτων συγχώρησιν, καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀσφάλειαν.
 Ἐγένετο δὲ τὸν χρόνον ἐκείνον χειμῶνας δειμύτατος. Χιόνες συγκαίεις, καὶ ἄνεμοι
 βιαίοτατοι, καὶ τοσῶτον ἄγριοι. Ὅτε ἐκινδύνουε νὰ πέσωσι οἱ σύλοι, ἀπά-
 νω εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον ὁ ὅσιος. Ὅστις ἐπεφύετο εἰς ἕνα, καὶ ἄλλο μέρος ὡς
 κλάδος δένδρου. Οἱ μὲν ἐν μαθηταὶ αὐτῆς ἐσκεύωνταν δακρυρροῦντες,
 καὶ ἐντρομοί. Ὁ δὲ ὅσιος ἐμυεν ἀφοβος, ἔχωντας τὸν νῆν εἰς ἐρανὸν προ-
 σοχόμενος, καὶ ἐκδεχόμενος ἐκείθιν βοήθειαν. καὶ ἐπειδὴ ὁ δίκαιος ἐπέ-
 κραξεν, ὁ κύριος ἐσηκούσεν αὐτῆς. καὶ ἔγενετο παρῶντος γαλήνης μεγάλης θαυ-
 μασιώτατα. Ἀκέσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὅτι ἐσάλευσαν οἱ σύλοι ἀπὸ τὸν ἄνεμον,
 ἐπαβαλλόμενος νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἰδῆ, δὲ νὰ τὴν σεριώσῃ καλίστην, καὶ
 καθὼς ἐκατίβαινον ἀπὸ τὸ ὄρος ἐφοβήθη τὸ ἀλογόντων. καὶ ἔπεσον ἀνάσκε-
 λα. καὶ ἐπλάκωσε τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ ἐσέφρανος αὐτῆς ἔπεισε. καὶ οἱ πολῦτιμοι
 λίθοι διεσκορπίσθησαν. Ὁ δὲ Δανιὴλ ἐπρόφρασε μὲ τὴν προσοχὴν, καὶ
 ἐλύτρωσέ τον ἀπὸ τὸν κίνδυνον. καὶ τὸσον ἔυλαβήτο ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκεῖνον ὁ
 βασιλεὺς τὸν ὅσιον, ὅτε τὸν ἐκήρυττεν εἰς ὅλες, καὶ τὸν ἐφήμιζε καὶ ἔσοντας
 νὰ ἔλθῃ μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς τῆς λαζῶν πρὸς τὸν αυτοκράτορα τῆς ῥω-
 μαίων, δὲ νὰ κάμωμι συνθήκας ἀναμισόντες, ἐπῆρε τὸν βαρβαρον, καὶ ὑπή-
 γασιν ἀντάμα εἰς τὸν ὅσιον, δὲ νὰ θαυμάσῃ τὴν καρτεριότην. καὶ τὸσον τὸν
 ἔυλαβήθη, ὅτε ἔβ μόνον ἐκεῖνον, ἀλλὰ καὶ τὸν σύλον ἐπροσκύνησε λέγωντας.
 Εὐχαρισῶσαι ἐπερὰν τὴν βασιλεῦ, ὅτε μὲ ἤξιώσες νὰ ἔπιλάωσω ἐρανιον
 ἀνθρώπων. καὶ τὸσον τὸν ἐτίμησα, καὶ οἱ δύο βασιλεῖς, ὅτε τὸν ἐβέβληται
 κερτῆν, καὶ οὐκ εἶπεν εἰς τὰς διαφορὰς αὐτῆς. καὶ τὴν ἐσωτήσασεν, καὶ ὑπο-
 στρέψας ὁ Γεβάσιος, ἤγνων ὁ βασιλεὺς τῆς λαζῶν εἰς τὴν τὸπικετα, ἐδίη-
 γετο παταχῆσει ἔπειτα θαυμάσιον. καὶ ποτὲ δὲν ἐσειλε πρὸς τὸν βασιλέα
 θράμματα, ὅτε νὰ μὴ χαίρειν, καὶ τὸν ὅσιον. Ὅστε λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος
 ἰδύεται, καὶ βασιλεῖς Ῥωμαῖοι, καὶ βάρβαροι, τὸν ἐτίμησαν ὡς Ἄγγελον.
 Ἐφθάνασιν ὅσα ἰθάφα μὲν νὰ φαιρώσω τὴν καρτερίαν αὐτῆς, καὶ ἀγα-
 νας

τας τούς ὑπὲρ ἀνθρώπων. Ἀ μὴ ἔπειθ' ἀμαρτίαν ἔχων ἰαν σιωπήσω ἕως ἰδῶν
 δέλω τὰ θράψενά θαυμάσιον. Διὰ τὰ δοξασθῆ ὁ θεός, ὅπου τὸ ἰδῶσι πό-
 σῶν δύναμιν. Ἐνὰ χρόνον ἐγένη μέγας χειμῶνας, καὶ χαλεπώτατος. Ἄνεμο-
 δυνατοὶ, καὶ χιόνες σφοδρότατοι. Αὐτὸς δὲ ὑπέμεινε ὅλην τὴν βίαν ἐκείνου
 τῆς χιόνος γυμνὸς εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἄσεγος. Ὅτι καὶ τὸ δερμάτινον κου-
 κούλιον, ὅπου ἦν, τὴν ἐπύρει οἱ ἄνεμοι, καὶ τὸ ἔριψεν μακρὰν ἀπὸ τὸν σῶλον
 εἰς ἓνα φάραγγα. Λαπαρὸν ἔδραχετο ὅλην τὴν νύκτα τὴν χάλαζα εἰς τὴν σάρ-
 κατου (ὡς τῆς καρτείας, καὶ χυνοῦ ἰότητος) βασιανίζο μῆρος ἀπὸ τὴν βίαν τῆς
 ἀνέμων. Τὴν τῆς χιόνος σφοδρότητα, καὶ τῆς νυκτὸς τὴν δεινὴν ψυχρότητα.
 Ὅταν δὲ ἔξημέρωσεν ἐπληθύνον ἡ βροχὴ, καὶ τὸ χιόνι χαϊρότερα, καὶ οἱ μα-
 θηταὶ αὐτῆ δύνουσαν καὶ να εὐχόμεν ἔξω τῆς θυρας, ἕως τῆς τρίτης
 ἡμέρας, ὅπου ἔπαυσεν ὀλίγον τῆς ἀνέμων ὁ σύγχυσσις. Τότε ἐβαλλαν σκα-
 λὰν οἱ μαθηταί, καὶ αἰέθησαν. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν (θεομαξένον, καὶ φερικω-
 δίστατον) πεπηγμένον, καὶ κρυσαλομένον, ἔξενον. Ὅτι ὅλοι του τὸ σῶμα
 ἦτον ἄπο κερωμένον, καὶ ἀνέκρηστον. Ὅτι ἐν τῆτον κομῆτι πάγος ἡ κεί-
 σαλλος. Ζεῖσ ἀνάγει οὖν ὕδωρ, ἔριψαν αὐτὸν, καὶ εἰς ὀλίγην ἄρα ἐσωί-
 φθη λέγωντας. Διατί με εἰράξαστε, ὅπου ἐκοιμοῦμαι γλυκύτατα. Ὅλιγη
 ἄρα ἔστιν ὅπου ἰπικα λείθηκα τὸν κυρεον εἰς βοσκείαν, καὶ ἀπεκοιμήθηκα.
 Οὕτως εἰπὼν ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν ἐνδύσωμα κανένα ἱμάτιον, διὰ τὰ μὴ τὸν βλέπεν
 ὀλογυμνον. Γαῖτα μὲν ταῦτα μαθῶν, καὶ ὁ βασιλεὺς ὑπήχε ἑαυτὸν τὸν ὄσιον,
 καὶ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ μετὰ δακρύων ἔδραχε λέγωντας. Ἐάν καὶ τὴν
 λόγου σου δὲν λυπάσαι. Κάν διὰ τὰ μὴν ὑπερήσῃς ἡμᾶς τῆς ποσειδῆς παρ-
 σιας σου, καὶ ἐδὲ τὴν ἀγάπην τῆς Χριστοῦ, καὶ θελήσης καὶ ὑποτάξῃς ἑαυ-
 τὸν καὶ τὸν ὄσιον, ἀπὸ τὴν τὸν σιωπῆσῃ, καὶ κακοπάθειαν. Μετὰ βίας οὖν ἐ-
 συγκατέβη, εὐλαβηθεὶς, τὴν βασιλείω τὰ δακρυα, καὶ τὴν ἐκατα μικρὰν
 σῶλον, καὶ ἔχρησεν ὀλογυμνον. Ὅσοι γοῦν ἡ γεινόντες, καὶ μεγισάνοι.
 Πῆλιδες. Ἀπικεισάριοι, καὶ ἄλλοι μεγάλοι, καὶ χριστιανοὶ ἄρχοντες
 ἐπὶ χροῦται ἑαυτὸν τὸν βασιλείω, τοὺς ἑσπλο χρεῖν ἰολογίας ἕως τὸν ὄσιον.
 Ὅ δὲ βλέποντες αὐτὸν, καὶ ἀκούοντες τὰ σοφὰ ἑκείνου, καὶ φρόνιμα λό-
 για, ὑπέσπειρον θαυμαζοῦμοι. Τὸν κερὸν ἐκείνον ἠκούσθη λόγος ὅτι ὁ γι-
 ζήσατος. Ὅ ἴγας τῆς Οὐαδαλων καὶ με φουσατον πολὺ, καὶ ἔρχετο νὰ
 πολεμήσῃ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐχόντας ἐν ὁ βασιλεὺς δι' αὐτὴν πολεμὴν
 ἔγνωσε, ἔδραμν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ λέγει του τὴν ὑποθεσιν. Ὅ δὲ προβα-
 πων προδηλως τὰ μέλλοντα, εἶπε ταῦτα. Δὲν ἔρχεται ποσὸς εἰς τὴν Ἀ-
 λεξάνδρειαν ὁ γιζήσατος. Ἀλλὰ ἐπιστρέφει εἰς τὰ ὄπισθα κατηχουμένους, καὶ
 ἄπρακτος, καὶ οὕτως ἐγένετο, καθὼς ὁ Δαυὶδ ἐπροφητεύσει. Ὅ δὲ βασι-
 λεύς διὰ τὰ ἀνταλευσῆ τὸν ὄσιον, ἐβούλετο νὰ κάμη καὶ τὴν καποθεν τὴν ἐν-

λει, διὰ τὴν ἔχουσαν καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀνάπαυσιν. Ἀμὴν ὁ ὅσιος δὴν ἠθέλη-
 σε. Μόνον τὸν ἱπαρακέλεσε νὰ σείλῃ ἀνθρώπους, νὰ φέρουσι τὸ ἅγιον Συ-
 μεῖον τὸ λείψανον. Οἱ δὲ βασιλεῖς ἔγωντας δὶΐφαν μεγάλην νὰ εἰσαρέσῃ
 τὸν ὅσιον εἰσελε παρόδους ἀνθρώπους εἰς Ἀντιόχεια, νὰ φέρουσι τὸ ἅγιον
 λείψανον. Τοῦ ὁποῖου ἀποδόμητε, καὶ Ἐκκλησίαι εἰς τὸ βόρρειον μέρος τῆς
 σύλου, καὶ κελλία διὰ νὰ ἀναπαύωνται οἱ ξένοι, ὅπου εἴρχονται αὐτὲ εἰς
 ὁπίσκεψιν. Ἀφοῦ δὲ ἤφειραν τὸ Συμεῖον τὸ ἅγιον λείψανον, ἔχαρη ὁ Δανιὴλ.
 καὶ πολλὰ εὐχαρίστησε τὸν Βασιλέα, καὶ τοὺς λοιποὺς ὅπου ἐκπίασαν. καὶ
 τοὺς ἔκαμε μιὰν διδαχὴν σοφωτικὴν περὶ φιλαδελφίας, καὶ ἀγάπης. καὶ
 περὶ κείσεως. καὶ τὸσον ἐκατανύχθησαν, ὅπου ἔκλαυσαν ὄλαιπυς. Οἱ σοὶ δὲ
 ἐτόλμησαν νὰ εἰποῦσι κακὸν διὰ λόγουτου, τοὺς ἐπαίδευσεν εὐθύς ἡθεῖα δι-
 κηὸς ἀδίκους δικαίως, διὰ νὰ λαμβάνουν ὑπόδειγμα οἱ ὅλοιλοιποὶ. Καὶ
 μιὰν φορὰν ἕνας αἰρετικὸς ἔλιγε λοιδόρειας κατὰ τὸ ὅσιον. Οἱ δὲ παρόν-
 τες τὸν ὅπισθησαν. Αὐτὸς δὲ ἐβάσα ἔσωθεν τὴν ἱματίου ἕνα ψυτὸν ὄφαιον.
 καὶ δειχων τὰς τοὺς ἀνθρώπους ἔλιγυ. Οἱ ἔγκραπίσας Δανιὴλ ἔτρωγε
 μετ' ἄλλα πολλὰ ἐτέτο τὸ ὄφαιον. Ταῦτα εἰπὼν εἰς ὀλίγην ὥραν ἔφαγε μετ'
 γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία αὐτοῦ τὸ ὄφαιον. καὶ παρόδους ἰδαμονίσθησαν ὄλοι
 ὅσοι τὸ ἔφαγαν. Οἱ δὲ παρόντες τὴν αἰτ' ἀνέγνωσαντες, ὑπήγαγον αὐτὸς
 εἰς τὸν ὅσιον. Ὁ ὁποῖος ἄς ἀμνησίκακος, ἔκαμν εὐχὴν διὰ λόγουτες, καὶ τοὺς
 ἐλύτρωσεν ἐ μόνον διὰ τὸν ἕνα δαίμονα τῆς ματίας. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἄλλον
 τῆς κακοδοξίας τὸν χαλεπώτερον. Οἱ τίνες τὸσον εὐχαρίστησαν πρὸς τὸ ὅσιον
 ἔγιναν, ὅτι ἔκαμαν τὴν οἰκονάτου ἀργυρὰν. καὶ αὐτοὺς ἐσείρισαν εἰς τοὺς πό-
 δατου ὁπρηφοντες τὸ θαυμάσιον. Διὰ νὰ μείνη ἀνεξάλειπτον πάντοτε. Το-
 σοῦτον δὲ ἔπον ὁ ὅσιος εἰς τὸ λέγειν λόγιος, ὅπου ἀφελούνταν πολλὰ οἱ ἀ-
 κούοντες, ἐ μόνον οἱ πραιῖς, καὶ ἡμεροὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄγροὶ ἐταπεινάνου-
 νταν, καὶ μετανοοῦντες τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἐσάνουνταν. Καθὰς μετ' ὁ παρόν
 ὑπόδειγμα φαίνεται. Ἐνας ἀδρειομένος διὰ τοὺς Γαλάτας Ἐδρανὸς ὀνομα-
 ζόμενος, εἶχε καὶ ἄλλες πολλοῦ. σμυτρώφους. Ἐ ἐνίκησεν ἄς δυνατὸς πολ-
 λὰς εἰς τὸν πόλεμον. Οἱ δὲ βασιλεὺς ἐσελε, καὶ τὸν ἐπῆρε, καὶ καταπολλὰ τὸν
 ἐτίμησε διὰ νὰ τὸν ἔχη εἰς τοὺς πολέμους. Καὶ κάμνωνας τὸν εἰς τὸ ἄλογον κό-
 μητα, ἰκανῶς τὸν ἐφιλοδόρησεν. Ἐ πειτα τὸν ἐπεμφε χάριν εὐλογίας εἰς τὸν
 ἅγιον. Ὅστις τὸν εἰδίδεξε τὸσον ὁπρηφῶς, ὅπου ἐφίνη ὁ λύκος ἔμυρον πρόβα-
 τῶν, καὶ ὁ πρῶν φονεύς, καὶ βάρβαρος, Χριστοῦ μαθητῆς, καὶ φιλόσοφος, καὶ
 ζίνεται τὴν Δανιὴλ ὑπατακτικὸς θαυμάσιος, ἀπαρηθεις πᾶσαν κοσμικὴν
 ματαιότητα. Οὐ μόνον δὲ αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τὸς φίλουςτου ὄλεσε ὀφθαλμῶν
 πολλάκις. καὶ τοὺς εἰδίδεκε νὰ μιμηθῶσι τὴν πράξιντου, διὰ νὰ κερδήσεν
 καὶ αὐτοὶ βασιλείαν οὐράνιον. Ἀπὸ τοὺς ὁποιεὺς, τὸν ἐμμήθησαν ἄλλοι δύο.

καὶ ἔγιναι μοναχοὶ διὰ τὸν ἅγιον. καὶ μετενομάσθη Τίτος ὁ Ἐδναίος. καὶ ἐπρόκειπε καταπολλὰ εἰς τὴν ἀσκησιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐλυπήθη καὶ ἐπάχρησε νὰ τὸν εὐγάλη διὰ τὴν γνώμην αὐτὴν, διὰ νὰ τὸν ἔχη βοηθὸν εἰς τὴν ἀνάγκην. Ἀλλὰ δὲν ἐδωκῆθηκεν. Ὁ δὲν καὶ σαρκῶς τε ἀφῆκε αὐτὸν, διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τὸν ἅγιον. Ἐμείνει οὖν ὁ μακάριος Τίτος, μιμούμενος εἰς τὰς ἀρετὰς τὸν διδάσκαλον. καὶ ἔξοχος εἰς τὴν νηστείαν. καὶ θέλωντας νὰ ἔγνω εἰση καταάλει θειαι τί, καὶ πόσον ἔτρωγῃ ὁ ἅγιος, ἐὼς καθύστερ ἔλλυε τὴν εὐκτα ὀπίσω τῆ σῦλου ὑπεργραζομένης. καὶ ποιήσας οὕτως ἐπὶ ἀμερίουκτα δύντην εἶδε ἀφάνη τίποτας. καὶ θαυμάζοντας, ἔξωμολογήθη τὸν λογισμὸν αὐτὸν ἐρωπῶσας τὸν ἅγιον, νὰ τῆ κητῆ κατὰ θεὸν πιδυματικά τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ ἀπεκρεμαπ. Τόσον μόνον τρώγω, καὶ πίνω, ὅσον νὰ μὴν διποθάνω διὰ τὴν πολλὴν ἀσκειαν, καὶ κακοπάθειαν. Ὅτι δὲν ζῶμῃ διὰ νὰ τρυφῶμῃ. Ἀλλὰ τρεφόμεθα ἵνα ζῶμῃ. Νουθετηθεὶς ἐν ὁ μακάριος Τίτος διὰ τὸ ὅσιον, ἐπερνα δὲ γαγῶν θανασιον. καὶ ἔτρωγε μόνον ὅσον νὰ ζῆ. Ὑπνον δὲ ἐλάμβανε πολλα ὀλίγοι, καὶ αὐτὸν, ὃχι κοιτώμενος. Ἀλλὰ ἐδενετο διὰ τὰς μαχαλάς, καὶ ἐκρέματο. Εἰς δὲ τὸν ἔσθως ἔχεν ἕνα Βιβλίον ἀπάνω εἰς ἕνα σαίδι, καὶ ἀνέγνωθεν ἕως νὰ ἀποκοιμηθῆ. καὶ τότε ἐλάμβανεν ὀλίγον ὑπνον ἀπάνω εἰς τὸ σαίδι τὴν κεφαλὴν κλίνοντας. Ταῦτα μαθὼν καὶ ὁ Βασιλεὺς, ὁσας φορὰς ὑπήρχε πρὸς τὸν ἅγιον ἐβλεπε, καὶ αὐτὸν, καὶ ἐπερνα ἀπ' ἐκείνων πολλὴν ἀφέλειαν. Οὕτως οὖν πολιτὸς ἀμέμος ἀπ' ἄλθε πρὸς κύριον. Οὐ μόνον δὲ αὐτὸς ἐφύλαξε τὸ σῶμα ἀρετῆν. Ἀλλὰ καὶ ἕνας διὰ τὸν δέλουστυ ὀνόματι Ἀνατόλιος. Καὶ ζῶντος τε, καὶ μετὰ τὴν ἐκείνη μετὰσασιν ἐφύλαττε τὸ σῶμα ἀρετῆν, ὅπου ἔκαμε, καὶ ἱβ. μαθητῶν. καὶ ἔγινεν εἰς ὅλους θαυμάσιος πειρίας, καὶ ὑπεβόητος. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ φοροκείμενον ἐπατέλωμεν. Ὁ Βασιλεὺς Λέων ἐπύριγαμβρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του αἰαδίνου τὸν Ἰσαυρον ζήνωνα. καὶ τὸν ἔκαμεν ὑπάτον. Ἐπειτα τὸν ἐσελε κατὰ τῆ βαρβάρων εἰς θράκη. Ὅστις ὑπῆγε μετὰ τὸν ἄρχοντά του, νὰ λάβῃ εὐχὴν διὰ τὸν Δαυὶλ φρότερον. Ὁ ὅποιος τῆ ἐπροφήτευσεν ὅσα ἐμελλενα πᾶθη ἕως τέλους. Ὅτι ἐπὶς ρέφει μετὰ τὴν πόλεμον. καὶ ὕστερον θέλεν τὸν ἐπιβελούθειν οἱ ἐδικότου. Ἀλλὰ νὰ μήτον κακοποιήσασιν. καὶ οὕτως ἔγιναι ὅσα ἐφοῦπεν ὁ ὀσιος. Ἐγέννησε δὲ ἕνα ἀειάδνα παιδίον. καὶ τὸ ἀνόμασαν Λέοντα. καὶ μετὰ καιρὸν ἀπίθανον ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸ τὸ ἔγγόνι του, νὰ ἔχῃ τὸν θρόνον τε ὁ πατρωνεύση. Ἡ δὲ σύγκλητος ἔκαμαν βασιλείαν τὸν ζήνωνα. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπόθατε τὸ παιδίον Λέων. Οἱ δὲ συγχευεὶς τῆ ζήνωνος τὸν ἐφθόνησαν. καὶ ἐμίσην αὐτὸν Ἀρμάτος, καὶ Βασιλίσκος μῖσος ἄδικον. Ὁ δὲ ζήνων ἐγνωρῆσας πολλακίς τὴν ἐπιβουλήν, ἐδραμε πρὸς τὸν ὀσιον ζητῆτας βοήθειαν. Ὁ δὲ πάλιν προεῖπεν αὐτῷ ὅσα τῆ ἐμελλον. Ὅτι θέλουσ τὸν διώξεν. διὰ τὸ θρόν

νον νὰ τὸν ἐξορίσῃ εἰς τόπον ἔρημον. Νὰ φάγῃ δὲ τὴν πέναν χορτάεια. Ἐπειτα πάλιν νὰ ἀπολαύσῃ τὸ βασιλείον ἕσπερα. Νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸν θρόνον του καλὸν θάνατον, καὶ οὕτως ἐγίνατο ἅπαια. Ὅτι βλέπωντας ὅτι ἐπλήθηναι τὰς ὀπιβουλὰς ἐφυγε κρυφὰ ὁ ζήνων μὲ τὴν Βασίλισσαν, καὶ ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἰσαύειαν. Τότες ὁ Βασιλίσκος ἄρπαξεν τὰ σκῆπτρα τῆς Βασιλείας, καὶ ἤγειρε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας πόλεμον, λέγωντας λόγια διὰ τῆ ἐνσθικὸν οἰκονομίαν τῆ Χρυσῆ βλάσφημα, καὶ ἐμιλέτησε νὰ θανατώσῃ τὸν Πατριάρχην Ἀκάκιον. Διατίτου ἐναντιάνετο, καὶ δὲν ἄφανε τοὺς πιστοὺς, νὰ τῆ συγκοινωνήσου εἰς τὴν ἄρσειν. Συναχθέντες οὖν πλῆθος πολὺ μοναζῶν, καὶ μιγάδων ἐφύλαξαν τὸν ἀρχιερέα, νὰ μὴ τὸν φονεύσου. Ἐσειλα δὲ, καὶ ζράματα πρὸς τὸν Δαυὶλ, νὰ βοηθήσῃ τῆς Ἐκκλησίας τῷ θεῷ προσδύχόμενος. Ὁ δὲ παοῦργος Βασιλεύς ἐγραφε πρὸς τὸν ὄσιον ἀπολογούμενος, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἦτον τῆς ταραχῆς αἴτιος, καὶ δεσρέφον τὸ στρατιωτικὸν ἐγίνετο πρὸς κομμα. Ὁ δὲ ὄσιος ὡς δεκαετικὸς, καὶ σοφάτατος ἐγνώρισε τὴν κακουργίαν τῆ Βασιλείως, καὶ τῆ ἀιτέγραφον ὕβρεις, καὶ ἀτιμίας ὅσας τῆ ἔπρεπαν, καὶ ὅτι ὁ θεὸς θέλει τῆ πάρει τὸ Βασίλειον, καὶ ἄλλα παρόμοια. Τότες ὁ Πατριάρχης ἐσειλε τοὺς πρὸς κείτους ἀρχιερεῖς πρὸς τὸν ὄσιον, ὡς ἀκαλοῦντες αὐτὸν, νὰ κατέβῃ δὲ τὸν σύλον διὰ τὸν κύριον, νὰ βοηθήσῃ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅτι ἄλλω ἐλπίδα δὲν ἔχασιν. Ἀπελθόντες οὖν ἐπαρεκάλεσαι τὸν ἅγιον. Ἀμὴ δὲν ἐσερξε νὰ κατέβῃ. Ὅθεν πάλιν ἐσειλε ἐκ δευτέρου τοὺς Ἐπισκόπους, προσάσων αὐτοὺς, νὰ κλαύσου τὸσον εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ, ἕως νὰ τοὺς λυπηθῆ, νὰ κατέβῃ. Ἐλεγον οὖν πρὸς τὸν ὄσιον ταῦτα Μιμίσου ἅγιε τὸν διδάσκαλον, ὅπου ἐκλινε τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκατέβῃ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Τί ἄπρεπον εἶναι λοιπὸν, νὰ κατέβῃς, καὶ σὺ δὲ τὸν σύλον ὀλίγον, διὰ νὰ σώσῃς τὴν κινδυνεύουσαν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Χρυσὸς τὸ πολῦτιμον αὐτῆ, καὶ πανάγιον αἷμα ἐξέχει; αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁμοια ἔλεγον οἱ Ἐπίσκοποι, κλαίοντες κάταθεν τῆ σύλου, καὶ γονυπετεῖς προσδύχόμενοι. Ὁ δὲ ὄσιος πρῶτον μὲν ἐβαρέθη, καὶ ἰσκαυδαλίσθη. Ἐπειτα βλέπωντας τοὺς πῶς ἐπλήθηναι τὰ δάκρυα, τοὺς ἐλυπηθῆ ὡς συμπαθέσατος. καὶ δὲν ἠξέυρωντας τί νὰ κάμῃ δὲ τὰ δύο ἰδεῖθη τῆ Θεοῦ, νὰ τῆ φανερώσῃ πῶς νὰ πράξῃ εἰς τοιαύτω ὑπόθεσιν. καὶ προσδύχόμενος πρὸς τοῦτου ἠκούσε φωνὴν ἐρανάθεν, ὅπου τῆ ἔπει, νὰ κατέβῃ. καὶ πάλιν νὰ ὑποσρέψῃ ἕσπερα. Λαβόντες οὖν αὐτὸν οἱ Ἐπίσκοποι, ἀπῆλθον εἰς τὸν Πατριάρχην ἀγαλλιώμενοι Ἀδύνατον εἶναι νὰ ζράψω ἰκανῶς, πῶς ἔλαυ τιμὴν τῆ ἑκαμα οἱ ὀρθόδοξοι. καὶ μὲ τὸ σὺν ὑφροσύλῳ τὸν ὑποδέχθησαν. Εἰδὺς γοῦν ὁ τῆ Χρυσὸν στρατία τῆς ἐπίκεισε τὸν αἰτίπαλον ὑβρίζωντας τον, καὶ νέον Διοκλητιανὸν ὀνομάζοντας, καὶ τὸν ἐφοβίεσε μετὰ τῆς

Ἐκλόγ.

G

τιμα-

τιμωρίας τῆ παρόντος αἰῶνος, ἔταίς τῆ μέλλοντος. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔφυγεν
 ἀπὸ τὴν πόλιν ἄς νικημένος ἀπὸ τὸν ὄσιον, λέγων αὐτῷ. Ἰδοὺ χαρίζω σου τὸ
 κάστρον, καὶ τοὺς πολίτας, καὶ κάμει ὡς βούλει. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος δὲν ἔσπεξε
 κἀὐτὸν εἰς τὸ. Ἀλλὰ ἔτρεχε κατόπι, νὰ τὸν ἐλέγξῃ, καὶ εἰς τὸ πρόσαιπον, καὶ
 ἐπειδὴ οἱ πόδες του ἦσαν, ἀσθενημένοι ἀπὸ τὴν ἀσκησιν, καὶ δὲν ἐδύνετο, νὰ
 περπατῇ, τὸν ἰσύκωναν οἱ ἄνθρωποι. καὶ ὀδύοντες, ὑπὸ τῆσιν εἰς τὸν δρό-
 μον λεωρῶντο. Ὅστις ἐφάναξε λέγωντας. Ἐλίσσόμεθε εἰς τὸ θεῶν, καὶ θε-
 ράπευσόμενοι τὸν ταλαίπωρον. Λέγει τοῦ ὁ ἅγιος. Διατί ἀφῆκες τὸν παιπεδύνα-
 μον, καὶ ζητῆς εἰς ἄνθρωπος ὁμοιοπαθεῖσαι τὴν ἴασιν; Πλὴν ἐὰν ἔχῃς πί-
 σιν, δύουσαι καὶ οἱ δὲλοι τοὺ νὰ σὲ δάσου βοήθειαν. Ταῦτα λέγων ἐφό-
 ρασεν αὐτὸν νὰ λησθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ ὑπακόσας ἐκαθαίρει τὴν
 πάρωτα, καὶ πάντες ἐξέστησαν, βλέποντες τοῦτον θαυμάσιον, καὶ ἔτρεχαν
 εἰς τὸν ἅγιον ὑγιῆστε, καὶ ἄρρώστοι. Οἱ μὲν νὰ ἀπολαύσου ψυχῆς εὐφροσύ-
 νῃ ἰδόντες τον. Οἱ δὲ ἄλλοι νὰ ἔυρουω θεραπείαν τῆς μάστιγος, καὶ κατὰ τὴν πί-
 σιν τῆ καθ' ἑνὸς, ἠκολούθει ἡ ἔκβασις βλέποντας δὲ τὸν ὄσιον βασάζομενον
 ἔνας Γέφυρος, ὅπῃ ἐκάθητο εἰς τὸ πῶμα θυρον, ἔπει ταῦτα εἰς περὶ ἑλάσμα.
 Ἰδὲ καὶ ὁ νέος ὑπάτης. Ταῦτα λέγων ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἐξέφυξεν. Οἱ δὲ
 λοιποὶ ἐφοβήθησαν ἰδόντες τοῦτον θαυμάσιον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς
 ἐδειλίασε, καὶ ὅταν ἔφθασεν ὁ ἅγιος εἰς τὰ Βασιλεία, δέντον ἀφῆκασιν νὰ εἰ-
 σέλθῃ. Τότες ἐτίναξε τὸ χῶμα τῆς ποδῶντε κατὰ τὸ Ἐὐαγγέλιον, καὶ ὑπέσρε-
 φε. Μετὰ ταῦτα μεταμεληθεὶς ὁ Βασιλεὺς πῶς δέντον ἐδέχθη, ἐφοβήθη μὴ
 πάθῃ κακὸν τόποτα, καὶ ἐκέλευε αἱ θρώπους, νὰ τὸν ὄπισρέψουσιν. Ὁ δὲ ὀ-
 σιος δὲν ἠδέλισε νὰ γυρίσῃ. Ἀλλὰ τῆ ἐμύνησεν ὅτι εἰς ὀλίγον κερὸν χάνει
 τὸ βασιλείον. Ἐπειτα θελεὶ δώσεν, καὶ κακὸν θάνατον, ὅλατι ὑβείζει Βα-
 σιλία τὸν ἐράνιον. Ὅστις τὸν θελεὶ παιδέσει με κόλασιν αἰώνιον. Ταῦτα
 ὡς εἶπασιν πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπισεν εἰς πύργος, ὅπῃ ἦτον εἰς τὰ Βασι-
 λεια εἰς παιδῶσιν τῆ ἀλαζῶνος, καὶ ἔλεγχον. Ἐγιναν δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ
 θαυμάσια ἀναριθμητα. Ἀπὸ τὰ ὅποια νὰ εἰπῆμεν ὀλίγα τινὰ με βραχύτη-
 τα. Πρῶτον μὲν ἐθεράπευσε δύο νεαλίους, ὅπῃ ἔχασιν δαιμόνιον. Ἐπειτα
 μίαν θυγατέρα τινὸς πιστῆς γυναικὸς, ἣτις ἐκλασεν ἀκατάπαυστα, καὶ ἀσλα-
 χνιδεὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν ἰατρούσεν. Εἶτα καὶ ἕνας ἄρχων τὴν Ἀξίαν Πατεί-
 κιος τὸν Ζακχαῖον μιμῆμενος ἐπῆρε τὸν ὄσιον εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ θερ-
 μῆς πίστεως. Ὁ θεν ἔτυχεν ὁμοίας εὐλογίας τῆ Ζακχαῖε, καὶ ὁ Πατείκιος.
 Ἀπὸ δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ Πατειαρχεῖον, καὶ τὸν ἐδέχθησαν με τιμὴν πολλήν,
 καὶ ἐυλάβειαν, ἐρέθη ἕνας φοβερὸς ὄφις (δὲν ἠξέυρω πόθεν ἐφάνηκε) εἰς τοὺς
 πόδας τῆ ὄσιου, καὶ αὐτὸς τὸν ἐφόρσασεν, νὰ παγένη χωρὶς νὰ βλάψῃ καὶ ἐνα-
 τους. Ὁ δὲ ὄφις μεθ' ἑαυτὸν ἀντιλέγειν ἀπῆλθε πρὸς τὸν τῆ χον, καὶ διέρ-
 ράγη

ρά γη ἔμωροσθεν πάντων, κὴ ἔσκασε. Μιὰ δὲ γυνὴ τὴν τυχήν ἐπιφανῆς, τὴν κλῆσιν ῥαίς. Τὴν πῖσιν ὀρθόδοξος. Προσελθῆσα ἔπιεσεν εἰς τὸ πόδασθε κλαίσα. καὶ ἔδέετο, νὰ τὴν εὐλογήσῃ νὰ χυρήσῃ ἡ ὄν. καὶ βλέψασα πῶς ἦσαν οἱ πόδες τε πληγωμένοι ἀπὸ τὴν ἀσκήσιν, ἐθάύμασε τὴν ὑπομονήν. καὶ ἔδωκε καμπόσον ῥάμα νὰ τυλίξου τὸ πόδασθε, ἔπειτα, νὰ τὸ πάρῃ δια εὐλάβειαν. Οἱ δὲ ὄσσιος δὲν ἠθέλεν. Ἐπειτα τὸν ἐπαρεκάλεσεν ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἐπήκασεν. Ὁ δὲν ἐ μόνον ἔδισε τὸ πόδασθε μὲ τὸ ῥάμα, κὴ τῆς τὸ ἔδωκεν. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπροφήτευσεν ἔπειτα λέγωντας. Ἐ νὰ ἡ ὄν θέλεις χυρήσῃ. καὶ ὄνομασον αὐτὸν ζήνονα. καὶ ἔπειτα ἐγένετο. Οἱ δὲ βασιλεὺς ἐφοβήθη νὰ μήτε ἔλθῃ τὰ κακά ὅπῃ τὸ ἐμήνησεν ὁ ἅγιος, καὶ ἐπειδὴ ἐμήνησε πολλάκις, κὴ δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάρῃ ὁ ὄσσιος. Ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς μοναχόσθε μὲ χῆμα δέλεν. καὶ ποροσκυήσας αὐτὸν, ἐζήτη συγχώρησιν. Οἱ δὲ ἅγιος ἐπαείσας αἰς πορορατικὸς τὸ ἀποκρυφον δέντον ἐδέχθη, ἀλλὰ μᾶλλον ὑβείσας αὐτὸν ἀπέπεμφε. Πρὸς δὲ τὸς παρόντας ἐφατέρωσε τὴν ποιηρὰν αὐτῆ γναύμω λέγωντας. Γινώσκετε ὅτι ἡ ταπεινωσίς ὅπῃ ἔδ ειζεν ἦτον ὑποκεσίς, κὴ μηχαίμα. κὴ σκετᾶζει μὲ τὸ δερμάτι τὴν ἀγγελόπιτα. Ἀλλὰ γλήγορα θέλετε ἰδεῖν νὰ εὐρηῇ θεία δίκη τὸν ἄδικον. Οὕτως ἐν ὁ μακάριος τοσᾶντα θαυματεργήσας κὴ τὸν τὸ θεὸς νικήσας πολέμιον. καὶ προφητεύσας τὰ μέλλοντας, ἔσρεψε πάλιν εἰς τὸν σύλον, κὴ ἠγωνίζετο. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔδ ἰώξαι τὸν βασιλίσκον ἀπὸ τὸ βασιλείον, καθὼς ὁ ἅγιος ἐπροφήτευσεν, καὶ ὁ ζήτων πάλιν ἐκάθησεν. Ὅστις βλέπωντας ἀληθινὰς ὄλας τὰς πορορήσεις τῶ ἁγίω, τὸν εὐλαβεῖτο ὡς ἰωσάπερον. κὴ ὑπῆγε μὲ τὴν βασιλίσασα, καὶ τὸ ἔκαμην εὐχαεῖς ἰα τὴν πρέπασα. Ἀλλὰ πρὸ τῶ νὰ τελειώσω μὲν τὴν διήγησιν, ἀς γράψω μὲν ἀκομὴ δύο τεῖα θαυμάσια, δια νὰ μὴν ὑσερήσω μὲν τὸς εὐλαβεῖς τῆς ψυχικῆς ἀφελείας, καὶ ἀπολαύσεως.

Ἐνας χρυσοχόος εἶχε παιδίον χρῶτων ἐπᾶ. Ὅπῃ δὲν ἔδύνετο νὰ πεπατήσῃ ὀρθιον. Μόνον μὲ τὴν κοιλιὰς εἰς ἔρπετον ἐσύρνετο. Τῆτο οἱ γυνεῖς λαβόντες ὑπῆγασιν εἰς τὸν σύλον. καὶ μετὰ δακρύων ἐδέκνται, νὰ τὸς ἐλεήσῃ ὁ ἅγιος. Ὅστις εἶπεν αὐτοῖς, νὰ τὸ βάλλασιν εἰς τὸν κανὸν τῶ ἁγίω Συμεῶν. νὰ τὸ ἐγγίξῃ μὲ τὸ ἅγιον λείψανον. καὶ ἔπειτα ἐποίησεν. Οἱ δὲ ἅγιος ἔκαμην εὐχὴν ἀνωθεν τὴν ἐβδόμω ἡμέραν. καὶ παρῶς ὡ τὸ θαύματος, βλέπεσι τὸ παιδίον, καὶ ἐχόρδεν. καὶ ἀναβαῖνον εἰς τὸς βαθμοὺς ἐνηγκάλιζε τὸν σύλον. καὶ κατεφίλει αὐτὸν μὲ εὐλάβειαν. Ἄλλος τίς ἀπὸ τὴν ἀνατολήν πεπατῆν εἰς τὸν δρόμον ἔπιεσεν εἰς τὸς κλέπτας. Οἱ τινες τὸν ἐπληγῶσαν. καὶ λαβόντες εἰς τὴν ἐβάσα ἔκοψαν τὰ νῦρα ἡτῶ γονάτων αὐτῆ. Καὶ ἀφέντες αὐτὸν ὡς ἀπεθαμένον ἐφύγασιν. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν τινὲς ὁδοιπόροι τὸν ἐλυπήθησαν. Ἐ τὸν ὑπῆγασιν σικωτὸν εἰς τὴν ἀγκύραν, ὅπῃ ἦτον ἐκεί πλησίον.

καὶ τὸν ἰσθμὸν δώσαντες τῷ Ἐπισκόπῳ. Ὅστις τὸν ὀπιμιλιθη μὲ ἰατρὸς, καὶ ἰαματικά βότανα καὶ ὑγίαινα αἰ πληγαί, ἀμὴνὰ ὤφειπατήση δὲν ἰδύνητο, ὅτι τὰ νῦρα ἦσαν κομμένα, καὶ ἀνενέργητα. Ἐπαρεκάλεσεν ἔν τῶν Ἐπίσκοπον, νὰ τὸν σύλῃ εἰς τὸν ἅγιον Δανιὴλ. καὶ ἔτσι εὐόρτισαν αὐτὸν εἰς τὸ κῆνος, καὶ τὸν ὑπήγασι, καὶ πίπτωντας εἰς τὸν σύλον ἐβία μετὰ δακρύων ἐλεινῶς. Ὁ δὲ Δανιὴλ ὡς ταπεινόφρων ἐφόυγε παυσίφως τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον. καὶ ἐνεργῶν τὰ ποράσια, ἐτέγραφεν ἄλλοις τὸ αἴτιον. Ἐσειλεν ἔν αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τῆ ἀγίης Συμιῶν. καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν σύλον κρυφῶς προσήχετο. καὶ χριόμυρος δὲ τὸ ἔλαιον τῆ λειψάνης τὴν ἐκτὼν ἡμέραν ἐθεραπέυθηκε. καὶ ὤφειπλακκίς τὸν σύλον ἐδόξαζε τὸν κύριον. Εὐχαριστῶντας τὸν ὄσιον.

Ἦ τὸν δὲ καὶ μία γυνὴ ὅπῃ εἶχε παιδίον χριῶν δώδεκα ἐκ γηετῆς ἀλαλον. Ἦ ὅποια ἀπῆλθεν υκτός, καὶ τὸ δὸτῶσαν ἔξω τῆς μάνδρας. Οἱ δὲ μοναχοῖ ἐυρότες αὐτὸ τὸ ἤφραν εἰς τὸν ἅγιον. Ὅστις ἰδὼν αὐτὸ, ἐπρόσαξε νὰ τὸ κρατήσῃ εἰς τὴν μονήν, νὰ γέ ἡ λειτεργὸς τῆ κυρίε. Λέγουσι τῆ ἀγίης, ὅτι ἦτον καφὸν, καὶ ἀλαλον. καὶ ὁ ἅγιος. Τὸς εἶπε νὰ χριῶν τὴν γλῶσσαν μετ' ἔλαιον. καὶ ἔτσι ἐποίησαν. Τινὲς δὲ ἐνόμισαν ὅτι τὸ εἶπεν ἡ μητέρα τῆ ψύματος πῶς ἦτον ἀλαλον. Διὰ νὰ τὴν θρέψῃ δὲ τὸ Μοναστήριον, ἐπῆ ἦτον πωχὴ, καὶ ἄπορος. Ὄθεν πολλὰκις τὴν νύκτα τὸ ἐφοβείριζαν, καὶ ὅταν ἐκοιμάτο τὸ ἐκεντῆσαν μετὰ σελί, ἢ βελόνα. Διὰ νὰ ποίησῃ, νὰ φωνάξῃ, νὰ ἐγερῶσιν τὴν ἀλήθειαν. Τὸ δὲ παιδίον ἔπαχε νὰ φωνάξῃ ἀμὴν δὲν ἰδύνητο. Ὄθεν ἐββαίωθη ἡ ὑποδοσις. καὶ ἐπίσῶσαν. Ἦ λθῆ λοιπὸν ἡ κυριακή. καὶ ὅταν ἤρχισιν ὁ Διάκοις νὰ ἀναγνώσῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Λέγωντας τῆ Εὐαγγελιστῆ τὸ ἄνομα ἐσύντυχε τὸ παιδίον λέγον. Τὸ, δόξα σοι κύριε. καὶ ἔτσι ἐμεινε πεθεραπῶμενον, καὶ ἀπικερίετο τῆ ἱερίως ἔως τίλες τῆς λειτουργίας. καὶ πάντες ἐξέστησαν. Πολλὰ μὲν, καὶ ἄλλα ἐπέλισιν ὁ θεὸς δὲ τῆ δέλη αὐτῆ, θαυμασὰ, καὶ παράδοξα κατορθώματα. Τὰ ὅποια δὲ τὸ πλῆθος ἀφῆκα ἀνεκδιηγηταί. καὶ φθάνουσι ταῦτα νὰ φανερώσῃ τὴν ἑρὸς θεὸν παρῆρσία αὐτῆ, καὶ ἐγγύτητα. Τὸ δὲ μένον νὰ εἰπῶ δὲ νὰ σφραγίσω μετ' αὐτὸ τὰ ἑπιλοιπα. Ὅτι μετὰ τὰ θαυμασία ἐπῆ ἱκαμνεν, ἦτον τὸσον ταπεινὸς ἐπιεικῆς τε, καὶ μέτερος, ἐπῆ ἐνόμιζε τῆ λόγους πάντων ὁμοιον, καὶ ἀμαρτωλώτερον. καὶ ποτὶς δὲν ἐκατάκειεν ἄλλον. Ἀλλὰ ἐφυλάγετο ἀκρεβῶς, καὶ ἐυλαβῶς δὲ τὰ τοιαῦτα. Ἀλλὰ ὅταν τῆ ἠθελα ἀναφέρειν δὲ τινὰς παραξίεις ἀπὸ τῆς ἱερίως, ἀπικερίετο, λέγωντας δὲν ἴμμεθεν ἡμῖς κείται πῶ ἄλλων. Ἀλλὰ ἕνας εἶναι ὁ δίκαιος κείτης, καὶ ἀλάθης. Ἦ μῖς δὲ ἀδελφοί ἀς κείνη πῶς ἕνας τῆ λόγουτι, ἵνῃ μὴ κατακερῶ μὲν αἰώνια. Ἐγνώρισι δὲ καὶ τὴν ἑρὸς θεὸν αὐτῆ ἐκδημία

καὶ ἀναχώρισιν. Ὁθεν ἔγραψεν εἰς χάρτιν τὴν τελευταίαν αὐτῆς διάταξιν οὕτως ἔχειν. Ἐγὼ τέκνα, καὶ ἀδελφοίμου, πρὸς τὸν κοινὸν ἡμεῖς πατέρα πορεύομαι. Πλὴν δέισας ἀφίνω ὄφθαλμούς. Ἀλλ' εἰς τὴν κοινότιαν τῆ οὐρανοῦ πρὸς ἡμεῖς ἀφίνω τὴν ἐννοιαί σας. Ὅστις ἐποίησε τὰ πάντα μὲνα λόγον, καὶ ἐσαρκώθη διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμεῖς. Αὐτὸς γοῦν ὡς φιλεῖ ἄνθρωπος θέλει σὰς φυλάγειν διὰ τῆ ποιηροῦ, γὰ σὰς συγχωρῶ ὡς πατὴρ εἶτι σφάλιπε, καὶ γὰ σὰς δεφυλάττη εἰς ὁμόνοια πνεύματος. Ἐχετι ταπεινοφροσύνην. Ὑπακοήν, καὶ φιλοξενίαν. Μὴν ἀμελᾶτε τὴν νησειάν, ἀξουπνίαν, ἀκτιμοσύνην, καὶ πρὸ τῆ ἄλλων τὴν ἀγάπην. καὶ τὴν πρὸς θεὸν εὐσέβειαν. καὶ φυλάγεσθε διὰ τῆ ἀίρετικῶν τὰ ζιζάνια. Ἐὰν ταῦτα ποιῆτε, θέλετε γενεῖν εἰς τὴν ἀρετὴν τέλειοι. Ταῦτα ἐνάψας ἐπρόσαξε τοὺς μοναχοὺς, γὰ τὰ ἀναγνώσειω εἰς τὴν σκάλαν τῆ σύλου ἰσάμοροι. καὶ ἀπαίτες ἐκλαυσα. Λέγεται δὲ πᾶς ἔγινεν εἰς αὐτὸν τοῖτον θαυμάσιον. Ἦ γυν τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς αὐτῆς ἐκδημίας, ἦλθασιν ἐκεῖ εἰς τὸν σύλον πάιτες οἱ ἅγιοι Προφῆται, Ἀπόστολοι, Μάρτυρις. Ὅσιοι, καὶ τινὲς Ἄγγελοι. Οἵτινες φιλοφρόνος αὐτὸν ἠπάζοντε, καὶ τὸν ἐπρόσαξαν, γὰ λειτουργήσῃ καὶ οὕτω ποιῆσαι ἐκοινώησεν τὰ θεία μυήρια. καὶ μετῴδωκεν αὐτὰ, καὶ ἐκείνοις ὅπου ἦσαν ἄξιοι. Ὅταν ἔν ἦτον ὁ ἅγιος εἰς τὸ ὕσεροί, ἔπον ἐκεῖ ὁ Πατετάρχης, καὶ ἡ πισοτάτη Ρ' αἴς, καὶ ἕνας δαιμονιζόμενος. Ὅστις μόνος ἔβλεπε τοὺς ἁγίους ὅπου ἐπαρῆσικαν εἰς τὸν ὄσιον, καὶ τοὺς ἐκάλει κατ' ὄνομα, καὶ ἐγνώριζε, καὶ τοὺς Ἄγγελους. Ἐπειτὰ ποροῖπε, καὶ ταῦτα. Τὴν τρίτῃ ἄραν τῆς ἡμέρας ὑπάγει ὁ Δανιὴλ πρὸς κύριον, καὶ τότες εὐγένει ἀπ' ἐμοῦ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα μὲ θείας βέλησιν. καὶ οὕτως ἔγινεν. Ἡ δὲ εὐλαβεία τῆ Ρ' αἴς εἶχε πολλοὺς μασόρους εἰς τὴν σνωδιάωτῆς. καὶ φιλοτιμῶς τὰ πρὸς ταφὴν ὑπηρετήσε. καὶ ἐπρόσαξε γὰ κάμεισιν εἰς τὸ θεμέλιον τῆ σύλε σήρακα ἤγουν.

Καὶ ἔφθασεν ἕως τὴν κορυφὴν. Ἀπάνω εἰς τὸν ὅποιον ἔσπισεν ἀνθρώπος, ὅπῃ ἐκρατῆσαν εἰς τὰς χεῖρας λαμπάδας, καὶ ἔφαλλαν τὰ ἔξω. καὶ ἔτος ἐκατέβασε τὸ ἅγιον λείψαον, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς μολυβδίνην θήκην, καθὼς ὁ ὄσιος ποῖς μαθηταῖς ἐπαράγγελε, λέγωντας. Ἐὰν ἔλθεν βασιλεῖς, ἢ ἄρχοντες εἰς τὴν τελευτήν μου. καὶ φιλονεικήσειω γὰ βάλλουω τὸ λείψαόν μου εἰς θήκην πολυτίμοι, μὴν ἀφήσετε. Ἀλλ' ἀς τὸ ἐπιταφιάσῃ ἡ πισοτάτη Ρ' αἴς ὅπῃ βέλεται. Τέτων ἔτος τελεμμένων, ἐπαράξε διωατὰ τὸν ἄνθρωπον τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐφυρξο. Ἐγιναν δὲ καὶ ἄλλα θαυμάσια. Ἦ γουω τὴν ἄραν ἐκείνῃ ὅπῃ ἦτον ἡμέρας. καὶ ἔλαμπεν ὁ ἅλιος λαμπρότατα, ἐφάνησαν τρεῖς σαυροὶ μὲ ἄσρα σνωθεμείοι ὀλόφειτοι. καὶ ἐσέκουνταν ἐπάνω τῆ ἁγίου λειψίου. Ὁμοίως, καὶ μία λευκοτάτη φεισερὰ ἐπέτετο ἀνωθεν αὐτῆ, δηλῆσα τὴν σνωῦσαν αὐτῷ χάριν τῆ πνεύματος. Οὕτω λοιπὸν ἐπιταφιάσας

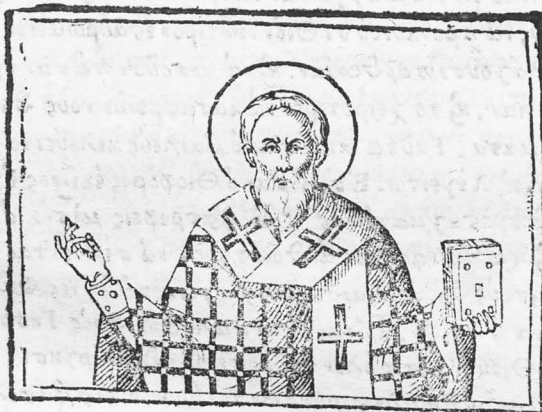
Τῆ Εἰκοστῇ,

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ,

ἈΘΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ὍΣΙΟΥ ΓΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Γ Γ Ν Α Τ Ι Ο Υ.

ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ.

Πὸν κερὸν τῆ Βασιλείως Τραϊανοῦ ἦτον Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ὁ Θεοφόρος Ἰγνατίος. Τῶτον λέγουσιν ἱερεῖς, ὅτι ἔλαβεν ὁ δεσπότης Χρῆστος εἰς τὰς ἀγίας του χεῖρας ὅταν ἦτον ἀκόμι βρέφος μικρὸν, καὶ διδάσκωντας τὸ λαὸν ἐς Ἱερουσόλυμα εἶπεν αὐτοῖς. Ὅστις δὲν ταπεινώσῃ τὸ λόγουτε, ὡς τὸ παιδίον ἐπέτο, δὲν θέλει εἰσελθεῖν εἰς Βασιλείαν οὐράνιον. καὶ ὅστις ὑπολεχθῆ ἕνα ἀπὸ ταῦτα τὰ παιδία εἰς τὸ ὄνομάμου, ἰμένα δέχεται. Ταῦτα λέγων ὁ δεσπότης ἐδήλωσε τὴν μέλλουσαν προκοπὴν τῆ παιδός, τὴν Ἀποστολικὴν αὐτῆ διδασκαλίαν σαφῆστα φανερώωντας. Οὗτος

λοιπὸν ὁ Θεὸς Ἰγνάτιος ἐγένε μαθητὴς τῆ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννου μετὰ τὸν Πολύκαρπον, ὅτ' ἐγένε Σμύρνης Ἐπίσκοπος. καὶ χειροτονηθεὶς ἱερεὺς ἀπὸ τῆς Ἱερῆς Ἀποστόλου. τὸν ἐψήφισαν, καὶ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπον. Ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπαυδέθη πᾶσαν ἀρετὴν ὅπου ὀρέπει τοῖς ἱερεῦσι μετὰ τοὺς ὁποίους ἐκοπίασε, καὶ ὕτος πολλά, καὶ ἐβισανίσθη, νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τῆς πίστεως. καὶ ἐσυγκλοκώθησθαι ὡς ζιλωτῆς τῆ Ἀποστόλων διδασκωντας τὰ ἔθνη. καὶ τέλειος Διάκονος τῆ τῆ Χριστῆ μυστηρίων ἀναφανείς. ἐφθραδῶθη τοῖς θείοις, καὶ ἐμαρτύρησε. Καθὼς ὄφθακατο θελομὴ δηλώσει σαφέστερον. Ἀφοῦ ἐνίκησεν ὁ Τραϊανὸς τοὺς παταροὺς ἐκκοδῆσθαι. καὶ ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῆ Χριστιανῶν χαλεπώτατον διὰ τὰ τοὺς κάμη νὰ προσκυνήσουν τοὺς θεοὺς του. Οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζε πῶς τῆ ἐβηθησαν, καὶ ἐνίκησεν. Ἐσειλεν ἕνεις ὅλα τὰ κάμη πρὸς ἄγματα. Ὅτι ἄσοι Χριστιανοὶ δὴν θελήσεν νὰ θυσιάσων, νὰ τῆς παιδεύειν πρῶτον δεινύτατα. καὶ ἕσεν νὰ τῆς θανάτων ἐλεήμονα.

Ἦτον δὲ τότε ὁ Τραϊανὸς εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπου ἠτοίμαζε κατὰ περιστῶν πόλεμον. Τοῦ ὁποῖο ἀνήγγεταν τινὲς διὰ τὸν Ἰγνατιν, πῶς ἐδιδασκε τοὺς ἀθρώπους νὰ προσκυνῶσι θεῶν νεώτερον ἐσπαρωμένον, καὶ νὰ κακοθάνατον. Νὰ φυλάγουσι παρθεσίαν. καὶ νὰ μισοῦσι πᾶσαν τρυφήν τῆ βίου, καὶ καλοπείθειαν. καὶ τὸ χειρότερον νὰ καταφρονῶν τοὺς θεοὺς, καὶ τῆ Βασιλείων τὰ δόγματα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς κελεύει νὰ τῆ τὸν φέρουσιν εἰς τὸ θίατρον. καὶ λήγειον. Ἐσὺ εἶσαν ὁ Θεοφῶρος ἐκεῖνος Ἰγνάτιος. Ὁποῦ καταφρονῶς τὰ προσάγματάμας. Ἐθλασρέφεις μετὴν διδασκῆσθαι τὴν Ἀτιόχειαν, καὶ παρακινῶς τοὺς ἀθρώπους, νὰ σέβωνται τὸν Χριστὸν, νὰ καταφρονῶσι τοὺς θεοὺς ἀναιδέσαστε; λήγειον ὁ ἄγιος. Φῶ πῶς ὀνομάζεις θεοὺς τὰ ἄψυχα ἰῶδωμα. Ἐνας εἶναι ὁ ἀληθὴς θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ μονοφυῆς ἐφὸς τῆ Θεοῦ. Ὅστις ὄλον τὸν κόσμον ἐδημιῆρησε. Τὸν ὁποῖον ἐάν ἐγνώριζε Βασίλευ, σὲ ἠθέλει σφρώσειν τὸν θρανον τῆς βασιλείας. Ἐτὸ δὲ ἀδιδημα. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἀπέκλειατο. Ἀσ ἀφίσωμὴ τὴν πολυλογίαν. καὶ προσκυνῶσιν τοὺς θεοὺς. νὰ σὲ κίμα ἀρχιερέα τῆ μεγάλου Διός. Νὰ σὲ ὀνομάσω πατέρα τῆς βουλῆς, νὰ σὲ τιμῶν ἅπαντες καὶ ὁ ἄγιος. Θεωμάσθαι σου ἡ ἐπαγγελία, καὶ μεγαλόδωρος. Τί χρῆται ἔχω ἐγὼ τοιαύτην τιμὴν ὅπου εἶμαι ἱερεὺς τῆ Θεοῦ, ὅπου τῆ θυσιάζω κατ' ἐκαστὴν θυσίαν ἀνέσεως. καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ τῆ θυσιάσω, καὶ τὸν ἐαυτόμου, νὰ λάβω διὰ τὴν ἀγάπαι του θάνατον, καθὼς αὐτὸς ὁ ἀθάνατος ἐκουσίως ἐπαθε διὰ λόγουμα; λοιπὸν κἂν εἰς θεία μετὰ παραδῶσης, ἢ εἰς ξέφος, ἢ εἰς τὸν σαυρόν μετὰ προσπλώσης. Ἦ εἰς ἄλλον πικρότερον θάνατον, ποτὲ δὲν θέλω προσκυνῶσιν τῆς δαίμονας. Οὐδὲ θάνατον φοβῶμαι ποσῶς. Οὐτὲ ποσῶ πράγματα πρὸς και-

ρα. Ἀλλὰ μένον τὰ μέλλοντα ὡς μένοντα ὀπιποθῶ, καὶ ὀρέγομαι. καὶ ὄλη-
μα ἢ σπεδή εἶναι, ναὶ ὑπάγω πρὸς τὸν ποθέμενον Χριστὸν μὲ πικρὸν, καὶ ἐ-
πόδωσον θάνατον ἰπειδή, καὶ αὐτὸς ἐπάθανε δι' ἀγάπην μου. Ἡ δὲ σύγκλη-
τος ἔπρον αὐτῷ ἔχε ᾠεγέλασμα. Τί λέγεις; ὁμολογᾷς, καὶ σὺ μετ' ἐμᾶς πῶς
ὁ θρόνος σου ἀπέθανε; καὶ εἰάν αὐτὸς ἔλαβεν ἰπνείδισον, καὶ καταχυμμένον
θάνατον, πῶς ἠμποροῖ νὰ ὠφελήσῃ τοὺς δούλους σου; Ὁ δὲ Ἰγνατίος ἀπεκρί-
νατο. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ θρόνος μου, καὶ κύριος πρῶτα μὲν ἔγινεν ἄνθρωπος,
καὶ ἔχε τὴν σωτηρίαν ἡμεῖς ὑπέμενεν ἐκασίως σαυρὸν, καὶ θάνατον. Ἀλλὰ
τὴν κρίτην ἡμέραν ἀνέστη, καταλύσας τὴ διαβολὴν τὴν δυναμίν. καὶ σωμα-
νασῆσας ἡμᾶς ἄπο τὸ πῶμα τῆς ἀμαρτίας. καὶ ἀναβὰς θεοφωρετῶς εἰς τοὺς
ἐραεὺς (ἄπο τοὺς ὁποίους ἐκατίβη το πρῶτον) σωμαυφώσε, καὶ ἡμᾶς, καὶ
μᾶς ἐχάρησεν ἀγαθὰ ᾠεασόπρα. Ἀμὴν ἰδικόισας θεοὺ ὡς κακῆργοι, καὶ
πονηροὶ δὲν δύνουσαι νὰ σᾶς δώσωμεν καίνα καλόν. Ἀλλὰ μάλις α πολ-
λὰ βλαβερά, καὶ ὀπιζήματα πρᾶγματα σᾶς ἔδωσαν. Ἐπειδή αὐτοὶ θεοὶ δὲν
εἶναι, ἀλλὰ φθορεῖς, καὶ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι, ὅτῃ ἐπέρασαν τὴν ζωνήτους
αἰχρὰ, καὶ ἄσχημα. καὶ ὡς αἰτιοὶ πολλῶν θανάτων, εἰς ἀθάνατον θάνατον πα-
ρεδόθησαν. Καθὼς εἰς τὰς βιβλῆσας φαίνεται. Ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ἄπο τῆς
θεῆσας κατὰ τὴν πλάνησας, καὶ μεγαλίτερος νομιζόμενος ἀπέθανεν εἰς τὴν
κρίτην. Καὶ τὸν ἐνταφίασαν εἰς ἓνα ὄρος πλησίον τῆ μεγάλης κάσρε, τὸ
ὅποῖον ὄρος ἕως τὴν σημερινὸν διὰ τὸν τάφον αὐτοῦ, τὴ Διὸς ὀνομάζουσιν (αὐτοῦ εἶ-
ναι ὅτῃ ὀνομάζον οἱ χωεκοὶ βαρβαρικῶς γινεκατα. Οἱ δὲ Ἰταλοὶ τὸ λέ-
γουσι Monte Giove, ἢ γεν ὄρος τῆ Διός.) Οἱ δὲ ἀσκληπιος ἄπο ἀσραπτὴν
κατακαχεῖς ἐξέφυξε. Τῆς ἀφροδέτης ὁ τάφος εἰς τὴν πᾶφον ἕως τὴν σημερινὸν
φαίνεται. καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ πυρὸς κατέαλώται. καὶ ἔτος οἱ ὀπιλοιχοὶ
διαφόρως ὡς φθορεῖς κακοὶ κακῶς ἀπωλίσθησαν. Ταῦτα τῆ Ἰγνατίος διη-
γεμῆς, ὁ βασιλεὺς. καὶ ἡ σύγκλητος ἰφοβήθησαν νὰ μὴν ἔξειλεχθῆ
ἢ πλάνητους ᾠεασόπρα. καὶ τὸ σέβας τῆ Χρῆστῆ νὰ βεβαιωθῆ. καὶ προ-
σάσασου νὰ τὸν φυλακάσεν ἕως ἄλλῶν ἐξέτασιν. καὶ ὄλλῶ τὴν νύκτα ὁ
Βασιλεὺς ἐδίαλογίζετο, πῶς νὰ κωμη, νὰ λυτρωθῆ ἄπο τὸν Ἰγνατίον, νὰ
μὴ τραβίξῃ, καὶ ἄλλῃς ἔλλῶσας εἰς τὴν ἐδικήντου πῆσιν ὡς λόγιος. Ἀποφα-
σίζει λοιπὸν νὰ τὸν δώσῃ νὰ τὸν φάγῃσι τὰ θηρία, διὰ νὰ λάβεν ἄπο τῆ-
τον, καὶ ἄλλοι ὑποδειγμα. Τὸ ταχὺ γὲν ἰσυμβελεύθηκε ταῦτα μὲ ὄλλῶ
τὴν σύγκλητον. Οἵτινες ἐπαίνεσαν τὴν βελήντε. Ἀμὴν νὰ τὸν σείλῃν εἰς
τὴν Ρώμῃν διδεδμένον. Καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν βάλλῃν εἰς τὰ θηρία. Διὰ δυο αἰ-
τίας. Πρῶτον μὲν διὰ νὰ μήτον θανατόσωμεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀντιόχεια, νὰ τὸν
δοξάζωμεν οἱ φίλοι πε, ἔχοντες τὰ κωκαλάτου εἰς ἀγιασμόν κατὰ τὴν τάξιν
της, καὶ σιωπήθειαι. Δεύτερον δὲ διὰ νὰ λάβῃ εἰς τὸ σάυτῶ ὁδοὶ πορείαι τα-
λαι.

λαιπωρίαν, καὶ κακοπάθειαν. καὶ νὰ τὸν θανατώσωμε εἰς ξένῳ γῆν ὡς κακῆρον. Νὰ μὴν ἀξιοῦθῃ τιπὸς δουλείας. Οὔτε μετὰ τὴν τελείωσιν μικρὰς ἐνθυμήσεως. Εὐγαλάντων γὰρ ὑπὸ τὴν φυλακὴν. καὶ πρῶτον μὲν ἐδοκίμασε πάλιν ὁ Βασιλεὺς μετ' ἐπαγγελίας ἀγαθῶν, μετ' ὄψεως, καὶ χαρίσματος, καὶ μετ' ἐφοβίαις τιμωριῶν, καὶ κολάσεων. καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύσῃ τρωπῶς τὸν πύργον τῆς ὁμολογίας, ἔγραψεν ὡς ἄνωθεν τὴν τελευταίαν ὑπόφασιν. καὶ δεινότερον ἀκόμι μετ' ἄλλαις ἄλυσες τὸν ἐπαρέδωκε ἐνὸς στρατιωτικῆ πάγματος, νὰ τὸν ρίξοι εἰς τὸ θέατρον τῆς Ρώμης ὅταν ἔχουσι μεγάλην παινήγειν. Καὶ εἶναι πολὺς λαὸς συναγμένος. Νὰ τὸν ἀπαράξῃσι θηρία ἀνήμερα. καὶ ἔπος ὁ μὲν βασιλεὺς ἐστράτευσε κατὰ τῆς Περσίδος. Ὁ δὲ Ἰγνάτιος λαβὼν τὴν τελευταίαν ἐκένει ὑπόφασιν, εὐχαρίσας μεγαλοφάνως τὸν κύριον. Καὶ κἀμνώντας προσβόλῃν ἐπαρεκάλεισε δεξιὰ τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ παρέδωκε τὰ Θεῷ τὴν ποιμνίαν μετὰ δακρύων δέουχος, νὰ τὴν φειδέσῃ, καὶ νὰ τὴν διαφυλάττῃ ἕως τέλους εἰς τὴν ἰουσεβειαν. Ἐπειτα ἠκολούθει τὴν στρατιάν αὐγαλλιάμωρος. καὶ φθάνοντις εἰς τὴν σελευκειαν εἰσῆλθον εἰς πλοῖον. καὶ περιῶντας ὑπὸ τὴν Σμύρνην ἐχαρίτησε τὸν Πολύκαρπον, καὶ τὴν λοιπὴν Ἐπισκόπους. καὶ ἱερεῖς, ὅπερ ἰσωμάχθησαν ὅπταν τε ὑπὸ πᾶσαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀσίας, νὰ τὸν ἰδῆν, καὶ νὰ ἀπολάσσωμε τῆς γλυκυτάτης διδασκαλίας. καὶ ἀσπασάμωρος ἅπαντας, τὴν ἐπαγγέλιαν νὰ ἔχωνται διὰ λόγου. Νὰ μὴν ἐμποδιθῇ ὁ δρόμος τῆς ἀθλήσεώς. Ἀλλὰ νὰ ἀξιοῦθῃ νὰ τὸν φάγοι τὰ θηρία. Διὰ νὰ ὑπάγῃ ταχέως πρὸς τὸν ποθέμωρον. Ταῦτα εἶπε ὁ πάνσοφος. Διὰ νὰ ἐγνωρίσωμε τὸν πόθον ὅπερ ἔχει νὰ λάβῃ τὸν θάνατον, νὰ μὴ πικραίνωνται. Διὰ τὴν ἐβλεπε πῶς ἦσαν φειλυτοί. καὶ ἐφοβᾶτο, μὴ σασιάζσωμε, νὰ τὸν ἀρπάσωμε ὑπὸ τοὺς στρατιώτας, καὶ ἐμποδίσσωμε τὴν ποθέμωρον ὁδοποιεῖν. Τὸ αὐτὸ ἐφοβᾶτο νὰ μὴ κάμωμε, καὶ εἰς τὴν Ρώμην οἱ ἰουσεβῆς. Ὅθεν ἐφοβᾶτο. καὶ ἐσειε, καὶ εἰς ἐκείνας Ἐπιστολὴν ταῦτα λέγεσθαι. Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀγίας τῆς Θεῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν πεφωτισμένην, καὶ ἡλεμμένην φθᾶ Θεῆς Ἐκκλησίαν τῆς Ρωμαίων. Τὴν ὁποῖαν χαίρειν, καὶ ἀσπάζομαι. ἐν ὀνόματι τῆς κυρίας ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸν ὁποῖον ἐπαρεκάλισα. Νὰ μὴ ἀξιώσῃ νὰ ἰδῇ τὰ ἀξιοθεατάσας, καὶ σεβάσμια πρόσωπα. καὶ ἐπὶ κησέμου ὁ πανάγαθος. καὶ ἰδὲ ἐρχομαι νὰ σᾶς ἀπολάσω. καὶ φθᾶ καλῶ τὴν ἀγάπην σας, νὰ μὴ ἐμποδίσῃτε ὑπο τὸν ποθέμωρον Χριστόν. Πρὸς τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι φθᾶσω. Μείνον δευθᾶτε αὐτῷ, νὰ μὴ δώσῃ δύναμιν, νὰ ἴδῃ μετὰ τὰ ἔργα Χριστιανός, καὶ ὅχι μόνον μετὰ τὸ ὄνομα. Οὔτε γράφω, καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας. Ὅτι ἐγὼ θεληματικῶς μου, καὶ ἐκείνως ὑποθᾶνω δεξιὰ τὸν κύριον

καὶ καταλιμπάνω τὰ φαινόμενα ἕως φθαρτῆς, καὶ ὑπόσχεμα, διὰ ἵππολύτου
 σωτῆρα φθαρτῆς, καὶ αἰώνια. Μὴ λυπηθεῖτε λοιπόν. Ἀλλ' ἀφῆτε νὰ μὲ φάγω-
 σι τὰ θηρία. Ὅτι σιτιέμενοι εἶναι τὸ θεῖον, καὶ ὑπόσχεμα νὰ μὲ ἀλέσωμαι τὰ ὀνό-
 τια τῶν θηρίων, ἵνα νὰ εὐρεθῶ εἰς τὸν Χριστὸν ἄρτος καθαρὸς, καὶ ἄσπιλος.
 Μάλιστα δὲ καὶ κολακίους τὰ θηρία νὰ φάγου ὄλον τὸ σῶμα μου. Ὅτι
 τότε λογιζομαι ἀληθῆς μαθητὴς τῆ Χριστοῦ, ὅταν δὲν ἰδῆ πλέον ὀκίσμος τὸ
 σῶμα μου. Τώρα ἀρχίζω νὰ εἶμαι Χριστοῦ μαθητὴς. Ἀς ἔλθου εἰς ἐμὲ
 ἀναγρίθμητοι βασίλοι. Πῦρ. Σταυρὸς. Θηρία, καὶ ἐπίρας κολασεῖς τῆ δαι-
 μονος, ἵνα μόνον ἐπιτύχω τῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καλεῖον νὰ ὑποθάνω διάυτον,
 πᾶριξ νὰ ἔξευσιάζω ὅλα τὰ κόσμη τὰ βασίλεια. Ὅτι ποῖον ἀφέλειαν
 λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος εἰὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ νὰ ὑστερήσῃ τῆ γλυ-
 κυτάτου Χριστοῦ, νὰ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν του ὁ ἄθλιος; Συγχωρήσατε μοι ἀ-
 δελφοί, καὶ μὴ μὲ ἐμποδίσετε ὑποκαλώσας διὰ τὸν θάνατον. Ἀλλ' ἀφῆ-
 τε με νὰ ὑπολάσω τὸν ποθέμενον μου Χριστὸν ἵνα θανάτου. Καθὼς αὐτὸς
 ἐσαυρώθη ἵνα τὴν ἀγάπη μου. Δὲν εἶμαι εἰς ἐμὲ πῦρ φιλοῦλον, ἀλλὰ μά-
 λιστα ὑπόσχεμα, καὶ λαλῶ ἐσωθεν λέγοντάς με, νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέ-
 ρα. Δὲν ἐπιθυμῶ τροφὴν φθειρομένην, ἔτι ἡδονὰς τῆ παρόντος βίης. Ἀλλὰ
 μόνον ἄρτον ἐράσιον. Ὁ ὅποιος εἶναι ἡ σάρκα τῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ τῆ θεῶ.
 Ταῦτα σὰς γράφω διὰ τὴν σμύριλιν τῆ ἡ. Σπιρμεβείη, καὶ ἔρρωθ' ἀγαπη-
 τοῖς Χριστοῦ Ἰησοῦ τῆ κειρὶ ἡμῶν Ἀμήν. Ἀφῆ ἔσειλε τὴν Ἐπιστολὴν τὴν
 ἐπῆραν οἱ στρατιῶται, καὶ ὑπὸ γῆρας ἵνα ξηρᾶς, ἵνα βαίνωντες περὶ τὴν
 Τρωάδα. Νεάπολιν. Φιλιπποπόλιν. Μακεδονίαν, καὶ ἄλλαις χώρας.
 Εἰς τὰς ὁποίας ὅλας ἰδιδάσκει τὸν λόγον τῆ θεῶ. Σπείζονται τοὺς Ἐπισ-
 κόπους, καὶ ὑποσχεμα. καὶ νεοτέρους, καὶ ἀσφαλιζόμενος
 πάντας εἰς τὴν ἐυσέβειαν. καὶ διαπλέυσας τὸ Ἀδριατικόν, καὶ Τυρρηνικόν
 πέλαγος, ἔφθασεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ παρεδόθη ὑποσχεμα στρατιωτῶν εἰς τὸν
 ἵπαρχον τῆς πόλεως. Ὅστις ἰδὼν τὴν Βασιλείαν τὰ ζῆλματα, ἵφυλάκασεν
 ἀκριβῶς τὸν ἅγιον, καὶ ὅταν ἔλασι μεγάλῳ παύσειν, ὅπου ἦσαν συναγ-
 μένοι ὅλοι τῆς πόλεως, ἔμνονο διὰ τὴν ἑορτὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἰδοῦσι τὸν
 ἅγιον. Ὅτι ἡ φήμη ὑπῆγε πᾶσι, πῶς ἡ φέραι τὸν Πατριάρχῳ Ἀν-
 τιοχείας. Νὰ τὸν φάγωσι τὰ θηρία. Ὅθεν ἰσχυρῶς δια νὰ τὸν ἰδοῦν
 ἀναγρίθμητοι, καὶ τότε φέροντες αὐτὸν οἱ στρατιῶται, παρέσσαν εἰς τὸ θέα-
 τρον. Ὅστις ἐπιστραφεὶς πρὸς τὸ πλῆθος τῆ λαῶ ἐπι ταῦτα μετ' αἶον, καὶ
 ἀτριπὸν φρόνημα. Οἱ ἄνδρες Ρωμαῖοι, καὶ δεῖται τῆ ἀγαθῆς μετὰ ἔξυρις
 ἔτι δὲν ἐπαραξα τινὰ κακεργίαι, ἔτι πρὸς ἕπι πᾶσι τίπτας, νὰ εἶμαι θά-
 νάτου ἄξιος. Ἀλλὰ τὸν λαμβάνω σήμερον ἐκουσίως καὶ ἔμενος, διὰ νὰ
 ἐπιτύχω τὸν ἀληθῆ θεόν. Τὸν ὅποιον διψῶ, καὶ ἐπιπείθῃ νὰ τὸν ὑπολάσω.

καὶ ἐπειδὴ ἔμαθε σίτος αὐτῆς, ἀλέθουμαι ὑπὸ πύσιν ἰδόναι τῆς θειῶν. διὰ
 νὰ τὴ γένω ἄρτος καθαρὸς, καὶ ἄμωμος. Ταῦτα ἐπιπὼν ἀφῆκεν πύσιν λέοντας,
 καὶ τὸν ἐκατέφαγον, ὅλον, καθὼς αὐτὸς ἐπόθη, καὶ παρεκάλει. Μόρον τὰ
 μεγαλύτερα κἀκαλὰ ἔμεναν. Τὰ ὅποια ἐπύρασιν οἱ πιστοὶ ὧρου ἐλυθη τὸ
 θεῖον, καὶ ἐμίσθυσαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἐντοφίασαν τῇ κ'. Δεκρίβεις,
 ἐντίμως, καὶ ἑυλαβῶς εἰς τόπον ἐπισημον, καὶ ὑστερα πάλιν μὴ καμρὸν, τὰ
 ὑπῆγαν εἰς Αἰτιόχειαν λέγεται δὲ ὅτι μὴ τὴν ἀγίαν αὐτῆς τελείωσιν ἐκλαίον
 οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Ρώμην τὴν ὑστέρησιν αὐτῆς. καὶ ἐθρήνου ἀπαρηγόρητα.
 Σχολάζοντες εἰς τὸν τάφον του, ἀγρυπνεῖτες, καὶ ὑμνοῦντες τὸν ἀκατάπαυστα.
 Ὅποῖος πύσιν ἐφῆκε τὸ ἄσπασμα. καὶ ἀσπασάμενος ἐφιλήσεν αὐτούς. καὶ
 τὴς ἐπαρηγορήσει, λέγων τὰς πύσιν νὰ μὴ θρηνῶσιν, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ χαίρουν
 ταί. καὶ ἔπος ἐφῆκε τὴν ὀδύνη τους. Ἄλλοι πάλιν τὸν ἔδασιν ἰδρωμέ-
 νοι, καθὼς ἔτον εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως. καὶ προσήχητο διὰ τὴν σωτη-
 ρίαν τῆς πόλεως. καὶ διὰ τῆς Χριστιανῆς ἀπατας. Τοιοῦτον ἦτον τὸ τέλος
 τῆς Θεοφόρου. καὶ οἱ διὰ τὸν Χρῆστον ἀγῶνας αὐτῆς, καὶ ἔρωτες. Μαρτυρᾶτο δὲ,
 καὶ ὁ ἐπὶ ῥωμῆος Ἐπίσκοπος, ἄνθρωπος πιστός, καὶ ἀξιόλογος. Ὁς
 τὴν τὸν ἰουφημίξει πολλὰ εἰς τὰ συζητήματα, καὶ μνημοῖνευτον. Ἐτι δὲ
 καὶ ὁ ῥωμῆος σμυρνης πολὺκαρπος. Ὅποῖος τὴν ἠκολούθη ἀσπασίως ὑπὸ
 τὴν Αἰντιόχειαν ἕως τὴν Ρώμην. καὶ ἔδεν ὀφθαλμοφαθῶς ὅσα ἔπαθεν. Ὁς
 τῆς γράφει εἰς μίστες Ἐπιστολὴν ταῦτα. Παρακαλῶσας ἀδελφοὶ νὰ ἔχητε
 ὑπακοὴν, καὶ ὑπομονὴν, καθὼς ἔδεν εἰς τὸν μακάριον Ἰγνάτιον, καὶ ἄλλους
 πολλούς. καὶ εἰς αὐτὸν τὸν διδασκαλὸν Παῦλον, καὶ τῆς λοιπῆς, ὅπως ἐπίστυ-
 σαι. Οἷτις ἔλοι δὲν ἔδραμον μάταια. Ἀλλὰ εἰς τὴν πίσιν, καὶ δικαιο-
 σύνην τῆς θεῆς ἐκοπίασαι. καὶ δὲν ἠγάπησαι τὸν τὸν ἀπαταῶνα, κόσμον
 ἀλλὰ τὸν δεωτότερον Χρῆστον. Μετὰ τὸν ὅποῖον σκέπαθ' ἔδεν καὶ παρ' αὐτῆς ἔδο-
 ξάθησαν. Οὕτως ἐν ὁ θεῖος Ἰγνάτιος ἐπιδουμήσας νὰ γένων τὰ θεία τά-
 φοστες, ἐκατάκησεν εἰς τὰς ψυχὰς τῆς φιλοθέων ἀνδρῶν μάλιστα. καὶ ὅλοι τὸν
 εἶχασιν εἰς μεγάλην ἑυλαβίαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς ἀκένοντας
 ὑστερα τὰς ἀρετὰς τέττε τῆς ἀγίας. καὶ πῶς χροναίως ὑπέμεινε τὸ μαρτύριον,
 μετὰ ἰλαρὸν, καὶ πασιχαρον πρόσωπον, ἑυχαριστῶν αὐτῆς, πῶς τῆ ἔδωκε
 ποιούτῃ ψῆφον νὰ γένη φαγῆ τῆς θειῶν, ἑυλαβῆθη πείρασα ὁ βασιλεὺς
 ἐμόνον διὰ τὸν Ἰγνάτιον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἄλλης Χριστιανῆς πῶς ἐκρη-
 τεύκνται ὑπὸ πᾶσαι φράξιν αἰχρᾶν. καὶ ἐπίστυσαι. Ἐπροσήχεται ὅλην
 τὴν νύκτα, καὶ ἄλλας ἀρετὰς ἐπέλεσεν οἱ ἀξίεπαινευ. διὰ τὰς ὅποιας, ἐμε-
 ταρήσεν εἰς ὅλα τὰ περασμένα. καὶ ἔγραφε δόγμα, νὰ μὴ φονέουσι πλέον
 Χριστιανὸν καίνας ὑπὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῆς, καὶ ἄρχοντας. Λοιπὸν ἐμόνον
 εἰς τὴν ζωὴν ἦτον ἀφιλήμος εἰς τῆς Χριστιανῆς ὁ Ἰγνάτιος, ἀλλὰ καὶ με-

πὴν τελευτῆς αὐτῆς ἔγινε κτύχημα τῆς ἐν Χερσῶν ἡμεῖς πίστεως. Εὐσιβείας
 ἐπίδωσις. Τιθλιμένων ὡδὸν κλησις. καὶ ποροσκαίρε ζωῆς καταφρόνησις.
 Εἰγκράτεια ἢ βλαβερῶν. Βίε καθαρότης. Καὶ σφάλματων διόρθωσις.
 Χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῆ κυεῖς ἡμεῖς Ἰησὺ Χερσῶ. Μιθ' ἑ τῶ
 πατρὶ δόξα, καὶ τῶ ἀγίῳ πνεύματι. Νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ
 εἰς τοὺς αἰῶνας ἢ αἰῶνων.

Ἀμήν.

Τῆ Εἰκοστῆ πρώτῃ,

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ε Ο Υ,

ΑΘΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΟΥΛΙΑΝΗΣ

Κ Ατὰ τοὺς χρόνους τῆς δυναστεῖς Μαξιμιανῆς ἦτον τρεῖς ἄρχων εἰς τὴν Νικομήδειαν τὸ ὄνομα τῆς Εὐλείσιος. Φίλος μεγάλος τῆς Βασιλείας. καὶ τῆς δαιμόνων λάτρεις ἐπιμελέστατος. Οὗτος ἀρραβωνίζεταί μίαν κόρην ὡραίαν τὴν ὄψιν. Τὸ γένος ἐπιρανή, καὶ ἐκλαμῶρον. καὶ τὸν τρόπον ἐπαυετὴν, καὶ φιλάρετον. Ἦ τις ὀνομάζετο Γελιαθὴ, καὶ ἀπάνω εἰς τὰς ἀλλασθῆς ἀρετὰς ἔειχε, καὶ τὴν εὐσέβειαν. καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὅτι πατὴρ αὐτῆς, καὶ οἱ λοιποὶ τῆς συγχυείας τῆς ἡσυχαστικῆς. Ἡ μητέρα τῆς ἔπειτα εἶδωλα, ἔπειτα τὸν Χριστὸν ἐσέβητο. Ἀμφὶ ἐσέβητο ἀμφιβολος. Οὗ δὲ πατὴρ τῆς κόρης ἐμίση πολλὰ τὰς Χριστιανούς. καὶ διωκτὰ τὰς ἐμάχετο. Ἀλλὰ ἡ πάνσεμος Γελιαθὴ, ὡς γνωστικὴ ὅτι ἦτο ἄκ φύσεως, βλέπεσα τὴν γῆν. Τὸν ἕρανον, τὸν αἶρα. Τὴν θάλασσαν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς κτίσεως ποιήματα, ἐζήτη τὸν τέτον δημοεργόν, ἔχουσα τὸν Παῦλον διδάσκαλον. καὶ δὲ μέσῃ τῆς κτισμάτων, ἐκατάλαβε τὸν

ποιητὴν ἢ αἰοίδιμος. καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν τοιαῦτα εἰς πάνσοφος. Ἐὰν εἶναι μόνον ἔσθ' ἰσθὺς ἀληθῆστος, αὐτὸν ὀρέπει νὰ προσκυῶ, καὶ νὰ σέβομαι. Ταῦτα δὲ εἶδ' ὧρα εἰς ἀπωλείας αἰτία νὰ βδελύσσωμαι. Ταῦτα ἔλεγε. καὶ τὰ ἔργα πῶς λόγοις ἐπικολόησαι, καὶ καταφοροῦσα τὰς φροντίδας πάσας τῆς σώματος, μόνον τὰ ψυχικὰ ἐπόθει. καὶ καθ' ἑκάστου ἀνέγνωθε τὰς θείας γραφάς. καὶ προσήχητο. Ὁ δὲ Ἐλεύσιος ἐσπέδαξε νὰ κάμωαι τὴν γάμους, δὲν ἤξυφαιτας τὴν γνώμην τῆς κόρης. Ἡ ὁποία τῆ ἐμίησεν. Ὅτι νὰ μὴν ἔχη ἐλπίδα τινὰ εἰς αὐτὴν, νὰ τὴν ἐπάρη γυναικάτε, εἰάν δὲν γένη ὑπὲρ τῆς πύλλου ἐπαρχος. Ταῦτα μὲν εἶπε, δεῖ νὰ ἔυρη ὑπὸ φάσιν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν γάμους, εἰάν δὲν λαβῆ τὴν ἀξίαν. Εἰ δὲ πάλιν, καὶ γένη ἐπαρχος, νὰ τῆ ζήτησῃ, καὶ ἄλλω αἰτησῇ. Καθὰς ὡς κατὰ σαφῆσρον φαίνεται. Ὁ δὲ Ἐλεύσιος ἐπειδὴ ἦτον εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῆς ἀχμαλωτος, ἐκαμῶσρον ἰδύνητο. καὶ ἀγόρασε τὴν ἐπαρχίαν, μὲ χρυσίον ἀμέτρητον. Ἐπειτα τῆς ἐσεῖλε μήνυμα, εἰτι ἔγινεν ὁ θυμὸς αὐτῆς μὲ τὴν ἀξίαν λαμφοῦρος. Ἡ δὲ πάλιν ἀντήχησε νὰ ἔυρησ ἄλλω ὁ μόξυγον. Ὅτι τὸ μόνον δέλω δεῖ ὑπὸ φάσιν, καὶ θυμφοκάμους χαισματα. Ταῦτα ἀκῶσας ἰδυμωῖθη πολλὰ ὁ Ἐλεύσιος. καὶ τὸ ἀνῆγγεῖλε τῆ πατρόςτῃς. Τὸν ὁποῖον ἰφοβερεσε, νὰ κακοποιήσῃ, εἰάν δὲν τῶν βιάσῃ νὰ τελίσῃ τὸν πόθοντε. Ὁμοῖως καὶ αὐτὸς ἔλυτῆθη. καὶ ἔδραμῶ ἰδυῦς τὸν οἶκοτε. καὶ δὲν ἰδεξε τὸν θυμόντε. Ἀμὴ ἰδοκίμασε μὲ κολακῶματα ὑπὸ φάσιν, νὰ τὴν δεσρέψῃ. καὶ λέγειτῃς. Εἰπέμους γλυκυτάτῃμους θυγατέρα, καὶ φῶς τῆς ἰμμάτωνμους, δεῖτι δὲν δέλεις νὰ γένη ὁ γάμος καὶ καταφορῆσ τὸν ἐπαρχον; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐὰν δὲν γένη ὑπὸ φάσιν κοινῶς εἰς τὴν δόξασμους, δὲν εἶναι ὀρέπον νὰ τὸν ἐπάρω ἀνδραμους. Ὅτι πῶς εἶναι βολετὸν νὰ εἰωθεῖσιν τὰ σώματα, καὶ αἰ ψυχαίμους, νὰ μάχωνται; Ταῦτα ἰδυμωσαν τὸν πατέρα. καὶ λίγειτῃς ὀργιστόμους. Ἐμωράνθῃς. καὶ ποδῆσ ἀγνωσῃ, νὰ λάβῃς μύρια κολασῆρια; Μὰ τῆς μεγάλης θεῆς ὑποπλωνάτε, καὶ ἀρτεμῖν, τὸ σῶμασεν δίδω, νὰ τὸ φάγωσι οἱ σκύλοι, καὶ ἄλλα θῆρια ἀνήμερα. καὶ ἡ μάρτυς. Μὴν ἀμελήσῃς. Ἀλλὰ συναῖξε ὅσα θῆρια δέλεις. καὶ δόσμοι ὅσους θανάτους ὑνῆθῃς. Ὅτι πολλὴν ὠφέλειαν λαμβάνω εἰάν πολλὰκῖς ὑποθάνω δεῖ τὸν χρὸς ὄνμους. καὶ πολλὰς ἀμοιβὰς ἐκδέχομαι νὰ ὑπολάσω εἰς τὸν Παρθῆσρον. Τότε πάλιν ὁ δεινὸς ἰδοκίμασε, μὲ κολακῆσας, καὶ ἀπειλῆσας κολασῆσίων, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν γνώμῃμους. Ἐ δὲν ἰδυῖθησεν. Ὅτι αὐτὴ τὸν ἀπέκοψεν ὑπὸ τὸν λόγοντε λέγῃσα. Μὴ νὰ εἰσαι, Ἐ σὺ ὡς τῆς θεῆςσεν ἀνασῆτῃς; καὶ ἔχωντας ἀυτῆ δὲν ἀκούεις τῆς λόγῃμους; Ἐ γὰρ σῆ εἶπα, Ἐ ὄρκον ὠμῶσας, ὅτι εἰάν δὲν προσκυῖσῃ τὸν Χριστὸν, δὲν συκοινωνῶσ ποτῆμους μὲ τὸν Ἐλεύσιον. Τότε τὴν ἔκλεισαι εἰς τὴν φυλακῆν. καὶ τὴν νύκτα πάλιν τὴν ἐρωτῆσας, εἰάν

ἔμεταγνώμῃσιν Ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίνεται σιρεάτιρα λέγουσα. Δὲν φοροσκυῶ
 γλυπτὰ, καὶ ἀναίδεπτα ξόανα. Ἀλλὰ μόνον Χειρὸν τὸν ἀληθῆ θεὸν φοροσκυ-
 νῶ, καὶ σέβομαι. Ἰδὼν ἔν ὅτι μετὰ λόγια δὲν ἐκατέρωθεν τίποτας, ἦλθεν εἰς
 τὰ ἔργα. καὶ τὴν ἰδεῖν ὄχι αἰσ πατὴρ, ἀλλὰ αἰσ ἐχθρὸς. Ἐπὶ βελος ἀνελεῖ-
 μονα φείσασα, καὶ ἔσπλαγχνα. Ἐπειτα τὴν ἐφ' ἧ δάσσει τὴ Ἀρραβωνια-
 σικῆτις, νὰ τὴν κάμη αἰσ βέλειται. Ἀφ' ἧ γέν ἔλαβεν εἰς τὴν ἔξοσίαιτε, ὁ
 μισέμδρος ὑπ' αὐτῆς, καὶ καταφρονηθεῖς τὴν καταφρονησασαν, αἰσ φορεῖς αἰσ τῆς
 πόλεως ὅπῃ ἦτον, καὶ ἵπαρχος. Ἀσόχησε τὸν θυμὸν, ὅπῃ εἶχε κατ' αὐτῆς
 φορότερον, βλέπων τοσῆτον κάλλος, καὶ αἰραιότιτα. Ὅτι ἡ ἐπιθυμία ἐκατα-
 φράυνε τὴν ἐργὴν, καὶ μάλιστα. καὶ λέγειτις με πολλὴν ἡμερότιτα. Κάμη τὸ θε-
 λημάμε γλυκυτάτιμης νύμφη, νὰ με λάβης ὁμόζυγον, ἵνα λυτρωθῆς δαπὶ
 δειφωρα κολασήεια. καὶ ἐὰν δὲν θέλῃς, νὰ φοροσκυῶσις τοὺς θεοὺς. Ἡμεῖς
 εἰς τὴτο δέισε βιάζομεν. Μόνον τὸν γάμον νὰ κάμωμεν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνα-
 το. Οὐτε τίς λόγος, ἐδὲ βιάσανος ἔπε αὐτὸς ὁ θάνατος με θέλει κάμει. Νὰ
 συζυχθῶ με τὴ λόγουσε. Ἐὰν δὲν λάβης τὸ θεῖον βάπτισμα. Νὰ γένῃς αἰσ
 καὶ ἐγὼ Χειρῆαιὸς τέλειος. Λέγειτις ὁ ἵπαρχος. Ἐπ' ἀληθείας φιλάτιμης κό-
 ρη, καὶ πολυπόθητος, ἔσεργα νὰ σὲ κάμω, καὶ τὴτο φ' ἔλλημα διαγάπλωσε,
 ἐὰν ἡ ζωὴ με δὲν ἐκινδύουεν. Ὅτι ἐυθὺς ὅπῃ τὸ μάθηθι Βασιλεὺς, με ἐπὶ
 τὴν ἐπαρχίαι, καὶ δίδειμ πεικρότατοι θάνατον. Λέγειτις ἡ ἀγία. καὶ σὺ φοβα-
 σαι τὸν θεὸν Βασιλείας, καὶ πρόσκαιρον. Ὅπῃ δὲν ἡμπορεῖνὰ σὲ ἐγγίση εἰς τὴν
 ψυχὴν. Μόνον δύεται νὰ παιδείση τὸ σῶμα σε. καὶ ἐγὼ πῶς νὰ μὴ φοβηθῶ
 τὸν ἀθάιατον, καὶ ἐράνιον, τὸν δεσπότην πάντων τῶ Βασιλείαν, ὅπῃ ἔξοσίαι-
 ζει πᾶσαν πνοὴν, ἔ ζωὴν. Νὰ τὸν καταφρονέτω, νὰ λάβω τὸν ἀτιτίδικον αὐτῆ
 ἀνδραμει; Ἐὰν εἶχες ἐσὺ ἕνα δέλον ἡγαπημένον, καὶ νὰ κάμη γάμον με τοὺς
 ἐχθρέσσε, δὲν ἴσκαὶ δαλίζεσε τάχα, νὰ τὸν μισήσης αἰσ ἐπὶ βελος; Μὴ πλε-
 γᾶσαι γέν, νὰ ἔχῃς ἐλπίδα τινα εἰς ἐμένα. Μὴν ἐρχεται το γύρον, νὰ με δοκι-
 μάσης με κολακίαις, καὶ φοβερίσματα. Ἀλλ' ἐὰν θέλῃς ἐσὺ φοροσελθε τῶ
 θεῶμης, ἔ πῖσῶσον. Εἶδε. Σφαξάμε. Καῦσον εἰς τὸ πῦρ. Μάσιζε. ἔ κατὰκο-
 πῆ τὰς σάρκαμης. Βάλλε θεῖα νὰ με σπαρῆξοι. ἔ ἀπλᾶς μηχαίεου νὰ
 με δώσης τὰ δεινότερα κολασήεια ὅπῃ δυνηθῆς. Ὅτι ἐγὼ σὲ ἐμίσησα. καὶ νο-
 μίζω τὴν κοινωίαν σε τάφον αἰσ τῆς ὀφθαλμῆς με, καὶ θάνατον. Ταῦτα ἀέσασ
 ὁ ἵπαρχος ἐξῆψι πῦρ εἰς τὸ πῦρ φειασότερον. Καὶ ἔγινεν δαπὶ τὸν θυμὸν τε
 θεῖον ἀνήμερον. Καθὼς τὸ ἔχει ὁ ἀτιμαθεῖς ἔρας σπηθείαι. Καὶ προςάσ-
 σει νὰ τὴν ταιίσου με λωεῖα τέσαρις. Καὶ οἱ ἐπὶ λοιποὶ νὰ τὴν δῖρην ἀέ-
 λήμονα εἰς ὄλεν τὸ σῶμα, με ξηρὰ βένευρα, ἔως νὰ κερὰ δὲν εἰμας ζοντες.
 Τῆτε γλυμῆς αὐτοὶ μεν ἀπέκαμνον δῖρνοντες. Ἡ δὲ κόρη μᾶλλον ἐσεριάνει
 το εἰς τὴν γνώμῆς καὶ δὲν ἐφοβήθη τὰς μάστιγας. Οὐτε ποσὼς ἐδελεῖσεν.

Οὐδ' ἔλευσιος ἐκέλευσε, νὰ τὴν ἀφίσσω, ἢ λέγειτις. Αὐτὰ εἶναι Γελια-
 νὴ τὰ φοροῖμα τῆς βασάνου, ὅπῃ σὲ μέλλουσι. Ἐκ τούτων κατάλαβε τὰ ὀπι-
 λοιπα. Ὅπῃ σὲ ἐκδέχονται, ἐὰν ἀπειθήσης ἕως τοῦ ἕτερον. καὶ τότε θέλεις
 μετακοῦν ἀναφελῶτα. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Κάμει ἔτι θέλεις ἀναίσθητε, καὶ
 αἰσῆτε. Ὅτι κάλιον ἔχω νὰ πάθω ὅλα τὰ κόσμῳ τὰ κολασήρια. Πάρξε νὰ
 συγκαυνοῦμαι μετὰ λόγους. Τότε τὴν ἐκρέμασεν ἀπὸ τὰς τείχας τῆς κε-
 φαλῆς ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐως ἔβασαν ἄσθη τὸ δέρματος ὅλον. καὶ ἀνέβησαν
 τὰ φρέγγα της ὡδῶν ἀπὸ τὸ μέτωπον. Τόσον ὅπῃ ἔμεινεν ἐλιενὸν θάμα.
 καὶ πάλιν τὴν ἐπαρεκάλεσεν ὁ ἐπαρχος (καθὼς ὁ ἔρωτας τὸν ἐσυμβέβηκε) μετὰ
 ἄπορα κολακέματα. Ἐπειτα ἰδὼν ὅτι ἐκοπίαζε ματαίως, καὶ ἀναφελῶτα, τὴν
 ἐβασάνισε πάλιν χειρότερα, καὶ πυρώσας σίδηρα ἔβαλεν ἕνα εἰς τὰς μασ-
 χάλας. Εἰς τὰ πλάγας ἄλλο, καὶ εἰς τὰ κρεία της ἕτερον. καὶ ἔπειτα δένοντες
 εἰς τὰς σάρκα της ἐκείνα τὰ πυρωμένα σίδηρα, τὴν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν
 ἀνεπιμέλητον. Ἡ τις ἐδωλωμένη σφοδρῶς ἀπ' ἐκείνου τὴν ἀνύποιον βίασα-
 νον, ἐκόπητο εἰς τὴν γῆν. Ἐξ ἑφορσίου χετο ταῦτα λέγουσα. Κύριε μεθεὶ παιτο-
 κράτης, καὶ παιτοδύναμι. Καθὼς ἐλύτρωσες τὸν Δανὴλ. Τὴς ἔξῃς παῖδας, καὶ
 Θέκλαν τὴν φωτομάρτυρα, ἀπὸ τὸ πῦρ, καὶ θείας, Ἐκ τούτων πᾶσαν ἄλλω βί-
 σαιον. Αὐτὸς ἔπειτα ὡδῶν ἄσθη, καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ τὰ πάνθ' ἐνα ταῦτα
 κολασήρια, καὶ τὴν πολεμῆντα με κατάρραξον Βασιλεῦ ἀήτητε. Ταῦτα προ-
 σέβηκα μὴνης τῆς ἀγίας, ἐφάνη ἑρὸς αὐτὴν εἰς μορφήν Ἀγγέλου ὁ δὲ ἀβόλος, λέ-
 γωντας. Πολλὰ θειὰ κολασήρια, σὲ ἔχει κατασπυασμένα ὁ ἐπαρχος. Τα
 ὅποια δὴν δύνεσαι νὰ ὑποφέρης. Λοιπὸν ὄταν σε ἐυγάλασιν ἀπ' ἐδῶ, προ-
 σέβηκα εἰς τὰς βωμῆς, καὶ θυσιάσον. Ἡ μὲν ἐν μάρτυς ἠρώτησεν αὐτόν. Τίς
 ἦτον. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀγγελος εἶμαι τῆ θεοῦ. καὶ με ἀπέσειλε νὰ
 σε εἰπῶ, νὰ κάμης τὸν λόγον τῆς Τυράννης. Νὰ μὴν ἀφανθῆ κακῶς τὸ σῶ-
 μασε, καὶ ὁ θεὸς εἶναι φιλάνθρωπος. καὶ σὲ συγχαρᾶ διὰ τῆς σαρκὸς ἀσ-
 θένειαν. Ἡ δὲ παράρσε ἐδάμασε βλέπεσα Ἀγγέλε φορφήν, ἢ δὲ συμβε-
 λή τῆς ἐφάνητο δαίμονος. Ὁ θεὸς βαθὺς σπλαξασα, ἰδακρυσεν λέγουσα.
 Κύριε καὶ ποιτὰ τῆς ἀπάντων. Τὸν ὁποῖον ὑμῶσιν οἱ Ἀγγελοι, καὶ φείτ-
 τουσιν οἱ σποτεινοὶ δαίμονες. Μή με καταφρονέσης, νὰ με ἀπατήσῃ ὁ πονηρὸς
 διάβολος. Ἀλλὰ δέξαι με, τίς εἶναι ὅπῃ με συμβελεύει τοιαῦτα. καὶ κα-
 μόνεται πᾶς εἶναι δέλος, καὶ ὑπερήτηςσε. Ταῦτα εἰπῶσα, ἐνθὺς ἐπίκε-
 σεν ὀπίκα ἄλμος. καὶ φωνὴ ἔρανόθεν, ἠκίσθη λέγουσα. Ἐχει θάρρος
 Γελιανὴ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι μετὰ λόγους. καὶ δίδωσεν δύναμιν νὰ νικήσης
 τὸν πειράζοντα. Νὰ σε ὁμολογήσῃ, καὶ στανικῶστε τὴν ἀλήθειαν, Μετὴν
 φωνὴν, καὶ τὸ θαῦμα ἠκολέθησε παράρτα. καὶ τῆς μὲν ἀγίας τὰ
 δεσμά ἐλύθησαν. Ὁ σίδηρος τῆς μηρῶν ἐξέπεσεν. Ὁ δὲ φανόμῃρος δαί-

μαν ἐδίθη μὲ τρόπον θαυμάσιον. Τὸν ὁποῖον ὀπιλαβομένη ἀνδρείως ἡ μάρ-
 τυς ἐξέταζεν αὐτὸν ὡς δέλον κάκισον, νὰ εἰπῇ τίς ἦτον. Διὰ τὴν ἡλθε, καὶ τίς
 τὸν ἔσειλεν. Ὁ δὲ δαίμων ὑπὸ τῆς ἀοράτης δυναμικῶς μασιζόμενος, ἐυθύς
 ἐφαιέρωσεν ὀφιλοφύδης τὴν ἀλήθειαν. Πῶς ἦτον δὲ τὰ πρῶτα δαιμόνια,
 καὶ τὸν ἔσειλεν ὁ σατανᾶς, νὰ τὴν πλαίσει, δεξιᾷ αὐτῆ τὸν ἐκαταπλήγῃ ὡσεὶ μὲ
 τὴν ἀνδρείως ἀγῶνας τῆς. Πρὸς τέτοις εἶπε, καὶ ταῦτα ὁ ἀλιτῆρος. Ἐγὼ τὴν
 ἔβου ἠπάτησα. Τὸν Καὶν ἀδελφοκτόνον ἀπέδειξα. Ἡρώδην βρεφοκτόνον.
 Ἰέδαν ποροδότην, καὶ ἑαυτὴ φονδύτην ἐνέργησα. τὴν Ἰσραηλίτας εἰδωλολά-
 τρας. Καὶ τὸν σοφὸν Σολομῶντα ἐμάρσα, καὶ παίγιον ἔρωτος κατέψησα. Ταῦ-
 τα ἡ μάρτυς ἀκέσασα, ἐπίψεν εἰς αὐτὸν τὸν δὲ θεὸν ἐδόξαζεν ἐν χαλεπῶσα
 πᾶς τὴν ἐλύτρωσε τῆς κακουργίας αὐτῆ. καὶ ὅλας τῆς πληγὰς ἐθεράπευσεν.
 Τῆ ἐπαυρίον ἔσειλεν ἀνθρώπος ὁ ἔπαρχος, νὰ τὴν φέρειν (ἐν ἔξῃ ἀκόμι) εἰς
 τὸ κελτῆριον. Ἡ δὲ ἀτῆλθε χαίρεσα, ἀκολοθεῶν αὐτῆ, καὶ ὁ δαίμων ἀοράτης
 συρόμενος. Ὁ δὲ ἄρχων ἰδὼν αὐτὴν ὅλας ὑγῆ, καὶ τεθεραπευμένην, ἐξέτα-
 το λέγωντας. Εἰπέμας πότε, καὶ τίς σε ἔμαθε τὰς ματηίας, νὰ τελεῖς τοιαῦτα
 τερατουργήματα; καὶ ἡ μάρτυς. Αὐτὸ δὲν ἔγινεν δὲ τὸ χεῖν ἀνθρώπινον, ἀλ-
 λά δὲ τὸ θείον, καὶ ἄρρητον δύναμιν. Ἡ τις ἐκατήσ χυρὴν ἐσῆνα, καὶ σατανᾶν τὸν
 πατέρα σου. Ἐμὲ δὲ ἀπέδειξε, τῆς ματίας σου, καὶ τῆς ἐκείνης κακοτηχίας
 κρείττονα. καὶ ἔπος ἰδὼ μὲν ὁ Χεῖρὸς τὴν δύναμίν σου πατελιῶς ἐξενέουσειν.
 Ἐκεῖ δὲ σᾶς ἐχει ἠτοιμασμένον πῦρ φοβερόν. καὶ τάρταρον χάλεπον. Σκότος
 καὶ πάληκα καὶ ἔτρα δεινὰ κολασήρια. Ὁ δὲ ἔπαρχος ἀκέσας τὸ πῦρ, πῦρ
 κατὰ τῆς ἀγίας ἠτρέπιζε πρὸς κερρον. Καὶ ἐκείνας δυνατὰ μὲ ξυλα, καὶ ἐτέ-
 ραι ὑλλῶ ἔωρησον, κάμινον, ἐρέψαι εἰς αὐτὴν τὴν ἀίτητον μάρτυρα. Ἡ τις
 ὡς ἐπίσε μέσα ἐκίταξε πρὸς θεὸν δακρύσα. καὶ αἱ μικραὶ σαγόνες τῆς δα-
 κρύων αὐτῆς τὸ πῦρ ἐκείνο τὸ ἄμετρον ἔσβεσαν. Ὡσπερ νὰ ἦσαν ποταμὸς
 ἄποσος. Ὁ δὲ δῆμος τῆς Νικομηδαίων ἀνδρες τὸν ἀειθρὸν πεντακόσιοι,
 ἰδόντες τοιοῦτον φελεκτὸν θαυμάσιον, μὲ μίαν φωνὴν, καὶ γνώμην ἐβόησαν.
 Ἐνας εἶναι ὁ θεὸς τῆς Μάρτυρος Ἰελιαῆς. Τὸν ὁποῖον, καὶ ἡμεῖς σεβόμεθα.
 Κἂν μὲ σῖαν, ἢ ἕξιος μᾶς θανατώσῃσι; Τέτες ἐπρὸς ἄξιν ὁ ἔπαρχος, καὶ ἀπε-
 κεφάλησαι ἅπαντας. Ἐτι δὲ καὶ γυναῖκας ἐκατὸν, ἔτελειοντα. Αἱ ὁποῖαι
 ὁμοίως τὸν Χεῖρὸν θεὸν ἀληθῆ ἀμολόγησαν. Ἐπειτα βράζωντας δὲ τὸν θυ-
 μόντε ὁ ἔπαρχος, ἐβαλε τὴν ἀγίαν εἰς χάλκωμα γεμάτον βρασμένον μόλυβ-
 δον. Ἡ δὲ θεία χάρις, αὐτὴν μὲν ἐφύλαξεν ἀφλαβον. Τὸν δὲ μόλυβδον ἐπι-
 ρέχουσε εἰς τὰ πρὸσωπα τῆς στρατιῶν μὲ τρόπον θαυμάσιον. καὶ ὅλας τῆς
 πρῶτωτας ἐκύκλωσε πρὸς ἀδύξως ὡς ἡ Χαλδαϊκὴ κάμινος, καὶ δικαίως τῆς
 ἀδίκης ἡ δίκη ἐνέωρησε. καὶ ὡς κακὸς κακῶς ἐθανατώσῃ. Ἰδὼν δὲ τῆς δι-
 μίως ἀγαλωθέντας δεινῶς ὁ δεινός, καὶ δήλαιος, ἐδαιμονίθη δὲ τὸν θυμὸν.

Καί ξεχίζοντας τὰ ῥέχατε, ἐβλασφῆμα τὲς ἀνιχύρες, καὶ ἀναιδιότες θεῶς ὁ τέτων ἀναιδιπότερος. Βλέπωντας ὅτι δὲν ἐδύνετο, νὰ νικησῆ μιάν τρυφὴν κορασίδα ἀχαμνήν, καὶ ἀδύνατον. Συλλογίζομενος ἔν εἰς τὸν νῆτε, ὅτι ἐάν τις δάση καὶ ἔπειρα κολασθεῖα, δέντιώ νικᾷ. Ἀλλὰ μάλις α θεῶλου πιστεύσει, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν Χειρῶν, νὰ ζημιωθῆ, καὶ νὰ παρῆλασῆ παρῆλασότερον, ἔδωκε κατ' αὐτῆς τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, νὰ τὴν κόψωσιν. Ἡ δὲ καλλίνικος Ἰε-
λιανὴ ἐπορεύετο πρὸς τὸν θάνατον χαίρεσα, μετ' ἡδονὴν, καὶ ἀγαλλίασιν ἀνε-
τρον. Πῶς ἐλυτράνετο ἀπὸ τὰ λυπηρὰ τῆ παρόντος ματαίβ βίβ καὶ ἀπείρη-
το εἰς τὰ χαρμόσιμα κάλλι τῆ Παραδείσων, καὶ πανόφροσιμα. Ἐδίδασκε δὲ
τὲς ἀκολοθεῖντας, νὰ φοροτιμῆν τὴν ἀγάπην τῆ Χειρῶ ἀπὸ ὅλα τὰ πράγμα-
τα. Διὰ τὸν ὅποιον νὰ ὑπομείνεν ὅλα τὰ κολασθεῖα, καὶ τὸν πανόδιον θάνα-
τον. Ταῦτα λέγεσα, μετ' ἔργα ἐσφραγίζε βεβαιότερα τὰ λεγόμενα. καὶ
φθάνεσα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Πρῶτον μὲν ἤυξατο. Ἐπειτὰ ἔκλινε τὸν
λαμόντης πρὸς τὴν σφαγὴν χωρὶς νὰ δείξῃ σημεῖον λύτης ἢ ποσῶς σκυ-
θρωπότητα. Ἀλλὰ μετ' εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν. καὶ ἔπειτα ἔκοψαν τὴν τι-
μιάν αὐτῆς κεφαλὴν, τὴν νικηφόρον καὶ πολυάθλον. Γνωθὶ δέ τις ῥωμαῖα σο-
φία ὀνόματι, πλεσσία, καὶ ἐνδοξὸς ἔτυ χεν ἐκεῖ εἰς τὴν Νικομήδειαν εἶχε τινὰ
ἀναγκαίαν ὑποθεσιν. Ἡ τις ἐπῆρε τὸ ἅγιον λείψανον τῆς Μάρτυρος, καὶ τῆς
ἔκτισεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς ναὸν ἄξιον ἢ τῶν αὐτῆς, καὶ πολυτίμον. Εἰς
ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ὁ μιὰρὸς Ἐλεύσιος ἔλαβεν ἀπὸ τὴν θεῖαν δίκην τὴν δι-
καιαν ὁ ἀδικὸς παίδουσιν Ὅτι ἀρμυρίζοντας εἰς τὴν θάλασσαν μετ' ἄλλες
πολλὰς ἐγινε μεγάλη φερτῆνα, καὶ ὅλοι μετ' ἑκάβη ἐπνύγησαν. Μόνον ἐκεῖ-
νος ἐδωκῆθεκενὰ γλυτώσῃ εἶχε νὰ λάβῃ παρῆλασότεραν παίδουσιν, καὶ βα-
σῶντας ἕνα σανίδι ἐυγῆκεν εἰς ἕνα τόπον ἔρημον, καὶ ἐκεῖ ἐγινε ἢ τῶν θηριῶν δει-
πνος ὁ δέλιαιος. Τοῦτον τῆς ὠραίας, καὶ σώφρονος Ἰελιανῆς τὸ τῆ Μαρτυρῆς
σάδιον, καὶ τοῦτον τέλος διὰ τὸν κύριον ἔλαβε καταφρονήσασα τὸν Ἐλεύσιον,
τὸν ὅποιον ὅταν ἴτον χροῖων ἐννεα Ἀρράβωνιθῆ. καὶ εἰς τὲς δεκοτῶ ἐνυμφέ-
θη τὸν δεσποτῶν Χειρῶν, μετ' ἑνδοξὸν αὐτῆς, καὶ πολυάθλον ὄντως Μαρ-
τύριον. Μετ' ὅποιον συμβασιλεύει τῶρα, καὶ σιωδφραίνεται πάντοτε. Ὅ-
πε καὶ ἀνεκφράστος ἡδονὴ, καὶ ἄρρητος ἀγαλλίασις. Τῆς ὅποιας νὰ ἀξιαθε-
μῆν, καὶ ἡμεῖς, τῆ αὐτῆς φιλανθρωπία, καὶ χάριτι. Ὡς φρέπει πᾶσα
δόξα τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τὲς αἰῶνας ἢ αἰῶνων. Ἀμήν.

Τῆ Εἰκοσῆ δαυτέρᾳ,

Δ Ε Η Ε Η Β Ρ Ε Θ Υ,

Α Θ Λ Η Σ Ι Σ Τ Η Σ Α Γ Ι Α Σ

Ἐνδόξῃ Μάρτυρος τῆ Χρυσῆ

Α Ν Α Σ Τ Α Σ Ι Α Σ.

Κ Ατὰ τῆς Χρόνης Δικλητιανῆ τῆ ἀσεβισάτου, ἦτον τίς κόρη Ἀνας-
σία ὀνόματι. Ὡραία τὴν ὄψιν, καὶ εὐπρεπέστατος, εἰς τὴν πόλιν Ἰδοξοῦ
Ρώμης, καὶ μεγάλου πόλιν, ἀπὸ γένος Θεοφανισατον. Εἰς τὰ ἥθη, καὶ τάξεις
κεκοσμημένη, καὶ μετὴν εὐγενεῖαν τῆς ψυχῆς ἐσολισμένη ὑπὲρ τὸ κάλλος τῆ
σώματος. Ἦτον θυγατέρα τινὸς πραιπιξάτου. καὶ τὴν ἐμάνθανε χρυσο-
ματὰ ἕνας ἐνάρετος ἄνθρωπος τὸ ὄνομα τὸ χρυτόγονος. Ὅστις τὴν ἐδίδαξε
τὴν εὐσεβείαν. Καὶ ἐγνώρισε τὸν ἀληθινόν Θεόν. Τὰ δὲ ἀνιάθητα εἰδωλα κα-
τεφρόνησεν. Ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς τὴν ὑπὸ ἀνδρῶσι σαρκῶς εἰς ἕκαστον ἔλλωπα
ποπλῖωνα καλέσμενον. Ἡ δὲ κόρη τὸν ἐμίσησεν. καὶ δὲν ἐσέρξε ποσῶς, νὰ συνδου-
ρεθῆ μετ' αὐτοῦ, ἀγαπῶσα τὴν παρθενίαν. Καὶ ἐποροφασίζετο ἀσθεῖαιαν

καὶ

καὶ καθ' ἑκάστω φοροσῦχτο τὰς χεῖρας φυλαττεισα πάσας τὰς ἐντολάς-
 τε. Ἐξαιρέτως δὲ ἠγάπα πολλὰ τὴν ταπείνωσιν. Ὁθεν πολλάκις ἐυχα-
 νεία πολύτιμα, καὶ λαμπρότης ἱμάτια, καὶ ἐνδύνητο περικρατῆσθαι μὴ τι
 ἐγνωρίζουσι, καὶ ὑπὴρχε με μίαν δέλω εἰς ταῖς φυλακὰς, καὶ ἔπιμελετο
 τὰς χεῖρας εἰς τὰς πληγὰς τευ, καὶ τραύματα. Τὰ ὁποῖα ἰαπόγγιζε, καὶ
 τὰς ἰαπὰς ρεβεν δὴ τὸν τὸν ῥύπες, καὶ αἵματα, καὶ πᾶσαν ἄλλω ὑπηρε-
 σίᾳ ἄς δέλη ἐργάζετο, καὶ καταφιλέσα τὰς πληγὰς τευ διὰ ἑυλαβίαν, τὰς
 ἐνθεῖται, νὰ μὴ δειλιάσωσι κολασήρια φόροκαυρα. Ἀλλὰ νὰ φυλάγω
 σὲ ῥᾶ τὴν ἐυσέβειαν. Ἐδιδίτους τροφὰς, καὶ ἐνδύματα, καὶ πᾶν ἄλλο ἀνα-
 γκαῖον τῆ σῶματος, καὶ ταῦτα ἐπέλει πᾶσας τὰς νύκτας κρυφά. καὶ ἔδιδε
 τὰς φύλακας χρηματα, νὰ τὴν ἀφίνω νὰ εἰσέρχεται. Ταῦτα μαθὼν ὁ πο-
 πλίων τὴν ἐφυλάκωσεν, καὶ μὴτε αὐτὴν ἀφῆκε ποσῶς νὰ ἔυγη, ἕτε ἄλλον τι-
 νὰ, νὰ τὴς σιωτήγη ὁλοτετα. Ἦ τις ἐλυπέτο πᾶς δὲν εἶχεν ἄδειαν, νὰ ἔπι-
 μελεῖται πὺς φυλακωμένους ἄς ὑπὸ τὸν. Ἐξαιρέτως δὲ εἶχε τὴν Φιλίππιν
 ἀφῶδα μύθητον, ἔχε τὸν διδάσκαλόνητος χρυσόγονον. Ὅστις ὑπὴρχε φοροσί-
 τερα, καὶ τὴν ἔβλεπε πολλάκις, καὶ σιωχαίρουωται, καὶ τότε τὸν εἶχε, καὶ αὐ-
 τὸν φυλακωμένον ὁ Βασιλεὺς. Διὰ τὴν ἐυσέβειαν. Ὁθεν δὲν ἐδύνητο νὰ ἰδῆ ἢ
 νὰ παρηγορησῆ ἢ τὰς τὸν ἄλλοντες διὰ σῶματος. Ἀλλὰ μόνοι, μίαν γεωαῖ-
 κα χρῆσαι ἔσειλε πρὸς αὐτὸν ἡ ἀγία, καὶ τὴν ἐμύνησε, νὰ κάμῃ πρὸς τὸν θεόν, διὰ
 λόγου τὴς δέσπιν. Νὰ τὴν λυτρώσῃ δὴ τὸν τὰ δεσμά, διὰ νὰ θεραπεύῃ τὰς μάρ-
 τυρας. Ὁ δὲ χρυσόγονος τὴς ἀντιέγραψε, νὰ ἔχη ὑπομονήν, καὶ εἰς ὀλίγας
 ἡμέρας δὴ τὸν θάψει ὁ ἀνδραστής, νὰ μείνῃ παυτελευτερος, καὶ ἔτος ἐγένετο.
 Ὅτι ὁ Βασιλεὺς τὸν ἔσειλεν πρὸς βίω εἰς τὰς πέρας. καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τὸν ἐ-
 φόνδουσαν. Ὁθεν λαμβάνεσα ἡ ἀγία ἐλθῶ θείαν τελεῖαν, ἐπέλει ἀνεμπο-
 δίστως ἔσα ἐβέλετο, καὶ ἐχάριζε τοῖς πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα. Ἐπαρακίνα
 τὰς μάρτυρας νὰ ὑπομένωσι ἀνδρείως τὰ κολασήρια. Ὁ δὲ δυναστεὶς Διο-
 κλητιανὸς ἦτον τότε εἰς τὴν Ἡράκλειαν, καὶ τὰς μὲν ἄλλας ὑπηρεσίας τῆς δη-
 μοτίων δὲν ἔπιμελεῖτο πρὸς τὴν, ὅσον ἐπὶ ἐδάξει νὰ μὴ γλυτώσῃ τινὰς ἐυσεβῆς
 δὴ τὸν τὰς χεῖρας τε. Ἀνέφραντε λοιπὸν, ὅτι εἰς τὴν Ῥώμῃ εἶχασιν πολλὰς
 χεῖρας τευ φυλακωμένους, καὶ τοὺς ἐβασάνισαι διαφόρους. Ἀμὴ τινὰς δὲν
 ἐκαταδέχτο ἀπ' ἐκείνης, νὰ προσκυνησῇ τὰ ἰδῶλα, ἔχοντες τινὰ διδάσ-
 καλον τὴν κλήσιν χρυσόγονον. Ὅστις τὰς ἐπαρακίνα εἰς τὸ Μαρτύριον. Τό-
 πος ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσθετε τὰς μὲν ἄλλας νὰ βασανισοῦν πολλά. Ἐπειτα
 νὰ τὰς δώσωσι (ἐὰν δὲν θυσιάσωσι) θάνατον. Τὸν δὲ χρυσόγονον, νὰ τὴν φέ-
 ρωσιν ὡς κατάδικον. Τὸν ὁποῖον λαβόντες οἱ στρατιῶται, ἠκολούθη, καὶ ἡ
 Σαυμασὴ Ἀναστασία, δειχόντας νικημῆλω τὴν τὴν γένεσ ἀσθένειαν δὴ τὸν
 τὴν ἐγένεαι τὴν φροντήματος. Ὅταν ἔν ἐφθασαι εἰς τὸν Βασιλεῖα, εἶπε ταῦ-

τα πρὸς τὸν χρυσογόον. Ὑπάκουσον εἰς τὸ πρὸς αἰγμάτων θυσίᾳσον τοῖς
 θεοῖς, νὰ λυτρωθῆς ἀπὸ δὲ ἄφορα κολασήματα, καὶ σὲ κάμω τῆς Ρώμης ἔπαρ-
 χον. Ὁ ἅγιος μὲ παρρησίαν πολλὴν ἀπεκρίνατο. Εἶα καὶ μόνον θεὸν ἠέυ-
 ρω. Τὸν ὁποῖον ὁμολογῶ ἀληθέςατον. Μὲ τὸ σῶμα, καὶ μὲ ὅλῳ τὴν ψυχὴν,
 καὶ καρδίαν. Αὐτὸν λατρεύω, καὶ προσκυκῶ, καὶ προσκυνῶ, ὡς πάντων τῶν
 ἡδίων ἢ δεύτερον, καὶ πάσης ζωῆς ποθεινότερον. Θεῶν δὲ πλήθος, Ἐμίθεσ,
 καὶ δαίμοναι ἄποσι ρέφομαι, καὶ συμβελεύω ὁμοίως τὴν βασιλείαν σου, νὰ τὲς
 μισσησ ὡς βασκίω ψυχῶν, καὶ ἀπώλειαν. Τὰς δὲ τιμὰς, καὶ δωριάς,
 ὅπῃ μὴ ἐπιξέσιον, ζωσκίαν, καὶ οὐκίρατα. Θαυμάσας ἔν τῷ ἁγίῳ τὴν παρ-
 ρησίαν ἰ βασιλεύς, ἔπρος αξί νὰ τὸν ἀποκεφαλίσκω εἰς τόπον ἔρημον, καὶ
 ποῖται χροσκίαν, ἔρριψαι το λείψαιον αὐτῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς ἑκείνα τὰ
 μέρη ὅπου ἔρριψαι, ἔκατικῆσαν τρεῖς ἀδελφαί. Ἀγάπη χιονία καὶ εἰρή-
 νη καλέσκει, μεῖνα ἱερομοιχον ἐναρετον, ὁ ὀματι ζωῖλον. Ὁ ὁποῖος εἶδε
 θείαν ἀποκάλυψιν, ἥτις τὴν φανέρωσε ποῦ εὐερίσκει τὴ χρυσογόον τὸ λεί-
 ψαιον. Ὁ θεὸν λαβὼν αὐτὸ, καὶ τὴν τιμίαν κεφαλὴν μὲ πολλὴν ἐυλάβειαν,
 τὸ ἀπέκρυψεν εἰς τὸ κελλίοντου. καὶ μετὰ ἡμέρας τελέοντα, τὴ φαίνεται ὁ
 χρυσογόος, λέγοντας. Γίνωσκί ζωῖλε, ὅτι ἔμαθεν ὁ δουσιβῆς βασιλεύς
 δὲ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς εἰρήνῃ ἀγάπῃ, καὶ χιονίαν. καὶ δέλει νὰ τὰς θανα-
 τασῆσαι ἡμέρας ἐνεία. Ἰδὲ λοιπὸν αὐτῆ ἔρχεται τὴ χειρὴ ἢ δέλι Ἀνα-
 στασία, νὰ τοὺς παραθάρρυνῃ πρὸς τὸ μαρτυρεῖον. Σὺ δὲ ἐτοιμάσε πρὸς
 ζωὴν τὴν μέλλουσαν. Ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔρχεται πρὸς ἡμὰς, νὰ ἀπο-
 λαύσης τοὺς γλυκυτάτους καρπὸς τῆς πόνουσε. Τὴν αὐτὴν ὁπῃ σῖαι εἶδε,
 καὶ ἡ παρθένοσ Ἀναστασία. Ὁ θεὸν ἀπῆλθεν ἐν θυς εἰς τὸ οἰκητήριον τῶ ζω-
 λει χαίρεσα. καὶ βλέπεσα τὰς τρεῖς παρθένας, ἠρώτησε δὲ τὴ χρυσογό-
 ονε τὸ ἅγιον λείψαιον, καὶ τὴ το ἐυλαβῶσ προσκυκῶσασα, ἐπῆρε τὰς παρ-
 θένας. καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀκκίλιαν, καὶ τὰς ἐδίδασκε, νὰ μὴ δειλιάσειω
 τὰ τῆ ἀσεβῶν κολασήματα, καὶ ἔτο κατὰ τὴν θείαν ἀποκάλυψιν ὁ μὲν
 ζωῖλος ἐν εἰρήνῃ ἀπῆλθε πρὸς κύριον. Ὁ δὲ παράνομος βασιλεύς ἀκέσας
 δὲ τὰς ἀνωερινῆσ τρεῖς γυνῶκας, ἐπρὸς αξί, καὶ τὰς ἠφειραι εἰς τὸ θέα-
 τρον, καὶ πρῶτον μὲν ἄρχισε νὰ τὰς κολακίω μὲ ἡμεροπῖτα, τὴν ὠραιπῖτα
 πύπτον μὲ λόγους ἐγκωμιάζοντας, καὶ τίσωντας, νὰ τὰς ὑπαεδρεύση
 πλεσίως, καὶ νὰ τοὺς χαρίση μεγάλα δωρήματα, ἐὰν προσκυκῶσ σου τὰ
 ἔδωλα. Ἡ δὲ πρῶτη τὴν ἡλικίαν ἥτις ἐμαλέτο Ἀγάπη, δὲ νὰ δείξῃ τὴν
 πρὸς θεὸν ἀγάπῃ, μὲ παρρησίαν πολλὴν ἀπεκρίνατο. Μὴ βάλλῃς
 ποσῶσ εἰς τὸν νῆυσεν ὁ βασιλεύς, νὰ φοβηθῆσ δεινὰ κολασήματα ἢ σκληρό-
 πῖτα θάνατον. Ἡ νὰ μῶσ νικήσῃ ἡ λαμφοῖτης τῶ γυνε. Ἡ νὰ λυπηθῆσ
 μὲ τὸ κάλλος τῶ σώματος, ἢ μὲ κολακίαισ νὰ ἀχαμνήσῃ τὴν σφειόπῃ
 τὰμας,

τάμας, νὰ προσώσωμαι τὴν εὐσέβειαν. Μάλιστα ὅσον μᾶς βασιαίσεις χειρότερα. Τόσον θελεῖς μᾶς ὠφελῆσαι φεικτότερα. Ἰδὼν ἔν ὁ Βασιλεὺς τὸν παρρησίαν ἰθαύμασε. καὶ ἔχωντας ὑπηρεσίας, νὰ ὑπάγη εἰς τὴν Μακεδονίαν, τὰς ἐφυλάκασε, προσάσωντας τὸν ἑπαρχὸν δελεϊτιὸν, νὰ ταῖς ἐξετάξῃ μεθ' ἑπιπέλαι. Νὰ πὼς δώσῃ δευὰ κολασίαια. Ἡ μὲν ἔν σὺναθλος Ἀναστατία ταῖς ἠκολούθει. καὶ ἔμόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας Χριστιανὰς ἐπιμειλεῖτο εἰς ὅλα τὰ χρεαζόμενα, ὡς κωθεῖ ἰτωμαί. Ὁ δὲ πονηρὸς Δελεϊτιὸς ἦτον ἀσελγὴς πολλὰ, καὶ ἀκόλαστο εἰς τὴν πορνείαν ὀμιαιώτατος καὶ ἠβελήθη νὰ μίανῃ τὰς τρεῖς παρ' ἑνὸς βλέπωντας τὴν πολλὴν αὐτῆ ὠραϊότητα. Ἀπῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν συλακὴν Λουμόναχος ὅθεν νὰ ὠραῖξῃ τὸ μελετωμαίον. Ἀλλὰ θεὸς θελοντος ἐσφαλε τὸν τοπὸν, καὶ ἐπέσθη εἰς ἕνα μαγειρεῖον, ὅπε ἦσαν μεζόμενα τρεκαλία. Τὰ ὁποῖα ἐπιελάμβανον ἐνηγκαλιζόμενος, ὡς μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα, καὶ νομιζωντας πὼς ἦταν τὰ κοράσια, ἔγινε μαῦρος, καὶ ἀσβολωμένος εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον. Ἐπειτα ἐυγένωντας ἐξω νὰ ὑπάγη εἰς τὸ παλάτιον, ἔβητον ἐγνώριζε τινὰς ὅθεν ἑπαρχον. Ἀλλὰ ἰθαυρῶν ὅτι ἦτον ἔξω θρωπῶν, καὶ δαιμονιζόμενος, καὶ ἄλλοι μὲν ἐγελῆσαν. καὶ ἄλλοι τὸν ἰδέναν ὡς παράφρονα. καὶ φθάνοντας εἰς τὸ παλάτιον δέντον ἀφῶναι οἱ δορυφόροι νὰ σέβῃ μίσα. Ἀλλὰ τὸν ἑαπροχνα ἄξωθε, καὶ ἰχρόδιζεν. Ὅτι τινὰς δέντον ἰθαυρῶν πὼς ἦτον ὁ ἑπαρχος. Μόρον μετὰ βίας οἱ συγχυτοὶ τὸν ἐγνώρισαν, καὶ τὸν ὑπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν. Ὅστις ἀπῶ ἰσώφερν ἔλεγε πὼς τὸ ἔκαμαν οἱ Χριστιανοὶ μαγίαν. Κατὰ τῆ ὁποῖαν θυμωθεὶς φειασίπρον, ἤφειρα τὰς τρεῖς παρ' ἑνὸς, καὶ προσάσσει νὰ ταῖς γυμώσεν ὀλίπελα. Διὰ νὰ ταῖς πομπωσῆς ἐπιδίκωσιν πῶς αἰχρῶντες. Ἀλλ' ὡ τῆ παραδόξων πραγμάτων δημιουργὲ κύριε. Τὰ ὑποκαμισάτες ἔγιναν ὡς δερμάτα, καὶ ἐκόλλησαι τοσον εἰς τὰς σάρκας αὐτῆ, ὅπε δὲν ἰδωκοθισαν ὀλόπελα, νὰ τὰ ξεχρίσωσι οἱ δημιοὶ, καὶ πάντες ἐξέησαν εἰς τὸν φεικῶδες θαυμάσιον. Ἀλλὰ καὶ ἔπειρα ἠκολούθει θαῦμα τῶ θαύματι, καὶ ἔμεινε τυφλὸς ὁ ἑπαρχος ἀπὸ ἔρωτον δύναμιν. Καὶ τὸν ἐσώκασαι ἀπὸ τὸν θρωτον ὡς ἄψυχοι χέρτων, καὶ τὸν ὑπῆγα εἰς τὸ κρεβάτιον. Τὴν δὲ ἑπαρχίαν ἔλαβεν ἄλλος ἀπὸ τὸν Βασιλεῖα, τὸ ὄνομα τε Σισίνιος. Ὅστις ἐδοκίμοσε, καὶ αὐτὸς ἰάδια σρέψῃ τὰς παιθῆνες με κολακίαις, καὶ φοβείσματα, καὶ ὅτα ἰδεν ὅτι εἰς μάτιον ἐποπίαξ, τὴν ἄερα δέντωντας, ἐπρόσασεν νὰ κάυσωσι τὰς δύο τὴν Ἀγάπην, καὶ Χιονίαν. Τὴν δὲ εἰρήνῶ ὀφῆκε ὡς νεωτέρα ἔχωντας οἱς αὐτὴν ὀλίγω ἐλπιδὰ ὁ δῆλαιος. Ἀφῶ τις ἔν οἱ ὑπηρεταί τὴν κάμινον, ἔκαμαν προσβλήν, καὶ τὸν σαυρόντες αἱ ἄγαι. καὶ ἐπιδῆσαν μέσα εἰς τὴν παμφλάξσαν φλογα ἀγαλλιῶμαίαι. Ὁ δὲ παντιδύναμος θεὸς ἔλαβε τὰς ψυχὰς αὐτῆ ἀλύπως χωρεῖ

νὰ πονέσῃσιν. Ὅτι ἡ σία ποσῶς δέντας ἔβλαψεν. Οὐτε ἰτόλμησεν ἀ καύ-
 ση καὶ τείχεα τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ἢ ἱμάτιον. Ὁθεν ἡ φιλομάρτυς Ἀνασασία
 ἐπῆρε τὰ ἱερά τέκτα λείψανα. καὶ ἐνταφίασεν αὐτὰ μετὰ πολλὴν ἐυλάβειαν.
 Διομείη τῆ θεῆ καθεκάσιω, νὰ τὴν ἀξιώσῃ, καὶ αὐτὴν, νὰ λάβῃ τῆ Μαρτυ-
 ρεῖαν τὸν Σπέρμον. Ὁ δὲ Σ τίνος ἐκολάκῃε πάλιν τὴν Εἰρήνην, νὰ δυσιά-
 σῃ. Ἐπειτα τὴν ἐφοβέρισεν ὅταν εἶδε πῶς δὲν ἐπέιθετο. καὶ λέγει τῆς. Γί-
 νωσκε ὅτι ἐὰν παρακῆσῃς με, σὲ βανω εἰς ἓνα τόπον φαιρὸν, καὶ Δημοσίον,
 νὰ ἔρχεται πᾶς ἓνας νὰ σὲ πορνεύῃ. Διὰ νὰ φθαρῇ, καὶ νὰ μολυθῇ κατὰ τὴν
 γραφίνσας ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶμα σὲ. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐλπίζω εἰς τὸν
 δεωτόλυμμε, νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς παγίδας τῆς πόδας με. καὶ νὰ φυλάξῃ
 τὴν ψυχὴν με ἀμόλυτον. Εἶδὲ πάλιν, καὶ μολυθῶ σαρκῶσ με. Εἰς αὐ-
 τὸ ποσῶς ἐγὼ δὲν ἔχω ἀμάρτημα. Ὅτι ἀκῆσία με γίνεται. Τότες ὁ ἄρ-
 χων παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τῆς στρατιώτας. Νὰ τὴν ὑπάγουε εἰς τὸ πορνεῖον,
 νὰ παγῆν εἰς αὐτὴν ἀδεῆς ὅστις βέλεται. Ὁ δὲ θεὸς δὲν ἀμέλησεν. Ἀλ-
 λά ἔστειλεν ἀγίους Ἀγγέλους ἀς στρατιώτας. καὶ τὴν ἐπῆγε ἀπάνω εἰς ἓνα
 ὄρος εἰς τὸ πείσμα τῆ ἀρχοντος. Ὅστις βλέπων τοῖτον θαυμάσιον, δὲν
 ἔπαυσε, νὰ πολεμᾷ μετὸν παντοδύναμον ὁ ἀδύνατος. Ἀλλὰ ἔτρεχε πρὸς
 τὸ ὄρος καβαλλάρης, νὰ τὴν ἐπαρῇ βίαιως ὁ ἀφρονέσας. Ἀλλὰ πάλιν
 θαῦμα τῆ θαύματι ἡ κολέθησε. καὶ ἔβλεπε μὲν τὴν κόρην ἀπὸ μακρὰν,
 ἀμὴ νὰ πλησιασῇ ποσῶς δὲν ἐδύνετο. Ὅτι θεῖα τίς δύναμις ἀόρατος τὸν ἐμ-
 πόδιζε. Ὡσπρὶν ἂν τὸν ἐμπροσθεν αὐτῆ τειχιῶν ἀκαταμάχητον. καὶ βλέ-
 πων δὲν ἔβλεπεν. Ἀλλὰ ἐπερνε τογύρον τῆ ἕρκος ψιλαφῶν ἀνωφέλῃτα.
 καὶ ἐβασανίζετο ἀκαίρα ἕως τὸ βράδυ φειπλοσόμμος. Τότες ἔρριξεν ἓνας
 στρατιώτης τὸ βέλος κατὰ τῆς Μάρτυρος. καὶ τὴν ἐπέρασεν ἡ σαῖτα τῆ θεῆ
 συγχωρήσατος. Ἡ δὲ ἀγία ἐυχαιεῖσασα τῆ Χειρῶ ὅπῃ τὴν ἐφύλαξεν
 ἄμωμον, εἰς χεῖρας αὐτῆ τὴν μακαρίαν ψυχὴν ἐναπέθετο. καὶ ὅταν ὁ ἄρ-
 χων ἐμίσειψεν, ἐπῆρσεν ἡ Ἀνασασία τὸ λείψανον, καὶ τὸ ἐνταφίασε μετὰ τῆς
 ἄλλαις ἐντίμως μετὰ μυστικὰ θυμιάματα. Ταῦτα μαθὼν ὁ ἄρχων ἐφυ-
 λάκωσεν, καὶ αὐτὴν εἶχε νὰ τὴν βασανίσῃ μετὰ κολασήρια. Ἐπειτα ἀκῆσας
 πῶς ἦτον ἀπὸ τοὺς ἐυχυσέρεκς τῆς Ρώμης, δὲν ἐτόλμησεν νὰ τῆς ἐγγίσῃ. Ἀλ-
 λά τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν Βασιλέα. Ὅστις ὄξεταζεν αὐτὴν τί ἔκαμε τὸν πατρι-
 κόνις πλῆτον. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Πρῶτον ἐμοίρασε ὅλον τὸ παράγμα μου
 τοῖς πῶχοις Χειριατοῖς. Ἐπειτα ἤλθε νὰ δώσω τῆ Χειρῆ ὀλοφυχως εἰς
 θεσια τὸ σῶμα με. Ἐπειδὴ ἄλλο τι δὲν ὄξεσιάζω νὰ ἀφιερώσω τῆ ποιη-
 τῆ, καὶ σωτῆρι με. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐγνωεῖσας τὸ σπέρρον τῆς γνώμησ τῆς,
 δὲν ἠθέλησεν, νὰ τὴν βασανίσῃ αὐτὸς, εἶχε νὰ μίτον νικήσῃ, καὶ καταυχή-
 τον. Ἀμὴ τὴν ἐπαρέδωκεν εἰς τὸν ἐπαρχον. Ὅστις ἀρχίζει μετὰ ἡμερὰ λόγια λέ-

γωντας. Διατι δὲν προσκυῶς τοὺς θεούς, ὅπου ὁ πατήρ σου ἐσεβίτο; Ἡ δὲ
 ἀπεκρίνατο. Αὐτοὺς μὲν ἐλύτρωσα ἀπὸ τῶν ἀράχων, καὶ μύας, καὶ ἴρνια.
 ὅπως τοὺς ἐρρύπωναν, καὶ κατέκασάτους. Τὰς δὲ γαστέρας τῆς πτωχῶν ἐπέ-
 πλησα βράματα, καὶ ἔκαμα τὰ ἄχρηστα χρεαζόμενα. Ὁ δὲ ἐπαρχος εἶπε
 ταῦτα μετὰ θυμοῦ ὀργιζόμενος. Μὰ τοὺς θεούς ἐγὼ τὰ παιδεύσω μεγάλα
 ταύτῃ τὴν ἱερόσουλον, καὶ ἡ μάστιγος. Θαυμάζω τὴν γνώσισον σου ὡς δικασά.
 Ὅτι τὴν καλὴν ταύτην πράξιν καλεῖς ἱεροσουλία. Ἐὰν εἴχασιν ἐκίνα τὰ
 ἄφυχα αἰσθησιν, ἢ δύναμιν, δὲν ἐβοηθοῦσαν τῷ λόγῳ, τὰ μίτους σω-
 τεῖψω ἢ τὰ παιδεύσω ἐμένα ὅταν τοὺς ἔκασα; Ὁ δὲ ἐπαρχος ἀφ' οὐ ἐδο-
 κίμασε μὲ πολλὰς κολακείας, καὶ φοβείσματα, καὶ δέντην ἐνίκησεν ἀνε-
 φερε τῷ βασιλεῖ τὰ χυόμενα. Ὅστις παρέδωκεν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀρχιερέα
 τῷ Καταλίῳ. Οὐλπιανὸν καλούμενον, τὴν καταπέσειν τὰ προσκυώση,
 ὡς πολυμήχανος ὅπου ἦτον εἰς τὸ κακόν, καὶ σκληρότατος. Ἡ γὰρ τὴν θανα-
 τώσῃ ἀνελέημονα. Ὁ ὅποιος ἠτόμασεν ὡς κακὸς τεχνος αὐτὴν τὰ ἐναντία ἐπι-
 μελέστα. Εἰς τὸ ἕνα μέρος ἔβαλλε σολῆς γυναικείας πολιτίμους, λίθους
 τιμίους. Ἄνθη εὐάδη, καὶ κλίνας ἀργυρᾶς, καὶ σρώματα εὐμορφα, καὶ ἄλ-
 λα ὠραιότατα πράγματα, καὶ εἰς τὸ ἄλλο σφριβλωτήρια, καὶ ἄλλα διάφο-
 ρα ὄργανα κολασήρια. Διὰ τὰ τὴν ἐκφοβίση μὲ ταῦτα. Ἡ γὰρ τὴν δελεάσῃ
 μὲ τὰ χαρισίονα. Ἀλλὰ ἐψεύσθη ὁ δήλαιος. Ὅτι ἡ ἀγία δὲν ἐνίκηθη πο-
 σῶς, ἀλλὰ ἔμεινε σερρά, καὶ ἀκλόνητος. Ὁ θεὸς ἐφυλάκωσεν αὐτὴν ἕως τρεῖς
 ἡμέρας τὰ συλλογιστῆ τὸ συμφέροντος. Ἡ δὲ ἐλεγχῆ αὐτὰ. Μὴ χεῖρ ἔκα-
 ρὸν ἀκαίρα. Ὅτι κὰν τρεῖς χροῖες διωρῖαν μὲ δάσως, καὶ παρῆσο ὅτερον, ἐγὼ
 ἕνα θεὸν προσκυῶ τὸν αἰώνιον. Διὰ τὸν ὅπου ὄν προδίδω, καὶ τὴν φυχήν μου
 εἰς θάνατον. Τοὺς δὲ θεούς σου καταφρονῶ, καὶ τὰ τῆς βασιλείων προσάγ-
 ματα. Ἐκαμῶ οὖν τὰς τρεῖς ἡμέρας. Τὰς ὁποίας δὲν ἐδοκίμασε βρῶσιμον.
 οὔτε ἐνίκηθη ἀπὸ τὰς κολακείας ὅπου τῆς ἔλεξαν, τρεῖς γυναικίς εἰς τὸ κα-
 τὸν μαθημέναις. Καὶ τὰς ἐσειλεν ὁ ἀσύνιτος τὰ τὴν δελεάσῃ. Ἀλλὰ μα-
 ταιῶς ἐκοπίασαν. Ὁ δὲ μιὰρὸς δικαστῆς ἐκίνησεν ἀπάγη εἰς τὴν φυλακὴν,
 τὰ μολύνη τὴν ἀμόλυντον ὁ παμβέβηλος. Ἀλλὰ παρῆσος ἐπληρώθη
 ἀοράτης μὲν τὸν κύριον, καὶ ἔμεινε ἐ μόνον θεοτύφλος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ
 πότους σφοδρῶς ἐδυνάμενος, καὶ φανάζωντας ἐπιμαλῆτο τοὺς ἀνηχούρους
 θεούς εἰς βοήθειαν. Ὁ θεὸς σωμαθροισθέντις εἰς τὰς φωνᾶς τοῦ οἰγειτονίς,
 τὸν ἐπήρασι, συχωτὸν εἰς τὸν οἰκοντε. Ἀλλὰ δὲν ἔχεν ἀπὸ τοῦ πότους ἀνά-
 παυσιν. Νομίζωντας ἐν τὰ τύχη τινὸς θεραπείας ἐπρὸς ἄξει, καὶ τὸν ὑπήγα-
 σιν εἰς τὸν μιὰρὸν τὸν τῆς εἰδώλων, καὶ ἐκὼ ἀπὸ τὰς πόνες βασανίζομενος
 ὁ ἄδικος δικαστῆς κακῶς ἐξέψυξεν. Ὅθεν ἡ ἀγία λυτρωθεῖσα τῷ φυλακῆς
 ὑπήγαγε εἰς ἄλλαν χώραν, ὅπου ἦτον φυλακωμένη ἄλλη μία γυναῖκί διὰ τὴν πῆ-

ἐν Θεοδότη τὸ ὄνομά της, καὶ πολλὰ Μαρτύρια ἔπαθεν ὑπὸ τὸν λοβκάδιον
 τὸν κόμην τῆς πόλεως. Πρὸς τὴν ὁποία διηγούμενη ἡ Ἀναστασία ὅσα τῆς ἔ-
 καμακ, ἐς ἱέρωσεν αὐτὴν ὡδωτότερον. Ὁ δὲ λευκάδιος ταῦτα μαθὼν, τὴν
 μὲν Ἀναστασίαν ἐρυλάκωσε. Τὴν δὲ Θεοδότην ἔσειλε δεδεμένην εἰς τὸν ὑ-
 πατικὸν τῆς βυθυνίας μετ' ἰχθύματα. Ὁ ὁποῖος τὴν ἔβασάνισε διαφόρως,
 καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν κινήσῃ ἐπρόσθεν νὰ φέρουν τοὺς δύο παῖδας της,
 καὶ ἰφοβέριζε, καὶ αὐτοὺς νὰ τοὺς θανατώσῃ, εἰὰν δὲν προσκυνήσουν τὰ εἰ-
 δωλα. Ὁ δὲ τρατότοκος ὀνόματι Ἰώδος ἀπεκρίνατο. Ἡμεῖς ὡὲν γεμῶν δὲν
 φοβούμεσθαι κολασήρα σώματος, ἐπειδὴ αὐτὰ μᾶς προξενεῖσι ζωὴν αἰώ-
 νιον. Μόνον τὸν ἀληθῆ Θεὸν τρέμουμεν, ὅπου δέσνεται νὰ κολάσῃ θειῶς τὴν
 ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα εἰς τὴν ἀτελεύτητον γένναν. Κιτὰζωντας δὲ τὸν νέον ὁ
 ἄρχων ἔπεισεν αὐτὰς. Θαυμαζῶ πῶς ἔχεις τόσην μάθησιν ὅπῃ ἔσαι ὀλίγων
 χρόνων, καὶ σὺ πωλυχένης τοσούτον εὐκολα, καὶ καλῖτερα ἀπὸ γέροντα. Ὁ
 δὲ ἀπεκρίνατο. Ἡ μὲν γλῶσσα εἶναι ἑμένα, τῆ δὲ κυρίου τὰ λόγια. Ὁ ποῦ
 μᾶς ἔπαξεν, ὅσα μᾶς φέρουν εἰς τὸ κελτῆραν ἀόμιλῃ διὰ λόγουμας. Τότες
 ὁ δυσεβῆς προσάσεν νὰ βράθίζῃ τὸν παῖδα ἔμπροσθεν τῆς μητρός τε
 ἀνελεήμονα. Διὰ νὰ πονήσῃ τὰ ἀπλάγχνα βλέπουσα τὸ τέκνον βασιλιζόμε-
 νον. Ἡ δὲ ἡρωαία μήτηρ ἔχαίρετο καὶ τὸ ἐπὶ θρακίνα τριαῦτα λέγουσα. Ἐχέ
 ἕσπομον τῆς τέκνονμου. Στέκου ἀνδρῆος, ἕσπομενον διὰ τὸν Χριστὸν, νὰ λάβῃς
 ἕνδοξον Στέφανον. Ὁ Θεὸς ὁ ἄνομος δικαστὴς θυμωθεὶς ὡδωτότερον, πατέ-
 ρωκε αὐτὴν εἰς ἀνθρωποκτονάσειλγῃ, καὶ ἀκόλασον. Ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο ὑρ-
 τικός, καὶ τῆ ἔδωκε δέλημα, νὰ τὴν μιάνη ὑβελικῶς ὅπαμμιαρος. Ὁ ὁ-
 ποῖος εὐδύς ὡς τῆς ἡγχιαι, ἠλλοιῶθῃ ὄλοντε τὸ προσωπον καὶ ἔτριχεν ὡς
 ποταμὸς τὰ αἶμα ἀπὸ τὴν μίτητον. καὶ φώναζε πρὸς τὸν ὑπατικὸν λέγων-
 τας. Κακὸν τὸ ἔπαθα, ὡς ἔβαλα τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν Θεοδότην, εἶδα ἕνα
 νέον εὐπρεπῆ, καὶ λαμπρότατον. Ὅστις με ἔδωκεν ἕνα ῥάπισμα τσον δυνα-
 τὸν, ὅπου ἐσύντηψεν τοὺς μυκτῆρας μου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκούων ἐκείνος ὁ
 ἀσωεῖδητος, καὶ τοῖς τὸν θαυμάσιον βλέπωντας, δὲν ὅπισθισκεν. Ἀμὴ ἔδοκί-
 μαζε πάλιν με φοβερισματα τὴν Μάρτυρα λέγωντας. Εἰὰν δὲν προσκυ-
 κήσῃς τοὺς ἀθῆνατους θεῖς, θείεις, εἰδὲν σφαιμένα ἔμπροσθέν σου τὰ ἡγα-
 πημένα τέκνα σου. Λέγειται ἡ ἀγία. Αὐτὰ ὅπισθω, καὶ ἔγω, νὰ προπέμψω
 ζῶσα πρὸς τὸν δεσπότην Χριστὸν τὰ τέκνα μου, εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα ἐκεί-
 νον, καὶ σωθήεον. καὶ τότε νὰ ἀκολουθῶ κατόπιν αὐτοῦ, νὰ σωθῶ φραειὸ
 μεδεν πάντοτε. Οὗτοι οἱ λόγοι τὸν τύραννον διετάραξαν. καὶ προσάσεν νὰ
 τοὺς καύσουν εἰς κάμνον. Εἰς τὴν ὁποία ἐσῆλθον ἡ μήμῃ μετὰ τέκνα ἀ-
 χαλλιάμφοι, καὶ εὐχαιροῦντες τὸν κύριον. καὶ ὡπες εἰς τὰς ἀχρῆτους
 χεῖρας αὐτῆς τῆς ἀγίας ψυχῆς ἔπαπέθειντα. Οὕτως ἡ μὲν Θεοδότησιν τοῖς

τέκνοις τὸ μακάριον τέλος ἐδέχθησαν. Ἡ δὲ Ἀνασασία ἦτον φυλακωμένη
 διὰ τὸν ἕπαρχον τῆ Ἰλλυρικῆ. Ὅστις ἀκούς, ὅτι ἦταν διὰ πλεσίους Γοιθῆς,
 καὶ πειδείξος, ἐδοκίμασεν, ὡς φιλάργυρος, ἐὰ δυνήθη νὰ κερδοση ἐλίγα
 χρήματα, καὶ λέγειν. Ἐὰν εἶσαι ἀληθῶς Χριστιανή, καμὲν τὸν λόγον τῆ συμ-
 φίουσου. Καταφρόνησαι ὕλασιν τὰ χρήματα, καὶ πράγματα, δόστα ἐμένα,
 νὰ λυτρωθῆς διὰ τὰς φροντίδας. Οὐπὶνὰ φοβᾶσαι διὰ λόγου μου κολα-
 σήρια, καὶ προσκύνα τὸν Θεόν σου ὡς βούλῃσαι. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὁ κύ-
 ριος μὲ προσάξενά δίδωμι εἰς τὴς πώχης τὰ ὑπάρχοντα. Ἀμὴ ἐσύ
 εἶσαι πλεσίος, καὶ ὅστις σὲ δώσει ἐλεημοσύνην εἶναι ἀνεπίτος. Ἀμὴ ἰάνσῃ τὴ
 χηπενία, καὶ ἀπορία τῶ ἀναγκαίων, καὶ σὲ ἰδῶ χρεαζόμενον, τότε μετὰ χα-
 ρᾶς νὰ σὲ θρεψῶ πεινῶντα. Νὰ σὲ ποτίσω διψῶντα, καὶ νὰ σὲ ἐιδύσω συμνη-
 πύοντα. Αὐτὰ, καὶ πλείονα λέγουσα (τὰ ὅποια ἀφῆκε διὰ βραχύτητα),
 ἰθυμάθη ὁ τύραννος. καὶ φυλακῶναι τὴν ἀγίαν προσάσωντας, νὰ μή τις
 δώσῃ νὰ φάγη, μόνον μετὰ τὴν δύσιν τῆ ἡλίου ὀλίγον τῆ πίτας. Αὐτῆ δι-
 οὔτε ἐκκεῖνη τὴν ὀλίγην ἐκαταδέχθησεν, ἔχουσα εἰς τὸν Χριστὸν τὸν πτόθου-
 τῆς ὄλου, καὶ ἔρωτα. Τὸν ὁποῖον ἔχε βρῶσιν, καὶ πόσιν, καὶ τῆ σκότους παράκλη-
 σιν ἔβλεπε διὰ καὶ πᾶσαν νύκτα τὴν μακαρίαν Θεοδότην τὴν συιαθλον. Ἡ-
 τις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τῆς ἀνασασίας εὐφροσύνη, καὶ ἀγαλλίασιν. καὶ τῆς
 ἐδιδε φῶς τοῦ ἀγγέλου Θεομήαν, ἔ δύνανιν. Ἀνασασία τὴν ἠράτισε.
 Διαπόθει ἡ τί ἐρχετο φῶς αὐτὴν μετὰ θάνατον. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὁ Θεὸς
 δίδει τὴν χάριν καὶ τὴν τοῦ μαρτυρας, νὰ φαιραντῶ εἰς ὅσους φίλους τοῦς,
 βούλονται, νὰ σιωμοιλοῦν, νὰ ἐφραίνονται. Μετὰ ἡμέρας λ'. φαρῶνται
 ὁ τύραννος, ὅτι διὰ τὴν πολλὴν πείναν, καὶ κακοπάθειαν, νὰ ἀσθίνεσιν, ἐσει-
 λει ἀθρώπες, καὶ τῆ ἤφεραι, καὶ βλέπωντας αὐτὴν φαιδρᾶν, καὶ παρρησιασ-
 μένῳ φειασόπρα παρὰ φῶτερον, ἰθυμάθη, καὶ ἀργίξιο τῆς φύλακας, νο-
 μίζοντας ὅτι αὐτοὶ τὴν ὀπμιλήθησαν. καὶ διάξας ἐκείνης ἔβαλε ἀλλες νὰ
 τὴν φυλάγην ἄλλαις τόσαις ἡμέραις βελλῶνοντας τὰς θύρας ὀπμιλέστα.
 Ἡ δὲ ἀγία πάλιν ἐμεινε φροσδοχομένη ἡμέραν, ἔ νύκτα φῶς κύριον. ἔ με-
 τὰ τὰς λ'. ἡμέρας τὴν εὐγαλι, καὶ φῶς ἀσσει νὰ τὴν ἀφῆσεν εἰς τὸ μέσον τῆς θα-
 λαίσσης με ἀλλες πολλὰς καταδικῆς ἔλλῃας, νὰ βελίσεσι. Ἀνάμισον εἰς
 τῆς ὁποίους, ἦτον, ἔ ἕνας Χριστιανὸς Εὐτυχιανὸς ὀνομαζόμενος, ἐπῆ ἔ ἱερασά-
 νισε φῶτερον διὰ τὸν Χριστὸν διαφέρως, καὶ τῆ ἐπῆρεν ὄλον τὸ φράγματε. Ἐ-
 βαλαὶ ἐν αὐτῆς οἱ στρατιῶται εἰς μίαν βάρκα, καὶ ἀφῆ ὑπήγασι εἰς τὸ μέσον τῆ
 πελάγῃ. εἰσῆλθον αὐτοὶ εἰς ἄλλῃν βάρκα, καὶ ἐκείνῳ ἐκαταπύπησαν εἰς τό-
 πῃς πολλὰς διὰ νὰ βελήση. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐσειλε τὴν μακαρίαν Θεοδότην.
 Ἡ τις ἐκράτει τὸ τιμόνι. καὶ ἐκυβέρνα ἕως ἔ τοῦς ἤφεραι εἰς τὴν γῆν κατὰ ὀ-
 ἰδιον. Οἱ δὲ καταδικοὶ ἔλλῃως ὁποῦ ἔσαι ἔσω ἰδόντες τὸ ἕτον θαυμάσιοι ἔξῃ.

σησαι. Ἐπίπτοντες εἰς πύς πύδας τῆς Εὐτυχιαῖς, καὶ τῆς ἀγίας ἐδέονται, να
 τὲς διδάξεν τὴν εὐσέβειαν, καὶ τότε γλυκομένε ἔπι σέουσαι εἰς τὸν Χριστὸν ἅπαν
 τες τὸν ἀεθμὸν ἑκατὸν, καὶ ἑκοσι. Ταῦτα μαθὼν μετὰ τριτην ἡμέραν ὁ ἔπαρχος
 ἐσελε στρατιώτας, καὶ ἤφειραν αὐτὲς εἰς τὸ κελθῆιον. Τὲς ὁποῖαις ἐπαρεκάλεσε
 πολλὰ, να ἔπις ρέψεν εἰς τὴν ὑποτέραν πλάϊν, τὰςσανπίστες πολλὰ χα
 εἶσματα. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν οἱ ἀείμνησοι, ἐπι ζωνὴ ἐπαρόκειναν πρὸς καιρον
 μόνον τὴν αἰώνιον ἐπετόθησαι. Δοκιμάσας ἐν αὐτοῖς ὁ ἔπαρχος με διάφορα
 κολασήμα. καὶ μὴ δυνθεῖς να τὲς νικήσῃ ἀπικεφάλισεν ἅπαιτας. Τὴν δὲν
 μακαρίαν Ἀνασασίαν ἐπρόσαξε να δέσεν εἰς τρεῖς πάλης, καὶ να ἄψενσίαν
 πειγύρετης ἕως να τὴν καύσεν. Ἐπει παρέδωκε καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας
 θεοῦ τῆς β. Δεκεμβρ. Γυνή δέ τις Ἀπολλων, α τὴν κλήσιν τὸ γένος ἔπισημος,
 ἐπαρεκάλεσε τὴν γεωαῖκα τῆς ἐπάρχου, καὶ τῆς ἰχάρισε τῆς Ἀνασασίας τὸ
 λείψαιον. Τὰ ὁποῖον ἐνταφιάσεν εὐλαβῶς εἰς τὸν κηποντης. καὶ ὕσερα τῆς
 ἔκτισε, καὶ ναὸν πολυτελῆ, καὶ περιβλεπῶν, καὶ τὴν ἐώρταζε κάθα χρόνον
 πλεσιοπάρουχα. Ὑσερον δὲ μετὰ χρόνος πολλὰς τῆς ἔκτισαν μεγαλοπρε
 πῆ ναὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐφειραν ἐκεῖ τὸ σεβάσμιον αὐτῆς καὶ πολυ
 τίμητον λείψαιον. Σησαυρὸν ἀγαθῶν Θωμάκων πηγὴν. Ρῶσιν

ψυχῆς τε, καὶ σώματος. εἰς δόξαν πατρὸς ἡμῶν, καὶ ἀγίε πῶς

τῆς μιᾶς θεοτητός τε, καὶ βασιλείας. Ἡ πρέπει τι

μὴ πᾶσα μεγαλοσύνη τε, καὶ μεγαλοπρέπεια.

ἡν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας

τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

(...)

Τῆ εἰκοστῇ ὁγδόῃ,

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ε Ο Υ,

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Γ' Ν Δ Η, ΚΑΙ Δ Ο Μ Ν Α Σ,

Καὶ τῶν λοιπῶν δισμυρίων τῶν ἐν Νικομηδείᾳ καέντων.

ΠΡὸν δεύτερον χρόνον τῆς Βασιλείας τῆ ἀσεβοῦς Μαξιμιανοῦ, ἦτον τίς ἐναρέτος, ἑ θαυμάσιος ἀνὴρ, εἰς τὴν Νικομηδείαν Ἐπίσκοπος, ὀνόματι Κύριλλος. Ὅστις ἐκόσμευε, καὶ ἐσολιζε τὴν ἐπαρχίαν τε μετ' ἑσφόντον μᾶλλον, ἢ μετ' ὄφρονον. Ἦ γεν μετὰς ἐναρέτους πράξεις αὐτῆ πωρεσσόπερον, παρὰ τὴν ἀξίαν τῆς ἀρχιερωσύνης του, καὶ ἐκτιζε Μοναστήρια. Ἐπιπλεῖτο τὰ ἀσκητήρια. καὶ πᾶν ἄλλο ψυχαφελὲς ἔργον ἐτέλει ὡς ποιμὴν ἀληθεύοντος. καὶ δὲν ἐφοβεῖτο ποσῶς τυράννων ὠμότητα. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀρπάσθη ψυχῆς αὐθρώπων ἀπὸ τὸν φάρυγγα τῆ δαίμονος, εἰσῆλθε πολλάκις εἰς κίνδυμον τῆς

τῆς ζωῆς του. Ὁθεν καὶ πολλοὺς ἐχειραγώγησε πρὸς εὐσεβείαν, καὶ ἀπὸ τῆς
 συγχυθῆναιστος ἐχώρεισε, κατὰ τὸν δεσποτικὸν λόγον τὸν λέγοντα. Δὲν ἤλθε
 νὰ βάλῃ ἀγάπην εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ μάχαιραν. καὶ πάλιν πῦρ ἤλθε
 νὰ βάλῃ εἰς τὴν γῆν. καὶ θέλω νὰ ἰδῶ ἵαν ἤψε. Τοῦτο τὸ πῦρ ἐξῆψεν ἀπὸ
 τὸν καθρὸν ἐκείνον κατὰ ἀλήθειαν. καὶ ὅσον εἰδῶκαν τὴν Ἐκκλησίαν οἱ τύ-
 ραννοι, τόσον μᾶλλον ἐκείνη ἦνθει, ὡς οἱ λειμῶνες, καὶ τὰ πεδία τὴν ἀνοιξιν,
 καὶ οὐ μόνον οἱ εὐτελεῖς, καὶ πένιπτες ἐκαταφρονῶσαν τὴν πρόσκαρον ἰδου-
 πείθειαν. Ἀλλὰ καὶ μεγισάνων, καὶ Βασιλείων ἀπάγονοι ἄνδριστε, ἐγυωαῖ-
 κες, ἀφήκασιν τὸν πλοῦτον αὐτῆς. καὶ ἔγιναν δὲλοι Χριστοῦ γνησιώτατοι, καὶ
 ἐξόχως ἡ σήμερον ἐορταζομένη, καὶ ἑορκαεμένη ἀξίως εἰς ἔπαινον. Ἡ νύμφη
 τῆ Χριστοῦ. Ἡ θαυμασία τὴν πράξιν, καὶ κυριώτατος. Ἡ δόμνα λέγω
 ἡ ἀξίεπαινος. Ἡ ἐπιφανής, καὶ περιδόξος. Ἡ τις ἐτράφη εἰς τὰ παλάτιον τῆ
 δυαυ βούε Βασιλείως. καὶ ἀφιερῶθη ἀπὸ τοὺς γονεῖσ της εἰς τοὺς ναοὺς ὁποῦ
 ἦσαν κτισμέοι μέσα εἰς τὰ Βασιλεία. καὶ τὴν ἐψήφισαν πρώτῃς τῶν
 δουμῶν θεῶν πρισβυτέρισαι. Νὰ ἱεουργῶ τὰ εἰδωλῆα κατὰ τὴν τάξιν-
 τους. Ἀλλὰ τὸ καλὸν δένδρον ἐζήτει, καὶ γῆν ἀγαθὴν. καὶ ἡ κατάκαρπος ἐ-
 λαίκα, νὰ φυλῶθῃ εἰς τὸν οἶκον τῆ θεοῦ. Νὰ ἀποδώσῃ καρπὸν ἀγαθόν, καὶ ὑ-
 χησον. Αὐτὴ λοιπὸν ἤκουσε ποτὲ τὸν λόγον τῆς πίστεως, καὶ ὡς καλόγνωμος
 ἐδέχθη εἰς τὴν καρδίαι της τὸν ἐνδοξὸν ἔρωτα. καὶ ἀναγνώσκουσα τὰς ἐπι-
 σολὰς τῆ μεγάλου Παύλου ἀποδαίως, καὶ τὰς πράξεις τῶν λοιπῶν Ἀποστό-
 λων, ἐκαταλαβὴ τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἐγένεωσεν ἡ καρδίαι της λύπην, καὶ ἀ-
 γαλλίασιν αἰμιτρον. Ἡ γου δια μὲν τὴν προτίρην πλάνην ἦτον περιλυ-
 πος. Ἐχαίρετο δὲ πῶς ἐπέτυχε τοιοῦτον θησαυρὸν τῆς εὐσεβείας ψυχωφέ-
 σατον. καὶ ἐθαυμάζετο κατανοῶσα τῶν Χριστιανῶν τὴν ἀληθεσ ἀτλή πῆσιν
 καὶ ἀδολον. Τῆς ὁποίας ποθοῦσα νὰ ἐπιτύχῃ ἐσυμβουλευθῆ μίαν θυγατέ-
 ρα ἐνὸς ἄρχοντος. Ἡ τις ἦτον παρθένος Χριστιανὴ ἐνάριπες. καὶ τὴν εἰδῶξε
 τὴν ἀλήθειαν ἀπασαν. Λοιπὸν ὅταν ἐκοιμῶνται οἱ ἄλλοι τὸ μεσονύκτιον,
 ἀπῆλθεν ἡ θαυμασία δόμνα κρυφὰ πρὸς τὸν ἀρχιερέα τῆς πόλεως Κύριλλ-
 λον, ζητῆσα τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ὁ δὲ ἀναγνώσας αὐτῇ τὰς θείας εὐχὰς, ἔ-
 ἰσφράγισε μὲ τὸ σημεῖον τῆ τιμίου σωροῦ. καὶ τὴν ἔκαμε κατηχεμένην.
 καὶ προσάσσει ἕνα διάκονον εὐλαβεσατον τὴν κλήσιν Ἀγάπιον. Νὰ τελέ-
 σῃ εἰς αὐτὴν τὰ δεχεταιγμένα πρὸ τῆ θείε βαπτίσματος. καὶ οὔτως ἔμει-
 νε προσδουχομένη, καὶ νησεύουσα κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μόνον ἕνας Εὐνοῦ-
 χος τὸ ἔξευρεν. Ἰνδης ὀνόματι, τὸ μὲν γένος Βάρβαρος, εἰς δὲ τὸ ἦθος, καὶ τὰς
 πράξεις καταπολλὰ εὐχρηστάτος. Ὅστις οὐ μόνον ὡς καὶ αὐτῇ εἰς τὴν πίσιν
 προσέδραμῃ, Ἀλλὰ καὶ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους δια τὸν Χριστὸν ἐμαρτύ-
 ρησε, καὶ θῶς ὡρκακάτω θελομῃ δηλώσειν σαφίερα. Ὅταν οὖν ἤλθει
 ὁ καὶ

ὁ κέρως τῆς προδομίας ἐβαπτίσθησαν αὐτοὶ οἱ δύο . καὶ τὲ δεωποτικῶ
 σώματος ἐκοιμήθησαν . Ἡσαν δὲ τότε χρόνιον δέκα, ἢ ὀλίγον ὡρείσσῳτερον ὄ-
 ται αὐτοὶ γυνήθησαν . Ἀφοῦ γοῦν ἔλαβεν τὸ θεμέλιον τῆς πίσεως ἢ τὲ δεωπό-
 του ἐπώμους, τότες ἀρχισεν ἀκτίζει, καὶ τὰ ὀπίλοιπα, καὶ τὴν μὲν τροφήν ,
 καὶ πόσιν, καὶ ἔνδυμα σώματος ποσῶς δὲν ὀπιμελεῖτο, ἐπιφρόντιζεν . Ἀλλὰ
 μόνον μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς θείας γραφῆς ἐτρέφετο μᾶλλον , ἢ μὲ τροφήν
 ἐπίκηρον σώματος . καὶ ὅσα ἤθελεν ἀναγνώσιν ἐτελείωνε πληρέσασα . Δια
 νὰ δικαιωθῆ, παρά τῷ θεῷ . Ὅτι δὲν δικαίωνεσται ὅσοι ἀναγνώσου μόνον
 τὸν νόμον, καὶ οἱ ἀκούοντες, ἀλλὰ ὅσοι πληρώσου, καὶ τελειώσου τὰ θεῖα
 προσάγματα . Βλέπεσα γοῦν εἰς τὰς πράξεις τῆς Ἀποστόλων, ὅτι ἴσοι ἐ-
 κουλῶσαν τὰ πράγματα αὐτοῦ, ἤφειραν τὰ ἀργύρια . καὶ τὰ ἐδιδαν αὐτοῖς νὰ
 τὰ κάρου καθὼς ἐβούλουσαν . Ἐπύναξεν καὶ αὐτὴ ὀλοντις τὸ χρυσόν, καὶ
 ἀργύριον, ἱμάτια, καὶ ἄλλα πολίτιμα πράγματα τὰ ὅποια ἐσύκωσαν οἱ
 δέλοισις μίαν νύκτα, καὶ τὰ ὑπῆχον εἰς τὸν ἅγιον Κύριλλον, νὰ τὰ διαμερίσῃ
 εἰς πέντας, καὶ ἔπειτα αὐτὴ μὲν ὑπέσρεφε κρυφίως εἰς τὸ Παλάτιον . Οἱ δὲ ἱερός
 Κύριλλος ἀφ' ἑδωκεν ὅσα τὲ ἤφερον ἡ ἀγία δόγμα εἰς τὲς πτωχοῦς, ἀπῆλ-
 θε πρὸς κύριον, πλείσας μεγάλα θανμάσια . Ἡ δὲ μακαρία δόγμα ἐφύ-
 λαξεν ὅσα τῆς ἐπαράγγελτε, καὶ ἐνήσειαν ἀντάμα μὲ τὸν Ἰνδῶ ὄλας τὰς
 ἡμέρας . καὶ προσύχουσαν . καὶ μόνον κάθα βράδυ ἔτροχαι ἄρτον ξηρὸν ,
 καὶ ἐπιπὼν ἕδωρ, εὐχαριστήντες τὸν κύριον . καὶ ὅσα τοῦς ἐσελθον ἀπὸ τὴν Βα-
 σιλικὴν τράπεζαν, ἐδιδαν εἰς τοῦς πτωχοῦς, διὰ νὰ φυλάξου ἀντάμα ἐλεη-
 μοσύνην, καὶ ἐγκράτειαν . Ταῦτα δὲ ἐπέλου δάκρυφα ὅσον ἐδύκονταν .
 Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι βολετὸν νὰ κρυπῆ ἡ ὀθησαυρὸς ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ ὁ λυ-
 χνος ὑπὸ τὸν μύδιον, ἐφανερῶθησαν, καὶ αὐτοὶ εἰς ἔλεγχον μὲν τῆς ἀσεβείας, τῆς
 δὲ ἐναρέτων ὑπόδειγμα . Ὑπῆγε λοιπὸν εἰς τὸν ἄρχοντα ὅπῃ ἐκατασκευά-
 ζει τὰ βασιλικά βρώματα, ἕνας Εὐνῆχος, ὅπου τῆς ἐσοχάσθη μίαν νύκτα
 ὡς ποιηρός . καὶ τῆς ἐκατάβαλεν, ὅτι ἐνήσειαν, καὶ ἐδιδαν τὰ φαγητὰ εἰς τῆς
 πέντας . Οἱ δὲ ἄρχων ἄρπαξεν εὐθύς τὰς κλεῖδας ἀπὸ τὰ χεῖρας τῆς δό-
 μιαι, καὶ Ἰνδῆ, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ κελλίοντες, ἤρετον τίμιον σταυρὸν, καὶ τὰς
 πράξεις τῆς Ἀποστόλων . Ἀμὴ ἀργυρὸν ἢ χρυσόν, ἢ ἱμάτιον πλέσιον δὲν ἤ-
 ρεν ὀλόπελα . Ἡ κᾶν εἰσῶσιν, νὰ κοιμῆται, ἀλλὰ μόνον δύο ψάθαι κατὰ
 γῆς . Εἰς τὰς ὁποίας ἀνεπαύουσαν οἱ μακάριοι . Ἐνὰ πῆλινον θυμιατήριον
 Ἐνὰ λυχνάριον . καὶ ἕνα κουτὶ ξύλινον . Ὅπου εἶχασιν τὴν ἱεράν προσφοράν
 καὶ ἐμεταλάμβανον . Τὸ ὅποῖον ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας τε, καὶ τὸ β βλίον τῆς
 πράξεων . καὶ ἐρωτήσας τῆς ἀγίους τί ἐκαμαν τὸν χρυσόν, καὶ ἀργυρον, καὶ
 τὸν ὀπιλοιπὸν πλέτον, εὐδὲν ἀπεκρίθησαν . Βασανίσας ἑἰ αὐτοῖς διαφω-
 ρως, καὶ μασιγῶσας τοῦς φιλανθρώπους ὁ ἀπάνθρωπος, εὐδὲν ἀμολόγη-
 σαν .

σαι. Ἀλλὰ ἔμειναι σιωπᾶντες, καὶ δὲν ἐνικήθῃσαι, ὡς περὶ νὰ ἐδερνε τὸν ἀδά-
 ματα. Προσάσκει γοῦν, νὰ τοὺς κλειδώσωω εἰς ἄλλον τόπον, ἕως νὰ ἀναφέ-
 ρῃ πρὸς τὸν Βασιλέα τὴν ὑπόθεσιν. Ὅταν δὲ τοὺς εὐγαλαὶ δῶτο τὸ κελ λῖον, ὡ
 ἐπ' ἤρε κρυφὰ ἢ παρθένος τὴν Βίβλον, καὶ ὁ Ἰνδὴς τὸ κουτὶ ἄπο μῆσα τῆς ἰμα-
 τίωντους. Καὶ δὲ τοὺς ἐσοχάσθησαν. Αὐτὰ γοῦν μόνον ἔχασι ὡς οὐ μὴ θῆαν
 εἰς τὴν φυλακὴν οἱ μακαεῖοι. καὶ ἄλλω τροφὴν δέντους ἔδωσαν οἱ ἀσπ λαγ-
 χνοί. Μόνον ἀπ' ἐκείνον τὸν ζῆντα ἄρτον ἐμεταλάμβανον. Ὅτι ὁ ἀσπ λαγχοῦς
 ἄρχων ἔδωκε λόγον τοὺς φύλακας, νὰ μή τους δώσῃ κὰν ὑδωρ νὰ πίοῦσι, διὰ
 ν' ἄπο θάνοῦ δῶτο τὴν πῆναι. Διαπὶ ἔδιδαν αὐτοὶ τὰς βασιλικὰς τροφὰς εἰς
 τοὺς πῆντας. Λοιπὸν ἔχασι τὸ σω ὑέρεθσιν τῆς ἀναγκαίων, καὶ κακοπά-
 θειαν, ὅπου ἄσ θεισεν ἢ παρθένος ὡς καλομαθημένη ὅπου ἦτον τοπρότερον.
 Ἀλλ' ὁ φρονοπὸς, καὶ κυβερνητὴς τῆς ἀπάτων θεός, ὁ ποῦ ἀνείγει τὴν πλου-
 σία του χεῖρα. καὶ χορταίνει τὸ πῆναι, καὶ θηρία ὡς ἀγαθός, καὶ οὐλαί-
 θρωπος. Ἐφρόνιζε, καὶ διὰ τοὺς δούλους του. Λοιπὸν μίαν νύκτα ἤλθασιν ἄ-
 γιοὶ Ἀγγελοὶ, καὶ ἔλαμψεν ὁλος ὁ οἶκος, ὡς περὶ νὰ ἦτον ὁ πάμφωτοῦ λῖος.
 Οἵ τινες ἐγένεσαν τὴν τράπεζαν φαγία διάφορα, ἔπειτα εἰς οὐρανοῦ ἀνελκί-
 φθησαν. Οἱ δὲ ἄγιοι τρώγοντες εὐφράνθησαν, εὐχαριστοῦντες τὸν κίριον.
 καὶ ἔμειναι μὲ πολλὴν ἡδονήν, οὐ μόνον διὰ τὰ βρώματα ὅπου ἔφαγαν, ἀλ-
 λά δῶτο τὴν ἁραιότητα τῆς Ἀγγέλων τὴν θυμασίαν, καὶ παίδωφρίσμων.
 Τῆ ἐπ' αὐριον ὑπῆλθον ὁ ἄρχων νὰ τοὺς ἰδῇ, εἰὰν ἐσενωχωρήθῃσαι δῶτο τὴν πῆ-
 ναι, νὰ φροσκωθῆσωω τὰ ἔδωλα. καὶ βλέπων αὐτοὺς φαιδρούς τὴν ὄψιν,
 καὶ χαριστέρους εἰς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοπρότερον, ἔθαύμασε. καὶ φροσάσ-
 σει νὰ τὴς δ' ἰδῇ ὅσα ἐχρειάζονται πρὸς αὐτάρκειαν. Ἦ γεν εὐμορφα βρά-
 ματα, ποτὰ, καὶ ἰμάτια καθὼς ἦσαν στυγηθισμένοι τοπρότερον. Ἀλλ' αὐτοὶ
 πάλιν ἐκράτηζαν τὰ ἀναγκαϊότερα. Τὰ δὲ ἐπίλοιπα τοῖς πῶχοῦς διέμερι-
 ζαν. καὶ τὸσον πλῆθος ἡωχῶν ἰσωάγουταν. Ὅπου ἔδιδαν ὅσα εἰχασι.
 καὶ αὐτοὶ ἐ μῆραν ἡμέρας πολλὰς ὀλοτέλα ἄσιτοι. Μάλιστα καὶ μίαν ζῆντῶν
 ὅπου εἶχε πολῦτιμον μὲ Μαργαρίτας ἀκρεβούς κοσμημένω, ἔσειε μίαν
 ἡμέραν δῶτο τὴν θυρίδα τῆς φυλακῆς πρὸς τὸν εὐλαβέσατον Ἀγάπιον τὸν
 Διάκονον. Νὰ τὴν πουλήσῃ. Νὰ δάσῃ εἰς τοὺς πῶχοὺς τὰ χρῆματα. καὶ οὐ-
 τας ὡς πιστὸς οἰκονόμος ἐποίησεν. Ἡ δὲ μακαεῖα. Δόμνα ἔχεσά πῶθον νὰ
 λυτρωθῆ, ἐβελήθη νὰ δοκιμάσῃ μίαν μηχανὴν, μήπως, ἔ τ' ἀφήσωω, κα-
 θὼς, ἔ ἔγινε, τῆ θεῶ τὰ πάντα οἰκονομήσαντος. Ἐκαμώθη γέν, ὅτι ἐσελη-
 νιάζετο. Καθὼς ἔκαμε, καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, διὰ νὰ φυγῇ ἀπὸ τ' Σαοῦλ, νὰ
 μή τον φονεύσῃ. Οὕτω καὶ αὐτὴ ἢ πάνσοφος ὑποκρίνεται ἀφροσύλω. καὶ δὲ
 σρέφωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εὐγανει ἀφροὺς ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ ἐκτύπα τὰς
 χεῖρας φωνάζεσα ἄτακτα, καὶ ἄλλαις φοραῖς ἐγέλα ἄκαρτα, καὶ ἄφροτα.

Ταῦτα ἀκούσας δὴ τὸν ὑπὲρ τὰς ὀρχων, ὑπὴν ἐνὰ τὴν ἰδίην, τὰ πρὸς ὧν ἐπὶ ἀλήθειαν. Ἡ' τίς ἔκαμε τὰ ὅμοια ὡς αἰωθεῖν, καὶ χειρότερα. Ὁ δὲ ἄρχων ἐφοβήθη, νὰ μή τις τύχη, καὶ θάνατος τότε ὅπου ἔλιπον ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν πόλεμον. καὶ ἔβαλεν ἀνθρώπους νὰ τὴν φυλάγουν, ἵνα μὴ φονευθῆ. καὶ κακίστη Βασιλεὺς μετὸν ἄρχοντα. Αὐτὴ δὲ πάλιν ὑπεκρίνετο τὸ κακὸν πειραστόν. καὶ φωνάζουσα ὄλλυ τὴν νικτὰ δὲν ἄφωρε νὰ κοιμηθῶσιν οἱ φύλακες. Οἷτινες διὰ τὰ λυτραδοῦν δὴ λόγου τῆς, ἐσυμβέλευσαν τὸν ἄρχοντα, νὰ τὴν σείλῃ εἰς τοὺς Χριστιανούς, νὰ τὴν θεραπεύουσιν. Καθὼς καὶ ἄλλες πολλὰς ὁμοίως ἀσθενισμένους ἰάτρεισαν. Ὁ δὲ ἄρχων ἐπήκουσε, διὰ νὰ μὴ ἔχη, καὶ αὐτὸς τὴν φροντίδα τῆς. Ἡ' καὶ ὁ θεὸς τὸν ἐφώτισε ἔκ προσηλάσας τοῦ ἁγίου ἁγίου, ὅπου ἦτον τότε Νικομηδείας Ἐπίσκοπος, τὸν ἐπαρεκαλεσὶ νὰ πάρῃ τὴν παρθενοῦς εἰς τὸ κελλίον του μετὸν Ἰνδῶν διὰ νὰ τὴν φυλάξῃ, ἕως νὰ τῆς περάσῃ ἡ ἀσθένεια. καὶ τὴν ἔδιδε, καὶ χεῖματα διὰ ἕξιδον. Οἱ δὲ Ἐπίσκοπος ἐπήρην αὐτὴν μετὰ χαρᾶς. Ἀμὴν τὰ ἀργύρια δὲν ἠθέλησε. Μόνον μετὸν Δόμναν, καὶ τὸν Εὐνοῦχον ὑπήγασσιν εἰς τοὺς ἄλλους Χριστιανούς μετὸς ἡ ἀγαλλιασιν, ὅπῃ δὲ ἐπαινεῖ ἡ μακαρία εὐχαριστῶσα τὸν κύριον, πῶς τῆς ἀγῆκεν εἰς τὴν καλὴν ἡ ὑπεκρίσεις. Τὸν καιρὸν ἐκείνον ἦλθε, καὶ ὁ δυσσεβὴς Βασιλεὺς νικητῆς δὴ τὸν πόλεμον. καὶ νομίζοντες ὁ ἀνεπίστους, ὅτι οἱ τυφλοὶ θεοὶ τὴν ἔδωσαν τὴν νίκην, ἐπρόσῃξε, νὰ συναχθῆ ὅλος ὁ λαός, νὰ τοὺς θυσιάσῃ πλουσιοπάροχα. Ἐπειτα ἀφ' οὗ ἐδωσαν θροισμένους ὅλους τῆς πόλεως, εἰφήμισεν ὁ Βασιλεὺς τὴν καταφρονεμένους θεῶν τοιαῦτα λέγωντας. Βαβαὶ πῶς τολμᾶσιν οἱ θεοὶ ὅπῃ ἀγαπᾶσιν τὸ σκότος ὑπὲρ τὸ φῶς, καὶ λέγουσι. Ὅτι δὲν εἶναι θεοὶ. Ὡ' τῆς ἀγνωσίας. καὶ δὲν ἐβλέπετε ἀνθρώποι, πόσας νίκας μᾶς δίδει, καὶ τρόπαια, καὶ πόσα ἀγαθὰ κάδα καρὸν μᾶς χερειζοσι. Τὴν κωφόρους λέγω καρπούς τῆς γῆς, ἔκ χυνηματα. καὶ λοιπὰ καλά, μετὰ ὅποια τρῶφομοσθῃ; Αὐτὰ καὶ ἔτερα βλάσφημα λέγων ὁ ἀφρονέστατος δέντα ὑπέμενει ὁ ἀληθὴς θεός, διὰ νὰ μὴ κωχισθῆν κατὰ τῆς ἀληθείας τὰ ψεύματα καὶ διὰ νὰ μὴ θλασθῆ, καὶ ἄλλες πρὸς τὴν ἀπώλειαν. Ἀλλὰ καθὼς ἐφήμιζε τοὺς ἀπίστους θεοῦ του τὸ μισημέριον ὅπου ἔκαλεθον ὁ ἥλιος τὸν καιρὸν τῶν θέρους, ἔξαφῆς ἐγὼ καὶ βρονταῖς, καὶ ἀστραπαῖς φοβεραῖς, καὶ σκότος καδυπατον. Μέγας ἄνεμος. καὶ χάλαζα σφοδρὸτάτη. Ὅπου ἐτρόμαξαν ἄπαντες, καὶ ἄλλοι μὲν ἐπισσιν μισαποδαμένοι ἀπὸ τὸν φόβοντους. καὶ ἔτεροι ἐπλακωνεῖσιν εἰς τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν σπουδήντους νὰ φεύγουσιν. Ὅτι καὶ φωνὴ ἡ ἐρανῶσθῃ ἡκούσθη λέγουσα. Ὁ θεὸς ἐθυμάθη, καὶ σᾶς ὠργίσθηκεν. Ἐγινεν οὖν τὴν ἡμέραν ἐκείνην πολλὴ ζημία. καὶ οὐ μόνον ἀνθρώποι, ἐπόθαναν, καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς ἐκινδύνησε. Ἀλλὰ καὶ οἱ πεταμοὶ ἐπλημμύρησαν τὸσον ἀπὸ τῶν ἄμπερον βροχῆν ὅπῃ ἐπῆ

ρεν ἔλλω τὴν ἰσοδαπέτες το νερόν. καὶ τὴν ὑπὲρ γῆρας τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ πάλιν ὁ ἄσύνετος Μαξιμιαὸς ἔμεινεν εἰς τὴν φορτέραν ἀσίβειαν. καὶ ζητήσας τὴν Βίβλον ἔπου ἦσαν γραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἱερῶν ὅπου ὑπηρετήσαντες πύς δάδεκα θεοῖς. Ἐπειδὴ δὲν ἔυρεν ἐκεῖ τὴν Δόμναν, καὶ τὸ ἴδιον ἱεράτισσι διὰ λόγουτους. Οἱ δὲ ὑπέρειαι τῆ ἔπασιν ὅτι ἡ Δόμνια εὐγῆκεν διὰ τὸ νοῦιτης. καὶ ὁ Ἰνδὴς τὴν ἐφυλάγε. Τότες ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἰθυμαθηκατὰ τῶν Χερσιανῶν. Καὶ παρήγγηλεν ὅλους τοὺς ἄρχοντες. Νὰ κάμινεν εἰς αὐτοὺς ἀκερβὴν ἔξέτασιν. Νὰ τοὺς θανατοῦνουν πικρέτατα ἔπι πύς ἔυρουσιν, ἰὰν δὲν ἑροσκυνήσωεν τὰ ἴδωλα. Ἐπειτα παρὰ τοῦ ἀρχίζει, καὶ αὐτοὺς νὰ κολάζη δευῶς ὅσους ἔυρε Χερσιανούς, διὰ νὰ πάρουν διὰ ταυτὸν, καὶ οἱ ἄλλοι ἰγεμένους ὑποδειγμα. Ἐκόλαζε γοῦν. Ἐτραβίζε βίαιως παρὸς τὴν θρησκείαν του. καὶ τοὺς ἀπειθοῦντας αἰχρᾶς ἔθανατονε. καὶ γυρεύοντες τὸν Ἰνδῶν, καὶ τὸν ἀξιώπετον Μάξιμον, δέντους ἔυρεν. Ὁ δὲν ἀπῆλθε μοναχόςτου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς λύκος ἄρπαγος, με πύς δορυφόρους, καὶ ὅλον τὸ στρατόμα. Διὰ νὰ φοβηθοῦν οἱ Χερσιανοί, νὰ κάμουν τὸν λόγον του. καὶ ὕτας ἄρχησε παρὸν με λόγια ἡμερα διὰ τὰ τοὺς κολακῆση νὰ ἑροσκυνήσωεν. Ἐπειτα τοὺς ἐφοβέρισε δυνατὰ. Νὰ τοὺς δώση ἰὰν ἑδρακούσουν, πικρέτατα, κολασῆμα. Τότες εἰς ἱερεὺς τὴν γλῶσσαν σοφός, καὶ γλυκύτατος γλυκίριος, καὶ τὸ ὄνομα, ἔδωκεν αὐτῶ με παρῆρησιαν ἀφόβως τὴν διόκεισιν λέγωντας. Ἡμεῖς βασιλεῦ οὔτε τὰς θωρεάςσου ψιφοῦμεν. Οὔτε πύς ἀπειλάσου φοβοῦμεσθην. Ὅτι ὅλα τὰ φόσκαира ἀγαθα, ὅπου εἰς νομίζτε διὰ τολαυσιὰ, ἡμεῖς τὰ ἔχομεν ὡσεὶ ὄνειρον. καὶ τὰ ελυπηρὰ, καὶ βασάνους λαμβάνομεν διὰ τὸν Χριστόμα με πολλὴν ἡδοκὴν, καὶ ἄπειρον ἀγαλλίασιν. καὶ ἀδενμου πισύεις, θελει τὸ ἴδεν με τὸ ἔργον. Νὰ λάβης μεγάλων ἐν τροπὴν, καὶ αἰχρῆλω. ὅταν ἴδης νὰ σενικῆσουον γυναικες, καὶ παῖδες ἀδύνατοι. Ὅπου καυχᾶσαι πῶς ἐνίκησες τοὺς ἐχθρούςσου. καὶ ἡμεῖς οἱ ὀλιγοὶ νὰ σενικῆσωμεν, με τῆ μεγάλου θεοῦ τὴν βοήθειαν. Τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν ἔωρεπε παροχδεις, νὰ καταλάβης ἀναίσθητε, καὶ πίτενε, ὅταν ἔιδες τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα σημεῖα τῶν βροτῶν, καὶ ἀσραπῶν, καὶ χαλάζης, ὅπου ἔθανταθησαν τόσο ἄνθρωποι. Καὶ οἱ καρποῖσας διὰ τὰς βλασφημίαςσου ἀπώλίσθησαν. Μὴν ἔχης λοιπὸν ἐλπίδα τι νὰ εἰς τῆ λόγουμα. Ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς ἄγιους Ἀγγέλους. καὶ μεῖς φυλάγουν, διὰ τὸν δευοτῶν Χριστόν οὐρανόθεν σελλόμενοι. Καθῶς ἔχεις, καὶ σὺ αὐτοὺς τοὺς δορυφόρους τειχῆρουσου. καὶ θέλομεν σενικῆσειν ἑδραδοξότατα πίπτοντες. Καὶ φοιούδεντες νὰ σῆσωμεν κατὰ τῶν πολεμίων ἡμεν αἰτήτητα τρόπαια. Ταῦτα ἀκούσας ἀνελπίσως ὁ ἑσθήφαιος, ἐπῆρε τὸ σῶν λύπῶν. καὶ τὸσον ἄργίσθη, ὅπῃ ἑώσιν νὰ τῆ ἡθελε δώσιν με τὴν σωάθῶν,

Δίω, να σου βλίσῃ τὴν κηθιδίαν του τοσῆτον ἐθαπαῖθη πῶς τὸν ἴβελται ἡ-
 πας ἀφοβαῖνας εὐτελέσματος ἀνθρώπος . καὶ προσάσει νὰ τὸν φέρουν δε-
 μένον εἰς τὸ κρητέρον . Καὶ νὰ τὸν δέρνουν οἱ δῆμοι, ἕως νὰ δύνουνται . καὶ
 τόσους ραβδισμούς τῆ ἔδωσαν, ὅπου αὐτοὶ μὴ ἐκουράσθησαν . Καὶ ἐκῆνος
 ἔμεινε ὀλόπτελα ἀφανος . Μόνον τὸν δεπότην Χειρὸν ὄπκι καλεῖτο ὡς ἐδύνετο
 λέγοντας . Καθὼς μὲ ἐδυνάμωσις εἰς τὸ λέγειν θιέμου ἀληθινῆ , οὕτω καὶ
 εἰς τὴν κρᾶξιν, δόςμου δύναμιν παλάγαθε, νὰ παῖθω πολλὰ κολασήρια .
 Διὰ νὰ λάβω τὴν ἀντίδωσιν, καὶ τὰ βραβεῖα φερατότερα . Ταῦτα ἔξῃψα
 τὸν θυμὸν τῆ Βασιλείως χειρότερα . καὶ προσάσει νὰ τὸν δέρνουν ἀκόμι
 ἀνελεήμονα . καὶ τὸν ἐμάσιξαν τόσον ὅπου ἔμεινε ὡς ἄψυχος . Ὅτι ὄλοντε τὸ
 αἷμα εὐγῆκεν . Αἱ σάρκες του ἔπεσαν . καὶ μόνον χεῖρὸν τὰ κώκαλα ἔμειναν .
 Ὅπου καὶ αὐτοὶ οἱ ἄπιστοι τὸν ἐτόνεσαν . Μόνον ὁ ἀσπυλγχνος βασιλεὺς δὲν
 ἐχόρτασεν . Αἱ ἀκούωντάστον, νὰ δοξάζῃ, καὶ οὕτως ἡμίθνητος τὸν Χει-
 ρόν . Μὴ ὑποφέρων τὴν παρρησίαν του, ἐπρόσάξει νὰ τὸν καύσουν ἔξω τῆς πό-
 λεως . Φερθεῖς οὖν εἰς τὸν τόπον τῆς κατακρίσεως, προσήυξατο διὰ τοὺς εὐ-
 σεβῆς, νὰ τοὺς φυλάγῃ ὁ κύριος . καὶ εὐχαρισήσας αὐτῷ διὰ λόγουτε, ἐ-
 καμὲ τὸν σαυρόντου . καὶ οὕτω πνεῖ ὁ λοκαυτωθεῖς ἐγὶνη τῷ σαυρωθέντι θεῷ
 θυσία εὐπρόσδεκτος . Μετὰ ταῦτα προσάσει ὁ τύραννος νὰ ἔρουν τὸν Ἰν-
 δίω, νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν θεῶν ὡς καὶ φρότερον . Ὁ ἐπίοιος δὲν
 ἐκαταδέχθη ποσῶς, νὰ τιμήσῃ πλέον τὰ ἄτιμα ἰδῶλα . Αἱ μὰ μάλισα, καὶ
 πολλὰς πλανημένους ἐπίσρηφι πρὸς εὐσίβειαν . Διατί ἦτον λόγιος, καὶ φρό-
 νιμος ἀνθρώπος . καὶ ἐτράβιζε καθ' ἕνα μὲ τὴν σοφίαν του . καὶ ἐδίδασκον
 ὅσους ἐδύνετο . Κρυφὰ τῆ Βασιλείως, καὶ τοὺς ἐπίσρηφι . Μετ' ἔπειτα μέ τοῖς-
 τον τρόπον ἐφανερῶθηκεν . Ἦ γουν ἠλθεν ἡ ἐορτὴ τῶν μισαμένων θεῶν . καὶ
 προσάσει ὁ τύραννος νὰ σωμαχθοῖν ὄλοι, νὰ τιμήσουν τοὺς ἱβ . Θεοὺς ,
 ὅπου εἶχεν εἰς τὰ βασίλεια . καὶ ὑπῆγαν οἱ ἐπίλοιποι ἀσπροφορεμένοι νὰ ἐορ-
 τάσουσι . Μόνος δὲ ὁ μακάριος Ἰνδῆς, ἐκάθετο μαυροφορεμένος εἰς ἕνα μι-
 κρὸν κελίον, τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀσιβῶν ὀδυρώμενος . Ταῦτα μαθὼν ὁ Βασι-
 λεὺς ἐσειλε, καὶ τὸν ἄρπαξαν εὐθύς, φέρνοντες τον εἰς τὸ κρητέρον . καὶ ἰδὼν
 αὐτὸν ἐπεσκυθρωπὸν, καὶ μαυροφοροῦντα, χωρὶς ἐρωτήσεως ἐγνώρισε τὴν
 ὑποθεσίαν . καὶ βάνωντας ἀλύσεις εἰς τὸν λαμόν, καὶ εἰς τὰ χεῖρας, καὶ πό-
 δαστου . Τὸν ἐφυλάκωσαν . Ἐπειτα ζητήσας τὴν Δόμναν ἔλεγε ταῦτα ὡς με-
 θυσιμένους, καὶ ἀφρονέσματος . Ποῦ εἶναι ἡ δούλη τῆς θεῶν, τῆς ἀρτέμιδος, καὶ
 ἀθῆνας ἡ πριεσβύτισα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς φρεῶν αὐτῆς .
 ὡς ἀνωθεν . Ὅθεν κελεύει τῆ μὲν Εὐνέχε Ἰῖδη νὰ κόψουν τὴν κεφαλὴν .
 Τὴν δὲ παρθένον νὰ γυρεῦσουν ὄπκι μελῶς εἰς τὰ ἀσκητήρια . Ταῦτα μαθού-
 σα ἡ προεῶσα τῆ ἀσκητηρίου, ἐκίδυσε αὐτὴν ἀνδρείαν σολὴν . καὶ προ-

σδυχομένη διάυτην, τῆς εὐχήθη, καὶ τὴν θαυμάσια ἐκείνη οὐρανίου. καὶ μετὰ ταῦτα κρύων ἀπεχαυρετήθησαν. καὶ ἀπελθούσα ἐκρύπη εἰς ἓνα σπήλαιον, τὸ ὁποῖον εἶχε μέσα ὀλίγον νερόν, καὶ μετὰ χροαίερα ὅτῃ εὐρεσκον ἐκεῖ ἀπ' ἕξω πορεύετον. Οἱ δὲ μιὰρὸς δὲν ἔπαυεν ἐρδύνων, καὶ γυρεύοντας διὰ λόγου της καὶ ἐλύσα κοινῶς κατὰ πασῶν τῶν ἀσκητιῶν. Ὅθεν τὰ μὲν ἱερά ἢ συχαυρία τῶν παρθενων ἐχαλοῦσαι ἀπαυα. Αὐταῖς δὲ πρὸς ὑβριν αἰχρῶς. Φεῦ ἐτράβιζαν. καὶ ἦτον μεγάλη συμφορὰ, καθὼς γίνεται, καὶ ὅταν νικήσωσι πόλιν τινα οἱ πολέμιοι. Ὅσαι γοῦν ἐδυναυταν ἐφύγον εἰς ὄρη, καὶ σπήλαια. Προτιμῶντας νὰ κατοικοῦν μετὰ θεία ἀήμερα, ἢ μετὰ ἀνθρώπους ἀκολάστους καὶ ὑβριστάς, ὅπου ἦσαν τῶν θείων ἀπαυθρωτότεροι ἢ τὸν δὲ μία παρθένος θαυμασιώτερα τῶν ἄλλων, καὶ ὑπέρλαμπρος ψυχῆτε, καὶ σώματι. Καθὼς ἡ σελήνη ὑπερβαίνει τοὺς ἀστέρας εἰς τὴν λάμψιν, καὶ ὠραιότητα. Αὐτὴ ἐκαλεῖτο Θεοφίλα, καθὼς ἦτον, καὶ εἰς τὴν πόλιν κατὰ ἀλήθειαν. Τὴν ὁποῖα ἰδόντες οἱ δήμιοι τόσον θαυμάσια, καὶ ἰσχυροί, ἄρπασαν αὐτήν. καὶ τὴν ἐσυρναν βιαίως εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ὑβριως. Ἡ δὲ βλέψασα πρὸς οὐρανόν, ἰβόησε ταῦτα θαυμάσια. Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ἕως, τὸ φῶς, ἡ προφῆ, καὶ ἀγάπημου, ὁ φύλαξ τῆς ζωῆς, ἔ τῆς παρθενας καὶ Ἰδε τὴν νυφὸς θεῶν σου νυμφίμου ἄμωμε. καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ τὰ θεία ταῦτα. Μὴν ἀφήσης νὰ θαυμάσια τὴν ἀμνάδα σου λύκοι ἄρπαγες. Ἀλλὰ φύλαξον τὴν παρθενας μου ἀσπιλον. Εἰς δὲ ἔσαν, καὶ αἶνον τῆ ὑπερτίμου, καὶ παιτοδωάμωμο ὀνόματος. Ταῦτα προσδυχομένης ἱβαλαν αὐτήν μέσα εἰς τὸ αἰχρὸν ἐργαστήριον. καὶ εὐγάλεσα ἀπὸ τῆς ἔδρας τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, ἀνεγίνωσκον. Εἰς δὲ ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀσεβεῖς εἰσῆλθεν ὡς ἄλογοι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίας μεμεθυσμένος. καὶ ὡς τῆς ἐσημῶσεν ἀβάλλη τὰς χεῖρας ἀπάνωτες, τῆ ἦλθεν ἓνας τρόμος, καὶ κλόνος φοβερός. καὶ πίπῳν εἰς τὴν γῆν ἐξεψύχησε. Μετὰ ὦραν πολλὴν βλέποντες οἱ ἄλλοι τῆς δὲν εὐχρυν ἐνόμιζαν ὅτι ἔκαμνε τὴν ἐπιθυμίας του ὡς ἀχάριτος. Ὅθεν εἰσερχόμενος ὁ δεύτερος εἶδε φῶς ἀνεῖκασον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐσκοτίσθη τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἔμεινε τυφλὸς ὀλοτέλα. Τὸ αὐτὸ ἔπαυον, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐτόλμησαν, νὰ εἰσεμῶσεν μετὰ γνώμην ἀπὸ τῶν λαων. Οἱ δὲ ἐπίλοιποι θαυμάσαντες εἰσῆλθον, ὄχι διὰ κακόν, ἀλλὰ μόνον νὰ ἰδοῦσιν τὸ αἴτιον. καὶ καθὼς ἐσέβησαν, ἴδασιν ἓνα νέον ὠραῖον πολλὰ, καὶ ὑπέρλαμπρον. Ὅπου εὐγανεν ἀκτῖνας ἀπὸ τὸ πρόσωπον, ὡς ἀπὸ ἀστρῆς. καὶ ἐπρόμαξαν, ποῖον θαυμάσιον βλέποντες. καὶ ἐξελθόντες μέγα ὀθείς τῶν Χριστιανῶν ἀνεβόησαν. καὶ πάντες ἐπίσδυσαν. Οἱ δὲ ἀσεβεῖς βασιλεῖς ταῦτα μαθατὰν ἐλεγχῶ ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἰξεύρουσι μαντείας. καὶ κάμνουσιν ὅσα θέλουσιν. Οἱ δὲ ἀστραπόμορφος ἐκεῖνος Ἄγγελος εὐγαλεν ἕξω τὴν παρθενον ἀπὸ τὸ πορνείον ἀμόλυτον. καὶ προπορόδωμος αὐτῆς μετὰ τοσοῦτον φῶς

τὴν ἀδήγησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς πίστεως, καὶ λέγωντας πρὸς αὐτὴν. Εἰρήνησοι, ἀνεχώρησον. Ἡ δὲ ἔμεινε ἐκθαμβημένη, καὶ χαίρουσα, διὰ τὴν παράδοξον θαυματουργίαν, ὅπου ἔγινεν εἰς αὐτήν. καὶ ἰφυλάχθη ἀμόλυτος. Ἐκτύπησε γοῶν τὴν θύραν, ὅτι λαὸς ἦτον ἔσωθεν, ἔξωθεν τὴν νυκτερινὴν ἀκολουθίαν κατὰ τὴν συνήθειαν. Οἱ δὲ ὑπέρητες ἔξηλθον. καὶ ἰδὼν αὐτὴν ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς λοιποὺς τὴν ὑπόθεσιν. Οἱ τινες ἔδραμον πρὸς τὴν Θεοφίλαν ὅλοι θαυμάζοντες. Ὅτι αὐτὴ ἦτον δαπνὴς ὅπισημον, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν πλουσιωτέρα, καθὼς ἐδηλώσαμεν. καὶ ἰδόντες αὐτὴν ἀνελπίζως ἐθαύμασαν, ἀκροῦντες μάλιστα ὅσα ὁ πατοδυναμὸς θεοῦ εἰς αὐτὴν θαυμασιῶς ἐπέλει. καὶ δαπνὴν χαράντους ἐδάκρυσαν, δοξάζοντες, καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν κύριον. καὶ ἐπέλεσαν παράκλησιν, καὶ εὐχαριστίαν πρὸς τὸ θεῖον διαύτην, ὀλοκύνκτιον ἀπαίτες. Οἱ δὲ κάκιστος Μαξιμιανὸς δὲν ἔπαυσε, νὰ βασανίζῃ τοὺς Μάρτυρας. Ἀλλὰ ἐσειλε τοὺς ὑπέρητας του, νὰ ἐρδύνουσιν, ὡς τὰ λαγονικὰ κατὰ τόπον δαπνυφον. Νὰ τὲ φέρουν ὅσους Χριστιανούς εὐνοροῦσιν. Ἡ τὸν δὲ ἔειπε δαπνὴ τοὺς ἀρχοντας του εἰς τὴν ἀσίαν πραιπόσιτος τὴ κλῆσιν Δωρόθεος, εἰς μὲν τὸ γένος ὀπιφανῆς, εἰς δὲ τὴν πίσιν ὀπιφανέστερος. καὶ ἄλλοι δύο Μαρδόνιος, καὶ Μαγδόλιος καλοῦ μῆροι. Τοὺς ὀποίους ὡς Χριστιανούς, ἐκαταβαλαν εἰς τὸν Βασιλεῖαν, ὡς δαπνὸλοι λέγοντες. Ἐὰν αὐτοὺς ὀπὲ κατοικοῦσιν εἰς τὰ Βασιλεῖαν, καὶ τιμῶνται, καὶ τρέφονται ὀ Βασιλεῦ, δαπνὴ λόγουσε, δὲν ἠμπορεῖς νὰ φέρῃς εἰς τὸ θελήμασε, πᾶς νὰ νικῆσῃς τοὺς ἐχθροῦσε. Αὐτοὶ οἱ φίλαιοσε ὀβρακινῶν. τοὺς ἄλλοι τοὺς μὲ λόγον, καὶ γράμματα, νὰ σὲ πολεμῶσιν. Ἀ μὴ πᾶς νὰ σὲ φοβηθῶν οἱ ἀντίδικοι; Ἐθυμῶθη γοῶν ὀ Βασιλεῦς, καὶ πρὸς ἄσσει νὰ φέρουν τοὺς ἀγίους εἰς τὸ κειθελον. Πρὸς τοὺς ὀποίους ἐπε ταῦτα ὀ ἀλιπτερος ὀ ἀχάριστοι, ὀ πᾶς ἔδειξα τὸ σῶν ἀγάπην, καὶ φιλανθρωπίαν. Καὶ ἐσεῖς ἐγίνητε πρὸς με ἀγνωμοῦσιν. Καὶ δὲν ἐνθυμῶθητε τὰς πολλὰς εὐεργεσίας, ἐπὲ σᾶς ἐκαμα. Ἀ μὴ ἀπαρηθῆτε τοὺς σωθῆεις θεοὺς ἀναιδεῦσιν; Οἱ δὲ ἀγιοὶ ἐσιῶπων. Ἀφηναντες αὐτόν, νὰ γαυγίξῃ ὡς σκύλος ἀτακτος. καὶ αὐτὸς μᾶλλον ὀργίετο λέγωντας. Μὰ τοὺς ἀδανῶτες θεοὺς δένσας δὲλω συγχωρήσειν, ἔτε νὰ σᾶς συμποῦσε ὀλότελα. Ἀλλὰ νὰ καταξίχισω πᾶς σᾶρκασε, μὲ δαπνὸφορα κολασήεια. Νὰ συντεῖψω τὰ κῶκαλασε. Νὰ σᾶς δῶσω τῆς θηριῶν, καὶ πιτενῶν, νὰ σᾶς φάγωσι. Διὰ νὰ φοβηθῆν, καὶ οἱ ἄλλοι, δαπνὴ τὸ ἐδικόσε ἀποδῆμα. Οἱ δὲ ἀγιοὶ ἐδεποσῶς ἐφοβῆθησαν. Ἀλλὰ λύσαντες πᾶς ζῶνας. Ἐ εὐγάνητες πᾶς χλαμῶδασε, μὲ μίαν γλῶσσαν, καὶ καρδίαν. Χριστιανῶς ἑαυτοὺς ὀμολόγησαν. καὶ τὰ ἐδῶλα χερεῖς φοβον τινὰ ἐμυκθῆσαν. Τότες ὀ τύραννος πρὸς ἄσσει, νὰ τὲς τανίσεν χεῖρας, καὶ πόδασε, νὰ τοὺς δέρηουν ἀνελεήματα μὲ ἀμὰ βούνδρα ἔως νὰ δύση ὀ ἕλλιοσε. Τέτεσιν ἄγνωμῶν

ἢ μὲν γῆ δ' ἀπὸ τὰ αἵματα ἐκοκύνησεν . Οἱ δὲ ἄγιοι γηναίως ὑπέφερον ἄλα-
 λοι . Μοίον μὲ τὸν νοῦν ἐδόξαζον μουσικῶς τὸν κύβιον . Ἐπειτα πάλιν τοὺς ἐ-
 φυλάκωσαι, μετ' αὐτοῖς εἰς τὰ χεῖρας, καὶ πόδας τοῦς . Οἱ δὲ Τύραννος ἔσον ἐν-
 ερισι, καὶ ἄλλους πισοῦς, τόσον ἐλύσα κατα Χεισοῦ, καὶ ἰδαμονίζετο, προ-
 σάσων τοὺς ἡγεμόνας τοῦ, νὰ τελοῦσι τὰ ὁμοια . Ὅθεν καθ' ἐκάστῳ ἐσελ-
 λουταν πρὸς τὸν Χεισοῦ ἀπὸ τοὺς ἀρχίους τὰ ὑψηλα σπιῆ, καὶ λογικά
 θύματα, μετ' ὁ Μαρτύριον Φιλόθεως ὁλοκαυτοῦ μῆρα . Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις
 ἐκείναις ἐσημῶνεν ἡ ἑορτὴ τῆς Χεισοῦ γένων . Ὅθεν τινὲς μιαιοὶ θραποῦται
 τῆς εἰδῶλων, διὰ νὰ δεξιοῦν πρὸς τὸν δυσεβῆ Βασιλεῖα εὐσεβειαν, καὶ ζῆ-
 λον οἱ ἀσεβέσατοι . Εἶπον αὐτῷ παρρησιασά μῆροι . Γινώσκει Βασιλεῦ, ὅτι τὴν
 ὁδοῖαν ἡμέραν τελοῦσιν οἱ ἀρχεσοὶ Χεισιανοὶ, χριστιμωτάτω πανύηρον .
 Τὴν ὁποῖαν ἡμέραν μυθολογοῦσιν, ὅτι ὁ θεὸς αὐτῷ ἐξημνηθῆς ἄθρωπος .
 καὶ σὺν ἰγούται εἰς τὴν Ἐκκλησιανοῦς ἅπαντες . Λοιπὸν ἐὰν πῶθι νὰ τε-
 λέσης κατ' αὐτῆς μεγίστω ἐκδίκησιν . Μὴν ἀφήσης νὰ φύγη τὸ κευῆγι δ' ἀπὸ
 τὰς χεῖρας σου . Ὅτι δὲν εὐεσκεῖς πλέον ἄλλον κερὸν ἐπιτηδιώτερον . Ἀλ-
 λά δ' ἀποσειλον στρατιώτας . Νὰ τοὺς καύσω αὐτοῖς ἔσω τῆς Ἐκκλησίας .
 Ἐὰν δὲν ἐξέσω νὰ προσκυνησοῦσι . Διὰ νὰ λυτρώσης τὴν ποιμνίαν σου ἀπὸ
 τὴν λάββη, καὶ βλάβη αὐτῆς, νὰ μήμας μιάνουσι . καὶ νὰ μὴ ἴχη . καὶ ἡ
 Βασιλεία σου διαύτους, φροντίδας, καὶ βάσανα . Ταῦτα ἀκούσας ὁ τύραννος ,
 εὐχαρίσῃ τοὺς δεξβόλους ἐκείνους . Νὰ προσάσσει τοὺς στρατιώτας, νὰ σο-
 ρεύσω τριγύρου τῆς Ἐκκλησίας φρύγανα, καὶ πᾶσαι ἄλλῳ ὕλλω . ὁποῦ
 νὰ καίγεται εὐκολα, καὶ ἀπ' ἐξω τῆς πύλης, νὰ σῆσω βωμὸν, κατὰ τὴν
 πίσιν τοῦς . Νὰ φωνάζω μετὰ σαλπύγων οἱ κήρυκες . Ὅτι ὅστις θέλει νὰ
 φύγη τὸν θάνατον, νὰ θυσιάσῃ τὰ εἰδῶλα, καὶ τοὺς ἄλλους νὰ καύσω ἀνε-
 λήμονα ἔσω τῆς Ἐκκλησίας . Νὰ μὴ γλυτώσῃ καίνας τοῦς . Τέτων δὲ γε-
 νομείων καθ' ὅς Βασιλεῦς ἐπαράγγειλεν, ἐσηλῶσεν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν
 κήρυξ λέγωντας . Ἀθρωποὶ ὁ Μαξιμιανὸς ὁ δεσπότης τῆς οἰκουμένης με-
 σεῖλε, νὰ σᾶς εἰπῶ . Νὰ προσκυνήσῃτε ἐνὰ δ' ἀπὸ ταῦτα τὰ δύο εἰτι ὀρέγισθε . Ἡ"
 νὰ προσκυνήσῃτε τοὺς θεοὺς μας εἰς τὸν βωμὸν ἐπέτων, ὅπῃ ἡνωρεπίσα μῆρ ἐ-
 δῶ ἐξωθεν . Ἡ" νὰ βάλω μῆρ σια, νὰ σᾶς κατακαύσω μῆρ ἅπαντας . Τότες
 ὁ τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιδιάκονος ὁ ἀγαπῶν, καὶ ἡγαπημένος θεῷ Ἀγάπιος
 θεῷ ζήλω κ' ἀκού μῆρος, καὶ ἔξωθεν τὴν καρδίαν πνεύματος χάριτος, ἐσα-
 μάτησεν εἰς τὸ κέρασ τῆς θυσιαστικῆς λέγωντας . Εἰθυμηθῆτε ἀδελφοί μου
 ὁμόψυχοι, καὶ φιλόχριστοι πῶσαις φοραῖς ἰθαμμάσασμεν τὴν ἀνδρείαν τῆς
 τειῶν παίδων, καὶ τὴν εὐσεβειαν . Πᾶς ἐσέκουται εἰς τὸ μέσον τῆς φλόγος
 δροσιζόμενοι καὶ ἐπροσκαλοῦσαι πρὸς ὑμῶν δ' ἂν τῆς κτίσου τὴν κτίσιν ἅ-
 πασαι ; καὶ ἐποθοῦμαι νὰ γίνωμεν κοινω . οἱ τῆς δεξίους ; Λοιπὸν ἀς τοὺς

μιμηθοῦμεν πόρῃ. Ἐπειδὴ ὁ καρὸς τὸ ἐκάλεισεν. Ἐκείνοι ἦσαν μόνον τρεῖς· καὶ δὲν εἴχασιν ἄλλων χωρτέρω. ὑπόδειγμα, καὶ ἡμεῖς εἴμωθεν τόσον πληθὺς. καὶ ἔχομεν οὐ μόνον ἐνείων, ἀλλὰ καὶ ἐτέρων πολλῶν ᾠδα δειγματα. Τούτους λοιπὸν, καὶ ἡμεῖς ἀς μιμηθοῦμεν. καὶ μὴ δειλιάσωμεν, ὅτι δὲν εἶναι ἄξια πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαι τούτου τῆ καροῦ τὰ παθήματα. Ἀς λάβωμεν διὰ τὸν δεσπότημας πρόσκαρον θάνατον. Διὰ τὰ ζοῦμεν ἀθάνατοι εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείατου. Ἐὰν αὐτὸς ὁ δεσπότης ἐθυσιάσῃ δι' ἡμῶς τοὺς ἀναξίους ὁ ὑπεραξίος, καὶ ὑπερούσιος. Διατί καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρταλοὶ, καὶ ὑπειθνηοὶ, νὰ μὴ συγκοινωνήσωμεν εἰς τὸ πάθος τε. Ταῦτα εἶπαν ὁ ἀείμνηστος ἰσωγαγόνισι, καὶ ᾠδα κήσιν ἄπαπας, νὰ διψήσουν τὸν σωτήριον θάνατον. καὶ πάντες μετ' αὐτῆ συμφώνως πρὸς τὸν ἀπίσταλμένον ἐβόησαν. Χειρταιοὶ εἴμεσθεν. καὶ τοῖς θεοῖς οὐ λατρεύομεν. Ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἐκέλευσε, νὰ ἄψουν τὸ πῦρ περὶ τὸ ναόν, νὰ πύς καύσουν ἄπαπας. Οἱ δὲ εὐσεβεῖς μετὰ σπουδῆς πολλῆς πύς κατηχουμένες ἐβάπτισαν, καὶ τοὺς ἔχρισαν ἅγιον μῦρον, ἔ τοὺς ἐκοινώνησαν τὰ θεῖα τῆ δεσπότης μουσῆρα. καὶ τότε ἐπλήθυνε τὸ πῦρ. καὶ κατέκαυε τριγύρου τὴν Ἐκκλησίαν ἄπασαν. Οἱ δὲ ἅγιοι ἔσωθεν ἐψάλλον τὴν φωνὴν τῆς τριῶν παιδῶν πᾶσαν τὴν κτίσιν πᾶσαν ὑμνωδίαν θεοῦ, καὶ δοξολογίαν καλούμενοι. καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν τῆν κή. τῆ δεκεμβεῖου, τὸν ἀειθμὸν χιλιάδες ἔκοσι. καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπῆ ἔπαυσε τὸ πῦρ ἐπλησίασαι τινίς. καὶ δὲν εὐχρη ποσῶς δυσωδία, ἀλλὰ μᾶλλον εὐωδία γλυκυτάτη, καὶ θαυμασίος. Ἐξείρχετο δὲ καὶ λάμψις αἰραία ὡς ἀπῆνα χρυσαυγίζεσσα. Οἱ δὲ ἀνόητος τύραινός ἐχαίρει, νομίζωντας, ὅτι ἐλυτρώθη ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς, καὶ ἐτέλεισε χαρμίσσιον ἑορτὴν καὶ πανήγυριν, εἰς τιμὴν, καὶ μνήμην τῆς μεγάλης θεῖας δήμεπρας. καὶ ᾠκοδόμησε μέγα Θέατρον. Καθὰς οὖν ἐπέρασεν ὁ Βασιλεὺς μετ' ὅλον τὸν δῆμον, καὶ τὸν στρατὸν, καὶ ἐθυσιάσει τὴν βδελυράντου θεῖαν ὁ ασύνετος, εἶφάναξε ταῦτα εἶναι εὐσεβῆς καλούμενος ζήνων, ζήλου θεοῦ πλησθεῖς, καὶ λεγεται. Πλανᾶσαι Βασιλεῦ, προσκυνῶντας λίθους, καὶ ξύλα ἀναίσθητα. Τὰ ὅποια ὀδοιγοῦσι τοὺς λατρωτὰς εἰς ἀπώλειαν. Μὴ εἶσαι Μαξιμιανὲ τοσοῦτον ἀνόητος. Ἀλλὰ ὑψωσον τοὺς σωματικούς, καὶ νοητοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς οὐρανόν, νὰ καταλάβῃς τὸν κτίσιον ἀπὸ τὰ κτίσματα. Ταῦτα ἀκούσας, ἠλλοιώθη τὴν ὄψιν ἀπὸ τὸν θυμόντου ὁ λίθιος. Καὶ προσάσσει νὰ σωπείψουν μετ' ὁλίθους τὸ σῶμα, καὶ σιαγόνας του. καὶ τόσον τῆ ἔκρουσαν, ὅπου ἐτξάκισαν ὄλατε τὰ ἑδόντια. Καὶ τὰς σιαγόνας ἐσύνηθλασαν. Καὶ ἐχύθη ποσῆτον αἷμα, ὅπου ἐμεινεν ὡσεὶ νεκρός. Καὶ οὕτως τὸν εὐγαλαν ἔξω τῆς πόλιως ἀκομι ὀλίγον ἐμπνέοντα. καὶ ἐκοψαν τὴν ἀγίατου κεφαλὴν, καθὼς ὁ Βασιλεὺς ἐπρὸς αἶε. Καὶ οὕτως ὁ θρηνακότατος ζήνων ἔλαβε χαίρων τῆ Μαρτυρίου τὸν Στεφάνου.

Τότες ἤφειραν εἰς τὸ κελτῆριον τὸν Δωρόθεον, μετὴν σιωδιαιτου. Πρὸς τῆς
 ἐποιοῦς ἤθελε στείλειν τὴν ἡμέραν ἐκείνου Ἐπίσκοπὸν Ὁπίσκοπος Ἀνθιμος
 μετὰ Διάκονον. Ὅτι ὁ θεὸς τὴν ἐφύλαξε, καὶ δέντον ἀφῆκενὰ καλῆ. Διὰ τὰ ἀ-
 γελήση, καὶ ἄλλους ὁ πεισμακάριος. Εὐράντες οὖν εἰ στρατιῶται ἔξωθεν τῆς
 φυλακῆς τὸν διάκονον μετὰ τὸ ζεῆμα, τὸν ἐπήρασι, καὶ αὐτὸ μετὰ τοὺς λοιποὺς
 αἰγίους εἰς τὸ κελτῆριον. Ὁ δὲ τυράννος ἀναγιώσας τὸ ζεῆμα, ὅπου ἔγραφε
 κατηγορίας τῆς θεῶν, καὶ αὐτὴ ἐδυμάθη. Καὶ ἤρωτα τὸν Διάκονον τίς τὸ ἔ-
 γραψε, καὶ ποῦ ἐκρύπητο. Ὁ δὲ ἀπικεῖναιτο Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνθιμος τὸ
 ἔγραψεν ὡς βοσκὸς τῆς λογικῶν τροβάτων. Τὰ δὲ λόγια εἶναι τῆ Ἀρχιεπί-
 σκου Χειροῦ. Ὁ πῆ μᾶς ἔπει, νὰ μὴ φοβούμεσθαι ἐκείνους, ὅπου ἡμποροῦ-
 σι μόνον νὰ θανατώσῃ τὸ σῶμα. Ἀμὴ τὴν ψυχὴν δὲν δυνουται νὰ βλά-
 ψου ὁλόπιλα. Ἰδού ἡκουσας τίς ἔγραψε τὸ ζεῆμα. Ἀμὴ πῆ εἶναι δένσου.
 λέγω. Οὐτὲ φοβούμαισι. Μὴ ὑποφέρων ἐν τὴν παρήσιας τῆς ἀγίας γλώσ-
 σης ἐκείνης, ἐπρόςαξεν ὁ ἀσιβῆς, νὰ τὴν κόψῃσιν, ἔπειτα νὰ τὸν λιθάσῃσιν.
 Καὶ οὕτως ἔδωκε τὸ μακάριον τέλος ὁ Διάκονος. Ὁ δὲ διάβολος ὄντας, καὶ
 ὄχι ἀνθρώπος Μαξιμιανός, ὅσον ἐβλεπε τοὺς ἀγίους, πῶς δὲν ἐψιφῆσαν τὰ
 κολαστήρια. Τόσον τοὺς ἔβασάνισεν ὁ ἀσιβῆς πεισιώτερα. Ἐδῆραν οὖν τὸν
 Δωρόθεον μετὰ τοὺς ἄλλους τοσούτων, ὅπου οἱ μὲν δῆμιοι ἐκουράσθησαν. Οἱ
 δὲ ἅγιοι μᾶλλον ἐσερεωνουταν. καὶ ἀνείδιζαν πικρότερα τῆ τυράννου τὴν
 ἀσιβειαν. Ὅστις βλέπωντας ὅτι δὲν ἐδυνήθη νὰ τοὺς νικῆσῃ μετὰ κολαστήρια,
 ἐβαρέθη. καὶ δίδει κατ' αὐτῆς τοιαύτῃ ἀπόφασιν. Νὰ ὀποκιφαλίσῃσιν τὸν
 Δωρόθεον. Νὰ κούσῃσιν ζωντανὸν τὸν Μαρδόνιον. Νὰ κάμουν λάκκον, νὰ χῶ-
 σουσιν τὸν Μυροδόνιον. καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς νὰ δέσῃσιν λίθους τῆ μύ-
 λου εἰς τοὺς τραχήλους αὐτῶν. Νὰ τοὺς βυθίσῃσιν μακρὰ εἰς τὸ πέλαγος.
 Ἦγουν τὸν Ἰνδῆν, καὶ Πίτρον, καὶ Γοργόνιον. καὶ οὕτως ἐπελειώθησαν
 οἱ καλλίνικοι. Ταῦτα μαρτυροῦσα ἡ παρθένος Δόμνα ἐχάρηκε, μάλισα διὰ
 τὸν ἡγαπημένον Ἰνδῆν, τὸν σύμπνον αὐτῆς ὄντας, καὶ σύμφυχον. Πῶς ἠ-
 ξιώθη νὰ γένη Μάρτυρας. Τὸ ὅποῖον ἐπεθύμα νὰ πάθῃ. Ἐ αὐτὴ ἡ αἰμίμησος,
 καὶ ἔδῆτο καθ' ὅραν πρὸς κύριον. Νὰ τὴν ἐπάρῃ μετὰ Μαρτυρικὸν θάνατον.
 Ὅθεν ὁ οὐράνιος τυμφίος δὲν ἐπαρεῖδε τὴν τροσούχην αὐτῆς. Μετ' ὅλον ὁ-
 ποῦ, καὶ χρωεῖς νὰ κόψῃ τὴν κεφαλῆντης, αὐτὴ ἐλογίζετο κατ' ἐκάστω
 μάρτυς εἰς τὴν τροσάρεσιν. Μάλισα καὶ ἡ δλεγωγῆ, καὶ σκληραγωγία τῆς ἀσ-
 κήσεως ἦτον μέγαλομαρτύριον. Νὰ εἶναι κρυμμένη ὑποκάτω τῆς γῆς ὡσάν
 εἰς τὸν τάφον εἰς σκοτεινὸν τόπον. Νὰ τρώγῃ μόνον χορτάλια. καὶ νὰ πίνῃ νε-
 ρὸν ἡ αἰμίμησος. Ὅπου ἦτον καλομαθημένη εἰς τὸ παλάτιον. Ἀλλὰ ταῦτα
 πάντα τὰ ἡδέα διὰ τὸν τυμφίον αὐτῆς κατεφρόνησε. καὶ κατ' ἐκάστω ἐλευ-
 καιε τὴν παρθινικὴν σολὴν μετὰ δάκρυα. Ὅθεν καὶ ὁ θεὸς τὴν ἔξῆσε, ἐατῆν

κοκκωύσῃ μὲ τὰ μαρτυρικά αἵματα. Προσέχῃτε ἔν τὰ ζεῖω μῶν, καὶ αὐ-
 τῆς τὸ μακάριον τέλος. καὶ ἔπειτὰ νὰ τελειώσω μῶν τὴν γλυκυτάτῃ τούτῳ διή-
 γησιν. Ὁταν ἤκουσε διὰ τὸν Ἰνδῶν, ποῦ τὸν ἐβύθισαν, ἐκατίβη δὲ τὸ ἄρος
 εἰς τὴν πόλιν, μὲ τὴν ἀνδρικήν φορεσίαν ὅπῃ ἡ πνευματικῆς μήτηρ Ἀγά-
 πη τὴν ἐνδύσει. Τὴν ὅποιαν ἐγύρῃ. καὶ τῆς εἴπευ ἕνας Χριστιανός, ὅτι ἐπι-
 λείωσε, καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴν μὲ μαρτύριον, εἰς τὸν ναὸν μέσα ὅταν τοὺς ἔκαυσαν.
 Ἡ δὲ ἐδάκρυσε, πῶς δὲν εὐρέθη, καὶ αὐτὴ εἰς τοῖστον τέλος μακάριον. Τί-
 πῆγῃ ἔν εἰς τὸν καυθέντα ναὸν, καὶ ἔκλαυσεν Ἰκανῶς. Ἐπειτὰ τὸ δουλινὸν
 ἐκατίβη πρὸς τὸν αἰγιαλὸν πεφωτισμένη ἐκ θείας χάριτος. καὶ ἐκεῖ ἦρε
 ψαράδες, ὅπῃ ἠποίμαζαν τὰ ῥίψῃσι τὸν ζεῖπον νὰ κωμηγήσῃσιν. Οἷτινες
 ἰδοῦτες αὐτὴν ἰζωσμένῃ ὡς ἀνδρὰ εἶπον αὐτῇ. Ἐλθὲ νεανία μαζῆμας νὰ
 ῥίψῃ μῶν τὰ δίκτυα. Νὰ πάρῃς, καὶ σὺ ὀψάρεα τὸ μοιράδισε. Ἡ δὲ ἔσειρ-
 ξε. καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ πλοίαριον, βλέποντες τὸ ἦθος αὐτῆς, τὸ κάλλος τὴν
 εὐχοσμίαντης, τὴν ἑυλαβένταν θαυμάζοντες. Ὁταν δὲ ἐπράβιζαν ἔξω τὸν
 ζεῖπον ἦτον βαρὺς, καὶ δὲν ἐδύνομεταν νὰ τὸν σύρῃσι. Μετὰ βίας ἤφειραν-
 τον εἰς τὴν γῆν. Καὶ βλέπεσι μὲν ὀψάρεα ἀναρρίθμητα. καὶ τεία ἀνθρώ-
 πινα σώματα. καὶ ἐθαύμασαν. Ἐρρίψαν ἔν αὐτὰ εἰς μίαν μερὰν. καὶ
 θέλοντες νὰ ὑπάγουσι εἰς ἄλλο μέρος νὰ ψαρέψου ἔλεγον, καὶ τῆς ἀγίας,
 νὰ ὑπάγῃ. Ἀμὴ αὐτὴ δὲν ἠθέλησεν ὅθεν δίδοντες τῆς τὸ μαρτυκόντης τὰ
 ὀψάρεα ἀνεχώρησαν. Ἡ δὲ ὅπῃ μὲλῶς σοχαζομένη τὰ λείψανα ἐγνώρισε
 τὸν ἡγαπημένον τῆς Ἰνδῶν. Ὁ δὲ κλάισα θαρμῶς μετ' ἑυλαβείας ἐκατα-
 φίλει τὸς ἀγίους, καὶ ἐδόξαζε τὸν θεόν, ὅπῃ τῆς ἔσειλε τοῖστον δῶρον πολυτί-
 μον. Τότε βλέπει ἄλλῳ βάρκα, καὶ ἔρχετο εἰς τὴν γῆν. Ὁ δὲν εἶπε πρὸς
 τὸν προεῖῶτα (τὸν ὅποιον ἐγνώρισεν δὲ τὸ ἕνα λόγον πῶς ἦτον Χριστιανός) νὰ
 εὐγῆ ἔξω νὰ τῆ σωτύχη μίαν ὑποθεσιν. Ὅστις ἐξῆλθε μετὰ χαρῆς. καὶ τῆ
 ἔδειξε τὸς ἀγίους, λέγῃσα καταλιπῶς τὴν ἀθλησιν αὐτῆς, καὶ τελείωσιν.
 Ὁ δὲ ναύκληρος ἐχάρη. καὶ φέροντας σινδῶνας καθαρὰς, καὶ σολὰς λού-
 κὰς ἐτύλισαν αὐτὰ, καὶ τὰ ἐνταφίασαν ἀπ' ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸν ποταμὸν
 πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ ὅπῃ ἐδέχθη τὸ τέλος, καὶ ὁ Δωρόθεος. Ὁ μὲν ἔν
 ναύκληρος ἐπαρικόλει τὴν Δόμναν, νομίζοντας ὅτι ἦτον ἀνδρὰς, νὰ ὑπάγῃ
 εἰς τὴν οἰκίαν του. Νὰ τὸν ἐχῆ αἰς ἀδελφόντου. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Εὐχαρι-
 σῶ τὴν καλή σε φροῦρεσιν. Ἀμὴ ἐγὼ δὲν ξεχωρίζω δὲ τὰ ἄγια ταῦτα λεί-
 ψανα. Ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἶναι τὸ τέλος μῶν. καὶ θέλω νὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ
 τὸ ἰδικόν μῶν. καὶ μήτῃ ἡ ψυχὴ μῶν νὰ ξεχωρίσῃ δὲ τὰς ἀγίας ψυχὰς αὐτῆς
 πῶποτε. Ἐδωκεν ἔν αὐτῇ ὀκαρὰ βόκειεις ὡς ἑυλαβῆς θυμιάματα, καὶ ἄρ-
 γύρεα πολλὰ, νὰ ἐξοδησῇ εἰς ὅπου ποίωσιν τῆς ἀγίων λειψάνων. καὶ ἔπειτ
 ἀπῆλθε εἰς τὴν ἐδοίκε, πέρνωιτας, καὶ τὰ ὀψάρεα τῆς ἀγίας χάριν φιλείας.

Αὐτὴ δὲ ἔμεινε ἀρσένου χορείῃ, καὶ θυμολύσσα. Καθ' ἑκάς ἰω ἀρανίυλα-
βῆς τοὺς μάρτυρας, καὶ ποσῶς ἀπ' αὐτῆς δὲν ἐχάρισε, καὶ μαθῶν ταῦτα ὁ
δυασεβὴς Μαξιμιανὸς μεγαλῶς ἐγέλασεν (ὁ γέλωτος μᾶλλον, καὶ μυρίων
δακρῶν ἀξίος) λέγωντας. Πρέτοι εἶαι νὰ λάβῃ, καὶ αὐτὴ θάνατον ὁμοιον,
ἐπειδὴ τιμᾶ πόσον τὴν κακέργην αὐτῆς μὲτὰ θάνατον. καὶ τὴν σέβεται ἡ
ἄγνωστος ἀνωφέλδουτα. Ταῦτα εἰπὼν ἔσειλε τοὺς δημίους, νὰ κόψου τὴν κε-
φαλὴν αὐτῆς. Ἐπειτα νὰ τὴν κάυσου πάραυτα. καὶ ἔπειτα ἀπῆλθε, καὶ
αὐτὴ ἡ μακαρία πρὸς κύριον. Ὁ δὲ σοφὸς, καὶ ἱερός ἀνδριμος ὅπως ῥέφας
πολλὰς ὡδρακνύσας πρὸς ἄθλησιν, ἔδωκε, καὶ αὐτὸς τὸ τέλος μὲ τὸ μαρ-
τύριον. Ὅτι ὁ τύραννος ἐξέταξεν ἀκριβῶς ἕως ὅτε τὸν ἦυρε. καὶ δίδωντάς-
τε πικράς, καὶ ἀεφόρους βασάνες ὡρότερον, δὲν ἐδυνήθη, νὰ τὸν νικήσῃ. Μάλι-
σα αὐτὸς ἐκέρραθη ὡδρακνύσας νὰ τὸν κολάξῃ μὲ πολλὰ μηχανήματα, πα-
ρὰ ἐκείνος τὴν ῥαβδίον, καὶ μάστιγας ὑπομένωντας. Ὁ δὲν ἔδωκε κατ' αὐτῆς
τὴν τελευταίαν ἀπίφασιν, νὰ κόψου τὴν τιμίαν κεφαλὴν, καὶ ἔπειτα ἀπῆλθε,
καὶ αὐτὸς πρὸς κύριον κοσμέμενος μὲ δ' ἵπλοκον Στέφανον, τῆς ἀρχιερωσύ-
νης, καὶ ἀθλήσεως. Τέτοιον πάνταν τῆς ἁγίων τελεῖται ἡ ἑορτὴ μετὰ τὰ Χει-
ρῶν γέγραμ. Ὡς περ καὶ τῆς βρεφῶν ὅπε ὁ Ἡράδης ἐφάνθησεν. Ὅτι καθὼς αὐ-
τῆ, ἔπειτα καὶ ἐτέτοι δὲ τὸν Χειρῶν δὲ πύρρος ἐμαρτύρησαν. Δύο μυριάδες
ἀνάνυμοι. Καὶ οἱ ὀνόμασ οἱ ὅπε εἰπομέν ἀνωθεν. Ἡ γου γλυκίειος. Ζή-
νων, Θεοφίλος, Μαρδόνιος, Δωρόθεος Ἰνδης, καὶ Πέτρος, Μυγδόνιος, Ἀγάπη,
Θιοφίλα, καὶ Δόμνα ἡ πάνταν ὡδρακνύσας, καὶ αἰδῆμος. Εἰς δ' ἔξαι Χειρῶν
τῆ ἀληθινῆ Θεῶν ἡ μῦθ. Ὡς ὡρεπει τιμῆ, καὶ ὡροσκύνησις. Νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ ἵε
πρὸς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Τῆ τετακο γῆ ,

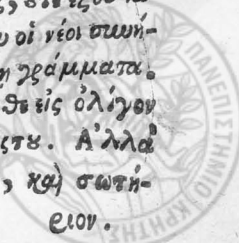
Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ε Ο Υ

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
Μ Α Ρ Κ Ε Λ Λ Ο Υ

Ἦγουμένη τῆς μονῆς τῆς ἀκοιμήτων. Εὐλόγησον Πάτερ.

ΟΥτος ὁ αἰμίμητος ἀνὴρ, καὶ θαυμάσιος ἐγλήθη εἰς τὴν Ἐΐαν. Πόλις τῆς ἀμαρμίας, διὰ τὸ γενεῖς πλεσίαις, καὶ ἐυχρηστῆς, καὶ ἔμεινεν ἱερὰτος διὰ πατέρα ἐκ νεαρῆς ἡλικίας. Ὁ μὲν δὲν ἐκλίεν εἰς ἀτόπας ἡδονὰς, ἐπὶ ἐξοδίασε τὸν πατρικὸν πλῆτον εἰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας καθὼς ἔχουσι οἱ νέοι σὺνήθειαν. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἀπῆλθεν εἰς Ἀΐτιόχεια, νὰ μάθῃ γράμματα, καὶ ἐπιτυχῶν ἐμπύρε, καὶ μαθηματικῆ διδασκάλου, ἔμαθε εἰς ὀλίγον καιρὸν τὴν ἔξω παιδείαν. Οὐχὶ διὰ νὰ ἔχῃ εἰς αὐτὴν τὸ τέλος. Ἀλλὰ διὰ νὰ πολάσῃ δὶαυτῆς τὴν τῆ θεῶ σοφίαν τὴν ψυχοφιλή, καὶ σωτήριον.

ειν. Ἐπειτα ἐμελίτα νὰ ἔυρητινὰ ἐνάριτον δῦλον θεῶ, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ
 πρὸς τὴν ὄντως Φιλοσοφίαν, νὰ γένη φίλος τῆ ποιητῆ, κῆ σωτῆροςμας. Ἐχων
 ἔν ποιῆτον ζῆλον, κῆ πόθον θεῶ θεῶ ὀνειδος Μαρτίλλου. κῆ πιστεύοντας,
 ὅτι ὁ κύριος ὅπῃ ἔπι τῷ Ἀβραάμ. Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, κῆ ἐκ τῆς
 συγγλυίας σου, κῆ ἔλθε εἰς γῆν, ἣν ἄνσοι δείξω. Αὐτὸς τὸν θεῶν ὀδηγήσει
 πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἀνεχώρησεν δὲ τὴν πατείδα, ἀφῆ ἐμοίρασε τὴν πα-
 τεικὴν ἐσίαν εἰς πέντητας. Καὶ δὲν ἐκράτησεν ἐδὲ μίας ἡμέρας ἔξωδον. Ἀλ-
 λά πάντα τὰ μάταια ἀρνήσά μῆρος, ἡς ἐφισον ἔρχεται. Καὶ ἐκὼ ἐυείσκει ἕνα
 ἐνάριτον, κῆ θαυμάσιον ἀνδρόγυμον οἵτινες ἔχασιν ἕνα δῦλον καλέ μῆρον
 Πρώμοτον, ὅστις εἶχε τὸ σωλυ γενεῖαι ἀναθῆν, κῆ χάλειν θεῶ, ὅπῃ ὑπὲρ
 πολλὰ κίς τὴν νύκτα ὅταν ἦτον ἰορπὴ εἰς τὰ ἀσκητηεῖα. κῆ ἀνοίγουται αὐτῷ
 αἰ πόρται αὐτομάτως, κῆ ἐυείσκειτο εἰς τὸ μέσον ἡρῶ ψαλλοντων. κῆ πρῶτον
 μὲν ἐνόμιζον οἱ ἀδελφοί, πῶς τῆ ἦνοιξε τινὰς. Ἐπειτα ἀφῆ ἔγινε πολλὰ κίς φο-
 ραῖς τοῖς τὸν θαυμάσιον. Καὶ ὅταν ἦσαν εἰς τὸν ναὸν σωμαγμένοι ἄπαυτες,
 εἶδασιν εἰς αἰφνης εἰς τὸ μέσον αὐτῶ τὸν πρῶμοτον εἰς πλάγῃσαν. Ἐγνωί-
 ζοντες τὴν θεῶν χάλειν, κῆ δὴ αὐμιν. Ὅτι δὲ νὰ πληρῶσι ὁ κύριος τὴν κα-
 λητε ἐπιθυμίαν, τῆ ἦνοιγε τὰς θύρας ἡρῶ Μοναστηρίων. Καθὰς κῆ αὐτὸς
 εἰς τὰς Ἀποσόλες ἡρῶ θύραν κεκλεισμένων εἰσέρχεται. Οὗτος λοιπὸν ὁ
 θαυμάσιος πρῶμοτος εἶδαξε τὸν ἅγιον Μάρκελλον ἐ μόνον μὲ λόγια, ἀλ-
 λά κῆ μὲ τὴν πράξιν, ἥτις εἶναι προτιμωτέρα, ὅσον κῆ τῆ λόγου τὸ ἔργον πι-
 σότερον. κῆ εἰς μελίωσι τὴν κηπίδα τῆς πολιτείας, μὲ τὴν ἐνάριτον πρά-
 ξιν τῆ ἀνδρὸς ἐκείνου. Ὅστις ἦτον ὄντως κηρῶ μαθητῆς, πολλὰ ἔμπειρος
 τῆς θεῶν γραφῆς, κῆ καλλιγραφῆς ἄριστος. Ὅθεν ἐσύνθεσεν δὲ τὴν ἅγιαν
 γραφὴν μὲν Βίβλον. Τὴν ὁποῖαν ἐκταγραφε κῆ ἄλλων πολλῶν ἀνθρώ-
 πων. κῆ δὲ τὴν πληρῶμην, ὅπῃ τῆ εἶδαν, ἐκράτησε μόνον ὅσα τὸν ἔφθα-
 ναν, δὲ τὰ ἀναγκαῖα τῆ σώματος. Ἦ γυν τὰ πλέον χρεαζόμενα, ὅπῃ δὲν
 ἠμπόρει νὰ καμῆ δίχως. Τὸν δὲ ἐπιλοιπον μισθὸν ὅπῃ ἐπέρην δὲ τὴν
 καλλιγραφίαν, εἶδαν ἐλεημοσύνην εἰς πέντητας. κῆ τὰς μὲν ἡμέρας ἐγραφε
 προσέχων εἰς τὰ γραφόμενα. Τὰς δὲ νύκτας προσήυχτο, τῆ Προφίτα τὸ
 λόγιον ἐνθυμήμερος. Μισούκτιον εἰς ἐργασίαν, τῆ εἰς ὁμολογῆσαι
 ὅπῃ τὰ κείματα τῆς δικαιοσύνης σου. Ὡστε ὅπῃ ὅσα, κῆ ἀνῆπαρτινὸν ὀαν-
 θρωπος ἐλάμβανεν πρὸς νεθεσίαν αὐτῆ ὁ Μάρκελλος.

Αἰκίσασι δὲ ὅτι ἦτον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ἕνας ἡγέμερος καταπολλὰ
 ἐνάριτος, κῆ γηναῖος τὸ ὄνομα τῆ Ἀλέξανδρος. Ὅστις εἶχε κῆ χάλειν δὲ
 τὸν θεῶν. Ἐπῆθεσι νὰ δὲ τολευσῇ, κῆ ἀπῆ ἐκείνον νεθεσίαν. Ἀπῆλθεν ἔν
 πρὸς αὐτὸν Ὅστις ἀσκητῆς τότε εἰς τὸν ναὸν τῆ ἀγίης μινῶ. Ἀμὴ ὕσπερ ἔκ-
 τισαι εἰς τὸ σῶμα πόντος Μοναστηρίον. Πρὸς ἀσῶντας τῆς ἀδελφῆς, νὰ
 ὀμῆσιν

ὑμῶσιν ἀκαταπάτως τὸν κύρον. Τὴν ὁποῖαν ἀγγελλίμην τὰξιν ἐπα-
 ράδωσεν εἰς τὴν ἀνδρωπεὺς ὁ θαυμαστὸς Ἀλέξανδρος. Διὰ τὸν ἄπειρον ζή-
 λον ὅπερ εἶχε, νὰ δοξάζεται ὁ θεὸς, καὶ εἰς τὴν γῆν διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Κα-
 θὼς καὶ εἰς τὸν ἔρανον τὸν ὑμῶσιν ἀδελφείτως οἱ ἄγγελοι. Διὰ ταύτην
 τὴν αἰτίαν, ἔσωσαν θροῖσθαι πολλοὶ ἔμνον ἀπ' αὐτὴν τὴν Βασιλίαν τῆς
 πόλεων, ἀλλὰ καὶ διὰ ἄλλα κἀσρη διάφορα. Ἐπειδὴ παταχὲ ἦκασθη
 ἡ φήμη του. Ταῦτα μαθὼν ὁ ἔρασης, καὶ ἐκλεκτὸς δῆλος τῆ κυρεῖ Μάρκελ-
 λος, ἐκίνησεν ἐνδὺς τὴν ὁδοιπορίαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον. Εἰς τὸν ὁποῖον
 εὐερίσκειτο ἕνας μαθητὴς ὀνόματι Γάκωβος, φίλος ἀκριβὸς τῆ Μαρκέλλου φρό-
 νητον. Ὁστις ἀνέφερε πολλάκις δι' αὐτὸν πρὸς Ἀλέξανδρον. Πῶς ἦτον φί-
 λος τε μεγάλος, καὶ ἐνάριστος ἀνδρωπεύς. Ἀφ' ἧ γέν' ἐφθασεν εἰς τὸ Μονα-
 στήριον ὁ Μάρκελλος, ἦυρε τὸν Γάκωβον. Ὁ ὁποῖος ἔπε πρὸς τὸν Ἀλέξαν-
 δρον. Οὗτος εἶναι ὁ ἠγαπημένος μοι Μάρκελλος ὁ πεπληρωμένος ἐνδὲς
 πνεύματος. Λαβὼν ἔν τὸ ἅγιον χῆμα ἐφορέσθη ἐν ὑπὲρ πάντας τὴς Μονα-
 χῆς τῶσιν. Ὅπερ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἰσημιζέ. Ἐπειδὴ ἔμνον τὴς ἄλ-
 λης, ἀλλὰ καὶ τὸν Γάκωβον ἐφείσθησεν. Οἵτινες ἀμφότεροι ἦσαν διὰ ὅλην
 τὴν ποιμίαν θαυμασιώτεροι. καὶ τὴς ὑλαβῆται οἱ γεροντότεροι. Ὅτι ἦ-
 σαν εἰς ὅλες καλὸν ὑποδειγμα. Ὁ δὲ ἐξηλεγμένος, καὶ ἀφιερωμένος τῷ
 θεῷ Μάρκελλος, ἐπρογαίεσεν ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐμελλε νὰ κοιμηθῆ ὁ
 Ἀλέξανδρος. Ὁθεν ἐφοβήθη μήπως, καὶ τὸν ψήφισσεν βιαίως ἀρχιμανδρι-
 τίω, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ, διὰ νὰ μὴ λαβῆ τοιαύτην Ἀξίαν ἀνήλικος. Ἐν-
 τὴ δὲ καὶ διὰ νὰ εὐρη, καὶ ἄλλης ἐνάριστος δὲ ἄλλης θεῷ, νὰ καρπωθῆ διὰ λό-
 γητες. Ἐπὶ ἤρην ἐν ὅπερ ἦκε πῶς ἐκατοῖα τινὰς ἐνάριστος. καὶ καθὼς
 ἡ φιλόπονος μέλισσα σιμῶγει τὸ μέλι ὅπμιελῶς διὰ διόφορα αἰθι τῆ λει-
 βαδία. Οὕτω καὶ ἔπος ὁ ἀξίεπαμος εἰς τὰ κελλία τῆ ὀσίων φειπ' ἀμῶμος.
 καὶ ἀνθολογέμμος ἐνὸς ἐκάσεν τὸ εὐχαιρετον, ἐθισάουεζε τὸν πλεῖστον τῆς
 ἀρετῆς εἰς τὴ λόγητε. Ἀπὸ τὸν ἕνα ἐλάμβανε τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀσκήσεως. διὰ
 ἄλλοι τὴν ἀπλοτητα. Ἀπὸ τὸν ἕτερον τὴν ταπεινότητα. Ἀλλὰ χόσεν τὴν φι-
 λοξοκίαν, καὶ διὰ ἄλλον ἕτερον πρᾶξιν θειάρισον. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν διὰ
 ἐμίσωχον διὰ κανένα τῶσιν χωρεῖς νὰ λάβῃ πνευματικὴν ὠφέλειαν. Ἀφ' ἧ δὲ
 ἐκοιμήθηκε ὁ θαυμάσιος Ἀλέξανδρος, ἐζήτησαν ἅπαντες διὰ τοιμένατες,
 καὶ ἡ γεμόνα τὸν Μάρκελλο. Ὅμως ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἐκεῖ κατὰ τὴν ὥραν ἐ-
 ψήφισαν Γωάννην τινὰ ἐνάριστον. Διὰ τὸν ὁποῖον μάλισα, καὶ ὁ Μάρκελλος
 ἀνεχώρησε. Διὰ νὰ κάμνῃ ἐκείνον ἀρχιμανδριτίω. Ὅπερ ἦτον γέρον, καὶ
 παλαιὸς εἰς τὴν ἀσκησιν, καὶ ὄχι αὐτὸν τὸν νεώτερον. Ἰνα μὴ γένη ἀναμίσσον
 τῆς ποιμνῆς, καὶ σκαίδαλον εἰς τὴς πρεσβυτέρους, πῶς ἐπροτίμησαν τῆ γε-
 ρόντων ἕνα νεώτερον. Μαθὼν δὲ τὸ γηνομῶμον πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς τὸ Μονα-
 στήριον.

σήμερον. Ἐπαρεκάλεσαν ἔν τὸν νέον ἡγέμενον, νὰ ἀφήσωμι ἐκείνο τὸ Μοναστήριον, νὰ ὑπάγωμι εἰς ἄλλον τόπον νὰ καταικήσωμι εἰς τὴν χώραν τῆς βιθυνῶν πλησίον τῆς αἰγιαλῆ. Ὅπῃ ἦτον πλέον ἡσυχος τόπος, καὶ ἀνεόχλητο. Ἦ γουμ ἐκῆ ὅπῃ εἶχε ἡ μονὴ τῆς ἀκοιμήτων καλεμένη ἕως τὴν σήμερον. Τότε δὲ εἶρλε ἄνδρ, δεῖα τοῖς ὑπηρετίας τῆς εἰρήνης ὀνομαζόμενον. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκείνος, ὅπῃ ἐστὺμ βάλυσε τὸν Γεωάννην νὰ μεταικήσῃ εἰς τὸν ρηθέντα τόπον, τῆ ἐχάρασε χωράριον ὅσον ἐφθασε, νὰ κτίσωμι Ἐκκλησίαν, καὶ τὰ κελία. Τέτων ἡγουμένων ὁ μὲν Γεωάννης, δεῖα τὲς Χρόνος, καὶ τὴν τάξιν ἦτον τῆς ποιμνῆς ἡγούμενος. Ὁ δὲ Μάρκελλος, ἐπειδὴ ἦτον πλέον πεπραυδωμένος εἰς τὴν σοφίαν, καὶ ἀσκησιν, ἐδιὰκενεσά ὅλα τὰ κοινά. Ἦ τὸν δὲ τότε ὁ ἡγέμενος ἀκόμι δεῖα κόνος. καὶ μίαν ἡμέραν ἐχειρονήθησαν ἀμφοτέρω ὁ μὲν Γεωάννης πρεσβύτερος, ὁ δὲ Μάρκελλος Διάκονος. καὶ τὲτο θάρρῳ νὰ ἐγινε μεθυσία κεύσιν. Ἐπειδὴ ἐμελλε νὰ ἡγεμενύσῃ, ὕστερον πάλιν διὰ τὸν Γεωάννην ὁ Μάρκελλος. Ἀντίπιρα τῆ Μονασθεῖε τῆς ἀκοιμήτων ἦτον ἄλλη μονὴ εἰς κόπον φιάλε καλέμενον. Ὁ δὲ τῆς μονῆς ἐκείνης ἡγέμενος εἶχε πνεῦμα Προφητικόν, καὶ ἐκαλεῖτο Μακεδόνιος. Τέτον ὡς ἐνάρτεον ἡγάπα καταπολλὰ ὁ Μάρκελλος. καὶ ὑπήρχου ἐκῆ δεῖα νὰ τὸν νεθετῶ καὶ νὰ τῆ ἐρμηνεύη, τῆς μοναδικῆς πολιτείας τὴν τελειότητα. καὶ αὐτὸς πάλιν, ἐδίδακε τοὺς ἀδελφῆς τὰ ψυχωφιλῆ, καὶ σωπεία. Οὗτος ὁ Μακεδόνιος ἐπροφήτευσεν αὐτῷ ἐξ ἀγίε πνεύματος. Ὅτι θέλει γένειν τῆ Μονασθεῖε ἡγέμενος, νὰ σωμαχθῆσιν διὰ πᾶσαι γῆν, καὶ θάλασσαι ἄνθρωποι, ἐμόνον ἑλλήεις ἀλλὰ Ῥωμαῖοι, καὶ Βάρβαροι. Νὰ δοξάζεται καὶ εἰς τὴν μονὴν ἐκείνην ὁ κύριος. Ἀπὸ τὴν ὅποια ὡπερ διὰ νεία Γερεσαλήμ, νὰ ὑπάγῃ εἰς ὄλλω τὴν οἰκούμενην ἢ φήμιτους. Ταῦτα ἀκέσας ὁ Μάρκελλος ἐσρέψεν εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἀλλὰ ὡρὸ τῆ νὰ φθάσῃ ἐκῆ, ἤχασι τοιαύτωμασιν, καὶ φιλονεικία ἀνάμεισόντες οἱ ἀδελφοὶ δεῖα λόγητε. καὶ τινὲς μὲν τὸν ἐπαινεύσατ ὡρὸς τὸν ἡγέμενον, λέγοντες. Ὅτι δεῖα ταπεινώσῃ ἐφυγε, ὅσαι ἐμελλε νὰ κοιμηθῆ ὁ Ἀλίξανδρος. Νὰ μήτον ψηφίσεν ἡγέμενον. Ἄλλοι δὲ πάλιν βραθυμώτεροι ἐλεγον, ἀγνοῦντες τὴν ἀρετὴν τῆ Μαρκέλλε. Ὅτι γινώσκοντας πῶς ἐμελλε νὰ ψηφίσεν τὸν Γεωάννην ἐφυγε, δεῖα νὰ μὴ κατασχύνθῃ εἰς τὸ ὕστερον. Ταῦτα μὲν ἐλεγον οἱ ἄνθρωποι. Ὁ δὲ Χεῖς εἰς ἡ αὐτὰ ἀλήθεια, ἐνύσεν εἰς τὸν πορεσῶτα, καὶ εἶπε ταῦτα, διὰ νὰ φαιρωθῆ ἡ ἀρετὴ τῆ Μαρκέλλε. Δὲν κάμνει χρεία νὰ φιλονεικῶτε ματαία. Ὅτι ἐγὼ ἐγνωρίζω τὸν ἄνδρα πᾶσις ἐνάρτεον. Καθώςτα θέλιτε πεισθῆν μὲ τὴν πράξιν ἐπ' αἴριον. Τὸν κερρὸν ἐκείνον εἶχε πολλὴν περσία τὸ Μοναστήριον. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἦσαι πείσασα φιλόξενοι. Ὅθεν ἐκατασκευασάσῃ ἓνα μύλον, καὶ ἡγέρασάσῃ ἓνα γαδύριον γέροντα, νὰ δαλέυῃ εἰς τὸν μύλον νὰ κάμνουι ψωμί διὰ τοὺς ξένους. Προσκάλισας

λέσαι ἐν τῷ Μάρκελλον, ἔπειτα αὐτὰ ὁ ἡγεμῶνος. Ἡ ἑξυρωτῆσι αὐ-
 δῶον, καὶ ὄχρυσιον, σὺ δὶ δὶ δὴ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ μὴ νομίσης, πᾶς
 εἶναι ἀπὸ μικροῦ δεικνόμενα. Ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα καὶ χρῆσιμος. Καὶ ἔτι ὑ-
 πηρεσία καὶ μετὰ τὸν οἶον, τὸ ὄφελος ἡμεῖς ἰσχυροῦσθε. Ὅτι ἐὰν τὸ κτήνος
 ἀμειλιθῆ, ἰσχυροῦσθε ἄρτων ἡμεῖς, καὶ οἱ ξένοι, ὅπως τυχεῖσιν. Τέτοιοι εἰς
 τῷ Μοναχῶν ἰθαυρέσαι, ὅτι νὰ φαῖν ἰφύβεισον εἰς τὸν Μάρκελλον. Ὁ δὲ
 Δαυμασὸς Γωάννης ἡξυρωτῆσαι τὸ μέλλον, τὸν ἰσχυροῦσθε. Ὁ δὲ ἐμῶν
 ἀπλῶς ἰδιόχρη τὴν ὑπηρεσία ὁ ὅσιος, ἀλλὰ καὶ ἀσκητικῶς, καὶ ὑπομονῆς
 ἰσχυροῦσθε ὁμολογῆσαι, νὰ εἶναι ὑποχρεῖται εἰς τὴν τῷ ὄντι δικαιοσύνης νὰ ζῆ ὁ
 αἰμίμητος καὶ ἕως ὑπηρεσία τὸν ἴσον καθ' ἑκάστω μετ' ὅσων ἐπιμέλειαν, ὅπως
 ἰθαυμάζει ἀπαρτίς, καὶ ἔξελπεται τὸ τὴν ὑψηλοτάτην αὐτῆ παπίντων.
 Ἀφ' οὗ δὲ ἀπῆδεν ὁ ὄφελος ὡς ὅσον κυριῶν κοινῆ γνώμη ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἐψήφι-
 σαι τὸν Μάρκελλον καθ' ἡμέραν. Ὅταν ἐν ὁλίχως ἐπὶ τὴν λιχναίαν ἐπέ-
 δη, καὶ ἡ πόλις ἀνεδίχθη εἰς τὴν ἀκρόρειαν. Τίς ὁ θεὸς ἰθαυρέσαι ἀπα-
 ρτίς χάριται ἔτετε τε νεκρωσῆρος, καὶ ἐλαμφαν εἰς ὄλῳ τὴν οἰκουμενῆν,
 ὡς ἀκτίνες ἡλίου, αἰθαυμάσει τὴν ἀξίαν αὐτῆ, καὶ ἰθαυτέσαι κατὰ θάματα. Ε-
 ξόχως δὲ τὸ ὄλῳ ἐλεημοσύνη ἰδὲ τὴν πτωχῶν, ὅπως ἔξελπεται ἀπαρ-
 τῆς. Βλέποντες μάλις, ὅτι ὅσον ἰδιόχρη, τὸσον ἐπὶ τὴν τῷ Μοναχῶν τὰ
 ἰθαυμάματα. Ὁ δὲ ἐγνώρισαι ἐπὶ τὴν χάρις ἰσχυροῦσθε ἀναθεῖ τῷ θεῷ, καὶ
 τὴν τὰ ἐπὶ τὴν Δαυμασίως, καθὼς καὶ εἰς τὴν πῆν ἄρτων ἐποίησαν. Οὐ
 μόνον δὲ τὴν συμπάθειαν ἔχον ὁ χρῆσιμότητος. Ἀλλὰ ὡς ὁ ἄλλος Σαμὴλ
 ἐγνώσκει, καὶ ἐπὶ βλεπῆν ὡς Προφῆτης τὰ μέλλοντα. Ἐπὶ δὲ καὶ πάντων
 τῷ ἀδικημένων σωτῆρ ἰσχυροῦσθε, διὰ τὴν χάρις τὴν δωσάσαι, καὶ ἀδικήσαι-
 τας. Τὴν ὁποῖος ἐπαίδων ὄχι μεῖβειν, καὶ ὄνειδος, ἀλλὰ μετὰ λόγια ψυ-
 χωφιλή, ἐνθυμίζων αὐτοῖς τὴν δικαιοσύνην κρίσιν, καὶ ἀπειλή τῷ θεῷ καὶ ἕως
 ἰσχυροῦσθε τὴν ἀδικήσας πειρασῶν, παρὰ ἐκείνοι ὅπως ἔχου ὁ πλι-
 τας μυεῖς, καὶ ὑπηρετίας πλησίοντες. καὶ τὸσον τὸν ἰσχυροῦσθε οἱ πάν-
 τες, ὅπως δὲ ἐτόλμα τινὰς νὰ παρέβη τὸν λόγοντες. Εἰς ὀλίγον καιρὸν
 ἰσχυροῦσθε εἰς τὴν ὑπακοήντες τὸσοι Μοναχοί, ὅπως ἐπὶ τὴν τὸν ναὸν ἰσχυ-
 ρῶσαν, ἔπειτα κελία ἰσχυροῦσθε εἰς ἀνάπαυσιν. Οὐ δὲ χρέματα νὰ οἰκοδομή-
 σεν οἰκίας, καὶ νὰ ἀγοράσων τὰ χρειαζόμενα πρὸς ἀνάγκην. Ἀλλ' ὁ
 δεωπότης Χειρὸς, ὅπως ἔπει. Ζητήσθε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τῷ ἐρατῶν, καὶ
 ἐγὼ σὰς σέλλω τὰ ἀναγκαῖα τῷ σώματος. Αὐτὸς ὁ βοηθὸς ἐν ἡ καρτέαις,
 καὶ θλίψισι, τὴν ἐφρόνησε μετὰ τὸν τὸν τρόπον ἰσχυροῦσθε ἰσχυροῦσθε. Νέος τίς
 φατέριος τῷ νομα. Τίς τινὲς μεγάλε ἀρχοῦσθε τῆς Ρώμης, πειρασῶν πλε-
 σίας. Ἐβαλε γνώμην νὰ γένη Μοναχός, δὴ νὰ ἔρη ἀπόλαυσιν αἰώνιον.
 Δοιπὸν καταφρονήσας ματαίαν δόξαν, καὶ πᾶσαν σωματικὴν ἀνάπαυσιν,
 ἔλα-

ἔλαβι τοὺς ὑπηρίτας, καὶ τὸν πλεόντων αὐτῶν κη ἐρχεται εἰς τὸν ὄσιον Μάρκελλον. Ὅστις ὡς Προφήτης ἐγνωρίσεν, ὅτι ἐ μόνον ὁ ἄρχων, ἀλλὰ καὶ οἱ δὲλοιτοῦ ἐμειλλον νὰ φοροκόψου, καὶ νὰ τελεῖωσεν θάρματα. Λοιπὸν ἐνδύσεν αὐτοὺς τὸ ἅγιον χῆμα. καὶ τὰς θεῶν ἀφίρωσεν. Ὁ δὲ φάρτερος ἔδωσεν αὐτῶν τὸν πλεόντων ὄλον. καὶ ἐκτίσασαι ἄλλον ναὸν μεγαλιτερον. Κελλία πολλά, νοσοκομεία, ξενοδοχεῖα, καὶ ἄλλα ὅσα ἔδιδενταν. Ἡ μὲν ἐν πόϊμῃ καθ' ἡμέραν ἠύξανεν. Ἐπειδὴ δὲν ἐτρέφονταν μὲ χορτάεια, ὅπῃ ἀνδῆσι, καὶ πάλιν μαραινόνται, ἀλλὰ μὲ δόγματα, καὶ λογες θεοῦ. Τὰ ὅποια εἶναι ἡ προφήτῃ ἀφραπου. Ὅτι καθάως ἐκ τῆς ἐδέμ ἐξέρχονταν ποταμοὶ τῆσσας, καὶ πᾶσαι τῆς γῆς ποτῆσιν. Οὕτω καὶ ἀπὸ τὴν μόνῳ τε Μάρκελλον ἐξέρχεται ὅλλῳ τὴν οὐκ ἐμὲν ὁ καθαρὸτατος τύπος, καὶ ἀκρεβις ἀπὸ τῆς ἀκοιμητου λειτουργίας τῆς ἐρατῶν δυνάμεων. Ἡ τις ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν καισαρτινῆς πόλι. Ἡ ὅποια ἐπειδὴ εἶναι πλησίον τῆς ἀνωθεν μοῆς. ἐσὺζήλασε φρατῆ ἀπὸ ὅλας τὰς πόλις τοιαύτω ἐσέβεται, καὶ ταξιν ἀγγελομικτον, καὶ ἡ Ἐκκλησίας ἐκτίσασαι. Ἡ ἔυλαβῶν ἀνδρῶν ἀσκητεία. Ἀπὸ τὸν Μάρκελλον ἐλάμβανον Μοιχαχῆς, καὶ τοὺς ἑκαμνατῆς ἠγεμῖνες, καὶ φρασιώτας ἐς ὅλα τὰ Μοναστερια. Πιστεύοντες, ὅτι ἐ μόνον τὴν ἀκρεβιαι τῆς ἀσκήσεως ἀλλὰ καὶ ἀγιασμῶν φρατῆ θεῶν δεξ' Μάρκελλον ἐλάμβανον. Ὅ ὅποιος ἦτον κοινὸς οἰκιστῆς, καὶ ἐπιμελητῆς τῆς παιταχῆς θεῶν λειτουργίας, καὶ ὡς μὲν φιλοσοργος ἐλυπῆτο ὅτι ὑσέρητο τὰ πικνατου ὡς ὑσέρητος δὲ κη ζηλωτῆς τῆς ἀυξήσεως, τῆ κηρύγματος, ἔχαρει. Ὅτι τὰ φραβατατου ἐγίνονταν ἄλλον ποιμένες, καὶ καθηγῆμοι. Ὅσας δὲ ἐσειλεν εἰς ἄλλον τοπον, τοὺς ἀρκεζῶν ἐμπροσθεν τῆς ἀγίας ἐκόνος τῆς δεσποτῆ. Νὰ μὴν ἀλλαξομεν ποσῶς τὴν τάξιν, καὶ τὴν διαίταντους. Οὕτω τὸν καὸνα νὰ σμικρύνεσιν. Ἀλλὰ νὰ φυλάγομεν ἀκρεβῆς ἀπαντα καὶ ἐπὶ ἐξισασαι παιταχῆς, φυλάγοντες τῆς καὸνας, καὶ τάξεις πᾶσας ἀπαρασαλότα. Ὅστε ὅπῃ σκεδὸν εἰς ὅλλῳ τὴν οὐκ ἐμὲν ὁ κέντεροςαι πᾶσαι ἀγγελαια εἰς καλλιέλαιον. καὶ τὴν ἑκαμνη ὁ πάνσοφος Μάρκελλος, νὰ πηγάζῃ ὄντες ἀγαλλίσεως ἔλαιον.

Ἀλλὰς ἐπικηρὸν ὀλίγα τινὰ εἰς πίσωσιν τῆς ἄλλων, ἀπὸ τὰ πολλὰ τε θασμασία. Ἡ ἄλλον ποτῆ φρασ αὐτὸν τρεῖς ἐπίσκοποι. Ὅπῃ ἐλιτράθησασαι δεητῆς ἀχμαλωσίας. καὶ ἔχασαι χεῖρας τροφῆς, καὶ ἐνδύνατα. Τέτῃς ἐξήνισε φιλοφρόνως ἐφ' ὅσον χεῖρον ἠθέλησαν.

Καὶ ὅταν ἐμειλλον νὰ ὑπάγην εἰς τὰς οἰκίας τῆς, ἐπρόσῃξεν ὁ ὄσιος τὸν σκεδοφύλακα Γεβλιανὸν ὀνόματι. Νὰ τῆς δώσῃ ἐλεημοσύνην δεξ' τὸν δρόμους. Ὁ δὲ σκεδοφύλαξ ἔφερε τεία χρυσῶν φλορία, ἠγομεν νομίσματα, καὶ ἔδωκε καθ' ἐνὸς τὸ ἔνα. Λέγειτον ὁ Μάρκελλος. Ἀλλὰ πόσα χεῖματα ἐχρῆμας

μῶν· ὁ δὲ ἀπικεῖναιτο. Ἀλλὰ ἐπὶ ἀνομίματα, καὶ ὁ ἅγιος ὑπαγε φέριται ὅλα
 δόξα, καὶ ὁ θεὸς μᾶς φρονιτίζει ἔτερα. Ὁ δὲ Ἰεβλιακὸς ἐκράτησε τὸ ἕνα, μή-
 πως, καὶ ἔλθῃ ἄλλος πτωχός, νὰ τὸ δώσωσιν. Λαβόντες ἐν τοῦς Ἐννεά Χρυ-
 σῆς οἱ ὀπίσκοποι, ἐυχαιεῖσάντες ἀνεχάρησαν. Αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέραν πέμ-
 πει ἀπὸ τὸν ἐλιήμονα θεὸν ἄνθρωπος, καὶ δίδει τῷ Μαρκέλλῳ νομίματα
 ἐνεγκόντα. Ὁ δὲ καλέσας τὸν Ἰεβλιανόν, εἶπεν αὐτῷ. Δέκα νομίματα
 ἐζημίωσες τὸ Μονασῆριον. Ὅτι ὁ θεὸς μᾶς ἀνταπέδωκε δεκαπλασίως, ὅσα
 τοῖς ὀπισκόποις ἰδώκαμεν. Καὶ ἐὰν εἰδῆς τὰ δέκα καθάσας εἶπον, μᾶς
 ἔσειλιν ἕκατὸν ὀφιλάνθρωπος. Οὕτως δὲ ὁ Ἰεβλιακὸς ἔγινε Μητροπολίτης
 Ἐφέσου ὑπερον. καὶ ἐτέλεσε τὸν βίον θεάρετα. Ἀλλὰ ἀς εἰπῶμεν ἕτερον
 τῷ Μαρκέλλῳ Θεωμασίεργημα.

Ἦτον τις Μοναχὸς ὀνόματι Ἐλπίδιος ἔχωντας εἰς τὸ σῶμα δεινὴν ἀσθεν-
 νειαν. καὶ ἦτον περισμένος ὁ τόπος ὅπῃ εἶναι ὑποκάτω τῆς γλώσσης τόσον
 πολλὰ, ὅπῃ ἔχει παρὰ τὴν σάρκασιν παρὰ ἄλλῳ μίαι γλώσσαν. καὶ
 ποσῶς δὲν ἐδύνετο νὰ σωτύχη, ἢ νὰ φάγῃ τίποτα βρώσιμον, εἰ μὴ μόνον
 ζωμὸν ἐκατάπινε. καὶ τὸ σῶμα οὐδὲν εἶχε, καὶ βίσιον, ὅπῃ ἐπεθύμα τὸν
 θάνατον. Μὲ κεκρόν πολὺν ἐδωκῆθη, καὶ ἐσύντηχεν ἕνα λόγον. καὶ βαρέως
 ἐσέναξε λέγωντας. Οὐαί μοι τῷ ἀθλίῳ ὅτι παροῦρα, καὶ δέν με συμπονεῖ ὁ
 διδάσκαλος. Ταῦτα ἀκήσας ὁ Μαρκέλλος ἦλθε παρδύδης εἰς τὸν πάχοντα.
 καὶ προσδξάμενος ἐγγίξε τὴν χεῖρα εἰς τὴν πληγὴν, τὸ ὄνομα τῷ κυρίῳ
 ὀπκαλέμενος. Ὁθεν ἔμεκεν ὑγιῆς τὴν ἄρσιν ἐκείνῳ ὁ ἀδελφός. καὶ ἐδό-
 ξαζε τὸν κύριον, ἐυχαιεῖσάντας τὸν ὅσιον. Ἐπὶ τὸς δέ τις Μοναχὸς ὀνόματι
 Στέφανος ἔτρωγε μὲν τὸ ἀρκιόντε δξῆ νὰ ζῆ. Ἀμὴν νὰ κάμη τὴν χρεῖαντες
 δὲν ἐδύνετο. Ὅτι ἡ κοιλίατε δὲν εἰργάζετο. καὶ ἐκινδύνειν εἰς θάνατον.
 Ἐκαμάντε λοιπὸν ἰατρικὰ δξῆ φορα, καὶ καθαρτικὰ γλυσῆρια. Ἀλλὰ τι-
 νὰ ἴφελος δέντε ἔδωσαν. Μόνον ἐμελλεν νὰ ἀπάσῃ κοιλίατε. Ἀπαγγέλ-
 λεσι γὲν ταῦτα πρὸς Μαρκέλλον. Ὅστις ἦλθε εἰς τὸν ἀσθενῆ. καὶ πρῶ-
 τον μὲν ἔκαμε προσδύχην κατὰ τὴν σωήθειαν. Ἐπειτα ἀπῶσε τὴν χεῖρα
 εἰς τὴν γαστέρα τῷ πάχοντος. καὶ παρδύδης ἔκαμε τὴν χρεῖαντες. καὶ ἐθε-
 ραπέυθη τελείως ὁ Στέφανος. Ἐθεράπευσε δὲ καὶ τὸν ἄνωθεν Ἰεβλιανόν
 τὸν χρυσοφύλακα. Ὅστις εἶχε δεινὴν ἀσθενειαν. καὶ τὸν ἀπὸ πρῶτον οἱ
 ἰατροὶ ὡς ἀπεθαιμένον ὀλοτέλα. Ὁθεν ἐμήνησε τῷ Μαρκέλλῳ, νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ
 ὄχι νὰ τὸν ἰατρέυσῃ (ὅτι ὡς δῆλως δὲν εἶχε ἐλπίδα πῶς νὰ δύνεται νὰ τὸν
 θεράπευσῃ ὁ ὅσιος) ἀλλὰ νὰ τῷ συγχαρήσῃ εἰς τὸν θάνατον. Ὁ δὲ Μαρκέλ-
 λος ἀπῆλθε, καὶ ἀρῶτον μὲν τὸν ἐδίδαξε λέγωντας. Καθὼς ἐσὺ μὲν ἀδελ-
 φὲ ἐπὶ τῷ χρυσεῖ ἐδείχθης μικρόψυχος. ὁ δὲ θεὸς μεγαλίδωρος. Οὕτως καὶ
 δξῆ τὴν ἀσθενειαν ἰομίξε. Ὅτι ἐσὺ μὲν ἀπογινώσκεις ὡς ὀλιγόπιστος. Ὁ δὲ

Θεός σὲ θεραπεύει ὡς ἀμνησίκαιος. Τὸν ὁποῖον ἐπαρεκάλεσα, καὶ σὲ ἐχάρεισε τὴν ζωὴν, ὅχι νὰ ζήνης πλέον συμπαθῆς εἰς τοὺς πένιτας. Λοιπὸν ἔγειρε. καὶ ποίει τὸ κελεύσματόν. Οὕτως εἰπὼν. Ἡ γέρθη παρῶδύς παρέλπιδα ὁ ἄρρωστος. καὶ ἔμεινεν εἰς τὰ ἔξῃς φειδύσα ἐνάριτος ἕως ὕστερον. Αὐκούσατε δὲ καὶ ἄλλο θαύμα ὃ ἐναντίας μὲν ὅχι τὴν κακίαν τῶ πάσχοντος, παρῶδοξον δὲ καὶ αὐτὸ ὡς τὰ πρότερα. Ἡ λθε τίς Σαμαρείτης πρὸς αὐτόν. Ἐχωνται πληγὴν. ἢ παῖδος ἀνάτον. Τέτον ἠρωπίσεν ὁ ὄσιος (ἐκ ἀγνοῶν τὴν ὑπόθεσιν). Ἀλλὰ ὅχι νὰ τὴν ὁμολογήσῃ ἐκ σόματος) τίνος θρησκείαι ἦτον, καὶ τί ἐγύρουν. Ὁ δὲ ἀπεκρίθηκεν ὅτι ἦτον Σαμαρείτης. καὶ ἐγίνετο Χριστιανός, ἐάν ἰδῇ τὴν ὑγίαιαν. Ποίσας ἐν ἑσχέρῃ, τὸν ἐθεράπευσε παρῶδύς ὁ ὄσιος. Ὁ δὲ τότε μὲν ὅπι σόσεν. Ὑστερον δὲ τὴν πεντάτην ἡμέραν ἐσραφή ὡς σκύλος εἰς τὸ ξηρατόν, καὶ ἀπίσῃσεν. Ὅθεν ἰουδύς μὲ τὴν ἀσθένειαν τῆς ψυχῆς, ἢ τῆ σώματος νόσος ὑπέσβεψε. Πάλιν ὁ Σαμαρείτης ἦλθε πρὸς Μάρκελλον καὶ πάλιν αὐτόν ἐθεράπευσεν, ἐδίς, ἢ τρῆς μόνον, ἀλλὰ πολλὰ κίς ὡς ἀμνησίκαιος. Ὑστερον δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ ὄσιος. Δένσε θεραπεύω ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Θεός ὅπῃ γινώσκει ἅπαντα. Ὁ ὁποῖος δὴν μυκτηρίζεται. Οὔτε δύνασαι νὰ τὸν γελάσῃς ταλαίπωρε. Μόνον τῶ λόγους βλόβεις χειρότερα. Ἐάν ἐν ποθῆς τὴν ὑγίαιαν, ὁμολόγησον τὸν Χριστὸν φαιρά. καὶ σωτήσας πλείως εἰς ἐκείνον χωρεῖς ὁλον τινὰ, ἢ ὑποκρίσιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀφίσω τὴν πίσινμυ. Τότες ὁ μὲν ἅγιος μηδὲν εἶπὼν εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίοντε. Ὁ δὲ ἄθλιος ὄχι λθὼν τῶ Μοναστηρίου ἀσθένεσε βαρίως. καὶ τὴν ἄλλω ἡμέραν κακῶς ἐξέφυξε. Καὶ ἔλαβε δικαίως μὲ τὸν ψυχικόν, καὶ τὸν σωματικὸν θάνατον. Ταῦτα μὲν φειδύσας. Περὶ δὲ τισῶ ἀέσατε ἄλλο θαυμασιώτερον. Μοναχός τις κῆρος καλέμμος εἶχε θεομήνην, καὶ χαλεποτάτῃ ἀσθένειαν. Ὅτι ὄλατε τὰ ὀπίσθια διὰ τὸν τράχιλον ἕως κάτω ἐσάπῃσαι. καὶ ἐφαγῶθι ὀλήπῃ σάρκατε. Τόσον, ὅπῃ ἐφαινενται τὰ κώκαλα. καὶ ἦτον ἐλεεινὸν θάμα. Ὅτι ἢ μόνον πόνον εἶχεν ἀφορητόν, ἀλλὰ ἔτε κἂν, νὰ πῆσῃ εἰς τὴν σῶσιν ἐδύνετο. Οὔτε νὰ καθίσῃ ὀλόπιλα. Ἐχων ἐν ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν, ἐπροσκάλει τὸν Μάρκελλον, νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὅστις ἀναβλέψας πρὸς ἑρατόν, ἢ ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ γίξε μὲ τὴν δεξιὰν τῶ ἀσθενῆ λέγωντας. Δὲν ἔρεπει νὰ ἐχὴ ὀδύνη σώματος, ἢστις ἐλαβε νίκην κατὰ δαιμόνων, καὶ σέφανον, καὶ μέλλει νὰ βασιλεύῃ εἰς τὸν Παράδεισον. Λοιπὸν ἔγειρε, καὶ δὲν ἔχεις πλέον τι ἀσθένειαν. Οὕτως εἶπε, καὶ παρῶδύς, ὡς τῶ θαύματος, Ἡ σάρκατε ἐθράφι τὴν ἕραν, καὶ ἀνεπληρώθη ὁ τόπος σαρκός, καὶ δέρματος. Αἰ ὀδύνη, καὶ πονοῖται ἔπῃσας. Ἡ δὲ νάμισ ἔσβεψε. Καὶ ὄλον τὸ σῶμα τῶ κύρε, εἰς τὸ πρότερον χῆμα ἐπέσβεψε. καὶ ἦγέρθη τε θεραπευόμενος, καὶ ὑγιέσας. Ἀλλὰ ἀκούσατε, καὶ παρῶ

ραδοξόπερον. Ὅτι ἐ μόνον παρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸν ἐθεράπευσεν. Ἦν τον τίς Διά-
 κονος τὴν κλῆσιν ευγένιος, ἔστις ὑπὲρτα εἰς τὸν ναὸν τῆ ἀγίας Ἀποστόλου Ἀν-
 δρέου, ὅπῃ ἦτον εἰς τὸ κάστρον πλησίον τῆ Μοναστηεῖς. Τέτου τῆ ευχρηστου ἡ
 γιωηόται ἐμελλεναὶ χληνήση τῆς ἡλθε δεινός πυρετός, καὶ θερμασία ἀνεύκα-
 σος. καὶ τὸ σῶμα οὐδὲν δὸτὸ τὰς ὡδίνας, καὶ πόνους ἡσθάνετο, ὅπῃ δὲν ἐδύνε-
 το νὰ ὑπομένη τὴν βάσανον. Ἐκαμαὶ ἐν αἰμαῖαι, καὶ οἱ ἰατροὶ πᾶσαι τέχ-
 νῆν, καὶ μέθοδον μεῖατερικὰ δὲξάφορα. Ἀμὴ ἐμειναν ἄφρακτοι. Τέλος
 πάντων ἐχωντας ἐλπίδα εἰς τὸν Μάρκελλον ὁ Ευγένιος, ἔδραμε φῶρος αὐτόν.
 καὶ τὸν ἦυρε προσδύχόμεμον. Ὁθεν πεσῶν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ τὴν ἀνάγκην
 ἀνήγγειλε ζητῶντας βοήθειαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἄρτον ἐυλογήσας, τῆ τὸν ἔδωκε
 λέγωντας. Ὑπαγε βάλετον εἰς τὸ σῆθος τῆς ἀδσνῆς σύντομα. Ὁ δὲ δὲξά-
 κονος ἔδραμε. καὶ πληρώσας τὸ προσασόμεμον, ἐγέννησε τὸ βρέφος ἐυδύς, καὶ
 ἡθερμασία ἐπαυσεν. Ἡ δὲ γιωηὴ ἀτενίσασα ἡρώτα, πῶς ἔναι ὁ Ἀββάς; οἱ
 δὲ παρεσῶτες ἡρώτησαι. Ποῖον Ἀββᾶν ἐζητά. καὶ λέγειτους. Τὴν ὄραν
 ταύτῃ ἐσεκεν ἐμπροσθέμε ἕνας Μοναχός μετὰ πολλὰ σιβάσμιον, καὶ ἐυ-
 φρεπῆς ῥῆμα. καὶ ἐυδύς ὅπῃ με ἐυλόγησεν ἰατρεύθηκα. Ἐγνώρισαν ἐν
 ὅτι εἶδε τον ὄσιον. Ὁ ὁποῖος ἐπρόφθασεν ἀοράτως, καὶ ἐβοήθησε. καὶ ἐάν
 ἐλιπεν ἐπόθαισεν ἡ γιωηὴ μετὰ τὸ βρέφος. Εὐδόξιος δέ τις ἀδελφός τῆ Μο-
 ναστηεῖς ἐσείτετο ἀδσνῆς, καὶ ὄλας παράλιτος. Ἐπολλά ἐβασαρίζουσαν
 οἱ ἀδελφοὶ νὰ τὸν κυβερνῆσιν. Ὁθεν ὑπῆρχυ εἰς τὸν ἀσθενηὶ ὁ ἅγιος. καὶ
 προσδύχόμενος μετὰ δακρῶν ὄραν πολλήν, ἔλαβεν δὸτὸ τὴν δεξιάν τὸν ἐυ-
 δόξιον. καὶ ὑγιῆ τελείως ἀπεκατέσσει. Τόσον ὅπῃ καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
 τὸν ἔσειλεν. Φαιρὸν εἶναι λοιπὸν, ὅτι τῆς ἀγίας ἀνθρώπης, ὄρας ἐκε-
 σιν ἅγιοι Ἀγγελοὶ, τελέντες μετὰ φῶραξιν δεῦρὰ τὰ θαυμάσια. Καθὰς εἶ-
 दाσι τινὲς ἄξιοι εἰς τὸν ὄσιον Μάρκελλον. Εἰς δὸτὸ τοὺς ὁποῖους ἦτον καὶ ἕνας
 ἡγέμενος Μοναστηεῖς τινὲς εἰς τὸν ἐυφράτῃ, καλέμενος Σέργιος. Οὗτος
 ἀκῶντας τὰ τῆ Μαρκελλῆ θαυμάσια, ἐπεθύμει νὰ τὸν ἰδῆ, νὰ σιωδωρα-
 θῆσι τῶ πνεύματι. Ἀπελθῶν ἐν σιωμῆλῃσαι ἀλλήλωσ τῆς ὄσα ἡθε-
 λα. Εἶτα προσπύχετο μετὰ αὐτῆ, καὶ ἐγερθεῖς ὁ Σέργιος δὸτὸ τὴν προσδύ-
 χῆν, εἶδε δύο Ἀγγέλους, ὅπῃ ἐβοηθῆσαι τὸν Μάρκελλον, νὰ συκωθῆ δὸτὸ
 τὴν γῆν. Καὶ τὸν ἐπαρακρατῆσαι ὡς δῆλοιτε. Τέτο ἰδὼν ὁ Σέργιος. Ἐ-
 μεινεν ἄφωρος, καὶ ἔτρεχα ἰδρῶτες δὸτὸ πᾶνως. Οἱ γῆν παρεσῶτες ἡρά-
 τησαι αὐτόν, τί εἶχε καὶ ἐθαυμάζετο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς καταλεπῶς τὴν
 ὑποδῆσιν, καὶ πάντες ὄξῆσσαν. Διάκονος δέ τις τῆ Μαρκελλῆ Πέτρος τὸ ὄ-
 νόματι ἔσεκε πλησίον αὐτῆ μίαι ἡμέραι. καὶ ἡλθεν ἕνας Ἐπίσκοπος πῶ-
 χός ζητῶν ἔλσον. Λέγει τῶ δὲξκόνω ὁ ἅγιος. Δάνεισαίμε δύο φλοεῖα, νὰ
 τὰ δάσω τῆ πείνης. Ὁ δὲ Πέτρος ὄκνῶς, νὰ δάσῃ τὰ χεῖματα. Λέγει-

πὸν ἅγιος, Τίσοι ὄφιλος, νὰ τὰ φυλάγῃς ὅπῃ μετὰ δύο ἡμέρας ἀποθαίνεις, καὶ ἀφήνεις τὸ φράγμασε ἱερμον; Ἡ τὸν δὲ τότε ἡμέρα πέμπτη, καὶ τὴν κυριακὴν πρὶν νὰ ξημερώσῃ ὁ Πέτρος ἀπέθανε, καὶ ἔμεινε τὸ φράγμασε εἰς τὸ Μονασῆριον. Πόλις ἐστὶν εἰς τὸν πόντον καλεμένη πομπιέπολις. Εἰς αὐτὴν ἦτον ἕνας ἡγέμενος Μονασηεῖς τὴν κλῆσιν Γαυδίωλος. Ἄνθρωπος ἐνάρετος τόσον, ὅπῃ ἰδίωκε τὰ δαιμόνια. Πρὸς τὸν ἦλθε τις ἀδελφὸς διὰ τὴν μονὴν τῆ Μαρκέλλε, Θαλάσιος τ' ἔνομα. Καθεζομένων δὲ αὐτῶν ἐπαρεκάλεσαν τινὲς τὸν ἡγέμενον, νὰ ὑποδεχθῇ πάλιν τινὰς Μοναχὰς, ὅπῃ ἔφυγον ἀπ' αὐτοῦ τὸ Μονασῆριον, καὶ πάλιν ὑπέσβεσαν. Ὁ δὲ φοροῖσάς δὲν ἠθέληεν. Ἀλλὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἦτον πρέπον, νὰ φεύγῃ διὰ τὴν ὑπακοήν, καὶ πάλιν νὰ σρέφῃσι. Διὰ νὰ τὸν κάμη γῆν, νὰ τὲς ὑποδεχθῇ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Θαλάσιος. Ὅτι καὶ διὰ τὴν μονὴν τῆ Μαρκέλλε πολλοὶ ἐμίσθυσαν, καὶ πάλιν πὺς ἐδέχθη ὁ ἅγιος ὀπισρέφοντας, λέγεται ὁ Γαυδίωλος. Μῆμε συγκρίνης πσοῶς μὲ τὸν Μάρκελλον. Ὅτι ὁ δευότης μὲ ἀπεκάλυψε πῶς καθὼς ὁ Μαΐσθης εἶχε τὸ πνεῦμα τῆς φροσύτης. Οὕτω καὶ ὁ Μάρκελλος ἦτον φροσύτης. Ἀλλὰ ἀέσατε, καὶ ἔτερον θαυμάσιον. Ἐ΄σειλε ποτὲ ἀδελφὸς εἰς τὸν πόντον ὁ ὄσιος, καὶ ὅταν ἔσρεφον ἡγέρθη ἐναπίτιος ἀνεμῆς, πρὶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βολὴν τῆ σπῆς. Ἀφ' ἑλοῖτὸν ἐνοπίασαι πολλὰ, καὶ δὲν ἐδύνεταν, νὰ ὑπάγῃσι παρὶμπρὲς ἔμειναι εἰς ἕνα τίπον χωρὶς λιμένα βραχύτατον. Καὶ ἀπτεκοιμήθησαν ἅπαντες. Μετὰ δὲ ἄραι ἱκανὴν φαίνεται ὁ Μάρκελλος πρὸς ἕνα ἀδελφὸν λέγωντας. Ἐγερε ταχέως ὅσον δύνεσαι, καὶ ἀνάγκασον, καὶ τὲς ἄλλας, ἵνα μὴ κινδυνεύσητε. Ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἐδιηγήθη τὴν ἐπ' αἰσίαν εἰς τοὺς λοιπὰς. καὶ παρῶδες ἔφυγον. Ὅταν δὲ εἰσῆλθον ἴσω τῆ σπῆς καὶ δὲν ἐφοβῆνταν πλέον τὸν κίνδυνον, ἔγινε τόσον σκότος εἰς τὸν αἶρα, καὶ ταραχὴ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπῃ ἄλλα πλοῖα ἐκινδύνυσαν, καὶ ἔτερα πλείως ἐβέλησαν. Ἀλλοτε πάλιν ἐπλύσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆ Μονασηεῖς πρὸς τὴν ἀνατολήν, καὶ εἶχε ξηρὰς ὑπέσβεσαν. Καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ἄγκυραν, ἀδῆνησαν ἕνας ἀδελφὸς Παῦλος ὀνόματι. Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πεπατῇ, ἐκείπιτο κατὰ γῆς, καὶ μέγα σναῖξας εἶπε ταῦτα. Πῆ εἶναι τώρα ἡ φροσύνησες, καὶ δένμου βοηθᾶς Ἀββα Μαρκέλλε. Ἀλλ' ἀποθαίνω ἐδῶ εἰς τὸν δρόμον, καὶ κἂν δὲν ἤξιώθηκα, νὰ μὲ θάψῃς οἱ ἀδελφοὶ εἰς τὸ Μονασῆριον; Αὐτὰ ὅπῃ ὁ Παῦλος ἐλεγχο εἰς τὴν ἄγκυραν, ἤκεσεν ὁ Μαρκέλλος πειρωτισμένος ἀπὸ τὴν χάριν τῆ παραγίης πνεύματος, καὶ φωνήσας τὸν ὑπογραφεῖα Καισάρειον εἶπεν. Αὐτὴν τὴν ἄραι ἕας ἀδελφὸς δικάζεται φροσύμε λέγωντας πῶς τὸν ἐπαρέδωσα τῆ Θεῷ εἶχε φροσύνης, καὶ δέντον ἀφέλησα. Λοιπὸν γράψε τὴν ἡμέραν ἐποῦτῳ, νὰ τὴν ἤξυρω μὲν. Οὕτως ἔν ἐποίησεν ὁ Καισάρειος.

σάρειος. Ὁ δὲ Παῦλος ὑγιὲς χυρόμβρος, ὑπῆγε μετὰ ἡμέρας τινὰς εἰς τὸ Μοναστήριον, ἀναγγέλλας πάντα πρὸς Μάρκελλον. Ὅστις ἠρώτησε τὸ Καισάρειον, καὶ δέειχωντας τῷ Παύλῳ τὸ γράμμα ἐγνώρισαν. Ὅτι τὴν ὥραν ὅπῃ τὸ ἔγραψεν ἰερατεύθηκεν. Ἀλλὰ ἀκέσατε, καὶ ἄλλο τῆς φορορρήθεντων θαυμασιώτερον.

Λιμὸς μέγας ἔγινεν εἰς τὴν βασιλεύσαν, ὅτι ὀνεῖλος δὲν ἐπλημύρρησε ἐκείνον τὸν χρόνον, καὶ δὲν ἤφερνα σίτον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Οὔτε ἀπὸ τὴν Θράκην, ὅτι καὶ αὐτὴ ἔμεινε δεχὰ τὴν τῆς Βαρβάρων ἐνόχλησιν ἀγεώργητος. Λοιπὸν ἔχασιν χρείαν, καὶ εἰς τὸ Μοναστήριον. Ὁ δὲ ὑπὲρ τῆς σίτης Μάλχος καλὸς ἄνθρωπος, εἶπε πρὸς τὸν ἡγούμενον τὴν ὑσέρησιν. Ὅτι δὲν ἔχασιν εἰμὴ δέκα ἡμερῶν σιτηρέσιον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Πορεύε τέκνον κάμπε τὸ ἔργον σε. Ὁ δὲ Μάλχος νομίσας, ὅτι ἐκδέχεται ἀπὸ τινὰ, νὰ τῷ φέρη σιπάρειον, εἶδεν τῷ ἀρτοποιῷ ὡς καὶ πρότερον. Καὶ πάλιν μετὰ ἡμέρας ἐπὶ ἅ τῷ εἶπεν, ὅτι δὲν ἔχασιν, εἰμὴ μόνον δεχὰ ἡμέρας ἑξῆς. Ἀπελθὼν ἔν εἰς τὴν σιποθήκην ὁ Μάρκελλος, προσηξατο τῷ Θεῷ μὲ κατάνυξιν, καὶ λέγει τῷ Μάλχῳ. Ἐργάζε τὴν ὑπηρεσίαν σε μετὰ πίστεως. Καὶ ἔπειτα εἶδεν κατ' ἐκασίῳ ὁ Μάλχος, καὶ πάλιν ἄνεον ὁ σίτος ἐπλήθυσεν ἐ μόνον ἡμέρας δέκα ἢ ἑκοσιν, ἀλλὰ μῆνας δύο, καὶ πλείονα. Ἐως ἔφερνα σίτον εἰς τὸ βυζάντιον. Καὶ τὴς ἐσειαν. Τῷ δὲ τὸ ἔχασιον θαυματέργημα ἠκέσθη εἰς πᾶσαν τὴν βασιλεύσαν, καὶ τὸ ἔμαθαν ὅλοι οἱ ἄρχοντες. Ἀς εἶπῃ μὲν δὲ καὶ ἕνα θαυμάσιον ὅπῃ ἐτέλεισεν ὁμοιον τῆς τῷ Χριστῷ, καὶ δεσποτέμας. Μυναχόστις Πυῦλος ἐνόματι ἐκινδύνουεν εἰς θάνατον. Ὁ δὲν ἔσειλεν ὑπὲρ τῆς πρὸς Μάρκελλον, δεομένος αὐτῷ, νὰ ὑπάγη πρὸς τὸν ἰαθῆν, νὰ κάμη προσδύχην πρὸς τὸν Θεὸν δεχὰ λόγους. Ἀπελθὼν ἔν ὁ ὑπὲρ τῆς ἀνήγειλεν αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ δὲ ὁσῖος ἐσωτύχενε τότε μετὰ τὸν τῆς Χαλκιδόνος ἐπίσκοπον, λόγους περὶ θεῶν δογματων. Λοιπὸν δὲν ἔσοψε τὸν σωτήριον λόγον, ἔχωντας πίσιν εἰς τὸν Θεόν, νὰ θεραπέυση τὸν πάχοντα. Ἀφ' ἔργων ἐτελείωσε τὸν λόγον, ὑπῆγε μετὰ τὸν ὑπὲρ τῆς, νὰ ἰδέσῃ τὸν πάχοντα. Μὴ ἠξέυροντες ὅτι ἀπέθανε. Φθασατες δὲ ἔυρον αὐτὸν νεκρὸν ἀποτολῆς εἰς τὸν κράββατον, καὶ εἶχασιν ἔτοιμα τὰ ἐπιτάφια. Ὁ δὲ Μάρκελλος προσελθὼν μετὰ πίστεως, καὶ ἀναβλέψας πρὸς ἕραρον ἐκτενῶς προσήξατο. Ἐπειτα βάνει τὴν χεῖρα εἰς τὸν νεκρὸν, καὶ παρδύς (ὡ τῷ θαύματος) ἀνεστάθηκε, διηγέμενος πράγματα φοβερά, καὶ δεξιάσια θεάματα. Ὁ πῆ εἶδεν μετὰ τὸν θάνατον. Ὁ δὲ θαυματερός ἐπαράγειλεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἄλλοις, νὰ μὴν εἰπέσι τινὸς τὸ γινόμενον. Οἱ δὲ παρῶτες κεινοντες ἀμαρτίας, νὰ σιωπήσῃν ποιῶν τεράσιον, διέγγειλαν αὐτὸ παταχῶς εἰς δοξὰν θεῶ, καὶ τὸ ἰφατέρωσαν.

Ὁ σὺν δὲ χάριν ἔδωκεν αὐτῷ, καὶ δύναμιν κατὰ δαιμονίων ὁ παῖς τοῦ ὀνόματος, ἵφαιρώθη πολλάκις σαφίσατα. Ἀπὸ δὲ τὰ πολλάτε ἀνδραγαθήματα νὰ γράψωμεν δύο εἰς πίσωσιν τῆς ἄλλων, καὶ βεβαίαι ἀποδείξειν. Ἦ φεραν αὐτῷ τέσσαρις ἄνδρες δαιμονιζομένους, καὶ κάμνοντας, ἐυχὴν εἰς αὐτοὺς. Τὸ μὲν πρῶτον ἐβλασφήμου αὐτὸν οἱ δαίμονες, καὶ ἐτάρασαν τοὺς ἀσθενεῖς πελαστότερον. Ὑστερον δὲ ἐφάναζαν αὐτοὺς ὡς βασανιζόμενοι, καὶ ἰδόντες τὸν ἅγιον ὅτι προσευχετο πλῆονα, ἔλεγον. Πρὸς ἀξίμας νὰ ἐυγαθῶν, ἐπειδὴ ἔλαβες καθ' ἡμέρην ὄξυσίαι παρὰ Θεοῦ. Ὁ δὲ αὐτοὺς μὲν δὴν ἤθελε νὰ ὀπιτιμήσῃ. Ἀλλὰ μόνον ἔλεγε ταῦτα πρὸς οὐρανὸν ἀποβλέπωντας Χερσὲ σῶσον τὸ πλάσμασε, καὶ ἔπε μετὰ πολλῆς ὥρας ὄξηλθον πάντες οἱ δαίμονες, καὶ ἔμεναν ὑγιεῖς οἱ ἄνθρωποι. Τινὲς δὲ ἠρώτων μετὰ ταῦτα τὸν ἅγιον, ὅρατι δὲν εἶπε λόγον κελύσεικόν πρὸς τοὺς δαίμονας, Ὁ δὲ ἀπικεῖνατο. Ἐγνώρισα πῶς ἔπαχον νὰ με ρίψῃ εἰς κκοδοξίαν, καὶ διαὐτὸ πρὸς αὐτοὺς ποσᾶς δὴν ἐσύντυχα, ἀλλὰ μόνον ἐπαρκαλίην τὸν κύριον. Ἄλλος δέ τις ὀνόματι Λάζαρος ἐνωχλεῖτο ὑπὸ ἀγχείν πολλὰ, καὶ χαλεποτέρη δαίμονος, καὶ ποσον ἐσπάραττεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐβασάνιζε τὸ δαιμόνιον, ὅπῃ ἐυγαίε τὴν γλῶσσαιτε, καὶ ἐκρέματο ἔξω μίας χριδὸν σπιταμὴν ἐκ τῆ σόματος, καὶ ἄλλας ἀχομοσύνας τῆ ἑκαμῶν ὀμισάνθρωπος. Ὁ πῆ ἦτον εἰς τοὺς ὀρῶντας ἰλειονότατον δίαμα. Ἀλλὰ καὶ τοῦτον τὸν ἅγιον δαιμονα, ἐδίωξεν ὁ πρῶτατος Μάρκελλος, καὶ ἔτερα πολλὰ θαυμάσια ἐτέλεσεν ὁ ἀείμνηςος, ὅπῃ ἔιναι δύσκολον νὰ τὰ γράψωμεν ἅπαντα. Πλὴν ἀπὸ τὰ ἀνωθεν ὀλίγα ἀς πισωθῆ πᾶς τίς τὰ ὀπίλοιπα. Εἶχεν ἔν ὁ ὀσιος ὀλας τὰς ἀρεταῖς εἰς τοῦ λόγουτου. Ἐξαίρετας δὲ εἶχεν ἐυλάβειαι εἰς τὰ ἅγια τῆς μαρτύρων λείψαια, καὶ ὅταν τῆ ἤθελα φέρειν ἀπὸ ποδὲς μέρος τί, ἐξέρχτο μετὰ λαμπάδων, καὶ θυμιάματος, καὶ τὸ εἰδίχτο ὡς δᾶρον ἐκ Θεοῦ πειμπόμενον, Πισύωντας ὅτι τῆ ἀγιασμῆ τῆς ψυχῶν μετέχουσι, καὶ τὰ σώματα. Ἐπειδὴ τὸ ὀργαλον αὐτὸ, ὅπῃ ὑπηρετᾶ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ ἀγαθόν, κοινωθῆ, καὶ τοῦ ἀγιασμῆ, καὶ μακαριότητος. Ὁ ὄθεν καὶ οἱ μετὰ πίστειος αὐτὸ δεχόμενοι ἀγιαζονται. Πολλάκις ἔν ὅταν ἤφερναι τὰ ἐσῶια καλῆνα λείψαιον. Τῆ τὸ ἐφαίρωσεν ὁ Θεὸς με ὀπασίαι φροσιτέρα. Ὁ ὄθεν ὄξέρχτο μετὰ λιτανείας εἰς φροῦπάντησιν. Ἐκῆνοι δὲ ὅπῃ τὸ ἐβασῆσαι ἐθαύμαζον, πᾶς χωρεῖς νὰ τῆ εἰπῆσι λόγον, τὸ ἤξοβε. Ποτὶ δὲ κερρὸν ἤλθε τίς βασάνων λείψαια τοῦ ἀγίε μάρτυρος Οὐρσικίνε. Ὁ δὲ Μάρκελλος ὑποδέχθη μὲν αὐτὰ, καὶ ἔκαμνε τὴν σωήθη ἀγρυπνίαι κατὰ τὴν τάξιν. Πλὴν ἐδίωξεν εἰς τὴν ὄρανοια, νομίζον ὅτι δὲν ἦταν ἐκῆνα τὰ λείψαια ἅγια. Καθῶς ἔν εἶχε τοῦτον τὸν λογισμὸν εἰς τὴν καρδίαιτε, φροσρέχει ἕνας ἀπὸ

εὐς συλλειτουργέστε, καὶ λέγετε μεγαλοφώνως. Μὴν ἔχης ἀμφιβολίας ποσῶς εἰς τὰ λείψανα. Ἀλλὰ πείθουσιν ὅτι τὸ ἅγιον Οὐρσικίνον εἶναι κατὰ ἀλήθειαν. Τότες ὁ Μάρκελλος ἐτίμησεν ὡς ἔφωρετε τὰ ἄνωθεν λείψανα.

Εἶπο μὲν καὶ παράνω ὅτι δὴν ἐψήφα ποσῶς τὰ ἄσπρα ὁ Μάρκελλος. Καθὼς ἐφάνη πολλάκις, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ἀδελφόςτου ἀπέθανε, καὶ ἔμεινε κληρονόμος κατὰ τὸν νόμον εἰς ὄλοντου τὸν πλεῖτον ὁ ὄσιος. Ἀλλὰ δὴν ἐπῆρεν εἰς τὸ Μοναστήριον ἀπ' ἐκεῖνα τὰ χρήματα τίποτας. Μόνον εἰς πτωχῶν χήραις, καὶ ὄρφανὰ τὰ ἐμοίρασεν. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν, γὰρ ἀγοράσῃ, καὶ δὴ τὸ Μοναστήριον αὐτῆς καμίαν πόσον εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, καὶ τὸ ἀδελφῶ, καὶ γονέων τε. Ἀλλὰ δὴν ἠδέλησε, λέγοντας. Μὴ νομήσετε ἀδελφοί μου κανένα χωράφιον ἐυδαλίστηρον, καὶ ἔυκαρπον, πειραστότερον διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς χειρῶς, καὶ ἐκεῖνος σᾶς σέλλει ἴσα χρειάζισσθε. Οὕτως ὁ Μάρκελλος ἐδησαυρεῖσεν ὄχι εἰς τὴν γῆν ὅπῃ τὸν κληπέου, ἔφθερίεται. Ἀλλὰ εἰς τὴν ἐρανίαν, ὅπερ δὴ μένει, κατὰ τὸν δεωστικὸν λόγον πάντοτε.

Ὅταν δὲ ἐμελλεῖν ἀψὲ τὸ πῦρ εἰς τὴν πόλιν, ὅπῃ ἔγινε μέγας ἐμφορησμὸν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Βασιλείας Λέοντος, τὸ ἐφορηγίαισεν ὁ ὄσιος ἐκ θείας δόξα καλύψεως. καὶ ἀναβλέψας πρὸς ἐρανίαν ἐδάκρυσεν ὡραὶ πολλὴν λέγωντας. Φεῦ τὴ πλῆθος ἡμῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Διὰ τὰς ὁποίας ἠθέλησεν ὁ θεός, γὰρ κατακάυσῃ τὴν πόλιν διὰ θάλασσης εἰς θάλασσαν. καὶ ἔτος ἔγινε, καθὼς φησὶ περὶ ὁ ἅγιος. Ὅτι διὰ τῆς νοεῖας ἀρχιστὸ πῦρ εἰς τὴν ἄλλω θάλασσαν. Ἀλλὰ ἄς εἰπῶμεν, καὶ ἄλλο κατόρθωμα τῆς Μαρκελλοῦ πάντων ἡμῶν προτέρων θαυμασιώτερον. Διὰ ἐγνωρίσθη, ὅτι μετὲς παπεινῆς μὲν ἦτον συμπαθῆς, καὶ ὀπεικῆς ατος, καὶ μετὲς δυνατῆς εὐσάθης, καὶ γῆρας ναῶς. Καὶ δὴν ἐφοβᾶτο ἀπειλὰς τυράννων, καὶ φοβερίσματα.

Ἦ τὸν τίς ἀρχων τὸν κερρὸν ἐκεῖνον πολλὰ ἰσχυρὸς εἰς τὸν πλεῖτον, καὶ δύναμις. Ὅθεν ἔκαμνε πολλὰς ἀτοπίας ὁ ἀνευδῆς ατος. Ἐπειδὴ καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐφοβᾶτο, καὶ δέντον ἐμπόδιζε. Διὰ γὰρ τὸν ἔχη εἰς τὴν πολέμειαν βοήθειαν. Οὗτος ἔν ὁ ἀρχων Ἀρδαβέριος καλέσθη ὡργιότη κατὰ τινὸς Ἰωάννη. καὶ ἐβέλετο, γὰρ τὸν θανατώσῃ. Ὅστις μὴ ἔχωντας ἄλλω βοήθειαν (ἔπειθ' ἔτι ὁ Βασιλεὺς, ἔτι ἄλλος ἐδύνετο, γὰρ τὸν λυτρώσῃ διὰ τὴν δυνασίαν τῆς ἄνωθεν) ἔδρα μὲν εἰς τὴν μονὴν τῆς Μαρκελλοῦ. Ὅστις μετὰ χαρᾶς αὐτὸν ἐπεδέξατο. Τέτο μαθὼν Ἀρδαβέριος, ἔσειλεν ἀνδράπεις πρώτοι πρὸς καλῶντας τὸν ὄσιον, γὰρ τὸν δώσῃ μὲ τὸ καλὸν γὰρ ἔχεν ἀγάπην. καὶ γὰρ μὴν ἔλθου εἰς πειραστότερα. Ἐπειτα βλέπων ὅτι δὴν ἠθέλει γὰρ τὸν πρὸς δώσῃ, ἔσειλεν ἀνδράπεις πολλὰς γὰρ πολεμίσου τὴν Μοναχῶν.

ἢ βιαίως εἰς τὸ πείσματος. Ἐλθοῦτες ἔν οι πολέμιοι ἔξωθεν τῆς μονῆς, κήνυσαι τῷ Μαρκέλλῳ, νὰ τὸν δάσῃ θεληματικῶς, πρὶν κάμου ζήμια ἔτινὰ τῷ Μονασῆει. Οἱ δὲ ὁσίοι ἐσειλιν ἔξω τροφὰς πρὸς αὐτάρκειαν. Λέγωντας ὅτι τὸν ἄνθρωπον δὲν ἐπρόδιδεν, ἐὰν ἰξάρε, νὰ χαλάσῃ ὅλον τὸ Μονασῆειον. Ὅταν ἔν ἐνίκτασεν ἡτοιμάσθῃσαι οἱ στρατιῶται νὰ δώσῃσι πύλεμον. Οἱ δὲ μοναχοὶ ἐφθρακαῖσαι τὸν ἄγιον, νὰ δάσῃ τὸν Ἰωάννην, ἵνα μὴ κινδυνέωσιν. Ἀλλ' ὁκείνος δὲν ἠθέλησε, νὰ προδάσῃ τῷ ἀδίκῳ τὸν ἀγιόθμιον. Μόνον προσάσει νὰ κάμῃσιν ὅλοι κοινῶς προσόχην πρὸς τὸν Θεόν, νὰ πύς σείλῃ ἐξ ὑψέος βοήθειαν.

Ὅταν ἔν ἠθέλει νὰ κινήσῃσι τὰ ὄπλα τὴν ὄραν τῷ ὄρθρῳ, οἱ στρατιῶται, νὰ πολεμήσῃσιν, ἐφάνη εἰς τὸν ἕρανὸν ἕνας σέφανος πύελμος, καὶ ἵπερικύκλωνε τὴν μονὴν μετ' ὅρον θαυμάσιον. Εἰς δὲ τὸ μέσον τῷ σέφανῳ ἦτον σαυρὸς ἐξασράπτων ὡς ἄλλος ἥλιος. Ἀπὸ τὸν σέφανον δὲ, καὶ τὸν σαυρὸν ἐπνῆσσαι βιαίως πῶσθῃσαι, καὶ ἄνθρακες, καὶ ἐδίδα εἰς τοὺς στρατιῶτας. Οἱ τινες ἐβόων τὸ κύριε ἐλέησον ἔντρομοι, καὶ ἐκ πλαγύντες εἰς τοῖσθιν φεικωδέσασθον θέαμα. Καὶ πισόντες εἰς τὴν γῆν ἐζήτου μετὰ δακρῶν συγχώρησιν. Ἐξελθόντες ἔν οι Μοναχοὶ, καὶ τὸ σπμείον θαυμάσιον προσεκύνησαι πύ κυρίῳ ἅπαντες, καὶ λαβόντες οἱ στρατιῶται ὑπὸ τῷ ὀσίῳ συγχώρησιν ἀνεχώρησαι. Ταῦτα μαθὼν Ἀρδαβέελος μεταμεληθεῖς ἐσυχώρησε τῷ Ἰωάννῃ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ θεῖ' Ἀρδαβερείς ἀνεφέρα μῆρ, ἀς εἰπέ μῆρ, καὶ ἄλλην πρᾶξιν τῷ θαυμασίῳ Μαρκέλλῳ, δεῖ νὰ ἐγνωρίσῃτε πύσθῳ προθυμίας εἰχε, καὶ ζῆλον εἰς τὴν ἐυσέβειαν, καὶ πῶς ἐπρόβλεπε, καὶ τὰ μέλλοντα. Μία νύκτα εἶδεν εἰς τὸ ὄραματε κοιμώμενος ἕνα Λεοντάρι, καὶ ἐμάχεται μετ' ἕνα δράκοντα, ὁ μὲν δράκων ὡς μέγας ὄπε ἦτον, ἐμάσιζε μετ' ἕναντε τὸν λέοντα. Ὅστις δὴ τὰς πληγὰς ἀπέκαμει, καὶ πεισὼν εἰς τὴν γῆν ἐκείπετο, καὶ μετ' ἰλίγον ἀναπνεύσας ὁ Λέων ὡς ἐξ ὑπνε. καὶ ἀνάσας ὤρμησε κατὰ τῷ δράκοντος, καὶ τὸν ἐκατέπει. Τῆτο ἰδὼν ὁ ὁσίοις ἐζήγησεν εἰς τῷ ἀδελφῷ τὴν δῆλωσιν, λέγωντας. Ὅτι ἐμελλενὰ δὴ τὸ θάνη ὁ Ἀρδαβέελος, καὶ ὁ πατήρ εὐτέ' Ἀΰαρος. Καθὼς καὶ ἐγένετο. Ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἦλθαν εἰς μάχην ὁ βασιλεὺς μετ' ὁν Ἀΰαρον, καὶ Ἀρδαβέελον. καὶ δεῖ νὰ γένη ἀναμισόντες πελεία ἀγάπη, ἐπῆρεν ὁ βασιλεὺς Γαμβρόν τὸν ἀδελφὸν Ἀρδαβερείς Πατερίκιον, καὶ τὸν ἐψήφισε Καίσαρα. Τὸ ὁποῖον εἶναι δεύτερον τῆς βασιλείας ἀξίωμα, καὶ φορεῖ ἀλεργίδα, καὶ τὰ ἄλλα σμμεῖα ὁ λαῖξω δὴ τὸν σέφανον, καὶ ὅταν τελευτήσῃ ὁ βασιλεὺς χειροτονῆσι τὸν Καίσαρα. Ταῦτα μαθόντες οἱ Ὀρθόδοξοὶ ἐπαράχθησαι. Ὅτι ὁ Ἀΰαρος, καὶ οἱ παῖδες ἦσαν Ἀρειανοὶ μετ' ὁν οἰκοντε ἅπαντα, καὶ ἐμελε νὰ βασιλεύσῃ ὁ ἐτερόδοξος.

Ἐσώχθη γὰρ τὸ ἅγιον ἔθνος, ὁ θεῖος λαός. Τὸ Βασιλεῖον ἱεράτωμα
 εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, ὅπερ ἦτον καὶ Ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος. καὶ ὁ Θαυ-
 μάσιος Μάρκελλος. Ὅτι αἱ ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν ἰδράμει, καὶ αὐτὸς ὡς αἰτὸς
 ὑποπίπτες, νὰ βοηθήσῃ τοῖς Ὁρθόδοξοις ὡς διάπυρος ζηλωτὴς τῆς πίστεως.
 Ἐσκανδαλίσθησαν ἔν οι Χριστιανοί, ἐνθυμέμενοι πόσα κακά τῆς ἑκαμαν
 οἱ Ἀρειανοὶ τὸν καρὸν τῆ Κωνσταντίου, καὶ Οὐάλεντος. ὅθεν ὑπῆγαν ἀπακτες
 εἰς τὸ Ἰπποδρόμον, ἔχοντες ὅλον τὸ πλῆθος ἀρχηγούς, καὶ ἡγεμινὰς τὸν Γεννά-
 διον, καὶ Μάρκελλον. Ὅταν ἔν εισιέρχενταν εἰς τὴν πύλιν τῆ Ἰπποδρόμου
 ἰδασιν ὅσοι ἦταν ἐνάρετοι ἕνα νεανίσκον μεγαλίτερον ἄπὸ τῆς ἄλλης.
 Ωραιοτέροντες, καὶ εὐπρεπέστερον μὲ κόμην χρυσὴν εἰς τὴν κεφαλὴν. καὶ ζώνην
 ὁμοίως. Ἡ δὲ ὄψις αὐτῆ ἦτον ἄπὸ τῆς χιόνα λευκότερη, μὲ ὀλίγον κοκκινάδι
 σύμμετρον. Ὡσαύτως, καὶ τὰ ἱμάτια αὐτῆ ἦσαν τῆς χιόνος λευκότερα. Οὗτος
 ὁ ἀστραπίμορφος νέος ἐωδιπάτει εἰς τὸ ζερβὸν μέρος τῆς Μαρκελλου, καὶ τὸν
 ἱπαρακράτει αὐτὸς καλὸς υἱὸς τὸν πατέρα. Ἡ τὸν δὲ ὅλον τὸ πλῆθος τῆ
 Χριστιανῶν σμαγαμένοι Δαϊκοὶ ἱερεῖς, καὶ μονάζοντες ἀειθμὸς ἀνεξερευνητος.
 Ἰπὲρ τῆς ἄλλης δὲ ἀπαντας ὑψηλότατος, καὶ εὐπρεπέστατος, καὶ ὑπὲρ φύ-
 σιν λαμπρότατος ἐκείνος ὁ νέος, ὅπερ ἐφύλαγε τὸν Μάρκελλον. Ἀφῆ γὰρ
 ἔφθασαν ὅπερ ὁ βασιλεὺς ἐκάθειτο, ἐβόησαν ὅλας ὁ λαὸς ὡραν πολλὴν τὸ
 κύριον ἐλέησον. Ἐπειτα ἱπαρακάλεσαν τὸν Βασιλέα, νὰ μὴ κάμη Ἀρειανὸν
 Καίσαρα, ἔπει νὰ τῆ δώσῃ τὴν θυγατέρα. Τότες εἶπε πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ
 τῆς ἄλλης ὁ Μάρκελλος. Κάμιτι τέκνα διὰ τὴν κύριον μὴ ἀφίστη νὰ γένη
 Καίσαρ Ἀρειανός, καὶ μὴ φοβᾶσιν νὰ πάθῃ ὁ βασιλεὺς κακὸν ἄπὸ τῆς ἐχθρῆ-
 σης. Μόνον ὀλίγον ἔχει νὰ θλιβῆ. Ἐπειτα ἀφανίζει τῆς ἐχθρῶντες ὄλυν τὴν
 δύναμιν. Νὰ μείνῃ νικητὴς μὲ τὴν θεῖαν βοήθειαν. Τότες ὁ βασιλεὺς ἀπεκεί-
 νατο. Νὰ γένη τὸ θελημασας φίλοιμ. Μόνον κάμιτι ὅλοι κοινῶς, καὶ ξεχω-
 ρεῖς ἀπᾶς ἕνας πρὸς κύριον δέσιν. Νὰ σφειώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ τὰς ψυ-
 χάσματος νὰ σώσῃ ὡς πατοδύναμος. Εὐφράνθισαν ἔν ὅλοι εἰς τὴν Βασιλεύως
 τὰ λόγια. Καὶ ἀνεχάρησαν. Καθῶς ἔν ἔσφιρον βλέποντες ὅσοι ἦσαν ἀξίως
 τὸν ἀστραπίμορφον νέον ἐκείνον ἰδαύμαζον. Ὅστις ἀφῶ ἔφθασαν τὴν πύλιν
 τῆ Ἰπποδρόμου ἔγινεν ἀφαντος. καὶ τότες ἐκατάλαβαν, ὅτι ἦτον λειτουργὸς
 εἰς χημά ἀνδρὸς τῆς θεῖας δυνάμειος. καὶ δεσφυλάττων ἰδουφόρει τὸν Μάρ-
 κελλον. Εἰς ὀλίγον καρὸν ἔλαβε τέλος ἡ Προφητείατου. Ὅτι οὐ μόνον ὁ Ἀρ-
 διαβούειος μὲ ὄλυντου τὴν συγγένειαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἐχθροὶ τῆς ὀρθο-
 δόξων ἀπαλέσθησαν, καὶ κατέτιεν ὁ βασιλεὺς Λέων τὸν δαυτὸς ἀτὼν δράκον-
 τα. καὶ ἔλαβεν εἰρήνην μὲ τὰς προσδύχας τῆς Μαρκελλου καὶ Ἐκκλησίαςμας.
 Τὴν ὁποῖαν νὰ δεσφυλάξῃ ὁ κύριος ἕως τέλος. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἄλλην
 Προφητείαν ὅπου εἶπεν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὁ ἅγιος.

Λεκιανός τις υἱός Κώνσταντος πατρὸς τῆς συγκλήτου καταφρονήσας ὅλα
 καὶ ἑρσικαίρα, ἔγινε Μοναχός διὰ τὸν Μάρκελλον. καὶ πόσον ἐπρόκοψεν εἰς
 τὰς ἀρετὰς εἰς ὀλίγον καιρὸν ὁ αἰμίμητος, ὅπῃ ἐπειρίας ἔδωκεν ὅλης τῆς Μονα-
 χῆς εἰς τὴν ἀσκησιν. Πρὸ πάντων δὲ τῶν καλῶν εἶχε τὴν πραύτητα. Οὔτε
 ἐσύτυχε ποτὲ λόγον χωρὶς ἀνάγκης. Οὔτε τιὰ ἐλύπησεν ὁ μακάριος.

Ὅταν οὖν ἐπλήυτα ὁ ἅγιος, παρεκάλεισεν αὐτὸν ὁ Λεκιανός, νὰ δεῖθῃ
 τὴν θεῖαν ἀναπαύσιν, καὶ αὐτὸν, νὰ μὴν ἂπομείνῃ ὅπιστά του ὅτι δὲν εἰδύ-
 νητο νὰ ζήσει δίχως του. Καθὼς τὸ πλοῖον χωρὶς κυβερνήτου δὲν σώνεται εἰς
 τὴν κλύδωνα. Βλέπων οὖν αὐτὸν πείραστα διακρύοντα, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ ἅ-
 γιος, Ἐῖχε θάρρος ἀδελφέ. Ὅτι ἐὰν εὕρω παρρησίαν πρὸς κύριον, τὸν θεῶν
 ἑξοικαλίσειν, νὰ ἔλθῃς ταχέως νὰ ἐνωθῶμεν τῷ πνεύματι. Ὅταν ἔν
 ἐκοιμήθῃ ὁ Μάρκελλος δὲν ἀνεχώρησεν διὰ τὸ τάφον του ὁλόπιλα. Ἀλλὰ ἐ-
 θρήτει ἀπαρηγόρητα. καὶ τὴν ἐνήμεραν ἐψάπανεῖτο, πῶς δέντου ἐφύλα-
 ξεν ὁ Μάρκελλος τὴν ὑπόχρισιν. Ἀπὸ δὲ τὴν πολλήν του ἀθυμίαν ἀπεκοιμή-
 θη. καὶ βλέπει τὸν ἅγιον λέγοντα. Τί μέμφεσαι, καὶ ἀπιστεῖς τὴν βραδύτη-
 ταν; Ἐῖδε χθὴ τὴν δέσινσεν ὁ κύριος. καὶ ἔρχεσθαι νὰ μὲ εὔρης εἰς ὀλίγον διά-
 σημα. Τότες ὁ Λεκιανός ἐχάρη, καὶ διηγήθη τοῖς ἀδελφοῖς τὴν ὄρασιν. Τῇ δὲ
 ὀγδόῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν τὴν Μάρκελλου κοίμησιν, ἀπῆλθε, καὶ ἐκείνος πρὸς τὸν
 Διδάσκαλον, τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὅπῃ ἔλαβε τὸ ἅγιον χῆμα. Ἦγεν τὴν παρα-
 μονὴν τῆς ἀγίας Θεοφανίαν. Πολλὰ καὶ ἄλλα ἐθαυματουργήσεν Μάρκελλος.
 Τὰ ὁποῖα ἀφήκαμεν διὰ συντομίαν ἀγραφα. Καὶ ἀρκῆσιν ὅσα εἶπομεν, νὰ
 φαιερώτω τὴν πολλὴν παρρησίαν ὅπῃ εἶχεν ὁ αἰείδημος πρὸς τὸν δεσπό-
 τῶν Χριστὸν. Ὡς πρέπει δόξα τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν Πατρὶ, καὶ ἀγίῳ
 Πνεύματι. Νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῆ τετακοσῆ πρώτῃ,

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ρ Ι Ο Υ,

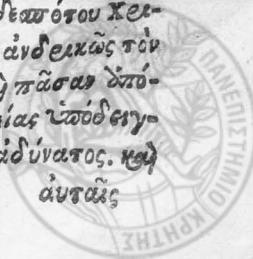
ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Μ Ε Λ Α' Ν Η Σ

Τῆς Ρωμαίας. Πάτερ Εὐλόγησον.

Δ Ἐν καυχᾷται τόσον ἡ μεγαλόπολις Ρώμη ἡ φειφαιεῖατι, καὶ πολυ-
 θρήλυτος, οὐτε ἐπαίρεται, καὶ σεμνύνεται. διὰ τὴν ὠραία τοποθε-
 σία διὰ τὰ τρόπαιάτης, καὶ ἄλλα πλιονεκτῆματα. Ὅσον δοξάζεται ἀξίως,
 καὶ πρεπόντως ἐγκαλλωπίζεται διὰ τοὺς ἀγίους δούλους τῆ δευτέρου Χρι-
 στοῦ, ὁσίας, καὶ μάρτυρας, ὅπου ἐναρίτως ἐπολιτεύθησαν, καὶ ἀνδρικῶς τὸν
 πολέμον ἐπολέμησαν, καταφρονήσαντες σαρκικὰς ἡδονὰς, καὶ πᾶσαν ἀπο-
 λαυσιν, ἐχθροὶ μὲν εἰς τοὺς μεταχριστέρους. ἐναρίτου πολιτίας ὑπόδειγ-
 μα. καὶ μάλλιστα αἱ γυναικίς, ὅπου εἶναι φύσις ἀσθενής, καὶ ἀδύνατος. καὶ
 αὐταῖς

αὐταῖς ἡ αἰμυνησαὶ ἐκατόρθωσαν ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας, καὶ περὶ φανέσασα
 τρόπαια. Μία δὲ αὐταῖς εἶναι, καὶ ἡ μακαρία μελάνη. Ἡ τις ἦτον γέννη-
 μα, καὶ θρέμμα ταύτης τῆς περὶ ἰμίου πόλεως ἀπὸ γένος περὶ φανέσασαν.
 Ὅτι οἱ γονεῖς τῆς ἦτον οἱ πρῶτοι τῆς βουλῆς. καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχοντας
 πλουσιότεροι, εὐσεβεῖς καὶ αὐτοὶ καὶ ἐνάρετοι. Ὅταν οὖν ἐφθασεν ἡ κόρη
 εἰς ἡλικίαν ὀμιμον, καὶ ἐβουλοῦνταν νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ οἱ γονεῖς,
 τοὺς ἐπαρακάλεσε, νὰ μὴ τις ἀναφέρῃ πλεον γάμων ὑπόθεσιν. Ἀμὴ αὐ-
 τοὶ εἴχασιν πόθον νὰ κάμουν ἀπόγονα, διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὸν πλοῦτον-
 τους. Ὅθεν καὶ στανικῶς τῆς τὴν ὑπανδρεύσαν ὅταν ἦτον εἰς τοὺς 18. Χρό-
 νους τῆς ἡλικίας τῆς. Ὁ δὲ νυμφίος ἦτον χρίνον 19. Ἀπελιανὸς ὀνομαζό-
 μενος. Ἀπὸ γένος καὶ αὐτὸς τῆς ὑπάτων εὐχρυσιατάτων. Ἡ δὲ θαυμασία
 μελάνη, καὶ μετὰ τοὺς γάμους εἶχεν ὅλον τὸν νοῦν τῆς εἰς τὴν παρθενίαν.
 καὶ ἐπιθυμα πολλὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν αὐτὴν σὺφρονα γνώμην, καὶ τὸν νυμ-
 φίον τῆς, καὶ πολλὰ τὸν ἐπαρακάλεσε, λέγῃσα πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα, μὲ θερ-
 μότατα δακρυα. Δέομαι σου ἡγαπημένε μου, νὰ φυλάξῃς μου σωφροσύνην
 ἀπόκρυφα χωρεῖς νὰ ἡξυεῖρῃ ὁ κόσμος τίποτε. καὶ χαρὰ εἰς τὴν ψυχῆ σου
 ἐὰν κατορθώσῃς τοιαύτην ἀρετὴν θεάρεσον. Εἰ δὲ πάλιν, καὶ δὴν ἡμπορεῖς
 εἶσθαι, νὰ παρθενεύῃς διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας σου. Πορεύε σὺ καθὼς θέλεις.
 καὶ ἐμὲν ἄφης εἰς τὴν ἐξουσιαν μου, καὶ χαρίζω σου ὅλην τὴν προίκα μου,
 δούλους χρυσιον, ἱμάτια, καὶ τὰ ἑπίλοιπα ἅπαντα. Ὅλα ταῦτα σοῦ δί-
 δω. Μόνον νὰ μὴ μου πάρῃς τὴν παρθενίαν μου. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Τώρα
 δὴν ἡμποροῦμαι νὰ κάμω καὶ καθὼς λέγεις, ἕως νὰ γηνησῶμεν κληρονο-
 μίαν διὰ τὸν πλοῦτον μας. καὶ τότε σοῦ τάσω, καὶ ἐγὼ ἐπ' ἀληθείας, νὰ συγ-
 κοιωνήσω εἰς τὴν εὐσεβίαν, καὶ ἀγαθὴν γνώμην σου. Ὅτι ἄπρεπον εἶναι. Νὰ
 ἔχῃ ἡ γυναῖκα εἰς τὰ θεῖα ἀπὸ τὸν ἄνδρα περὶ αἰσθητὸν ἔρωτα. καὶ τότε κα-
 θὼς εἰς τὸν γάμον οὕτω, καὶ εἰς τὴν ἀγίαν δευτερογενῆ νὰ συκοινωνήσωμεν.
 Οὕτω λοιπὸν συμφωνήσαντες, ἔκαμαν μετὰ τὸν χρόνον παιδίον θηλυκόν.
 Ἐπειτα ἐπέρνα ἡ μελάνη μελαχρινὰ ἐνδυμένη, καὶ εὐπελέσασα. καὶ δὴν ἦ-
 θελένα βάλλη λαμπρὰ ἱμάτια. Οὕτε ἐνίφθη τὸ πρόσωπον. Καὶ ἐπαγε
 πολλὰ νὰ κατατείσῃ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ πληρώσῃ ἐκεῖνο ὅπου τῆς ἔταξεν.
 Ἀμὴ αὐτὸς δὴν ἦθελε, ἕως νὰ γηνησῇ, καὶ δευτερον. Λοιπὸν ἐβουλήθη νὰ
 φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὰς συγγενεῖς τῆς, καὶ συμβελάθεισα εἰς πνευματικὴς
 πατέρας. καὶ ἐνάρετος τῆς εἶπασιν νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν ἕως ἄλλον ἕνα χρόνον. καὶ
 τότε νὰ γένη τῆς κυεῖς τὸ θέλημα. Ἐμνε γοῦν, διὰ νὰ μὴ γένη παρῆκος.
 Ἀμὴ ἡγωνίζετο ὡσπερ νὰ ἦτον εἰς Μοναστήριον. Ἐνὶς ὅσον. Ἀρξήθη. Ἐσφορεῖ
 κατασάρκα ράσα τείχινα. Καὶ ἐτέλει, καὶ ἄλλας ἀρετὰς ἀπόκρυφα. Μόνον
 ἡθεῖα τῆς τὸ ἐγνώρισε, καὶ τὴν ἔσποπεν νὰ μὴ φορῇ τείχινα, διὰ νὰ μὴ τις ἐλ-
 θῇ

δη ἀσθένεια. Ἀμὴ αὐτὴ πλέον ἐταλεπωρᾶτο ὑπὸ τὴν λύπης, πῶς δύν-
 ης ἰβόλει νὰ φύγῃ, παρὰ ὑπὸ τὴν πόσλης κακοπάθειαν. Ἐδίετο λοιπὸν
 τῆ θεοῦ καθ' ἑκάστην, νὰ τὴν ἀξιώσῃ τῆ ποθομένου τογλυγορήτερον. καὶ
 οὕτως ἐγένετο. Ἦ γουν ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς νὰ γήυῃ τὸ δεύτερον. καὶ κα-
 θὼς ἐπροσῆυχετο ἔλην τὴν νύκτα τὰ ἑσπέρα τῆ ἀγίου Λαυρεντίου ἱερο-
 μάρτυρος, τῆς ἡλθαι οἱ πόνου τῆς γέννας. καὶ αὐτὴ δὲν ἔπαυε τὰς εὐχὰς, ἀλ-
 λα ἔσεκε γονατιστὴ ὅσον ἐδύνετο. Ἐως οὐ τὴν ἐσφυγξαι ὡξιασώτερον. Καὶ
 μὲ ὀδύνας μεγάλας, καὶ ἀνέκασον βάσαλον ἐγέννησε παιδίον ἀρσενικόν. Τὸ
 ὁποῖον ὡς ἰβαπῆ ἰσθη θυέφυξεν. Ἡ δὲ μήτηρ ἔμεινε μετὰ τὴν γένναν εἰς ὀδύνην
 καὶ ἐκινδύνυσεν ὑπὸ τῆς πόνου εἰς θάνατον. Ἐλθὼν δὲ ὁ ἀνδραστής. Καὶ βλέ-
 πων τὰς τὴν ὀδυωμένην, τὴν ἐσυμπόνισε, καὶ δραμῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔ-
 κλαυε ὡρὸς τὸν δεσπότην εὐχόμενος, νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν χαλεπώτατον
 κίνδυνον. Ἡ δὲ Μελάνη ἤυρε τὸν καιρὸν κατὰ τὸν σκοπόντης ἀρμόδιον. καὶ
 μνηστῶν εἰς ἀγαπᾶ τὴν ζωῆτης, νὰ κάμῃ ἔρπον ὡρὸς κύριον. Νὰ φυλά-
 ξου σωφροσύνην εἰς τὸ ἔρχόμενον. Ὁ δὲ παρὲυθὺς ἔπαξε τῆ θεοῦ. Νὰ τὴν
 φυλάξῃ ἀψευδῆσατα. Τότες ἡ Μελάνη ἀπὸ τὴν χαράνης ἀσόχησε τὴν ἀ-
 σθένεια. καὶ δυναμωθεῖσα ὑπὸ θεοῦ ἠγέρθη τῆς κλίνης ταχύτερον. καὶ
 ἔπερνα καλογερικὰ τὴν ζωῆτης, χωρὶς τινὰ ὀπιμείλαι σώματος. Μόνον
 ἦν ψυχῆτης ἐσθλὴ. Τότες ἐκοιμήθη τὸ μονογήμες, καὶ ποθητόντους θυγά-
 τειον. Ὁ δὲν ἐσυμφάνησεν ὁ ἀνδραστής, καὶ ἐσώκασαι τὸν γλυκὺν ζυγὸν τῆ
 κυρίε, τὸν ἐλαφρότατον. καὶ ἐποθοῦσαι, νὰ ἀπαρηθῶσι τὸν κόσμον. Νὰ
 ὑπάγουν εἰς Μοναστήριον. Ἀμὴ οἱ γονεῖστους δέντους ἄφισαι. Ἀλλὰ ὕστερον
 εὐγαλε ἀπὸ τὸ μέσον πᾶν ἐμπόδιον ἢ ἀνωθεν δύναμις. Μεπατρέπουσα τὴν
 λύπην αὐτῆς εἰς πολλὴν ἀγαλλίασιν. Ὅτι καθὼς ἐμελετῆσαι ταῦτα ἀμ-
 φότεροι. Ἡ δὲν εἰς αὐτοὺς μία εὐδία ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀρρήτος, ὁποῦ οὕτε
 γλῶσσαν νὰ τὴν διηγηθῆ. Οὕτε νοὺς νὰ τὴν καταλάβῃ δύναται. Ἡ τὶς ἐ-
 πλήρωσε τὰς ψυχὰστους τῆς εὐφροσύνης, καὶ χάριτος. Ὅπου ἀπέρριψαι
 εἰς τὸν θεὸν πᾶσαι μέριμναι. Νὰ οἰκονομήσῃ εἰς αὐτὸς καθὼς βούλεται.
 Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανε ὁ πατὴρ τῆς Μελάνης. καὶ ἔμεινε αὐτὴ τῆ λοι-
 πῆ ἀνεόχλητος. Ὁ δὲν εὐγῆκασιν ὑπὸ τὴν πόλιν, ὅταν ἦται αὐτὸς μὲν Χρό-
 νων καὶ αὐτὴ κ. καὶ ἀπῆλθον εἰς τόπον ἡ συχασικὸν, καὶ ἀτάραχον. Τοῖ-
 τον καιρὸν ἔπε λυσσα ἡ νέότης, καὶ ποθεῖ τὰ σωματικά, καὶ ὀπιγεια. Αὐτοὶ
 δὲ οἱ αἰμίμησοι κατεπάτησαι ὅλας τὰς ἡδονὰς, καὶ ὑπολαύσεις τῆς φειρα-
 μένης σαρκίς, δια νὰ ὑπολαύσουν τὴν ἀνεκλάλητον ἀγαλλίασιν. Ὅταν ἔν
 ἔβλεπεν ἡ πάνσοφος Μελάνη τὸν ἀνδραστή, καὶ ἐκλινεν ὡς νέος παρὰ μικρὸν
 ὑπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς μοναδικῆς διαγωγῆς, τὸν ἐσυμβέλευς, καὶ τὸν ἐδιώρ-
 θωσεν. Ἡ γυνὸν αὐτὸν ἔβλεπε νὰ ὀπιμειθῆ τὴν τροφήν αὐτῆ, ἢ τὸν εἰδυ-

μα. Ἡ ἄλλο παρόμοιον. Ἐως ὅτου τὸν ἠφῆρην εἰς τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν τὴν
 ζηλωτὴν, καὶ σωτήριον. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν πλείους ἀπὸ χρυσίον, καὶ
 εἰσοδήματα. Δὲν ἔπαυον κατ' ἐκάστω, νὰ θεραπεύουσι ξένους. Νὰ φιλεῖεν
 πεινῶντας. Νὰ λυτράνωι φυλακωμένους. Νὰ πληρῶνωι τὸ χρεὸς αὐτῶν,
 νὰ τοὺς χαρίζουσι, καὶ χρέηματα νὰ πορεύωνται. Καὶ ἀπλῶς εἰπὲν ὅσοι εἶχαν
 τινὰ λυπλῶ, καὶ συμφορὰν, τοὺς ἐώρτα μισθοῦσαν. καὶ ἐβοηθῶσαν ἐκείνους
 μὲν πρὸς ἀνάρκεια. Αὐτοὶ δὲ δὴν ἐκράτηζαν διὰ λόγουτους τίποτας. Ὁ δὲ
 φθονερὸς διάβολος βλέπωντας ταύτας πράξεις χρυσομιμήτους ἐκάκιζε.
 καὶ παρεκίνησεν ἕνα ἀδελφὸν ὁποῦ εἶχε τὸ Ἀπελιανὸς σεβῆρον ὀνομαζόμε-
 νον. καὶ ποτε μὲν τὸ ἄρπαξεν ἕνα χωράφι. Ἡ καρπὸς δὲ τὸν ἐσωδίαν, ἢ
 χρέηματα. Ποτὲ δὲ τὸ ἔπερνε δὲ τοὺς σκλάβους του. καὶ τοὺς ἐπληρῶνε νὰ
 ὀμύσσω ψεύματα. Πῶς ἦτον ἐδικόντου τὸ ὀδεῖνα ἀμπέλι, ἢ ὄριβολαιον, καὶ
 ἄλλας θηφόρους ἀδικίας τὸ ἔκαμνε. Ἀλλ' αὐτοὶ τὰ ὑπόμνημα ὀλα διὰ τὸν
 κύριον. καὶ ἐχαίρουτα μάλιστα, τὰς συμφορὰς τῆ Ἰώβ ἐν θυμῶμενοι. Μό-
 νον ἐλυτοῦντας πᾶς ἔπερνε ὁ ἀδικὸς ἐκεῖνος τὸν πλοῦτον, ὁποῦ ἐποθοῦσαν
 νὰ δώσωι πτωχοῖς. Ταῦτα μαθοῦσα Βερίνα ἠεὺσε βεβιάτη βασίλισσα,
 εἶχε πόθον πολὺν νὰ τοὺς ἰδῆ. καὶ πολλάκις ἔσειλε πρὸς τὴν Μελάνην πα-
 ρακαλεματα, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Βασίλεια. Ὅθεν διὰ νὰ μὴ φανῆ ὑαφρήφανος,
 πῶς δὲν καταδέχεται τὸν βασίλισσαν, ὑπήγασιν ἀμφοτέροι. Ἡ τὸν δὲ νό-
 μος, νὰ μὴ τοιμήσῃ καμία γυνὴ νὰ εἰσέλθῃ (ἔχουσα τὴν κεφαλὴν σκεπασμέ-
 νῶν) εἰς τὰ βασίλεια. Αὐτὴ δὲ τὸ μὲν πολιτικῶς νόμος καταφρονήσασα. Τῆ
 δὲ μακαρίε Παύλε τὴν ἐντολὴν ἀπαρράλκτως φυλάττουσα, ἔτα τὴν κε-
 φαλὴν ἔξεσπέτασεν. Οὔτε τὰ βράσατις τὰ πεινχρὰ ἠλλάξεν. Ἀλλὰ ἔτας
 εὐτελέστατα ἐνδεδυμένη ἀπῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια. Χωρὶς νὰ κητάξῃ τίπο-
 τας δὲ τὰ πολυτιμα πράγματα, ὅτῃ ἦσαν ἐκεῖ. Μόνον ὑπήγε μὲ τὸν Ἀπε-
 λιανὸν ἐκεῖ ὅτῃ ἐκάθετο ἡ βασίλισσα. Ἡ τις βλέψουσα τσαυτῶν ταπει-
 νωσιν, ἐσुकώθη δὲ τὸν θρόνον διὰ εὐλάβειαι. καὶ τὴν ἐκάθισε πλησίον της,
 θωμάζουσα τὴν εὐτέλειαν τῆ ἐνδύματος, καὶ τὴν ἐπαίνεσε λέγουσα. Ἀπὸ
 πολλὰς ἠκουσα τὴν καλὴν φήμην ἡδὲ θεϊκῶν σου πράξεων. καὶ εὐχαριστῶ
 τὸν κύριον, ὅτῃ ἠξιώθηκα νὰ σὲ δὲπλαύσω. Μακαρία σύ, ὅτῃ ἐμακαρίσθης
 δικαίως δὲ τὸν κύριον. Ταῦτα καὶ ἔτερα λέγουσα ἠγέρθη πάλιν δὲ τὸν
 χρυσὸν θρόνον. Καὶ τὴν ἐνηγάλισε, καὶ κατεφίλει μὲ πολλὴν εὐλάβειαι,
 καὶ κατὰ ὕξιν, καὶ τῆς ἔταξε νὰ κάμῃ εἰς τὸν Σεβῆρον ἐδικήσιν, διὰ τὰς
 ἀδικίας ὅτῃ τοὺς ἔκαμν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Κάλιον νὰ μῶς ἀδικῶσι,
 δέπωνα, παρὲξ ἡμῶς νὰ ἀδικήσωμεν, καὶ ὄρθακα τὴν βασιλείαν σου μὴ
 τὸν πειράξῃτε τίποτας. Ὅσα ἐπῆρην ἕως τῶρα, ἄς εἶναι συχωρημένος. Μό-
 νον μῆμας πειράξῃ πλείον, καὶ κάλιον νὰ τὰ δώσωμεν ταῖς πτωχοῖς, παρά
 νὰ

τά τὰ πέραν ἐκείνος ἄδικα. Ἐπήρασι λοιπὸν βασιλικὴν ἔφεσιαν, νὰ σωθῆ-
 σου ὅλας τὰς τὰ ὑπάρχοντα. Νὰ τὰ κάμωμι καθαῖς ἐβελουταν. Οὐ μόνον
 δὲ ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην ἔχασι πλεῖτον ἄπειρον. Ἀλλὰ εἰς πολλὰς ἄλλας
 πόλεις τῆς Ἰταλίας. Εἰς τὴν Σικελίαν χωράφια ἀμέτρητα. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν
 φερασόπρα, καὶ εἰς τὴν Βρετανίαν θυμασιώπρα. Τὰ ὅποια ὅλα ἐπέλησε, καὶ
 τὰ ἡγήρασαν οἱ ἄρχοντες, διὰ τὴν ἐπαρκαλίσειν ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ λυθῶ-
 θῆ ἡ μακαρία διὰ πολλὰς φροντίδας, καὶ μέριμνας. Διατί ἔχασι τόσα σε-
 κέρη, ὅπῃ δέντες ἐφθασιν ἄλλος εἰς τὸν πλεῖτον, εἴμῃ μόνον ὁ Βασιλεὺς, καὶ
 αὐτοκράτωρ. Ὅτι τόση ἰσοδία τῆς ἐρχετο. Ὅπῃ εἴαν τὸ εἶωθ, θελυσιν εἰπέν
 τῆς πῶς λέγω φράγμα ἀπίσθυσεν. Ἀλλ' ἐγὼ πῆρξα, καθὼς πολλοὶ
 ἐμαρτύρησαν, λέγοντες. Ὅτι δεκά μισθὰς λύτραις χρυσοῖς, ἴπον
 καὶ αὐτὰ Χρῆσιον ἢ ἰσοδίατες. Ὅπῃ κάμνεσι, πέρα Φλωριά ἐκ τῶ Μιλῶνια, καὶ
 ἔξακυσίαι πεσάρακοντα χιλιάδες. Τὰ ὅποια ὅλα θραμίεισαν ἐλεημοσύ-
 νῳ οἰτρεισμακίμοι. Ἡ δὲ οἰκία, ἤγειν τὰ ἰσπίτιατες ἴται τῶσον πλε-
 σια. Ὅπῃ δὲν ἐδωμήθη τινὰς Ρωμῶνας νὰ τ' ἀγοράσῃ. Ὑστερον δὲ ὅπῃ ἔ-
 κασαν τὴν Ρώμην οἱ Βάρβαροι. Τὰ ἐπέλησαι διὰ ὀλίγον τίποτας, καὶ τὰ
 ἔδωσαν, καὶ αὐτὰ εἰς τῆς πέντας. Ἐβέλιτο δὲ ἡ μακαρία Μελάνη, νὰ χα-
 εῖσῃ τῆς ἀδελφῆς τῆ βασιλείως μερικὰ διὰ τὰ χρυσάτης σολίδρα. Ἀλλ'
 αὐτὴ δὲν ἴδελισι λέγασα. Ὅστις λάβῃ διὰ λογεσας τίποτας, λογίζεται
 Γέροσυλος. Ἐπειδὴ ταῦτα τὰ Θεῷ ὀφειράθησαι. Μετὰ ταῦτα ἀπέλυσεν
 αὐτὴν ἡ βασιλίσα, καὶ ἔσειλε τὸν φραπόσιτον μὲ πολλὰς Εὐίχες, νὰ τὴν
 σωδοῦσιν ἕως τὸν ὄκοντες.

Ἐδίδαν οὖν κατ' ὄρας τοῖς θεομένοις ἀδελῶς, καὶ ἄφθονα τὰ ἀργύρια.
 Τῶσον ὅπῃ δὲν ἔμεινε χερδὸν χώρα, καὶ ἔθνος, ὅπῃ νὰ μὴν ἔλαβεν εὐεργεσί-
 αι διὰ λόγετες, καὶ καθολικὰ ὡς ἄν ἕνας ποταμὸς ἔβριχεν ἢ ἐλεημοσύνη-
 τους, εἰς ὅλλω τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασαν. Ἡ Σοινίκη. Ἡ Συρία ἢ Αἴ-
 γυπτος, καὶ παρ' ὀλίγον ὅλη ἡ οἰκουμένη εὐργετήθη διὰ λόγετες, ἀλλὰ καὶ
 νησιὰ ἀπέραμα ἠγόρασαι διὰ τὸν Βασιλέα, καὶ νὰ ἔχασαι εἰς ἀγίους ἀν-
 θρώπους, καὶ τὰ ἐγέμισαν Μοναχῆς, καὶ Καλόγραις, καὶ ἔκτισαν Μονασή-
 ρια, καὶ ὅλας τὰ πολύτιμα ἱμάτια, καὶ τὰ ἀσινικὰ ἀπαιτὰ ἀφίρωσαν
 εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ ἔκαμαν σολισ δρα. Ἐπειτα ἀφ' ἰδωσαι ὅσα
 ἔχασιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὑπῆρασι καὶ εἰς τὴν Σικελίαν. Ἐνα μὲν διὰ τὰ
 δάσωσι, καὶ ἐκεῖνα, ὅπῃ ἔχεσῖαζαν. Ἄλλο δὲ καὶ διὰ νὰ ἴδωσι τὸν ἀγιώ-
 τατον Παυλίον, τὸν πιδματικόν τους πατέρα, καὶ ἄξιον ἀρχιερέα. Ἀφ' ἑ-
 γοῦν ἐμίσθυσαν διὰ τὴν Ρώμην, ἐπήρασι ὅ ἑπαρχος τὰ σπῆτάτους, καὶ ὅ-
 σα φράγματα τῆς ἐπόμειναι ὡς φιλαργυρος. Ἀλλὰ παρ' οὐδὲν τὸν ἦρασι
 ἐδωμὸς τῆ Θεῷ. Ὅτι ἴσοντας νὰ γένη πῆνα ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, δὲν εὐρί-

σκειτο ψωμί εις τὴν ἀγοράν. Ὁ δὲν ἰδυμάθησαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔδραμν ἀπάνωτου ὄλον τὸ πλῆθος, καὶ ἐφόδισαν βιαίως τὸν ἄθλιον. Καὶ πάλιν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔδραμα βάρβαροι. Καὶ ἐρήμαζαν ὅσα ἦσαν ἕξω τῆς πόλεως. Εἰς πόσον ὅπῃ ἐφάνηκεν. Ὅτι θέλημα Θεοῦ ἦτον, καὶ ἐμοίρασαι τὸν πλεοντοὺς πρότερον οἱ μακάριοι, καὶ τὸν ἰησαΐεσαν εἰς τὸν ἕραν, ὅπῃ δὲν ἠμπορῆν ἀπ' ἐκεῖ νὰ τὸν κλέψωσιν.

Αἶψά δὲ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Μισιάν ἠγουν τὴν Σικελίαν, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Λιβύην, καὶ Καρχηδόνα, ἐσκαύθη μεγάλως, καὶ ἄγριος αἰεμος. Καὶ τοὺς ἐπιείραζεν ἡμέρας τινάς, καὶ ἐκινδύνωσαν τόσον. Ὅπου ἐγνώρισεν ἡ μακαρία μελάνη, πῶς δὲν ἦτον Θεῶ θέλημα, νὰ ὑπάγην ὅπου ἐβούλουταν, καὶ προσάσει τοὺς ναύτας νὰ μεταφέρωσι τ' ἄρμενα, νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ ὅπου ἐφόλει ὁ ἄνεμος. Λοιπὸν ἀρμυρίζοντες ᾤρημα, ἐφθασαν εἰς μίαν νῆσον. Τὴν ὅποιαν ἐκέρσωσαν βάρβαροι, καὶ πολλὰς ἀνθρώπους ἀδραστε, καὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας ἐσκάβωσαν, καὶ ἐζητήσαν ἅςον χρυσίον, νὰ δώσωσιν ὀπίσω τὰς αἰχμαλώτους. Εἰ δὲ καὶ δίντες δόσωσιν ταχέως τὰ χηρήματα, αὐτὲς μὲν νὰ κόψωσιν, καὶ τὴν νῆσον νὰ καύσωσιν. Οἱ δὲ νησιῶται ἦσαν πτωχοὶ, καὶ δὲν εἶχασιν νὰ δώσωσιν τόσα ἀργύρια. Ἀλλὰ ὁ παντοδύναμος Θεὸς τὲς ἐπειλε θαυμασίως βοήθειαν, διὰ νὰ μὴν ἀπολιθῶσιν ἄδικα. Ὅτι ἡ ἀγία τῆς ἔδωσε πλειστότερα ἀπὸ σαζήθησαν, καὶ ἐμόνον τὸ χρυσίον, ὅπῃ ἐπῆραν οἱ βάρβαροι ἔδωσαν. Ἀλλὰ ἀψὲς ἐλύξωσε τὰς αἰχμαλώτους, τὰς ἐχάρισε, καὶ φλοεῖα χρυσὰ περτακόσια. Ἐτι δὲ καὶ ἄρτους, καὶ ἔτρα βρώματα, διὰ νὰ εὐφρανθῶσιν, νὰ ἀσοχήσωσιν τὰς θλίψεις, καὶ συμφορὰς ὅπῃ ἔπαθον. Ταύτην τὴν ἀναγκαίαν ἐλεημοσύνην ποιήσαντες οἱ μακάριοι, ἐπλόσαν χωρὶς λύπην πλεον, ἀλλὰ μὲ ἀερα γλυκύατον, καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν Καρχηδόνα, καὶ ἔδωσαν, καὶ ἐκεῖ ἐλεημοσύνην χωράφια, καὶ χηρήματα ἄμειξα. Ἀλλὰ μὲν ἀφιερῆντες εἰς Ἐκκλησίας, καὶ Μοναστήρια, καὶ ἔτρα εἰς πτωχοὺς ὀχμερζόμφοι. Ἐμειναν δὲ εἰς μίαν χώραν θαυμάσιον εἰς τὴν ὅποιαν ἦτον ἕτας πνευματικὸς ἐνάριτος, καὶ γραμματισμένος, τὴν κλησιν Ἀλύπιος. Εἰς τὸ Μοναστήριον τῷ ὅποιον ἐπόμεναν μελιπῶντες τὰ ἰερά λόγια, καὶ χαρίζοντες εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν πολὺ χρυσίον, καὶ εἰσοδήματα. Ἐπίσαν δὲ ἐκεῖ εἰς τὰ ὅσα τῆς μονῆς ἐκείνης ἀλλὰ δύο Μοναστήρια. Τὰ ὅποια ἐπρούκισαν μὲ εἰσοδίας, καὶ χηρήματα πρὸς αὐτάρκειαν. Καὶ εἰς μὲν τὸ ἕνα ἑκατοῖκησαν ἄνδρες ὀγδωήκοντα, καὶ εἰς τὸ ἄλλο γυναῖκας ἑκατὸν, καὶ ἑξήκοντα.

Εἰς τὸ ὅποιον ἔμεινε, καὶ ἡ μακαρία μελάνη, καὶ δὲν ἡ θέλησε νὰ γένη ἡ γαμῖνη, καθὼς τῆς ἐπρεπεῖ ὡς εὐχμητέρα πάντων, καὶ πλεσιώτερα, καὶ γραμμα-

ματισμένη, ἢ πάνσοφος. Ἀλλὰ ἐπροφασίσῃεις ταῖς ἀδελφαῖς, ὅτι τὴν ἐδέκταν μετα δακρῶν αἰς εὐεργέτην, καὶ δέωσιναι, νὰ τὰς ποιμαίῃ. Καὶ ἔλεγχῃ. Ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ φροντίδα, καὶ μέριμνα.

Οὕτω λοιπὸν τὸ εὐλογημένον ἀνδρόγυνον ἀπερίριψαν ὄλοντους τὸν πλοῦτον εἰς χεῖρας πενήτων διὰ τὸν Κύριον, καὶ ἔμειναν ἀκτήμονες, διὰ νὰ ἀπολαύσων ἄλλον πλοῦτον. Ὅπου νὰ μὴν ἠμπορῇ τινὰς νὰ τ᾽ ἔλθῃ πώποτε. Ἐνῆσθε δὲ ἡ ἀγία διὰ ὅλα τὰ ἡθροικὰ βρώματα, καὶ μόνον ὅταν ἐκλινε ἑσὺς τὴν δύσιν ἢ ἡλιος ἔτραγε μίαν φοράν τὴν ἡμέραν, τροφήν ὀλίγην σκληράν, καὶ ἄχρησον. Σπανίως δὲ ἔβανεν ὀλίγον λάδι εἰς τὸ μαγέρισμα. Ἀμὴ κρασί δὲν ἔπιεν ὀλοτέλα. Ἀλλὰ μόνον ὕδωρ μετὰ μέλιτος, καὶ εἰς μὲν τὴν ἀρχὴν ἔτραγε μίαν φοράν τὴν ἡμέραν. Ἐπειτα καθὲρ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ὕστερα μόνον μίαν φοράν τὴν ἑβδομάδα, καὶ πάλιν δὲν ἐχόλαζεν διὰ τὸ ἐργόχειρον. Ἀλλὰ ἔγραφε τὴν πενθήμερον ἡμέραν. Ἐπειδή ἦτον ἐκλεκτὴ καλλιγράφος, καὶ ταχυγράφος θαυμάσιος, ὅτι δὲν ἔγραφεν ἄλλος τις εὐμορφότερα καὶ γλυγορήτερα, καὶ ποτὲ δὲν ἀδέησεν διὰ τὸ ἐργόχειρον. Ἀλλὰ μετὰ πολλὴν φροντίδα ἐγραφε τὸ πενθήμερον τῆς ἡμέρας. Ἐπειτα ἀφ᾽ ἧς ἔθελε κεραθεῖ ἡ χεῖρα τῆς, ἀιάνθωθεν ὅσον ἐδύνετο, καὶ πάλιν ὅταν ἰβαρύνονταν οἱ ὀφθαλμοὶ διὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Ἀκροάζετο ἀγίον ἀνδρῶν ὀμιλίας. Ἦ ἐπροσηύχετο. Τὴν δὲ ἐνύκτα μόνον δύο ὥρας ἐκοιμᾶτο κατὰ γῆς, εἰς ἓνα σάκκον τείχιον τὴν δὲ ἐπίλοιπὴν ἐνύκτα ἀργύπνα, καὶ ἔλεγχῃ ὅτι πρέπει νὰ ἀργυπνῆμεν πάντοτε. Ἐπειδὴ δὲν ἤξεύρομεν, κατὰ τὸν δεσποτικὸν λόγον, ποῖαν ὥραν ὀκλήπης ἐρχεται, καὶ εἰς τὸτο ἐδιδάσκει τὰς παρθένας, νὰ μάχωνται τὸν ὕπνον, ὅσον ἰδύνεσταν, καὶ ποτὲ λόγος ἀργός νὰ μὴν εὐγῇ διὰ τὸ σῶμα τῆς. Ἦ ποσῶς νὰ γυλάσκωσιν. Οὕτω νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λογισμοῦ ἀτόπος. Πολλάκις δὲ ἐνήσυνε, καὶ τὴν Κυριακὴν, καὶ μόνον πᾶσαν ὀγδῶν ἡμέραν ἔτραχε. Ἀμὴ ἡ ἡγεμένη τὴν ἐσκοφε. Λίγησα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὴν δεσποτικὴν ἡμέραν ἴσιν μετὰ τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ νὰ μεταλαμβάνῃ βοφῆς, καὶ ἐλαῖς ὀλίγη, εἰς δόξαν Θεοῦ. Ὅθεν ἡ ἀγία ἐκοφε, καὶ εἰς τὸτο τὸ θέλημα τῆς. Διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν Παύλε τὸν λόγον λέγοντος. Πείθεσθε τοῖς ἡγεμένοις, καὶ τὰ ἔξῃς. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ ἰκανῶς τὰς ἀρετὰς τῆς μακαρίας ἐκείνης. Τὴν κακοπάθειαν. Τοὺς κόπους, καὶ πόνας τὸ τῆς ἀναγνώσεως σύντονον. Τῶν ἀναγνωσμάτων τὴν ἔρευναν, καὶ τὰς λοιπὰς φιλοθεοῦς πράξεις, καὶ ἐργασίας τῆς. Ἐγραφε δὲ καθ' ἑκάστην ὡς εἰπωμεν, καὶ ὅσα ἐκέρδιζεν διὰ τὸ γράψημον, ἐδίδε τοῖς πτωχοῖς. Πολλάκις δὲ ἐργάζετο, καὶ κανένα ἐνδυμα, καὶ τὸ ἐχάριζεν ἰσχυμένον ἀνθρώπων. Διὰ νὰ ἀφιερώται τὸ ἱερὸν εἰς τὸ πόνον ἱερόν, καὶ ἄγιον. Ἐκοπίασε πολλὰ εἰς τὴν θεῖαν ἀνάγνωσιν, καὶ ἐξόχως τὴν παλαιάν, καὶ νέαν δια-

θίκλω, τρεῖς φορές τὴν χρόνον ἀνέγνωθε. Καὶ ὅλας τὰς ἀκριβὰς αὐτῆς
 μαρτυρίας, καὶ ἀφελίμως, ἐφυλαττεν εἰς ἐπιθύμησιν. Καὶ τὰς ἔσειλε,
 καὶ γραφικῶς εἰς διαφόρους τόπους διὰ πολλῶν ἀφέλειαι. Ἡ ἕσπερ δὲ καὶ
 τὴν ἐλλεικτικὴν γλῶσσαν πῶσον καλά, ὅπου τὴν ἐσωτύχουεν ὡς καὶ τὴν
 Ἰταλικὴν τῆς πατρίδος τῆς, καὶ δέντω ἐπέκαζαι οἱ ἀκούοντες, ἵταν ὁμί-
 λει τὴν γλῶσσάμας, πῶς ἦτον Ρώμαία. Ἀλλὰ τὴν ἐνόμιζον ἑλλενα.
 Εἶχε δὲ ζῆλον πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνείκασον, καὶ ἰαουδαίαν ὅσον ἐδύνητο με-
 ἔργα, καὶ δῶρα, καὶ λόγια, νὰ ξαβίξῃ τοὺς νέους, καὶ τὰ κοράσια πρὸς
 σωφροσύνην, καὶ ἄσκησιν. Τὲς δὲ Σαμαρείτας, καὶ ἑλλήνας ἐδίδα-
 σκεταισφόρος, καὶ τὲς ἀθήνα εἰς τὴν εὐσέβειαν. Οὕτως αὖν ἡ μακαρία
 ὡς σοφὸς ἀλλεὺς τὰς ψυχὰς τῆς ἀνθρώπων ἐφέρουεν. Ἐκτίσει δὲ καὶ μίαν
 κιβωτὸν ξυλίην μικρὰν σεπὴν μὲν τόσον, ὅπου δὴν ἐδύνητο, νὰ γυρίσῃ
 ζερβὰ, ἢ ἀρισερά. καὶ χαμιλὴν ὅσον δὴν ἠμπορεῖ νὰ σαθῇ ὄρθιος.
 Εἰς ταύτῃ ἐσφαλίθη, ὡς εἰς τὸν τάφον. Ἀφῆνισα μίαν μικρὰν θυρίδα.
 Ἀπὸ τὴν ὁποία ἐλάλει ὀλίγα ῥήματα. Ἡ δὲ μητέρα τῆς, ἵτον ἀντάμα
 μετ' ἐκείνης συνοδοιπόρος, ποιητοπόρος, καὶ σωτηρίας αὐτῆς, καὶ πολ-
 λὴν ἀφέλειαι ἔλαβεν ὑπὸ λόγου τῆς. Ὅθεν ἐκράζτο μακαρία, καὶ τὸν
 Θεὸν ἐδίδαξεν. Ὅπου τὴν ἔξισσε, νὰ γυρίσῃ τοῦτον θυγάτριον. Ἡ τις
 εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετὰς δικαιοσύνης εἰς τὴν λόγου τῆς. Ἐξαίρετας δὲ εἶχε
 τὴν ταπεινώσιν, καὶ μετ' ὅλον ὅπου ἦτον καθαρὰ, καὶ ἁμωμος, δὴν ἐμέ-
 τρα τὴν λόγου τῆς διὰ τίποτας. Ἀλλὰ εἶχε σωτηριεμμένην, καὶ ταπει-
 νὴν τὴν διάνοιαν, ὑπὸ ὅλας πρὸς ἀμαρτωλὸς φείσασθρον. Ἐκομῆκε
 λοιπὸν ἐπὶ τὸν χρόνον εἰς τὸ ῥηθὲν Μοναστήριον. Καὶ ποτε τῆς ἔλθε λογισμὸς,
 νὰ ἰδῇ τὰ ἱεροσόλυμα χάριν προσκυώσας. Εἰσελθόντες λοιπὸν εἰς τὸ
 πλοῖον ἐπλευσαι, μετ' ὅλον Ἀπελιπὸν, καὶ τὴν μητέρα τῆς. Καὶ δὴν ἐπῆραν
 ἕξοδον. Μόνον ὑπὸ τὰ χρεαζόμενα ὀλίγα ὑπαρῆματα. καὶ ὅφθ' ἐφθασαν
 εἰς τὴν ἁγίαν γῆν, ἡ μακαρία ἀσθῆσεν. Ἀμὲν πάλιν ἐγέρθη μετ' ὅλον
 θείαν βοήθειαν, καὶ ἀπελθούσα εἰς τοὺς ἁγίους τόπους ἐπροσκύνησεν ἅπαν-
 τας. καὶ συνωμιλήσασα μετ' ὅλον τοὺς ἀρετέους ἀνθρώπους ἔδωκε, καὶ
 ἐπῆρε πολλὴν ἀφέλειαι. Ἐκαλλιγράφει λοιπὸν, καὶ ἐκεῖ. Καὶ εὐγανε
 τὴν ζωοτροφίαν τοὺς. καὶ τὸ βραδὺ ἐσφαλίξτο εἰς τὸν ἅγιον τάφον καὶ ἔως τὴν
 ὥραν τῆς ὄρθρου προσήχητο. καὶ τότε ἀφῆκεν ἡ δειλὰ ἐλθεῖν, νὰ ἀναγνω-
 σοῦν τὴν ἀκολουθίαν οἱ ἀδελφοί, μετὰ τὴν δοξολογίαν ἀνεπαύετο. Ἐπει-
 δή δὲ εἶχεν ἀκόμι μερικὸν ὑπαρῆμα εἰς τὴν Ρώμην, ἔσειλε πιστὸν ἀνθρώ-
 πον, νὰ τὸ πωλήσῃ, νὰ τὴν πέμψῃ οὐκὶ τὰ ἀργύρια, καὶ ἔπος ἐποίησε. Τὰ ὁποία
 ἄλλα μὲν ἐμοίρασεν εἰς πέντητας. Ἀλλὰ ἔδωκε τῆς μητρός τῆς. (Τὴν ὁποία
 ἀφῆκεν ἐκεῖ διὰ τὴν ἡγόντισσα) νὰ τῆς κτίσῃ κελλίον εἰς τὸ ὄρος τῆς ἑλεάν.

Τὰ δὲ ἐπίλοιπα ἐπήρασι μὲ τὸν Ἀπελιανόν. Ἐὐπήγασιν εἰς Αἴγυπτον, διὰ
 τὰ ἰδέσθαι καὶ τοὺς ἐκείσε ἀγίους, τὰ τοὺς δάσωμαι βοηθεῖαν. Ἀφ' οὗ γοῦν ἐγύ-
 ρισαι πολλά ἀσκητήρια, ἦσαν ἓνα ἀνδρα μέγαλον εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ
 ὄντας θαυμασίον, καλοῦ μὲνον Ἡφιστίωνα. Τῆτον ἐδιδουτῶνα δὲ ληθῆ ἰλι-
 μοσύνην. καὶ δὲν ἠθέλησεν. Ἡ δὲ ἀγία ἐκίταξεν ὅλον τὸ κελλίον. Ἐ δὲν ἦσαν
 ἄλλο τίποτας παρὰ μίαν ψάθυον ὅπερ ἐκοιμάτο. Ἐ μίαν σπουδα ὅπερ εἶχεν
 ὀλίγον ἄλας. Εἰς αὐτὸ γοῦν ἐβαλε καμπόσον χρυσίον. καὶ τὸ ἐκίτασε μὲ τὸ
 ἄλας, τὰ μὲ τὸ ἔρη ἕως τινὰς ἡμέρας. καὶ ἔπειτα λαβόντες συχώρησιν ἀναχώρη-
 σαν. Ὁ δὲ ὀσιος ἀπὸ θεῖαν χάριν, ἢ καὶ ἀπὸ τὴν γνώσει του ἐπέκασε τὴν ὑπό-
 θεσιν. καὶ λαβὼν τὰ χεῖματα ἔδραμε σπερδαίεις, Ἐ τοὺς ἐφθασε, μακρόθεν αὐ-
 τοῖς φωνάζοντας. Ἐ παρέτε τὰ χεῖματα, καὶ δέντα χρειάζομαι. Οἱ δὲ ἀπεκεί-
 θησαν. Δύστα ἄλλε τινὸς ὅποιος τύχη. Λέγει τους ὀσίου. Ἐ δὲ ὄναι ἐρημος
 καὶ δὲν λαχέει τινὰς. Μόνον ἐπαρέτε τὰ διά γὰ πῶν θεῶν. Νὰ μή με συγχύ-
 ζεσιν. Ὁ τὰ εἶδεν οὐδ' ὀσκητὴς, πῶς δὲν ἠθέλων τὰ παρούσι τὰ ἐρίψω
 εἰς τὸν ποταμόν. Ἐ ὑπέσπερε. Οὐ μόνον δὲ ἔτε τον τὸν θαυμασίον Ἡφιστίωνα,
 ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς εὐρήκασιν, ὅπερ δὲν ἐδιδουτῶνα χάλεισμα. Ἀ μὴ
 ἐφοῦσαν ἀπὸ τὸν χρυσὸν ὡς ἀπὸ ὄφεις οἱ τρισμακάριοι. Ἀναχώρησαντες ἐν
 ἀπ' ἐκεί, ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς νητρίας, τὰ ἐπιπέ-
 ψουσι τοὺς ἀγίους πατέρας. Ἡ γοῦν τὸν Ἀββᾶ Παμβῶ. Σεραπίωνα. Παφ-
 νούτιον. Ἰσίδωρον τὸν Ἐπίσκοπον Ἐρμοπόλεως. καὶ τὸν ἅγιον Διδόσκορον Ἐ εἰς
 ταύτην τὴν ἐρημον ἐσαμάτησε μὲ τ' αὐτὸς μῆνας ἔξη. Διὰ τὰ ἰδῆ ὅλους τὸς
 ἀσκητὰς τῆς ἐρήμου Ἐ πειτα ἀφῆ τοὺς ἐξώρεισεν ὁ ἐπαρχος τ' Ἀλεξανδρίας
 Ἐ παλαισίνης οὐ μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ Ἐ ἄλλες τὸν ἀριθμόν. εἰς τὸς ὅποιος
 ἦσαν ἀρχιερεῖς ἱβ. ἠκολούθησεν αὐτοὺς ἡ ὄσια Μελάνη, μὲ τοὺς ἀνδρώπε-
 τῆς. καὶ τοὺς ὑπρέτα εἰς ὄλας τὰς χεῖρας ἐξοδιάζουσα ἀπὸ τὸν πλετον αὐ-
 τῆς. Ὁ δὲ ὑπρέτης τῆ ἐπαρχε τὴν ἐμποδίζει. Ὁ δὲν μὴ δυναμένη τὰ τοὺς
 ὑπρετᾶ φανερὰ, ἐνδὶ δὲ ἀνδρικὰ φορέματα. καὶ τὸς ἔσπερε. Τοῦτο μαθῶν
 τῆς παλαισίνης ὁ σύμβουλος ἐπρόσαξεν τὰ τὴν δείρην, τὰ τὴν φυλακώσουν.
 Διατὶ δὲν ἠξέυρε τίς ἦτον. Ἡ δὲ ἐμνήσιν αὐτὰ τίνος ἦτον γυνή, Ἐ τίνος συ-
 γάτηρ. Ἀ μὴ διὰ τ' ἀγάπῶν τῆ χεῖς ἦτον ἐνδεδυμένη ποσον πειχρὰ δια-
 ταπείνωσιν. Ὁ δὲ σύμβουλος ταῦτα ἀκούσας. Ἐ φοβηθεῖς ἀπέλυσιν αὐτὴν
 ζητήτας συχώρησιν. καὶ τῆς ἔδωκεν ἄδειαν, τὰ βοηθᾶ τὸς ἀγίους ὡς ἠθέλε.
 Ἐ ἔπειτα τοὺς ὑπρέτησιν ἕως ἐ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν οἱ ἅγιοι μὲ βα-
 σιλικὸν φρόσαγμα. καὶ ἔσπερε πᾶς ἓνας εἰς τὸ κελλίοντε.

Τότε Ἐ ἡ ἀγία ἀφότις ἐπίσκεψεν ὅλους τῆς ἀσκητὰς τῆς νητρίας, Ἐ εἰσύ-
 ναξεν ἀπὸ καθ' ἓνα τὸ ἀνθος τῆς ἀριτῆς αὐτῆς ὡς ἐπιμελῆς μέλισσα, ὑπέσπερε
 πλήρης ἀγαθῶν μὲ τὴν σωσθῆσαν αὐτῆς εἰς Ἰεροσόλυμα. καὶ εὐεῖσκοντες τὸ

κελλίον κτισμένον, ἱκατοίχισεν εἰς αὐτὴν αἰδίδιμος, καὶ ἄρχιζε διπὸ τὰ φῶτα
τὴν ἀναχώρησιν. καὶ ἔσπριε ἰόμενον κατ' αὐτῆς, νὰ μὴν ἴδῃ πλέον τινα εἴτε ἄλλος
νὰ τὴν ἰδῇ ἐκείνῳ. Εἰμὴ μόνον τὴν ἐβδομάδα μία φοράν οἱ τρεῖς ἐτέτοι. Ἡ
μητέρα της, ἔδ' ἑώρα μὲν ἀνδραστῆς, τότε δὲ σωμασκητῆς, ἔεις τὴς ἀγῶνας
κοιωίστε, ἔσὺμποτος. Ἐτι δὲ καὶ ἠ ἀδελφότης. Τὴν ὁποῖαν ἐδίδαξε, καὶ ἐνα-
θέτησε τόσον. Ὁ ποῦ τὴν ἐκατάπεισε. Καὶ κατεφρόνεσεν ὅλα τὰ βιοτικά, καὶ
τὰς ἡδονὰς τῆ σῶματος, καὶ ἐμιμᾶτο αὐτὴν ὡς ἐδύνητο. Εἰς τῆτον τὸν ὀπίπουν
βίον ἐπέρασεν ἡ Μελάνη χρόνος ἰδ'. καὶ τότες ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐπελεύτησεν Ὁ-
δὴν ἔξελεθούσα ἐπαφίασεν αὐτὴν ὡς ἔπρεπε. καὶ ἐκαμῶ ἐκείνον τὸν χρόνον
εἰς ἄλλο κελλίον σκοτεινὸν κλαίεσα καθ' ἑκάστῳ. Νησεύεσα. Καὶ ἀγωνιζο-
μένη ἀδριῶς κατὰ τῆ δαίμονος. Ἀπῆλθε ἐν ἡφίμης εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ
ἔσυναχθησάν ἐ μόνον κοράσια, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες ἀμαρτωλαῖς πρότερον. καὶ
ἔγιναν Μοναχαῖς τὸν ἀειθρὸν ἐνενήκοντα. Αἱ ὁποῖαι ἠλλιώθησαν τὴν καλὴν
ὄντως, καὶ θαυμασῖαι ἀλλοίωσιν. Ἐκτισεν ἐν κελία, ἔεινε κοινόβιον τέλειον.
ἔῆραψεν νόμον. Νὰ μὴ σιωπύχου μὲ ἀἰδρα πώποτε. Οὔτε νὰ εὐχεν διπὸ
τὸ Μονασῆριον. Οὐδὲ νὰ δεχθῆσι δωρεάν τίποτες. Ἀλλὰ μόνον διπὸ τὸν κό-
ποντις, καὶ διπὸ εἰτίεχει τὸ Μονασῆριον, νὰ πορεύονται. Ἐκαμίτους δὲ καὶ
προεῖωσαν ἄλλῳ νὰ τὰς ποιμαίνῃ. Ἐ αὐτὴ ὑπῆρξα ὡς δέλη, διὰ νὰ τὰς
δάσῃ καλὴν ὑπόδειγμα ταπεινώσεως. Ὅταν δὲ ἡ φίλε κανονίσειν ἡ ἡγεμέ-
νη καμίαν, κανόνα βαρῦ, ἔ ὑπέριτρον. Λόγε χάειν νὰ νησεύῃ τόσας ἡμέ-
ρας Ὅταν ἐνώριζεν ἡ ἁγία Πῶς δὲν ἐδύνητο ἡ ἀδελφῆς, νὰ τὸν φυλάξῃ. Τῆς
ἔβαλε φαγῆ εἰς τὸ κελλίον διπικρυφα. καὶ εὐερίσκεσα αὐτὸ ἔτρωχῳ εὐχαρι-
σεῖσα τὸν κύριον, καὶ ἔπριε εἰς ἄλλαις ὑπόθεσις τὰς ἐβοήθα, ὡς πρακτικῆ
καὶ πάνσοφος ὅπε ἦτον. Ἀμὴν περὶ αὐτῆς ἐσκέδαζε νὰ τὰς βοηθᾶ εἰς τὰ
ψυχικά. Καὶ τὰς ἐδίδασκε πολλάκις μὲ τοιαῦτα ψυχοφελῆς αταλόγια. Πρὸ
πάντων φυλάγετε τὴν ψυχὴν καθαρὰν, καὶ παρθένον διπὸ ρυπαρῆς λογισμῶς.
καὶ φιληδονίας ἁλινοήματα. Ἐπειτα ἐγείρισθε εἰς προσόχην τὸ μισούνηκτον.
καὶ ὅταν προσεῖχεσθε, ἔχετε τ' ἔνσας εἰς τὰ λεγόμενα. καὶ μὴ σκεδάξετε νὰ
τὰ περάσετε ὀγλύγορα. Ἀλλὰ ἀργῶς μὲ φόβον καὶ τρόμον ἐσάρμας. Ὅτι
ἐὰν ὅταν σιωπύχῃ τινὰς μὲ τ' ὀπίγειον Βασιλέα, σέκεται μὲ τόσῃν προσο-
χῆν, καὶ ταπεινώσιν. Πόσῳ πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν προσόχην, ὅπου
ὀμιλεῖμεν μὲ τ' φοβερὸν κελίῳ, καὶ Βασιλέα ἀθάνατον; ὀπιμελεῖσθε τὰς
ψυχικὰς ἀρετὰς, ὑπερ τὰς σωματικὰς ἀπεδαιωτέρον, καὶ μάλιστὰ τὴν ἀγά-
πῳ. καὶ ταπεινώσιν. Ὅτι ὁποῖος δὲν ἔχει αὐτὰς τὰς δύο, δὲν σώνεται, ἐὰν
διπικτηῇ διπὸ τ' ἀσιπταί τὴν σάρκατε. Ὅτι καὶ οἱ δαίμονες ἀρηπνῆσι, καὶ
νησεύσι πάντοτε. Ἀλλὰ διὰ τὴν μισανθρωπῖαν αὐτῶν, καὶ κερρηφαῖα ἐγί-
ταν σκότος ἐκ φωτός οἱ τρεῖς ἀλθιοι. Ἡ ψυχὴ εἶναι ὡς μία νύμφη, καὶ αἱ ἀρεταῖς
σολαῖς

ἑσολαίς νυμφαίς, ὅπῃ καλλοπίζεν τὰ μέλη τῆς σώματος. Ἡ δὲ νηθεία εἶναι
 ἑσολισμὸς τῆς ποδῶν. Λοιπὸν κάμνει χρεία, νὰ μὴ ἔχη μόνον τοὺς πόδας
 ἑσολισμένους ἢ νέονυμφος, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὰς χεῖρας, ἕως ὁρατοῦ καὶ
 πᾶσι λοιπαῖς ἀπάρται. Ταῦτα λέγω διὰ τινὰς ὅπῃ βλέπω, καὶ νησιεύουσι
 μόνον σωματικῶς. Ἀμὴ ψυχικῶς δὲν ὀπμιελοῦνται αἱ ἄφρονες. Προσέχετε
 ἀδελφαίμου ὀπμιελέσατα, νὰ μὴν ἀποκλεισθῶμεν ἔξω τῆς νυμφῶνος, ὡς
 μωραὶ, καὶ ἀσύνεται. Ἐχετε τὴν ὑπακοὴν μία πρὸς τὴν ἄλλην. Καὶ μὴν
 ἐπαίρεισθε, ὅταν σᾶς ἐπαινέσιν. Οὔτε νὰ κακίζται ὅταν σᾶς ὑβρίσωσι δι-
 καίως ἢ ἀδικα. Ἐλεγε δὲ αὐταῖς, καὶ τὸ τοῦ ἀληθινοῦ ὑποδεῖμα. Ἀδελφοίς τις
 ὑπῆγεν ἡ ὑποτακτὴ ἕνα φρόνιμον γέροντα. Ὅστις τὸν ἐπρὸς ἄξει, νὰ δειρῆ ἕνα
 ἠδωλον, ὅπῃ ἔσυχαι, καὶ ἦτον ἐν εἰ πλησιόντους. Νὰ τὸ λακτίσῃ, καὶ νὰ τοῦ βρεῖ-
 σῃ. Ὅσπερ νὰ τῆ ἐπίσιν τιποτας. Οἱ δὲ νέος ὑπήκουσε. Τότε τῆ λέγει ὁ γέ-
 ρων. Ἐάν δύνῃσαι καὶ ἐσὺ νὰ ὑπομένης ἀπάραχα, ὡς τὸν ἀνδριάντα αὐτὸν τὰς
 ὑβρεις, καὶ μάστιγας χωρεῖς ἀντιλογίας, σώνεισαι. Εἰ δὲ ὑπαγε ὅπου βούλε-
 σαι. Μὲ τοιαῦτα σοφώτατα λογία ἐδίδασκε τὰς ἀδελφὰς ἢ αἰμύνηςος. Ἐ-
 πειτα ἔκτισε, καὶ Ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἀκύνει λειτουργίαν. καὶ τὴν ἐκαθιέ-
 ρωσε μὲ ἅγια λείψανα. Τὸν ἀπορὸν ἐκῆνον ὁ κατὰ σάρκα μὲν αὐτῆς ὁ μόνος
 γιος, καὶ νυμφίος ἡγαπημένος. Κατὰ πνεῦμα δὲ ἀδελφός τις γιούμερος.
 Οἱ ἀπειλαιὸς λέγω ὁ αἰδιδμος, καὶ ὁ τις Μακάριος, ἀφῆκε τὰ ὑπόσκαυρα.
 Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐράνια. Ἡ δὲ ὁσία ἀπὸ τότε ἠγωνίζετο φειστέρα, μὴ-
 πτω, καὶ ἔλθη τὸ τέλος της. Ἐκαμῆν οὖν εἰς τὸ ἱερόν χρόνους δ. Μὲ νηθείας,
 καὶ προσδύχαις ὅσον ἐδύνετο. Εἶχε δὲ πόθον, νὰ κτίσῃ, καὶ ἀνδρῶν Μονασῆ-
 ριον. Ἀμὴ δύντης ἐπόμεινεν ἕξοδος. Ἐπειδὴ ὅλα πᾶς ἔδωκεν ἔλεος. Ἀλλὰ ὁ
 θεὸς ἐφώτισεν ἕνα ἄρχοντα, καὶ τῆς ἐχάρισεν ἄμετρα χρήματα. Ἐστως ἔκτισε
 τὸ Μονασῆριον. καὶ τὸ ἐπλήρωσε Μοναχῆς, κατὰ τὸν πόθον αὐτῆς. καὶ τὸς ἔ-
 δωκε νόμους πᾶς νὰ πορεύωνται. Ἐπειτα ἀπάνω ὅπῃ ἐμελέτα νὰ ἰδῆ χάσῃ
 διὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὰς φροντίδας. Τῆς ἠλθασιν γράμματα νὰ ὑπάγῃ εἰς
 τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὅπου τὰ ἔσειλεν ἕνα σπυρθεῖος Βυλοσιάνος καλοῦ-
 μένος. Ὅστις ἔγενεν ἑπαρχος τῆς Ρώμης. καὶ ἐπήγχε τότε εἰς τὴν βασιλείαν
 εὐδοκίαν, διὰ ἀναγκάειο ὑποδεσιν. καὶ τῆς ἔγραφε πᾶς εἶχε μεγάλον πόθον,
 νὰ τὴν ἰδῆ, νὰ σιωμιλήσουσιν. Ἡ δὲ ἀγία ἐπόθη μὲν, καὶ αὐτῆ, νὰ ὑπάγῃ διὰ
 νὰ τὸν ὅπῃ ῥέφῃ εἰς τὴν εὐσίβειαν. (Διατί ἦτον ἑλλένιας, μόνον διὰ τὰς ἀνδρα-
 γαδίας, καὶ τὸν πᾶστον του, τὸν ἕκαμα ἑπαρχον.) Ἀμὴ πάλιν ἐδειλία μὴ πως,
 καὶ δὲν ἦτον θεῶν θέλημα, νὰ καταφρονέσῃ τὴν ἡσυχίαν τότε εἰς τὸ τέλος της.
 Νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Βασίλεια. Ἡρώπησε γοῦν εἰς τὸ Μοναχοῦς ἐπαρτίους, καὶ
 τὴν ἔσυμβέβουσα, νὰ μὴν ὀκνεύσῃ. Ὅτι πολλὴν ἀφέλιαν ἕκαμνε. Ἐξῆλθε
 λοιπὸν διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐ ἀπὸ ὅσα κάσρη, καὶ χώρας ἐπέρα-

σεν, εὐγεναι οἰεῖσθαι, καὶ ἀρχιερεῖς αἰμοναχαί, καὶ μονάζοντες, με τιμὴν πολλὴν
 καὶ τὴν ἐπροσκυῶσαι, με πάλω εὐλάβειαι, ὡς περὶ τὰ ἦπεν οὐράνιος. Ὁταν
 οὖν ἔφθασεν εἰς τὴν χαλκηδῶνα, εἰδείλια νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ βυζάντιον νομίζε-
 σα ἄσπερον φράγμα, νὰ εἰέλθῃ εἰς τοιαύτῳ πόλιν πολυάνθρωπον, καὶ
 περιφημονία ἀγχοῦται. Λοιπὸν ἔμεινεν εἰς τὸν ναὸν τῆς πασιδφήμου εὐφρ-
 μίας, καὶ προσήυχετο ἕως τὸ μεσόνυκτον, νὰ τὴν φωτίσῃ ὁ κύριος, νὰ φράξῃ
 τὸ συμφεράτερον. Ἐ τότε εὐγῆκεν εὐαδία θαυμασίος διὰ τὸν τάφον τῆς μάρ-
 τυρος. καὶ ἐγένεσε τὴν ψυχὴν τῆς ὁσίας εὐφροσύνῳ, καὶ ἠδονὴν ἀνεκλάλη-
 τον. Ὁταν θάρρος λαβοῦσα ἀφοῦ ἐξημέρωσεν ἐπέρασεν εἰς τὸ βυζάντιον.
 καὶ ἦν τὸν Βουλοσιανὸν ἀσθενισμένον χαρείως. Ὅστις βλέπων τὸ χῆμα,
 καὶ τὴν μορφίντης, εἰθαύμασε τοιαύτῳ μεταβολὴν παράδοξον. Ὅτι διὰ
 τὴν πολλὴν ἀσκησιν, καὶ κακοπάθειαν, ἦπεν ἡ ὀψις τῆς ἐξαισίον θεάμα.
 Ὁταν διὰ τὴν πολλήν του κατάπληξιν, ἐβόησε λέγωντας. Ὡς Μεγάλη ἰ-
 γαπημένῃ. Ποταπὴν σὲ ἤξωδρα, καὶ πᾶς ἐκατασασθῆς, ἄχρημος, καὶ ἄμορ-
 φος, ἢ φράσω ἀραία, Ἐ πάγκαλλος. Τότες ἡ πᾶνσοφος εὐερισσε τὸν λό-
 γου σου φράσασιν ἀπεκείνατο. Λάβε γοῦν, καὶ σὺ μακάριε, καὶ προσφιλέ-
 σατε θεῖμου ψυχοφελὲς ὑποδείγμα διὰ λόγου κερ. Ὅτι διὰ ἐκαταφρό-
 νου ἐγὼ τὸ πάλω δέξαι, ὅπου ἔχῃ, καὶ πλοῦτον ἀμέτρητον. Νὰ βασανίζω
 τὴν σάρκα μου ἄσπλαγχνα, ἐὰν δὲν ἠλπιζῶ νὰ ἀπολαύσω τὰ μέλλοντα ἀ-
 γαθὰ, τὰ ἀληθινὰ, καὶ αἰώνια. Διὰ τὰ ὅποια οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλὰ, καὶ ἄλλαι
 πολλαὶ θυγατέρες Βασιλείων, καὶ πλείοσι ἀρχόντες, ἢ γιμένεις, καὶ αὐτο-
 κράτες, ἀφῆκασιν τὸ Βασίλειον ὡς εὐμάρατον, καὶ ἀπαρνήθησαν αὐτὰ τὰ
 βόσκα, καὶ μάταια. Διὰ νὰ κληρονομήσω τὰ ἄφθαρτα, καὶ αἰώνια.

Τοσούτον οὖν ἐνοθεύτησε, καὶ εἰδίδαξε τὸν Βουλοσιανὸν ἡ ὁσία, ὅπῃ τὴν ἐ-
 κατῆσε με τὰ πᾶνσοφασθῆς, καὶ γλυκύτατα λόγια, νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀσέ-
 βειαν. Καὶ εἰδωλήθη πλέον μία γυναικα ἀδύνατος, ὑπὲρ τὸς οὖς μεγάλους
 ἀρχοντας, καὶ σοφοὺς διδασκάλους, ὅπου τὸν εἰδίδαξαν πρότερον, καὶ ἐξ ὅρων
 ὁ μέγας Αὐγυστίνος. Ἐ ἡ μήτηρ αὐτῆς τῆς ἀρχοντος, Ἐ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώ-
 μης μένεθισαίς, καὶ ὑποδείγματα διάφορα. Ἀ μὴ ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἰδωλήθη-
 σαι, νὰ κατορθώσασιν τίποτας. Μόνον ἡ μακάριε Μελάνη τὸν ἔφερεν εἰς τὸ-
 στον (συνεργήσῃς τῆς θείας χεῖρες) ὅπῃ ἔκλαιε πικρῶς τὴν προτίρατον ἀγνω-
 σίαν συλλογισθῆναι. Ὁταν ἀφότις τῆς ἐκατήχησεν ἰκαίως, καὶ τῆς ἐσπέρωσεν
 εἰς τὸ ὀρθόδοξον πίσιν. Ἀ πῆλθον εἰς τὸ ἅγιον πρόκλον, ὅπῃ ἦτον τότε Ἀρχιε-
 πίσκοπος. καὶ ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτῆς. καὶ ἔπειτα μετανοήσας ἐξ ὅλης καρδίας τὰς
 ἀμαρτίας τε, παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας θεῶν, ὀλίγας ἡμέρας ὑστέρῃ. Ἐ τῆς
 ἔσυναεῖθησεν ὁ θεωότης, με τὴς ἐρτάτας τῆς ἐνδεκάτης ὥρας εἰς πολυέλεος.
 Πρῶτον καλὸν ἐν ὅπῃ ἐκαμῆν ἡ ἀγία ἐκεῖ εἰς τὸ Κωνσταντινέπολιν ἦτον ἐπὶ τοῦ

Νά ἔπις ῥέψῃ πρὸς Θεογνωσίαν μὲ εὐκολίαν τὸν Θεῖοντος. Δεῦτερον ἦτον τότε φυτρωμένη εἰς τὸν καλὸν σῆτον τῆ καταπραμένου, καὶ δυασιβῆς Νεσορίου ἡ αἵρεσις. Εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν βυθισμένοι ἀμίτριτοι. Καὶ ἡ ἀγία ἔκαμε τοιαύτου διάλεξιν μὲ τοὺς αἰρετικῆς, ὁποῦ τοὺς ἐνίκησε μὲ τὴν σοφίαν τῆς λόγωντης. Ἐδέλυσε ὡς ἰσὸν ἀράχνης τὰ ἐκείνων φλουαρίσματα μᾶλλον εἰπεῖν ἢ σοφίσματα. Ἡρωτῆσαν ἐν αὐτῇ οἱ ἡπατημένοι εἰς ταύτῃ τὴν αἵρεσιν. Καὶ τοὺς εἰδάσκε ἐπιμελῶς, καὶ κατωδήγα πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν ὁ πονηρὸς διάβολος τοιαύτῃ ἀιχύνῃ μὴ ὑποφείρωντας, ἐμεταμορφώθη, καὶ ἐνδυθεὶς μαύρῃ φορεσίᾳ, καὶ ἄχρημον. Ἐδειχεν ὡς ἀνθρωπος ὁμισάνθρωπος, καὶ τὴν ἐφοβέρισε διωπᾶ, νὰ τὴν κάμη ὅσα κακὰ δυνήθη ὁ ἀδύνατος. καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν Βασιλεία, καὶ εἰς τὰς ἄλλας τῆ Παλατίε, ἔλεγε μύερα ψεύματα διὰ λόγου. Νὰ μήτῃ ἔχουν πρὸς εἰς εὐλάβειαν. Ἐπειτα ἐνήργησεν ὁ παῖργος εἰς τὴν ἀγίαν δειὴν ἀσθένειαν. Ἡ δὲ τὸ ὄνομα τῆ δεωότου Χριστοῦ ἐπικαλουμένη ἠφάνιζε τὸν πειράζοντα. Ἐδίδεν εἰς τοὺς ὀρῶντας πολλὴν ἀφέλειαν μὲ τὴν Ἀγγελικὴν πολιτείαν. Τεῖτον δὲ ἐσυμβούλουσε τὴν Βασιλίαν εὐδοκίαν, νὰ ὑπάγῃ νὰ προσκυνῆσῃ τὰ Γεροσόλυμα. Καὶ ἄλλας ψυχωφελεῖς πράξεις τῆς εἶπε νὰ κάμη, καὶ ἔργα θεάρεσα. Εἰς τὰ ὁποῖα ὅλα τῆς ὑπέκυσεν ἡ Βασίλισσα. Διατὶ τὴν εὐλαβήθη θαυμασιώτατα, καὶ τὴν ἔτιμα ὡς πνευματικῆς μητέρα. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὑπέσχετο ἡ ἀγία εἰς τὰ Μοναστήριον τῆς ὑπέκυσεν, καὶ ἡ βασίλισσα διὰ γὰ πτωχῆς, καὶ ἰσαμάτησεν εἰς τὸν ἐγκανιασμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειτα ἡ μὲν εὐδοκία προσκυνήσασα τὰς ἀγίας τόπες, ἐμοίρασεν ἐλεημοσύνην ἀνεκᾶσον, καὶ ὑπέσχετο εἰς τὰ Βασιλεία. Ἡ δὲ ἀγία ἐπρογνώρισεν ἕξ ἀγίᾳ πνεύματος ὅτι ἦλθε τὸ τέλος τῆς παροικίας τῆς. Λοιπὸν ὑπέκυσεν, καὶ ἔδοχο χαίρειοισεν ὅλες τὰς σεβασμίαις τόπες, καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τῆς Χριστοῦ γέννησιν εἰσῆλθεν ἡ ὁσία εἰς τὸ ἅγιον σπήλαιον, καὶ λέγει τῆς ἕξ ἀδελφῆς τῆς, ὅτι τῆς ἰκολέθη. Ὅτι ἦλθεν ἡ ἡώρα, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν παθεῖν. Ταῦτα εἰπέσα ἔκαμε πρὸς τὸν δεωότῃ ἰκέσιον δέσιν, μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ταπεινώσιν. Νὰ λάβῃ τὴν ψυχῆς ὡς εὐπλαγχιος. Τότε τῆς ἦλθεν ὀλίγη θέρμη. Ἡ δὲ ἀδελφαὶς ὅλαις ἰσωμάχθησεν, τὸν ἔδοχο χαίρειοισεν αὐτῆς κλαίεσα, καὶ αὐτὴ τὰς ἐπαρηγόρησε, καὶ εἰδάξεν πῶς νὰ πρὸς εὐίωνται. Ἐπειτα ἔκαμῃ εὐχὴν δι' αὐτάς, καὶ αὐταὶ διὰ λόγου. καὶ ἔδοχο χαίρειοισασα ὅλαις ἐπαρέδωκε εἰς τὰς ἀγίας χεῖρας τῆ δεωότῃ Χριστοῦ τὸ πνεύματος τὴν ὑσερην τῆ Δεκεμβεῖν Μηνός. Ὁ δὲ Πατριάρχης, καὶ οἱ Ἱεροσολυμίται ὅλοι, Ἐκκλησιαστικοί, Ἐπίσκοποι ἰσωμάχθησεν, φάλλοντες ὕμνευ. καὶ πνευματικὰ ἄσματα, καὶ ἐνταφιάσαν ἐντίμως, καὶ εὐλαβῶς ἐκείνο τὸ πάνσεπτον λείψανον. Ὁ δὲ Θεὸς ἐθαυμάσασε τὴν δέλην αὐτῆ πρὸ τῆ τέλους, καὶ μετὰ θάνατον. καὶ ἐπέλεσε θαυμάσια.

Τῆ εἰκοσῆ,

Ι Α Η Η Ο Υ Α Ρ Ι Ο Υ .

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ,

Καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμεῶν

ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Τοῦ μεγάλου. Εὐλόγησον Πάτερ.

Οσον δὴναι ἡ ἐργασία τῆς ἀρετῆς τιμιωτέρα, καὶ ἐμλεκτότερος, πόσον ἔχει κόπον φειαστότερον, ἀπὸ ὅλας τὰς πράξεις, καὶ ἐπισήμας. καὶ ὅστις θέλει νὰ τὴν κατορθώσῃ, χρειάζεται νὰ ἰξέυρη πολλὰς παλαιῶν Ἰσορίας, καὶ ὑποδείγματα. Διὰ νὰ εὐθύνη μὲ τοιαῦτα, καὶ νὰ λιπύνη τῆς ἐδῆ τὴν τραχύτητα. Ὅτι βλέπωντας τὰς τρόπεις, ὅπῃ ἐπὶ χειρὶσθησαι ἐκεῖνοι, καὶ πόσω ἀμοιβὴν ὡραῖα θεῶ πλεσία ἀπῆλαυσαν εἰς τὴν ζωὴν ταύτῃ. καὶ πόσω ἐκκλησίαν ἀκόμι, καὶ μακαροτότητα εἰς τὴν αἰώνιον αὐτῆ, καὶ παροφρόσιμων Βασιλείαν ἐκδέχονται. Προθυμοποιεῖ, καὶ αὐτὸς τὴν ψυχῆν του.

Καὶ

Καὶ δίδωκε βιαίως ἐκ πάντης πᾶσαν ἀμέλειαν . καὶ συζηλῶνει τῶ ὁμοίῳ τὰ κατορθώματα . καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτῆ ἀγωνίζεται . Ἴνα λάβῃ, καὶ αὐτὸς ὁμοίως τὴν ἀνταπόδωσιν .

Ἐπειδὴ γὰρ ὁ βίος τῆ μεγάλης εὐθυμίας εἶναι κατατολμὰ γλυκὺς ὁμῆτις καὶ χαίρειστος, δύναται πλεῖστα νὰ θέλῃ τὰς ἐντυγχάνοντας . καὶ νὰ τὰς παρακινήσῃ εἰς ἐπιμέλειαν τῆς ἀρετῆς, καὶ κατορθώσιν . Ὡστε λοιπὸν ὅστις μιμηθῆ, καὶ συζηλῶσῃ τὴν τὸν ὄσιον, θέλει γέννην ἐ μόνον εἰς τὸν παρεῖσαι ζωὴν ἀλλὰ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ὀνομασὸς, καὶ φερίφημος . Λοιπὸν ἀς ἀρχισωμῶν αὐτῆ τὴν ἡδυτάτην διήγησιν .

Μετὰ τὸν ἄθλιον θάνατον τῆ δυσσεβῆς Γελασιᾶ λαβὼν ὁ Οὐάλης τὴν Βασίλειαν , ὁ μὲν ἑλληνισμὸς ἐκατάπαυσεν , ἡ δὲ αἵρεσις ἤδη Ἀρειανῶν ἐπλήθυσε, καὶ ἔρχεν ἡ Ἐκκλησία παντοχόθεν πολέμους, καὶ σύγχησιν . Τὸν καθρὸν ἐκείνον ἦτον εἰς τὴν Μιλιτικὴν τῆς Ἀρμενίας πρὸς τὸν Εὐφράτιον ἕνα Ἀνδρόγυμον , ὁ μὲν Παῦλος, ἡ δὲ Διονυσία καλέμενοι , ἀμφότεροι φελοφανῆς, καὶ ἐνάρετοι . Ἡ δὲ γυνὴ ἠλυπηῖτο πολλὰ, καὶ ἐθλίβετο, διὰ τὴν ἐκαμῆ τέκνον, καὶ πολλάκις ὑπήχθη μὲ τὸν ἀνδρατὴς εἰς τὸν ναὸν τῆ ἀγίας Μάρτυρος Πολυεύκτης, ὅπῃ ἦτον πηλοῖοντες . καὶ ἐδούμωσαν τῶ θεῷ, νὰ τὰς δώσῃ κληρονομίαν, νὰ πάυσῃ ἡ λύπητους . Ἐυχόμενοι λοιπὸν μίαν νύκτα, εἶδασιν ὅπῃ ἴδασιν θεῖαν, καὶ λέγειτους . Εὐθυμῆτε δὲ λοι κυεῖς, καὶ χαίρεσθε . Ἰδὲ γὰρ ἐπέκησε τῆς δεισιώσεως . καὶ δίδεις τίκνον τῆς εὐθυμίας φεράνυμον . Ἐπειδὴ εἰς τὴν γέννησιν αὐτῆ τῶ παιδὶς τὰς θέλει δώσω ὁ θεὸς εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῆ εὐθυμίας, καὶ ἀγαλλίαςιν . Ἐγραψαν ἕν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς διὰ τὴν ὀπῆσιν χαίροντες . καὶ ἔταξαν νὰ ἀφιερώσωμι τῶ θεῷ τὸ τεξόμερον .

Συλλαβῆσα γὰρ ἡ Διονυσία ἠγάλλετο . καὶ μὲ τὸν καθρὸν ἐγέννησε τὸν παῖδα . καὶ τὸν ὀνομασῆν κατὰ τὴν ὀπῆσιν εὐθύμιον . Ἐχρηθῆ δὲ τὸν τέταρτον χρόνον τῆς Βασιλείας Γρατιανῆ . Λοιπὸν κατὰ τὴν φερόρησιν τῆς ὀπῆσιν ἔσοντας, καὶ νὰ ὀνομαθῆ τὸ παιδίον εὐθύμιος, ὅλα τὰ σκυθρωπὰ τῆς Ἐκκλησίας ἠλύθησαν . Ὅτι μόνον πέντε μῆνες ἔζησε ὁ Ἀρειανὸς Οὐάλης ἀφ' ἐχρηθῆσεν ὁ εὐθύμιος . καὶ τότε ὁπῆρατῆσας κατὰ τῆς Βαρβαρῶν, ὅπῃ ἐκέρσθωσαν τὴν Θράκην ἐκικήθη ὑπ' αὐτῆ ὁ ἀσύνετος . καὶ φευγωντας εἰς ἕνα χωρίον τῆς Ἀνδριανῆ πόλιως, ἐφθασαν οἱ Βάρβαροι . καὶ μὲ δικαροκροσία θεῖαισ χρῶς αὐτῶ, καὶ ἐλεεινῶς ἐκατακάυσαν . καὶ ἔπεισ ἐδέχθη τὸ φερόσκαιρον πῦρ, δι' Ἀρραβῶνα τῶ μέλλοντος .

Ὅταν δὲ ἔγινε χρόνων τετῶν ὁ εὐθύμιος, ὁ πατὴρ αὐτῆ ἐπλήυθησεν . Ἡ μήτηρ ἔπῆρε τὸ τέκνον . Καὶ τὸ ὑπῆχῃ εἰς τὸν ἀδελφὸν εὐδόξιον, ὅστις ἦτον τῶ Μητροπολίτῃ Μιλιτινῆς Γρηγίε συνέδρος . Τὸν ἐποῖον ἐπαρεκάλεσε, νὰ τὸ δώσῃ

δύση τῆ ἀνωθεν ἀρχιερέως. Νὰ τὸ ἀφιάσῃ, καθὼς ἔκαμε, καὶ ἡ Ἄννα τὸν Σαμὴλ ὁρίσπον. Ὁ δὲ Τρίτος ἰδὼν τὸν πατέρα, καὶ ἀέσας τὰ τῆς ἐρασεως, ἐποφητόσε τὰ μέλλοντα, λέγωντας. Εἰς τὸ το παιδίον, τὸ πνεῦμα τῆ κυρίας ἐπαιαπᾶσεται. Ἐπειτα ἰβάππισεν αὐτὸ, καὶ ἐκέλευσε, καὶ ἀναγνώστω κατὰ τὰξιν ἐχειροτόνησε. Τὴν δὲ μητέρα αὐτῆ, ὡς ἐυλαβῆ εἰς τὰ θεῖα πολλὰ, καὶ ἐνάρετον, ἐψήφισε Διάκονον. Ὅταν ἐν ὁ θεῖος Εὐθύμιος ἐκ φωτός ἢ λικίας τῆ θεῶ ἀφέρωται. Τότε καὶ ὁ μέγας Θεοδόσιος εἰς τὸν Ἐρόνον τῆς Βασιλείας δικαίως καθίσταται. Ὁ δὲν ὁρᾷ δόξως, ἐχάρισε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὰς Ἐκκλησίας ὁ κύριος, χειροτονήσας εἰς τὰ πολιτικά πράγματα τοσοῦτα τὸν εὐσεβῆσιν Θεοδόσιον. καὶ εἰς τὸ μοναδικὸν γὰρ τὸν μέγαν Εὐθύμιον. Ὡς πὶ κατὰ τὰ ὀνόματα ταῦτα, ἠκολούθησαν, καὶ τὰ πράγματα. Σπουδάζοντας ἐν ταῖς ἁγίαις γραμματικαῖς ἢ Εὐθύμιος. Ὅσα ἐσοδείγματα εὐσεβῆσιν θεῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν ἁγίαν γραφὴν μνήμης ἄξια, τὰ ἐκλεπῆσιν ὡς φιλόπονος μέλισσα. Καὶ ἔξαπῆσιν ἡ ἁγία ψυχὴ εἰς τὸν ἐνθεον ἔρωτα, ἐχωντας πόσον νὰ μιμηθῆ τὸν ὅμοιον. Καθὼς ἔχει σωθήσεται ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ, καὶ φιλόκαλος, νὰ λαμβανῆ ὁρᾶσιν ἀρετῆς, καὶ τελείωσιν, ὡς τὸ ξεράφιν εἰς τὴν ἀκόιν, ὁ δαλὸς εἰς τὸ πῖρ, καὶ εἰς τὴν πεδὺδα τὸ ἄλογον. Ὡς πὶ ὅλον τὸν χρόνον τῆς νεότητος αὐτῆ ἰδαπᾶνα εἰς τὴν ἀιάγιωσιν ἢ δειῶν γραφῶν, καὶ νὰ ἰσοεῖξῃ τὰς ἀρετῆς ἢ ἁγίων εἰς τὴν δόξοισι. Τῶν ἐποίων ἐγένετο ζηλωτῆς, καὶ ἐξόχως Ἀκακίε τῆ Διδασκάλουτου. Ὅστις ἦτον ἀρχιερέως τῆς Μελιτινῆς πόλεως ἐνάρετος. Ὁ δὲν ὁ γωστικός μαθητῆς εἰ μὲνον ἢ μαθημάτων ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκείνη ἐπιμελῆς δεξιοχὸς ἐγένετο. Ὡς πὶ ἐχάριτο ὁ Διδάσκαλος βλέπων εἰς αὐτὸν τὸ αὐτὴν εὐνοεσιν, καὶ ἐυλόβησιν. Ἡ τροφήν ἦτον ἀπλῆ, καὶ σίμιτρος. Ἡ δὲ τρυφὴ τὰ πιδυματικά λόγια, εἰς τὰ ἐποία ἡ ψυχὴ τετέρεπετο μᾶλλον ἢ εἰς τὰ σωματικά, καὶ ἐπὶ κηρα βρώματα. Τὴν δὲ λειτουργίαν τῆ Ἐκκλησιαστικῆς Καθόως ἐπέλει μὲ προσοχῆν δεξιοχὸς, καὶ σωτηρίβην καρδίας. μὲ τὸ σὺ σιωπῆν, ὅπως ποτε δὲν ἐγέλασεν. Ἀλλὰ μὲ τὸ σὺ ἐυλόβησιν ἐπέκετο, ἄσπερ νὰ ἐβλεπῆν ἐμπροσθε αὐτῆ τὸν διαπότην, καὶ Βασιλέα τῆς κτιστως. Τὸν δὲ λοιπὸν καιρὸν πάλιν ὅπου ἔκαμνε εἰς τὸν οἶκοντες, ἐχέλαζεν εἰς μέλιτω τῆ θεῖου νόμου ἡμέρας, καὶ νυκτός. Καὶ ποτίτε δὲν ἐπέε λόγον ἀργόν, καὶ μάταιον. Ἀλλ' ὡς ἔκαρπον δένδρον, καὶ ἔχρησον πεφυτωμένον εἰς τὰ ψαλμικά ἴδατα, ἀπὶ δίδι κατὰ καιρὸν τὸ δεξιοχόν. Εἰς τὸν καιρὸν τῆ θυμῆ, καὶ ὀργῆς, ἐκαρποφέρει τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν ἐραστότητα. Ὅταν εἰρχῆτο καιρὸς τρυφῆς, καὶ γαστριμαργίας ἐκαρποφέρει τὴν ἐγκράτειαν. Τὸς λογισμῆς τῆς κηροδέξιας ἐπέκα μὲ τὴν ταπείνωσιν. Τὴν δὲ ἐπιθυμίαν ἀνέτρεπε μὲ τὴν ἐκείσιν περῆσιν, καὶ ἔπο μὲ πᾶσαι ἀρετὴν τὰς ἐναυσίας κακίας ἐτροπέσιν ὁ πάνσοφος.

Ὁ δὲ ἔχε τὴν ἐνδοξοτάτην πολιτείαν, τὸν ἐχειροτόνησαν καὶ σακεῖως περὶ ὁ Διδάσκαλός τε ὑπερβύτερον, δίδωντάς τε ὁλονῶν τῆς Μοναστηρίου ὁπῆ ἡσασαι εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρεα, τὴν φροντίδα, καὶ ἐνομοίαι. Ὁ δὲ ὅσους ἠγάπα παρὰ τῆς αὐτῆς τὴν ἡσυχίαν. καὶ ὑπήλυθε πολλάκις εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας Πολυεύκτου, καὶ τῆς ἀγίων Μαρτύρων λγ. καὶ ἐκεῖ τὸν παλαιότερον χρόνον διέτριβεν. Ἀνεχώρησε δὲ καὶ μίαν φοράν τὸν χρόνον διὰ τὴν πόλιν μετὰ τὴν ἑσπέρην τῆς φώτων, καὶ ὑπήλυθε εἰς ἕνα ὄρος ἔρημον. καὶ ἐκεῖ ἔκαμινεν ἕως τὴν κυριακὴν τῆς βαΐων. καὶ τότε πάλιν ὑπέστρεψεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φροντίς τῆς Μοναστηρίου δέντου ἔσθ' ἰδὲν ἀδυνατῆσαι, καὶ ἡσυχασθῆναι, καθὼς ἡ ψυχὴ τε ἀρέγετο, ἐξῆλθε κρυφὰ διὰ τὴν πατρίδα τὰ ἡτὸν χρυσοῦν ἐνεία, καὶ εἰκόσιν, ἔχοντας πόσον νὰ προσκομιῶσιν τὸν ἅγιον πατῶν. καὶ νὰ σιωπομήσῃ μετὰ τοὺς ἀγίους πατέρας, νὰ λάβῃ, καὶ ἀπ' ἐκεῖνας ὑποδείγματα εἰς τὴν ἀρετὴν, ἵνα γένη θαυμασιώτερος. Ἐδραμῆ ἐν τὰ χίσι αὐτὸς ὑποπίπτος. καὶ ἀφ' ἐφοσκύνησε τὴν ἀγίαν τότες, καὶ ἔμαθε τὴν πολιτείαν τῆς καθ' ἑαυτὸν. Γίνεται ζηλωτὴς τῆς ἡσυχίας θερμότερος. καὶ ἐπεισκαίνοντας πλησίον εἰς τὴν λαύρα φαρὰν, ἵνα κελλίον παρὰ τῆς ἡσυχίας, ἔμεινεν ἐκεῖ πλέκοντας βαΐα φοινίκων. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑγαιε τὴν τροφὴν αὐτῆς καὶ τὰ ὅτι λοιπὰ ἔδιδεν ἐλεημοσύνη τοῖς δεομένοις. Διὰ τὰ μὴ τρώγῃ κόπον ἀλλότριον, ἀλλὰ μᾶλλον ἄλλοι νὰ τρέφονται, διὰ τὸ ἰδίους ἐργόχειρον. Εἰς τὸν τὸν τόπον ἡσυχάζον ἔχων τὴν ψυχὴν πάσης γνήτης φροντίδος ἐλεύθερον. καὶ μόνον τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ σοχαζόμενος. Ἡ τὸν δε πλησίον τε ἄλλος ἀσκητὴς θεόκτιστος τ' ἔνομα, εἰς δὲ τὴν ἀρετὴν, καὶ πολιτείαν ἐκείνης ὁμοίος. Ὁ δὲν τόσον ἠγάπησεν ἕνας τὸν ἀλλοτριους μεσορῆν, καὶ ἔρωτα πνεύματος, ὅπῃ ἡ ψυχὴ χεδὸν τῆς ἐνείας ἡτονος τὸν ἔτερον. καὶ ὅσα ἐφρονεῖ ὁ ἕνας, ὁμοίως καὶ ὁ ἄλλος ἀρέγετο. Οὕτως ἐν ἀδελφὰ φρονεῖντες, ὑπηγεία καθὰ χρόνον μετὰ τὰ φῶτα ἡμέρας οὐκ εἰς τὴν ἔρημον. καὶ ἐκεῖ ἔμεινον ἡσυχάζοντας, πάσης ἀνθρωπίνης σιωπῆς, καὶ ἐνόητος ὑπερέμφοι. Ἐως τὴν ἑσπέρην τῆς βαΐων, ὁπῆ ἔστρεφον πάλιν εἰς τὰ κελλίατους. Βασίζοντας ἕκαστος αὐτῆς τὸν πλεῖστον τῆς ἀρετῆς. καὶ προσφέροντες αὐτὸν τὰ ἀνασάντι Χριστῶ. Ἦπερ τὸν χρυσοῦν τιμιώτερον, ὅπῃ οἱ μάγοι προσέφερον. Ἐπλεονῆκει δὲ καὶ ἐπαύσατο εἰς τὴν τῆς ἡδῶν ἀγαθότητα. εἰς τὴν τῆς τρόπων ἀπλότητα, καὶ πολλὴν ταπεινοφροσύνη. Καὶ ἐπαύσατο τὸν θεόκτιστον ὁ μέγας Ἐυθύμιος. Καὶ ἔχε τὸ ἵστατο πρὸς τὸν θεὸν καθ' ἑκάστῃ ἡ παραρησία τε. καὶ ἔρχετο εἰς αὐτὸν παρὰ τὸν ἕνα ἕνα ἕνα τῆς χάρις τῆς πνεύματος. Ἀφ' ἧς γέν' ἕκαμην εἰς φαρὰν πέντε χρόνος, ἀπῆλθεν κατὰ τὸ σιωπῆς εἰς τὴν ἔρημον. καὶ ἔχε βαίνοντας διὰ ἕνα ποταμὸν βαθύν, καὶ κρημνώδην ἐυρήκασιν ἕνα μέγα σπήλαιον. Τὸ ὁποῖον ἴσως νὰ ἦταν θηρίων καταφυγὴ τὸ φρότερον, καὶ ἔγινε ναὸς ἱερός εἰς τὸ ὕπερον, καὶ Ἀγγέλων κατοικητή-

κηθήειον. Πιστεύοντες ἐν ᾧ ὁ Θεὸς τὴν ὁδήγησεν, ἔμειναν ἐκείῃ κατὰ πολλὸν ἢ συχάζοντες, μὴ ἔχοντες τινὰ ἀνθρωπίνην ᾠδὴν κλησιν. Μόνον μὲν τὰ ἄγρια χόρτα ἐτρέφοντο χαίροντες μὲν τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης τρυφῆς, καὶ αἰώνικῃ ἀπολαύσει.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κύριος ἠθέλην ἀφαιρῶσθαι τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, νὰ ἀφελθῆν, καὶ ἔτεροι ὅρα μέσους, ὠκονόμησε με τρόπον ποιεῖτον, καὶ τοὺς εὐρήκασιν. Διὰ νὰ μὴν εἶναι ὁ κῆπος κλεισμένος. Καὶ ἡ πηγὴ ἐσφραγισμένη τῆς ἐκείνων σοφίας, καὶ ἀγιότητος. Ἀλλὰ νὰ φωτίσῃ, καὶ ἄλλους μὲν τὴν ἐνδοξον πολιτείας. Ἐτρεχαν ἐν ἐκείνῃ εἰς τὸν χεῖμαρον τινὲς ἐκ τῆς λαζαρίης ὅτῃ ἐποίμαναν κροβάτα. Καὶ ἰδόντες τὴν ἀγίαν ὄξαιφνης ἐτρόμαξαν. καὶ τρέχοντες νὰ φύγῃ, ἐλάλησαν αὐτοῖς λέγοντες. Ἀδελφοί, μὴ φοβῆσθε, ὅτι, καὶ εἰμὲς ἀνθρώποι εἴμεσθιν. καὶ ὅρα τὰς ἀμαρτίας μας ἤλθομεν εἰς τὸν τὸν τόπον, νὰ ἡσυχάσωμεν. Τότε οἱ ποιμένες ἔλαβον θάρρος, καὶ ὑπήγαγον εἰς τὸν ἀπήλαιον. καὶ μὴ εὐρόντες τίποτε βρώσιμον ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα τῆς σώματος, ἰδωμάζοντο. καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ χωρεῖον αὐτῶν, ἐφανέρωσαν τὰ ἡρόμια. Ἀπὸ τότε γένετ' ὑπήγαγον τροφὰς οἱ τῆς λαζαρίης ἐν χωρεῖον. Ταῦτα μαθόντες, καὶ οἱ Μοναχοὶ τῆς φαρὰν, ἔρχονται πολλάκις αὐτῶν εἰς ἐπίσκεψιν. Ἐξ ὧρας δὲ δύο, Λεκάς, καὶ Μαρίνος κατέμηνον. Οἵτινες πλέον ὀπίσω δὲν ἐσρέφαι, αἰχμαλωτισθέντες ἀπὸ τὰ γλυκύτατα λόγια τῶν ἀψώδων ἐκείνων σερίνων. Ἀπὸ τοὺς ὁποῖας πᾶσαι πολιτεῖαι ἀσκητικὴν ἐπαυδύθησαν, πόσον καλὰ, ὅτῃ ἔλαμψαν εἰς ἐκείνα τὰ ὄρα. καὶ ἔκτισαν ὑπερον Μοναστήρια. Τῶν ὁποῖων ἔγινεν ἀρχηγὸς ὁ θαυμαστὸς Θεοδόσιος. Ὅτι ἔσονται νὰ φθάσῃ εἰς καθὰ τόπον χερδὸν ἢ ἀγαθὴ φήμη τῆς εὐθυμίας, ἔτρεχαν πρὸς αὐτὸν καθ' ἑκάστην. καὶ ἔμηνον εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτῆ τὴν ψυχωπῆριον. Ἐκαμαν ἐν τῷ ἀπήλαιον ναὶν ἅγιον. καὶ ἔκτισαν ὡς φάραγ λάυραν κατὰ τὸν τύπον φαρὰν. Ἐπειδὴ ἐκεῖ εἰς τὸ ἀπήλαιον δὲν ἐβάλεν νὰ γένη ὅρα τὸ κρημνῶδες τῆς τῆς, καὶ τὴν τραχύτητα. καὶ τὸν μὲν Θεόκτιστον ἔκαμε τῆς λάυρας ἡγέμνον. Αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τὸ ἀπήλαιον ἢ συχάζωντας ὡς ἐπιμελητὴς ἰατρὸς τῶν ψυχικῶν τραυμάτων, καὶ ἐμπειρότατος. καὶ ὅσοι ἔρχονται εἰς αὐτὸν, τοὺς ὁμομολόγα. καὶ ἰδὶδε κατ' ἐνὸς κατὰ τὴν πληγὴν ἀρμόδιον φάρμακον, μὲ πολλὴν συνεσίην, καὶ ὅρα κερσιν. Τὴν δὲ ἀποκατασσομένης ἐδίδασκε, νὰ ἔχωμε πρὸ πάντων ὑπακοὴν, καὶ τὰ πέντωσι. Νὰ ἐνθυμῆται τὸν θάνατον πάντοτε, νὰ κοπιῇ, νὰ τρέφεται ἀπὸ τὸ ἔργον χερδόν. Καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι. Διὰ νὰ ταλαιπωρῆσι τὸ σῶμα, νὰ τὸ ἔχωμε εἰς τὰς πνευματικὰς ἐργασίας ὑπήκουον. καὶ ποτε νὰ μὴ παρέβη τινὰς τῆς θεῆς Πάυλις τὸ φρόσαγμα. Ἀργὸς μὲν ἐσθίετω. Αἱ χεῖρες γάρ φησιν αὐταῖς, ὑπηρετήσαν ἑμοῖτε. καὶ τοῖς μετ' ἐμῆ. Ἐπειδὴ ἀποπον

εἶναι· καὶ ἄφωρον οἰκομικοῖνὰ δαλεῦσαι, καὶ τρέφειν γυναικὰ, καὶ παῖδας, καὶ τὴν λοιπὴν τῆς οἰκίας, καὶ νὰ πληρώσω σωδοσίαστε, καὶ χαράτξια. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐλεημοσύνας νὰ δίδωσι. Καὶ ἡμεῖς οἱ Μοναχοί, νὰ μὴ σπλαγγιζώμεσθιν τὸν ἀδελφόν, καὶ πλησίονμας. Τὴν δὲ σιωπὴν ἐφορᾶσσε νὰ φυλάττων ὅτι μελέσασα τόσον ὅπῃ τινὰς δὲν ἐτόλμα νὰ σωτύχη ποσῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀλλὰ ἀρ. ἔλθωμεν εἰς τὰ θαυμάσια ὅπῃ δὲ φρεσβεῖων τῶ μεγάλῃ ἐτέλεσεν ὁ θεός. Διὰ νὰ καταλάβετε τὴν πολλὴν ἀπὸ παρρησίαν, καὶ ἀγιότητα.

Ἀρχωντὶς ἦν Σαρακένων Ἀσπίβετος τὸ ὄνομα εἶχεν ἡδὲν Τερέβωνα καλέμενον. Ὅστις ἀπὸ δαμιονικὴν συνεργίαν ἦτον ἡμίξηρος. Ἡ γενεὴ ἦτον ὄλον τὸ δεξιὸν μέρος τῆ σώματος πατελῶς νεκρὸν, καὶ ἀνεργητὸν. Ἰδὼν ἔν ὁ παῖς τινὰ ὀπασίαν, τὴν εἶπε φρὸς τὸν πατέρακε. Ὁ ὁποῖος λαβὼν ἐν θυῶ τὸν ἀσθενῆ, καὶ πολλὰς βαρβάρους, ἐκίνησεν ἀπὸ τὴν Ἀραβίαν, καὶ ἀπὸ τὴν εἰς τῆ Εὐθυμίας τὸ ἀσίλιον. Καθῶστον ἐφορᾶσεν ἐκείνος ὅπῃ τῆ ἐφάνηκεν εἰς τὴν ὄρασιν. Ἐρωτήσας ἔν τὸν Θεόκτιστον τίς εἶναι ὁ μέγας Εὐθύμιος, τῆ ἀπεκρίθηκεν. Ὅτι ἡσύχαζε, καὶ δὲν ἀφύει τινὰ νὰ τῆ σωτύχη ἕως τὸ Σάββατον. Οἱ δὲ Τερέβων εἶπεν αὐτῷ καταλεπῶς τὴν ὑποθεσιν, λέγωντας. Ἐγὼ δὲλε τῆ θεοῦ ἐγύρεψα εἰς τὴν Ἀραβίαν ὄλες τὴς μάντεις, καὶ ἰατροὺς, εἰς τὴς ὁποῖους βίον πολὺν ἐδαπάνησα. Ἀλλὰ δὲν εἶδα καμίαν ὀφέλειαν. Ἐπειτα πάλιν εἰς τὴν Περσίδα ἐρχόμενος ἐπαθον τὰ ὄμοια, καὶ ἰατροὺς τινὰ δὲν ἐγνώρεσα. Ὅθεν βλέπωντας πῶς εἶναι μυστοπλαστικῶς ὄλαμας τὰ σεβίσματα, ἐδεήθηκα τῆ ἀληθινῆ θεῶ. νὰ μὲ θεραπεύση, καὶ νὰ γίνω Χριστιανὸς πάραυτα. Λοιπὸν εἶδα ἕνα Μοναχὸν εἰς τὸν ὑπνον με Μακρυγέλιον, καὶ γέροντα. Ὅστις με ἠρώτησε, νὰ τῆ εἰπῶ τὴν ἀσθενείαν. Ἐγὼ δὲ τῆ ἐδεῖξα τὸ πάθος, καὶ λέγειμε. Ἐάν θεραπεύθης τελειεῖς ὄσα τῶ ἀληθεῖ θεῶ ἐτάξεις; Ἐγὼ δὲ εἶπον. Ναὶ κύριε ἀψύδασα. καὶ ἀφανεῖς ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἶναι ὁ Εὐθύμιος, καὶ κατοικῶ δέκα μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν Περσαλήμ εἰς τὸν Χείμαρρον. Ἐάν ἔν ποθῆς νὰ ἰατρούθῃς. Ἐλθε φρὸς ἐμὲ, νὰ σὲ θεραπεύση ὁ κύριος. Ταῦτα εἶπον φρὸς τὸν πατέρακε, καὶ ἰδὲ ἀφῆκα μὲν ὄλαμας τὰ τίποτες, καὶ ἤλθωμεν ἀπεδαίως κατὰ τὴν ὄρασιν. Ταῦτα ἀκέσας ὁ Θεόκτιστος, δὲκρίθη τὴν ἡσυχίαν τῆ Εὐθυμίου, καὶ διηγάται αὐτῷ τὴν ὑποθεσιν. Ὁ δὲ ἐγνώρεσας ὅτι ἦτον οἰκονομία θεῶ, κατῆλθεν ἐνδεῶς εἰς τὴς βαρβάρους, καὶ φροσδύξομενος εἰς τὸν ἀρρώστον (ὡ τῆ θάνατος) αὐτὴν τὴν ὥραν τελείως ἐθεραπεύθηκεν. Οἱ δὲ Βαρβάροι καταπλαγέντες ὀπίσθασιν, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. Ὅτι ἰδὼν ὁ ὀσιος τὴν πολλήν τε εὐλάβειαν, δὲν ἀμέλησεν. Ἀλλ' ἐν θυῶ ἐκαμῆ εἰς τὴν γωνίαν τῆ σπηλαίου μικρὰν κολυμβήθραν. καὶ φρῶτων μὲν ἐβάπτισεν τὸν Ἀσπίβε-

τὸν Πέτρον ἐπωνομάσας αὐτὸν. Ἐπειτα τὸν γυμνακαδέλφον αὐτοῦ μαερίν.
 Οἷτινες ἦσαν ἑμίονοι ὀρθραῖς, καὶ πλεῖστοι, ἀλλὰ ζωστικοί, καὶ ἐνάρετοι.
 Ἐἶτα καὶ τὸν περιβωιαμί τῆς λοιπῆς ἀνεγένεσε, καὶ τῆς ἐκράτησεν ἡμέρας
 μί. νε διεῖξεν αὐτὲς, καὶ διδουσκώντας, νὰ φυλάξωσι ἀπειβάς τὴν εὐσίβεια.
 Τότες οἱ μὲν ἄλλοι λαβοῖντες ἀπὸ τὸν ἄγιον συγχάρησιν ἀνεχώρησαν. Οἱ δὲ
 μαερίσ θῆος τῆς Περιβωιος, ποσῶς ἀπὸ τὴν μὲν δὲν ἐμίσοδοσι. Ἀλλὰ
 πᾶσαι τὴν εὐσία αὐτῆ ἀφιερώσας, ἀπαρηθῆ τὸν κίσμον, καὶ γίγονεν ἕως
 τέλος τῆς Εὐθυμίου ὑπὸ κωσ. Αὐτὴ ἡ φήμη ἀπῆλθεν εἰς τὰ χωρά. καὶ
 ἔτρεχον παταχοδεν εἰς τὸν ὄσι ὅσοι ἔχαι τινὰ ἀσθένεια. καὶ εὐερισκόντες
 τὴν θεραπεία ἀμαθόν, ἔς ρεφον ὑγιῆς δοξαζόντες τὸν θεὸν, καὶ ἰχαιεῖς ἐν-
 τὸν ἄγιον. Οἱ ὅποιος βλέπωντας τοὺς ἀνθρώπους τόσον πολλὰς εἰδυχέραι-
 νε, καὶ ἔληπᾶτο. Διὰ τὴν τιμὴν ὅπε τῆ ἔκαμναν, καὶ τὸν θέρυβον, μὴ ἔ-
 χωντας πλέον τὴν ἡσυχαιῶς ὁρῶντων. Ὁ δὲν ἐμελέτα, νὰ φύγη κρυφά
 πρὸς τὸν Ρεβᾶν, ὅθεν ἀναμυτο δίδεν τὸ σὺν ἐνεχλησιν. Ἀλλ' ὁ θεὸς θεοκ-
 τιστος ἐγνωρίσας τὸ μελέτα μῆμον, ἰσωμάθροισεν ὄλλω τὴν ἀδελφότητα.
 Οἷτινες ἐδουκῶνται θερμῶς ὡρῶς καλῆντες τὸν ἄγιον, νὰ μή τις ἀφισι ἰρφα-
 νες, ἀλλὰ νὰ λυπηθῆ τὴν ποιμνίαν του. Νὰ μή τις ἔλασσορ ὅ ἐχθρὸς,
 μετὰ τὴν αὐτῆ ἀναχώρησιν. Ταῦτα μὲ ἐκῆνοι δέουσι οἱ ἐλεγον. Οἱ δὲ ὅσος
 ἀπὸ τὸν ἔρωτε τῆς ἡσυχίας καταδελογομένος. Ἐσχε κρυφά μὲ ἔιατου μα-
 θητὴν ἐνάρετον Δομετιανὸν ὀνομαζόμενον. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν νεκρὰν
 θάλασσαν πρὸς τὸν Ρεβᾶν, αἰέβησαι εἰς ἕνα ὄρος Μαρδᾶν καλεωμένον. Τὸ
 ὅποιον ἦτον ἀπὸ τὰ ἄλλα ὑψηλότερον, καὶ ἔχειν ῥόν, καὶ χαλάσματα. Ἐκῆ
 γὼν ἐκτισσῆσαν ἄν, καὶ κατακλισῆσαν κάμποσον καρὸν τριφύλλοι μὲ ἄγρια
 βότνια. Ἐπειτα τῆ ἦλθε λογισμὸς, νὰ ἰπάγη εἰς τὴν ἔρημον ζιφᾶν. Νὰ
 ἰδῆ τὸ σὺν λαίον, ὅπε ὁ Δαβὶδ ἐκρύπτη ὑπο τῆ Σαβλ διωκόμενος. Ἀπῆλ-
 θε λοιπὸν. Καὶ ὁρεγόμενος τὸν τόπον ἡσυχασεν. Οἱ δὲ θεὸς τὸν ἔκαμε, καὶ
 ἐκῆ ὡδε βόητον μὲ τὸν τρόπον ἔτετον, καὶ ἐκτισσῆ ἐκῆ Μοναστήριον. Ἡ γὼν
 εἶας νέος ἀπὸ τὸ χλωρὸν ἀεισοβελιόδα εἰχε δαυμόνιον. Τὸ ὅποιον ἐπάρασε
 τὸν πάγοντα, λέγοντας πολλὰκις, καὶ ὀνομαζόντες τὸν εὐθύμιον. Οἱ δ' ἰγο-
 νεῖστε ταῦτα ἀκόντες, ἠρώτην καθ' ἕνα, ἕως οὐ ἔμαθον πῆ εὐερισκόντο, καὶ
 ποταπὸς ἦτον εἰς τὴν ἀρετὴν ὁ μέγας Εὐθύμιον. Ὁ δὲν λαβοῖντες τὴν πα δα
 ὑπὸ γῆρας νὰ τὸν ἔρκεσι, καὶ πρεῖν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σὺν λαίον, ὡροεγνω-
 εῖσας ὁ δαίμων τὴν ἀσθένειαν αὐτῆ, καὶ τῆ ὅσιε τὴν γῆραιότητα, ἐδειλία-
 σεν, ὡσπερ ἕνα στρατιώτῳ ἀγαμῶν, καὶ ἀδυνατον. Ὁ πῆ φοκαταῖνὰ πολε-
 μήση μὲ τὸν ἐχθρὸν του, ὅταν εἶναι ἀνδρείος, καὶ ἰχυρότατος. Λοιπὸν ἐσπάρρα-
 ξε δωκατὰ τὸν νειάσκον, καὶ ἔτας ἐφυγῆ. Οἱ δὲ ἐμενεν ὑγιῆς ὀλοπτελα. Ὁ δὲν
 ἀπὸ τοῖς τὸν φεικτὸν πρᾶσιον ἀπῆλθον τινὲς ἀπὸ τὸ ἄναθεν χλωρὸν, καὶ τῆ

ἔκτισαι Μοναστήριον. Εἰς τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἰσωμάχθησαν. Ὅτι ἰθαυμάσιος ἀρετῇ τῆ ἀγίας, τὴν ἐτράβιζεν, ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον. Εὐερίσκειται δι' τινὰς αἰρετικὰς βιβουμένης εἰς τὴν ματαίαν τῆ μάντης, ἐπειδὴ δὴν ἔπαιε ἄλλος τινὰς ἄγιος νὰ τὴν θεραπεύσῃ, ὑπῆγε Μοναχὸς τε. καὶ ἔμειν αὐτῷ ἰατρὸς ἀμιδός. καὶ τὴν ἐπιμελήθη τοικοτρόπως ὡς γνωστικός. καὶ σοφάτατος, ὅπῃ τὴν ἐλύτρωσεν ἕλεος διὰ τὴν δεινὴν ἐκείνῳ ἀσθένειαν. καὶ ἀναθεματίσασα τὸν μάντην ἐπίστροφαι ὀλοφύχως εἰς τὴν εὐσεβειαν. Βλέπων δὲ πάλιν ὅτι, καὶ πολλοὶ ἰσωμάχουσαν, ἐπῆρε τὸν Δομετιανόν, καὶ ὑπῆγε πρὸς τὸν μακαριτικὸν θεόκτιστον. Ὅστις μετὰς λοιπὰς ἀδελφὰς ἀκείνας τὴν ἐλθυσίντου, ἐπήρασι τὸς ἑαυτῶν χαρὰν, καὶ δόξαυσι, ὡς οἱ διψασμένοι ὅταν εὐρηνὺδωρ ψυχρῶτατον. Ἐμεινεν ἔν ὁσίοις μακρὰν διὰ τὸ κοινόβιον τρεῖς μίλια εἰς ἕνα τόπον ὑγιεστατον, καὶ πᾶσα ἡσυχον, ὅπῃ ἦυρει ἕνα ἀπὸ λαων. Εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆγε, καὶ ὁ θεόκτιστος. καὶ δὴ ἤθελε ποσῶς νὰ ξεχωρισθῇ διὰ λόγους, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὅπῃ ἀλλήλων ἴχασιν. Ἀλλὰ τὸν ἐπαρεκάλει μετὰ πολλῆς ἰκεσίας, νὰ τὸν κρατήσῃ ἀνάστατον. Ἡ νὰ ὑπάγῃ ἡσυχίας δίντε ἐπήκασεν. Ἀλλὰ μόνον ἔταξε, νὰ κατεβαίῃ ἡσυχάκις εἰς τῆτον ἐπίσκεψιν. Ἀκασας δὲ τὴν τῆ εὐθυμίας ἐπάνοδο ὁ ἀσπείβητος, ἀπέυδωντας ἐπῆρε ὡς ἐυλαβὴς εἰς τὴν συνειδίωτε πολλὰς Σαρρακινὰς, καὶ ὑπῆγα νὰ ἀπολάυσεν τὴν παυδρόσωμην, καὶ εὐθυμον παρσίαιατε. Ὅστις, τὴν ὑποδέχθησεν ἰλαρῶς. καὶ ἐξάμηνος ὑπὲρ αὐτῆς ἐκατεβη εἰς τὸ κοινόβιον. καὶ ἐβάπτισεν ὅλους, ἐκείνας, ὅπῃ ἐκατηχυσεν ὁ Ἀσπείβητος. Ὁ ὁποῖος ἤφειρε ὑπερον μαζάρης. καὶ ἔκτισεν εἰς τὸ ἡσυχαστήριον τῆ ἀγίας τρεῖς κελία, καὶ σέρνας μεγάλλων εἰς τὸν κῆπον, καὶ ναὸν ἅγιον ἀκοδόμησε καὶ ἄλλα ὅσα ἐχρειάζετο. Τὸ δὲ πλῆθος ἦν πισυόσαντων Ἀγαρίων ἰχασιν εἰς τὸν εὐθυμιον τὸς ἑαυτῶν ἐυλάβειαν, ὅπῃ εἶρχενταν καθ' ἐκάστῳ νὰ γελκῶσιν ἐκεῖνα τὰ μελιχρὰ λόγια. Τὰ ὁποῖα ἰχασιν ὡς τρυφην, καὶ ὑδωρ ζωήρρυτον. Ὁθεν δὴ νὰ μήτον ἐμποδίζεν διὰ τὴν ἡγαπημένωτε ἡσυχίαν, τὴν ἐφορῶσαξιν νὰ κτίσεν ἐκεῖ παρῆκει ἀνάμισα ἦν δύο Μ. νασηρίων καλύβας, καὶ Ἐκκλησίαν, νὰ κατοικῶσι. καὶ ἕως ἐποίησαν. καὶ ἐκεῖ ὑπῆλθον: πολλὰκις, Ἐ τὴν ἐκίταξε, νεθετῆς αὐτῆς. καὶ σερειῶνας εἰς τὴν εὐσεβειαν. καὶ τὸς ἵπτον εἰς τὰ λόγια γλυκῆς, καὶ σύνετος ὁ εὐθυμιος, ὅπῃ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἰσωμάχθησαν ἀπῆροι. Ἐ κτίζοντες, καλύβας ἐκατοικῶσαν συρραμελοι. Ὁθεν ἐγραφε πρὸς τὸν Πατριάρχῳ Γεροσολύμων Βιβαλιον. καὶ τὴν ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον τὸν ἄνωθεν Πέτρον τὸν πατέρα Γερέβωνος. καὶ καθ' ἐκάστῳ ἐπλήθηναι οἱ πισυόντες. Ἀλλὰ πᾶσι τῶν λόγων αἰς πᾶσιν ἑαυτῶν. Ὅτι ἔχου νὰ γράψω μὴ πείρῃσα διὰ τὸν ὅσιον. Ὅστις εἶχε μὲν γνώμην, νὰ μὴν ἡσυχος, καὶ διὰ τὴν ἀνθρώπους ἀπάραχος. Ἀλλὰ ὁ κύριος ἤθελε, νὰ πληρωθῇ ὁλος ὁ τόπος ἐκείνος

λογικά ὀρέβεται. Ὁ θὺν ἀδελφοὶ τρεῖς κατὰ σάρκα εἰς τὴν Καππαδοκίαν
 ἤλθον, εἰς δὲ τὴν Συρίαν ἀνατραφέντες, παρὰ τὰ ἐνάριτοι, κοσμάς, χρυ-
 σίππος, καὶ Γαβριήλιος τὰ ἰνόματα ἀπῆλθον εἰς τὴν μονὴν αὐτῆ νὰ γένων
 Καλόγειροι. Οἱ δὲ ἅγιος δὲν ἠθέλησεν, νὰ τὲς κρατήσῃ ἐκεῖ ὄχρητι ἴσαι νῆοι, ἔ-
 ἔξῳ χωρὶς ὁ Γαβριήλιος ἦτον παίδιον ἀγένειον καὶ τὲς ἐξέλεον ὀπιθεῖν. Ἀλλὰ
 καὶ τὴν νύκτα ἔδεν ἄνδρα θαυμασίον εἰς τὸ ὄραματε, καὶ λέγετον. Ὑπόδειξαι
 τοὺς ἀδελφές, ὅτι ὁ θεὸς τὲς ἀπέστειλεν. Ἀνασᾶς ἔν τῳ ὄρατῳ εἶπε τῳ κοσ-
 μαῷ ὅστις ἦτον παρῶτος ἤβῃ ἄλλων. Ἰδὲ πῶς σὲ ὑποδέχομαι, ἐπειδὴ ὁ κύριος
 μεῖ ἐπρὸς ἄξεν. Ἀμὴ φυλάγε, μὴν ἀφίσης ποτὲ τὸν Γαβριήλιον, νὰ σωμι-
 λήσῃ μετ' ἄλλον τινα. Ἀλλὰ ἄς εἰκη κλεισμένος εἰς τὸ κελλίοντε, ἕως νὰ κά-
 μι γένειον. Ὅτι πολλὰ πολεμᾷ ὁ πολέμιος τὲς Μοναχῆς, μετ' τὴν γυναικίαν
 ὄψιν. καὶ κάμνει χρεία πᾶς ἑνας, νὰ βλέπεται ἀπὸ τοῖστων μεγάλον κίνδυ-
 ρον. Ταῦτα ἰπῶν, τῆ ἐφορητόδοσι, καὶ τὰ μέλλοντα, πᾶς μέλλει νὰ γένη
 ἐπίσκοπος Σκυθοπόλειως. Ἀπὸ τότε εἶ ὑποδέχτο μετὰ χαρᾶς κατ' ἕνα ὁ
 ἅγιος. Ὁ θὺν στυχθῆσαι ἄμετροι ἀπὸ ὀχρηφόρος τόπος, καὶ ἕπος εἰς ὀλίγον
 ὄχρησῃμα ἔγινε, καὶ ἐκεῖ ἄλλη λάυρα ὡς τὴν Φαράν. Ὁ θὺν ὑπῆρχῳ ὁ Πατριάρ-
 χης ὅσα ἦτον χρόνων β'. ὁ Εὐθύμιος, καὶ ἐγκαινισε τὸν ναόν, καὶ Διάκονος
 ἐχειροτόνησεν. Ὅσοι ἔν ἰπῆρνα ὁ καιρὶς, τόσον, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἰσωᾶσονται.
 Ὁ θὺν εἴχασι πολλὴν ἤβῃ ἀναγκαίων ὑσέρησιν. Ἀλλὰ ὁ κύριος ὁ ἐμπιπῶν
 πάντα εὐδοκίας, καὶ χρεσὸπιτος τὲς ἔσειλεν οἰκονομίαν μετ' ὄρον θαυμά-
 σιον.

Εὔτυχε τὰς ἡμέρας ἐκείνας, καὶ ἐκατέβαιναν ἀπὸ τὴν Γερουσαλήμ πρὸς
 τὸν Ἰορδάνην Ἀρμένιοι πιτρακόσιοι. Οἵτινες ἐπῶδες ῥήθησαν ἀπὸ τὸν κα-
 θολικὸν δρόμον, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν λάυραν τῆ Εὐθυμίας. Ὅστις ἰδὼν αὐτὲς
 ἐκάλεισεν τὸν ἄταθεν Δομιτιαιὸν (τὸν ὅποιον ἐχε κάμειν οἰκονόμον ταύτης) καὶ
 λέγειτε, νὰ τὲς φιλέσῃ ὡς ἰδύνητο. Ὅστις τῆ ἀπεκείθη. Ὅτι ἔτε κἂν
 μιᾶς ἡμέρας τροφὴ τὲς εὐείσκειτο. Οἱ δὲ ἅγιος ἔχωντας ἐλπίδας εἰς τὸν ἐ-
 λείμονα θεόν, καὶ πανάγαθον, τῆ ἀπεκείθηκε θαρσαλαίως λέγωντας.
 Ὑπαγετέκονοι, νὰ καταλάβῃς πόσον ὄχρηφέρει ἀπὸ τὲς λογισμῆς ἤβῃ ἀιθρά-
 πων ἢ θεία χάρις, καὶ δύναμις. Οἱ δὲ ἀπελθὼν ἔυρηκε γεμάτῳ τὴν οἰ-
 κίαν ἄρτες (ὡ ἤβῃ ἀνιδιγητῶσι θαυμασίαν φιλάνθρωπε κύριε) τόσον
 ὅπῃ δὲν ἰδύνητο, νὰ ἐνοῖξῃ τὴν θύραν ἀπὸ τὸ πλῆθος ἤβῃ ἄρτων. Καὶ φωνή-
 σασ τὲς ἀδελφές, ἤνοιξαν μετ' ὀρον πολύν. καὶ εὐείσκου πεπληραμένον
 τὸν οἶκον ἀπὸ ἔσα εἴχασι χρείαν, ἐμόνον φαρμά, ἀλλὰ καὶ οἶκον, καὶ ἔλαιον
 ἄμετρον. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Δομιτιαιὸς ἐκατάλαβε τῆς θείας χάριτος τὴν ἐνερ-
 γειαν. καὶ πίπῳν εἰς τοὺς πόδας τῆ μεγάλε, ἰζητε συγχαρῶσιν. Οἱ δὲ
 ἐγείρας αὐτὸν ἀπεκείνατο. Τέκονοι μετ' ὀσείρων ἐπ' ἔυλογίας, ἐπ' ἔυλογίας,

κὴ θείσει. Ὅσοι φιλοδωρῶσι τοὺς ξένους, καὶ ξερῖζοντι πίνοντας, ὠφελῶσι
 τῷ λόγῳ τοὺς φειασότερον. καὶ ἔτι κάμει καὶ ἑσθίει, ἐὰν θέλει, νὰ σᾶς ἐν-
 χαρισῇ ὁ θεός. Νὰ ἔχει, καὶ εἰς τὸν τὸν κόσμον τὰ χρεαζόμενα. καὶ ἀπο-
 λαύσῃ τὴν ζῶν τὴν αἰώνιον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπλήθυνεν ὁ ἀειθεμὸς ἧς ἀ-
 δελφῶν, καὶ ἔφθασαν εἰς πενήκοντα. Ὅθεν ἐχρεαζοῦνται, καὶ μελλά-
 ρια, νὰ φέρουσι τὰ χρεαζόμενα. Ἦ τον δι τὴν Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Ἀσίαν ἀυ-
 ξέντιος τὸ ὄνομα. Αὐτὸς ἐπαρεκάλεσε πολλάκις ὁ οἰκονόμος, νὰ ὑπηρετῇ τὰ
 μελλάρια, ὅτι ἦτον δυνατὸς διὰ τοιαύτῳ ὑπηρεσίαι ἀναγκαίαι, καὶ πολ-
 λά χρήσιμος. Ὁ δὲ ὡς παρήκοος δὲν ἤθελε νὰ ὑπακῆσθαι τοὺς γέροντας. Λοι-
 πὸν ὁ Δομετιανὸς ἀνεγγεῖλε ταῦτα τὸν ἅγιον. Ὅστις ὁμοίως ἐπαρεκάλεσε
 τὸν Ἀυξέντιον, νὰ βάλλῃ Μετόνοιαν. Ἀλλὰ μηδὲ τότες ἐπήκουσεν ὁ ἀσύ-
 νητος. Λέγωντας ὅτι διὰ νὰ μὴν τε τύχη καμία ἀσθένεια εἰς τὴν ψυχὴν, δὲν
 ἤθελε νὰ τὴν ὑπακῆσθαι. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Ἡμεῖς ὅλοι κάμνομεν ὡς κύ-
 ριον θεοῦ, νὰ μὴ πίσις εἰς πᾶσιμον, μόνον ὑπαγε μετὰ πίσιως. Ὁ δὲ
 ἀναγκωπὸς δὲν ὑπήκουσεν. Ὅθεν ὀλίγον ὁ ἅγιος ἐκαταδάλισθη, καὶ λέ-
 γειτον. Ἡμεῖς μὲν ὠτέκνον ἐσυμβλεύσαμεν τὸ συμφέροντα. Εἰσὺ δὲ ὡς
 παρήκοος θέλεις ἐγνωρίσεις τῆς ἀπειθείας σου τὸν καρπὸν εἰς ὀλίγον διὰ σῆ-
 μα. Ταῦτα εἰπόντος τῷ ἁγίῳ ἦλθε μεγάλη τρομάρα εἰς τὸν Ἀυξέντιον. καὶ
 ἔπεισε κατὰ γῆς (φῦ) εἰς τοὺς ὀρῶντας ἐλεεινὸν θέαμα. καὶ πολλῶν δακρύων
 διὰ τὴν συμφορὰν ἀξίος. Οἱ δὲ παρόντες ἐπαρεκάλεσαν τὸν ἅγιον νὰ τῷ δώ-
 σῃ ταχέως βοήθειαν, ἵνα μὴ ἀπολεσῇ τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι. Ὅστις
 ὡς παῖς, καὶ ἀμνησίκκος, τῷ ἐσυχαίρησε πῶθους καὶ τελείως τὸν ἐθερά-
 πῶσεν. Ὁ δὲ Ἀυξέντιος ἠύξισεν ἀπὸ τὴν ὥραν ταύτῃ εἰς τὴν ὑπακοὴν.
 καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ παρακῆσθαι τὸν ἅγιον. Ἀλλὰ ὑπηρετῇ τὴν Διακο-
 νίαν ἧς ἡμιόνων ὀπιμελέστατα. Ἐπειροὶ δὲ δύο ἀδελφοὶ μάρων, καὶ κλη-
 μάτιος ἐμελετήσαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον. Ἀλλ' ὁ ἅγιος εἶχε θεῖαν
 χάριν, καὶ ἐγνωρίζε τὰ ἀπόκρυφα. Ὅθεν εἶδεν εἰς ὀπτασίαι τὸν δαίμονα, καὶ
 ἔβατε χαλινὸν εἰς τοὺς κεφαλὰς αὐτῶν ἧς δύο. καὶ ἐτράβιζε νὰ τὴν ρίψῃ εἰς
 παγίδα. Ὅθεν ἐκαταλαβε τὴν ἰσχυροῦσιν. καὶ νεθετίσας αὐτοὺς ἰκαίως,
 τοὺς ἐδίδαξε μὲ ἰσχυροῦσιν διαφορά τῆς ὑπακοῆς τὸ ὠφέλιμον. καὶ ὅτι
 ὅποιος ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, νομίζοντας νὰ κάμῃ ἀρετὴν, εἰς
 τὸν ὑπερον λανθάνεται. Ἐπειδὴ ὁ τρόπος, καὶ ὁ τόπος σῶνει τὸν ἀνδρα-
 πον. καὶ καθὼς τὸ μεταφυτῶν μαῖον διδρον πολλάκις, δὲν ὀροκόπει. Οὐ-
 πο καὶ ὁ Μοναχὸς, ὅπῃ μεταβαίνει συχναίς ἐκ τόπον εἰς τόπον, δὲν κατορ-
 θώνει ἀρετὴν πῶποτε. καὶ εἰς πίσωσιν ἧς λεγομένων τοὺς εἶπε, καὶ τὸ ἰσχυ-
 ροῦσιν τῷ θυμῷ εὐκταίνε Μοναχῶν, ὅπῃ ἐφυγῇ ἀπὸ τὸ Κοινόβιον, νομίζον-
 τας ὅτι ὅταν εὐρίσκῃτο Μοναχὸς, δὲν ἤθελε θυμωθῆν μὴ ἔχοντας τὸν πει-
 ράζον.

ράζοντα. Ἀφ' ἧ γέν' ἑκαμὴν ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἐγέμισεν νερόν τὸ ποτήριον. καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὴν γῆν. Αὐτὸ δὲ ἔγειρε, καὶ χύθη τὸ ὕδωρ, ἐ μόνον μίαν φεράν, ἀλλὰ τρεῖς. Ὁ Θεὸς πάλιν ἐθυμάθη, καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν τὸ ποτήριον. καὶ πλείως αὐτὸς ἐσύνηρει. Ταῦτα ἀκῶν ἐγέλασεν ὁ κλημάτιος. Ὁ δὲν ἐσκαιδαλίσθη ὁ ἅγιος. Καὶ λέγειτε. Ἀντι νὰ κλάυσης γελάς ἀναίχρωτε; Δὲν ἠξίυρεις, ὅτι ὁ κύριος ταλαίριζει τοὺς γε λῶντας, καὶ μακαρίζει τὲς κλαίοντας; Γίνωσκε ἀπαιδῶτε, καὶ ἀσύνητε, ὅτι τὴν παρρησίαν, μητέρα τῆς παθῶν ὀνομάζουσι. Ταῦτα ὀπιμιώσας ὁ μὲν ἅγιος εἰσῆλθε εἰς τὸ κελλίοντα. Ὁ δὲ Κλημάτιος πεισὼν εἰς τὴν γῆν ἐπι λίστο, τρέμωντας ὅλος, καὶ φρέικη σιωπῆ χιτο. Τότες ὁ Δ. μετῆνος, καὶ ἄλ λοι τινὲς ἐσυμπόνισαν τὸν παθῶντα. καὶ παρεκάλιστα τὸν ἅγιον, νὰ τὲ συγ χωρήσῃ τὸ πάσιμον. καὶ ἔπος ἔθερα πῶσεν αὐτὸν ψυχῆτε, καὶ σώματι. καὶ νεθετήσας ἀπέλυσε. Ταῦτα καὶ ἔπρα ἔμοια μᾶς ἐδιηγῆθη ὁ ἀναχωρη τὴς ἐκείνους κυριακός, ὅπῃ ἑκαμὴν ὑποτακτικός τῷ ἁγίῳ ἐκ νεότητος, καὶ ἠξού ριτὴν ἀσκήσιν, καὶ πολιτείαν αὐτῷ ἄπασαν. καὶ μᾶς ἐβιβιάωσε μὲ ἀληθείαν, ὅτι δέντον εἶδε ποτὲ τινὰς νὰ φάη ητρεφῆν, ἢ νὰ σιωτῆ χη λέγον ποσῶς τὰς πέντε ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, εἰμὴ μόνον πᾶσαι κυριακὴν, καὶ Σάββατον. Ἐξω νὰ ἤθελε τυχεῖ μεγάλη χρεία, καὶ ἀναγκία ὑποθεσις. Οὔτε ἐκοιμή θη ὀπι πλῆθῶς κοιτάμῃος. Ἀλλὰ ἢ καθεζόμενος, ἢ εἰς ἐχρονίον ἀποκρε μασμέοσι εἰς μίαν γωνίαν τῷ κελλίῳ, ἐλάμβανεν ὑπνον ὀλιγον, λέγωντας πρὸς αὐτόν. Δεῦρο κακὲ δ' ἐλε, καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς ὁ μέγας Ἀρσένιος. Τῷ ὀποίῳ τὸν τρόπον, καὶ ἀριτὰς ἐμιμᾶτε, καὶ ἐσυζητῶνεν ὁ μέγας Εὐθύμιος. καὶ ἔταν εἶρχετο τίς ἀδελφός, νὰ τὲ εἶπῃ τὰ ἀγαθὰ τῷ Ἀρσένιῳ, τὰ ἐγραφε διὰ μί μισιν. Ἡ γενετὴν ἡσυχίαν αὐτῷ. Τὴν ταπεινοφροσύνην. Τὴν σιωπὴν. Τὸ εὐτελὲς τῷ ἐνδύματος. Τὴν ἐγκράτειαν. Τὰς ὀρυπνίας. Τὴν κατάνυξιν. Τὰ δακρυα. Τὸ συμπαθὲς. Τὸ εὐδιάκριτον. Τὸ εἰς τὴν φροσύνην ἑυστονον ἄμα, καὶ φρόθυμον. καὶ τὴν καρτερίαν εἰς ὅλα τὴν ὑπεβίβλησαν. Ἐφρογί νωσκει δὲ, καὶ τὰ μέλλοντα, καθὼς εἰδὼ παρακάτω φαίνονται.

Ὁ μαθητὴς καὶ ζηλωτὴς ὄντας τῷ ἁγίῳ Πασσαρίωνος. Ὁ σκδοφύλαξ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας. Εἶχε πύθοντα σωομιλήση μὲ τὸν θίτον Εὐθύμιον. Λαβῶν ἐν φείδωνα τὸν Γότπης Ἐπίσκοπον. καὶ Κοσμᾶν τὸν σαυροφύλα κα. καὶ ἄλλους τινὰς. Ἐπύχθησαν πρὸς τὴν λάυραν, νὰ τὸν ἀνταμώσασιν. Ὁ ἔ τισ ἐγνώρισε τὴν ἐρχομάντες ἐκ θείας ἀποκαλύψιως. καὶ ὅτι ἐμελλενὰ γέ νη Πατεῖάρχης ὁ σκδοφύλακας Ἀναστάσιος. Ὁ δὲν καλίσας τὸν οἰκονόμον τῆς λάυρας χρισίππον. Εἶπεν αὐτῷ. Εἰτοίμασε τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ὅτι ὁ Πατεῖάρχης μὲ τὸν ἀδελφόν σου πρὸς ἡμᾶς ἐρχοιται. Ὁ παν ἐν ἔθυσαν εἰς τὴν λάυραν, καὶ εἶδασιν ὅτι δὴν ἦτον ὁ Πατεῖάρχης, ἀλλ' ὁ σκδοφύλαξ

Αναστάσιος, τὸ ἕπασι τῆ ἀγίῃ, καὶ δεῖνὰ πισωθῆ, τὲ ἰδεῖσαι τὰ ἰμάτια τῆ σκδοφύλακος, ὅπῃ ἦσαν μεταξὺ, καὶ πολυτίμα. Τὰ ἰποῖα ὁ Πατεiάρχης δὴν ἦτον συχωρημένον, νὰ φορῆ, ἀλλὰ ταπεινά, καὶ μίτελα. Οἱ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Πισύσατέ μοι ἔτι ἐγὼ τὸν ἴδα λυκοφύρον ὡς Πατεiάρχην ἐν-δεδυμένον. καὶ πισύεω, νὰ μὴν ἐπλανέθηκα. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ὅπῃ γινώσκει τὰ μέλλοντα μὲ ἰδεῖσε τὴν ἀλήθειαν. Οὕτω γοῦν κατὰ τὴν ἐφόρρησιν τῆ ἀγίῃ, καὶ ἠέκβασις ἔγινεν. Ὁ Θεὸς ἐδάμασαν ἅπαι τις. Ἀρχων τις πριετων ὀνόματι γένος Σαρακλῶος, ἠέχι γυναικα σείραν, καὶ ἄπικιον. Ὁθεν ἐξῆσαν βίον ἀβιωντόν, καὶ ἔχασιν ἀμετρον λύπην ἀμφοτέροι. Λοιπὸν ὠδραχούμι-οι εἰς τὸν ἅγιον ἐπαρεκάλεν αὐτόν, νὰ λύσῃ τὴν λύπην, μετὴν ἐυφρο-δεδικτον Θεῶ ἰκισίαντου. Οἱ δὲ τὸ σημεῖον τῆ τιμῆς σαυρῆ ποιήσας τελειῶς ἐγγιξε τὴν χεῖρα εἰς τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς λέγωντας. Ἰπάγετε χαί-ροις. Ὅτι ὁ κύριος σᾶς δίδει τὴν χάριν νὰ γηνήσῃτε τέια παιδία. Οἱ δὲ ἀδισάκτως τᾶντα πισύεοντες ἀνχώρησαν ἀγαλλόμενοι. καὶ μὲ καθρὸν ἐγέν-ησαν τὸν ὠρῶτον υἱόν, Πέτρον αὐτόν ὀνομάσαντες. Ἐπειτα μὲ χρόνος, καὶ τὰ ἄλλα δύο ἐγέννησαν. Κατὰ τὴν ἀψόδῃ τῆ Εὐθυμῆς ὑπόχασιν.

Ἀδελφὸς τις ἦτον εἰς τὴν λαυρα Ρωμαῖος τὸ γένος, Αἰμιλιανὸς τῷ ὀνόμα-τι πολιτεῖαν ἐν ἄρετον μετρηχόμενος ἐκ νεότητος. καὶ ἐξ ὅπως εἰς τὴν σάρκα ἦτον καθαρὸς ὠεῖσα, καὶ σωφρονέστατος. Τούτων ἐφθόνησεν ὁ δεῖβολος. καὶ τῆ ἰδὼκε μίαν κυριακὴν χαλεπὸν εἰς τὴν σάρκα, καὶ ἄγειον πόλεμον. Τὸν ὀποῖον μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομῆν ἐκλινεν εἰς τοὺς αἰσχυρὸς λογισμῆς, καὶ ἔκαμνε συκατάδοισιν. Ὅταν ἔν ὑπῆρχε τὴν αὐγὴν εἰς τὸν ὄρθρον ὁ ἅγιος, ἔτυχεν πλησίον τε ὀρηθεῖς ἀδελφός. καὶ τὸσῶν δυοῶ δῖαν ἐγελικσε, πῶς ἐγχευεν δὴτὸ λόγῃτου, ὅπου ἐκατάλαβε τὴν ἐπιβουλήν τῆ δαίμονος. καὶ ὀπιτιμῆσας αὐτὴν ἐρρίξε τὸν ἀδελφὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν ἐσάραττον ὀμι-σάνθρωπος. Οἱ δὲ ἰδὼόμενος ἔγχευεν ἀφρῆς ἐκ τῆ σώματος. Οἱ δὲ ἅγιος ἔπι νὰ φέρεσι φῶς, ὅτι ἦτον ὁ τόπος σκοτεινός. Καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους πατέρας. Βλέπετε ἀδελφοί ἐτῆτον τὸν σῶφρονα ἐκ παιδός, καὶ ἐν ἄρετον. Πῶς κείνται τῶρα, δεῖα τῆς ρυπαρῆς λογισμῆς, δῆαμα φεικτον, καὶ θρή-νων ἄξιος. Ἀς προσέχη πᾶς ἕνας, νὰ ἀντιπαλέη τοὺς κακοὺς λογισμῆς. Νὰ τῆς διώκη δὴτὸ τῆ δεῖνοιαι αὐτῆ ἐξ ἀρχῆς, ὅπῃ δὴν ἔχουσι δύαμιν. Εἶδὲ καὶ τῆς ὑποδεχθῆμεν μὲ ἠδονὴν ἰυμῶος, εἰ καὶ εἰς σῶμα ἀλλότερον δὴν ἐγγίσωμεν, ὁμως μετὴν ψυχὴν ἐπορεύεσαμεν, κατὰ τὰ σωπῆρα λόγια καὶ ὡς μοιχοὶ θελομεν καταδικασθῆν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνῶν, ὅταν τὰ ἐπό-κρυφα, καὶ ἀδηλα φανερῶνται. Ἀκῆσατε δὲ καὶ ὑποδειγμα φο-βιρόν, ὅπῃ μὲ ἕπασι τινὲς Αἰγύπῃιοι γέροντες. Ἡ ἴνοι τις εἰς τὴν πόλιν ὑπό-παντων, βίβι θαυμάσῃ νομιζόμενος, καὶ πολλὴν ἀγιότητα ἔχων εἰς τὸ φαι-νόμῃ

ἴμενον. Κρυφά δὲ ἐπαρώργιζε πολλὰ τὸν θεὸν μετὰ τὸς φάουλαις λογισμῶν,
 καὶ κατὰ τῆς καρδίας κινήματα. Εἰς τὰ ὅποια ἔκαμνε συγκατάθεσιν. Ἡ γὰρ
 μετὰ τὸ ἔργον μὲν ποτέ του δὲν ἔμαρτεν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν δέξιναις πολλάκις ἐπὶ
 νόσων. Ἡ ἄθεν ἔν ὁ ποιῶτος εἰς βαρέαι ἀσθενεῖαι, καὶ θανάσιμον. Ὁλιή
 πόλις λοιπὸν ἐθρήνη ἀπαρηγόρητα. καὶ πάντες ἐκόπτοντο κοινὴν συμφο-
 ρὰν τὸν ἐκείνη ἰομίζοιτες θάνατον. Ἐτυχεν ἔν εἰς ταύτῃ τὴν πόλιν εἷας
 ἅγιος, καὶ προορατικὸς γέροντας. καὶ ἀκέσας τὸν κοινὸν ὄδυρμόν, καὶ βλέ-
 πων τοσαύτῃ λύτῃ εἰς τὸ λαῖν, ὑπῆγε μετὰ σπυδῆς, καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ
 ἑυλογία, καὶ συγχαρήσιν ἀπὸ λόγους, Φθάσας ἔν ἐκῆ βλέπει τὸν ἀρ-
 χιερέα μετὰ ὅλους τῶν κληρικῶν, καὶ τὸς λοιπὸς ἄρχοντας. Οἵτινες κρατῶν-
 τες λαμπάδας ἀναμμένης ἐκδέχονται τῆς ψυχῆς ἐκείνης τὴν Ἐξοδον.
 Γέτες παραδραμῶν ὁ ἅγιος, προφθάνει τὸν ἄνδρα ὀλίγον ἐμπνέοντα. καὶ
 βλέπει θάυμα φεικτὸν, καὶ εἰς τῶν πολλῶν ἀπόκρυφον. Εἰς μὲν τὴν ὄρασιν
 φοβερόν, εἰς δὲ τὴν ἀκοὴν ἐλεπνόν, καὶ δακρῶν ἄξιον. Ἡ γὰρ εἶδεν ἕνα φο-
 βερὸν γίγαυτα. Ὅστις ἐκράτει ἕνα καμάκι σπειρόντα πύρινον, καὶ τὸ ἐκάρ-
 φωνεν εἰς τὴν καρδίαν, τὴν δὲ ψυχὴν ἀνίστα βιαίως (φθ) καὶ ἀιλεήμο-
 να. Ἐπειτα ἤκκεσε, καὶ φωνὴν ἀνωθεν, ὅτῃ ἔλεγε. Καθὼς ἡ ψυχὴ αὐτὴ
 δὲν με ἀνέπαυσεν ἐδευκαίαι ἡμέρας, ἔτε σὺ ἀμελίσεις ποτὶ μὴτε πάυσης
 ἀπαράττων αὐτὴν, καὶ δεινῶς τιμωρέμενος. Ταῦτα λέγων τοῖς ἀδελφοῖς
 ὁ Εὐθύμιος, τὸς ἐδίδαξε νὰ προσέχου αἰὶ, καὶ πάποτε, τὴν ἔξοδον τῆς
 ψυχῆς ἐν θυμῶν. καὶ νὰ λάβου ἀπὸ τὸν Ἐμιλιανόν, καὶ τὸν ἄλλον ὑπο-
 δεῖγμα. Ἰνα μὴ, καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια πάθωσι. Οὕτως εἰπὼν εἰς νεθεσίαι
 αὐτῶν. Ἐκαμν ἑυχὴν εἰς τὸν πύρινον, καὶ ἑυθὺς ὅλος ὁ τόπος ἐπλήσθη ὡς
 ἀπὸ τῆς φθ, καὶ θεῶν ὑποκατόμωτος βρώμων, καὶ δυσωδία ἀνείκασον. Ἐ-
 πειτα, καὶ φωνὴ τῆ δυσωδία ἐπικολέθει λέγεσα. Ἐγὼ εἶμαι τὸ πνεῦμα
 σῆς πορείας. Ἐμεινεν ἔν ὁ Ἐμιλιανός ἀπὸ τότε νήφων, καὶ σωφρονέστος,
 καὶ σκυῶς ἐκ λογῆς κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον. Ἡ τὸν δὲ τὸν χρόνον ἐκείνον
 ἀβροχία, καὶ εἶχεν ὀληή λάυρα πολλὴν ξηρασίαν, καὶ χρεῖαν ὕδατος.
 Οἱ δὲ ἀδελφοὶ ἔχασιν θλίψιν ἀνείκασον. Ὁ δὲ σιναχθέντες ἀντάμα μετὰ
 τὸν μακαρίτην θεόκτιστον, ἐπαρακαλῶσαν τὸν ἅγιον, νὰ κάμῃ πρὸς κύριον
 δέησιν, νὰ ξείλῃ ὑπὸν εἰς τὴν διψῶσαν γῆν, νὰ ἄρσῃ τῶν ἀνθρώπων,
 καὶ τὰ ἔχῃ ἡματα, ὅτῃ ἦσαν εἰς μέγαν κίνδυνον. Ὁ δὲ ἅγιος δὲν ἠθέλησε,
 νὰ κάμῃ δέησιν, λέγωντας. Τέτο εἶναι πέννα με θεῶν παίδεσις, διὰ τῶν
 ἀμαρτίας μας. Ὁ δὲν εἰάν δευθῶ τῆς αὐτῆς χρεῖσῶτος, δὲν με ὑπαίξει.
 » Καθὼς λέγει εἰς τὸν Προφήτην Ἰερειάν. Μὴ ἔχῃ φθεῖ τῆ λαὸ τέτο.
 » καὶ μὴ ἀξιοῖς φθεῖ αὐτῶν, ὅτι ἐκ εἰσακέσομαίσε. Ταῦτα μὲν ὁ θεῖος
 Εὐθύμιος διὰ μετεοφροσύνην, καὶ ὑπερβολὴν ταπεινότητος. Ἡ δὲ ἀνομο-

βεία ἐπεκράτησεν ἡμέρας πολλὰς. Ὅθεν ὄλον τὸ πλῆθος τῆ λαῆ ὅπῃ ἦσαν εἰς τὰ φειχῶρα, μὴ ὑποφέροντες τὴν ἐδύλω ταύτην, καὶ δεινὴν μάστιγα, ἰσχυρὰ χθισαν ἀπέξω τῆς λάρας ἔχοντες σαυρὰς εἰς τὰς χεῖρας, καὶ κρίζοντες μὲ ἐλεινὴν φωνήν, τὸ κύριον ἐλέησον ὡς σὺνῆδες. καὶ ταῦτα ἐ μόνον μὲ τὸ σῶμα ἐβίων. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, μὲ κατάνυξιν ἄπειρον. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς συυπαθὴς, καὶ ἔυω λαγχος ὅπῃ ἦτο, τὴν ἐλυπηθῆκε καὶ ἐξελθὼν ἐπιτε αὐτοῖς. Γένημας, ἐγὼ δὲν ἔχω παρήσιν τινὰ πρὸς κτ', ὡς ἀμαρτωλός, καὶ ἀναξιός καὶ πολλῶ μᾶλλον φιλανθρωπίας δειδύμος. Ἐξοχος δὲ τὸν κερὸν ἐπέτον τῆς δικαίας ἐργῆς, καὶ θυμὸς τῆ θεῆ καθ' ἡμῶν, μὲ φαίνεται το λμα, καὶ ἀναίσχυπία, ἀ κάμω δέουσιν. Ὅτι μὲ ταῖς ἀμαρτίαις μας, ἐρρυπώσα μὲν τὸ κατ' εἰκόνα αὐτῆ, καὶ τὸν ναὸν ἐμολύνα μὲν, μὲ τὰς ἐπιθυμίας, καὶ ἡδονὰς. καὶ μᾶς ἐμίσησε, δεχ' τὰς φθόνους, πλεονεξίας, καὶ μισανθρωπίας ἡμῶν ὁ φιλανθρωπος. ἀλλ' ἐπειδὴ πολυέλεος εἶναι, καὶ ἔυω λαγχος, αἰ προσέσω μὲν αὐτῆ μετὰ δακρύων δειδύμοι. καὶ ἴσως μᾶς λυπηθῆ πατρικῶς ὡς Φιλόσοργος, νὰ μᾶς πληρώσῃ τὴν αἴτησιν. Ταῦτα λέγων ὁ ὅσιος ἀπεκείθησεν ὄλοι μὲ μίαν γλῶσσαν, καὶ φωνὴν λέγοντες. Ἀὐτὸς Πάτερ Γίμμε, κάμω δεχ' λόγεμας πρὸς κύριον δέουσιν. Ὅστις ποιῆ τῆς φοβημένων αὐτὴν τὸ θέλημα.

Διὰ νὰ μύτους λυπηθῆ λοιπὸν ὁ ἅγιος, ἐφθασαγγελε νὰ κάμει αὐτοὶ μὲν ὄλον τὸ πλῆθος τῆς λαϊκῶν ἰκείσιν δέουσιν ἐξωθῆν. Ἀὐτὸς δὲ ἐπῆρεν ὄλες τοὺς Μοναχούς, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν ναὸν ἐπισκεν εἰς τὴν γῆν. Μετὰ δακρύων θερμῶν δειδύμος. καὶ παρὰ οὐδὲς ὅπῃ ἔπεσον τὰ δάκρυα τῆ αἰγίς εἰς τὸ ἔδαφος. ἐπήκωσεν ὁ θεὸς τὴν ἰκείσιν τῆ δέλευτυ. Ἐπληρώθη σύνεφα ὁ αἶρας. Ἡ ἄχος τίς βιαίς πνεύματος ἠκείτο. Βροταί, καὶ ἀσραπαὶ κατερρήγουντο. καὶ ἡ βροχὴ κατεφέρειτο. καὶ τὴν βροχὴ ὅπῃ ἐμίθησεν ὄλιω τὴν γῆν, καὶ πάντες ἐδάμασαν. Ὁ δὲ ὅσιος ἐξελθὼν τῆς μονῆς ἐπροφήτευσεν εἰς τὸν λαὸν λέγωντας. Ἰδοὺ ἀδελφοὶ ἐπακούσας ὁ κύριος τῆς δεήσεως ἡμῶν ἐπίσκεψε τὴν γῆν. Ἐμίθησε τοὺς ἀυλακας αὐτῆς. καὶ θέλει ἐυλογῆσαι τὸν σέφαρον ἐτέτου τῆ χροῖε φειασότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλης. Νὰ ἐμπληθῶσι τὰ πεδία ποιότητος, νὰ καρπίσεν τὰ χωράφια. Νὰ γεμῶσσοι τα λαγγαδε σῖτον. καὶ οἱ βοουοὶ νὰ φειζωσθῆν ἀγαλλίασιν. Οὕτως εἰπὼν ἀπέλυσε τὸν λαόν. Ἡ δὲ προφήτης αὐτῆ ἐπληρώθησεν. Ὅτι τὸσον πλῆθος βροχῆς ἐπισκεν εἰς ὄλα ἐκείνα τὰ ὄρια ὅπου ἐυφραίνετο εἰς κερὸν πολλὴν ἡ γῆ ἐν ταῖς σογῶσιν αὐτῆς ἀνατέλλεσα. Ἀλλὰ ἀς εἰπῶ, καὶ τὰ λοιπὰ τῆ ὄσις φεικτὰ, καὶ θαυμάσια κατορθώματα. Ὅτι καθάσμου τὰ ἐδ. ἡγηθῆ Γωάννης ὁ ἡσυχαστής. καὶ ἐπισκοπος, καὶ Θαλέλαος ὁ Πρεσβύτερος. Οἱ ὅποιοι ζῶσιν ἀκόμεις τὴν λάρας τῆ μακαρίε Σάβα, καὶ ἀσκητεύουσιν. Οἵτινες ἔλεγον. Ὅτι ἐ μόνον οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς Σάββα ἐθαυμά-

ζήτο φερόσα τὸν μέγαν Εὐθύμιον. καὶ τὸν ἔχεν εἰς ἀνίκησον εὐλάβειαν,
 ἔμεινον δὲ τὰς ἀνωθεν, καὶ ἄλλας θαυματουργίας. Ὅτ' ἔτελεσεν. Ἀλ-
 λά καὶ ἐξήτι ἦτον πολλά ζήλωτις τῆς ὀρθῶν δογματικῶν. καὶ ἐμάχετο
 κατὰ τῆς Μανιχαίων, καὶ Ἀρειανῶν, καὶ τῆς λοιπῶν αἰρετικῶν. Τῶν ἰποίων
 τὴν μυθολογούμενην φρούραξιν, καὶ ἀποκάτασασιν ἀνέστρεψεν, ἀπογνήζων
 αὐτοὺς ἰχυρῶς ὁ πάνσοφος, μετὰ τὰς ἀποδείξεις τῆς θείων γραφῶν. Καὶ με-
 ὄσας ἀρετικὰς ἤθελε σύντυχεῖν, τοὺς ἐκατεπεριεσε, καὶ ἐνικῆνται ὑπ' αὐτῆ,
 ὡς ὑπὸ τῆ Λέοντος αἰ ἀλώπεκις. καὶ πολλὰ σκανδαλα ἔγιναν τὸν καιρὸν ἐκεί-
 νον ἀπὸ τοὺς αἰρετικῆς, καὶ πολλοὺς ἐπλάνησαν. Ἀλλ' οἰμαθηταὶ τῆ Εὐ-
 θυμίου ὑπ' αὐτῆ νοουθετηθέντες διὰ ἠπατήθησαν. Ὅταν δὲ ἦτο ὁ ἅγιος
 χριζώνος. ἔκατέβη ἀπὸ τὸν ρουβῶν εἰς τὴν λάυραν. καὶ ἐλειτουρησεν τὴν
 ἀναίμακτον θυσιαν ἡμέρας Σάββατον. Ὁ δὲ Δομιτιανὸς ἐσεκετο εἰς τὸ δε-
 ξιὸν μέρος τῆ ἱερῆ θυσιασθεῖς. Ἐτι δὲ ὁ Σαρακλῶς τῆ ἔβων. Ὁ Γα-
 βειλίος, καὶ ἄλλοι τινὲς οἱ μὲν πλησίον ἐσῶτες. Ὁ δὲ μακρύτερον. Τότε
 ἔταρ ἐτελεῖτο ἡ δόξολογία τῆ τεισαγίε) βλέπεσιν ἐξαιφίης (ἂ τῆς πολλῆς
 σείαθι τὸν Εὐθύμιον Χειρὲς χεῖρος πῦρ καταβαίνον ἀνωθεν. καὶ ἐπει-
 λαβε τὸν ἅγιον, καὶ τὸν Δομιτιανόν. Καὶ ἔμεινον εἰς αὐτῆς τὸ θαυμάσιον
 ἐκείνο πῦρ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆ τεισαγίε ἕως τέλος τῆς λειτουργίας. Ὁ δὲ
 πρέβων ἐτρόμασεν ἀπὸ τὸν φόβον ὡς εὐλαβίσματος. καὶ μὴ τολμῶντας νὰ
 σέκεται ἐκεῖ πλησίον ἐξῆλθεν ἔξω τῆ ναῆ. καὶ ἐσεκετο ὡς ἐξῆσικῶς σοχα-
 ζόμενος τὸ θαυμάσιον. Καθὼς ὁ κυριακὸς μετ' ἐδηγήθησεν ὑπερον. Ὅς-
 τις νὰ ἤκεσεν ἀπὸ τὸν πρέβωνα, καὶ τὸν γαβειλίον. Οἵτινες ἀκόμι, καὶ τῆ-
 το μετ' ἔπασι. Ὅτι πῶσιν χεῖρὲς ἔδωκε πρὸς εὐθυμίου ὁ κύριος, ὅτ' ἐγνώ-
 ριζεν ἀκρεβῶς ἀπὸ τὴν ὄψιν τὸν ἀνθρωπον ὡσὰ καὶ ἀπὸ καθρέπλιωτινὰ, τὰ
 ἔσωθεν τῆς ψυχῆς κινήματα καὶ τὰ πάθη αὐτῆ, καὶ τὰς λογισμῆς ἐσοχα-
 ζήτο. καὶ ἐκαταλάμβανεν εἰς ποῖον πάθος ἐνικῆτο. καὶ εἰς πόσα αὐτὸς ἐνί-
 κα τὸν δαίμονα. Αἴγισσι δὲ καὶ τῆτο. Καθὼς αὐτὸς ἐκείνος εἶπε μουσικῶ
 φρός τινὰς ἀδελφῆς εἰς τέταν ὠφέλειαν. Ὅτι πολλὰκις εἶδεν Ἀγγέλιος
 φοβερῆς συλλειπεργῆντας, καὶ ὑπηρετῆντας αὐτῆ ὡς Δάκονσι. καὶ ὅταν
 ἐκοινωνῶν τῆς ἀδελφῆς, τινὰς μὲν ἔβλεπε φωτεινῆς, καὶ ὠραῖες. Τινὲς δὲ
 ἦσαν μαῦροι, καὶ ὄχνησι. Ὅσοι δηλονότι ἦταν τῆς θείας κοινωνίας ἀνάξιοι.
 Ὅταν παλλάκις εἰδιδασκιν αὐτῆς μαρτυρέμεντες, καὶ τῆς ἐνεδέτα, νὰ φρο-
 σέχη πᾶς ἑίας, νὰ δοκιμάζη ἑαυτὸν κατὰ τὸν δόποςολον. Καὶ ἔτω μετὰ κα-
 θαρᾶς σπειδῆσικῶς. Νὰ μεταλαμβάνη τὸν ἀμολιωτον. Ὅτι ὅστις κοινα-
 νῆ ἀναξίως κατακρίνεται αἰώνια. Δια τῆτο καὶ ὁ ἱερὺς ἀσφαλίζεται τὸν
 λαὸν φροπῆτερα λέγωντας. Ἄνω χῶμῶν τὰς καρδίας. Ἡ γουὰς ἐχωμεν
 πὰς ψυχᾶς, καὶ τὰ νοήματα ἀπάνω εἰς τὰ ἐράνια, μηδὲν τῆς γνηνωφροῦν-

πας, καὶ τότε λαβὼν ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὴν ὑπόχεσιν, ἤγουν. Ἐχομῆς πρὸς τὸν κύριον. Τελειῇ μὲ θάρρους τὴν ἰσράν λειτουργίας. Ἐπειτα πάλιν ἐκτείνας τὰς χεῖρας πρὸς ἑρᾶνόν, ἄσπερ νὰ τοὺς εἶδει χειρὸς τὸ μυστικόν, ὅπερ ὠκονομηθῆ ἔχει τὴν σωτηρίαν, ἐκφωνῆ πρὸς αὐτὰς, τὰ ἅγια τοῖς ἀγίοις. Ὡς ἀνὰ ἔλιγμ. Ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἔμαι ἄνθρωπος ὁμοιοπαθής ὡς τὸ λόγοςας. Καὶ δὴν ἠξίωρα τὰς πράξεις σας. Διατῆτο σὰς ὡδ' ἀγγέλλω, καὶ δεμαρτύρομαι ὡρότερον. Νὰ δοκιμάσῃ πᾶς εἰας τὸ λόγος, ἐὰν εἰς κανένα πάθος εὐρείσκεται, ἢ φθόνος, ἢ ὑπερηφανίας. ἢ ἐπιθυμίας, ἢ μνησικακίας. ἢ εἰς ἄλλο ὅμοιον. Μὴ τολμήσῃ, νὰ κοιωνήσῃ, ἐὰν δὴν καθαραισθῆ τὸ μιάσμα-τος. Ὅτι αὐτὰ τὰ ἅγια δὴν δίδονται τοῖς β. βήλοισ, καὶ ἀναξίοις. Ἀλλὰ τοῖς καθαρῶις, καὶ ἀγίοις. Λοιπὸν ὅσοι ἔχετε καθαρὰν τὴν συνείδησιν, προσέλ-θετε πρὸς τὸν θεόν, καὶ φωτισθῆτε, καὶ τὰ ἐξῆς.

Ὅταν ἦτον ὁ μέγας Εὐθυμῖος χρόνων π β. προσῆλθεν αὐτῷ ὁ Μακάριος Σάββας, παιδίον ἀγένειον. καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσεν ἀ τὸν ὑποδέχθῃ εἰς τὴν συν-νοδίαν. Ὁ δὲ ὡς προορατικῶς ἠγνώρισεν ἀκρίβως τὴν μέλλουσαν ἀρίστην τῆ Νεαίης, καὶ μετὰ χαρὰς αὐτὸν ὑποδέχθηκεν. Ἀλλὰ ἔχει τὴν ἡλικίαν τὸν ἔσειλεν εἰς τὸν μακάριον θεόκτιστον ἕως νὰ κάμῃ γένειον. Πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν αὐτῷ. Δέξαι τὸ Νεαίαν ἐτῆτον. καὶ νεύεται, καὶ ὁδήγατον φιλοπό-τως εἰς πᾶσαν ἀσκησιν, καὶ ἀκρίβειαν τῆ μοιαδικῆ ἐπαγγέλματος. Ὅτι καθὼς με φαίνεται πολλὴν ἀποκοπὴν μέλλει νὰ κάμῃ εἰς τὴν ἀσκητικὴν πο-λιτείαν. καὶ νὰ φωτισθῇ πολλὰς μετὰ τὰ ἔξαισιάτου, καὶ θαυμάσια κατορθώ-ματα. Ταῦτα μὲν ἔχει τὸν Σίββαν ἐφορήτους ὁ Εὐθυμῖος. καὶ ὄντως κα-τὰ τὴν πρόρρησιν, καὶ τὰ πράγματα ἠκολούθησας. Ἐπειδὴ τὴν σήμερον δὴν εἶναι καμία πόλις, ἢ χώρα, ἢ ἔρημος. Ὅπερ νὰ μὴ διηγῆται μετὰ ἰδονῆν, καὶ εὐφροσύνην πνευματικὴν τὰ ἔνδεα αὐτῷ κατορθώματα. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔγραψεν αὐτῷ τὴν ἡμέραν πῆς αὐτῷ παιγηρίως. Ὅθεν ἀς εἰπῆ μὲν ὀλίγα τινα περὶ τῆ μεγάλης Εὐθυμίου, ἔχει νὰ μὴν ἔγωμῆν ἀπὸ τὸ προκείμενον. Ἐ-κτείνας τὰς ἡμέρας ἀνεπαύθη ὁ Πατριάρχης Γεβενάλιος τέλεσας εἰς τὸν θρό-νον χρόνος μ δ'. καὶ ἐχειροτονήθη κατὰ τὴν Προφητείαν τῆ Εὐθυμίου ὁ Ἀνα-στάσιος. Ὁστις ἐχειροτόνησε τὸν Φῆδον Διάκονον. Τὸν ὁποῖον ἔσειλε μετὰ τὸν σαυροφυλακα, πρὸς τὸν μέγαν Εὐθύμιον. Εὐθυμίζων αὐτῷ τὴν πρόρρη-σιν. καὶ ὡδ' ἀκαλῶνταστον, νὰ εἰρήξῃ νὰ κατέβῃ ὁ Πατριάρχης εἰς τὴν λάν-τῶν ἀπόχεσιν. Ἐγὼ ἐπιθυμῶ πάντα νὰ βλέπω τὴν σὴν τελειότητα, καὶ κέρ-δος πνευματικὸν νομίζω τὴν παρεσίαν σου. Ἀλλὰ πρότερον μὲν ἤλθες χωρὶς συνοδίας, καὶ σύγχυσιν. Ἀμὴν τώρα ὡρέπεται νὰ ἔλθῃς κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ὑαφβαίνει τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν. Λοιπὸν

ὠδρακαλώσινά μὴν πάρης τὸν κέπον. Ὅτι ἐγὼ μὲν δέχομαι σὲ προθύμως
 ἐρχόμενον, ἀμὴ κάμνει χρεία, καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους νὰ ὑποδέχομαι. Ὁ θεὸς
 ὑσερα μὴ δυνάμην σὲ δέχομαι τόσον πλῆθος, θέλω ἀναχωρήσειν ἀπὲ-
 δῶ, νὰ ὑπάγω εἰς ἄλλον τόπον ἀσύγχησον. Ὁ μὲν ἐν Πατριάρχῃ δὲν ἐτόλ-
 μισε νὰ ὑπάγῃ, διὰ νὰ μὴ βαριθῇ ὁ ἅγιος. Ἡμεῖς δὲ ἄς εἰποῦμεν διὰ τὴν
 μακαρίτισαν εὐδοκίαν ἐπελάωσεν. Αἰτὴ ἐκτίσει πολλὰς Ἐκκλησίας Νο-
 σοκομεία, Πτωχοτροφεία, καὶ Μοναστήρια ἀναειθιμπα ὡς φιλόθεος. καὶ ἐξό-
 χως ἀντίπερα τῆς λαύρας τῆ Εὐθυμίου ἔκαστος ἀδελφὸς ἐκοδόμησεν αὐτὸν περὶ-
 φημον, εἰς τὸ ὄνομα τῆ Ἀποστόλου Πέτρου. Εἰς τὸν ὅποσον ἕκαμψέριαν με-
 γάλῳ διὰ τὴν χρεία τῶ ἀδελφῶν. Ἡ ὁποία ὑπῆγε μίαν ἡμέραν, νὰ τὸν ἰ-
 δῇ. καὶ βλέπουσα τὴν λαύραν τῆ Εὐθυμίου. Πῶς ἦσαν τὰ κελλία τῶ Μο-
 ιαχῶν, καθ' ἕνα κτισμὴν ἕξ χωρα, ἕκατανύχθη τὴν ψυχὴν μέγισα. καὶ ἔ-
 σκελετοῦ. Γαβειήλιον πρὸς τὸν ἅγιον, ὠδρακαλοῦσα, καὶ δεομένηται, νὰ τὴν
 συχωρήσῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ τῆ σωτήριαν ἀναγκαίαν ὑποδῶσιν. καὶ νὰ τῆ χαρή-
 ση χρυσίον ἀναειθιμπα νὰ ἐξοδιαζοῦν εἰς ὅλας τὰς χρείας τῶ Μοναστη-
 ρίων πάντοτε. Ὁ δὲ ἅγιος ἐγραφε ταῦτα πρὸς τὴν Βασίλισσαν. Μὴ φρενιζῆς
 περὶ πειρασά φράγματα διὰ λόγους. Ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν τελευτήν σου
 μεριμνήσον. Ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπάγεις πρὸς τὸν δεσπότημα. Τὸν
 ὅποσον ἰκέλευσον, νὰ συχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σου. Εἰς τῷτο καὶ ἡμεῖς δὲν θέ-
 λομεν ἀμελήσειν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σου δεόμενοι. Ταῦτα ἐκίνη ἀκούσασα, ἔ-
 θαυμάζουσα τὴν πρόγνωσιν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. καὶ λέγει πρὸς
 τὸν Πατριάρχῳ ὅσα ὁ ἅγιος τῆς ἐμήυσεν. Ἐπειτα ἰδῶσι πολλὰ εἰσο-
 δηματα εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας ὅσας ἐκτίσει. Εἰς τὰς ὁποίας ὑπῆρχον ἀν-
 τάρματα μὲ τὸ Πατριάρχῳ. καὶ τὰς ἐγκαίαι σὲ φιλοτάως, ἔ πάσας ἐπροίκισε
 πλεσιώτατα. καὶ ζῆσασα πύσαρας κῆνες ἀπῆλθε πρὸς κύριον. Ἐποὶ καὶ ὁ μα-
 κάριος θεόκτιστος βαδύ γηράσας βαρέως ἰσθέησεν. Ὁ δὲ Εὐθύμιος γέ-
 ρων, καὶ αὐτὸς ἐτῶ ἐννεήκοντα, ἕκατεβη, νὰ τὸν ἰδῇ, γινάσκων ὅτι ἐμελλενὰ
 ὑπάγῃ πρὸς τὸν παρθένον. Διὰ νὰ ὑπερητήσῃ τὰ χρεαζόμενα. Μαθῶν
 δὲ καὶ ὁ Πατριάρχῃς ταῦτα ἀπῆλθεν ὅπως ἐνταφίασῃ τὸ ὄσιον καὶ νὰ ἀπο-
 λαύσῃ, καὶ τὸν μέγα Εὐθύμιον. Οὐ τὰ γοῦν περὶ σαιτες. Μετὰ τὴν ταφὴν
 ἠπάσξτο μὲ πόθον πολὺν τὰς ἁγίας χεῖρας τῆ ἁγίου Ὁ Ἀναστάσιος λέγων-
 τας. Πελοῦν ποθερὲ ἕκα δουλε τῆ θεοῦ, νὰ σὲ ἀπολαύσω. Καὶ εὐχερῶ τὰ
 θεῶ, ὅπως μὴ ἔξωσῃ. Δέομαι ἔ παράκαλωτα μέγισα πρῶτον μὲν νὰ πρε-
 βυῆς ἰκτεῖας τὸν κύριον, νὰ δευτεραχθῆς εἰς ἐμὲ ἕως τέλους ἡ ἀληθινῆς ἀπί-
 στει πρὸς ἡμῖς. Δεύτερον νὰ μὴ γράφῃς πολλακὶς ὅταν ἔχῃς χρείαν τίποτας
 διὰ τὰ λογικά σου θρέμματα. καὶ ἐγὼ νὰ σὺ ὑπακούω ὡς πικρον πατερεῖς εἰς
 ὅλας τὰς προσάγματα. Ταῦτα μὲν, καὶ ἄλλα παρόμοια ἐλίχθη ὁ εὐλα-
 βῆς

βῆς Πατριάρχης, μετὰ πολλῆς ταπεινότητος. Ὁ δὲ ὀσιος πάλιν ὡς μέτερος τοιαῦτα ἀνταπεικείνατο. Ἐγὼ μᾶλλον διάσωτα χρειάζομαι, γὰρ φρεσβιυῆς τὸν θεὸν δεῖ λόγουμε. Ὁ δὲ ἅπτεν αὐτῷ πάλιν δεύτερον. Ἐγὼ μὲν πατέρμε τίμιε, σὲ ὑπακούω εἰς τὸ εἶ κ' ἄναξιός. Σὺ δὲ πάλιν ὡς χειρομύταν ἐνθέων πεπληρωμένος, κ' παρήρσιαν ἔχων πρὸς κύριον, μὴ δεξιότης φρεσβιυῶν δεῖ τὰ τένασσα. καὶ πάλιν ὁ ὀσιος φράως, καὶ ταπεινῶς ἀπεκείνατο. Συγχωρήσον μοι διάσωτα ἅγιε. κ' ἔχε τὴν φροντίδα τὴ παρότος Μονασθείας, καὶ πάντων τῶν ἀδελφῶν, ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὁ Πατριάρχης.

Καθὼς ἦσιν, καὶ πρότερον φροισῶς ταύτης τῆς ἐρήμε. Τὴν ὁποῖαν μὲ τὴν ἀρετῆσαι ἐπλεπτεσαι, καὶ ὡς ἄλλω Γερουσαλίμ ἀπέδειξας ἀναθάλλεσαι. Οὕτω καὶ πωρα ἀς ἦσαι κηδεμῶν ἀπάντων τῶν Μοναχῶν, καὶ οἰκονόμος εἰς τὰς ψυχὰς, κ' τὰ σώματα. Οὕτως ἔν σωταξάμεροι ὁ μὲν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μιτροπόλιν. Ὁ δὲ ὀσιος ἐψήφισε τὸν Ἀββᾶ Μάριον ἠγέμερον. Ὁστις ἦτον θεὸς τὴν Τερέβωνος, εἰς τὴν ἀρετὴν θαυμάσιος. Ἐζῆσε δὲ μόνον δύο χροῖες εἰς τὴν φροισάσαι, καὶ τότε ἐψήφισε Λογγῖνον τὸν ἀξιεπαῖνον. Μετὰ ταῦτα ἐχειροτονηθὶ ὁ σαυροφύλαξ Κοσμᾶς Ἐπίσκοπος σκυδοπόλεως. καὶ σαυροφύλαξ ὁ Χρῦσιππος, καθὼς ὁ Εὐθύμιος ἐφροφήτυσεν. Ἀλλ' ὁ μακαρίτης Κοσμᾶς ἐζῆσεν εἰς τὴν ἀρχιερωσύλιν ἐπὶ τελακοῖτα τελίσας μεγάλα, καὶ ἀξιεπαῖνα κατορθώματα. Ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτῷ Χρῦσιππος ἔκαμε σαυροφύλαξ ἐπὶ ἰβ'. κ' ἔτις ἐτέλεισε τὸν βίον θαίρεσα. Ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτῷ Γαβριήλιος ἔκτισε Μονασθεῖον εἰς ὄνομα τῆς ἀγίας ἀναλήφως. Ὁστις ἐπειδὴ ἦτον Φιλομαθῆς, καὶ φιλαρτιος ἐμιμᾶτο τὸν μέγα Εὐθύμιον. καὶ ἀνεχώρει δὸ τὴν μονὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀγίων Θεοφανίων, κ' ἔλειπε εἰς τὰ βατᾶ. Τὸν δὲ π'. χροῖον τῆς ἡλικίας τε ἀπῆλθεν εἰς τὰς ἔρανεις μοναῖς, τελίσας θαυμάσια μέγισα. Ὁ δὲ μέγας Εὐθύμιος ἐνταφίασεν εἰς τὸ μνήμα τὸ ὀσίου Θεοκτίστου πᾶγιον αὐτῷ λείψαιον. Μετὰ ταῦτα λαβῶν εἰς τὴν συνοδιάντε τὸν Δομετιανόν, καὶ τὸν Σάβαν, ἔστις ἦτον εἰς τὴν ζῆλον τῆς μοναδικῆς πολιτείας θερμότητος, ἀπῆλθον οἱ τρεῖς εἰς τὴν ἐνδωστραῖ ἐρημον, τριφόμεροι μὲ τὰς ρίζας τῶν μελαγελίων, καὶ μὴ ἔχοντες ἄλλω τινὰ φθᾶ κλησιν σώματος. Πορδύμεροι ἔν εἰς τὴν αὐτοδρον ἐκεῖν ἔρημον, ἐπεσεν ἰ Σαββας δὸ τὴν ἀμυτρον δίψαι ἐκκαθόμενος. καὶ δὲν ἰδουετο ποσῶς, γὰρ σαμάτησιν κᾶν εἰς τὴς πόδας τε. Ὁ δὲ Εὐθύμιος ἀναχρείσας ἐλίγοι δὸ τὸς ἄλλης ἔκαμῃ εὐχὴν πρὸς κύριον, λέγωντας. Δός ὕδωρ εἰς τὴν δίψῶσαι γῆν, τὴν τὴ ἀδελφῶς δίψαι παραμυθέμερος. καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ἔλαβε τὸ σκαλίδιον, ὅπερ ἔχασι δεῖ γὰρ εὐγάζω τὰς ρίζας τῶν χόρτων, γὰρ τρώγσει. καὶ σκαπῶν μικρὸν εἰς τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὕδωρ γλυκύτατον ὡ τὴ

θάυματος. Ὁ Θεὸς πίνοντας ὁ Σάββατος ἐθεράπευσε τὴν ἐδύνην. Δοξάζων, καὶ ἰσχυραίων τῷ Θεῷ, ὅπῃ πλεῖσθαι τῶν δόλων αὐτῶν τοιαῦτα σημεῖα, καὶ τέρατα. Οὕτως ἔνι ἔχων πρὸς τὸν Θεὸν πολλὴν τὴν παρρησίαν ὁ μέγας Εὐθύμιος, ἐφορογνώρισεν ἑμὸνον τὴν μακαρίαν αὐτῆ μετὰ σασιν, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐμελλον νὰ σωθῶμαι εἰς ἐκείνῃ τὴν λάυραν, ὅπῃ μὲ τόσον κόπον ὠκοδόμησεν. Ἀφ᾽ ἑ λοιπὸν ἐπέρασαν ἡμέραι ἑκτὰ ἀπὸ τὰ ἅγια Θεοφάνια. Ἐσυνώχθησαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πατέρας εἰς τὸ κελλίον τῆ ἀγίας, ἄλλοι δὲ ἀνά τὸν δόπο χαίρετίσεν. καὶ ἄλλοι νὰ τῆ ἀκολουθησῶσιν εἰς τὴν Ἱερημον. Ἀναμπαξί δὲ εἰς τοὺς ἄλλους ἦτον ὁ Ἡλίας, καὶ Μαρτύριος. Οἵ τινες ἰδόντες ὅτι δὴν εἶχε τίποτας ἐτίμασμένα διὰ τὴν ἀναχώρησιν, τὸν ἠρώτησαν, ἐὰν ἐμίσθωξῃ αὐριον. Οἱ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Ὁ λῶν ἐπέτῃ τὴν ἐβδομαδα κάμνω ἀντάμασας. καὶ τῆ Σαββάτῃ τὸ μεσονύκτιον χωρίζωμαι ἀπὸ λόγους. Τῆτο δὲ εἶπε διὰ τὴν τελευταίαν ἀναχώρησιν. Ἀμὴ αὐτοὶ δέντο ἐκατάλαβαν. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἦτον ἡ ἑορτὴ τῆ μεγάλης Ἀντωνίας. καὶ φησὶ νὰ κάμωμαι εἰς τὸν ναὸν ἀργυρνιακὸν ὀλοούκτιον. καὶ ἀφ᾽ ἑκαμαὶ τὴν παρήγουριν, ἐσυναξεν εἰς τὸ Διακονικὸν τὲς ἱερωμένους, καὶ λέγειτες. Γινώσκετε ἀδελφοί, ὅτι ὁ κύριος μὲ καλεῖ ἀπὸ τὴν παρῆσαν ζωὴν πρὸς τὴν μέλλουσαν. Ἀυριον ἔνι ἀς συναχθῶν ὀλοοὶ οἱ ἀδελφοί, νὰ σᾶς παραγγείλω πῶς νὰ κάμωμαι μετὰ τὴν ἐμὴν ἀναχώρησιν. Τὸ πρῶτῃ γῆν μετὰ ἀπεδῆς ἐσυναθροίσθησαν ὅπαντες. Πρὸς τῆς ὁποίας εἶπεν ὁ ἅγιος. Πατέρισμα ἑ ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ ἐν κυρίῳ, καὶ τέκναμα φειπόθητα. Ἐγὼ μὲν πορένομαι εἰς τρεῖς ἡμέρας τὴν τελευταίαν ὁδὸν τῆ πατέρωμα. Ἐσεῖς δὲ φέρεται νὰ φυλαξίτε ἀπαρασάλευτα τὰς ἐντολάς ὅπῃ σᾶς παραγγείλω, διὰ νὰ φαιῇ τὸ φίλτρον σας φέρουμε, καὶ ἡ εὐλάβεια Πρώτερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς, νὰ ἔχητε τὴν ἀγάπῃν, χωρὶς τῆς ὁποίας δὴν εἶναι βολετὸν νὰ κατορθώση τινὰς ἀρετὴν ὀλοτέτα. Ὅτι ὅλαις αἱ ἀρεταῖς μὲ τὴν ἀγάπῃν, καὶ τὴν ταπεινωφροσύνην ἐγνωρίζωται. Ἡ ταπεινωφροσύνη ἀνεβάσει, εἰς τὸ ὕψος τῆς κατορθωμάται τὸ ἐνάριτον. καὶ ἡ ἀγάπη δέντεν ἀφήνη, νὰ ξεπέση ἀπὸ τὸ ὕψοςτε. Πρέπει λοιπὸν, νὰ ἐξομολογέμεσθῃ τῷ Θεῷ πάντοτε καὶ καταχρῆς νὰ τὸν ὕμολογῶσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. καὶ μᾶλλον ἡμεῖς διὰ τὰς σιωθήμας, ὅπῃ ἐτάξαμεν εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. Ἐπειδὴ ἡμεσθῃ ἐλεύθεροι τῆ βιοτικῶν φροντίδων, καὶ διάγομεν ζωὴν, ἀφ᾽ ἑσαςθῃ. Λοιπὸν ἀς εἶσε καθαροὶ πάντοτε εἰς τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα. Φυλάγιτε ἀκριβῶς τὸν κανόνα ὅπῃ σᾶς ἔδωσα. καὶ τὴν σωηθῃ δόξολογίαν τῆς σωάξιαν. Ἐπιμελεῖθε τῆς θλιβόμενης ὅσον δύνισθε. Ὅσοι ἀδελφοὶ περαχθῶσιν ἀπὸ ρυτάρης, καὶ ἀτόπης λογισμῆς, ἀς τῆς ἐξομολογῆται ταχέως, νὰ τῆς διορθάνεν οἱ φρακτικότεροι, μὲ διδασκαλίας, καὶ ὑποδείγματα. Διὰ νὰ μὴν ὑποσκελισθῆν ἀπὸ τὸν

διάβολον. Ταύτην δὲ τὴν τελευταίαν με ἐπιτολὴν σὰς λέγων ἀφ' ἑαυτοῦ ἐμί-
 μελέσασα. Ἡ γοῶν μὴ κλείσετε ποτὲ τὴν θύραν τοῖς ἐρχομένοις. Ἀλλ' ἄς εἶναι
 ἀνεωγμένη, διὰ τὰς ὁδοιπόρους, καὶ πίνοντας. καὶ ἄς εἶναι πάντα κοιτὰ εἰς τὰς
 δευτέρας ὄσα φράγματα ἔχετε. Ἐὰν θέλετε νὰ σὰς σέλλῃ, καὶ ἰσὰς ὀκτίους,
 ἀφ' ὀνόματος, καὶ πλεσιῶς ὄσα χρεάζεσθε. Ταῦτα φροσάξας ἱρωτήσεν αὐτὸς τί-
 νη κήθει νὰ τὰς ἀφήσῃ φροσῶτα, καὶ καθυγέμνον. Οἱ δὲ ἅπαντες ὁμοφώνως
 ἐζήτησαν τὸν Δομετιανὸν ὡς πάντων ἐναρτιώτερον. Ὁ δὲ Εὐθύμιος ἀπεκρί-
 νατο. Ψηφίσατε ἔπειρον. Ὅτι ὁ Δομετιανὸς ἐπ' ἡμέρας μόνον κάμει εἰς ἐπι-
 τον τὸν κόσμον μετὰ τὴν ἐμὴν δόξωσιν. Τοῦτο πάντας τὰς φρεσὶ σάτας ἐξέ-
 πληξεί, ἐπειδὴ τὸ εἶπε ἔπειτα παρρησίαν, καὶ δέντο ἔκρυψεν. Ὁ μὲν δόξωσιν
 τῶν Δομετιανῶν, ἐζήτησαν Ἡλίαν τινὰ τῆς κατὰ μόνῃς οἰκονόμου τὸ γένος Γερου-
 χέντειον. Ἐπιστραφίς ἐν εἶπε φρὸς αὐτὸν ὁ ἅγιος. Ἰδὲ πάντες οἱ πατέρες
 αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἐαυτοῖς, ποιμένασιν, καὶ φροσάτῳ ψηφίζονται. Λοιπὸν πρόσχε,
 νὰ ἀφελήσῃς αὐτὸς, καὶ τῶν λόγεσθαι. Γίνωσκε δὲ καὶ τὸτο, ὅτι ὁ θῶς ἠὲ ὀκτίσει,
 νὰ γένῃ, καὶ ἐτέτη ἡ λαύρα εἰς κερρὸν ὀλίγον Κοινόβιον. Τὴν ἐπερχομένην ἡμέ-
 ραν εἶπε ὁ ὅσιος πρὸς τὸν νέον ἡγέμνον, πᾶν νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ Κοινόβιον. καὶ
 πῶς νὰ τὸ συστήσῃ, καὶ πειξενοδοχίας, καὶ ψαλμωδίας. καὶ διὰ τὰ ὅτι λοιπὰ
 ἅπαντα, πῶς νὰ ὀπμιλεῖται τῷ ἀδελφῶν, καὶ ἐξόχως νὰ καθοδηγῆ ὀκτίους
 ὅτι φειράζονται ἀπὸ ἀποτὸς λογισμῶν, καὶ βρυκταί. Ἐπειτὰ εἶπε κοινῶς
 πρὸς ἅπαντας. Ἐὰν εἴρω τινὰ παρρησίαν πρὸς κύριον. Θίλω νὰ τῶν ζήτησω
 πούτῳ τὴν χάριν. Νὰ εἶμαι μετὰ τὸ πνεῦμα εἰς τὴν συνοδίαισας πάντοτε. Ταῦ-
 τα εἶπὸν ἀπέλευσεν ἅπαντας. Μόνον τὸν Δομετιανὸν ἐκράτησε. καὶ προσμί-
 νας ἡμέρας τρεῖς εἰς τὸ Διακονικὸν μετ' αὐτῶν, τὴν νύκτα τῶν Σαββάτου κοι-
 μηθεὶς μετ' εἰρήνῳ ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἐκείθεν μακαριότητα, πρεσβυτής, καὶ
 πλήρης ἡμερῶν γηρόμῃς εἰκοσὴν τῶν Γαυκαρίων Μῶνως ἄγοντος. Ἐν ἔτει
 ἀπὸ κτ' σίως κόσμῳ πεντακιχλιῶς ὤννακοσιῶς ὤξηκος ὤ τέμπτῳ. Ἀπὸ
 δὲ Χριστοῦ, υξέ. γινώσκει δὲ καὶ ταῦτα οἱ ἀκραταὶ διὰ τὸν μέγα Εὐθύ-
 μιον. Ὁ τίητον μὲν εἰς τὴν ἐξὴν ἀπλῆσος. Τὸν τρόπον πραότατος. Τὴν ὄψιν
 λυκός, στρογγυλός εἰς τὸ πρόσωπον. Φαιδρότε, καὶ ὑπρεπτής. Εἰς τὸ χεῶμα
 ἄσπρος. Εἰς τὴν ἡλικίαν σεμνός. Τὰ γένηα μακρὰ ἕως εἰς τὰ μερίατου, καὶ
 κατώτερα. Ἡ τὸν δὲ εἰς τὰ μέλη ὑγιής, καὶ ἀκέραιος. Δέντου ἔλειπε καίνα
 μέρος τῶν σώματος. Οὔτε κανένα ἰδόντι ὀλόπελα. Ἐγῆθη, ὡς εἶπο μὲν ἐκ
 θείας δόξα καλύψης. Ἀφ' ἡμερῶν θεῶν τὸ τῶν ἰτος τῆς ἡλικίαςτου. Τῶν δὲ
 ἐν ἐννηκοςῶ, καὶ ἐν ἑνάτῳ ἔτει τῆς ζωῆςτου ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἐκείθεν μιχα-
 ριότητα. Ἐξῆλθεν οὖν αὐτὴ ἡ φήμη ταχίως εἰς τὰ πειρίχωρα. Ὁθεν ἰσωχα-
 θροῖα πλῆθος Μοναχῶν, καὶ λαϊκῶν ἀναγρίθμητον. Ἐξόχως δὲ ὁ Πα-
 τριάρχης Ἀναστασιος μετ' ἑαυτοῦ Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀνεῖκα-

σον. Ἡ γὰρ δὲ Ἐχρύσιππος, καὶ Γαβελήλιος. Ὁ Διάκονος Θεόδωρος. καὶ πάντες οἱ ἀναχωρηταὶ τῆς ἱρήμου μετὰ τὸν μέγαλ Γεράσιμον. καὶ ἀπλῶς ἰσωμάχῃσθε τέσον πλῆθος ἀνθρώπων, ὅπου ἦτον ξένον θέαμα, καὶ δὲν ἐδύοικεσαν οἱ ἱερεῖς νὰ ἐνταφιάσωσι τὸ ἅγιον λείψανον. Ὁθεν βλέπωντας ὁ Πατριάρχης ὅτι ἦτον ἄρα ἐννάτη τῆς ἡμέρας, ἐφορᾶξε τοὺς στρατιώτας, νὰ ἀπρόξου βιαίως τὸν λαόν. Καὶ ἤτας ἐποίησεν. Ὁθεν μετὰ βίας πολλῆς ἐδωυήθησαν, νὰ τελέσωσι τὴν τῆς Θεῶν πατέρων παράδωσιν. Νὰ καταθέσωσι εἰς τὴν πολὺ πλοῦτον, καὶ μακαρίαν σορὸν τὸ ἀθλητικώτατον ἐκεῖνο, καὶ πάνσεπτον λείψανον, ψάλλοντες τοὺς προσήκοντας ὕμνους, καὶ ᾄσματα. Πάντες οὖν ἐδάκρυσαν, καὶ ἐθάλιβησαν ἀμέτρητα τὴν τῆ μεγάλου Εὐθυμίου ὑσέρησιν. Ἐξαίρετως δὲ ὁ Μαρτύριος. καὶ Ἡλίας ἐθρήνου ἀσφραμύθητα. Τοὺς ὁποίους ὁ Πατριάρχης ἐπαρηγόρησε, τασωντάςτους νὰ τοὺς δίδῃ βοήθειαν τὴν πρέπεσαν πάντοτε.

Ὁ δὲ γνήσιος αὐτῆ μαθητῆς, καὶ μιμητῆς τῆς ἀρετῆς αὐτῆ ἀκεβίσατος, ὅστις τὸν ὑπῆρέτησε χεῖρες πενήκοντα δὲν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν τάφον τῆ Διασκάλουτου. καὶ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τῆ φαίνεται νυκτὸς φαιδρὸς τὴν ὄψιν ὁ μέγαλ Εὐθύμιος λέγωντας. Ἴδου ὁ Θεὸς μᾶς ἐξίσωσε, καὶ ταύτης τῆς χάριτος, νὰ σωθῶ φραίνω μισθὸν ἀνάμα, καὶ ἰδῶ αἰώνια καθῶς ἤμισθον, καὶ αὐτῆ εἰς τὸν πρόσκαιρον κόσμον ἀχώρῃσοι. Ἐλθὲ οὖν νὰ ἀπολαύσης τὴν ἡτοιμασμένω σοι δόξαν, καὶ εὐκλειαν. Ταῦτα ὁ Δομετιανὸς ἀπαγγέλλει τοῖς ἀδελφοῖς. καὶ οὕτως ἐν χαρᾷ, καὶ αὐτὸς ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα. Ἐπειτα ἦλθε καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ ἀνθρώπους πολλούς, καὶ μετὰ πολλὴν εὐλάβειαν λαβόντες τὸ ἅγιον λείψανον τῆ Εὐθυμίου μετὰ λαμπάδας, καὶ θυμιάματα, τὸ ἤφειρα εἰς τὸν οἶκον, ὅπῃ αὐτὸς ἐκυούργησε. καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὴν ἱεράν θήκην ἀσφαλῶς, καὶ σύγουρα, νὰ μὴν ἡμπορέσῃ τινὰς νὰ κλέψῃ ποτὲ μέρος τίποτας.

Ἀλλὰ ἀς εἰποῦμεν ὀλίγα θαυμάσια ἀπὸ τὰ πολλὰ ὅπῃ ἐτέλεσε μετὰ τὴν ἐσίαιτη κοίμησιν. Ἐ μάλισα ἔνα φρικτὸν, Ἐ ἔξαισιον, ὅπῃ ἐγενετο εἰς ἔνα ἱεροδιάκονον φεῖδοι ὀνόματι. Διὰ τὴν ὁποῖαν αἰτίαν ἐγενετο ἡ λαύρα τὸ τῆ ὀσίαι κοινόβιον. Ἀέσατε γὰρ μετὰ προτοχῆς ἔξαρχῆς τὴν ὑπόθεσιν. Νὰ καταλάβετε πὸς ὡν παρῆρσιαι ἔχει πρὸς τὸν Θεὸν ὁ ὄσιος.

ΘΑΥΜΑ ΦΡΙΚΩΔΕΣΤΑΤΟΝ.

Μετὰ τὴν κοίμησιν αὐτῆς χρόνον ἕνα ἀπέθανεν ὁ Φιλόχριστος λέων ὁ Βασιλεύς, καὶ ἀφῆκε τὸ Βασιλεῖον τῆ Ἰγόνετι λέοντι. Ὅστις ἦτον μικρὸν παιδίον. καὶ ζήσας μόνον ἕνα χρόνον, ἀφῆκε Βασιλεῖα τὸν πατέρα αὐτῆς ζήωνα. Τὸν ὁποῖον εὐγαλεν ἄπὸ τὸν θρόνον μετὰ βουλήν κάποιος βασιλικός. Ὅστις ἐκάλεσε Βασιλεὺς τυραννικῶς. Καὶ ἦτον εἰς τὴν αἵρεσιν τῆ εὐτυχοῦς, καὶ Διοσκοῦρου. Οἵτινες ἐφρονούσαν εἰς τὸν Χριστὸν μία φύσιν, λέγοντες κατ' αὐτῆς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λόγια. Τοὺς ὁποῖους ἡ τετάρτη ἀνεθεμάτισε σύνοδος. Τὸν κατὰ τὸν ἑκείνον λοιπὸν ἰσχυάχθησαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ οἱ ἄρχιεροὶ αὐτῆς τῆς αἵρέσεως. καὶ ἐψέφισαν ἰδικόντους Πατριάρχῳ. Ὁ δὲ ζήνων ἐσύναξε λαὸν ἄπὸ τὴν ἰβαίριαν. καὶ ἐλθὼν ἐθαύμασε τὸν βασιλικόν. Καὶ ἐπῆρε τὸν θρόνον του. Τότες ἦτοι, καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀσασίος ἀπιθαμένος, καὶ ἐκάλεσεν εἰς τὸν θρόνον τε ὁ μαρτύριος. Ὅστις ἐγραφε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βασιλεῖα ζήωνα, καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχῳ Κωνσταντινουπόλεως Ἀκακίον. Ἀπ᾿ αὐτῶν διὰ τοὺς ἀνωθεν αἰρετικὰς, ἰσχυὰς παιδεύσω. Νὰ παῖσιω τὰ σκάδαλα. Ἐδωκεν οὖν τὰ γράμματα ἐν ἑστῷ ἱεροδρακόου φείδου ὄνομα ζομένου. Ὅστις ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἰόππῳ. καὶ εὐρίσκοντας, πλοῖον ἐπέλθε, καὶ ἀρμυρίζοντας εἰς τὸ παρθενικὸν πέλαγος, τοὺς ἔφερε μεγάλη φουρτῆνα ποσόν, ὅπου ἐτζακίσθη τὸ καράβι. Οἱ δὲ αἱ θρωποὶ ἄλλοι μὲν ἐπνήθησαν πάραυτα. καὶ ἄλλοι ἐκρατέσαν ὄχα πλέοντες. Ὁμοίως, καὶ ὁ Διακόιος εὐέσκοντας ἕνα ξύλον ἐπλεε μετὰ κόπον πολὺν ἀπαντῆ χείωντας εἰς ὀλίγω ὄρα τὸν θάνατον. οὕτω λοιπὸν λυπούμενος εἰς τοιαύτῳ συμφορᾷ, καὶ ἐχάτην παλαιπωρία δεινῶς ὀδυώμενος, ἦλθεν εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῆς ὁ μέγας εὐθύμιος. Ὁθεν ἐβόησε ταῦτα πρὸς αὐτὸν μετὰ πίστεως. Ἀγίε τῆ θεοῦ Εὐθύμιε πρὸς φθασον, Ἐσῶσον μετὰ τὸν κίνδυνον ἐτέτον τὸν χαλεπώτατον. Οὕτως οὖν δέομενος, ἔδε τὸν ὄσιον, καὶ ἐσπεπᾶται ἀπ᾿ αὐτοῦ εἰς τὰ κύματα. καὶ λέγειεν. Μὴ φοβᾶσαι. Ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ δοῦλος τῆ δεσπότης Χριστοῦ εὐθύμιος. καὶ ἤξορε δὲν ἤρесе τῆ θεοῦ ὁδοιπορίας σου Διατέ το σου ἐν χριστῷ ἀνάγιον. Λοιπὸν ἐπῆρεφον εἰς ἐκεῖνον ὅπου σέεσε εἰλε. καὶ ἐπέτου ἄπὸ λόγους, νὰ μὴ μερμηᾶ δια τὴν ἡγῆ ἄποσ χριστῶν διάσασιν. Ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας πρὸν ἄπο θάνης γίνεται ἐνωσις τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἔχεν ὅλοι οἱ Ἱεροσολυμίται ἕνα ποιμένα, καὶ πρόεδρον. Ἦ παρὰ γὰρ εἰς τὴν ἐμὴν λαύρα, Ἐχάλασε ἄπὸ θεμελίω ὄλα τὰ κελλία τῆ ἀδελφῶν Ἐκάμε τὸ κοινόβιον ἐκείνῳ ἄπὸ ἑκτισις τὸ κοιμητήριον. Ὅτι οὕτως εἶναι τὸ θέλημα τῆ θεοῦ, νὰ γίνῃ ἡ λαύραμοι κοινόβιον. Ταῦτα λέγων πρὸς τὸν φῆδον ὁ μέγας Εὐθύμιος, ἔ-
 ζαλε

γαλε τὸ μανδίον αὐτῆς . καὶ σπιπᾶσας αὐτὸν, τὸν ἄρπαξε, καὶ εὐρέθη εἰς τὴν
 γῆν παράρτα . Ἦ γουε εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγίας πόλεως, ὃ τὸ θαύματος . καὶ
 εὐγάνωτας τὸ θεῖον ἐκείνο παλλίον τῆ εὐθυμίου, μετὸ ὅποιον ἕως αἰτὸς
 ὑποπίρος ἐπέρασε τὸσον πελάγος . Εἰς ἐδῶθη τὰ σωμῆθη ἱμάτια . Ἀλλὰ
 θαύμα ἠκολούθει τῷ θαύματι . καὶ πάλιν τὸ παλιόν ἠρπάγη ὡς ὑπὸ χει-
 ρὸς τιός, καὶ ἔγινεν ἀφαντον . Οἱ δὲ φῆδος συλλογιζόμενος τὰ συμβάντα, πῶς
 ἐλυτρώθη διὰ τὸν μέγαν ἐκεῖνον κίδωνον, ἐδόξαζε τὸν κύριον . καὶ ἦν χα-
 εῖσα τὸν Εὐθύμιον λέγωντας, πόρα ἀληθῶς ἐκατάλαβα, ὅτι γνήσιος δού-
 λος τῆ θεοῦ ἦναι ὁ μέγας Εὐθύμιος . Ταῦτα, καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην ἰδι-
 γήσατο . Ὅστις ἰθαύμασε, λέγωντας . Ὅντας Πρόφητης ἦτον ὁ μέγας Εὐθύ-
 μιος . Ὅτι ὅσα ἐμελενά γένοιεν εἰς τὴν λαύραν, μᾶς τὰ ἔπει πρὸ τῆς πε-
 λειώσεως . Ταῦτα λέγων ἐπρέσαξε τὸν φῆδον νὰ κάμη, καθὼς ὁ ἅγιος ἐπα-
 ράγγελε . καὶ τῆ ἔδωκε πᾶσαν βοήθειαν . Καὶ ἐτέλισεν εἰς ὀλίγον καιρὸν
 τὸ κοινίβιον, μετὸσα ἕκαμναί χρεῖα κελία . Νοσοκομῆιον . Φέρνες . Πύργος
 κοιμητήριον . καὶ ἔτερα χρειάζόμενα . Θίλοτες δὲ νὰ ἐγκαινιάσωεν τὴν
 Ἐκκλησίαν ἐχρειάζουταν ὕδωρ . Διατὶ μόνον τὸν χειμῶνα βρέχει εἰς ἐκεῖ-
 να τὰ μέρη . καὶ μετὸν ἄποῦ μένει εἰς τοὺς λάκκους τῶν Πιτρῶν, καὶ δο-
 χεῖα ὑπηρετῆνται τὸν ἑπίλοιπον χρόνον . καὶ τὸν καιρὸν τῆ θέρους ἔχουσι με-
 γάλῳ ὑξήρησιν . Λοιπὸν ἰσυνᾶθροισαν μουλλάειν διὰ τὸν ἄφθονον τό-
 πους, νὰ φέρουεν νερὸν εἰς τὴν χρεῖαντους . καὶ τὸ μεσόνυκτον, φαίνεται τῷ ἡ-
 γουμῆν ἠλία ὁ μέγας Εὐθύμιος . καὶ λέγειτου . Διατὶ δὴν ἐκάμετε δέησιν
 πρὸς τὸν θεόν, νὰ σᾶς ἐξέλθῃ νερὸν ὀλιγόπιστοι, ἀμὴ βασανίζετε τὰ ὑποζύ-
 για ; διὰ τὴν σιαγόνα τῆς οὐτοῦ ἠγαλῆν ὕδωρ, καὶ ἐπότισε τὸν Σαμψῶν . καὶ
 διὰ τὴν ἀκρότομον πέτραν, καὶ ἐχόρτασε λαὸν τὸν ἀπειθῆ, καὶ ἀχάριστον .
 καὶ ἐσᾶς θαρρείτε νὰ ἀφήση ἀβοηθήτους εἰς τοσαύτῳ ὑξήρησιν; μὴ φοβείσθε .
 Ὅτι ἕως τρεῖς ὥρας τῆς ἡμέρας γεμίζουσι οἱ λάκκοι ἀπαιτες ὕδατος .
 Ἐξερθεῖς οὖν ἐφανέρωσε τοῖς ἄλλοις τὴν ὄρασιν . καὶ τότε ἐφάνη εἰς τὸν ἔ-
 ρανὸν ἕξαίφνης μέγαλον σύνεφον . καὶ τὸσῶν βροχῆν ἐκατέβασεν, ὑποῦ δὴν
 ἐχρειασθηκαὶ ὕδωρ εἰμὴ μόνον τὸ βρόχυνον . Ταῦτο τὸ θαύμα ἀκούσῃ εἰς
 ὄλλῳ τὴν ἔρημον, Ὁ δὲ ἐν ὑπῆγε, καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μαρτύριος, καὶ ποιή-
 σατες ἀγρυπνίαν ἕκαμαν τὸν ἐγκαινιασμὸν τὴν ἐβδόμῃ τῆ Μαΐε Μην-
 νός . Εἰς δὲ τὴν ἀγίαν τράπεζαν ἐβαλλεν διὰ τῶν τελῶν μαρτύρων Πρόβου,
 Ταράχ, καὶ Ἀνδροῖκε τὰ Λείψανα . Ἦσαν δὲ τότε χρόνοι δώδεκα μετὰ τῆ
 Εὐθυμίας τὴν κείμησιν . Μετὰ ταῦτα ἔγινεν ὁ φῆδος τῆς πόλεως Δώρων Ἐπί-
 σκοπος . Ὁ δὲ Πατριάρχης μαρτύριος ἐσύναξε τῆς Ἐπισκόπους . καὶ Μα-
 ναχῆς, καὶ ἔγινη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁμόνοια κατὰ τὴν Εὐθυμίαν πρόρρη-
 σιν . Ὁ μὲν οὖν μακαρίτης ἠλίας ἐξῆσεν εἰς τὸ ἡγεμενῆιον χρόνους ὀκτώ, καὶ

τελέοιτο. καὶ τότε ἔγινεν ἄλλος Συμειὼν καλούμενος. Ὅστις ἔζησε μόνου
 τρεῖς ἡμέρας. Καὶ ἐψήφισαν ἄλλον διὰ τὴν ἀραπίαν, τὴν κλῆσιν Στέφα-
 νον. Ὅστις ἔχεν ἀδελφὸν ποικίλους τὸ ὄνομα. καὶ ἀφίευσεν εἰς τὸ Μοι-
 νασήειον χρυσὰ ἑξακόσια. Ἀρχων δὲ τίς διὰ τὴν Ἀντιόχειαν τὴν κλῆσιν
 Καισάρειος, ἦλθεν εἰς τὴν ἀσίαν πάλιν. Ὅστις ἔπιπεν εἰς θεινὴν, καὶ χαλε-
 πὴν ἀσθενεῖαν σώματος. καὶ μὴ εὐρίσκων εἰς ἰατροῦς τι νὰ βοήθειαι, ἀ-
 πῆλθεν εἰς τὸν τάφον τῆς Εὐθυμίου. καὶ χερσθεὶς διὰ τὸ ἔλαιον τῆς καρδί-
 λας ἐθεραπεύθηκε πᾶραυτα. Ὅθεν ὅσα χρήματα τῆς εὐρίθουσαν ἐχάει-
 σεν εἰς τὸν ναόν, τῆσσι νὰ δώσῃ, καὶ ἔτερα ἀναρίθμητα. καὶ οὕτως ἐπι-
 στρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπῆλθεν εἰς τὴν Τείπολιν. καὶ διηγήθη τὴν
 θαυματουργίαν πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Στέφανον. Ὁ δὲ τούτου ἀνεψιὸς λιόντιος
 τὴν ἡλικίαν νεώτερος ταῦτα ἀκούσας ἐθερμάνθη τὴν ψυχὴν εἰς τὸν θεῖον
 ἔρωτα. καὶ ἀπαρησάμενος κόσμον, καὶ πᾶσαι σωματικὴν ἀπάλαυσιν, ὑ-
 πῆλθεν εἰς τὸ Μοινασῆειον τῆς Εὐθυμίου. καὶ ἐκουρεύθηκε. Μετὰ ταῦτα οὐ
 μόνον ἡγουμένος ἔγινεν. Ἀλλὰ καὶ διαδόχος τῆς θρόνου μετὰ τῆς θείου τὸν
 θάνατον. Εἰς δὲ τὴν μονὴν ἐψήφισαν ἄλλον ἡγουμένον. Ὁ δὲ Αἰτοχεύς
 Καισάρειος ἦλθε πάλιν νὰ προσκυνηθῇ διὰ εὐλάβειας τῆς ἀγίου τοῦ Μο-
 νασῆειον. καὶ τῆ ἀνοίξασιν τὸ διακονικὸν νὰ ἀσπασῇ τὸ τίμιον ξύλον τῆς
 σαυροῦ, καὶ ἄλλα πολυτίμητα λείψανα. Ἐῖας δὲ ἀδελφὸς τὸ γένος γαλά-
 τῆς, τὴν κλῆσιν Θεόδωτος ἦτον ὑπὲρ τῆς τῆς Διακονικοῦ. καὶ βλέπωντας τὰ
 προσελημένα χρυσὰ ἑξακόσια σιγήθη ὑπὸ φιλαργυρίας ὁ ἄθλιος. καὶ
 ἐκλεψὲς τὰ φλοεῖα μὴ τρόπον ἐπίδειξιν, ὅπου δέντο ἐπέικασε τιμὰς ἔπιτρος.
 καὶ τῆ ἐπ' αὐτοῦ ἐκαμώθη, πῶς ἠθέλη νὰ ὑπάγῃ εἰς τόπον ἡσυχον. καὶ ἐμί-
 σῶσε ἀπερχόμενος πρὸς Ἱεροσόλυμα. Ὅταν δὲ ἦτον τῆς μοῆς τῆς μαρτυ-
 ρεῖς ἀντίκρυτα. Εὐχάλειν διὰ ἓνα σακκέλιον φλοεῖα πενήκοιτα. καὶ τὰ
 ἐπίλοιπα ἐκρυψεν ὑποκάτω μίας μεγάλης πέτρας. καὶ συμαδέυσας τὸν
 τόπον, ὑπῆλθεν εἰς ἰσππλῦ. καὶ ἀγαρίασεν ἄλογα. καὶ ἐπιστρέφωντας εἰς τὸν
 λίθον, ὅπου τοῖ θησαυρὸν ἐκρυψεν. Εἶδε φοβερὸν (ὡ θεῖς κειμάτων) καὶ
 ἑξάεισιον θεάμα. καὶ εὐχῆκεν διὰ κάτω τῆς πέτρας ἓνας δεινὸς ὄφις, καὶ
 τρομερώτατος. Ὡς περ ὑπότιος εἰς φύλαξιν τῆς χρυσοῦ πρὸς αὐτοῦ ἡγου-
 μένος. καὶ δύντον ἀφῆκε, νὰ πλησιάζῃ ὀλόπελα. Ἀλλὰ ἐφυγῆν ἔντρομος. Ἐπειτα
 πάλιν πολλάκις ὑπέστρεφε ὁ δῆλαιος. Ἀλλὰ πάντοτε εὐεσκε τὸν φοβερὸν
 ἐκείνον τῆς χρυσοῦ φύλακα ἐπιμελῶς ἐρηγορέει, καὶ ἐφιστάμενον. Ὅστις ἐ-
 τρεχε καταπάνω του, καὶ τὸν ἐδίωκε νὰ μὴ σημάσῃ ὀλόπελα. Τὴν ὑστέρῳ
 οὐν ὅτ' ἐπλησιάζει ἦλθε τίς δύναιμις ἐναίειος. καὶ τῆ ἐκτύπησε διωκτὰ
 ὡς ἂν μὴ ἓνα ξύλον χονδρὸν. Ὅθεν ἔπιπεν κατὰ γῆς μισαποδαμένος ὁ ἄ-
 θλιος. καὶ δεξιόντες πρὸς Ἱεροσόλυμα τῆς λαζαρεῖται, εὐρίπτες ὡς
 νεκρῶς.

νεκρὸν, σωώνουσιν αὐτὸν, καὶ εἰς τὸ νοσοκομεῖον κομίζεσθαι. Ἐκεῖ γοῦν ἡμέρας πολλὰς κλοιτόμβρος, καὶ ἀπὸ κιμῶμβρος μία τῆς ὥραν ὄνειρεύεται. Καὶ βλέπει ἕνα θυμωμένον γέροισα. καὶ λέγειται. Ἐὰν δὲν δώσης ὀπίσω τὰ χρήματα, ὅπου ἐκλεψες ἀπὸ τὴν μονὴν τῆ Εὐθυμίου, δὲν διραπύεσαι. Τότε λοιπὸν προσκαλεσάμενος τὸν παρθοχέα, ὁμολόγησε τὸ ἀμάρτημα. Ταῦτα μαθὼν ὁ ἡγέμενος ἀπήλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. καὶ φορτώσασθαι τὸν Θεόδοτον, ὑπήγαγεν εἰς τὸν λίθον. Ὁ δὲ φεικτὸς ἐκεῖνος χρυσοφύλακας (ὡ τῆ θάυματος) βλέπωντας τοὺς ἀληθεῖς κυρίους τῆ θησαυροῦ, ἀνεχώρησε. καὶ πύς ἔδωκεν ἄδειαν, νὰ λάβωμεν τὸ θράγματους. καὶ αὐτοὶ μὲν ἔλαβον τὸ χρυσίον. Ὁ δὲ Θεόδοτος ἔμεινε πεθεραπυμένους ταύτῃ τὴν ὥραν, καὶ ὑγέστατος. Ὁ μὲν οὖν. Θαμᾶς ζήσας εἰς τὸ ἡγεμνείον χρώνες ὀκτὸ ἐπελύθησε τῆ κε. τῆ Μαρτίε Μιῶος. χρώνες ὀ. μετὰ τὴν τῆ Εὐθυμίου κοίμησιν. καὶ τότε ἔλαβε τὴν φροσασίαν τῆς ἀδελφῶν ὁ Λεόντιος. Εἰς τῆ ὁποῖα τὰς ἡμέρας ἡμην καὶ ἐγὼ ὅπῃ ἐγραψα τὸν βίον ἐπέτον, τῆς παύσεως αὐτῆς ἕνα πρόβατον. Λοιπὸν ὅσα μοῦ ἐδιηγήθησαν φιλαλήθως οἱ ἅγιοι γέροντες ἐκεῖνοι διὰ τὸν θαυμαστὸν Εὐθύμιον, δὲν ἀπέκρυφα ἀπὸ τῆς τέκνων αὐτῆς εἰς χυρᾶν ἐτέραν. Τώρα δὲ πάλιν νὰ εἰπῶ, καὶ ἐγὼ ὅσα εἶδα μὲ πύς ὀφθαλμῶν με θαυμάσια. Ἀπὸ τὰ ὀποῖα ὄπισ ὠθίω, καὶ τὰ προτίτερα.

Εἰς τοὺς δεκάτη χρώνες τῆς βασιλείας ζήνωνος ἐνεδύθηκα τὸ ἅγιον χῆμα. Καὶ παγίωσας εἰς τὰ ἱεροσόλυμα, ἐπροσκύνησα τοὺς ἁγίους τόπους. καὶ εὐερίστωσας τὸν ἡσυχαστὴν Γεωργίου, τὸν ἐσυμβουλευθῆκα πού νὰ ὑπάγω, νὰ εἶρω τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου. Ὅστις μὲ ἔσειλεν εἰς τὴν μονὴν τῆ μεγάλου Εὐθυμίου. Ἦτον δὲ τότε ἡγουμένους ὁ ῥηθῆς Λεόντιος, ὅστις μὲ ὑποδέχθη μετὰ χαρᾶς. Καθὼς οὖν εὐέσκεμην ἐκεῖ εἶδα ἕνα Μοναχὸν τὸ γένος κίλικα Παῦλον ὀνομαζόμενον. Ὅστις εἶχε δαιμόνιον. Ἦτον δὲ ἀπὸ τὴν μονὴν τῆ Μαρτυρίας. καὶ τὸν ἤφεραν οἱ συγχωρεῖστε εἰς τὸν τάφον τῆ Εὐθυμίου. Ὁ ὁποῖος τῆ ἐφάνη παρευδύς τὸ μεσόουκτον. καὶ εἰδῶξεν τὸν δαίμονα. Ὁ δὲ ὑγιῆς χυρόμενος ἤλθεν εἰς τὸν ὄρθρον. Καὶ ἐφάλαμην τὴν ἀκολεδίαν ἀντάμα. Μαθόντες οὖν οἱ Μοναχοὶ τῆ Μαρτυρίας τὸ γιγνημένον, ἤλθασιν νὰ τὸν πάρωμεν. Διατί ἐκουρεύθη εἰς τὸ Μοναστήριον αὐτῆς. Ἀλλ' αὐτὸς ὡς εὐγνώμων δὲν ἀνεχώρησε ποσῶς ἀπὸ τὸ κοινοβίον, ἀλλὰ ὑπερέτα μὲ προθυμίας ὀλουςμας. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἄλλο παρόμιον. Εἴχαμεν δύο λάκκους μακρὰν ἀπὸ τὸ κοινοβίον δύο σάββα. Τοὺς ὁποῖους ὀκοδόμησεν ὁ ἅγιος. καὶ τὸν μὲν ἕνα ἔδωκε τοῖς ἀγαθῶν ὅπῃ ἐβάπτισεν, νὰ πέρωμεν νεκρὸν ἀπ' αὐτὸν νὰ πορεύονται. Τὸν δὲ ἕτερον εἴχαμεν ἡμεῖς. καὶ τὸν ἐκλειδῶναμεν τὸ καλοκαῖρι, ὅπῃ ἦτον ὀλίγον ὕδωρ. Ποτὲ δὲ καρρὸν ὑπῆρχεν ἕνας βάρβαρος, νὰ ποτίσῃ τὰς καμήλας, καὶ εὐερίστωσας τὴν εἴρην κλεισμίην

ἰθυμώδη, καὶ ἐτζάκισε μὲ ἓνα λίθον τὴν πόρταν. καὶ παρῶδες ἰδαμνί-
σθη. καὶ πεισὼν ἄφρυξι τὸ σῶμα κατὰ γῆς κιλιάμμος. καὶ μετὰ καρπὸν
ἤφειρεν ἐκείνον τὸν βάρβαρον εἰς τὸ Μοναστήριον ἔντι Χερσιανὸς Θαλαβας ὀ-
νόματι. Ὅστις μᾶς ἀπέφειρε τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Θεὸς ἐγὼ ἐλυπήθηκα τὸν βάρ-
βαρον. καὶ τὸν ὑπήγαμεν συκωτὸν εἰς τὸν τάφον τῆς ἀγίας. Ὅτι αὐτὸς ὁποῦ τὸν
ἐπαίδουσε διὰ τὴν αὐτῆς θρασυτήτας, ἐδύνετο πάλιν, γὰρ τῆ δώσῃ διὰ φιλα-
θρωπίας τὴν θεραπείαν. Καθὼς καὶ ἐγένετο. Μάλισα, καὶ φειασότερον διὰ
ἴσον ἐζήτην ἀπέλαβεν. Ὅτι οὐ μόνον ἰθεραπεύθη τὰς σωματικὰς. Ἀλλὰ καὶ τὴν
ψυχὴν φωτισθεὶς διὰ θείας ἐλαμφιν ἐλαβε τὸ ἅγιον βίππισμα. Ἀλλὰ καὶ
τὴν ἀνιψίαν τῆς ῥηθέντος Θαλαβᾶ ἰθεράπευσεν διὰ τὸ ἀκάθαρτον δαιμόνιον.
Ὡς τὴν ἤφειρεν διὰ τῆς Λαζαρίου. καὶ ἔπειτα ὀλίγον ἀγίασμα. Ἐπὶ τὸς δέ-
τις ἡ ὁς τῆς Ἀγαρίου Ἀργῶ βίφουλαγε προβατα. καὶ πηδησας εἰς αὐτὸν χα-
λιπώτατον δαιμόνιον, ἔσφειρεν ἐ μόνον τὰς φρένας του ἀλλὰ, καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, καὶ τὸ πρόσωπον. Φέροντες, καὶ αὐτὸν εἰς τὸν τάφον ἰθεραπεύθη εἰς
ὀλίγον διάστημα.

Ἄλλη δέτις γεννῆ διὰ τὸ χωρεῖον βηταβεδισῶν ὑπανδρος εἶχε δαιμόνιον
ἄγγελον, καὶ τὴν ἔβασάνιζε κήτας ἐπτά. Ὁ ἀνδραπης λοιπὸν ἐλυπᾶτο με-
γάλα. καὶ μὴ ἐρείσκων ἀλλῶ βοήθειαι, ὑπήγαγε ὁμοῦ εἰς τὸ Μοναστήριον.
καὶ τὴν ἀφίκεν ἀπέξω. Ὅτι γενναῖκα δὲν ἔβαναι ἴσωθεν. Ἡ τὶς ἐμεινέ
προσώχουμειν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἡνεύουσα. Καὶ τότε τῆς φαίνεται τὴν νύκ-
τα ὁ μέγας Εὐθύμιος λέγωντας. Ἴδε ἰατρούδης, καὶ ὑπαγε εἰς τὸν οἶκον-
σε. Καὶ εὐθὺς εὐρίθη ὑγιής. καὶ ἀπῆλθε δοξάζουσα τὸν Θεόν, καὶ ὑχαρισῶ-
σα τὸν ὄσιον. Ἡ τὶς ἐ μόνον τότε. Ἀλλὰ ἔκασθα χρόνον ὑπήχουεν εἰς τὴν
μὲ δωρήματα. καὶ ἑσαμάτα ἔξωθεν καταριλῆσα τὴν γῆν μὲ πολλὴν ἐν-
λάβειαν. καὶ τοὺς ἀδελφὸς ὑποδέχτο εἰς τὸν οἶκοντες, καὶ τοὺς ἐφίλοβεν ὡς
ἰδίοντο. Ἀλλὰ καὶ τὶς ἀδελφὸς ἦτον μετ' ἐμᾶς τὸ γένος γαλάτης. Τὴν κλῆσιν
Προκόπιος διὰ ἐν γλοικούς ἀνδράποους ὅστις εἶχεν ἴσωτου δαιμόνιον. καὶ τὸν
ἔβασάνιζε κρυφὰ πρὸς τὴν γένῃ Καλόγηρος. Ἀ μὴ ἀφότις ἦλθεν εἰς τὸν τάφον
τῆς Εὐθυμίου, ἔβασαλε τὰ ῥάσα, τότε ἐφαιερῶθη ὁ δαίμων, ὡς ὁ κλέπτης ὑπὸ
τῆς φωτὸς ἰλεγχόμομος καὶ οὐ πως ὁ μὲν Προκόπιος ἔξεχιζε τὰς σάρκας, καὶ
πίπτων εἰς τὴν γῆν ἔβασανίζετο δεινῶς, καὶ ἐμεινεν ἀλαλος. Ὁ δὲ ἄγιος
σπλαγχνισθεὶς αὐτὸν ἰθεράπευσεν διὰ τὴν δαιμονιώδη μακίαν ἐκείνην. καὶ
τὰ δέσμα τῆς γλώττης διέλυσεν. Ὅστις ἐρείσκεται μετ' ἐμᾶς ἕως τὴν σπ-
μερον, ἐ μόνον ὑγιής, ἀλλὰ καὶ μὲ σωφροσύνην, καὶ ὑπομονὴν ἐς ὀλισμένους
συχάνωντας τῆς Χερσιᾶ τὸν σαυρὸν, καὶ γλυκύτατην ζυγὸν κατὰ διὰ μιν.
Ἀλλὰ πῶς γὰρ σιωπήσω τὸ θαυμάσιον ὅτι ἐπράχθη εἰς τὴν ξενικὸν ἐκείνον
ὅπου ἦλθε μίαν ἡμέραν. Ὅταν ἰκαθόμεσθαι εἰς τὴν θύραν τῆς Μοναστηρίου
ἔργο-

ἔργοχειρῶντες κατὰ τὸ σύνθεσις. καὶ ἐφώναζε μεγάλα ἐλαυνόμενος ἀπὸ τὸ
 δαιμόνιον. Τὸ ὁποῖον ἐκραζε λέγωντας. Τί ἐμεῖ, καὶ σοὶ δοῦλε τῆς Θεοῦ Εὐ-
 δύμιοι. Ποῦ με τραβίζεις βιαίως; Δὲν ἔγινον ἀπ' ἐδῶ. Ταῦτα εἰπὼν, τὸν ἐρρί-
 ψεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας. Καὶ ἐκείτο εἰς τοὺς ὀρῶντας πῶμα ἐλευνίστατον.
 Βλέποιστες τὸν ἔτι λοιπὸν τὸν ἐλυπθῆμεν. καὶ μετὰ βίας τὸν ἐσύκασα ἐγὼ,
 καὶ ὁ πορτάρης Βαβύλας. Νὰ τὸν ὑπάγωμεν εἰς τὸν ἅγιον. Ὁ δὲ πάλιν ἐφώνα-
 ζε λέγωντας. Τί με τραβίζετε νὰ με ὑπάγετε εἰς τὸν ἐχθρό, με ὅπῃ πολεμᾶ,
 καὶ φλογίζετε; Ὡς βίας, δὲν ἔρχομαι μετ' ἐσῶς. Ἀλλ' ἔξερχομαι, καὶ πλεον
 δὲν εἰσέρχομαι εἰς τὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφθάσαμεν με πολὺν κό-
 πον τραβίζοντες εἰς τὴν ἀγίαν τὰ φρον, τὴν ἐρρίξε πάλιν ὁ δαίμων. καὶ τὸν ἐ-
 τάραξε τόσον, ὅπῃ ἐμειν ὄλλυ τὴν νύκτα ἀλαλος. καὶ τὸ προῖ εἰρέθηκε ὑ-
 γιῆς (ὡς τῆς θαύματος) καὶ σωφρονισμένος τοσούτων, ὅπου πάντες ἔξῆσσαν.
 Ἐγὼ δὲ τὸν ἠράτησα διὰ τὴν ἐφώναζε χθες, καὶ ἔκαμνε τὸν ἑσὺ χυσιον. Ὁ δὲ
 ἔλεγχον ὅτι δὲν ἤθευρε τίποτε, οὔτε πῶς ἦλθε, οὔτε πῶς ἐσὺ χυσιον. Ἐπὶ
 δὲ ἀπὸ τὸ χεῖρον Βιταγαβαϊῶν ἦτον ἕνας ἰριῦς εἰς τὸ Μοναστήριον Ἀχθά-
 βιος ὄνομα. Ὁ ὅστις ἔκαμνε μετ' ἐμᾶς χρόνης με εἰς τὰς ἐντολάς τῆς Θεοῦ ἐργά-
 της ἐπιμελής, καὶ δόκιμος. Οὗτος εἶχεν ἀδελφὸν εἰς τὸ ῥήθην χεῖρον, ὅπῃ εἶναι
 σημά τῆς γάζης, καὶ τὸν ἐλεγει Ῥωμανόν Ὁ ὅποιος εἰς μετὰ τὴν ψυχὴν ἦτον
 πῶχος, καὶ βεβηλος. Εἰς δὲ τὸν πρόσκαρον βίον περιεσσεύθη πλέσιος. Διὰ τὸ
 ὅποιον τῆ ἐφθόνησε τι ἄς, καὶ τῆ ἔκαμνε ματιῆς ὁ δειλαιος. Ὁ δὲ τὸν Ῥωμα-
 νὸς ἀσθένεισε δεινῶς. Ἦγεν εἶχεν ἕνα κακόν, ὅπου λέγεσιν ἰατρικὴ, καὶ ἐκεί-
 τετο εἰς τὸν οἶκον ἰδρωπικῆς, καὶ ἀσύκωτος. Τόσον ὅπου οἱ ἰατροὶ τὸν ὑποφά-
 σησαν. καὶ τὸν ἐκλανον ὡς ἀπὸ θάμερον οἱ φίλοι του. Οὗτος οὖν κοιτῶμενος
 οὐπο βαρῶς βασανίζομενος, καὶ τὸν θάνατον ἐκδεχόμενος, ἔκαμνε γῆμα εἰς
 τὴς φθεις ὡτας νὰ εὐγεν ἔξαθεν. καὶ τότε στραφείσεν ἑαυτὸν τὸν τοῖχον, ὡς ἄλλος
 Ἐζικίας με σιωπεθὴν καρδίας ταῦτα φροσίνεζατο. Ὁ δὲ τὸν ἦν δυνάμειον
 ἐπιβλεφθεῖν ἐπ' ἐμέ. Καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ τὸν δεινὴν ταύτην ἀνάγκην, καὶ
 συμφορᾶν, διὰ φροσβειῶν τῆ δουλεσου Εὐδύμιου. Ταῦτα λέγωντας βλέ-
 πει ἕνα καλόγηρον με ἄσπρα γένεια. Ὁ ὅστις ἔπει ἑαυτὸν ἐρωτήσασατα.
 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Εὐδύμιος, ὅπου με ἐκραζεις πέρα. καὶ ἦλθα νὰ θεραπεύσω τὸ
 πάθος σου. Μὴ δειλιάσης οὖν. Ἀλλὰ δεῖξαι μου τὸ. Τόπος ὁ Ῥωμανὸς ἀνε-
 σκέπασε τὴν κοιλίαν του. Ὁ δὲ ἅγιος ἐκοψε μετὰ τὰ δάκτυλά του τὸ βρωμο-
 μένον μέρος ἐκείνου ὡσπερ μετὰ μαχαιρᾶς. καὶ εὐγαλεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν του
 ὡς ἄν ἕνα πέταλον κασίτερον, καὶ εἶχε τινὰς χαρακτῆρας, καὶ δειχνοῦντας το
 τῆ ἀσθενούς, τὸ ἔβαλεν ἔμπροσθεν αὐτῆς εἰς τὴν τράπεζαν. καὶ πάλιν ἔκα-
 μεν ἀκέραιον τὸ χέσιμα. καὶ τελείως αὐτὸν ἰεθράπιδεν. Ἐπειτα τῆ ἐφά-
 ρωσε τὴν ἐπιβουλήν τῆς ματιῆς, νηδοθήσας αὐτὸν, νὰ ἐπιμεληθῆ, καὶ τῆς

ψυχικῆς σωτηρίας. Νὰ μὴν ὀδυῶνται αἰάνια. Τότες ἰγὺρθη ὁ Ῥωμαῖὸς ἠ-
 γίνεσθε, καὶ ἀγαλλόμενος. καὶ φωνήσας τοὺς συγχωρῆς ἔειπε αὐτοῖς τὸ θαυ-
 μάσιον. καὶ ἔλθων ἑρὸς ἡμᾶς ἐδιηγᾶτο πρὸς τὸν ἀδελφόντου ταύτῃ τὴν
 μεγίστην εὐεργεσίαν, ὅπου τὴν ἔκαμεν ὁ ἅγιος. Διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἑορτάζει ἀ-
 κόμι καὶ θαυμάσιον εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἡ ὄψις τὰ σιωπήσων ἕνα θαυμάσιον ὁ-
 πῆ ἔκαμε πῶρα ὕψιρα, φοβούμενος μήπως, καὶ φανῆ εἰς τινὰ ἀπίστευτον, καὶ
 ἐνωτῆτον τῆς τῆ ἀγίου χρηστότητος. Ἀλλὰ πάλιν διὰ τὰ φοβηθῆν ὅσοι ὀμνύε-
 σιν ἄδικοι. τὸ γράφω διὰ ὑποδείγμα. Ἐνὰ χωρεῖον εἶναι εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀ-
 νατέλλει ὁ ἥλιος φανῆ καλούμενον. Εἰς τὴν ἴσον ἕνας βοσκὸς, Κυριακὸς ὀ-
 νομαζόμενος. Τοῦ ὁποῖο ἔδωκε τίς πτωχὸς δίκαια πρόβατα ὅπου ἔειχε, νὰ τε-
 βόσκη μετὰ ἰδικάτου. καὶ ὕψιρα ἦλθε χρεία τῆ πτωχοῦ νὰ πουλήσῃ τὰ πρό-
 βατα. καὶ ζητῶν πάντα τὰ κυριακῆ τῆ ἔδωκε μόνον ὀκτώ. καὶ τὰ δύο ἐκράτη-
 σεν ὡς κακὸς τροπὸς. Ὁ δὲ πτωχὸς ἐζήτη τὸ πρᾶγμα του. Ἐ αὐτὸς ἐφιλονεῖκα
 λέγωντας. Ὅτι μόνον ὀκτὼ τῆ ἔδωκε. Λέγεται ὁ πτωχὸς. Ἐ παρὲ ὄρκον εἰς
 τὸν ὄσιον Εὐθύμιον. καὶ ἄς τὰ χάσω. Ὁ δὲ κυριακὸς ἐσερξῆ. Ἐ ἀφῶ ὑπῆ-
 γασιν ἐκεί πησίον, βλέποντας τὸν ἀδικητὴν ὁ ἀδικημένος, πῶς ἤθελε νὰ
 ἐπιπορκεῖ ἐφοβήθη τὴν ἀνομίαν, καὶ λέγεται. Ἀς σρέψωμεν ὀπίσω ἀδελ-
 φε. Καὶ τὸσον εἶναι ὡς πηρὸν νὰ ὤμωσες. Ὁ δὲ ἀφρονέστατος δὲν ἠθέλησεν. Ἀλλὰ
 ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἱερὰν θήκην τῆ ἀγίου, καὶ ἐπάρκησεν ὁ αὐτολμος. καὶ
 ἔπας ὑπέσχετο εἰς τὴν οἰκίαν τε. καὶ καθὼς ἐκείπτο τὴν ἀκολουθωμε-
 νίαν νύκτα εἰς τὴν κλίνην, τῆ ἐφάνη πῶς ἠνοιξεν ἡ πόρτα, Ἐ εἰσῆλθον ἕνας Μο-
 ναχὸς μετὰ μίαν ράβδον εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ ἄλλες πέντε νέους εἰς τὴν συνο-
 διάτου. καὶ ἤσραφεν ὅλος ὁ οἶκος διὰ τὸ φῶς ἀπειρον. Τότε κητίζοντας ἑρὸς
 αὐτὸν ὁ ἅγιος μετὰ φοβερὸν βλέμμα, ἐφώνηξε λέγωντας. Πῶς ἐτόλμησας μά-
 ταιε νὰ ὀμώσῃς εἰς τὸν τάφον τῆ Εὐθυμίου ψεύματα; Ὁ δὲ ἔμεινε ἀλαλος.
 καὶ δὲν ἐδωκῆθη νὰ δώσῃ τινὰ διὰ τὸ κρεῖσσιν. Τότες ὁ ἅγιος ἐπὸς ἄξιε τοὺς τέσσα-
 ρεις νέους νὰ τὸν ταῖσσω. καὶ τῆ πέμπτῃ ἔδωκε τὴν ράβδον του λέγων-
 τας. Διὰ τὸν ἔσον ἡμπορεῖς διωτὰ, δὲ νὰ μὴ πολήμῃ πλέον νὰ γένη κα-
 ταφρονητῆς Θεοῦ, καὶ ἐπιπορκεῖ. Οὐτε νὰ ἀρπάξῃ τὰ ἀλλότρια. Ἀφῶ γῆν
 τὸν ἔδειρεν ἰκαῶς ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆ νεαῖσμου ὁ ἅγιος διὰ νὰ μήτον μασίξῃ
 ἑρὸς ὀπρον. Πρὸς δὲ τὸν ἐπιπορκεῖ ἔειπε ταῦτα. Ἐ γινώρισεις ἀνόσιε πῶς εἶναι
 Θεός, καὶ κείνη εἰς τὴν γῆν ἀδίκους δίκαια. Αὐτὸς του ἔδωκε ταύτῃ τὴν
 ἑρὸς πῶρα παῖδ ὀσιν γόχι διὰ λόγου σου. Ὅτι ἐσὺ διὰ τὸν θῆσῃς ἐπ' αὐτῶν.
 καὶ πῆρῃσιν ἄλλοι ὄσα κακῶς, Ἐ ἀδίκως ἐσύναξες. Ἀλλὰ διὰ νὰ διορθω-
 θῆσιν, ἔπειροι, νὰ γλυτώσῃ διὰ τῆς ἐπιπορκεῖ τὸν ψυχάλειθρον κίνδυνον.
 Μίλις α καὶ αὐτὸν τὸν ἀληθῆ ὄρκον νὰ φύγῃ. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος ἀνε-
 χώρησεν. Ὁ δὲ κυριακὸς μετὰ διωάμμος νὰ ὑποφῆρη τὸν πόιον ἐφώνηξε. Καί
 σενι χ-

σωμα χθέντες οί γείτορες, πύς ἰδεῖς τὰς πληγὰς, ὁμολογῶν τὴν ὀπιρκίαν, καὶ ὡδὸν καλῶντας τους, νὰ τὸν ὑπόγειον εἰς τὸν τάφον τῆ ἀγίης. Μῆπως καὶ λυπηθῆτον ὡς μαθητὴς τῆ ἀμνησιῶκου Χριστοῦ, καὶ τῆ δάση τὴν ἴασιν. Οἱ δὲ παρεῶτες ἰδῶντες τὰς φοβερὰς ἐκείνας πληγὰς, ἐδηλίασαν νὰ τὸν συκῶσω. Ἀλλὰ ἐφόρτισαι δύο σάκκους ἄχυρα, καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν ἑβαλαν τὸν ἀδενῆ ἐπιθεξία, καὶ τὸν ἠφεραν εἰς τὸ Μοναστήριον. Οἴτινας μᾶς ἐδηγῆθησαν καταλεπῶς τὴν ὑπόθεσιν. καὶ τὰς φοβερὰς πληγὰς ἐκείνας μᾶς ἰδεῖξαι ὅθεν ὅσοι ἤκουσαν, καὶ ἰδασιν τοῦτο θαυμάσιον, ἐτρόμαξαν. Ἐπλέον τινὰς δὲν ἐτόλμησεν ἀόμῶση εἰς τῆ ἀγίη τὸν τάφον ἐπὶ ἀλήθειαν οὔτε ψεύματα. Ἀφῆ δὲ ἔκαμαν ἐκεί ἡμέρας δύο οἱ συγχῆνεις τῆ κυριακοῦ. Καὶ ἰδασιν ὅτι ἐπλησίασεν εἰς τὸν θάνατον. Ἐπειδὴ ἡ κοιλίαν ἐπάσασιν, καὶ ἀπὸ τὸς ὀμα ἔξερνα ὀδυνηρῶς ὁ παλαίπαρος, τὸν ἐπήρασιν πάλιν εἰς τὴν οἰκίαντες. καὶ τῆ ἐπαύριον ἐτελεύτησεν. Αὐτὰ εἶναι ὀλίγα τινὰ θαυμάσια ἀπὸ τὰ πολλὰ, ὅπῃ ἐτελεύτησεν ὁ μέγας ὀντας, καὶ σημειοφόρος Εὐθύμιος. Ὅσα ἰδασιν ἑφθαλμοφανῶς, καὶ ὅσα ἀπὸ ἄλλης ἠκούσαντες, καὶ ἐγὼ δὲ πάλιν πολλάκις πολλὰς χάριτας, καὶ ἐργισίας ἔλαβον ὑπ᾿ αὐτῆ ψυχῆς, καὶ σώματος. καὶ ἄλλας πολλὰς θαυματουργίας ἐγνώρισα, καὶ ἐγίνεσκταν καθημερινὰ εἰς τὸν τάφοντες. Τὰς ὁποίας δὲν ἔγραψα διὰ βραχύτητα. Λοιπὸν ἐθαυμάζομε εἰς τὴν διάνοιαν λέγωντας. Πῶς ἐπλούτησε τοσαύτῳ παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν ὁ Εὐθύμιος, ὅθεν ἐρωτήσας πολλὰς ἀσκητὰς ταύτης τῆς ἐρήμου ὁποῦ τὸν ἤξεδραν, καὶ ἐσωφρόνισαν πολλάκις μὲν αὐτῆ, καὶ τῆ Μακαρίου Σάβα, μὲν ἑπάσιν ὅσα ἔγραψα παράνω καθῶς ἰδωθήσονται. καὶ συχωρήσας τέμοι οἱ ἀναγινώσκοντες. Ἐάν δίνσας ἀρέσει ἡ σύνταξις. Ὅτι ὁ ἀναειρημένος Γεώργιος ὁ ἡσυχαστὴς καὶ Ἐπίσκοπος μὲ ἐπρόσῆξεν νὰ τὰ γράψω. Ἐγὼ δὲ ἠξέυραντας τὴν ἀναξιοτιπτάμη, καὶ τὴν ὀλίγην ἡμῶν γραμμάτων μάθησιν, δὲν ἐτόλμωον νὰ ὀπχειρισθῶ τὰ ὑπὲρ τὴν δύναμιν. Ἀλλὰ ἄκωλον ἀμελῶντας. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμα εἰς τὴν λαύραν δύο χρόνους μετὰ τὴν πρόσῆξιν, ἠθέλησα νὰ γράψω αὐτὴν τὴν ψυχωφελῆ διήγησιν. καὶ πάλιν ἀμίλουν διὰ τὴν ἀνωθεν αἰτίαν, δεόμενος τῆ θεῶ μετὰ θαυμάσιον νὰ με φωτίση. Ἐν μῆ δὲ ἡμῶν ἡμερῶν, καθῶς ἐκαθέζεμενον εἰς τὴν καθέδραν πειλυτος ἔχωντας τὸ χαρτὶ εἰς τὰς χεῖρας μου, καὶ δὲν ἤξεδρα πῶς νὰ ἀρχήσω τὴν διήγησιν, ἀφύπνωσα. Ἡ τὸν δὲ ἄρα δῶτέρα τῆς ἡμέρας. καὶ τότε βλέπω εἰς τὸ ὄραμάμου τὸν θεῖον Σάβαν, καὶ τὸν μέγαν Εὐθύμιον, ἐπιδυμένους τὰ σινῆθη ἱμάτια. καὶ λέγει ὁ Σάβας πρὸς τὸν Εὐθύμιον. Ἰδοῦ ὁ κύριλλος. Ὅστις κρατῆ τὸ χαρτὶ εἰς τὰς χεῖρας του. καὶ ἀκόμη τὴν ἀρχὴν δὲν ἔκαμν. Λέγει τὸν ὁ Εὐθύμιος. καὶ πῶς ἠμπορεῖ νὰ τελέσῃ τοῦτον ἔργον, χωρὶς νὰ τῆ ἔλθῃ ἐξ οὐρανῆ ἡ χάρις, καὶ δύναμις. Ὅ δὲ θεῖος Σάβας ἀ-

πικρίνατο λέγωντας. Ἐσὺ τὲ δόσει τὴν χάριν πάπρ' ἄγιε. Τότε βλέπω τὸν μέγα Εὐθύμιον, καὶ βάνει εἰς τὸ σῆθος τὴν χέρατου. καὶ λαμβάνη ἐκείθεν ἀργυρὸν ἀλάβασρον. Ἦ γουιν ἀγγεῖον εὐμορφον. Ἀπὸ τοῦ ὁποῖον εὐγαλι μετὴν μήλλω ὀλίγον τρεῖς φοραῖς, καὶ τὲ ἔβαλεν εἰς τὸ σόμαμου. Τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὸ εἶδος αἰμοιάζει ὡσεὶ ἔλαιος. Ἀμὴ εἰς τὸ γῆυσιν (ὡς ἔφη θείων χερσίων) ἦτον τοσῆτον γλυκύτατον, ὅπως εἰάν τὸ παρομοιάσω μετὸ μέλι, καὶ ζάχαριν, τὸ ὑβρίζω κατὰ ἀλήθειαν. Τότες ἀπὸ τὴν ἀρρήτην ἠδὲ ὄντω ἔξυπνισα. καὶ ἦσαν ἀκόμι τὰ λείψανα τῆς γλυκύτητος εἰς τὸ σόμαμου. Ὁθεν οὕτως ἐμπιπλισμένους τῆς θείας, καὶ διασεσίας ἐκείνης γλυκύτητος, ἤρχισα τὴν παρῆσαν ψυχαφιλῆ διήγησιν. καὶ ἀφ᾽ ἐτελείωσα τὲ μεγάλες εὐθυμίας ἔγραφα, καὶ τὲ Μακαρεῖς Σάβα. Ὡν ταῖς πρεσβείαις νὰ ἀξιοθῆμεν, καὶ ἡμεῖς νὰ τὲς μιμηθῆμεν τὸ κατὰ δύναμιν. Ὁπως, καὶ κοινωνοὶ τῆς δόξης ἐκείων γλυώμεθα, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν, ὃ πρέπει τιμῆ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ πατρὶ, Ἐ τῷ πνεύματι εἰς τὲς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Τοῦτον τὸν βίον, καὶ τὲ ἀγίου Σάβα ἔγραψεν ἕνας Καλόγηρος

μετὰ τὴν τελείωσιν τῆ μεγάλου Εὐθυμίου χρόνους π'. Ὁστις

ὀνομάζεται Κύριλλος. καὶ ἦτον εἰς τὸ Μοναστήριον τῆ

ἀγίου ἕως τέλους τῆς ζωῆς του ἐναρέτως πο-

λιτθούμενος. καὶ οὕτως ἀπ᾽ ἦλθεν

εἰς τὴν αἰώνιον Μακαριό-

τητα.

(.·.)

Τῆ εἰκοστῇ δυντέρῃ,

Ι Α Η Η Ο Υ Α Ρ Ι ΟΥ.

ΤΟΥ ἈΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Του Πέρσου.

Οταν ἡ Πέρσαι ἠχμαλώτησαν τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπήρασιν ὅλα τὰ σκεύη τὰ ἱερά, καὶ πολὺ τιμα, καὶ ἔξοχος τὸ ζωοπιόν σαυρὸν, καὶ σωτήριον. Ὅστις τοιαύτῳ ὑπὸ βαρβάρων ὑπομείνας αἰχμαλωσίαν. Μιμῆται τὸ δευότιον, ὅπως εἰς αὐτὸν ἔσαυρώθη. καὶ κρουσίει τὴν Περσικὴν θρησκείαν ὁ σαυρὸς μάλισσα, ἀνατόφας τὴν ἑλληνισμόν πρὸς εὐσέβειαν. καὶ αἰχμαλωτίζει τὰς ἐγνώμονας ψυχὰς ὅσας εὖρεν Ἀξίας, εἰς τὴν ἑταινετὴν ὄντας καὶ καλλίστην αἰχμαλωσίαν, καὶ θαυμασίαν ἀλλοίωσιν. Ἡ νὰ εἰπῶ καλίτερα, τῆς ἰλύτρωσιν ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίαν. Ὡς τῆς ἔδωσε τὴν ἐλευθερίαν. Ὅτι αἰς ἔφθασεν εἰς τὴν Περσίαν ἐπέτο τὸ σωτήριον ὄπλον τῆς σαυρῆ, καὶ ἀήτητον τρόπον, ἀσρά-

ψας πανταχῶς, καὶ ἔξαπλώσας τοὺς ἀκτῖνας τῆς αὐτῆς χάριτος. Τὰς μὲν ψυχὰς τῆς ἀπίστων ἐμάστιξε, καὶ κατέπληξεν ὡς τὸς ἀσθενεῖς ὀφθαλμοὺς ὁ λαμπρότατος ἥλιος. Τὸς δὲ πιστὸς θαυμασίως, καὶ φιλοφρόνως ἐφώτισεν. Ἀπὸ τῶν ὁποίων εἶναι ἕνας, καὶ ὁ μεγαλάνυμος Ἀναστάσιος.

Ὅστις ἦτον ἀπὸ ἕνα χωρίον Ράσνουι καλῆ μῆρον. Ἐκ πόλεως Ραζήχ. Τὸ ὄνομα τε Μανδεδάτο φερότερον, καὶ ὅς τινὸς Βαῦ. Ὅστις ἦτον εἰς τὰ μαγικά σοφός, καὶ ἄριστος. Ἐχωντας, καὶ πολλὰς μαθητάδας, ἀνταμα μετὰ τῶν ὁποίων ἐμάθει τὴ τέχνην καὶ ὁ ἕως αὐτῆς Ἀναστάσιος, καὶ ἐγενετο εἰς τὴ ματεία ὡς καὶ ὁ πατήρατε τίλειος. Ἐπειτα ἀφ' ἑτράνδου τ' ἐγραψα καὶ μετ' ἄλλης εἰς τὴ στρατία ὁπῶ ἀνόμαζαι Τήρωνα. Ὁταν δὲ ὑπῆρχη ἡ φήμη τῆς σαυρῆ εἰς τὸς τόπους ἐκνήκας, καὶ σιωπῶρατιν ὄλλω τ' Περσίδα, καὶ ἐκρητύπητο πανταχῶς τῆ Χειρῆ ἡ πίσις. Τὸ ἦκουσεν καὶ ὁ Ἀναστάσιος, καὶ εὐθύς ἐξῆψεν εἰς τὴν ψυχὴν τε κρυφίως ἐκείνο τὸ θεῖον πῦρ, ὁπῶ ἦλθεν ἀβάλλη εἰς τὴν γῆν ὁ κύριος. Ὁθεν ἠρώτα πανταχῶς ὁ νόος ὡς φρόνιμος, καὶ μάθη τῆς Χειρῆαικῆς πίσιως τ' ἀκρίβεια. Πῶς ὁ θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ ἔλατ' ἐσαυρώθη, καὶ τὰ ὀπίλοιπα. Ὁθεν ἐθεπιθεῖς ἀπὸ τῶν εὐσεβείων ὄλον τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον, ἐδέχθη ἡ ψυχὴ τε μετὰ χαρᾶς, καὶ ἀγαθιάσιως τὰ τῆς εὐσεβείας ἀπέρματα, καὶ ἐκαρποφόρει τὸν σάχυν τῆς πίσιως, καὶ ὅσον ἐπερῆσαι αἱ ἡμέραι. τοσῶτον ἦν ἔλατ' τῆ Χειρῆ ὁ πῶθος εἰς τὴν καρδίαν του. Ὁθεν ἀπαρνησάμενος πατερίδα, πῆτοι, ἔσυγγχεύς, καὶ στρατία τὴν πόρον καρον, διὰ τὴν πλουτίση τὴν ἐπέτιον. Πρῶτον μὲν ἀπῆλθεν εἰς Γεραπόλιν, καὶ ἐκόνεψεν ὀλίγον καρον εἰς ἕνα Χειρῆαιὸν Χρυσοχὸν Πέρολυ. Τὸν ὁποῖον ἐπαρεκάλεσε, καὶ τ' ἀξίωση τῆ ἀγίης Βαπτίσματος. Διὰ τὴν καθαρῶσθῆ παντὸς ῥύπε τῆς μαγικῆς σαυρείας, καὶ γένη δούλος Χειρῆου ἀμωμος μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς σαυροῦ, καθὼς ἦτον μετὰ τὴν ἀγαθήν του προαίρεσιν. Ὁ μὲν οὖν Χρυσοχὸς ἐφοβᾶτο τῆς Περσῶν τὸν κίνδυνον, καὶ ἐμάκρανε τὸν καρον ἐμπροσότρα. Ὁ δὲ νέος ἀνεφλέγετο εἰς τὸν ἔνθεον ἦρωτα, καὶ ἀπερχόμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προσήυχιστο. καὶ βλέπωντας ἐλαφόρους ἀγίους εἰς τὸν τοῖχον Ἰσορῆσμένους ἠρώτα ὀπμιλῶς διὰ λόγουτους, καὶ ἀκένοντας τοὺς ἀγῶνας αὐτῆς, καὶ παλαίσματα, ἐπυρώθη ἡ καρδία του φειασότερον. καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν Γερουσαλήμ ὡς διψῶσα ἔλαφος, καὶ ὀπιτύχη τῆ ἀγίης Βαπτίσματος. καὶ εὐείσκωντας, καὶ ἐκίτ' ἕνα Χρυσοχὸν, τῶ ὁμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν. Ὅστις τὸν ὑπῆρχη εἰς τὸν ὄσιον ἡλίαν τὸν κρεισβύτερον τῆς ἀγίας Ἀναστάσιως. καὶ αὐτὸς τὸν ἦφερε εἰς τὸν Πατεριάρχην Μόδδσον. Ὅστις μετὰ χαρᾶς ἀνεγέννησε τὸν γέον διὰ τῆς θεῆς Βαπτίσματος ἐπωνομάσας αὐτὸν Ἀναστάσιον. Μετὰ τὸν ὁποῖον ἐβαπτίσθη, καὶ ἄλλος ἕνας συμπατριώτησ του, καὶ ὕστερα ἐμαρτύρησε, καὶ ἐκίτος διὰ τὸν Χειρῆον εἰς τὴν ἔδουαν. Προσμένιας οὖν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κρεισβυτέρου ὀκτὼ ἡμέρας

ρας ὁ Ἀναστάσιος κατὰ τὴν τάξιν τῆς νεοφωτίστων, τὸν ἡρώτησεν ὁ Θεὸς ἡλίας
 τοῦ εἰχε γνώμην νὰ ὑπάγῃ. Ὁ δὲ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὸν κάμῃ καλόγη-
 ρον. Ὁ γὰρ Πρεσβύτερος ἑσέξεν. Ἐπειδὴ ἑκατάλαβε τὴν εὐγένειαν τῆς
 ψυχῆς τε, καὶ ἐγνώρισεν ποταπὸς ἐμελλενὰ γένη εἰς τὴν ἀρετὴν Ἀναστάσιος.
 Ἀφ' ἧς λοιπὸν ἐλειτούργησεν, ὑπήγαγεν εἰς τὴν μονὴν τῆς ἁγίας Ἀναστασίας.
 Ἡ τις ἦτον μακρὰν διὰ τὴν ἁγίαν πόλιν εἰς ἧς δ' ἦτον δὲ ἐκτὴ ἡμέρας ἕνας
 ὀπφαιῆς, καὶ ἐναρέτος ἀνθρώπος Γεσῖνος ὀνομαζόμενος. Ὅστις μετὰ χα-
 ρᾶς ὑποδέχθη τὸν Ἀναστάσιον, τὸν δίκαιον χρόνον τῆς βασιλείας Ἡρακλείου
 τῆς ἡσυχίας, καὶ πιστὸς αὐτοκράτορας. Παρέδωκεν ἔν ὁ Γεσῖνος τὸν Ἀναστά-
 σιον, ἐνόςτου μαθητῆ φιλαρέτου νὰ τῆ μάθῃ τὸ Ψαλτήριον. Ὅστις βλέπων-
 τας τὴν εὐφροσύνην θαυμασίαν διαγωγῆς, καὶ πολιτείας θαύμασον, τὸν ἐτελείωσε
 καλόγηρον. Ἀμὴ ἐκείνος, καὶ ἑρὸς τῆ νὰ λάβῃ τὸ ἅγιον χῆμα, ἦτον ἅγιος.
 Ἐπειτα πάλιν ἔδειξε τὸς αὐτὸν ἀρετὴν, καὶ ταπεινώσειν, ὅπῃ ὅλοι τὸν ἔθαυμά-
 ζουσαν. καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὑπακοὴν ὅπῃ εἶχε, καὶ ὑπερέτα ὀπφαιῆς αὐτά
 τὰ δύο ἄσκηματα ὅπῃ τῆ ἔδωσαν. Ἡ γοῦν τὸν κῆπον, καὶ τὸ μαγειρεῖον.
 Τὰ ὅποια ἀσθεδῶς ἐτέλει, καὶ ἀόκνα. καὶ πάλιν ποτὲ δὲν ἔλυψεν διὰ τὴν
 ἁγίαν σύναξιν. Ἀλλὰ διὰ ὅλης ὑπήχεν εἰς τὴν ἱεράν λειτουργίαν ἑρῶσι-
 πτρα. καὶ ὅταν ἦκεν ἐναρέτων ἀνδρῶν βίος εἶχεν ὅλος τὸν νῦντε εἰς τὴν ἀναγ-
 νωσιν. καὶ τὴν ἐφύλαξεν ἀκριβῶς εἰς ἐνθύμησιν. Ὅταν δὲ ἐτύχενε δεινὸς
 λόγος ὅπῃ δέντον ἐγείκας, ἡρώτα τοὺς ἄλλους ἀόκνως, καὶ τῆ τὸν ἔλεγον. Ἀνα-
 γινώσκοντας δὲ καὶ μοναχῶς τῆς Μαρτύρων τὰ ἐνδοξα τρόπαια, ἔβρι-
 σκε τὴν Βίβλον μετὰ δάκρυα. καὶ ἐπεθύμα νὰ ἠξιοθῆ, καὶ αὐτὸς τοιαύτης ἀδλί-
 σιως. Ὅσον ἔν ἀνεγνώθε ταῦτα, τόσον ἐπόθει, καὶ ἑρῶσι χετο τῆς θεᾶς, νὰ
 τὸν ἀξιώσῃ νὰ χύσῃ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆς, καὶ αὐτὸς γηραιὸς τὸ αἷματι.
 Ἐκαμῆ ἔν εἰς τὴν μονὴν ἐπὶ ἁ χρόνος ὁ σοφὸς Ἀναστάσιος. Ὁ δὲ πατὴρ τῆ
 φθόνος μὴ ὑποφέρων ποσαύτῳ ἀρετῆν, καὶ θερμότερον ἑρὸς τὸν Χρι-
 στὸν ἔρωτα, ἐβλήθη νὰ τὸν σκόψῃ διὰ τὴν ἀγαθὴν ἑρῶσι εἰσιν. καὶ
 τῆ ἐνθύμιζε τὴν ἀνάπασιν ὅπῃ εἶχεν εἰς τὴν Περσίδα. Τὴν πατερικὴν
 ἀγάπην, καὶ τὰς κοσμικὰς ἀπολαύσεις, καὶ τὰ λοιπὰ μάταια. Ὁ δὲ
 εἰς φρόνιμος ἐγνώριζε τὴν ὀπφαιῆς τῆ πειράζοντος. καὶ ἑρῶσι μὲν προ-
 σήξατο ὀπφαιῆς ἕνα τὸν κύριον εἰς βοήθειαν. καὶ δεύτερον ἔδραμε πρὸς
 τὸν διδασκαλὸν μετὰ δακρύων. καὶ ὀμολόγησε τὴν μηχανὴν τῆ δολίης Δρά-
 κοντος. Ὁ δὲ σιωπᾶς ὄλλῳ τὴν ἀδελφότητα ἕκαμα κοινὴν παράλλασιν
 ἑρὸς τὸν κύριον διὰ λόγους. καὶ ἐλυτρώθη ἐνθὺς διὰ τὸν πειράζοντα. Εἰς
 ὀλίγον εἶδεν ὄραμα κατὰ τὸν πόσον ὅπῃ εἶχεν ὁ τεισμακάριος.
 Ἐβλεπεν ἔν ὅτι ἀνέβη εἰς ἕνα ὑψηλὸν, καὶ μετέωρον ἑρὸς. καὶ ἐκτὴ τῆ
 ἔδωκεν ἕνα ἀνθρώπος χριστὸν ποτῆριον ἐσολισμένον μετὰ λίθους τιμίους γι-
 μᾶτο

μᾶτο κρασί. Καὶ λέγειτον. Λάβει, καὶ πίετο. καὶ δεξιὰ μὲν τὸ τοῦ ἔπιεν τὸν
 ὄνον ὁ Ἀναστάσιος. καὶ τόσον τὸ ἐφάνηκε νόσιστος, ὅπῃ ἐγείλα εἰς τὴν ψυχὴν
 αὐτῆ τὴν γλυκύτητα. καὶ ἐγνώριζε πρὶν νὰ ἐξυπνήσῃ, ὅτι δεξὰ τὸ Μαρτύριον
 τὸ ἔδειξεν ὁ Θεὸς ἐκείνο τὸ ὄνειρον. Ὁ θνητοὺς ἐδραμῶν εἰς τὴν Ἐκ-
 κλησίαν ἀγαλλιώμενος. Ὁ ποὺ ἦσαν ὅλοι οἱ πατέρες σωμαθροισμένοι. Ἐ-
 πειδὴ ἦτον ἡ μεγάλη ἔορτή, καὶ σεβασμὸς τῆς τῆ Χρυσῆ Ἀναστάσιως. καὶ πα-
 ραλαβὴν τὸν Διδάσκαλόν του εἰς τὸ Διακονικόν, ἔπεισεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ
 μὲ θερμότητα δάκρυα, καὶ τὸν ἐπαινεῖ, νὰ κίμῃ πρὸς εὐχὴν, δεξὰ λόγε-
 τε, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἦτον τὸ τέλος τε. Ἐπειτα τὸ εὐχαρίστησε λέγων-
 τας. Ἐγνώριζω πατέρα ἄγιε πᾶς πολλὰς ἐνεργείας ὅπῃ μὲ ἔκαμψ, τῆς
 κόπης ὅπῃ ὑπέμενες διὰ ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον. καὶ μὲ ἐφώτισε φῶς ἀληθινόν
 ἐπηγνώσεως. Μὴ διαλάπης|λοιπὸν τελοῖται, αἰς δὲ ἄλλο τὸ φιλαθρῶπε
 δεωότε γνήσιος, νὰ παρακαλῆς διὰ λόγεμα. Λέγειτε ἐκεῖνος. καὶ πῶς
 τὸ ἐγνώρισε, ὅτι μέλλει νὰ ὑπάγῃ πρὸς κύριον; Ὁ δὲ ἐφάρωσεν ἀκριβῶς
 τὸ ὄνειρον, λέγων εἰς τὸ τέλος, καὶ τὸ τοῦ ἀληθές αὐτον. Ὅτι τὸ ποτήριον ἐφα-
 νέρωνε θάνατον. καὶ ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ ἢ ἐπὶ τὸν τὸν κοινόν, καὶ ἴσον τοῖς πο-
 λλοῖς θάνατον. Ἡ μὲ ἄλλον τρόπον ὠφελιμότερον. Οὕτως ὅπε. καὶ δὲν ἰδέ-
 λησε, νὰ φαιρῶσῃ τὸν πόθον ὅπῃ ἔχε πρὸς τὸ Μαρτύριον, φοβέμενος μήπως,
 καὶ ἐμποδίσαιτον. Παρηγορήσας ἐν αὐτὸν ὁ Διδάσκαλος, ἐπαυγίεσαν τὴν
 ἔορτήν. καὶ μετὰ τὴν θείαν ἐνεργίαν ἐκινῶνισε μὲ τοὺς ἄλλους τὰ ἄχρηστα
 μυστήρια. καὶ ἐφιλιύθησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐπειτα μὴ δυνάμενος νὰ
 κοιμηθῆ ἔπι τὴν λάυρα ὅπῃ ἀνέφλεγε τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ Μαρτύριον.
 Ἐφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, χωρὶς νὰ πάρῃ ἢ ἄρτες, ἢ ἀργύρια, ἢ
 ἱμάτιον ἄλλο, μόνον ἐκεῖνο ὅπῃ ἐφόρει. καὶ παγένωντας εἰς τὴν Καισάρειαν
 τῆς παλαιστίνης εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου, προσήυχετο δύο ἡμέ-
 ρας, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὸ τῆς ψυχῆς αὐτῆ συμφερότερον. Ἐπειτα ἀπῆλ-
 θεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας Εὐθυμίας. καὶ ἐκεῖ εἶδε τινὰς Μάγους ἀπὸ τὴν Περ-
 σίδα, ὅπῃ ἔκαμναν γοητείας, καὶ ἐμαρτύρασιν. Ὁ θνητὸς ἐξέρωντας τὴν ἀνο-
 σιότητα, καὶ μιαιφάν τοιαύτης πράξεως. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς τὰ ἔκαμνε πρὸ-
 τερον. τῆς ἐσυχάθη, καὶ ἀπὸ θεῖον ζῆλον κινέμενος, ἤλεγξεν αὐσπρῶς τὴν
 παρανομίαν αὐτῶν. Οἱ δὲ θαυμασάστας τὴν παρρησίαν αὐτῆ, τὸν ἠρώτησαν,
 τίς ἦτον. Καὶ διατιτὲς ἀνείδισεν. καὶ αὐτὸς τῆς ἔδωκε τὴν ἀρμόδιον ἀπάντη-
 σιν. Πῶς ἦτον πλανέμενος εἰς τοιαύτας ἀνεσπρῶς τοσούτερον εἰς ὁμοίαν
 ἀσέβειαν ἐυεσκόμενος. Ἀμὴ ὑστερα ἵπῃ ἐγνώρισε τὴν ἀληθῆς ἀπὸ τῆς
 τῆ Χρυσῆ, καὶ ἐκαταείρη μὲ τὸ ἅγιον βάπτισμα ἐμίσησε τοιαύτα βδελύγ-
 ματα. Ἀυτὰ καὶ ἕτερα λέγωντας εἰς ἔπαινον τῆς εὐσεβείας, καὶ εἰς αὐτῶν κα-
 ταφρόνησιν, ἔπασχε νὰ τῆς φέρῃ εἰς μεταμέλειαν. Τυχόντες δὲ καὶ ἄλλοι

Πέρσαι ἐκεί πλησίον συστρατιῶται αὐτῆ τὸν ἰγνώρισαν. καὶ ἀρπάσαντες αὐτὸν ὡς λύκοι ἄγριοι τὸν ἐφυλάκωσαν, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ ἄρχων αὐτῆ Βαρσαβαῆς, νὰ τὸν ἔξωπαξῃ. Ὅτι δὲν ἦτον τότε εἰς τὴν Καισάρειαν. Ἐκαμὲ δὲ ὁ ἄγιος τρεῖς ἡμέρας φυλακωμένος ὁλονύκτιος. Ὅτι δὲν ἔκαπα δέχτο, νὰ γυθῆ δαυτὰ μιανάτες φαγῆα. Μόνον μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς κινδυνίον, ὅπῃ ἐμελλε νὰ πάθῃ διὰ τὸν Χριστὸν, ἐτρεφετο. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν εἰς ἐυσβείας, τὸν ἰγνώρισε. καὶ μαθὼν τὴν αἰτία, τὸν ἐμακάριζε. καὶ ἐθάρρυσεν αὐτὸν, νὰ μὴ δειλιάσῃ δεινὰ κολασήματα. Οὕτε θάνατον προσέσχερον. Διὰ τὰ βασιλείου αἰῶνια. Ἀφ' ἧ γεν' ἦλθεν ὁ Τύραννος, τὴν ἤφραν τὸν ἄγιον. Ὅστις δὲν ἔκλινε τὰ γένηα νὰ προσκυνηθῇ. Καθῶς ἔχουσι οἱ Πέρσαι σιωπήθειαν. Ἀλλὰ ἐσάθη χωρὶς φόβου, δειχνοῦντας τῆς ψυχῆς τὸ ἀδέλατον. Ὁ γὺν Μαζαβανᾶς ἠρώτησε τίς ἦτον, καταξωνάστων μὲ βλέμμα ἄγριον. Ὁ δὲ ἄγιος ἀμολόγησε καταλεπτῶς ἅπαντα. Ἦ γου πᾶς ἦτον Πέρσης. καὶ ἔγινε Χρειαῖος ἰγνώρισας τὴν ἀληθειαν. Ὁ μὲν ἔν Τύραννος ἐδοκίμασε μὲ κολακείαις, νὰ τὸν διασρέψῃ, πᾶσαν πᾶστε φθαρτὰ, καὶ μάταια πράγματα. Ὁ δὲ ἐκίταξε πρὸς ἔρανὸν λέγωντας. Μὴ γένοιτο Χρειαῖ Βασιλεῦ, νὰ ἀρνηθῶ τὴν ὁμολογίαν. Τότες ὁ τυραννος προσάσσει νὰ τὴν βάλλουσι σιδηρὰν ἄλυσαν εἰς τὸν ἕνα πόδα, καὶ εἰς τὸν τράχιλον. Νὰ συγκολληθῆς ἀπὸ ἀνβάξῃ εἰς τὸ τελεχόκασρον. Οἱ δὲ σιωτοπίται αὐτῆ. καὶ γνάριμοι. ἔχοντες εἰς ἐντροπὴν τὴν αὐτῆ καταφρόνησιν, τὸν ἀνείδιζαν λεγοντες. Πάσῃ βεβησας τὴν παλαιὰν τὴν γένεσιν ἐγένεσαν, νὰ γένεσιν Χρειαῖος καταφρονημένος, νὰ σὶ δὲ σιω ὡς κακῶρον ἀιχμάλωτον, νὰ κατεσχήνης ὅλον τὸ γένος καὶ ἄγνωσες; Ταῦτα λεγοντες, τὸν ἐβράβιζαν. καὶ ἀνισῶσαν τὸ γένειον. καὶ ἄλλας παροιμίας τὴν ἔκανναν οἰάνοντοι. Τὰ ὅποια ὅλα λυπηρὰ ὑπέμμεν ἐν χερσίων ὁ ἀείμησος. Καὶ εἶχε τὸς ὀνειδισμὸς διὰ τὸν Χριστὸν ὡς ἐγκώμια.

Μετὰ ταῦτα πάλιν τὸν ἔξέταξεν ἀκρίβως ὁ Τύραννος, φοβερίζωντας, νὰ τὸν σείλῃ εἰς τὸν Βασιλεῖα νὰ τὴν δώσῃ δεινὰ κολασήματα. Ὁ δὲ ἄγιος ἔμμεν εἰς τὴν ὁμολογίαν σερρός, καὶ ἀμεταμέλητος. Ὁ δὲ ἄγιος ἐξέταξεν ὁ ἄρχων νὰ τὸν πανίσεν εἰς τὴν γῆν. Νὰ τὸν δέρην ἀνελειμονα. Ὁ δὲ ἄγιος δὲν ἔκαπα δέχθη, νὰ τὸν δέσεν, ἔπε νὰ τὸν πανίσαι οἱ δῆμοι, λεγοντας. Ἐ γὰ Μοναχός με τανίζομαι, καὶ δέλω σέκει γηναίως, καὶ ἀνδρείως ἐπιμένω πᾶς μάστιγας. Ὅτι καθῶς ποθεῖ ὁ διψασμένος τὸν καρπὸν τῆς θέρης τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, νὰ δροσίση τὰ σπλάγχνα. Οὕτε καὶ πειραστοῖρον ἐπιποδῶ, καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος διὰ τὸν Χριστὸν, νὰ λαβω δεινὰ κολασήματα, καὶ πικρῶτατον θάνατον. Ταῦτα εἰπὼν ὁ θαυμάσιος ἔπεσε πρῶτως εἰς τὴν γῆν Μοναχός τε. καὶ ἀπλωθείς εἰς δέχτο πᾶς μάστιγας τῆς Ρ' ὀπάλων μὲ θαυμάσιον καρτερίαν ὁ μεγαλόψυχος. καὶ χωρὶς νὰ τὸν κρατῆ, ἄλλος τινάς, ἔμμεν ἀμετακίνη-

πτε, καὶ ἀσάλωτος μὲ ἄλυτα δισμὰ φοιρέσεως, ὡδραμυθέμελος μὲ τὸν
 ἐνθεον ἔρωτα, τὰς δριμείας, καὶ ἀφορήτους ὀδύνας τῆ σώματος, καὶ ὑπομένων-
 τας τὰ παρόντα λυπηρὰ, μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς μελλέσης μακαριότητος. τότε
 ὁ ἀνόητος ἠγεμὼν τῆ ἀνέφερε πάλιν τὸν Βασιλέα, πῶς ἔμελλε νὰ τὸν
 στείλῃ εἰς αὐτὸν, νὰ τὸν παιδέυσῃ σκληρότατα. Ὁ δὲ ὡς σοφὸς ἀπεκρίνατο.
 Αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς σε εἶναι ἀνθρωπος φθαρτὸς ὡς ἡμᾶς, καὶ ὑποδελος. καὶ
 ἄποθάνει σήμερον, ἢ ἐπ' αὐριον. Ὁ δὲν δὲν φοβέμεσθαι. Ἀλλ-
 λά μόνον τὸν αἰώνιον Βασιλέα, καὶ ἀθάνατον ἀς τρέμωμεν. Ὅστις ἔκαμν
 ὅλα τὰ φαινόμενα, καὶ τὰ ἀόρατα φράγματα. τότε πάλιν τὸν ἐφυλάκασεν ὁ
 Τύραννος ἔχωντας ἐλπίδα μήπως, καὶ φέρητον εἰς τὴν γνώμην τε, καὶ μετὰ
 ἡμέρας τινὰς τὸν ἔυγαλε, καὶ τῆ ἔλγενα ἑθυσίασεν κατὰ τὴν τάξιν του. Καὶ ὁ
 ἅγιος. Ποίους θεοὺς μὲ φοροῦσας νὰ θυσιάσω; Καὶ ὁ Τύραννος. Τὸ πῦρ,
 τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, καὶ τὸ ἄλογον. Λέγειν ὁ ἅγιος. Ὡς τῆς ἀγνωσίας.
 Πῶς δυνε φοροῦσας νὰ φοροσκυθῶ τὰ βενὰ, καὶ κτήνη, καὶ ἄλλα ὅμνια
 κτίσματα. Ὡς ταλαίπωρε. Ὁ θεὸς ἔκαμε τὸν ἀνθρωπον Βασιλέα εἰς ὅλα
 τε τὰ ποιήματα. Νὰ τὰ ἔχη ὑποδελα. Καὶ μόνον αὐτὸν τὸν Βασιλέα νὰ
 σέβεται. Μὲ ταῦτα καὶ ἔπρα ἀληθέςατα λόγια ἐνίκησεν ὁ μάρτυς τὸν τύ-
 ραννον. καὶ μὴ ἔχων τινὰ ἄποκριθῆ, τὸν ἔβαλλε πάλιν εἰς φυλάξιν. Ὁ δὲ
 φορεῖ ὡς αὐτὴ, καὶ Διδάσκαλος ἔμαθε ταῦτα. Ὅτι ὁ μαθητῆς του ἐπαρρη-
 σιάσθη. καὶ ἤλεγξε πολλάκις τὸν τύραννον, ὑπομῖνας ἀνδρείως τὰ δεινὰ κο-
 λασθῆρα. Ὁ δὲν ἔχαιρε τῆ ψυχῇ, καὶ ἠγαλλιάσατο. καὶ σιωπᾶς πᾶσαν
 τὴν ἀδελφότητα, ἔκαμν κοινὴν ὡδράκλῃσιν, νὰ τὸν διευαμῶσῃ ὁ κύριος, νὰ
 νικήσῃ τὸν αἰσθητὸν, καὶ νοτὸν τύραννον. Ἰνα λάβῃ τὸν τῆς ἀθλήσεως σέ-
 φαιον. Ἐπειτα τῆ ἔσειλε μὲ δύο ἀδελφὸς χράμματα. Συμβελύωντας-
 τον, νὰ μὴ φοβηθῆ τυράννων ἀμότητα. Ἀλλὰ νὰ πλειώσῃ ἀνδρειωμένα τῆ
 ἀθλῃσιν. Καθὼς ἤρχισεν. Ὁ δὲ ἅγιος ὅσας ἡμέρας εὐερίσκετο δεδεμένος
 εἰς τὴν φυλακὴν δὲν ἄφλυε τὸν καὶ ὄνατε καμία νύκτα. Ἀλλὰ ὡς ἰδύετο,
 φοροσῦχετο. Ἐπειδὴ ἔχασιν ἕνα πταίσιν δέμενον ἀντάμα μὲ τὸν ἅγιον εἰς
 μίαν ἄλυσον, ἔ μόνον εἰς τῆς πόδας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τράχιλον. Ὁ δὲν δὲν
 νὰ μήτε δίδῃ ἐνόχλησιν, δὲν ἐσुकώνετο ὀρθιος ὀλόπλα. Ἀλλὰ κλίνωντας
 τὴν κεφαλὴν φορὸς ἐκείνον ἀνέγνωθε τὴν ἀκολοθία μὲ πολυτε κόπον, καὶ
 πύραξιν. καὶ μίαν νύκτα καθὼς ἔψαλλεν τὸν ἄκροάζετο ἕνας δῆμιος Ἐ-
 βραῖος τὴν θρησκεία ἀμὴ καλόγνωμος. Ὅστις βλέπων τῆσπον, πῶς ἐκοπία-
 ζεν ὄλλω τὴν ἡμέρας, νὰ φέρῃ τῆς λύθες. καὶ πάλιν τὴν νύκτα δὲν ἀνα-
 πύειτον, ἔφραμάζετο, πῶς δὲν ἐκεράζετο. Ὁ δὲν ἔβαλλε τὸν ὀφθαλμὸν
 νὰ τὸν ἰδῆ ἄπο μίαν χαραμάδα τῆς φυλακῆς. καὶ βλέπει (θαῦμα ἔξαισιος)
 τινὰς ἀσπρορόφους τεγγύρε τῆ ἀγίε. καὶ φορῶντες ἀρχιερατικὴν εὐλοῖαν

ἔξῃς ῥαπῆον ὡς ὁ ἥλιος. καὶ ἔπεις ἦτον ἐνδεδυμένος, καὶ Ἀναστάσιος. Ἐμ-
 ποροσθεν τῆ ὁποῖα ἐπέκειτο ἕνας ἀραιότατος νέος ὡς Ἴεροδρόμωνος. καὶ τὸν ἰδυ-
 μιάζει. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἐβραῖος ἔξῃσατο. καὶ θέλωντας νὰ ἐξυπνήσῃ ἕνα-
 τε σύντροφον, ὅστις ἦτον Χρειασιὸς τῆς σκυδοπόλειος ἐπαρχος, δὲν ἐδύνητο
 νὰ σαλεύσῃ πόδας ἢ χεῖρας. Ἀλλὰ ἔμεινε παρὸλίγον ἀκίνητος, διὰ τὴν
 ἐκπλήξιν τῆ θάματος. Ἡ ἢ καὶ δὲ θεία συγχώρησιν. Διὰ νὰ οἰκονομήσῃ ἔτε-
 ρον τί κρυφιώτερον. Μετὰ βίας δὲ καὶ ὀφείποτε συρόμενος κατὰ γῆς ἐσήμωσε
 πρὸς τὸν πλησίον, καὶ τῆ ἐδιηγήθη τὸ θαυμάσιον. Ὅστις ἐκίταξε νὰ ἰδῇ, καὶ αὐ-
 τὸς ἀμὴ δὲν ἐφαίνετο πλέον τίποτε, ὁ δὲ δῆμιος τῆ ἔπειτα καταλεπῶς τ' ἔλαθε-
 σιν διὰ νὰ μὴν ὑσερηθῆ μὲν τοιαύτης ψυχοφελῆς διηγήσεως. Τὴν ἄλλω ἡμέ-
 ραι ἐμήνυσε τῆ μάρτυρος ὁ Μαρζαβαίας πῶς ἀνέφερε δευτὴρὸν λόγον πρὸς τὸν
 Βασιλέα, καὶ ἐφορῶσεν, ὅτι νὰ ἀρνήθῃ τὸν Χρυσὸν μόνον μὲ τὸν λόγον ἐνώ-
 πιον δύο ἀνθρώπων, ἐὰν ἐντρέτῆται, νὰ τὸ ἠπῆ παρρησία. καὶ ἔπεις νὰ τὸν
 ἀφήσοι εἰς τὴν ἐξεσίαιτε ὑσερα, νὰ ποροσκυῶ καθεὺς βέλῃται. Εἶδε καὶ
 δὲν ἐξέξει καὶ αὐτὸν τὸν μικρὸν λόγον νὰ εἰπῇ. Νὰ τὸν ὑπάγειν ἐκεί εἰς τὴν
 Περσίδα. Νὰ τῆ δώσῃ ἐκείνος πολυδύνον θάνατον. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπικεί-
 νατο. Μὴ γένοιτο Χρυσὸν Βασιλεῦ νὰ σὲ ἀδεπῆσω ἔτι κατὰ ἀλήθειαν, ἢ προ-
 ποιεῖ μένος. Οὔτε ποσῶς μὲ καίενα χῆμα. Οὔτε κατὰ νῆν, καὶ δεύνοια.
 Οὐδὲ κοιμώμενος εἰς τὸ ἄνερον. Ἰδὼν ἔν ὁ ἄρχων τὸ ἀμπαδίτερον αὐτῶν,
 τὸν ἴδεσε μὲ ἄλλας δύο χρειασιὰς, καὶ ἐβέλλωσε πῆς αἰύσεις αὐτῶν,
 ποροσάσωντας τοὺς Δυμῆς νὰ τοὺς ποροδῶσων τῆ Βασιλέως. καὶ ἔπει
 τοὺς ἐβαλλε εἰς δημοσίαι φυλακὴν ἕως τρεῖς ἡμέρας, νὰ τοὺς ὑπάγε-
 σιν. Ἡ τὸν δὲ τότε ἡ πορομοιή τῆς ὑφώσεως τῆ τιμῆ σαρφῶ. Ὁ δὲν ὁ
 ἄγιος, καὶ οἱ ἄλλοι, δύο σύνδεσμοῖτι δὲ ἐῖτεροι Χρειασιοὶ ὅπερ ἤλθασι διὰ
 γάπνητες ἐκαμα ἀρτυπνίαι ὄλλω τὴν νύκτα πατηγυρίζοντες. Ὅστις ὅλοι οἱ
 φυλακώμενοι ἐχάρησαν. εἶχε δὲ τότε ἡμέρας ἡ. ὁ Σεπτέμβριος. Ἀπῆλθε
 λοιπὸν πρὸς τὸν τύραννον ὁ κομερκιάρης ὅστις ἦτον εὔσεβης, ἐ φιλίβιος. καὶ
 τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τῆ πισθῆ τὸν Ἀναστάσιον. Διὰ νὰ ἐορτάσων ἀντάμα τῆ
 ὑψωσιν. καὶ οὐ τως ἐποίησεν. ὁ ται ἐν εἶδον οἱ Χρειασιοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαι τῆ
 ἄγιον, ἐπῆραν πολλὴν εὐφροσύνην, ἐ ἀγαλλίασιν. Οὐ μόνον ἄνδρες ἀλλὰ καὶ
 γυναικες, ἐπαυῆσαν αὐτὸν, καὶ ἐδόξαζον καταφιλοῦντες τοῖς πληγὰς αὐτῆ
 μὲ πολλὴν εὐλάβειαν. καὶ τοσῆτον τὸν ἐγκωμιάζαι, ὅπου ἔξέκαυσε τὴν
 ψυχῆτου πρὸς τὸ μαρτύριον ποροσώτερον. Οὐ τως λοιπὸν διπλὴν ἐορτὴν
 ἐπραζοντες, ἀφοῦ ἐλειτούργησαι, ἐπαρακάλεσε ὁ κομερκιάρης τὸν ἄγιον,
 νὰ καταδεχθῇ νὰ φυλαθῆσιν εἰς τὴν οἰκίαιτου. Διὰ νὰ τὴν ἀγίαση, μὲ
 τὴν εὔσεβῆ παρουσίαιτου. Διὰ νὰ μῆτον λυπήσῃ λοιπὸν ὁ ἅγιος, καὶ σαλι-
 κῶς ἔστρεξε. καὶ παγένε τες μὲ τοὺς ἄλλας δύο σωμαθλους αὐτῆ σωμει-
 φρα.

Φράνθισα, καὶ πάλιν ὑτίχασιν εἰς τὴν φυλακὴν ἀγαλλόμενοι, καὶ μεθ' αὐτεῖον τὴν ἑυγαλαίαν διὰ τὴν Καισάρειαν ἀκολουθῶντες μετὰ διακρῶν πολλῶν φιλόχειροι ἐυχόμενοι δ' αὐτόν, καὶ ὠδρακαλῆντες τὸ κύριον, γὰρ τὴν δίδυμωσαν τὸ ὕψιστον δ' ἰναμιν. Ἐπιήγειν μετ' αὐτόν ὀνεας ἀδελφός διὰ τὴν δύο ὅτ' ἐσελεν ὁ γέροντάς τε. Διὰ τὸ τὸ ὑπηρετήσῃ εἰς ὅσα χρειάζεται. Ἐτι δὲ καὶ ὄξα' νὰ βλέπῃ ὅλα τε τὰ μαρτύρια, γὰρ τὰ διηγηθῆ τοῖς ἀδελφοῖς εἰς τὸ ὕψιστον. Ἐὐχρῶν διὰ ἅλας τὰς πόλεις, ὅτ' ἐπεριῦσαι, καὶ τὸν ἐπρούτασσαν, καὶ τὸν ἐπροβοδῆσαι μετ' ὅσω τιμῆν, καὶ εὐλάβειαν, ὅτ' ἐλυπατο φοβέμενος μήπως, καὶ ἔχει ἀμαρτίας διὰ τὴν πολλὴν τιμῆν ὅτ' ἐῖκαμναι. Ὁ δὲ ἐγραφε, καὶ ἀξί' τέττε δύο ὀπισθολάς, διὰ τὸν ποταμὸν τίχρει πρὸς τὸν ἀρχιερέα ἱεραπόλιως, γὰρ κάμου πρὸς κύριον δέξιν γὰρ τὸν ἀξιώσῃ γὰρ τελειώσῃ καλῶς τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως. καὶ γὰρ μήτον κατακρίνη ὅσαι κρινητὸν κρίσιμον ἀπαντα διὰ τὴν πρὸς κερρον ἐκείνῳ τιμῆν, ὅτ' ἐσανκῶστε τὴν ἑδιδαν οἱ εὐλαβεῖς ἄνθρωποι. Αἰὲθ' ἔγεν' ἑφθασα εἰς τὴν Περσίδα τὸν μὲν ἅγιον ἐφυλάκωσαι. Ὁ δὲ ἀδελφός ὅτ' ἐτὴ ἠκολῶδα ἐκόνειν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνός Χρυσιανῶ. Ὅστις ἦτον γὰρ τὴν Γεσδίν. Εὐσεβής, καὶ φιλόχειρος.

Μετὰ ὅλησας ἡμέρας ἀνέφερον πρὸς τὸν Βασιλέα Χριστόλῳ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ παρασησάμενοι τ' ἅγιον, ἠρώτησεν αὐτόν τις εἶτον, καὶ διατί τὴν Πείρην Ἐρσοκίαι ἀνήθηκιν. Ὁ δὲ ἅγιος δὲν ἠθέλησε γὰρ σευτύχη καὶν μετὴν λαλιαν αἰτῆν. Ὅτι καθὼς ἀφῆκε τὴν Ἐρσοκίαν τῆν Περσῶν, ἔπει καὶ τὰς πράξεις, καὶ τὴν λαλιάντες ἐμίσθισιν. Ὁ δὲν ἀπεκρίνατο μετὰ Δραγεμάιον, καὶ ἐρμῶν εἰς λέγωντας. Διατί τὸ σέβασσας εἶναι πλάτη δαιμόνιον, καὶ φανερὴ ἀπάθεια. Εἰς τὴν ὁποίαν ἤμιν, καὶ ἐγὼ πεπληνημένος ἔνα κερρον. Ἀμὴ ἀφήνωτας τὸ σκότος ἦλθα εἰς τὸ φῶς, καὶ προσκυνῶ τὸν δῆμιουργὸν ἀπάσης τῆς κτίσεως. Λέγειτον ὁ ἄρχων.

Ἐάνοι Γεδαῖοι ἐσαυρώσαι τὸν θεόσας, πῶς τὸν προτιμᾶς εἰς τὴν ἐδίκῃσας Ἐρσοκίαις ἀθλίαι, καὶ ὁ ἅγιος. Θεληματικῶστε ἐσαυρώθη, διὰ γὰρ μᾶς λιτρώσῃ διὰ τὴν ἀμαρτίας ὡς φιλάνθρωπος. Ἀμὴ ἐσεῖς ὡς ἀνόητοι προσκυνῶτε πῦρ, σελήνην καὶ ἥλιον. Λέγειτον ὁ ἄρχων. Ἄφεις τὰ ἄχρησά λόγια καὶ πρόσιθι εἰς τὸ Πατεῖκον Σέβας, γὰρ λάβεις πολλὴν τιμῆν, καὶ χαρίσματα ἄπειρα. καὶ ὁ ἅγιος. Ἐγὼ διὰ πολλῆς ὅλα ταῦτα ἐξ ὀλης ψυχῆς καταφρόνισα, προτιμῆσας τὸ εὐτελὲς ἔπειτ' Ἐσχῆμα τῆν Μοναχῶν ὡς ἅγιον, καὶ σεβάσιμον. Διὰ τὸ ὁποῖον ἐλπίζω γὰρ κληρονομήσω βασιλείαν ἐράνιον. Πῶς ἐν γὰρ τὸ ἀθετήσω ὄξα' δωρεὰς φθαρτῆ βασιλείας, καὶ εὐτολῆ χαρίσματα, ὁ δὲ ἄρχων ἀφῆ τὸν ἰδοκίμασε πολλάκις μετὰ κολακείας, καὶ φοβερισμάτων, καὶ δὲν ἰδωθήν γὰρ μαλάξῃ τὴν γνώμην του. Μάλισα, καὶ σερεώτερος ἐδειχ

νεν, ἰσφύσαξινά τὸν δένουω μὲ ράβδους ἀνελεήμονα. καὶ καθὼς τὸν ἱμασι-
 ζανοὶ δῆμοι, τὲ ἔλεγχω ὁ ἄρχων. Ἐὰν δὲν ποροσκωήσης τὸν ἥλιον, πᾶσαν
 ἡμέραν ἔχεις νὰ λαμβάνης πόσας μάστιγας, ὕσας σ' ἔδωσα σήμερον, ἕως νὰ
 λύσωαι σάρκισσε. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Εἴτι θέλεις κάμεμα. Ὅτι
 ἐγὼ δὲν ἀπαρῆμε τὸν ποιητὴν, καὶ σωτῆραμα. Τόπως ὁ Τύραννος ποροσάσσε
 νὰ τὲ βάλλουμ ξύλα εἰς τοὺς μηρὲς, νὰ κείτται τανισὸς ἀνάσκελα. καὶ νὰ
 σφύγγουω τὰ ξύλα τινὲς ἀνδρειωμένοι ὅσον ἐδύναυωται. Καὶ οὕτως ὁ Μάρ-
 τυς ἱβασυνίζετο ἄραν πολλὴν ποσῆτον σνοχωρῆμας. Ἐπειτα πάλιν
 τὸν ἐφυλάκωσαν. Ὁ δὲ Σελλάειος ἵπῃ ἐφυλάγε τοὺς δεσμῆρας ἦτον Χεισια-
 νός. καὶ ἄφλυ καθ' ἑκάστῳ τὸν ὑπὲρ ἑλῶ τὲ ἀγίε. καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὸ
 δεσμοπῆειον, τὸν ὑπὲρ ἑλῶ ὀπιμῆσατα. Πολλοὶ δὲ, καὶ ἄλλοι Χεισιανὸς,
 καὶ μάλιστα τὰ παιδία τῆ Γεσδίν ἐκείνου εἰσερχόμενος, ἔπιπτον εἰς τοὺς πό-
 δας αὐτῆ. καὶ καταφιλεῖ τις τὰ δεσμάτε ἐζητῆσαι τὴν εὐλογίατου. Ὁ δὲ
 ὡς ταπεινόφρων ἐλυπάτο, καὶ τοὺς ἐμπόδιζε, μὴ θέλωντας ἀνδρῶπῆνον ἔπαι-
 νον. Εἰς ὀλιγὰς ἡμέρας πάλιν τὸν ἔυγαλα, καὶ τὸν ἔξεταξεν ὁ ἄρχων εἰάν
 ἔσειργε νὰ ποροσκωήση, ἢ νὰ τὲ δώση χειρότερα παιδύτωμα. Ὁ δὲ ἅγιος
 τὲ ἀπεκρίθηκεν ὀργίζεμας λέγωντας. Τί χάνεις ἀκαρὰ τὸν καρὸν, νὰ
 δοκιμάξης ἀδύνατα ποράγματα; Ἐγὼ σ' ἔδωκα ποσάκις ὅτι δὲν ἀπαρ-
 ῆμαι τὸν δεαὸ ὅτωμα, εἰάν εἰς μύερα μέλη κατακόψης τὰς σάρκαςμα. Τότε
 τὸν ἔδειρα μὲ Ροπάλης, ἄσπιρ καὶ πορόπρον. Ἐπειτα βλέποντες ὅτι ὑπὲρ
 μῆρε τὰς μάστιγας μὲ πόσω καρπείας, καὶ χυναϊότητα, ἄσπιρ νὰ ἦτον πῆτε-
 ρος μᾶλλον, ἢ ἀνδρῶπος ἐθαυμάζουωται. Ὁ δὲν ἐφυλάκωσαν αὐτόν. καὶ
 μετὰ ἡμέρας τινὰς τὸν ἔυγαλε. καὶ ἐπάχησε πολλὰ μὲ πολακείας, καὶ φοβε-
 ρίσματος, καὶ ἄλλα μύερα μηχαῖματα, νὰ τὸν μεταγνωμήση. καὶ δὲν ἐδυ-
 νήθηκεν. Ἐδῆσι λοιπὸν λίθον μέγα εἰς τὸν ἑνατου πόδα. καὶ τὸν ἐκρέμα-
 σαν ὑπὸ τὴν ἄλλῳ χέρα δύο ἄρας, δεξ' νὰ κατασάσεν βιαίως τὰ μέλητε.
 Ἀλλὰ μὲ τὴν θεῖαν βοήθειαν ὑπέμεινε χυναϊώς, καὶ τῶτω τὴν ἀνύποι-
 σον βάσανον. Ταῦτα βλέπων ὁ ἄρχων ἀπεγνώθη ὀλόπελα. καὶ μὴ ἔχων-
 τας πῆλον ἐλπίδα μεταγνωμήσειως εἰς τὸν ἅγιον. Τὸν ἐφυλάκωσι, καὶ ἀπιλ-
 θῶν εἰς τὸν Βασιλεῖα, τὲ ἀνήγγειλεν ἅπαντα. Συμβελῶνταςτον, νὰ μὴ
 πειράζεται πῆλον. Ὅτι δὲν ἐνικᾶτο ὁ Ἀνασάσιος. Ὁ δὲν ὁ Βασιλεὺς ἐπορ-
 σαξε, νὰ θανατωσωμὲ τοὺς ὀπλοῖτες αἰχμαλώτες Χεισιανὸς, καὶ τὸν
 Ἀνασάσιον. Ἐυγαλα ἔν αὐτῆς ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν ἀεθμὸν ἐβδομη-
 κοντα. Τῆς ὀποίους ὁδὸς ἐπήρασιν εἰς τὸν ποταμόν. καὶ βάνοντες χροινίον
 εἰς τὸν λαμόν, τῆς ἐπιγαί ἐλεινῶς ἔμφοσθῆν τῆ Μάρτυρος. Πρὸς τὸν
 ὀποῖον ἔλεγον πολακίς οἱ παεισάμμοι. Διὰ τὴν δὲν κάμεις τῆ Βασιλείως
 τὸ θέλημα.

Ἀμὴ θέλεις νὰ λάβῃς τοῦτον θάνατον βίαιον ; Ὁ δὲ ἅγιος ἑρῶτον
 ἐυχαρίσῃσεν τῷ θεῷ ὅτι τὸν ἠξίωσε νὰ λάβῃ (καθὼς ἐπόθει) διὰ τὴν ἀγά-
 πητου θάνατον. Ἐἶτα καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ ἐκδέχεμαι
 νὰ κατακόψωμ κατ' ἕνα ἀπὸ τὰ μέλημα εἰς λαβὰ καμάτια διὰ τὴν γλυκύ-
 τατονμα δεσπότην, νὰ λάβω πικρότατον, καὶ πολυδύμον θάνατον. Ἀμὴ
 ἐπειδὴ μὲ θανατῶντε χαρὶς πολὺν πόνον, καὶ κάκωσιν, ἐυχαριστῶσσι Χρῆστὴ
 Βασιλεῦ, ὅτι λαμβάνω ἕως ἀνδύμον θάνατον. Ταῦτα εἰ τῶν ἔδωκε τὸ
 τέλος, καὶ αὐτὸς ὁ τρισόλβιος. Οἱ δὲ δῆμιοὶ ἐκοψάμ ἕτερα τὴν κεφαλὴν του,
 νὰ τὴν ὑπάγειν τῷ Βασιλεῶς εἰς Μαρτυρεῖαι πῶς τὸν ἐφοίδωσαν. Θέλωιτας
 δὲ ὁ Σαλλάειος, νὰ λάβῃ τὴν ἅγιον λάψιον δίντον ἀρῆκαν οἱ δῆμιοι. Οἱ δὲ
 ὑοὶ τῷ Ἰεσοδὴν τὴν ἔδωσαν χρήματα ἀναεθμητα. Καὶ τοὺς ἐσυγχώρησαι
 νὰ ὑπάγουσ τὴν νύκτα κριφά, νὰ τὸ πάρεσιν. Ἀπελθοίτες ἐν μετόν Κα-
 λόχηρον ὅτι τὸν ὑπερέτα, ὡς ἀνωθεν ἐπαμῶν. Ὡς τῷ θάματος, τῷ μὴν
 ἄλλων μαρτύρων τὰ σώματα ἔτρωγαν οἱ σκύλοι. Τῷ δὲ Ἀνασασίε τὸ ἅ-
 γιον Λείψανον δὲν ἤγγισαν. Τῷτο λαβόντες οἱ Χρῆστῆνοὶ μὲ πολλὴν ἐυλά-
 βειαν, ἐταφίασαν αὐτὸ εἰς τὴν μονὴν τῷ ἁγίῳ Σεργίῳ. Εἰς τὴν 13. χρόνος
 τῷ ἐυσεβῆσάτου Βασιλεῶς Ἡρακλεῖς. Τῷ κβ. τῷ Ἰανναεῖς Μένος. Τὴν
 ἀπολυθαιμῆν ἡμέραν, ἐσωτύχεναν εἰς τὴν φυλακὴν δύο στρατιῶται ἀλ-
 λήλωστας. Καὶ ἐλεγῶν ὅτι πρὸς τὸν ἕτερον. Εἶδες χθὲς πῶς ἔτρωγαν οἱ
 σκύλοι τὰ ἄλλα σώματα. καὶ τῷ Καλογέρου ποσῶς δὲν ἔγγισαν, ἀμὴ ἐκά-
 θουταν πλησίον, καὶ τὸ ἐφύλαγον; ὁ δὲ ἕτερος ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἶδα
 ἄλλο θαυμασιώτερον. Ἦ γουεῖνα ἀστέρα λαμπρότατον. Ὅστις δὲν ἦτον
 ὑψηλά ὡς τὴν ἄλλης ἀστέρας. Ἀλλὰ χαμαὶ πλησίον τῆς γῆς ἐπέκετο ἔξα-
 στραπῶντας. Δοιπὸν ἐπλησίασα νὰ ἐγνωρίσω καλῆτερα τὸ φαινόμενον.
 Καὶ δὲν ἦτον ἀστέρας. Μόνον φῶς ὅτι ἐπέκετο ἀπὸ πᾶν τῷ σώματος τῷ
 Ἀνασασίε. Καὶ ἐφοβήθηκα. Ταῦτα οἱ στρατιῶται ἐκδηγέμενοι τὸ ἦκε-
 σαν δύο Χρῆστῆνοὶ φυλακωμένοι, ἐπὶ ἔξωθεν τὴν Περσικὴν γλῶσσαν. Οἱ-
 τινες ἐλυτράθησαν ἕτερα. Ἀφ' ἐφοίνεθη ὁ Χοσρόης. Καὶ ἔγινεν ἄλλος βα-
 σιλεὺς φιλόνηρος. καὶ ὑπήγαγεν εἰς τὰ Ἰεροσόλυμα. Τὰ ὅποια ὅλα ἐπρο-
 φητεύσει Ἀνασασίος. καὶ τὴν ἐπιταῦτα, ὅταν ἦτον φυλακωμένος. Μιτ'
 αὐτὴς τοπρότερον, λέγωντας. Γινώσκετε ὁ ἀδελφοίμα, ὅτι ἐγὼ μὴν τελεῖμα
 αἰριον. Ἐσῆς δὲ μετὰ ὀλίγης ἡμέρας λυτράν. δε μὴ τὴν θεῖαν βοῦθειαν.
 Ὅτι ὁ ἄδικος βασιλεὺς θέλει φοιδεῖ. Καὶ ἐνδυμᾶσθε τότε νὰ ὑπάγειτε
 εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ εἰς τῷ Ἀββᾶ Ἀνασασίε τὸ Μοιασίριον. Νὰ εἰπῆ-
 τε πρὸς τὸν γέροντάμα, καὶ τὴν λοιπὴν ἀδελφὴν ἔσα εἶδετε. καὶ ἔπος ἐτελειώ-
 θησαν ὅσα ὁ ὁσιος ἐπροφήτεύσει. καὶ δῖε ἡμῶν ἀπὸ ἀπῆλθον οἱ δύο ἐκείνοι
 εἰς τὴν ἀνωθεν μονὴν. καὶ ἔπασι τὰ γυρόμενα. Ὁ δὲ ἀδελφὸς ἐπὶ πολλὰμα
 εἶπε.

ἔπομεν πῶς τὸν ἔσειλαν ἀπὸ τὴν μονὴν, νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἅγιον, ἀφ' οὗ τὸν ἐτα-
φίασεν εἰς τὸν ἅγιον Σέργιον, ἐκαρτέρει ἐκδεχόμενος καὶ τὸν ὀπιπίδιον, νὰ τα-
ξιδήσῃ ἀκίνδυνον. καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας τῆς ἐνταφιάσεως, ἦλθεν ἄλλος
βασιλεὺς καλὸς, καὶ φιλόφρωνος. Ὁθεν βλέπωντας τινὰς ἀπὸ τῆς στρα-
τιώτας, καὶ ἀκέσας αὐτὴς νὰ σωτυχέουσι ἐλλωικὰ ἐθάυμασεν.

Ὁμοίως καὶ ἐκῆνοι ἐξέτισαν. Ἰδόντες εἰς τὴν Περσίδα Καλόγηρον. καὶ
ἔρωτῶντες τὸν πόθεν ἦτον, πῶς εἰς ἐκῆνα τὰ μέρη εὐρέθηκεν, τὸς εἶπε κατε-
λεπῶς τὴν ὑπόθεσιν. Ὁθεν ἐπήρασιν εἰς ἑυλάβειαν μεγάλῳ τὸν Μονα-
χόν. Καὶ φιλεύοντες τὸν εἰς τὰς σκηνώστους ἡμέρας τινὰς, τὸν ἐπήραν εἰς τὴν
Ἀρμενίαν. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐυρήκασιν, καὶ ἄλλας πολλὰς ὅπῃ ὑπήχθη εἰς Γε-
ροσόλυμα. καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν σινωδιάωτους ἔφθασεν εἰς δύο χρόνους εἰς
τὸ ῥηθὲν Μοναστήριον, βασιῶντας καὶ τὸ μοναχικὸν τῆ ὀσίου κολόβιον, ἤγον
μαρτυρίας εἰς τὴν γῆν πρὸς τὸν ἡγέμενον, καὶ τῆς ἄλλης ὅσα ἐγράφη μετ'
ἀνωθεν, διὰ τὸν ἱερόν Ἀναστάσιον. Εἰς δὲ τὸ τέλος εἶπε, καὶ τὸ τοῦ θαυμα-
σίου, ὅπῃ ἐτέλεισε τὸ κολόβιον λέγωντας. Ὅτι εἰς τὴν μονὴν ὅπῃ ἐνταφίασε
τὸ ἅγιον Λείψανον ἦτον ἕνας νέος Καλόγηρος. Ὁς εἰς εἶχε πονηρόν, καὶ κακὸν
δαιμόνιον. Ὁ δὲ ἡγέμενος ἔλαβε τῆ Ἀναστασίῃ τὸ κολόβιον, καὶ ἔνδυσεν μετ'
αὐτὸ τὸν δαιμονιζόμενον. Καὶ παρ' αὐτοῦ (ὡ παχίας ἰατρίας) καθὼς
φεύγει τὸ σκοπὸς ἀπὸ τὸ φῶς, ἔσπευ ἔφυγεν ὁ δαίμων ἀπὸ τὸν
στάχοντα, μὴ ὑποφέρων ἐκίειν τῆ μαρτυρικῆ ῥάσου
τὴν ἀγιότητα. Εἰς δὲ ὅταν τῆ κυεῖν ἡμερῆ Ἰησῷ
Χριστῷ. Ὡς ὀρέπει τιμὴ, καὶ ὀροσκύνησις
ἡν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
ἡμῶν αἰῶνων.
Ἀμήν.

Τῆ εἰκοστῇ τετάρτῃ,

Ι Α Η Η Ο Υ Α Ρ Ε Ο Υ.

ΒΙΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ.

Μιτρος ήρω

Ξ Ε Ν Η Σ.

Πάτερ Εὐλόγησον.

Ο Κανὼς τῆς Φωμασίας Ξένος, καὶ Ξένος βίος, εἰς μὲν τὴν ποσότητι εἶναι ὀλίγος πολλὰ, καὶ βραχύτατος. Εἰς δὲ τὴν δειγματοειδήσει εἶναι πλέσιος περίεσσα, καὶ ἐπιφάνειατος. Καὶ τόσον κατατυκτικός, καὶ γλυκύτατος ὅπερ δύναται νὰ δώσῃ εἰς τοὺς εὐλαβεῖς ἀκροατὰς μεγάλῃ ἀφέλειαι. Ὅτι αὐτὴ ἡ μακαρία ἦτον διὰ γένος ἑθναίη, καὶ φερέβλητον. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν θεοσεβισταὶ Πλέσιοι ἄρχοντες τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, καὶ ἐνδοξοί. Εἰς δὲ τὴν πολιτείαι ἑθναίησιν. Φιλαρέτως ἐν, καὶ Χερσιατικῶς ἀνατραφῆσα ὅταν ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, τὴν ἐζήτησεν εἰς νύμφω τε ἑνας πλέσιος ὁμοίος αὐτῇ εἰς τὸ γένος φεραίησιν. Οἱ δὲ γονεῖς μὴ γινώσκοντες τὴν γνώμην αὐτῆς, ἔδω-

ἔδωκαν τὸν λόγον, καὶ ἐσυμφώνησαν, εὐπρεπίσαιτες τὰ ἔθῃ γάμων ἀρμόδια.
 Ἡ δὲ μεγαλόφρων κόρη, καὶ πάνσεμνος εἶχε τὸν νένιπτος ὄλονεις τὸν ἐράμιον τυμ-
 φίον, τὸν ᾠδικαλλῆ, καὶ ἀθάνατον. Εἰς τὴν ἀγάπῃ τῆ ὁποῖα ἦτον αἰχμαλω-
 τισμένη. καὶ ἔχει τὴν καρδίαν της πετραμένῃ, καὶ πληγαμένῃ ὅπως δίολε εἰς
 τὸν θεῖον αὐτῆ ἔρωτα. Τὰς δὲ λόγους ἔθῃ γάμων ἀπέσσα ἐνόμιζε λήρες. καὶ
 φυλαξίματα. Ὅθεν ἐμελέτα νὰ φύγη κρύφα, νὰ φυλαξῇ τὴν παρθενίαν
 της. Ὡ μολόγησε γένε βελήντης δύο γυναικῶν ἀπὸ ταῖς δέλαις. Τὰς ὁποίας
 ἐγνώριζε πῶς ἦσαν πισαῖς. Καὶ δὲν ὠμολογεῖσαν ποτὶ τὸ μυστήριον. καὶ ἀπέ-
 κας ὤρκισε νὰ μὴ εὐγη ἀπὸ τὸ σῶματες, εἴτε ταῖς πισιδῆς, εἴτε ταῦτα. Ἐ γὰρ
 ἀδελφαίμε ἡγαπημένας. Ἐμίσησα τὲπον τὸν κόσμον ὡς φθαρτὸν, καὶ ἐμά-
 ραντον. καὶ μόνον τὸν σωτήραμε, καὶ διασώτῃ ἐπισθήσα. καὶ βέλομαι νὰ φύγω
 κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ὅπως νὰ μὴ με πανδρεύσῃσι. λοιπὸν ὅρατίσας ἀγαπῶ
 ᾠδικαλλῆ ἀπὸ ταῖς ἄλλαις μᾶς δέλαις, σὰς λέγω τὴν γνώμῃμε, ἐάν θελετε,
 νὰ μὴ ἀκολεθῆσῃτε. Νὰ σὰς ἔχω εἰς τὲπον τὸν κόσμον ὡς ἀδελφῆς, καὶ μη-
 τίραςμε, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα, νὰ ἀπολαύσω μὲν ὁμοίαν δοξαν μακαριστοτος.
 καὶ μὴ φοβηθῆτε εἰς τὲπο, νὰ σὰς τύχη κανένας κίνδυνος. Ὅτι Μάρτυρα
 σὰς δίδω τὸν Χριστὸν, δὲν ἀλλάσω τὴν γνώμῃμε. Κἂν διάφορα μὲ κά-
 μεσι κολασίεια. Κἂν μνεῖς θανάτες μὲ δάσῃσι. Ταῦτα ἀπέσασαι αἰ
 πισόπαται δέλαι, καὶ ὄντας ἐγνώμονεις, ἐτάξαν νὰ μὴ χωριθῆν ἀπὸ λόγους.
 Ἀλλὰ νὰ τῆς ἀκολεθῆσῃσι παροθύμως ὁπῆ ὑπάγη, ἕως θανάτε νὰ τὴν φυ-
 λάγῃσι. Οὗτως ἐν σωτασὸ μὲναι κοινῇ γνώμῃ εἰς τὸν κοινὸν διασώτῃ, πε-
 ρειποιμάζουταν ἀπὸ τὴν ὄραν ἐκείνῃ, εἰς τὴν σκληραγωγίαν, καὶ κακοπά-
 θειαν. Διὰ νὰ εἶναι σωτηρισμέναις ὑσερα, νὰ μὴ τις ἐλθῇ ἀσθένεια. Καὶ
 ἐκαρτέρου κερὸν ἐπιτήδιον, νὰ μὴ το πονηρεύσῃ τις ἄλλος, πῶς φύγῃσι.
 Ὅσα σολισίδια εἶχε γέν ἀργυρά, καὶ χρυσα, καὶ ἱμάτια πολύτιμα, ἐκλεψε
 κρυφὰ ἔθῃ γονεῶντης. καὶ τὰ ἐσελεν μετὰ τῆς δέλαις αὐταῖς εἰς χίρας, καὶ ὀρ-
 φανὰ, διὰ νὰ τὰ εὐρη εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοντα. Ὅταν δὲ ἐπλησίαζαν αἱ ἡμέραι
 ἔθῃ γάμων, ἐνεδύθησαν ἀνδρῶν σολὴν. καὶ ἔξηλθον νυκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκίαν
 κλαῖνσαι ἅμα, καὶ χεῖρσαι. Ἐ κλαιον λέγω ὄχι διὰ λυπῶ τινά, ἀλλὰ
 ἀπὸ τὴν χαράντες, πῶς τὰς ἐφώτισεν ὁ θεός, νὰ ἀπαρηθῆν τὸν μάταιον
 κόσμον, νὰ ἔυρου τὴν σωτηρίαντες. καὶ προσύχοντο λέγεσαι. Κύριε
 Ἰησοῦ Χριστέ, γὰρ τῆ θεῷ, φώτισον ἡμᾶς, καὶ πρὸς σωτηρίαν ὁδήγησον. Ὅτι
 σὲ ὄξ ὀλης ψυχῆς ἐποθήσαμεν. Ἡ δὲ μακαρία ξινη ἐνεθῆτα ταῖς ἄλλαις
 τοιαῦτα λέγεσα. Φυλάγισθε ἀκριβῶς, νὰ μὴ μεταγνωμίση καμίσσας.
 Ὅτι ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὴν ἄσκησιν, δὲν εἶναι μακαριώτερη. Ὅτι πρῶτον μὲν
 ἐλυτρώθημεν ἀπὸ τὰ λυπῶ τὰ βίβη, καὶ ἀπὸ μείριμαν. Δεύτερον ἐλ-
 πίξομεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, τὰ ἀληθινὰ, καὶ αἰώνια. Με

ποιήτες λόγους ἐστειλάθῃσαι καλίτερα. Ἀφ' ἧ δὲ ἔφθασαι εἰς τὴν θάλασσαν, θεὸς εὐδοκίῃτος εὐρήκασιν καράβι, ὅπου ἔφθουγεν ἄρα ἐκεῖναι, δεῖξάν τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Εἰς τὴν ὅποιαν ἔφθασαι εἰς ὀλίγας ἡμέρας. Διατί ἔκαμε χαρρὸν ὀπιτήδιον. Ἀπ' ἐκεῖ πάλιν ἐμίσθασαι μετ' ἄλλο καράβι, καὶ ἐστειλάθῃσαι εἰς τὴν κῶ. Διὰ τὸ μὴ δυνηθῆν ποτὲ εὐρεῖσθαι. Ὅτι ἐγνώσκει πᾶς ἐμὲλον οἰγονίτης τῆς νακάμου μεγάλην ἐξέτασιν, νατὴν ξεδράμου εἰς πολὺν κόσμον, καὶ Μονασῆριον. Διὰ αὐτὸ ἐξέτριχε τὸ πονεῖρημον. καὶ ἐπιταῖς ἄλλαις. Φυλάγασθε ἀκερβᾶς. Να μὴ θάρυσετε καινὸς τὸ μυθήριον. Οὐτε τὴν πατερίδα πσοῶς ναὶ ὁμολογίσητε. Οὐτε ναὶ με λέγετε εἰσεβίαν. Καθὰς με ἐβάπλισαν. Ἀλλὰ ξένω με ὀνομάζετε, καὶ εἰς τὸ δὲν ψυθεσεθε. Ἐπειδὴ τὴν σήμερον ξένη λογίζομαι, καὶ ἐξοείσθηκα ἀπὸ τὴν πατερίδα, καὶ τοὺς φιλάπτους γονίεσμε. καὶ ἔγινα πτωχὴ, καὶ ξένη δεῖξάν τὸν ξεριτεύσαντα κυρίον. Ἀφ' ἧ λοιποὺ ἔφθασαι εἰς τὴν νῆσον, εὐρήκασιν ἕνα σπησι. καὶ ἐπλήρωσαι τὸ νίκι να καποικίσεσιν. Ἡ δὲ μακαρία ξένη εἶχε πόδον, να ἔυρη κανένα πατέρα πινδματικὸν, να τὸν ὑπατάσεται. Διὰ τὸ μὴ κάμνη τὸ διλημάτης πῶποτε. Λοιπὸν ἔκλινε τὰ γόνατα, καὶ τὴν καρδίαν ἑρὸς κύριον. καὶ ἑρσῆχε το ταῦτα με δάκρυα. Θέμε ὅτῃ βλέπεις, καὶ κυβερνᾷς τὰ σύμπατα, μὴ ἐγκαταλίπησ ἡμᾶς, ὅτῃ ἀφήκαμε τὴν πατερίδα, καὶ συγχευῖς δεῖξάν τὴν ἀγάπλωσ. Ἀλλὰ ἐξαπόσειλόνας κανένα ἀπλαῆ σωτήρα, καὶ ἐδηγοῖ, καθὰς ἦρσεν ἡ θεκλι τὸν Παῦλον. Να τὸ ἀκολεθῆσωμερ ἡ ταπεινᾶς, ὅτῃ αὐτὴ ποιμαινόμερ. Διὰ τὸ μήσε σφάλλωμερ τίποτας. Ταῦτα τῆς ἀγίας ἑρσῆσε ἀμίνης, ἐπὶ κῆσεν ὁ θεὸς εὐδὺς τὴν ψυχοσωτήριον αὐτῆς αἰτισιν. Ἐ βλέπει ἕνα ἱεροσπεπῆ γέροντα εἰς τὸ εἶδος ἀσκητικόν. Τὴν ὄψιν λαμπερὸν, Ἐ σιβάσμιον, καὶ ἀπλᾶς Ἀγγελικόν εἰς τὴν θεαν κατὰ ἀλήθειαν. Τὸτον ἰδεσα ἡ παρθένος ἡγαλλιάσατο. καὶ δραμῆσα ἔπισεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ με δάκρυα, λέγασα. Διὰ τὴν ἀγάπλω τῆ Χρῆσε μήμας παείδης ταῖς ξέναις διάποτα ἄγι. Ἀλλὰ διδαξόνμας, καὶ πρὸς σωτηρίαν ὀδήγησον. Ὁ δὲ Μοναχὸς ἠρώησε πόδην ἡσαι, καὶ πῶς εἰς τὴν νῆσον εὐρέθησαι. Αἱ δὲ εἶπον αὐτῆ πινδματικὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ αὐτὸς ἀπικεῖνατο. Ξένος εἶμαι καὶ ἐγώ. Εἰς τὸτοι τὸν τόπον, καὶ ἔρχομαι ἀπὸ τὰ Ἱεροσολύμα. Ὅτε ὑπῆγα χρεῖν προσκωήσας, καὶ πέρα ὀπσρέφω εἰς τὴν πατερίδαμ. Ἡ δὲ ὀσία ἐνόμισιν ἀπὸ τὸ χῆμα πῶς ἦτον ὀπίσκοπος. Καὶ τὸν ἠρώησε, να εἰπῆ τὴν πατερίδα, καὶ τὴν ἀξίαιτε. Ὁ δὲ ἀπικεῖνατο Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν μύλασσαν πόλιν καρίας. Παῦλος ἐνόματι. Ἡ γέμερος εἰς ἕνα μικρὸν Μονασῆριον. Τότες ἡ μακαρία ἰθάμασε τὸν Παῦλον ἀκέσασα, ὅτι πῶς τῆς ἐπὶ κῆσεν ὁ παλάγαθος κύριος, καὶ τῆς ἐσειλε κατὰ τὴν δέησιν, καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν τὰ μὲν θεῶ ἀπέδωκε μετὰ δακρύων εὐχαρισίας τὴν πρέπεσαι. Τὸν δὲ

Παῦλον ἱπαρακάλει, νὰ γένη κατὰ πνεῦμα πατέρας τῆς, νὰ ἔχη τὴν φροντί-
 δα αὐτῆς, καὶ μέριμναν. Ὅστις ἀπεκρίνατο. Ἐδῶ εἰς τὸν ξένον τόπον δὲν
 δυνομαι, νὰ σᾶς κυβερνήσω, ὅτι παγίω τα χέως εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἀμὴ
 ἂν θέλετε, νὰ ἔλθετε μετ' ἐμένα, ἐκεῖ ἢ μπορῶ νὰ σᾶς φροντίζω τὰ χρεαζόμε-
 να. Αἱ δὲ ἔσπεξαν μετὰ χαρᾶς, καὶ ὑπήγαγον εἰς τὴν μύλασσαν. Ὅστις ταῖς
 ἔδωκε κελτία ἡσυχαστικά σιμᾶ εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον. Καὶ ἐκῆ ἔκτισεν ἡ
 κῆνη, καὶ Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα Στεφάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος. καὶ μετ' αὐτὴν καὶ
 ῥὸν ἐγινε γυμνασιῶν Μοναστήριον. Ὅτι ἐσωμάχθησαν, καὶ ἄλλαις πολλαῖς
 ῥὸς ζῆλον αὐτῆς, καὶ μίμησιν. Ἀμὴ τινὰς δὲν ἐγνώρισεν δατ' πῆ ἦτον ἡ ὄσια,
 καὶ πῶς ὀνομάζεται. Ὅτι ὁ μακάριος Παῦλος ἔλεγε πᾶς ταῖς ἤφερεν δατ' τὴν
 κῶ. Καὶ δὲν ἦτον ψευματα. Τὸν καρὸν ἐκείνον ἐκοιμήθη ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖ-
 νης τῆς πόλεως Κύριλλος, καὶ ἐψήφισαν τὸν ἄνωθεν Παῦλον. Ὅστις ἐσυμβέ-
 λωσε τὴν ξένου νὰ γένη ἱεροδίακονος. Καθὼς ἔχασιν τότε σωήθειαν. Ἀμὴ
 αὐτὴ ἡ ταπεινότης δὲν ἦτελε, νὰ δεχθῆ ἱερωσύνης φορτίον ἀπάνωτης. Ὅ-
 θεν καὶ σαρκικῶς τὴν ἐχειροτόνησεν. Πόσες δὲ πόεις, καὶ κόπους ὑπέμεινεν
 ἀφ' ἔλαβε τὴν ἀξίαν, δὲν μας φθάνει ἡ ὥρα νὰ διηγῆμισθεν. Μάλιστα ὁ πῆ
 ἦτον καλομαθημένη καὶ σωητισμένη εἰς τὰ ἔυμορφα φαγητὰ τοῦ ῥίτερον. καὶ
 τότε ἐξήλωσε εἰς βίον αὐλον ὄντως, καὶ ξένον ἢ ξένῃ τῆς Ἀγγέλων ἐφάμιλλον.
 καὶ τὸς σκληραγωγίας ἐπέρναν, ὅπῃ οἱ δαίμονες ἔφρουσαν μακρόθεν.
 Καὶ δὲν ἐτόλμου, νὰ πλησιάσασιν. Ὅτι κάθα τρεῖς ἡμέρας ἔτρωγε μίαν
 φοράν. Ὅποτε δὲν ἔχε πόλεμον. Ἀμὴ ὅταν ἠγωνίζετο, ἔτρωγε μόνον
 πᾶσαν ἐβδομάδα ἄρτον ξηρόν. Ἀμὴ κρασί, λάδι, λάχανα. Ὁσπερ,
 ἢ ἄλλο ῥαγύμα ψημμένον δὲν ἐδοκίμαζεν, ἔτε καμίας λογίς πωρικῶν ὀ-
 λότελα. καὶ ἐκείνο τὸ ὀλίγον παξιμάδι ὅπῃ ἔβρεχεν εἰς τὸ ὕδωρ τὸ ἐσυγκέρινα
 μετὰ δάκρυα. καὶ ἔβαν, καὶ σάκτελ δατ' τὸ θυμιατήριον. καὶ ἔπος ἐλάμβαν-
 νεν ὀλίγη τροφήν, μετὰ πολλὴν κακοπάθειαν. Ἐσθίσα κατὰ τὸν μακά-
 ριον Δαβὶδ, σοδὸν ὡσεί ἄρτον, καὶ κρινῆσα μετὰ κλαυθμῶ τὸ πόματις.
 Ταῦτα δὲ ἐτέλει δατ' κρυφα δατ' ταῖς ἄλλαις ὅσον ἐδύνητο. Διὰ νὰ φύγη τὸν
 ἔπανον. Μόνον αἱ δύοτις σκλάβαις τὴν ἐσοχάζουσαι πολλάκις, καὶ ἔπα-
 χον νὰ τὴν μιμοῦνται τοκαταδυσίαν. καὶ τὴν ἐθαύμαζον, πῶς μετ' ὄλλου ἐκεί-
 νου τὴν ἰστίαν πάλιν δὲ ἀφῆκε τὸν κατόνατις. Ἀλλὰ ἐμπαίνετο τὸ ῥεσι-
 σίτερον τῆς τυκτὸς καὶ ῥοσσηχετο. Πολλάκις δὲ τὴν ἐθεωρῆσαν, καὶ ἐγνώ-
 νάτιζεν εἰς ῥοσδύχην δατ' τὴν δύσιν τῆ ἠλίας. καὶ ἐσέκειτο ἔως ὅπῃ ἔκρεε τῆ
 ὄρθε τὸ σῆμαδρον. Καὶ ἄλλαις φοραῖς πάλιν ἐπέρναν, καὶ ὄλλου τὴν νύκτα
 ῥοσδύχομένη, καὶ κλαίεσα. καὶ (τὸ θαυμασιώτερον) μετ' ὄλον ὅπου ἐτέλει
 τοιαύτας ἀριτίας, ἔχεν ἀπάνω εἰς ὄλα τὴν ταπεινώσιν. καὶ δὲν ἔλειψαν
 ποτὲ ῥοσδύχομένης δατ' τοὺς ὀφθαλμῆς τῆς τὰ δάκρυα. Ὁσπερ νὰ ἦτον τίς

φονίς, καὶ πόριος, καὶ κακότροπος ἄνθρωπος. Εἶχε τὴν φροσύνην. καὶ πο-
 τὲ δὲν ἐδυμώθητε ἀργίῳ κενῶν. Ἀλλὰ εἶχε τὴν ἀγάπην ὡς πᾶσας. καὶ
 πᾶς ὑπρέτα μὲ πολλὴν εὐτέλειαν. καὶ ἐφόρει πάντοτε ἄρνησιν, καὶ ποταπά
 ἱμάτια, ὡσεὶ ἐκείνα ὅτῃ φορῶσιν οἱ ζήτες. καὶ ἀπλῶς εἶπεν (ὄχι νὰ μὴ
 πολυλογῆμεν) ὅλας τὰς ἀρετὰς ἐκατόρθωσεν ἡ αἰοίδιμος. καὶ ἔτα καλῶς
 ἀγωνισαμένη, ἤλθεν ἡ ἄρα νὰ ὑπάγῃ ὡς τὸν ποταμέλκρον. Ἡ τὸν δὲ ἡεορ-
 τῆ ἐνὸς ἀγίου Ἐφραίμ ὅχι τὲ Σύρε, ἀλλ' ἄλλου τινός, ὅτῃ ἠγωνίσθη, ἐκείνης
 τὴν μύλασται. Λοιπὸν ἐπροσκάλισαι τὸν Ἐπίσκοπον Παῦλον, εἰς ἓνα χω-
 εῖον λουκὴν καλέμενον. Ὅπου ἦτον τὲ ρηθέντος Ἐφραίμ ναός, καὶ τὸ ἄγιον
 λείψανον. Ἡ δὲ μακαρία Ξηρὴ ἐσύναξι τὰς ἀδελφί. καὶ λέγειται μὲ πολ-
 λὴν ταπεινώσιν. Ευχαρισῶσας ἀδελφαί. καὶ κυριαίμ, εἰς τὴν πολλὴν
 ἀγάπην, καὶ ἀπλάγχχνος ὑπὲρ εἰς ἐμὲ τὴν ξένον ἐδείξετε. καὶ φιλαδρῶπως
 εἰς ἀδελφονσας γινισαί ἐκυβερνησατε. Ἀλλὰ καὶ τῶρα σᾶς παρακαλῶ,
 καὶ δεομαι ὡς διασῶτερον, νὰ δείξετε ὡς με μάλισα τὴν ἀγάπην σας, νὰ
 μή με ξελυσμονήσατε. Ἀλλὰ νὰ δεοθε τὲ θεῶ ὄχι τὴν ψυχὴν με ἔσται προ-
 σέυχεσθε, νὰ μὲ συγχωρήσῃ τῆς ἀναξίας δελησας, καὶ ἔτα ὄχι τῶν ἀγίων
 ἐυχῶν σας ἐλπίζω νὰ γίνω ἀθάνατος μετὰ θάνατον. Ὅτι σήμερον ἤλθε τὸ
 τέλος τῆς παροικιας με καὶ ἔχω εἰς τὴν καρδίαν ὀδύνην, καὶ φόβον ἀρρητον.
 Μήπως, καὶ μὲ ἐμποδίσου αἱ ἀμαρτίαι με τὴν ὡς τὸν κύριον ἄνοδον. Ἐάν
 αἱ ἐμὰ προσέυχαι σας δὲν βοηθήσασι. Λυπῶμαι δὲ πολλὰ, καὶ θλίβο-
 μαί, πῶς δὲν ἐτυχεν ἐδῶ ὁ πνοῦματικός μας πατήρ Παῦλος νὰ βοηθήσῃ εἰς
 τὴν ἀνάγκην με. Ἀλλὰ εἰς εἰς ὅται ἔλθῃ εἰπέτε, νὰ μὴν ἀσοχήσῃ τῆς
 Ξηρῆς. Τὴν ὁποῖαν αὐτὸς κατὰ τὸν λόγον τὲ δεαῶτε σιμῆγαγε. καὶ εἰς ὁδοί-
 με σωτηρίας ἀπήγαγε. Ταῦτα ἡ ὁσία λέγεσσαι ἐθρήνου ὅλας ἀπαρηγό-
 ρηται, τὴν ὄφραϊα τοιαύτης μητρὸς φιλόπαϊδος ὀδυρῶμεναι. καὶ μάλισα αἰ
 δύο δέλαιστας. Αἰ ὁποῖαι δὲν ἔπαυον τὸν θρήνον ὀλότα. Τόσον ὅτῃ ἐκα-
 μναί, καὶ τὴν ἀγίαν νὰ κλάυση ὡς συμπαθῆσας. Ἐπειτα τὰς ἐπαρηγόρησε
 λέγεσσαι. Πάυσασθε τῶν ὀδυρῶν ἀδελφαί. Ζηλώσατε τὰς φρονίμους παρ-
 δίνεις, νὰ φροντίσατε εἰς τὰ ἀγγεῖα σας ἔλαιον. Ὅτι ἡ ἡμέρα κυεῖ ὡς κλέ-
 πῆς ἐρχεται. Ταῦτα εἰπέσσαι ἐσύκωσε ὡς ἐράνιον τὰς χεῖρας, καὶ ὄμματα.
 καὶ ὡροσῆ χετο ἔτα δακρύσσαι. Θεῖμε ὅτῃ μὲ ἐκυβερνησατε ἔως τῶρα τὴν
 ξένον φιλαδρῶπῶτατα. καὶ ἐγενίεσσαι πατήρ, καὶ μήτηρ, καὶ τροφίς, καὶ γλυκυ-
 πάτη παραμυθία με. Αὐτὸς καὶ νῦν μὲ ἀξίωσον, νὰ ἐλθῶ εἰς τὴν ἐράνιον
 βασιλείαν με. Μνήσθητι κύριε, καὶ ταύτης ὅλης τῆς ἀδελφότητος. καὶ λυ-
 τρωσαί αὐτὰς ἀπὸ τῆς παυεργίας τῆς δαίμονος. Ἐξαιρέτως δὲ ὡς ἀγαθὸς
 μνήσθητι ἐπέταν τῶν δύο με ὀμοδέλων. καὶ καθῶς εἰς τὴν ζωὴν ἐποῦτῶ
 τὴν ὄρσκαίρον, εἰς τὴν φυγὴν, εἰς τὰς κόπες, καὶ ἀγῶνας μοι ἐκοιμῶνται

ὅστις εἶχεν ἀρρώσϊαν τινὰ πολυχρόνιον, χερεὶς νὰ ἐξεδάσῃ εἰς βότανα χερ-
 ματα, ἢ νὰ βασανίζηται ἡμέρας πολλὰς. Εἰς μίαν ἄραν, μόνον νὰ ἤδωκεν
 ἀσπασθῆ μετὰ πρὶς εὖς τὴν κλίνην (ὡτὲ θάυματος) ἰατρεύετο. Ὅταν ἔν
 ἐφθασαν εἰς τόπον καλέμνον σικίνιον, ἑρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως, τὴν
 ἐνταφίασαν ἐκεῖ. Καθὼς ἡ Ξινη ἐφρόςαξε. Τότε καὶ ὁ κύκλος τῆς ἀσέβρων
 ἀφανὴς ἐγένετο μετὰ τὴν τῆ ἀγίης Λειψάνης κατάθεσιν. Ὡστε ὅλοι ἐγνώρισαν.
 Ὅτι δὲ λόγους ἐφάνητο. καὶ ἠκολούθη τὸ Λείψανόντης ἕως ὅπου τὴν ἐντα-
 φίασαν. Τὰς δὲ σινδόνιας ὅπῃ εἶχασιν εἰς τὸν κράββατον, ἐδξαμοίρασαν ὁ
 Ἐπίσκοπος, εἰς τὸν λαὸν διέυλαβειαν. Νὰ τὴν ἔχουσι εἰς τὴν ψυχὴν βοθησαν.
 Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησαν, καὶ αἱ δύο δαυλῦνται τῆς ξένης. καὶ τὰς ἐντα-
 φίασαν μετὰ τὴν κυριάντες. Καθὼς αὐτὴ ἐπαράγγηλιν. Ἐκείνη μὲν ἐν ὅπῃ
 ἐκοιμήθη ἑροτίτερα δὲν ἀμολόγησε δὲ τὴν διαποιναν τίποτας. Ἀμὴ ἢ
 ἄλλη ἐφανέρωσαν ἅπαντα. Διατὶ τῆς ἔδωσαν ὄρκον αἱ ἀδελφαί, καὶ ὁ Ἐπί-
 σκοπος ἔπειμιον. Νὰ τὸ εἶπῃ εἰς δόξαν θεῶ. Ὅθεν δὲ νὰ μὴ μείνη εἰς τὸν
 δεσμὸν. Τὸς εἶπε καταλιπέως τὴν ὑπόθεσιν. Πῶς ἔπτον δαπὸ τὴν μεγαλό-
 δοξον Ρ' ὠμῶν θυγάτηρ μεγάλη ἄρχοντος. καὶ ἐκαλεῖτο Εὐσεβία τὸ βα-
 πτιστικῆς, ἢ κύριον ὄνομα. καὶ ἔουγε τοὺς γάμους δὲ τὸν ἔρωτα τῆ σωπῆ-
 ρος. καὶ ἀνομάσθη Ξινη σοφώτατα, ἀς διὰ χερσὸν τὸν ἱεραστὴν αὐτῆς ἐξουτεύ-
 σασα. καὶ ἐκεσῆς ἢ πλεσῖα πῶ χεύσασα. Καὶ πολλὴν κακοπάθειαν
 ὑπομείνασα. Ταῦτα ἀκῆσαντες ἐξέπλήττοντο. καὶ ἤυξισαν τὴν ἐυλάβειαν
 ἑρὸς τὴν μακαρίαν ξένιν ὅσοι τὸ ἔμαθαν. Μετὰ καιρὸν ὀλίγον, καὶ ὁ τελε-
 σόλβιος Παῦλος ὁ αὐοιδιμος ὄντως, καὶ ἀξίεπαινος ἀπῆλθε ἑρὸς κύριον, κα-
 λῶς, καὶ θεαρίσως ποιμάνας τὰ λογικὰ θρέμματα. καὶ ἐτέλισε τὸ Λείψα-
 νόντε θαυμάσια. Οὗτος εἶναι τῆς μακαρίας ξένης ὁ Ξένος βίος. Καὶ πολι-
 τία ἢ ἀξίεπαινος. Οὗτως ἐμίσθη μάταιον πλεστον. Ρ' ἔσαν δόξαν. καὶ
 πᾶσαν δαπὸ λαῶσιν ἑρὸς καιρον. καὶ τῶρα ἀγάλλεται αἰωνίως εἰς τὸν Παρά-
 δεσον. Μνηστῆρα ὅτι κηρον κατεφρόνησεν, ἠδονας φθειρομένης ἐγκαταλί-
 ψασα. καὶ τῶρα δαπὸ λαμβάνει, τῆ ἑρανίε νυμφίε τὰ ἄρρητα κάλλη, ἢ αἰσ-
 θάνεται αἰωνίως τὴν ἀνεκφρασον ἠδονὴν ἐκείνιν, τὴν ἀκῆρατον, καὶ ὄντως
 ἀκῆρισον. Αὐτὴν μιμηθεῖτε, καὶ ἰσεῖς ἀδελφαί, ἐν χερσῶ, ὅπῃ ἀρνήθητε
 τὸν κόσμον. καὶ ἐμελανοφορέσατε ἔξωθεν, δὲ νὰ ἔχετε ἔσωθεν θλίψιν εἰς
 τὴν καρδίαν, ἐνθυμέμηναι τὸ πάθος τῆ δαυπότε χερσῆ, καὶ τὰς ἀμαρτίας-
 σας. Αἱ ὅποιαι ἦταν αἰτία, καὶ ἔσαυράθη ὁ ἀναμάρτητος. Ὅθεν πρέπει
 πάντοτε νὰ εἶναι εἰς τοὺς ὀφθαλμῆσας τὰ δάκρυα. Νὰ κατὰ ἀλήθειαν.
 Καθὼς ὅσαις γυνᾶικις χηρέυσεσι, θρῦλῶεσι καθ' ἐκάστω ἀπαρηγῆρτα
 ἐνθυμέμηναι τὴν καλὴν σωδοίαν, τὸ σωλάγχνος, καὶ ἄλλαις καλοσυναις,
 ὅπῃ εἶχαν εἰ ἄνδρεςτες. Διὰ τὸς ὅποιαις αἰτίας δὲν ὑποφέρεσι, νὰ ὑπάγῃν

εἰς χαρᾶς, καὶ παιγνίδεα. Οὐτε νὰ ἀκούσεν τραγῶδες. Ἀλλὰ μυρολο-
 γῆνται τὴν δυσυχίατους. Πᾶς ἰερεὺς ἤθησαν τοσαύτῳ ὑπόλαυσιν. Τετα-
 τοτρόπως φέπει, νὰ θρῆύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς καθημερινῶς ὅσαι ἀπαρ-
 νήθησαν τὸ κόσμον παρθῆνοι, καὶ χηρὸὶ ὄρφαι. καὶ ἐνυμφεῖσθαι τὸ δευότῳ
 Χριστῶν, τὸ ὡρᾶν ὄντας ὑπὲρ πάντας τὰς γῆς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψοῦμα-
 σον. Διὰ τὸ ἀγάπῳ τῷ ὁποίῳ δὲν φέπει νὰ ἔχητε, εἰς τὸτον τὸν πρόσκαιρον
 κόσμον ἀλλῶ ματαίαν ὑπόλαυσιν. Μόνον αὐτὸν νὰ ποθῆτε ἐξ ὅλης καρδί-
 ας σας. καὶ πάσας τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς νὰ μισήσετε. Αὐτὸν καθ' ἡμέραν ὡς κα-
 θρεῦτῳ σοχαζίζετε, καὶ ἀγωνίζετε ὅσον δύνασθε, νὰ μιμᾶσθαι τὸ πολιτείας τε.
 καὶ μὴ ξιτρέχετε μαλακὰ ἰμάτια, ἢ τε ἐκλεκτὰ, καὶ διάφορα βρώματα. Ἡ΄ μα-
 ταίας τιμὰς, καὶ ἄλλα ψυχοβλαβίσιρα. Ἀλλὰ ταπεινωθῆτε διὰ τὸ ἀγάπῳ
 αὐτῷ, καὶ ἰσοχωρηθῆτε ἐδῶ πρόσκαιρα. Διὰ νὰ δοξασθῆτε αἰώνια, καὶ νὰ
 ἔχητε ὑπόλαυσιν ἀτελεύτητον. Προπάντων δὲ καὶ ἐν πᾶσι, καὶ μετὰ πάντα, φυ-
 λάγετε ἀκείβωτος. καὶ φεύγετε ἀπὸ τῆς σωομιλίας τῶν ἀνδρῶν. καὶ μὴ σευτύχη
 ποτὲ εἶναι βολετὸν καμία μὲ ἀνδρα τινὰ μοναχίτης. Ἀλλὰ μόνον ἢ καθη-
 γμενῆν, καὶ ἢ πορτάεισα, ἄς λαμβάνῃ τὸ ἔδος, καὶ τὸ παράγμα ἐκείνο, ὅπερ φέ-
 ρεσιν εἰς τὸ Μοναστήριον. καὶ αἱ λοιπαὶ Μοναχαὶ ὅταν εἶναι νεώτεροι, μὴν εὐγέ-
 γεν ἀπὸ τῆς κέλλαι νὰ σωομιλῆσι μὲ ἀνδρας ὁλότελα. Οὐτε καὶ μὲ τὸν ἐφημέ-
 ριον αὐτὸν, ὅπερ σᾶς ἰερεργᾶ μὴ πολυλογᾶτε. Μήτε καμίασας μήτον ἐπάρη
 νὰ τὸν φιλεύσῃ εἰς τὸ κελίοντις. Ὅ ὁποῖος σᾶς συμβελύω κατὰ τὸ ὀλίγωμε
 γνᾶσιν, νὰ εἶναι ἰερεὺς κοσμικός, νὰ ἔχη γυναικα. Τὰς αἰτίας δὲν γράφω διὰ
 βραχύτητα, καὶ διὰ νὰ μὴ φανῶ Ἰερομονάχων κατήγορος. Ἀ μὴ καθ' ἕνας, ἄς τὸ
 συλλογισθῆ ἡμιμειλῶς. καὶ θελεῖ ἵπανέσει τὸ γνῶμινμε. Ἐγὼ πολλὰ κάσρη,
 καὶ πόλεις ἐγύεισα, καὶ Μοναστήρια ἀναεῖθημτα, καὶ ἦκεσα πολλὰ παράγματα.
 Τὰ ὁποῖα δὲν ἀρμόζει νὰ γράφωμν. Μόνον τόσον σᾶς λέγω, νὰ φεύγετε οἱ ἄν-
 δρες ἀπὸ τὰς σωομιλίας τῶν μοναζουσῶν. καὶ αὐταὶ ἀπὸ λόγους σας. Ὅτι καθὼς
 τὸ ἀναμένον κάρβενον ὅταν κἀμῆ ὡραι πολλὴν εἰς τὸ ἄχυρον ἐξάπῃ ἐφλόγα.
 καὶ καθὼς οἱ πυρόβολοι λίθοι, ὅπερ εἰς τὸ ἀνατολικὸν ὄρος εὐείσονται ὅταν εἶναι
 μακρὰν ὁ ἀρσενικός ἀπὸ τὸν θῆλυ, δὲν ἀπῃ ἐῖσία, ἕως νὰ σμίξουσιν. Οὕτω
 καὶ ὅταν σωομιλῆσιν οἱ ἄνδρες μὲ τὰς γυναικας, ἐξάπῃται ἡ φλόξ τῆς πορ-
 νείας εἰς τὸ διανοιάντες, καὶ κινδυνεύουσιν. Φυλάγετε ἐν ὅπμιελῶς ἄμωμοι νόμ-
 φαι τῷ Χριστῷ. Τηρήσατε τὴν ψυχὴν εἰς τὸτον τὸν ὀλίγον χρόνον τῆς παροικίας
 ἡμῶν, ἀμόλυτον. Καὶ κακοπαθήσατε πρόσκαιρα. Σπείρετε δάκρυα. Νὰ θε-
 εῖσατε εὐφροσύνην αἰώνιον. Νὰ σωαγάλλεσθε πάντοτε μὲ τὸν ἐράνιον τυμ-
 φιον, σὺν αὐτῷ βασιλεύσα εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον.

Τῆ εἰκοστῇ πέμπτῃ,

Ι Α Η Η Ο Υ Α Ρ Ι ΟΥ.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Α Π Ο Λ Λ Ω.

Συγγραφείς ἀπὸ τὸν ὄσιον Γεώργιον. Ὅστις ὑπῆγε με
 ἄλλας πατέρας ἁγαρέτους. Καὶ εἶδασι ὅλας τὰς
 Ἐρημίτας τῆς Θηβαΐδος. Καὶ ἐμαρτύρησαμ
 τὴν ἔρθεον πολιτείαντας.

Α' Νάμισον εἰς τοὺς ἄλλους ἁγαρέτους, ὅπῃ εἶδαμεν εἰς τὴν ἔρημον, ἰθαυ
 μάσαμεν τὸν Α' ββῆ Α' πολλῶ. Ὅστις ἑκατοῖκα εἰς τὰ ὄρη Εἰρωπό
 λιος. Εἰς τὴν ὁποίαν λέγουσι πῶς ἐκόνεψεν ἡ Παταγία μετὸν Γασήφ, καὶ
 τὸν δεαπότιλῶ, ὅταν ἔφρευγον τὸν ἠρώδην. καὶ μᾶς εἶδειαν τὸν ναόν, ὅπῃ εἶχε
 τὰ

τὰ ἰδῶλα. Εἰς τὸν ὁποῖον εὐθύς ὁποῦ εἰσῆλθῃ δ' ἰσσοῖκα μὲ τὸ θεῖον βρέ-
 φος, ἐπίσον, καὶ ἰσωτρίφθισαὶ ἅπαντα. Ἐκεῖ γοῦν πλησίον εἰς ἕνα ὄρος
 ἑκατόκει ὁ θαυμασίος οὗτος Ἀπολλῶς. Ὁ ὅστις ἦτον εἰς τὴν ἀγιότητα φι-
 βόητος. Ὡς εἰς πολλά Μοναστήρια. καὶ τὴν ὑποτάσσουσαι μοναχοὶ Πεν-
 τάκις Χίλιοι. Διὰ τὰ πολλὰ σημεῖα ἐποῦ ἐπίλει. καὶ τέρατα ἰσσοθαύμα-
 σα. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ γράψω μὲν ὀλίγα τινα διὰ μαρτυρίαι τῆς ἄλλων, καὶ
 πίσωσιν ἀψόβησατον. Οὕτως ὁ ἀοίδιμος ἀπαρνήθη τὸν κόσμον ἐκ βρέφους.
 καὶ ὅταν ἦτον χρόνων ἰε' ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον. καὶ ἑκατόφθωσεν εἰς
 τὴν ἡσυχίαν μεγάλας ἀρετῆς, καὶ ἀξιοθαύμασα φράγματα. Ὅθεν ὁ κύριος
 ἐγνωρίζωντας πᾶς ἦτον ἄξιος, νὰ ὅπως ῥέψῃ πρὸς θεογνωσίας τοὺς ἕλληνας,
 τὸν ἐπροσκάλισεν ἀεράτως ἕξ ἑρανοῦ λέγωντας. Ἀπολλῶ δὸ πολὺ διὰ σὲ
 τὴν σοφίαν τῆς σοφῶν. καὶ τὴν σύνεσιν τῆς σωμῆς ἀθεπίσω. καὶ νὰ σὲ κά-
 μω εἰς τὰ ἔργα, καὶ λόγια θαυμάσιον εἰς τὴν Βαβυλωνία, καὶ Αἴγυπτον. Νὰ
 ἀφανίσῃς τὴν ἰδωλολατρείαν μὲ τὴν δύναμιν ὁπῆ σου δώσω. Νὰ ὅπως ῥέ-
 ψῃς ἕθνος ἀμέτρητον. Ὁ δὲ ὅσιος ἀπεκρίνατο. Ἐπαρέμε τὴν ἔπαρσιν Κύ-
 ριε. Μὴ τύχη, καὶ ἰσσοφρανδύθῃ ὑπὲρ τοὺς ἀδελφέςμου. καὶ ὑπερηθῶ τῆς
 σῆς χάριτος ὡς ἀχάριτος. Λέγειτον ἠφωνή. Βάλε εἰς τὴν κεφαλίνσου τὴν
 χεῖρα. καὶ ἐπιϋρεῖς, ῥίψαιτο εἰς τὴν ἄμμον, νὰ λυτρωθῆς ἀπὸ λόγουτου.
 Τότες ὁ ὅσιος ἀπλώσας εἰς τὰς τρεῖς χεῖρας εὗρηκεν ἕνα μικρὸν ἀραπόπουλ-
 λον βρομισμένον, καὶ τὸ ἀπέρριψεν. Αὐτὸ δὲ ἐγέλασε λέγωντας. Ἐγὼ ἦ-
 μαί τῆς ἰσσοφρανείας ὁ δαίμωνας. Τούτου γλυομένου. Ἡ λθε πάλιν ἐκ τρεῖ-
 του φωνῆ παρὰ θεοῦ λέγουσα. Ἦ παγε πῶρα. καὶ μὴ φοβάσαι. Ὅτι ὅσα
 ζητήσεις τῷ θεῷ ὑπακούειςου. Τότε ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ὅταν ἦτον χρό-
 νων μί' ὑπῆλθον εἰς τὰ χωρία πλησίον, τὸν καιρὸν τῆ ὄρθρα βάρτου Γουλιανοῦ.
 καὶ κατοικήσας εἰς ἕνα σπηλαιον, ἐπέρινα ὡς ἄσαρκος ἄσιτος, ὑψώσας τὴν
 ψυχὴν εἰς τὰ ἐπουράνια. Τὸ ἰμάτιοντου δὲν ἄλλαξεν, ἀλλὰ τὸ ἐφόρει χρό-
 νους μί'. χωρεῖς νὰ χαλάσῃ ὁλότελα. Προσῆυχετο πάντα, καὶ ἐμετάνιζεν.
 Ὅθεν ἠκούσθη εἰς ὀλίγον καιρὸν, πανταχοῦ ἡ φήμητου. καὶ ἰσωμάχθησαν
 ἀμέτρητοι. Τοὺς ὁποῖους ἐδίδασκε πῶς νὰ διέγουσιν εἰς πᾶς τάξεις τῆς μονα-
 δικῆς πολιτείας. Εἰς τὴν νηυσία πύς ἐρμῆνδου, νὰ ἐγκρατεύεται πᾶς τίς
 ὅσον δύεται. Αὐτὸς δὲ ἔτρωγε μόνον ὠμιά, καὶ ψῆτὰ χοιριάκια. καὶ ἄλλῶν
 βρᾶσιν, ἢ ἄρτον, ἢ ὁπώραν δὲν ἐδοκίμαζεν. Ὅθεν ἅπαντες ἐθαυμάζονταν.
 Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἔβαλας εἰς τὴν φυλακὴν οἱ ὑπηρέται τῆ παραλόμου
 Βασιλείως ἕνα καλόγερον. καὶ τὸν ἔβασάνισαν. Διὰ νὰ ἀρνηθῆ τὴν εὐσε-
 βειαν. Ὁ δὲ ὅσιος ὑπῆλθον εἰς τὴν φυλακὴν. καὶ τὸν ἑκατόφθωσεν νὰ μὴ ἐπα-
 λιάσῃ κολασήρια πρόσκαιρα. Ἀλλὰ νὰ ἰσσομείνη καρτερικῶς, ἕνα λαβῆ
 τὸν σέφαιον. Ἐλθὼν δὲ ὁ ἑκατόνταρχος. Ἐθυμάθη βλέπωντας τὸ ὅσιον,
 πῶς

πῶς ἰτόλμησε, νὰ παρῆσiasῆ. Καὶ τὸν ἔκλεισε μὲ τοὺς σωτηρόφους του εἰς
 τὸ δεσμοτήριον. Βάνωντας ἀνδράγους πολλούς, νὰ τοὺς φυλάγῃ οὐ με-
 λέςατα. Ἀλλὰ τὸ μισόνυκτον, καθῆλθεν ἅγιος Ἄγγελος μὲ φῶς ἄμυτρον.
 Καὶ ἀνοίξας τὴν φυλακὴν ὡς ἀσραπὴ, ἔπεισον κατὰ γῆς ἄπὸ τὸν φόβον οἱ φύ-
 λακίς. καὶ ἐπαρεκάλου τοὺς δεσμίους, νὰ φύγουσιν. Ἀμὴ ὁ ὅσιος δὲν ἠθέ-
 λησεν, ἕως νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος ὁ πᾶς τοὺς ἔκλεισεν. Ὅστις ἦλθε ἀπουδαῖος ἀφ' ἑ-
 ὄξημῖρως, λίγωντας. Ὅτι τὴν νύκτα ἐγένετο ἕνας μέγας σεισμὸς. καὶ ἐρρί-
 ψε τὴν οἰκίαν αὐτῆ. καὶ ἐπλακώθησαν ὄλοιτε οἱ ἀνδραῖοι. Οὐ πᾶς οὖν
 ἀφῆκεν ὄλους τοὺς δεσμίους, καὶ ἀνεχώρησαν χαίροντες. Ἀπελθὼν οὖν πᾶ-
 λιν ὁ Ἀπολλῶς εἰς τὴν σκήτην, ἐδίδακε πολλὰ κίς τοὺς μαθητὰς αὐτῆ λέ-
 γωντας. Σπεδαζέτε νὰ αὐξάνετε τὰς ἀρετὰς πάντοτε. καὶ νὰ φεισθεῖτε ἕνας
 τὸν ἄλλον σας. Τοὺς δὲ πειρασμούς τῆς δαιμόνων, μὴ ἀφῆνετε νὰ σᾶς κυ-
 ρεύουσιν. Ἀλλὰ εἰς τὴν ἀρχὴν τοὺς ἀνασῶατε προθύμως ὡς περ νεόφυτοι,
 ᾧρότῃ νὰ ριζώσῃ εἰς τὴν καρδίαι σας. καὶ τότε δὲν δύνεσθε νὰ τοὺς ἀφα-
 νίσῃτε. Μάλιστα εἰάν δὲν ἀνασῶσῃτε ᾧρότερον ἄπὸ τὴν καρδίαν πᾶσαν ὅπι-
 θυμίας τῆ κόσμου, δὲν θέλετε νικήσῃ τοὺς πειρασμούς. Ἐάν ἔλθῃτε εἰς
 τὸ σῶμα ἀρετὴν, ὅπου νὰ τελεῖτε θαυμάσια, μὴ θαυμάσῃτε. Οὐτὲ νὰ τὸ φαν-
 ρώσῃτε, διὰ νὰ μῆσας δοξάζουσιν. Ὅστις ξειζύσῃ τὰ πάθη ἐκ τῆς καρδίας
 τῆς ἐκεῖνος λογίζεται τέλειος. Καὶ ὅχι ὁ πῶς τελεῖ θαυμάσια. Ναὶ κατὰ ἀ-
 λήθειαν. Ὅστις ὑποτάξῃ τὴν φιλαυτίαν μὲ ὄλοιτης τὸν στρατόν. Ἦ γενὴ πᾶν-
 τα τὰ ἀμαρτήματα. Ἐκεῖνος ᾧρέπει νὰ ἐπανῆται ᾧριστότερον, παρὰ τῆς
 ἰχυρούς Βασιλεῖς, καὶ πολεμάρχους. Ὅ πᾶς κυριεύουσιν τὰς πόλεις, καὶ φρέ-
 ρια. Ὅτι ἐκεῖνοι φοινοῦσιν ἀνδρώπεις, καὶ ἄποκτεσι γῆν, καὶ βασιλείον πρόσ-
 κηρον. Οἱ δὲ ἐνάρετοι τῆ Χειρὸς στρατιῶται καταπατῆσι τοὺς φοβερὲς δαί-
 μονιας. καὶ κληρονομῆσι βασιλείαν αἰώνιον. Μὲ τὰς ψυχαφιλεῖς αὐτῆς γε-
 θεσίας ἐπερ θυμοποιεῖ τοὺς μαθητὰς πρὸς βίον διαίρεσον. Τὸν κηρὸν ἐκεῖ-
 νον ἐκοιμηθῆ ἕνας ἐνάρετος, καὶ παλαιὸς ἀσκητής. Τὸν ὅποῖον εἶδεν ὁ Ἀπολ-
 λῶς εἰς τὸν Παράδεισον δ' ἕκασάσως, ἐν μέσῳ τῆς ἀγίας, μὲ δόξα πολλὴν
 καθιζόμενον. Ταῦτα ἰδὼν ὁ ὅσιος εἶδῃτο τῆ θεῶν νὰ τ' ἀναπαύσῃ, καὶ αὐτὸν εἰς
 ἐκεῖνον τὴν ἀρρητον ἀγαλλίασιν. Ὅ δὲ Χειρὸς ἀπεκείνατο. Χρεῖα εἶναι νὰ
 μείνης ἀκόμι, καμπόσῃ κηρὸν εἰς τὴν κόσμῳ, διὰ πολλῶν ὑποδείγμα. Ὅτι
 πολλοὶ θέλῃν ἔλθῃν εἰς τὴν ὑπακοήσου. Νὰ γίνῃω τέλειοι. καὶ τότε
 θέλῃς ἀπολαύσῃν μετ' αὐτῆ τὴν ἀντάμειψιν τῆς πόνωνσας πολυπλάσιον.
 καὶ ἔπεις ἐγένετο. Καθὼς ὁ κύριος προηγόρῳσε. καὶ ἐκέσῃ. Εὐρίσῃν
 τῶν δίκῃ χωρεῖα τειγύρε τῆ Μενασκείουτου, ὄλοι ἐλέους. Οἱ τινες εἶχασι
 ἕνα εἶδωλον, ὅπῃ τὸ ὄγαλαν, ὅταν ἦτον ξηραμένος ὁ παταμῖς. Καὶ εἶδῃν
 πᾶν αἰ τυφλοὶ τῆ ἀναμαθῆτε, νὰ τοὺς δρεσίση τὸν καῖσῃνα. Ἰδὼν ἔν αὐτῆς

μία ἡμέραν ὁ ὅσιος, ὅτε ἐπέπαυσε πλῆθος ἀμέτρητον ἀκολουθοῦν-
 τες τὸ εἶδωλον, ἐλυπήθη τὴν ἀγλωσσία πνευ. καὶ ἔκαμε προσοχὴν, νὰ μεί-
 νουν ἀκίνητοι. καὶ οὕτως ἐγένετο. καὶ ἔμειναν εἰς τὴν ἄμμον τὸ μισομέρειον
 ὑπὸ τῆ ἡλίου καταφλεγόμενοι. Οἱ δὲ μερεῖς αὐτῶ ἐπονήρθεσαν τὴν αἰτίαν
 λέγοντες. Οἱ Ἀπολλῶς ἐπέρασαν ἀπ' ἐδῶ, καὶ μᾶς ἔδωσε. Μὴ ἔχαιτες ἐν ἀλ-
 λω βοήθειαν, τῆ ἐμλεύσαν, νὰ κάμη τρόπον, νὰ τοὺς λυτρώσῃ διὰ τὸν κίν-
 δυον. καὶ νὰ δράμουν εἰς τὴν ὑπεβείαν. Τότες ἀπῆλθεν ὁ ὅσιος. καὶ προ-
 σούξά μιν ἐλύθησαν διὰ τὰ δεσμά. Ὁ θεὸς ἐγνωρίσας τὴν προτέρα
 πλάνην, ἐκατέκαυσε τὸ εἶδωλον. καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. Ἀλλὰ τί τι-
 νὲς ἐξ αὐτῶ ἀπαριέμχον τὸν κόσμον ἐμόνασαν. Ἀλλω φορὰν εἶχασιν μά-
 χλω δύο χωρία, τὸ ἓνα Χερσιατοι, καὶ τὸ ἕτερον ἑλλῶεις. καὶ δέλοιτες νὰ πο-
 λεμήσουν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μίσην ὁ ὅσιος, νὰ τῆς εἰρλευύσῃ. Ἀμὴ ὁ ἀρχηγὸς
 ἦν ἑλλήνων ἐκείων δὲν ἐσεργεν ὡς ἰαφίφαιος. Ἀλλὰ ἐλεγχ. Ἐως νὰ ζῶ
 ἔγω, ποσᾶς ἀγάπῃ δὲν γίνεται. Λέγειτο ὁ ὅσιος. Οὐ τὸ νὰ γένη καθὰς ἐλα-
 λησας. Ἐσὺ μόνος νὰ δοθᾶν εἰς τὸν τὴ πόλεμον, καὶ τότε νὰ γένη ἀγάπῃ.
 καὶ τὸ ἄθλιον σῶμα σου νὰ ξιράσῃ ἡ γῆ, νὰ τὸ φάσῃ τὰ θηρία μετῆς διακο-
 κησιαί. Οὐ πως εἶπε. καὶ (ὡ τῆ θαύματος) ὁ λόγις τε ἀποφασίς ἐγενε. Ὅτι
 εἰς ὀλίγην ὥρην ἐκρότησαν πόλεμον. καὶ μόνον αὐτῆς ἐφανεύθη ὁ ἄθλιος.
 καὶ θάπτοντες αὐτὴν εἰς τὴν ἄμμον οἱ ἑλλῶεις, τὴν ἄλλω ἡμέραν τὸν ἑρρί-
 φεν ἔξω ἡ γῆ, καὶ τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία. Ὁ θεὸς ἰδόντες πληρωμένω τῆ ὀσίε
 τὴν πρόρρησιν, ἔκαμαν ἀγάπῃν εἰς τὸν ἀκόλευθαι. καὶ ὁ λοιπὸς ἐβαπτί-
 σθησαν. Ἐφθάνασιν ὅσα ἐγράφα μιν, νὰ φανερῶσιν πόσῶν παρρησιᾶν εἶχε
 πρὸς τὸν θεὸν ἐτῆτος ὁ ὅσιος. Ἀλλὰ ἀμαρτιαν ἔχα, νὰ σιωπήσω τὰς λοιπὰς
 θαυμασιουργίας τε. Καὶ μάλιστα τὴν καταγχεραμμένω, ὅπου μοῦ ἐδιη-
 γήθη Μοναχόστου λέγωντας. Ὅτι τὸν καρὸν ὅπου ὑπῆγε το πρῶτον νὰ κα-
 τοικᾶ εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τὸ σπῆλαιον ὅπου παράνω ἐγράφα μιν. Ἐνα χρόνον
 ὅταν ἐώρτασαν μετῆς μαθητᾶς τῆς ἀγίας λαμπρᾶς τὴν πανήγειν, δὲν εἶ-
 χασιν ἄλλο βράσιμον εἰμὴ μόνον ἄρτον ξηρὸν, καὶ χορτάρια. Ὁ θεὸς εἶπεν
 αὐτοῖς ὁ ὅσιος. Ἀδελφοί ἐάν ἔχωμιν εἰς τὸν θεὸν πίσιν ἀληθῆ. ἀς ζητήσῃ
 πᾶς ἓνας εἰτι φαγητῆ ὀρέγεται, νὰ μᾶς τὸ σείλῃ ὁ πλεσιόδωρος. Οἱ δὲ ἀπε-
 κείθησαν, ὅτι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἀξιοί, νὰ ζητήσιν τοῦτον χάρισμα. Ἀμὴ αὐ-
 τὸς ὡς ἐαρετότερος ἐδύνητο, νὰ ἀπολαύσῃ αὐτὸ, καὶ ξαντιρεν. Τότες ὁ ὅσιος
 ἔκαμεν εὐχὴν μετὰ πίσεως. καὶ λέγοντες αὐτοὶ τὸ, ἀμὴν (ὡ τῆ θαύματος)
 βλέπουσιν εἰς τὴν θύραν τῆ σπηλαιου, καὶ ἔρχενται πολλοὶ ἀνθρω-
 ποι φορτωμένει πάσης λογίς φαγητᾶ, ὅσα ἔμπροσθὶ νὰ συλλογιᾶ ἡ νῦς
 ἀνθρωπίνος. Μάλιστα ἦσαν μερικά, ὅπου ἄλλω φορὰν ποσὲ δὲν ἐφά-
 σθησαν τοιαῦτα εἰς ὄλῶν τὴν Αἴ, νῆσιν, καὶ (τὸ θαυμασιώτερον) ἦσαν

πωρικὰ διάφορα, ὅπου δὲν ἦτον βολετὸν νὰ εὐρεθῶσι ἕνα καρπὸν κατὰ τὴν
 τάξιν τῆς φύσεως ἤγουν σαφύλια. Σύκα. Ρόδοξο. καὶ ἄλλα τοιαῦ-
 τα ὅπου γίνεσθαι τὸν Αὐγούστον. Καὶ τότες ἦτον ὁ Μαρτίος. Ἡ ἴσα δὲ καὶ
 φυάλας μέλι, καὶ γάλα. καὶ ἄρτοι ζεοὶ, καὶ λουκότατοι, ὅπου δὲν γίνου-
 νται τόσον εὐμορφοὶ εἰς τὴν Αὐγούστον. Τὰ ὅποια φράγματα διόψασαι οἱ
 ἀπισαλμένοι, ἔμπροσθεν τῆ ἀπηλαίου. καὶ οὕτως ἐγέναι ἄφατοι. Ὁ δὲ
 Ἀπολλῶς μὲ πύς ἀδελφοὺς, εὐχαρισήσατις ἰκαίως τῷ κυρίῳ ὡς ἐπρι-
 πτεν, ἐνεπλήσθησαν παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ τόσον ἦταν πολλά, ὅπου ἕως τὴν
 πεντηκὸς ἦν πύς ἐφθασαι μὲ αὐτάρκειαν. Ἄλλον καρπὸν ἦτον εἰς τὴν θη-
 βαιδα τῆ ἀναγκαίων φραγμάτων πολλή ὑσέρησις. Ὁθεν ἔδραμασι οἱ ἐγ-
 χῶρισι, μὲ τὰς γυναικας, καὶ τέκνα αὐτῆς πρὸς τὸν ὄσιον, ζητοῦντες εὐλο-
 γίαν ἔ βρώματα. Ὁ δὲ πάντας εὐσπλάγχχως ὑποδέξάμενος, ἔδωκεν αὐ-
 τοῖς τὰ φραγητὰ ὅπε ἔχασαι διὰ λόγετους. Ἀμὴ ἐπειδὴ τὸ πλῆθος τῆς πε-
 ντήκοντος ἦτον πολὺ. Δέντους ἐφθασαι νὰ χορτάσουσιν. Ὁθεν ὁ ὄσιος ἐχώντας
 μεγάλην ἐλπίδα, καὶ πίσιν πρὸς κύριον, προσάσκει νὰ φέρω τὰς στυ-
 εῖδας, ὅπου ἔχαν ἀκόμιό λίγους ἄρτους διὰ τὸς γέροντας. Ὅσον νὰ πο-
 ρεθῶσι μόνον μίαν ἡμέραν μὲ διάκρυσιν, καὶ ὑψώσας πρὸς οὐρανὸν τὰς
 χεῖρας, καὶ ὄμματα, ἔκαμειο ράν προσευχὴν διόκρυφα. Ἐπειτα στρα-
 φεῖς πρὸς τὸν λαὸν εἶπε ταῦτα. Δέν πισεύετε, ὅτι ἡ χεὶρ τῆ δεωότου ὡς
 παντοδύναμος, δύναται νὰ πολυπλασιάσῃ τούτους τοὺς ἄρτους, ὅπου μᾶς
 ἔμειναν; ἔτα λέγει τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐτῆτοι οἱ ἄρτοι νὰ μὴ ἐκλείψουσιν
 ἕως τὸ θέρρος, νὰ ἐσοδιάσωμεν τὰ χηνήματα. καὶ οὕτως ἐγένετο. καὶ εὐχα-
 ρίαν καθεκάσθη οἱ Μοναχοὶ, διὰ τὰς στυεῖδας ἐκείνας ἄρτων εἰς πληθ-
 μονίαν. Καὶ ἐτρέφουσαν ὀλοίτους, λαϊκοὶ, καὶ καλόγεροι μῖνας τέσσερις.
 Οὐ μόνον δὲ τότε. Ἀλλὰ καὶ ἄλλας φορὰς ἐπλήθην τὸν σῖτον, καὶ ἔλαιον
 κατὰ τὴν χρείαν ὅπου ἐτύχεν. καὶ ἀπάνω εἰς τὰ ὅτι λοιπα χαεῖσματα
 ὅπου εἶχεν, ἦτον ἔτῆτο θαυμασιώτατον. Νὰ προβλέπη τὰ μέλλοντα. Κα-
 θὼς Μοναχὸς μου ἐγνώρισα, ὅταν ὑπήγαμεν μὲ ἄλλας δύο, νὰ τὸν εὐρω-
 μεν. Ὡς ἀνωθεν εἴρηται. καὶ πρὸ τῆ ἐφθάσωμεν εἰς τὸ Μοναστηρίον, καὶ
 μᾶς ἐπρόφθασαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ψάλλοντες. Καθὼς ἔχου σπηθεῖαν,
 νὰ ὑποδέχουσαι τοὺς ξένους πατέρας, ὅπου ἔρχουσαι διὰ μακρὸν τό-
 πον. Καὶ μᾶς ἐπροσύνησαν ἕως τὴν γῆν μὲ πολλὴν ταπεινώσιν. Εἶπει-
 τα ἔλεγον ἀλλήλωστους. Εἶτῆτοι εἶναι οἱ τρεῖς πατέρες ἐνάρετοι, ὅπου μᾶς
 ἔλεγε προχθὲς ὁ διδάσκαλος, πῶς ἔρχουσαι διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ
 μᾶς εὐρουσι. Συνοδύσαντες μασ λοιπὸν εὐλαβῶς, ὅταν ἐφθάσαμεν πλη-
 σίον τῆ Μοναστηρίου, ἔξῆλθεν διὰ τὴν κελανὸ Ἀπολλῶς, καὶ μᾶς ἐπροσ-
 κύνησεν. Εἶπειτα ἀφου ἐκάμαμεν προσευχὴν, ἐκλυνηταὺς πόδας μας. Εἶ-

ἔπι τράπεζαν . καὶ μᾶς ἐφίλευσαν ψυχικά, καὶ σωματικά . Ἦ γουν ἐκοι-
 τωήσασκεν μετ' αὐτοὺς τὰ θεῖα μυήρια . Καθὰς κάμουσι καθ' ἡμέραν .
 Ἐπειτα μετὰ τὴν τράπεζαν ἀνεπαύθημεν . Ἐκείνοι δὲ ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἐ-
 ρημον . καὶ προσύχονταν μετανίζοντες ἕως αὔριον , νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς συ-
 νάξεως καὶ μετὰ τὴν ἐνάτην , καὶ τὸν ἑσπερινὸν ἐκοιτωνῶσαν . Ἐπειτα τι εἰς
 ἐκάστησαν , Ἐἴ τρωαν , καὶ ἄλλοι θειμότεροι ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἡσυχίαν . καὶ
 ἐζούσαν μόνον μετὰ τὴν δύναμιν τῆς ἱεράς μεταλήψεως . καὶ τινὰς ἀπ' ἐκείνης
 δὲν ἐδειχνε σκυθραπὸς εἰς τὸ πρόσωπον . Μάλιστα ὅλοι τῆς ἦσαν πασίχα-
 ροι . Εἰ δὲ καὶ ἔβλεπε τινὰ ὁ διδάσκαλός τις περιλυπὸν , τὸν ἠρώτα τὸ αἴτιον .
 Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ ψεύματα . Ὅτι ἐκείνος ἦτον καρδιογνώστης . καὶ
 ἐγνώριζε τὰ δόκρυφα . Ἐλεγε λοιπὸν πρὸς αὐτὰς , ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι
 περιλυποὶ , ὅσοι ἔχον εἰς τὸν θεὸν τὴν ἐλπίδατες , καὶ ἐκδέχονται νὰ κληρο-
 νομήσων βσιλείαν ἐράνιον . Ἀς κλαίνοι ἑλλῶνις . Οἱ Ἰσδαῖοι , καὶ πάν-
 τες οἱ ἀναίχοντα ἀμειψάνοντες . Οἱ δὲ δίκαιοι πρέπει , νὰ ἀγῶλλωνται εἰς
 τὸν κύριον πάντοτε . Ὅτι ἐὰν οἱ φιλόκοσμοι χαίρονται , εἰς τὰ φθαρτὰ καὶ
 φρόσκαρα . Πόσω μᾶλλον φέρπει ἡμῖς οἱ Μοναχοὶ , νὰ εὐφρανῶμεσθε ἐν
 ἐλπίζοντες ἀγαθὰ αἰώνια . Καθὼς μᾶς συμβουλεύει ὁ θεὸς Ἀπόστολος λέ-
 γωντας . Χαίριτε πάντοτε . Ἐν παντὶ εὐχαρισθεῖτε . καὶ ἀδελφείπῳς φρο-
 σῶσθε . Αὐτὰ καὶ ἄλλα ψυχαφιλῆ μᾶς ἐλεγε ὁ ἀείμνητος . Ἐξόχως δὲ
 νὰ κοινοῦμεν καθ' ἐκάστω τὰ θεῖα μυήρια , καὶ νὰ ὑποδεχῶμεσθε τοὺς
 ξένους , ὡς Ἀγγέλους θεοῦ . Ὡς ὁ Ἀβραάμ , ὁ Λάτ , καὶ ἕτεροι ὅμοιοι . Ὅτι εἰς
 τὰς β' . αὐτοὺς ἐντολὰς ὁλος ὁ νόμος . καὶ οἱ Προφῆται κρέμαται . Τὴν δὲ τε-
 τάρτην , καὶ φθασκοὴν ἔλεγε νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ καταλύσῃ τινὰς . Εἰ μὴ
 ἀντύχη ἀνάγκη μεγάλη . Ὅτι τὴν δ' ἐφρόδωσεν ὁ Γούδας τὸν κύριον , καὶ τὴν
 φθασκοὴν τὸν ἐσαύρωσαν . Ἐκείνος δὲ ὅπου τολούσι τινὰ ἀρετὴν ἐξείρε-
 ται πρὸς ἐπίδειξιν , ὡς ὑποκειτὰς ἐκατάκεινεν . Ἐπειδὴ ζητῶσι ἀνθρωπινον
 ἔπαινον . καὶ δὲν εὐχαριστοῦνται μετὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς θεοῦ , καὶ ἀντάμειψιν
 οὐράνιον . Ἀλλὰ ποθεῖσι δόξαν ἐπίγειον . Τοιοτὸ τρόπον μᾶς ἐδίδασκον μίαν
 ἑβδομάδα , ὅπου ἐκάμαμεν ἀντάματου , καὶ τὴν διδαχὴν αὐτῆ ἐδειχνε μετὰ
 ἔργον βεβαιοτέρα . Καθὼς πρέπει νὰ τελεῖ ὁ διδάσκαλος . Ὅτι ὅποτα συμ-
 φωνῶσιν αἱ πράξεις αὐτῆ μετὰ λόγια , τότε λαμβάνει παρὰ θεοῦ εἰς ζωὴν τὴν
 αἰώνιον πλουσίαν ἀντάμειψιν . Ἀμὴν λέγη μόνον λόγια . καὶ τὰ ἔργατου νὰ
 εἶναι ἀγνά , καὶ μάταια . Οὐδὲν ἀφελᾶται ὁ ἀφρονέστατος . Ὅτι δὲν ματ' ἐρω-
 τῶσι τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς φεβερᾶς ἐξετάσιως , ἐὰν ἐσωτύχημεν διδα-
 χὰς σοφώταταις . Ἀλλ' ἐὰν ἐπράξαμεν ἔργα θεάρισα . Ἐκαστος γάρ φησιν
 οὐκ ἐκ τῆς λόγων , ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδίων ἔργων , ἢ δοξασιεῖται , ἢ αἰχμηθῆσι-
 ται . Ὅσοι λοιπὸν ἠξέυριτ : δέκα ζεῖματα , καὶ εἰς ἑκατοὶ νὰ διδάσκετε
 τοὺς

τούς ἀπλουςέρους, κάμειτε τρόπον, νὰ πηλῆτε πρῶτον τὸ ἀγαθόν. καὶ τότε
νὰ διορθῶντε μὲ παρρησίαν τοὺς ἀμαρτάνοντας . Ὅτι ἄχρημον πράγμα
εἶναι, καὶ ἀτοπον, νὰ ἔχηνας ἰατρὸς πληγὰς εἰς ὅλον τὸ σῶμα του . καὶ νὰ
καυχᾶται πῶς ἤμπορῆ νὰ θεραπεύσῃ ἄλλους . Χωρεῖς νὰ ὠφελήσῃ πρῶτον
τῆ λόγου . Μιτανθήσατε γουῦ πρῶτον ὀλοφύχως ἐσῆς .

καὶ ἀπέχειτε τῆ ἀμαρτάνειν . Ἐπειτα διδάσκετε
τούς ἄλλους, καὶ διορθῶσασι . Ὅπως ἔ
τὸν μισθὸν ὑπολαύσητε πλούσιον .

Ἐν ἡμέρᾳ ἀνταποδώσεως παρὰ

τῆ δικαίᾳ χειρὶ, καὶ κυρεῖν

ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐ

ἡ δόξα εἰς τῆς

αἰῶνας. Αἰ-

μήν .

Τῆ εἰκοστῇ ἔκτῃ ,

Ι Α Η Η Ο Υ Α Ρ Ε Ι Ο Υ .

ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ,

καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Γεωργίου, καὶ Ἀρχαδίου. Πάτερ Εὐλόγησον.

Η Τον τίς ἄρχων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν συζητητικὸς τὴν Ἀξίαν .
 Πλουσιώτατος ψυχῆτε, καὶ σώματι Ξενοφῶν ὀνομαζόμενος . Ὅστις
 ἔχουσα Μαρία ὀνόματι, καὶ δύο υἱούς . Τὸν μὲν ἕνα Γεωργίου Καλού-
 μενον, καὶ τὸν ἄλλον Ἀρχαδίον . Τοὺς ὁποίους αἰέθρεψε μὴ πολλὴν ἐπιμέ-
 λειαν, διὰ τὸ νὰ τοὺς ἀφήσῃ κληρονόμους οὐ μόνον εἰς τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὰς ἀρετὰς, ἔαγαθοιργίαςτου, καὶ τοὺς ἐπαίδευσεν εἰς πᾶσαι σοφίας τῆ θεῶ,
 ἔαιθρωπων . Ἐσκέλετους δὲ καὶ εἰς τὴν βηρυτὸν νὰ μάθωσι πᾶσι σοφίαν
 σοφίαν . Ὅτι ἐκ τῆ εὐρίσκονται τότε οἱ καλλιώτεροι διδασκαλοὶ . Εἰκίχου
 μαθάνοντες οἱ νέον τὰ χρέαματα, ἐπιμελοῦνται, καὶ πᾶσαι ἀρετὴν . Κα-
 Εὐλόγ.
 Ρ θωὶς ἦταν

Ζῶς ἦσαν ἀπὸ τῶν πατέρων διδάσκοντες, καὶ ἔχασιν ἡγάλιον φημίεντες ἐκεί-
 να τὰ μέρη. Ἐν μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ ἀβδύνησαν οἱ πατέρες, καὶ φοβούμενος μή-
 πως, ἔδοσαν ἡμίσει ἀπεδάωσεν, ἠφίρην τὰ παιδία τε, καὶ λέγει τις ταῦτα·
 Ἐγὼ τέκνα μὲν ἴσως θεῶν ἔδοσαν· Ἡμεῖς οὖν καλὰ, ὅτι ἀπὸ ὄλης ἡμεῖν
 ἠσάπηντες, καὶ τιμώμενοι ὄχι τόσον διὰ τὴν εὐγίαν τῆς σαρκός, ὅσον διὰ τὰς
 ἀγαθοουργίας καὶ ἀρετάς μας. Πότε μὲν τινὰ δὲν ὑβέρισα, ἔτι ἀνείδισα, καὶ ἐδῶ-
 ρήθηκα. Δὲν ἐκατακεῖνα. Δὲν ἐφθόνησα, ἔτι πρὸς ὅσον τινὰ ἐζημίωσα, ἢ παρι-
 πικρανα. Δὲν ἐλείψα ποτὲ ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας. Δὲν ἐσφρα-
 ξέθην ἢ πῶχόν, ἢ πένιπτα. Ἐπὶ τὸ οἰκομικὰ ἀπρακτον. Ἀλλὰ πάντας ἐλέημο-
 νη, καὶ πᾶσι ἐδῶσα ὅσον ἐδύναμην, κατὰ τὴν χρείαν τῆς καθήκειος. Σκλάβους ἢ ὀ-
 ραζα, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ ἐτέλεσα, καθὼς ἠξίωρετε. Δὲν ἐπεθυμήσα
 ποτὲ καλλίστην ἀκόσμητον, καὶ ἄλλω ἐγνώρισα, μόνον τὴν μητέρα σας ἕως ὅτῃ
 σᾶς ἐγέννησεν, καὶ ἀπὸ τότε ἐσυμφωνήσωμεν παρθεσίαν, φυλάξαντες τὰ σώ-
 ματά μας διὰ τὸ κύριον καθαρά, καὶ ἀμόλυντα. Τὴν ὀρθίδοξον πίσιν ἕως θά-
 νάτης ἐπιμνήθηκα. Οὐ πονῶ κάμειν, καὶ ἐσῆς, ἐὰν θέλιτε νὰ σᾶς εὐλογήσῃ ὁ
 θεὸς νὰ πελυχρησῆσθε. Χήρας καὶ ὄρφανὰ βοήθησα. Τῆς ἱερωμένους τιμᾶτε.
 Ἀδελφὸν ἡμεῖς κινάζετε. Τῆς κεινομένης ἀπὸ λαμβάνετε. Ἐκείνος ὅτῃ ἐῖνας
 εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἀπὸ λαμῶν, καὶ τρύπαις τῆ γῆς, νὰ ἐνθυμᾶσθε, ἔνα τῆς εὐλαβῆθε.
 Ὅτι δι' αὐτὴν ἔλατ' ἡ κόσμον ὁ κύριος. Δὲν ἐλείψι ποτὲ ζῆλον καλογορε-
 κῆ ἀπὸ τῆ οἰκονομίας ἐδῶσατε. Τὰ Μοναστήρια νὰ προΐσατε. Ἀπὸ τὰς ἀκο-
 λουθίας, καὶ λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ λείπητε. Τὴν μητέρα σας νὰ τι-
 μᾶτε, ἔνα τῆς ὑπακούετε εἰς ὅλας τὰς θελήματα καὶ φοβε, καὶ εὐλαβίας, ὅτι
 ἔνα τῆς ἐπιτολὰς τῆς κυρίας ἐργάζεται. Τῆς δὲ ἑλυσσας νὰ ἀγαπᾶτε ὡς τέ-
 κνας σας, καὶ ὅσοι ἴθρασαν νὰ τῆς θρέψετε ἕως θανάτου. Πλεῖτον ἔχετε ὅσον χρειά-
 ζετε, χρυσίον, ἀργύριον, καὶ ἱμάτια. Γίποτις δένσας λείπει, εἰς τὸν τὸν
 πρόσκαρον κόσμον, καὶ ἐὰν πρὸς τὴν νὰ κληρονομήσῃ, καὶ τὸ ἑράνιον βασιλεί-
 αν, φυλάξτε πᾶσας τὰς ἐπιτολὰς τῆς θεῆς, καθὼς ἐβλέπετε ἐμένα, καὶ ἐκαμνα.
 Αὐτὰ καὶ ἔπρα πλείονα λέγων ὁ ἄγιος γέροντες ἐχὶ Φαρισαϊκῶς, ἀλλὰ πρὸς νε-
 θεσίαν τῶν παίδων, ἐκλαον αὐτὰς, καὶ ὀδύρενται λέγοντες. Μὴ ἐγκαταλίπη
 ἡμᾶς πᾶτερ. Ἀλλὰ ὡδρακάλισον τὸν θεόν, νὰ ζήσης ἀνομίᾳ ὀλίγης χρείας, ἕως
 νὰ μᾶς κάμης ὡς βέλεσαι. Ὁ δὲ σακρύσας ἀπέλυσε αὐτὴν, καὶ τὸ πρᾶ-
 πὲς ἐκράξε πάλιν, καὶ λέγει τις. Ἀφῆ μὲ ἐνθυμῆθη ὁ κύριος, ἔπεσον εἰς τὴν
 κλήν, τὴν ἐπαρακάλενα μὲ δώση ζωὴν διὰ λόγους ἕως νὰ σᾶς ὑπα-
 δρυσῶ, νὰ μὴ ἔχω πλῆρον τὴν ἐνοίαν, ἔφρασιδίας, καὶ τὴν ὑπὸ ταύτην ἐπὶ
 ρασσιν ὁ θεὸς τὸ ἐπιθυμίαν, καὶ ἐκέλευσε νὰ ἡμα ἀκόμεις τὸν τὸν κόσμον
 ἕως νὰ ὀείσῃ ἡ βασιλεία του. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ υἱοὶ οὗτο ἐχάρησαν ἐχά-
 ρεις ἐν τῷ κύριον. Ὁταν ἐν ἡμέρᾳ ἀπὸ τὴν ἀσθενίαν, τοὺς ἔσειλε πᾶ-

λιν εἰς τὸν βρυτὸν, νὰ τελεῖα σου σὲ τὰ μαθήματα τὰς. Ἀρμυρίζοντες ἐν εἰς
 τὸ πέλαγος, ἢ ἐρδθ βίαιος ἀνεμος τὸσον ἰσχυρός, ὅπῃ ἐκινδύνην ἀ καταπον-
 τισθῶν. καὶ χαλάσαντες οἱ ναῦται τὰ ἄρμυρα, ἀφῆκαι τὸ καράβι, τὰ παγίτη
 ὅπου τὸ ἴσπρο χιεῖ ἀνεμος. Οἱ δὲ Ἰωάννης, καὶ ἀρκάδιος ἐκλαιον, ὅπῃ καλού-
 μθοι τὸν θεόν, καὶ τοὺς ἀγίους αὐτῶν εἰς βοίθειαι. καὶ ἔλεγον. Δέσποτα κύριε
 Ἰησοῦ Χριστέ, δεῖ πατοδύναμι, ὅπῃ βλεψον εἰς τὴν θλίψιμας. καὶ γλυτώσι-
 μας ἀπὸ τὸν κινδύων, διὰ νὰ διευηθῶμεν, καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν τὸ θελημα-
 σου, νὰ ἀξιώσωμεν τῆς βασιλείας σου. Ἐνθυμήσου κύριε τὰ ἔργα ἡῶν γο-
 νέωνμας. καὶ μῆμας ἐπαρῆς εἰς τὰ ἡμῶν ἡμερῶνμας. Ἀλλὰ ἀξιώσῃμας
 νὰ σοῦ δουλεύσωμεν. Τὸ δὲ πλοῖον ὑποτῆς κυμάτων περὶ φερόμενον, καὶ δε-
 νῶς βασιλιζόμενον, ἐμείλην ἀ καταποντισθῆ. Τότες οἱ ναῦται ἰδόντες τὸν ἀ-
 παραίτητον κινδύων, εἰσῆλθον εἰς τὴν βάρκα, καὶ ἐπελειμῶσαι νὰ φυτά-
 σου. Οἱ σοὶ δὲ ἔμειναν ἔσω εἰς τὸ καράβι, ὅταν εἶδον τὴν πατελεῖ ἔγκατάλη-
 ψι, καὶ ἐξόχας οἱ δύο ἀδελφοί, εἰ συγχαρήθησαν ἀλλήλοις, καὶ ἀγκαλιζό-
 μθοι ἐκλαιον λέγοντες. Σάξῃσθε ἀδελφοί, καὶ φίλοιμας. Σάξῃσθε δέσποτα, καὶ
 πάντες οἱ τῆς οἰκίαςμας. Σάξῃσθε ἡγνήτορες φίλτατοι. Σάξου καὶ σὺ ἡ γαπη-
 μέναι. ἀδελφε. Ποῦ παρὰ τὰ παράγματα τῆ πατρίμας; Ποῦ ἡ Φιλόσοφος
 παιδύσις; Ποῦ τὰ ἔργα, καὶ ἀρεταὶ ἡῶν γονέωνμας; Ποῦ αἱ προσδοχαι ἡῶν
 καλογέραν εἰς ἐδὴν ἐλογίσθησαι; Ὅλα ἄκαρὰ ἔγιναι; Ἦ ὅσον δὲν εἰρη-
 νὰς ἀξίος τῆ θεῶ ἀπὸ τοὺς φίλους, καὶ δούλουςτου, ὅπῃ ἐξείζατο οἱ γενέσιμας,
 νὰ μᾶς γλυτώσῃ διὰ τὴν προσδοχήντου ὁ κύριος; Νὰ ἀδελφίμου ἔλοι ἴ-
 ναι καλοί, καὶ ἀξιοί. Ἀλλὰ ἡμεῖς ἡμεσθεν ἀνάξιοι τῆς παρούσης ζωῆς. Αἱ ἰ-
 δικαίμας ἀμαρτίας, ἡῶν γονέων τὰς δικαιοσύνας ἠφάνισαι. καὶ δὲ ἀπὸ ἐγ-
 κακέλιπεν ἡμᾶς ὁ θεός. Ταῦτα καὶ ἔτερα πλείονα λέγοντες μετὰ δακρύων, καὶ
 ἀσπασάμενοι ἀλλήλους ἐχίοθη τὸ καράβι εἰς δύο. Οἱ δὲ ἔλαβον πᾶς ἕνας
 κομάσι ξύλων, καὶ ἔπλεον μετ' αὐτὸ ἄς ἐδύνοουσαι. καὶ ὑποτῆς χάριτος τῆ
 θεῶ κυβερνηθέντες ἐξέβησαι εἰς τὰ μέρη τῆς τύρου ὁ μὲν Ἰωάννης εἰς μέλο-
 φηθᾶν, ὁ δὲ ἀρκάδιος εἰς τετραπυργία. Οἱ οὖν Ἰωάννης ἐλογίζετο εἰς τὸν ἑαυ-
 τόντου λέγων. Ποῦ νὰ ὑπάγω παρὰ γυμνός, νὰ πείρω τὸ ὑπολοιπον τῆς
 ζωῆςμου; Δοξασμένον τὸ ὄνομα τῆ θεῶ. Κάλιον εἶναι νὰ ἔχω πῶ χίαι, καὶ
 ταπίνωσιν παρὰ βίον, καὶ πλοῦτην μάταιων. Διατέτο, δὲν ἐπήκουσε ὁ θεός
 τῆς δεήσεώμας. Ὅτι ὡς ἀγαθός ἐξεύρει τὸ συμφέρονμας. καὶ οἰκονομᾷ τὰ
 πάντα με σοφίαι πολλήν, καὶ φρόνοιαι. Ἀλλ' ἡμεῖς μὴ γινώσκοντες ζητῶμεν
 ἀπ' αὐτὸν ἀνωφελῆ, καὶ ἀσύμφερα φραγματα. Ἀλλὰ ἡ χάριςτου μᾶς δίδει
 τὰ ψυχωφελῆ, καὶ φερόνται. Ἀς ὑπάγω γοῦν νὰ ἡσυχάσω εἰς Μονασῆριον.
 Τότες ἡ χάρις ἤσας τὸν κύριον ὅπου τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸ μέγα ἐκκῆτον κίν-
 δύων, ἐκαμε προσδοχὴν διὰ τὸν ἀρκάδιον. Δεόμενος τῆ θεῶ νὰ τὸν λυτρώ-

ση, καὶ αὐτὸν, καὶ τὰ τῆ δόση ἀγαθὸν λογισμὸν, νὰ γένη καλόγηρος, καὶ ὡσεὶ πατὴρ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εὐρείσκη Μονασῆριον . Καὶ κρούσας τὴν θύραν ἐξῆλθεν ὁ πορτάρης . Ὁστίς ὡς τὸν εἶδε γυμνὸν, ἤνοιξε τὰς θύρας . Ἐδωσέ-του ράσσα, ἔϊφόρισε . Ἐβαλε τράπεζαν καὶ φιλοφροῦως τὸ ἐδεξιάθη . καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν, τὸν ἠρώτησε πόθεν ἦτο; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο . Ἀνθρώπος εἶμαι ξένος, καὶ ἐτραπεζήκα εἰς τὴν θάλασσαν . καὶ ἐγλύτωσα μὲ τὴν εὐχὴν τῆς ἀγιοσύνης σας . Ὁ δὲ Μοναχὸς ἐκλαυσε μικρὴν κατακυγίε τῇ καρδίᾳ . καὶ δεξάσας τὸν κύριον εἶπε τὸν Ἰωάννην . καὶ πέρα τέκνον μου τοῦ θέλεις νὰ ὑπάγῃς; καὶ λέγει·τοι . Ἀν θέλῃ ὁ κύριος, νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ συκώσω τὸν ζυγόν-του τὸν ἐλαφρὸν, βελομαι νὰ γένω καλόγηρος . Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ . Ἐν ἀληθείᾳ τέκνον, καλὸν ἔργον ἐδιάλεξες . Νὰ τὸ εἰπῶ λοιπὸν τῷ ἡγέμῳ . Ἐἴτι νεύσει ὁ θεὸς εἰς τὴν καρδίαντε θέλεις κάμει, ἔσώσῃσαι . Οὕτω γοῦν ποιήσας ἐκα-θωδήγησεν αὐτὸν ὁ ἡγέμῳ τὰ τῆς σωτηρίας λόγια, καὶ πάσας τὰς τάξεις τῆς μοναδικῆς πολιτείας καὶ σφραγίσας αὐτὸν ἐνέδωκε τὸ ἅγιον χῆμα, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ Μονασῆριον, νεσείας, καὶ προσοχῆς, καὶ ἀγρυπνίας χολά-ζωντας πάντοτε . Πλὴν εἶχε θλίψιν πολλὴν διὰ τὸν ἀδελφόντου, νομίζων ὅτι ἐπνίγηκεν .

Ὁ δὲ ἀρκάδιος ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν . Ἐπίεσεν ἅπ' πρόσω-πεν, καὶ προσεκύνησε τῷ κυρίῳ λέγωντας . Εὐχαριστοῦμαι ὁ θεὸς τῷ πατρί, καὶ μητρί μου . Ὁ πῦθ ἐνεμὲ ἀφῆκες νὰ καταποτισθῶ . καὶ ὡδρακαλῶ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, καθὼς ἐγλύτωσας ἐμένα, ἔσω λύτρωσας, καὶ τὸν ἀδελ-φόν μου, καὶ ἀξίωσόν με νὰ τὴν ἰδῶ πρό τῆς ἐμῆς τελειώσεως Ταῦτα εἰπὼν, ἀ-πῆλθεν εἰς μίαν χώραν, ὅπῃ ἦτον ἐκεῖ πλησίον . καὶ τὸν ἐκυβέρνησας ἀπὸ τροφῆς, καὶ φορέματα . Ὅταν ἔφαγε, καὶ ἐπῆρεν ὀλίγην ἄνεσιν, ἔπισεν ἀπέ-ξω τῆς Ἐκκλησίας ἰακοιμηθῆ . καὶ βλέπει εἰς τὸ ὕπνον του τὸν Ἰωάννην, καὶ λέγει·τοι . Ἀδελφὲ ἀρκάδιε ὄχι κλαίεις δι' ἐμέ; Ἰδὲ ζῶ, καὶ μὴν ἔχῃς κα-μίας μερίμνας διὰ λόγους . καὶ εὐδώς ἐξύπνησε . καὶ ὡσεὶ χαρὸς χυόμε-νος . Εὐχαρίστησε τῷ κυρίῳ . καὶ διελογίζετο ταῦτα . Νὰ ὑπάγω εἰς τοὺς γο-νεῖς μου χωρὶς τὸν ἀδελφόν μου, πᾶνον καὶ θλίψιν θέλωσι λάβειν ὅταν με ἴδωσι . Νὰ ὑπάγω εἰς τὴν μάθησιν; Καὶ τί τὸ ὄφελος . Πάντα τὰ ὡρσκαίμα μάταια . Πλὴν τῷ πατρί μου ἤκουον πάντοτε, καὶ ἐφίμιζε τὴν Ἀγγελι-κὴν πολιτείαν τῆς Μοναχῶν . Πῶς εἶναι ἀξία, καὶ ὑποταγῆς εἰς τὴν ζωὴν ἐπουτέλῃ . καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ἀξιώτερα, καὶ ὑποφάνδοξος . Λοιπὸν εἰς γένω καλόγηρος ἕως δεξῶν θεοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ κύριος μου θέλει δάσσειν βούθειαν . Ποιήσας οὖν εὐχὴν ἐφοιτάει ὡς Ἱερουσαλήμ . καὶ ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ, ὡρσκήνησε τοὺς ἀγίους τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, θέλων ἔπαθεν . Ἐπειτα ἐξῆλθεν εἰς τὰ Μονασῆρια .

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ.

καὶ παῖγυρισεν ὅλα . καὶ ὤρει πατῆρ' ἑμὴν ἡμέραν σωμιτᾶ ἐἰς τὸν ὄρομον
 ἕνα γέροντα ἅγιον, ἢ προορατικὸν ἄνθρωπον . Τὸν ὁποῖον ἐκατάλαβεν δὲ
 τὸ χῶμα, τὸ χρῶμα τῆ φροσᾶ πικρῆ, καὶ τὴν λοιπὴν εὐταξίαν, καὶ μετερίτητα ,
 πῶς ἦτον ἐνάρετος . καὶ φροσικωήσας εἶπεν αὐτῷ . Διὰ τὸν κύριον Πάτερ
 ἅγιε . Παρακαλεσετὸν θεὸν διὰ λόγου μου, ὅτι εἰς πολλὴν θλίψιν εἶμαι ,
 λέγειτον ὁ γέρον . Μὴ λυπαῖσαι τέκνον μου τίποτες . Ὅτι ζωντανὸς εἶναι ὁ ἀ-
 δελφός σου . καὶ ὅσοι ἦταν ἀντάμα εἰς τὸ πλοῖον, ὅλοι ἐγλύττωσαι μετὴν βοή-
 θειαν τῆ θεοῦ, καὶ ἔγιναν καλόγεροι . Ὁμοίως καὶ ὁ ἀδελφός σου ἔγινε Μο-
 ναχός, καὶ ἐπήκουσεν ὁ κύριος τῆς δεήσεώς σου . καὶ θέλεις τὸν ἰδεῖν μετὸν
 πατέρα, καὶ τὴν μητέρα σου πρὶν ἄποθάνης, καθὼς ἐξήγησας . Ὁ δὲ Ἀρ-
 κάδιος ἀκούσας ταῦτα ὅπως ἐτρόμαξεν εἰς τὸ προορατικὸν τῆ ἀνδρός . Καὶ
 φροσά πῶν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ, παρεκάλει μετὰ δακρύων λέγων . Εἴπει-
 δή ὁ θεὸς σ' ἐφανερώσει πάντα τὰ κατ' ἐμέ . λοιπὸν δεομαίσου ἅγιε Πάτερ ,
 μή με διαώξης τὸν ἁμαρτωλὸν δὲ λόγου σου . Ἀλλ' ὡς θέλεις σῶσαι τὴν τα-
 πεινή μου ψυχὴν . καὶ κάμε με καλόγηρον . Ὁ δὲ εἶπε . Εὐλογητὸς κύριος
 τέκνον, ἀκολούθει μοι . Ἀπῆλθον ἔν εἰς τὸ Μοναστήριον τῆ ἁγίης Σάββα . καὶ
 δίδου τὸ κελίον αὐτῆ . Εἰς τὸ ὁποῖον, ἔκαμνεν αὐτὸς ὁ ἅγιος γέρον χροῖες ἑ-
 πτότερον . καὶ τότε πάλιν ἐσαμάτισε μετ' αὐτῆ ἄλλον ἕνα χροῖον . καὶ τὸν
 ἐδίδαξε τὸν κανόνα τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ πᾶσαν ἀκρίβειαν . καὶ τότε
 ὁ γέρον ἐξῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἔρημον ἀποχαρηθῆσας τὸν Ἀρκάδιον . καὶ τῆ
 ἔταξε νὰ ἔλθῃ μετὰ τρεῖς χροῖους νὰ τὸν ἰδῆ πῶς εὐερίσκεται . Ἐμεινεν οὖν
 εἰς τὸ κελίον αὐτῆ ὁ Ἀρκάδιος . καὶ ἔκαμνεν μετὰ φροσυχίας τὸν κανόνατου ,
 καθὼς ἐδίδαχθη δὲ τὸν ἅγιον . Ἐπέρασαν οὖν δύο χροῖοι, καὶ μή τι αἰσίων
 ὁ Ξενοφὼν τὸ ναυάγιον ἤλ' παιδῶν αὐτῆ, ἔσειλον ἄνθρωπον εἰς τὴν βηρυτῶν,
 νὰ ἰδῆ πῶς εὐερίσκονται . Ὅστις ἀπῆλθε, καὶ ἐβρῆνῆσας ἀκρίβως ἔμαθεν ,
 ὅτι ἀφ' οὗ ἔσειλον ὁ πατέρας του, καὶ τὰ ἐπῆρε ἐκεῖ πλέον, δὲν ἐβρεφεν . Ἐβα-
 λεν οὖν εἰς τὸν νοῦν του μήπως, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὰς Ἀθήνας . καὶ ἐκίνησε, καὶ
 αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἐρωτήσῃ, καὶ ἐκεῖ . Καὶ ἀπερχομένος δὲ τὸν καθολικὸν
 δρόμον, ἐκόνειφε τὸ βράδυ εἰς ξενοδοχεῖον . καὶ ἐκεῖ βλέπει ἕνατου σίνδου-
 λον μετὰ καλογηρικὸν φόρεμα . καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν καταμόνας λέγωντας . Δέν-
 σαι ἐσὺ ὁ δένας , ὁποῦ ὑπῆγες μετὰ παιδία τῆ ἀυθεντός μας εἰς τὴν βηρυ-
 τῶν, ὁ δὲ εἶπε, ναι . Ὁ δὲ λέγει αὐτῷ . καὶ πῶς εἶναι τὰρα οἱ ἀυθενταί μας ;
 τότε ἐδάκρυσεν ὁ καλόγηρος λέγων . εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν ἀνα-
 μίξω, καὶ ἐγὼ μόνος ἐγλύττωσα . Διατῆτο ἔγινε καλόγηρος μὴ θέλοιτας νὰ
 γένω κακὸς μαντατοφόρος εἰς τὸ ἀυθεντίω . καὶ τὴν κυρίαν μου, νὰ τοὺς διώ-
 σω λύπῳ ἕως θανάτου . καὶ ἰδοὺ παγείω εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα . Ταῦτα αἰς
 ἤκουσεν ὁ ἀπίσταλμένος ἔκρουσε τὸ σῆφος, καὶ ἔκλαιε λέγων . Οὐαὶ εἰς ἐμέ

κυριόμοι. Τίς γὰρ εἶπῃ τῷ πατρός σου τὸν αἰφνίδιον, καὶ ἄωρον θάνατον ἢ πῶς γὰρ βασάζῃ ἢ μήτηρ τὸν πόνον, καὶ βάσανον τίς γὰρ κληρονομίῃ τὰς ἀρετὰς, καὶ τὸν βίοντους; τίς γὰρ ὑποδέχεται τοὺς ξένους γὰρ ἐποιμάζῃ τοὺς πτωχοὺς τράπεζαν. καὶ γὰρ κατάζῃ τοὺς φυλακωμένους. Τίς γὰρ ἐπιμελεῖται τὰς Ἐκκλησίας, καὶ Μοναστήρια. Οὐαί μοι τῷ ἀδελφίῳ. Ὅλοι οἱ πτωχοὶ, καὶ πένιπτος βοήσατε, καὶ θρηνήσατε, ὅτι ἔλειψεν ἡ ἀνεσίς σου ὁ θυσαυρός σου ἡρπάγη, καὶ ἡ χαράς σου ἠφάνισεν. Ἀλήμονον εἰς ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον τίνα κάμω Νάυγειώεις τὸν αὐθεντῶ μου, καὶ πῶς γὰρ τῷ εἰπῶ τοιούτου πικρότατον μήνυμα. Τίς γὰρ ἀκούσῃ τῆς φίλων, καὶ γειτόνων τοὺς συναγμούς, καὶ τὰ δάκρυα τῷ βασιλέως τὴν λύπην, καὶ τῆς λοιπῶν ἀρχόντων τῷ παλατίου, καὶ συγχρωῶν τῆς κυριώμου; αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγων, τὸν ἐπαρηγοροῦσαν οἱ εὐρεθέντες ἐκεῖ, καὶ ἔλεγον. Παῦσαι ἀδελφὲ τὸν πολλὴν κλαυθμόν, καὶ μὴν ἐδύρεσαι τόσον, ἵνα μὴ δῶπὸ τὴν πολλὴν λύπην, καὶ τὰς φωνὰς δόξασθαι, καὶ κολάσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν σου. Ἀλλὰ ὕπαγε εἰπέτω τῷ αὐθεντός σου, μήπως ἢ καὶ μάθῃ τὸ δόξασθαι, καὶ εἰς αἴνα καταρασθῆ, καὶ ὄξαι φθῆς ἐκ βίβλου ζώντων. Τότες εἰδέθη τὴν συμβελήντους. καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τῷ αὐθεντός σου ἐκάθετε συγρός, καὶ λυπούμενος. Ὡς ἔμαθε δὲ ἡ κυράτου ἢ πῶς ἦλθε τὸν ἔκραξε, καὶ ἠρώτησε πῶς ἔχουσι τὰ παιδιά της. Ὁ δὲ εἶπε καλὰ εἶναι, καὶ λέγειτον. Ποῦ εἶναι τὰ γραμμάτια ὅπως σου ἔδωσαν; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, εἰς τὸν δρόμον τὰ ἔχασα. Τότες ἀρχίσεν ἡ καρδιά της γὰρ παράττεται, καὶ λέγειτου. Διὰ τὸν κύριον εἰπέ μου τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. Τότες ὁ δούλος ἔκραξε φωνὴν μεγάλην, καὶ εἶπε μετὰ κλαυθμοῦ. Ἀλήμονον κυριώμου ἢ ὅτι τὸ φῶς σου ἔχασαι εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ δὲ αἰς ἠκούσεν εὐχαρίστησε τὰ θεῶ, καὶ λέγειτου. Σιώπα μή τοι εἰπῆς καινός. Ὅτι ὁ θεός τὰ ἔδωκεν ὁ θεός τὰ ἐπῆρεν. Καθὼς ἔδωξε τὰ κυριώ, οὕτως ἐγένετο. Νὰ εἶναι τὸ ὄνομα κυριώ εὐλογημένοι δὲ τῷ νῦν, ἔως τῷ αἰῶνος. Τὸ ἑσπέραις ἦλθεν ὁ Ξενοφῶν δὲ τὸ παλάτιον μετὰ πολλὴν φαντασίαν, καὶ σωτροφίαν. καὶ δὲ χαριτήσας ἐκείνους, ὅπως τὴν ἰσαυδύσασαι, ἐκάθισεν γὰρ φάγη. Ὅτι ἕως εἶχε σωθήσας γὰρ τρώγῃ μόνον τὸ βραδύ μίαν φοράν τὴν ἡμέραν. καὶ καθεζόμενος εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνήτου. Κύριέ μου ἦλθεν ὁ κούλος ὅπως ἔσειλεις εἰς τὴν Βηρυτόν, καὶ ὁ Ξενοφῶν. Δόξα σοι ὁ θεός. Ἀς ἔλθῃ εἰδὼν τὸν ἐρωτήσω. Ἡ δὲ εἶπε Κοπιασμένος εἶναι δὲ τὸν δρόμον, καὶ ἔπεσον γὰρ ἀναπαυθῆ λέγειτης. Φέρε μου τὰ γραμμάτια γὰρ εἰδὼ τί μᾶς γραφῆσι τὰ παιδιά μας. Τότες ἡ γυνήτου δὲν ἐδύνηθη πλέον γὰρ κρατήσῃ τὰ σπλάγχνα της, καὶ ἐδάκρυσε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Τί κλαίεις, ἀσθένεισαι τὰ παιδιά μας. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο Μακαρία ἡ ὄρα γὰρ ἦταν ἀσθενήματα. Ἀλλὰ τὴς Μαργαρίτας μας ἰχάσαμεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τότες ἐγέρων ἀντιέταξε, καὶ εὐχαρίστησας τὸν

τὸν Θεὸν ἔλεγχῃ. Εἰς τὸ ὄνομα κυρίου εὐλογημένον. Μὴ λυπᾶσαι κυρία μου, καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἀφῆκενὰ μοῦ γένηται αὐτὴ λύπη εἰς τὸ γῆρας, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ὄλασπευτὰς ᾤδραγγελίας ἐπέλισα, ὡς μοῦ φαίνεται. Πλὴν ἄς ἀρτυπήσωμεν τὴν νύκτα ταύτην, δόμοινοι τῷ Θεῷ, νὰ μᾶς φανερώσῃ τί ἔγιναν τὰ παιδιά μας. Εὐσύνωσαι οὖν τὰ ρούχα ὅπου εἴχασιν ὀσμήθειαν νὰ κοιμῶνται, καὶ ἔσρωσαι τρεῖσινα κατὰ γῆς, καὶ προσήχουται μεταίζοντες ὅλην τὴν νύκτα. Πρὸς δὲ τὸ ξημέρωμα ὑπὸ τὸν κόπον ἀπεικοιμήθησαι, καὶ βλέπουν εἰς τὸν ὑπνοντους, καὶ οἱ δύο, ὅτι τὰ παιδιάτους ἐσέκουνται ἔμπροσθεν τῷ Χριστῷ, καὶ εἴχασιν εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν σέφανα λαμπρὰ, καὶ πολύτιμα, καὶ τὴν μὲν Γεωργίου ὁ Στέφανος ἦτον κεκοσμημένος μετὰ λιθάρα ἀκριβὰ, καὶ ἀτίμητα. Τοῦ δὲ Ἀρκαδίου μετὰ ἄσπρα λαμπρότατα, καὶ ἱβασῆσαι χρυσὸν σαυρὸν εἰς τὰς χεῖρας τους. Ὅταν οὖν ἠγέρθησαι ἐκ τῷ ὑπνου. Ἐδιδηγῆθησαι ἀλλήλοις τὸ ὄραμα, καὶ εἶπεν ὁ Ξενοφών. Ἐν ἀληθείᾳ ὡγῆσαι μεγάλης τιμῆς ἠξιώθησαι οἱ υἱοίμας, καὶ νομίζω, νὰ εἶναι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Λοιπὸν ἄς ὑπάγωμεν, καὶ ἡμεῖς νὰ τὰ εὐρώμεν. Νὰ προσκυνήσωμεν, καὶ τοὺς ἀγγίους τόπους ἐκεῖνους, ὅπου ἔπαθε διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ὁ Θεωτόπιμας. Λάβοντες οὖν βίβιον πολὺν ἀργύριον, καὶ χρυσίον διὰ νὰ μοιράσωμεν εἰς τὰ Μοναστήρια, ἀπῆλθον μετὰ τινὰς δούλους εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν. καὶ ᾤκνησαν μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, καὶ κατανύξεως ὅλους τοὺς τόπους ἐκεῖνους, θύδοντες παταχοῦ ἱκανῶν ἐλεημοσύνην. Καὶ ἐρωτήθητε διὰ τοὺς παῖδας αὐτῶν, δὲν ἔμαθαι τίποτε. Μόνον εὐρήκασιν ἑνατους δοῦλον ὅπου τὸν ἔσειλαν μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Βιρυτόν. Ὅστις ἦτον καλογορευτὰ φορεμένος, καὶ ἐχαιρέτησαντον ποῦντες ἕως εἰς τὴν γῆν μετώοιαν. Οἱ δὲ ᾤκνησαν αὐτοὺς λέγων. Μὴ κάμνετε οὕτως κύριοίμου, νὰ ἀνάγετε εἰς ἐμένα τὸν δοῦλον σας μετώοιαν. Λέγειτον ὁ Ξενοφών. Οὐχὶ ἐσένα ἀλλὰ τὸ ἅγιον χῆμα ὅπου φορεῖς ἐτίμησα. Μὴ λυπᾶσαι οὐκ, ἀλλὰ ἐπέμας φιλαλήθως τί ἔγιναν τὰ παιδιά μας. Οἱ δὲ εἶπε. Δὲν ἠξέρω κύριέμου. Ὅτι καθὰς ἐτζακίσθη τὸ καράβι ἔσωσε δαζε πᾶς ἕνας νὰ γλυτώσῃ τὸν ἑαυτόντου. Λοιπὸν κἀντε ζοῦν, τὸ μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει κἀν ἀπέθανον. Τότες ἐφάνη τῷ Ξενοφῶντος, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τῷ Ἰορδάνου, νὰ προσκυνήσῃ, καὶ νὰ μοιράσῃ, καὶ ἐκῆ ἐλεημοσύνην. Καὶ καταβαίνοντες ὑπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπῆνθησαι εἰς τὸν δρόμον, ἐκῆνον τὸν ἅγιον γέροντα, ὅπου ἐκαλογέρεσε τὸν Ἀρκαδίον, καὶ ἄς τὸν εἶδον ἐπίσον εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν, νὰ τοὺς εὐλογήσῃ. Οἱ δὲ εὐχῆθη αὐτοὺς, καὶ λέγει τους. Τίς ἠνάγκασε τὸν κύριον Ξενοφῶντα, καὶ τὴν κυρίαν Μαρίαν, νὰ ἔλθω εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Οὐδεὶς ἄλλος, εἰμὴ ὁ πῆθος τῶν τέκνων σας. Μὴ λυπᾶσθε, ἔστι τὰ παιδιά σας ζῆσι, καὶ ὁ Θεὸς σᾶς θέλει φανερώσει τὴν δόξαν του. Πλὴν ὑπάγετε εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν καλοὶ ἐργάται τῷ ἀμπελῶνος Χριστοῦ

τῆ Θεοῦ. καὶ ὅταν γυρίσετε, θέλετε ἰδεῖν τὰ παιδιά σας. Ἀποχαιρετήσα-
 πς οὖν ἀπ᾽ ἡλθον εἰς τὸν δρόμοντους. Ὁ δὲ ἅγιος γέρων εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.
 Ἐπροσκυνήσας ἐκάθισε πλησίον τῆ ἀγίῃ Γολγοθᾶ εἰς τὸ ἕδαφος, Νὰ ξεκου-
 ραθῇ. καὶ ἰδὲ κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ ὁ Ἰωάννης ὁ πρῶτος ἦ ὅς τῆ ξενοφῶντις
 ἦλθε, νὰ προσκυνήσῃ, καὶ αὐτὸς τοὺς ἀγίους τόπους. Καί ἰδὼν τὸν γέροντα τῆ
 ἔκαμε ἕως ἕδαφος μετάνοια. Ὁ δὲ εὐχρήθη, καὶ λέγει αὐτῷ. Ποῦ ἦσσω ἕως
 τῶρα κύρι' Ἰωάννη. Οἱ γονεῖς σου ἡλθον ζητῆντες σε, καὶ ἐσὺ πάλιν ἦλθες νὰ
 γυρίης τὸν ἀδελφόν σου. Τότες ὁ Ἰωάννης, πῖπῃ εἰς τοὺς πόδας τῆ γέροντος
 λέγων. Παρακαλῶσι πᾶτερ ἅγιε, εἰπέ μοι διὰ τὸν κύριον, ποῦ εἶναι ὁ ἀδελ-
 φός μου. Ὅτι πολλὴν ἔνοιαν ἔχω διὰ λόγουτου. καὶ ἕως τὴν σήμερον δέν με
 ἐπῆρα φέρησεν ὁ κύριος, ὅτι ζῆ. Μόνον τῶρα, ὅπου τὸ ἀκούω διὰ τὸ ἅγιον σό-
 μα σου λέγει τὸν ὁ γέρον. Κατέρτησον ὀλίγον, νὰ τὸν ἰδῆς. Αὐτὴν τὴν ὥραν ἦλ-
 θε, καὶ ὁ Ἀρκάδιος χεῖρεν προσκυνήσεως. καὶ τόσον ἦτον τὸ κορμίτου πιεπο-
 ιημένον, καὶ παλαιωρημένον διὰ τὴν πολλὴν ἐγκράτεια, ὅπου τὰ ὀμμά-
 τια αὐτῆ δὲν ἐφαίνονταν, καὶ προσκυνήσας τὸν ἅγιον γέροντα εἶπεν. Ἀφῆ-
 κες τὸ χωράφιόν σου πᾶτερ τίμιε, τῶρα τρεῖς χρόνους, ὅτῃ δέντο δασκίταξες,
 καὶ ἐγέμισεν ὅλον ἀκάνθας, καὶ τριβόλους, καὶ θέλεις κοπιάσει πολλὰ ἕως
 νὰ τὸ καθαρίσης. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Καθ' ἡμέραν τέκνον μου, ἐν ἀγίῳ πνεύ-
 ματι ἀοράτος ἐκίταξα ἐγὼ τὸ χωράφιμου. καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι μίτε
 ἀκάνθια, οὔτε τριβόλια ἔχει, ἀλλὰ καλόν, καὶ ἄριμον σαφύλι, καὶ μισθῶ-
 μένον σιτάριον. Ἀπὸ τῶ ὅποια τρώγει, καὶ πίνει ὁ Βασιλεὺς Χεῖσός, καὶ εὐ-
 φραίνεται. Καθ' ἡμέραν οὖν αὐτῆ. Ἡρώπησε τὸν Ἰωάννην ὁ γέρον, διὰ ποῖον
 τόπον ἦτον. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ξένος ἀνθρωπος, καὶ ἁμαρτωλός εἰμαι πᾶτερ
 τίμιε, καὶ ὡρρα καλῶ τὸν Θεόν, ὅπως δι' εὐχῶν σου ἀγίων, ποιήσῃ ἕλεος εἰς ἐμέ-
 να. Λέγει τὸν ὁ ἅγιος. Τὸ κάσρον εἰπέ ὅπου ἐρχήθης, τὴν ἀνατροφήν, καὶ τὸ
 γένος σου. Ἰνα οὕτω δοξαθῇ ὁ Θεός. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀρχισε, καὶ ἔλεγε ἕνα
 καθ' ἕνα τὸν πατέρα τὴν μητέρα τὸν ἀδελφόν. Τὸ ναύγιον, καὶ τὰ λοιπὰ ἄ-
 παντα. Ὅτιν μὴ δυναμῆμος πλέον νὰ βασάξῃ τὰ δάκρυα ὁ Ἀρκάδιος, ἠ-
 γέρθη καὶ λέγει τῷ γέροντι. Οὗτος εἶναι ὁ ἀδελφός μου κατὰ ἀλήθειαν. Ὁ
 δὲ εἶπε. Καί ἐγὼ τὸ ἤξυρα τέκνον. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, ἕως
 νὰ γνωρισθῆτε Μοναχοῖσας. Τότες ἠγκαλίθησαν μετ' ἑνὸς πρὸς ἄλλῃν τῆ γέ-
 ροντος, καὶ ἐφιλήθησαν, εὐχαριστοῦντες τὸν κύριον, ὅτῃ τοὺς ἠξίωσε, καὶ εἶ-
 δασιν ἕνα τὸν ἄλλον εἰς τοιοῦτον ἡμέρα, καὶ Ἀγγελικὴν κατάσασιν. Μετὰ
 δύο ἡμέρας ἦλθον οἱ γονεῖς αὐτῆ διὰ τὸν Ἰορδάνην μετὰ πολλὴν παρῆρσιαν
 καὶ σιωδίαν ἀνθρώπων. καὶ προσκυνήσαντες τὸν ἅγιον Γολγοθᾶ, καὶ τὸν
 θεῖον τάφον ἱρρίψαν, καὶ ἐκεῖ πολλὰ φλοεῖα. καὶ εἰς εὐχάρις τῆ ναοῦ βλέ-

πεσι τὸν ἅγιον γέροντα . Καὶ ᾠροσκωήσαντες αὐτὸν ἐχαριτήθησαν, καὶ τὸν
 ἔπαρεκάλεσαν λέγοντες . Διὰ τὸν κύριον, τελείωσον ἐκεῖνο, ὅπε μᾶς ἔταξες,
 καὶ δεῖξαι μᾶς τὰ παιδιάμας . Τὰ ὅποια ἦσαι ἐκεῖ, καὶ τὰ ἑσπέρια, νὰ μὴ
 σωτύχουω πατελῶς . Οἱ δὲ γονεῖς τες δέντα ἐγνώρισαν, ὅτι ἦτον μαρμαμένη
 ἢ ᾠροτέρα ᾠρασίτης, καὶ ὅπως τῆ ᾠροσᾠπετους ἄπο τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν .
 Ὁ δὲ γέρον μετωριζόμενος εἶπεν αὐτοῖς . Ὑπαγε οἰκονόμησον τράπεζαν
 πλεσίαν, νὰ μᾶς φιλέουης μὲ πύς μαθητάς με ἑτέπυς . καὶ ἐκεῖ θέλω σᾶς
 ἀναφέρει πού εἶναι οἱ παῖδες σας . Ὁ δὲ Ἐσοφὼν ἐχάρη πολλὰ, πῶς ἐκα-
 ταδέχθη ὁ ἅγιος νὰ φάγη ψωμί μὲ τῆ λόγην . Ἀπελθὼν ἐν ᾠροσᾠαίως
 ἔσπριν ὀπιθήθη τράπεζαν . Ὁ δὲ γέρον εἶπε τὰ δύο ἀδελφία . Ἀς ὑπάγωμεν
 τέκνα με εἰς τὴν φιλιάν τῆ πατρός σας, ὅτι τῆτο δίνοντας βλάπτει τίποτες .
 Πλὴν φυλάγεσθε νὰ μὴ σωτύχητε ποσᾶς ἕως νὰ σᾶς δῶσω λόγον . Ηξέυ-
 ρετε δὲ καὶ τῆτο, ὅτι ὅσες κόπυς, καὶ ἀν κάμπε, δέν φθάνετε εἰς τὰ μέτρα τῆ
 γονεῶν σας . Ὅτι τοῖστον ἄνθρωπον, καὶ τοιαύτω γυωῖκα, νὰ τῆς σωτυ-
 χήνη τινὰ λαμβάνει πολλὴν ᾠφέλειαν . Ἀπῆλθον ἐν ὅπε ἦτον ὁ Ἐσοφὼν,
 καὶ τῆς ἐδέχθη ὡς Ἀγγέλης θεῖς . καὶ καθίσαντες ἔτρωγαν ὅλοι ἀντάμα οἱ
 πέντε, τὸ ἀνδρόγιμον . Τὰ παιδιάτες, καὶ ὁ γέρον . Πρὸς τὸν ὀποῖον εἶπον ὁ
 Ἐσοφὼν . Ἡῶς ἔχουω τὰ παιδιάμας τίμιε πάτερ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο . Καλὰ
 εἶναι καὶ ἀγωνίζονται νὰ σωθῆν . Οἱ δὲ γονεῖς τες εἶπον . Ὁ θεῖς νὰ τοῖς δεῖξη
 ἀξίως ἰργάτας τῆ ἀμπελωνῶν αὐτῆ, ὅρα νὰ μᾶς λυτρώσουω, καὶ ἡμᾶς τῆ
 αἰωνίω ᾠροσᾠ τῆς καλάσιως . Στοχαζόμενος δὲ ὁ Ἐσοφὼν τὴν θαυμασὴν
 ἔσταξίαν . Τὰ χρῆσᾠ ἦδη, καὶ τὴν ἑυλαβειαν τῆ δύο Μοναχῶν εἶπε τῆ γέ-
 ροντι . Εἰ πᾠ ἀληθείας τίμιε πατερ καλῆς μαθητᾠ ἔχεις, καὶ ἡ ψυχῆ με πολ-
 λά τοῖς ἠγάπησεν, καὶ βλέπω τους, ὅτι τῆ θεῖς εἶναι ἀξίοι . Ἀλλὰ ᾠροσᾠ κά-
 λει τὸν κύριον, νὰ γένοω τοιαῦτα, καὶ τὰ παιδιάμας . Ὁ δὲ γέρον εἶπεν, ἀμῖν .
 Εἴπειτα λέγει ᾠροσᾠ τὸν Ἀρκαδίον . Εἰπέμοι ἄπο ποῖον κάσρον εἶσαι . Τίος
 γονεῶν ἡῶς . Καὶ πῶς ἀνεθράφης . Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο . Εἴ γὰ τίμιε πάτερ ἡμεν
 ἄπο τὴν Κωνσταντινῆπολιν . Τίος ἐνὲς τῆ ἀρχόντων, καὶ ᾠροσᾠ τῆ παλατίε
 καὶ μητρός ἐυχοῦς, καὶ τιμίας . Εἶχα καὶ ἄλλον ἀδελφόν, καὶ μᾶς ἀνέθρε-
 ψαν οἱ γονεῖς με πᾠσαι ἐπιμέλειαν . καὶ ἑσπέδαζαν νὰ μᾶς μάθουν
 πᾠσαι ἐλλᾠικὴν, καὶ Ῥωμαῖκὴν σοφίαν, ὅρα νὰ μᾶς κάμουω ἀρχοντας . καὶ
 μᾶς ἔσειλαι εἰς τὴν βηρυτόν . καὶ πλέοντες εἰς τὸ πέλαγος, ἐτσακίσθη τὸ καρά-
 βι . καὶ ἐγὼ ἐγλύτοσα μὲ τὴν βοήθειαν τῆ θεῖς, ἐυγένωντας εἰς τὴν γῆν μὲ
 ἑνα σαῖδι . Ταῦτα λέγοντος τῆ Ἀρκαδίε δέν ἐδωκηθησαν οἱ γονεῖς νὰ βα-
 σάξουω νὰ τελείωσῃ τὰ ὀπίλοιπα . Ἀλλὰ κατόμμοι ὑπό τῆ ᾠροσᾠ γων
 ἑσπυκάθησαν μετὰ δακρύων, καὶ ἐνηγκαλίσθησαν αὐτοῖς λέγοντες ἑτέτο

εἶναι τὰ τέκνα μας τίμιε πάτερ. Καὶ ἔγειρε νὰ ἄποδώσω μὴν δόξαι τῷ Θεῷ, ὅπῃ τὰ ἦρα μὴν. καὶ ᾤδρακάλισε τὸν κύριον, νὰ γένη ἑσσυλαγχος, καὶ εἰς ἡμᾶς τὲς ἀμαρτωλούς, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ τῆς αὐτῆς πολιτείας, καὶ σχήματος. Ἐσσυκώθη γὰρ ὁ γέρον, καὶ ἔκαμα μεγάλην ἑυχὴν, καὶ ἑυχαριστίας πρὸς κύριον. Ἐπειτα ᾤδρακάλισαι τὸν ὄσιον, καὶ τὲς ἐκέρδουσε, καὶ αὐτὲς, καὶ ἔνδυσίτες τὸ ἅγιον σχῆμα, ᾤδραγγείλας αὐτοῖς, πλέον εἰς ὀλίωτες τὴν ζωὴν νὰ μὴν ἰδέσθω ἕνας τὸν ἄλλον εἰς πρόσωπον. Τότε τὰ δύο ἀδελφία, ᾤδραχαρματίσαιτες τὲς γονεῖς αὐτῶν, ἠκολούθησαι, τὸν ἅγιον γέροντα εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ τοιάντῳ χάριν ἔλαβον ἐκ Θεῶ. Ὅτι πᾶσαι ἀσθένειαι τῶν προσερχομένων ἰάτροδον. Καὶ προορατικοὶ ἔγιναι. Καὶ ἐκεῖ ἐν κυρίῳ ἑτελειώθησαι. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν ἔσειλεν εἰς τὰ πράγματα τὰς ἐπιξοπον. Ἐπὶ ἐπέλιπον ὅλα κίνητα, καὶ ἀκίνητα. Ἐπὶ ἐμοίρασε τοῖς πτωχοῖς. Τὲς δὲ λεστες ἀπαιτας ἠλόθέρωσε, Ἐχαιρίσματα τὲς ἰδωσε. Τὴν δὲ σύμβιν αὐτῶ ἔβαλεν εἰς Μοναστήριον γυμνασίων. Ἡ τις καλῶς ἀγωνισαμένη, καὶ τῷ Θεῷ ἑυαρεσίσασα, ἔφθασεν εἰς μέτρα τῶν ἁγίων καὶ πολλὰς τυφλὰς, καὶ δαιμονώτας ἰασαμένη ἀνεπάυσατο ἐν κυρίῳ. Ὁ δὲ ἅγιος Ξενφῶν φορέσας τείχηνα ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔζησεν ἐκεῖ τὸν ὑπολοιπὸν χρόνον τῆς ζωῆς τε, ἀξιωθεῖς μυσηρίων μεγάλων, καὶ προορατικῶ χαιρίσματος. καὶ ἔπας ἀνεπάυσατο ἐν κυρίῳ.

Οὗτος εἶναι ὁ βίος, καὶ τὰ ἡρωϊκά κατορθώματα τῆ συγκλητικῆς Ξενφῶντος τῆ ὄντως δὲ λου Χριστοῦ. Τῆ ἐναρέτε, καὶ ἐλεήμονος. Εἶχε καὶ αὐτὲς πλετον ἄπειρον. Ἀλλὰ δέντον ἐμπόδισεν εἰς τὴν ἀρετὴν. Ὅτι ὡς σιωετὲς, Ἐἑυγνώμων δὲ λου Χριστοῦ, δέν εἶχε τὸν πόθον εἰς ῥύσα, καὶ μάταια πράγματα, ἀλλὰ εἰς τὰ ἀληθινὰ, καὶ αἰώνια. Δέν ἀιχμαλώτισε τὴν καρδίαν εἰς τὴν κατηραμένῳ φιλαργυρίαν, καθὼς τὸ κάμνου οἱ εἰδωλολάτραι πλέονιοι σήμερον. Ὅπῃ δὲ δέν οἱ ἄθλιοι δύο φλοεῖα δανεικά τῆ πτωχῆ, καὶ λαμβάνουσι τεία οἱ αἰμοβόρροι, καὶ ἄσσυλαγχιοι. Οἱ κλέπαι, καὶ ἄρπαγε. Ὡς τῆς ταλαιπωρίας ἡμῶν, καὶ ἀθλιότητος νὰ μὴν ἐυείσκειτε εἰς κάθα κάσρον ἢ χῶραι ἕνα ἀνδρόγυων ἐνάρετον ὡς τὸ ἀνωθεν, νὰ φιλοξενῆσι τὲς πένιτας, ἔχι καὶ ἀλήθειαι. Εἰς ὅσας τόπες, καὶ πόλεις ἐγύεσαι, δέν ἐγνώρισα εἰμὴ μόνον ἕνα εἰς τὰ μέρη τῆς ἱεροπέτρου. Τὸν Φιλομόναχον, καὶ Χαιρισομίμητον Ἀνδρέαν Καραβέλα, μετὴν σιμνοτάτῳ, καὶ χηρισμοτάτῳ κυρίῳ Ἐλένῳ τὴν πούτε ὁμόζηγον. Οἱ τινεῖς εἶναι πῶσῃτον ἑσσυλαγχιοι εἰς τὲς ξένες, καὶ Μοναχῆς, ὅπῃ δέν λείπει σχεδὸν ποτὲ καλόγυρος ἀπὸ τὴν οἰκίαιτες, ἀλλὰ εἶναι ὡς Μοναστήριον. Ὡς τῆς ἄσσυλαγχίας σας, καὶ ἀγνωσίας φιλαργυροι, πῶς σας τυφλώνει ὁ δαίμονας, καὶ δέν ἐγνωρίζετε τὸ συμφέροντας. Τί εἶναι καλύτερον ἄγνωσοι. Νὰ ἔχετε μίαν ᾤρα ἀνάπαυσιν, καὶ πᾶσαι ἀνάρκειαι, ἢ πατιστε

νά, καὶ αἰώνια; ὅσον καρπὸν ζήσετε εἰς τὸν τὸν κόσμον, πρὸς συγκρίσιν τῆς αἰωνίᾳ ζωῆς, δὲν εἶναι μηδὲ μία ὥρα, καθὼς εἰς τὴν ἄλλω Βίβλον, ὅπῃ ἐτύπωσα, σαφῆς εἰς τὸν τὸν πρὸς καιρὸν κόσμον ἔμισθιν ἔξορισμένοι μίας ἡμέρας, καὶ πάροικοι καὶ ἄνευον τειλωνεὶ ἢ ἔξορίμας. καὶ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἄλλω ζωὴν. Καὶ ὅσοι ἔδειξαν ἐδὼ ἀσπλάγχνα οἰκτιρμῆν πρὸς τὰς πένιτας, νὰ ἀγάλλωνται ἐκθὲ αἰώνια, ἀπολαμβάνοντες μυροπλασίως τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ Θεοῦ. καὶ ὅσοι εἶναι ἐδὼ τὴν μίαν ὥραν ἀνελεήμονες, καὶ πίνουσι τὰ αἵματα τῶν πτωχῶν μετὰ τὰς ζέρας, καὶ ὠφελείας, ὅπῃ λαμβάνουσι, νὰ καίγωνται ἐκθὲ ἀπλήρητα ἀπὸ τὰς ἀσπλάγχνας δαίμονας. λοιπὸν εἰάν θέλετε νὰ λυτρωθῆτε τὰ ἀσβεστὰ πυρὸς ὧ πλεῖστοι σβύσετε τὰ τὸν θυμὸν τῆς καρτῆς, ἢ ἐξαλείψετε μὲ τὴν ἐλεημοσύνην τὰς ἀδικίας, καὶ ἀνομίας σας, καὶ μὴν ἐξάψετε τὴν φλόγα ταλαίπωροι μὲ τὰς τόκας, καὶ ὠφελείας ὅπῃ λαμβάνετε ἀδικα. Εἰ θυμᾶσθε πάντοτε τὴν ᾠδὴν τῶν δέκα παρθένων, πῶς ἐκολάσθησαν αἱ πέντε ὡς ἀσπλάγχνοι. Ὡς φοβερῆ ὑποδήγματος. Δέντες ὠφέλησε ποσῶς ἢ παρθένια, διὰ τὴν δὲν εἶχασιν τὴν συμπαθείαν. καὶ εἰάν νὰ μὴ δώσης ἐλεημοσύνην κολάζεσαι. Ἀ μὴ ὅταν κλέψης, καὶ ἀρπάξης τὰ ἀλλότρια τί νὰ πάθης; ἄπονε; ὡς τῆς ἀθλιότητος ἀνίστοι φιλοχρήματοι πῶς δὲν αἰδάνειτε τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς σας. Χειρότερον ἀνόμημα εἶναι, νὰ πίνετε εἰς τὰ ἀργύρια κάματον, ᾠδὴν πορνείας, καὶ ἄλλα ἐγκλήματα. Μήπως πλαιῶ ὁ δὲ ἀβάβολος, νὰ θάρητε. Πῶς σώνειτε. Ὅτι εἰάν δὲν σρέψετε ὀπίσω τὴν ἀδικίαν, εἰς κατάκεισιν αἰώνιον κοινωνᾶτε τὸ ἅγιον σῶμα τῆς Χρῆστῆς, καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τούτων τὴν ἀσέβειαν. Κάλειον νὰ εἶσε πτωχότεροι τὸν ὀλίγον καρπὸν ὅπῃ ζήσετε, καὶ τὰ ὑπάγετε εἰς αἰώνιον ἀνάπαυσιν. Πάριξ νὰ ἔχετε ἐδὼ πλεῖτον μάταιον, τὸν ὁποῖον λαμβάνει ἄλλοι μετὰ τὸν θάνατον σας. Καὶ εἰσεῖτε νὰ φλογίζεσθε εἰς πῦρ ἀσβεστον, νὰ ἔχετε τὴν κόλασιν ἀπλήρητον. Καὶ τὸν θάνατον ἀθάνατον, μὲ τὰς ἀσπλάγχνας, καὶ ἀνελεήμονας δαίμονας. Ὡς τῆς μερίδος ρυθιόμεν, τῆ ἀπάτω φιλοφροσύνης τῆς κυρίας. Ἡ μὲν Ἰησοῦ Χρῆστῆς, ἢ πρὸς πᾶσα δόξα, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχω αὐτῆ πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτῆ πνευματι νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆν αἰῶνων Ἀμήν.

Τῆ πέμπτῃ ,

Φ Ε Υ Ρ Ο Υ Α Ρ Ι Ο Υ .

ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

Α Γ Α Θ Η Σ .

Βασιλεύοντας ἀσσεβέτατος Δέκιος, ὁ ὁποῖος ἐθανάτωσε τὸν Φίλιππον, ὅπῃ ἦτον κράτερον βασιλεὺς, καὶ τὸν ἐπνίξεν εἰς τὴν σιλεωνὴν θεῶν νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν. Θίλωντας νὰ δείξῃ ὁ ἀλιτήριος, ὅτι διὰ τὸν ἐρόνδουσε διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπῃ ἔχει νὰ βασιλεύσῃ, ἀλλὰ διατί ἐσέβετο τὸν Χριστὸν ἐκίνησε διωγμὸν μέγα κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὁ παμμύριος, καὶ ἔστειλε εἰς ὅλα τὰ κάσρη, καὶ χώρας, ἢ γεμόνας, καὶ ἀρχοντας φροσάσωντας τες, νὰ ἐρόνδουσιν ὀπιμελῶς, καὶ νὰ κάμνουν πάντα τρόπον, καὶ μέθοδον, νὰ ἔξωλείψουν, καὶ νὰ ἀφαισίου ὀλοπῆλα τὸ ὄνομα τῆ Χριστοῦ. Μέσα εἰς τῆς ἄλλας ἐπαρχυς γέν, ὅπῃ ἔστειλε, ἦτον ἕνας σκληρὸς, καὶ ἀπάνθρωπος, Κιωτικὸς εἰς τὸ ὄνομα. Τὸν ὁποῖον ἔκαμψ ἢ γεμόνας, νὰ ὀείξῃ ὀλλῶν τὴν Σικελίαν. Οὗτος ἐνάθησε εἰς τὴν χώραν τῆ παύρις. Εἶχε δὲ μέσα εἰς ταῖς ἄλλαις ταῖς χειργίαις, καὶ ταῦτα τα τεῖα ἰλαττώματα. Ἡ γων πρώτον ἦτον ὀπὶ

χωρε.

χωρικές, καὶ χοντρὲς ἀνθρώπους, ἀμὴ δὲ τὰς κακῆς του πράξεις ὑψώθη-
 κεν εἰς τὴν ἀξίαν ἐκείνου. Δεύτερον ἦτον εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς σαρκὸς ἐγκυλιό-
 μμος. Τεῖτον δὲ ἦτον, καὶ παρ' ἑσσο φιλάργυρος. Εἰς αὐτὴν τὴν χώραν ἐυ-
 εἰσκιτο μία κόρη ὠραιότατη, καὶ ἕμορφος ἰ.ε. χρόνων, παρθεῖνος κεκοσμημέ-
 νη ψυχῇ τε, καὶ σώματι μὲ δὲ φαρμακείαις, καὶ ἀγαθαῖς πράξεσι, ἀγα-
 θὴ εἰς τὴν γνώμην, καὶ τὴν καρδίαν, καθὼς ἦτον καὶ ἡ ἑπωνυμία Ἀγάθη. Τὸ
 ὄνομα τῆς γονέων τῆς δὲν εὐεῖσκειται γεγραμμένον εἰς ταῖς γραφαῖς, ὅτι ἀπὸθα-
 ται εἰς τὴν ἀσέβειαν. Αὐτὴ δὲ ἡ Θεοδίδακτος κόρη ἐπροσκύνα, καὶ ἐσέβειτον
 τὸν ἐσαυρωμένον Χριστόν. καὶ τὸν ἀγάπα μὲ ὄλλωτις τὴν ψυχὴν, καὶ δύναμιν
 κατὰ τὴν θεϊκὴν ἐντολήν. ἔχε δὲ καὶ τρία χερσὶματα. Ἡ γέν ἦτον δὲπο
 τὲς ἐυχρηκώτερος ἄρχοντας βί ἦτον ἕμορφότερη, καὶ ὠραιότερη δὲπο ὅλαις
 ταῖς κορασίδεις ἐκείνης τῆς πόλεως, καὶ ἀφιέρωσε τῷ θεῷ ἀφότης ἤλθεν εἰς
 τὴν θεογνωσίαν, καὶ ἐποφάσισε νὰ φυλάξῃ τὴν παρθεῖαν τῆς ἀφθορον. Τεῖ-
 τον δὲ ἦτον πλυσία πολλά, καὶ ἔιχε κινητὰ, καὶ ἀκίνητα πράγματα τὰ ὅποια
 ἐδιαμέρισε μοναχίτης εἰς τὲς πτωχὲς ἀφειδῶς ἀπλαγχνικώτατα. Ὅταν
 ἐν ἡκαστῶν ὁ Κωπταῖος τὴν καλὴν φήμην, καὶ ἀρετὰς, καὶ πράξεις ἀγαθὰς τῆς
 Ἀγάθης, ἔβαλλεν εἰς τὴν καρδίαν τοινηρὰ, καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ ταῦ-
 τα.

Ἐὰν κίμων τρόπον νὰ φέρω τὴν Ἀγάθην εἰς τὸ θέλημα μου, καὶ τὴν πάρω
 διὰ γεωαῖκαμ, ἀξιώνομαι τρία πράγματα διὰ μέσετις. Πρῶτον μὲν
 πληρῶν τὴν σαρκικὴν με ἐπιθυμίαν, δὲπο λαμβάνων τοιαύτῶν ἕμορφίαν,
 καὶ ὠραιότητι. β. μετὲ χω τῆς ἐυχρησίας τῆ αἵματίτης, ὡσαντὴν κάμω
 γεωαῖκαμ, ἐποῦ τῶρα εἶμαι δὲπο ἕτελοις ἀνθρώπους, καὶ χωρικές
 γ. δὲ καὶ ἕσρον παῖτων, λαμβάνω τὸν πλετον τῆς ὅλον εἰς τὰς χῆρας μου, καὶ
 γίνουμαι πλεσιώτερος πάντων. Ταῦτα μελετῶντας εἰς τὴν καρδίαν το
 ἀπόσιος, ἐπρὲς ἀξ νὰ τῆ φέρωσιν ἕμω προσθεν. καὶ βλέπωντάς τῶ το-
 σῶτον ὠραιότητῶν, ἐσέκειτο ἰάφανος ἄραν πολλὴν ἄς ἐκσατικός θαυ-
 μάζων κάλλος τοῦτον. Ἐπειτα τὴν ἐκολοκίδε μὲ ὑποσχίσεις, νὰ συγ-
 κατεβη εἰς τὴν γνώμην τοσωντάς τῆς τιμαῖς πολλῶν, μεγαλῶν, καὶ ἀξιώ-
 ματα. Ἀλλὰ ἡ σοφὴ, καὶ ὠραία κόρη, δὲν ἐψήφα ποσῶς τὰ ληρωδῆτε φλυα-
 εἰσματα, ὡσαντὴν κόπρον, καὶ βόρβορον. Ἀλλὰ τῆ ἔδωσεν δὲπο λογίαν τοιαύ-
 τῶν, μετὲ ὡσικὰ, καὶ βραχῶν ῥήματα. Ὅτῆ τὸν ἔκαμ νὰ ἐγνωεῖσῃ τὸ
 ἀμετάθετον τῆ καρδίας τῆς. Θεωρῶντας γέν ὁ ἀσύνητος, ὅτι δὲν ἔκαμνε τι πῶ-
 σας μετὰ τῆς κολακίαις τε, καὶ ὑποσχίσεις, ἐπροσκάλισε μίαν κακὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ ἀσεμνον, ὄνοματι φροντισίαν. Ἡ ὅποια ἔιχε ἐνία θυγατέρας, καὶ
 ἦσαν ἔλαις δοσομέναις εἰς τὴν μῦραι τέχνῶν, πολιτδομῶν εἰς τὴν ἀσωτίαν,
 καὶ μολυσμὸν τῆς σαρκὸς. Καὶ λέγει πρὸς αὐτὰς ὁ παρμύιαρος. Ἐπάρτε

ταύτην τὴν κόρην εἰς τὴν οἰκίαν σας . καὶ κάμειτε παυτοῦ τρόπῳ νὰ τὴν φέριτε
 εἰς τὴν γνώμην σας , καὶ εἰς συγκλήθην εἰς τὴν σαρκικὴν πράξιν , ἵνα κάμῃ τὸ
 θέλημά μου . Θέλω σὰς δώσω τόσα χαρίσματα , ὅπως νὰ ἐυχῆτε διὰ τὴν
 καταφρονεμένην σας πράξιν . Ἐπῆρασιν ἐν ἡ ἀνάσχωις γυναικες ἐκεί-
 ναις τὴν ἐυλογημένην Ἀγάθην εἰς τὸν οἰκονομῶν , καὶ τὴν ἰδλίαν , καὶ βασι-
 νίζαν ἕνα Μῆνα ἀδελφείπῳ , τὰς συντάξαις της μεγάλας δωρεαῖς , καὶ χαρίσ-
 ματα . Πολλάκις δὲ πάλιν τὴν ἐφοβείζαν με ἀπειλαῖς διαφόρων τιμω-
 ριῶν , καὶ κολάσιων . Ολίγη βρῶσιν , καὶ πόσιν τῆς ἰδίδαν . Ολίγον τὴν
 ἀφῆλαν νὰ ἀναπαυθῆ . Ἀλλὰ ἀρτυρῆσαι τὴν δευσιότῳ τῶν νύκτα λέγε-
 σαι πρὸς αὐτὴν ὅσα ἐδύνουνται , νὰ τὴν παρακινήσωμι εἰς τὴν σαρκικὴν δόξ-
 λωσιν , καὶ κοσμικὴν ματαιότητα . Τὰ ὅποια δύνει φαίνεται πρὸς νὰ
 γράφω διὰ νὰ μὴ μιαινῶ τὰ ὕψια σας . Ἡ δὲ ἁγία ἔλεγε πρὸς ἐκείναις ταῦτα .
 Ὅντες με εἶναι δεμειωμένος , καὶ σερωμένος εἰς τὸν δευσιότῳ ἰσὲν Χει-
 σὸν , τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον , οἱ δὲ λόγοισας εἶναι ἀνεμος . Ἡ ὕψισαις , καὶ
 ἀπειλαῖς σας ποτάμια ὕδατα . Τὰ ὅποια ἠμπορῆσι μὴ νὰ κτυπήσωμι εἰς
 τὸν σερρώτατον πῦργον τῆ νοός μου , ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆ δευσιότ-
 μου δίνον θέλωμι διασῆσαι ἐδὲ ποσῶς , καὶ ὅσον τὸν πολεμήσειτε διωκατό-
 τερα , πόσον τὸν ἐυείσκειτε εἰς τὴν ἀγάπῳ τῆ κτίσωμι σερρώτερον . Ταῦτα
 διἔλεγε ἡ ἁγία σακρυρῶσα , καὶ ἰκετεύουσα τὸν Θεὸν , νὰ τῆς δάσῃ χά-
 ριν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν δόξαι τῆ μαρτυρίου τογληγορήτερον . Μετὰ ἡμέρας λ .
 βλέπεσα ἡ φροντισία , ὅτι πῶς ὅσον ἐνεθέτα τὴν ἁγίαν . Τίσον τὴν ἔυρη-
 σκε σερωτέραν , καὶ ἀμετάτρεπτον . Ὑπῆλθον εἰς τὸν ἡγεμόνα , καὶ λέγειτου .
 Μὴ τὴν ἀλήθειαν ὀγληγορήτερα ἠμπορῆ τινὰς νὰ μαλαξῆ τὸν σίδηρον , καὶ
 τοὺς σκληρῆς λίθους , νὰ τοὺς κάμῃ μελακώτερος τῆ ἰδατος , παρὰ τὴν καρ-
 δίαν τῆς κόρης ταύτης νὰ μετατρέψῃ διὰ τὴν γνώμην της . Πειρασότῳ πα-
 ρὰ λ . ἡμέραις τὴν ἰδίδαχνα , καὶ τῆς ἔλεγα με ταῖς θυγατέραῖς με ἀφῆρα
 λόγια , καὶ ἄσιμα . Ὑπόσχωμαι , καὶ δωρεαῖς διὰ λόγους . Ἀπειλαῖς
 τιμωριῶν , καὶ πικροτάτα θανάτα . Ἀλλὰ εἰς μάτῳ ἐνοτιάσα μῶν . Ὅτι
 ἐνικήθη μῶν μάλλον , ἢ νὰ νικήσω μῶν . Λοιπὸν κάμῃ εἰτι βέλεισαι . Τότες
 ἰθυμάθη πείρασα ὁ τεισκατάρατος . καὶ πρὸς ἄσσει , νὰ τῆ τὴν φέρισι . καὶ
 τὴν ἐράτῳσι νὰ εἰπῆ τὸ γένος της , καὶ κατῆσασιν . Ἡ δὲ ἔπι πρὸς αὐτόν . Ἐγὼ
 εἶμαι γυνὴ ἐλευθέρα γηνημένη διὰ τοὺς ἐυχηνικώτερος ταύτης τῆς πόλεως ,
 καθὼς τὸ ἔξυρῳσιν ὅλοι ἐπῆτοι οἱ συμπολίται μου . καὶ ὁ ἡγεμῶν . Ἐὰν εἰ-
 σαι ἐλευθέρα καθὼς λέγεις , διατὶ ἔχεις πράξαις , καὶ τάξαις ὡσὰν νὰ ἦσιν
 δέλητινός ; καὶ ἡ Ἀγάθη . Ἐγὼ εἶμαι δέλη τῆ δευσιότῳ Χρῆστῆ , καὶ ὅχι ἄλ-
 λου . καὶ ὁ ἄρχων . Λοιπὸν ἀνῆσαι δέλη δὲν εἶσαι ἐλευθερος . Καὶ ἡ ἁγία . Ὅ-
 τίλειος δέλος τῆ δευσιότῳ Χρῆστῆ , εἶναι καθολικὰ ἐλευθερος , καὶ ἴτις ἵνα
 αὐδέν

αὐθιγῆς τῆ ἐαυτῆς, λέγεται φυσικὰ κύριος τῆ κόσμῳ πατὸς, καὶ μὲ τὸν τρόπον τῆτον εἶναι ἐλεύθερος διὰ ὅλα τὰ κτίσματα. Λέγειται δ' ἀρχῶν. Μὴ εἰκώμην πλέον εἰς λόγια ἀκαίρα. Ἡ ἑυσίασαι τοῖς θεοῖς, ἢ νὰ σὲ ἀφανίσω μὲ τιμωρίας σκληρόταται. καὶ ἡ ἀγία. Παρακαλῶ τὸν κύριον, νὰ γένῃς ὁμοιος τῆ θεούσῃ. Ἀὐτὰ τὰ λόγια ἱπαραξαι τὸν τύραννον φθισά, καὶ πρὸς ἀσσει τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀτζακί σσσι τῆς ἀγίας τὸ σῶμα. Νὰ μὴ το λμήση πλέον, νὰ ἐξυβρίση τὸν θεόν. Τέτη γηουμένη, λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ ἀγία. Θωμάζωις σὶνα ὡ ἡ γεμῶν ὅπῃ νομίζῃσαι φρόνιμος ἀνθρωπος, πῶς ἐδῆξις εἰς αὐτὸ πολλὴν ἀφροσύνην. Ἐγὼ σὲ ἐδεδηκα καλόν, καὶ τιμὴν, νὰ γένῃς ὁμοιος τῆ θεούσῃ, καὶ σὺ ἐκέλευσις ἀγῶσι, νὰ μὲ δέρισειν. Ἐάν εἶναι οἱ θεοῖς ἀκαλιπεροὶ διὰ λόγους ἀφοριπὶ νὰ μὲ ἐυχαρισῆς ὅπῃ ἐπιθυμῶ τὸ συμφέρον. Εἰ δὲ καὶ εἶναι χειρότεροι, αἰχρῆθητε τιτυφλωμενοι, καὶ ἐντραπείτε προσκυκῆτες τοῖς θεοῖς. Τότε ἐθυμῶθη ὁ τύραννος φθισά ὅπῃ, καὶ λέγειται. Πῶς το λμῆς ἀναίχρωτον γύναιον, καὶ λαλῆς τοιαῦτα ματατα, καὶ ἀφροῖεσται λόγια. Ἡ ἑυσίασαι τῆς θεούσῃ τὴν ὄραν ταυτῶν, ἢ νὰ λάβῃς διάφρα κολασῆρα. Καὶ ἡ ἀγία. Τὰς τιμωρίας, καὶ τὰ κολασῆρα, ἐγὼ ποσῶς δὲν ἐνοιαζομαι. Ὅτι ἀν μὲ βάλῃς εἰς θυρία ἀνήμερα, ἐυθὺς ὅπῃ ἀκῆσσει τὸ ὄνομα τῆ Χρῆς, γίνουται ταπεινὰ ὡς ἀρῆρα, καὶ ἡμερα. Ἐάν μὲ ρίψῃς εἰς τὴν φλόγα διὰ νὰ μὲ κάυῃς οἱ ἐράνιοι ἄγγελοι ἐρχουται νὰ ψυχρῶναι τῆς φλογὸς τὴν καῦσιν, καὶ δειμύτητα. Ἐάν μὲ δέρις, καὶ νὰ ἔσῃ χῆσις τὰς σάρκα με, καὶ εἴτι ἄλλῳ τιμωρία μὲ δῶσῃς, ἔχω βοηθόν τὸν δευότιον, ὅπῃ ὅλα τὰ σοιχεῖα τῆ ὑπακῆσι. καὶ μὲ τὸν λόγον τῆ ὅλας ἡ ἀσθῆναις θεραπεύονται. Δαιμόνια ἐκδιώκονται. Παράλυτοι σφύγγονται. Χωλοὶ φεπατῆσι. καὶ ἄλλα θαυμασὰ πράσια γίνονται, μὲ τὸν νεῦματῃ μόνον, καὶ θεῖα βέλησιν. Ἀὐτὸς γῆν μὲ θέλει ἐλύθῃσιν διὰ πᾶσας τὰς ἐπινοίας. Τότε πρὸς ἀσσει νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν ἕως αὔριον. Νὰ συλλογιῇ ποταπὴν βᾶσανον νὰ τῆς δῶσῃ. Πορδομένη δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, ἔχαρε τοσῶτον, ὅπῃ σὲ ἐφάινετο, καὶ εἰς τοὺς γάμους ὑπήχθη μὲ ἀγαλλιάμῃρον πρόσωπον. Τῇ ἐπαυριον ἐκᾶσεν ὁ Κωτιαρὸς εἰς τὸν θρόνον ὡς λύκος ἀνήμερος, καὶ τῆ ἐφῆρασι τὴν ἀγίαν, καὶ λέγειται. Ἰδὲ νὰ μὴ χάνωμῃ τὸν καθρόν, ἀρῆσε παρῶς τὸν Χρῆσόν, ἑ ἑυσίασαι τοῖς ἐιδῶλοις. Καὶ ἡ ἀγία. Ἡ ἔδρι, ὅτι ποτὲ δὲν θελω ἔλθῃ εἰς τὸ σῶμα ἀναιθῆσαι νὰ προσκυκῆσω τῆς δαιμονίας, ἀν μὲ ἐδῶσις τῆς χαλεπώτεραις τιμωρίας, ὅπῃ ποτὲ νὰ ἠκῆσθῃσαι, ἀλλὰ πάντα νὰ ὁμολογῶ τὸν θεόν με καρδίᾳ, καὶ σῶματι. Λοιπὸν, παῖδ δι, τιμᾶρα, ξέρις τὰς σάρκα με, παραδῶμι εἰς διαφόρες θανάτες, νὰ ἐγνωρίσῃς τὴν ἀλήθειαν. Τότε πρὸς ἀσσει νὰ τὴν ἐγδύσω ὁλόγυμνῶ νὰ δῶσῃ ὅπῃ σῶταις.

τὰς χεῖρας της, νὰ τὴν κρεμάσωμεν εἰς μίαν Κολόνα. Νὰ τὴν δέρωμεν μὲ βέλ-
 νδρα, καὶ νὰ φεικάσωμεν τὴν κεφαλὴν, καὶ χεῖρας, καὶ πόδας της. Τέτοιον δὲ
 ῥηθόμενον εἶπε πρὸς τὸν τύραννον ἡ ἀγία. Ἐσὺ θάρρεις πάσμε διδεις με-
 γάλῳ θλίψιν, καὶ ἐγὼ χαίρομαι εἰς ταῦτα τὰ παιδούθηκα. Ὡς ἂν ὅταν
 ἀπέτινας καλὰς ἀγγελίας, καὶ βλέπει ἕνα ἀκεῖβόν, καὶ ἠγαπημένον φίλον-
 τε, ὅπῃ εἶχε πολλὸν κερδὸν νὰ τὸν ἀπολάσῃ. καὶ καθὼς τὸν σίτον δὲ βάνεσιν
 εἰς τὴν ἀποθήκην, εἰς δὲ τὸν καθαρίσκει πρῶτον εἰς τὴν ἄλωνα, νὰ τὸν ξεχω-
 ρίσκῃ ἀπὸ τὸ ἄχυρον, ἔτω. Καὶ ἡ ψυχὴ μὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν
 δόξαν τῆς ἀπλοῦτης μακαριότητος, μετὰ Μαρτυρεῖ τὸν Στέφανον. Ἐὰν
 δὲν βασανίσῃς πρῶτον τὸ σῶμα μετὰ δεινὰ κολασήρια. Τότε προσάσει
 τὴν ὑπηρεσίαν ὁ δυσεβὴς νὰ ἀνασπασοῦμεν τὰ βυζιάτης μετὰ σίδηρον. καὶ εἰάν
 δὲν ἠμπορέσκῃς ἔσως, νὰ τὰ κόψωμεν μετὰ χαιραῖ. Ἐπαχὸν ἐν πολλὴν ὥ-
 ραν οἱ δῆμιον, καὶ τὰ ἐσρέφεται μετὰ πυράχαις. Ἀμὴ δὲν ἠμπορεῖσαι νὰ τὰ
 ναπαῶσσοι. Διατίῃσαι πολλὰ μικρά. Λοιπὸν κόπτοντες ταῖς μετὰ χαιραῖ
 ἐξίχισαι τοῖς τρόποις τὸ σῆθος της, ὅπῃ ἦτον λύπη μεγάλη νὰ τὴν βλέπῃ
 τινὰς. Ὅτι ἔτριχε τόσον αἷμα, ὅπῃ ἐκοκκίνησεν ὅλον τὸ ἴδαφος. Ταῦτα πᾶ-
 ρχσα ἡ ἀγία, εἶρεται πρὸς τὸν ἡγεμόνα τὸ πρόσωπον λέγασα. Ὁ δυσεβὴς
 καὶ ἄσπλαγχνος τύραννος, πῶς δὲν ἐντραπίς ἀναίχουτε, νὰ κόψῃς ἐκείνα τὰ
 μέλη, ὅπῃ τὰ ὅποια ἐλάμβανες τὴν τροφήν ὑπὸ τῆς μητρός σου εἰς τὴν βρεφού-
 τητα; Ἀμὴ ἐγὼ φεῖ τέτε ποσῶς δὲν ἐνοιόζουμαι. Ὅτι ἐχω τὸν δεωόπτη-
 με χεῖρ ἐν ἔστις δύνηται νὰ μὲ ἰατρεύσῃ. Ἐὰν ἔναι πρὸς τὸ συμφέρον με. Με-
 τὰ ταῦτα προσάσει ὁ τύραννος, νὰ τὴν ρίξωμεν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακὴν, χω-
 εἰς νὰ τῆς δώσωμεν τινὰ τροφήν, εἰμὴ μόνον ὀλίγον ψωμί, καὶ νερόν, ὅσον νὰ μὴν
 ἀποθάνῃ, διὰ νὰ τὴν τιμωροῖσιν χειρότερα. Ἐὐδοῦσα γὰρ εἶπε καὶ πρὸς φυλά-
 κας, νὰ προσέχῃσι μετὰ ἀσφάλεια. Νὰ μὴν ὑπαγῆτινὰς ἰατρός, νὰ τὴν δε-
 ραπίσῃ. Ἀλλὰ νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἔσως ἀνεπιμέλῳτον, νὰ βρωμέσῃ. Ὁ
 μὲν ἐν μαρὸς, καὶ ἄσπλαγχνος τύραννος ἐμελέτα κενὰ, καὶ μάτια. Ὁ δὲ
 πάνσοφος ἰατρός, καὶ βασιλεὺς πολυέσπλαγχος ἐφροντιστὴς τῆς ἰατρείας
 τῆς δούλης τε. Καθὼς ἡ ἀγία ἐκίπτο τοῖς τρόποις ἀπερριμ-
 μένη, καὶ πληγωμένη εἰς τὸ σκοτεινὸν δεσμοτήριον, τὴν ὥραν τῆς μεσοιουκτίας,
 ἦλθε φῶς ἄρρητον, καὶ ἐξάσιον. Τότε αἰ μὲν θύραι τῆς φυλακῆς ἀπὸ θεῶν
 ῥοπήν ἠνεώχθησαν. Οἱ δὲ φυλακῆς ἐφυγὰν ἐντρομοί. Τότε βλέπει ἡ ἀγία
 ἕνα ἱεραρεπὴν, καὶ σεβάσιον γέροντα. Ὅστις ἐκράτει σκεῦος τίς εἰς τὰς χεῖ-
 ρας τε, γεμάτον ἰατρικὰ βότανα Ἐμπρισθὲν τῆ ὅποιε ἠμποροῦντο ἕνα
 νέος ἀραῖς μετὰ μίαν λαμπάδα πελούφατον. Οἱ τινες ἦσαν ὁ ἅγιος Ἀπὸστολος
 Πέτρος, καὶ Ἄγγελος ὁ φύλαξ τῆς ψυχῆς της, ἀμὴ ἡ ἀγία δέντες ἐγνώρισεν.
 Τότες ἦλθον, ἔτις ἐκαλοῖ, συμπολιταὶ αὐτῆς, καὶ γνώριμι ἄνθρωποι συμ-

βεβλῆοντες τὴν νὰ φύγη δὲ νὰ μὴ θανατωθῇ ἄδικα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτοὺς
 ἀπεκρίνατο. Μὴ γένοιτο, νὰ φύγω τῷ Μαρτυρεῖν τὸν Στέφανον. Καὶ νὰ εἶμαι
 αἰτία νὰ παιδεύθῃσιν οἱ φύλακες. Τότε λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀπόστολος. Ἐ-
 πιταυτὲ ἦλθα θύγατερ, νὰ ἰατρεύσω τὰ πληγωμένα μέλη σου. Ἡ δὲ εἶπεν
 αὐτῷ. Τίς εἶσαι σύ, καὶ μεριμνᾷς δὲ τὴν ὑγίαιμ. Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἠθέλη-
 σα, νὰ κάμω τινὰ ἰατρικὴν σωματικὴν εἰς τὴν χρείαιμ. Λοιπὸν ἄφορετον
 εἶναι, νὰ τρώξω τώρα, ὅπῃ εὐερίσκομαι σιμᾶ εἰς τὸν θάνατον ἐκεῖνο, ὅπῃ δὲν
 ἔκαμα πώποτε. Λέγει τῆς ὁ ἅγιος. Μὴν ἐντρέπῃσαι θυγατέραμ. καὶ
 ἄφῃς με νὰ σε ἰατρεύσω. Ὅτι δὲ ὁσος εἶμαι τῷ δεσποτῷ Χεισῆ. καὶ διάγα-
 πλω του ἦλθα νὰ σε κάμω τὴν χεῖρ τούτου. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ δὲν
 ἔχω τινὰ αἰτία, ὅπῃ γὰ ἐντραπῶ ποσῶς ἄνθρωπον τῷ κόσμῳ, καὶ μάλις α
 ὑπὸ λόγου ὅπῃ εἶσαι γέροντας. καὶ αὐτὸν σάρκειμ εἶναι ὅσον ξεχισμέναιμ,
 ὅπου θαρρῶ, νὰ μὴ εἶναι τινὰς νὰ σκαιδαιλωθῇ εἰς τῷ λόγουμ. Διατὲ το
 κύριεμ, ἰχαιεῶσε πολλὰ εἰς τὴν καλοσύνην τούτου, ὅπῃ ἠθέλησες
 αὐτοφωαιρέτως νὰ μὲ κάμῃς χωρεῖς ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ εἶπῶ. Λέγει τῆς ὁ ἅγιος.
 Διατὲ γέν δὲν θέλεις νὰ σε ἰατρεύσω; Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Διατὲ ἔχω τὸν
 δεσποτῶμ Ἰησοῦν Χεισόν. Ὅστις κυβερνᾷ μὲ τὸ νῦμα του ὅλον τὸν κόσμον.
 καὶ μὲ τὸν λόγουμ θεραπεύει πᾶσαι νόσον, καὶ Μαλακίαι ἀνάτων. καὶ εἰάν
 εἶναι ἐν ἀρεσίτῃ, καὶ εἰς συμφέρονμ, ἡ θεραπεία τῷ ἐμῷ σώματι. Θέλει
 μὲ τὴν δώσει ἡ χεῖρτε μὲ λόγουμ μόνον ἢ νῦμα μικρότατον. Ταῦτα ἀπέ-
 πας ὁ ἅγιος, καὶ ὑπομῆλασας ὀλίγον εἶπεν αὐτῇ. Γίνωσκε θύγατερ, ὅτι
 ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, καὶ ἰδὲ ἐν θεραπείῃ τῆ χεῖρι τῷ Χεισῆ.
 καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν Ἀπόστολος τῷ κυρεῖ ἐγὼν ἄφαντος. Ἡ δὲ ἀγία εὐρί-
 θηκεν ὑγιῆς, καὶ ἀνακαμινόμενα ὅλα τὰ μέλητῃς, μήτε καὶν βραχύτατον λεί-
 ψανον τομῆς ἔχεσα. Τεπεπίσειε κατὰ γῆς. καὶ προσκύητε μετ' ὑχαιε-
 σίας πρὸς κύριον λέγουσα. Ἐυλογητῆς ὁ Θεός, καὶ πατὴρ τῷ κυριεμ Ἰη-
 σοῦ Χεισῆ, ὁ δὲ τῷ Ἀποστόλου Πέτρου θεραπεύσασμε τῆς μαςῆς, καὶ
 τὰ ὅπῃ λοιπα μέλη τῷ σώματι. Τῇ ἐπαύριον ἤφειρα τὴν ἀγία εἰς τὸ πα-
 λατιον, καὶ τῆς λέγει ὁ ἄρχων. Προσκύησε τοὺς θεοὺς μεθ' ἐσραμένη ἢ νὰ
 λάβῃς κολασθῆρα τῆς πρῶτερων δειμύτερα. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ὡ μᾶ-
 ται, καὶ φρενοληπῆ, πᾶς θέλεις ν' ἀπαρνηθῶ τὸν δεσποτῶμ, ὅπῃ μὲ ἐθε-
 ράψουσε πᾶς πληγῆς, καὶ νὰ προσκυνῶ τῆς λίθῃς; Καὶ ὁ ἄρχων. Τίς
 σε ἰατρεύσει; Ἡ δὲ εἶπεν. Ὁ δεσποτῆς Ἰησοῦς Χεισός ὁ ἡγῆς τῷ θεοῦ
 τῷ ζῶντος. Τὸν ὅποῖον πάντοτε θέλω ἐμολογᾶν διὰ σώματος ἐξ ὅλης μετῆς
 καρδίας Λέγει τῆς ὁ ἄρχων. Τώρα θέλω νὰ δοκιμάσω εἰάν δύνηται ὁ Χεισός
 νὰ σοῦ βοηθήσῃ. καὶ εἶπα προσάσει νὰ ἐτοιμάσωμ μὲ ἀλλῶ ἀνδρακίαν
 ἐκεῖ εἰς τὸ παλάτιον, καὶ ἀπάνω εἰς τὰ ἀναμένα κάρβουνα νὰ ρίψωμ κομά-

τια πίσσα, ἢ κεραμίδα ἢ σιδηρά τριβόλα, διαίανὰ καδίσωσιν εἰς τὰς σάρ-
 κιστις. Εἶτα τὴν ἐξιδυσαν, καὶ δένωντας τὰς χεῖρας, ἢ πίδακτις με σιδηραῖς
 ἀλυσαις τὴν ἔρριψαν εἰς ἐκείνης πύς φλογερὰς ἀνθρακας. Τότε δὴ πο-
 ῦται ἰδίδητο τοιαύτη σφοδρὸς πᾶσι βίσιμος τῆς ἐυλογημένης Ἀγάθης, ἢ ἐδί-
 το βοηθείας, πῶς ἐβοηθησεν ὅν μίσω τῆς φλογὸς δροσίως τοὺς παῖδας αὐ-
 τῆ. Καὶ γίνεται ἕνας σεισμός φοβρῶτατος ὅσον, ὅπῃ, ὅλοι ἰθαφρῖσαι, πᾶς
 ἔχεν ἀβελήσῃ ἢ χωραπυς. Διατί ἐχάλασαν οἱ κοί πολλοί, καὶ ἐφρόνισαν
 ἀχεφόρες ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα τῆ Κωνσταντῆ τὸ παλάτιον, ὅπῃ ἐπισε, καὶ
 ἰθαφρῖσαι δύο συμβεβηκε. Ἐδραμαν ἔν ὄλος ὁ λαὸς τῆ παρορμῆς ἀρ-
 ματωμένοι εἰς τὸ παλάτι, καὶ λέγουν. Δια τὰς πικρὰς τιμωρίας, ὅπῃ δι-
 δεῖς τῆς ἀγίας Ἀγάθης ὡ ἢ γεμῶν, κινδυνεύουσαν ὄλοινὰ χάσωμεν τὴν
 ζῶν, καὶ τὸ παράγαμας. καὶ ἠάφῃ κτενὺ κήλυ βασιανίζης πλείον, ἢ κείνο
 μῆρσι με ὄλον τὸν ὄκουσε. Τότε ἰφοβθῆκε τὴν ὄρμην τῆ λαοῦ καὶ ἰδηλία-
 σε τὸν σεισμὸν, καὶ προσάσεν νὰ τὴν ἐυγάλειν ὑπὸ τοὺς ἀνθρακας. Καὶ
 ἔπειτα μεσοκαμίειν νὰ τὴν ἀπορρίψω εἰς τὴν φρενὴν ἕως ἀλλήλων τὸς ἀ-
 ξιν. Ἐκεί γοῦν εἰς τὴν φυλακὴν ἐκλινε τὰ γόατα ἢ ἀγία, καὶ ἔκαμε τὴν πορ-
 σόχην τάντλη πρὸς τὸν δευτέρου. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ θεός μου, ὅπῃ με
 ἐπλασας ἐκ τῆ μη ὄτος εἰς τὸ εἶναι εἰς ἐπέτον τὸν κόσμον. Καὶ ἐφίλαξες τὸ
 σῶμα μου ἄφθορον, καὶ ἀμέτοχον πώσης σαρκικῆς ὑπολαυσίως, καὶ με
 ἰδωμάωσις νὰ νικήσω τὰς τιμωρίας τῆς ἀσβῶν τυράννω, καὶ ἐχάρισε-
 με τὴν δύναμιν τῆς ὑπομονῆς, δια τὴν πολλὴν ἐυσπλαχίαν σου. Δέομαι
 καὶ κτενὺ τὴν σὴν ἀγαθότητα, νὰ με δεχθῆς σημερον εἰς τὴν δεξασα.
 Δια ἄξιωθῶ νὰ ἰδῶ με τὰς ψυχικὰς ὀφθαλμῆς μου τὸ πρὸσωπένσου τὸ
 ἅγιον. Τελειωμένης τῆς ἐυχῆς ἐκοιμήθη. Καὶ ὑπῆρχε ἢ ἀγίατις ψυχὴ
 εἰς χεῖρας τῆ ἐπερανίου νυμφίτης, νὰ ἀλλάττει σὺν αὐτῇ εἰς ἐκείνῃ τὴν
 ἄρρητον ἐφροσύνην, καὶ δόξαν ἀίδιον. Ὡς ἤκουσαι γοῦν τὴν φήμην οἱ συμ-
 πολίταιτις, πῶς ἐκοιμήθη ἢ ἀγία, ἰδραμαν μετὰ δακρύων, καὶ ἐυλαβείας
 ἀπείρης εἰς τὴν φρενὴν. Καὶ λαβόντες τὸ ἅγιον ἐκείνο σῶμα, τῆ ἐβαλαν
 σμῦρναν, καὶ ἄλλα ἐυωδη ἀρώματα καὶ τυλιξαντες αὐτὸ εἰς μίαν καθαρὰν
 σιδήονα τὸ ἔθεσαν εἰς ἕνα κήρυμα μαρμαρίνον πορφυροῦν. Τὴν ὄραν δὲ ἐπέ-
 ἐνταφιάζει τὴν ἀγία, εἰσῆλθεν εἰς τὴν χύραν ἐκείνῃ ἕνας ὀρειότατος
 καὶ θωμάς ὁ νῖος ἀσραπτηφρος κρατῶνται εἰς τὰς χεῖρας του μίαν μαρ-
 μαρίνην πλάκα, ἐυπροσθεν τῆ ὁποῦ ὑπῆρχον ἕτεροι ἑκατὸν ἑξή-
 δύο δυο λευκοφόροι ὡσεὶ χιών, καὶ πολλὰ ὄρατοι. Οἱ ὁποῖοι φθάνο-
 τες εἰς τὸ παρὸν τῆς ἀγίας, ὁ πορσεῦς ἐκείνος τῆ ἄλλων, ἐβαλλεν ἀπάνω
 εἰς αὐτὸ τὸ μάρμαρον, ὅπῃ βεβασα. Ἐπειτα ἐγένηκεν ἀφαιτοί με τὴν συνο-
 διάτου ἅπασαι. Οὗτοι δὲ ἴσαι ἅγιοι ἄγγελοι. Ἐκίτος ὅπῃ ἐβάσα τὴν
 πλάκα

πλάκα ἦτον ὁ φύλαξ τῆς ψυχῆς τῆς Ἡσμε δὲ γεγραμμένα πάντα εἰς ἐκείνο τὸ μάρμαρον .

2) Νεὺ ὄσιος αὐτο προαίρετος τιμὴ ἐκ θεῶ, καὶ πατρίδος λύτρωσις . Ταῦ ὅποια δηλέσιν ὅτι ἡ ἀγία Ἀγάθη ἔχει τὸν νεν ὄσιον . καὶ ἀγιώτατον, αὐτὸ προαίρετον δὲ, ὅτι ἀφ' ἐαυτῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν εὐσέβειαν . Ἐδωκε πολλὴν τιμὴν τῷ θεῷ ὅτι τὴ μαρτυρίᾳ αὐτῆς . καὶ θελεῖ εἰσαι ἐλευθέρωσις τῆς πατρίδος τῆς ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν . Μαιδάνωντας δὲ ὁ καταπραμένος τύραννος, ὅτι ἐπόθειεν ἡ ἀγία Ἀγάθη, ἐκαβαλίσκουσε μετὰ τῆς στρατιῶτατου, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅτι νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τὰ σκεῆματῆς . Νὰ γέη πούτων ἐξουσιασῆς . καὶ κυριος Ἀλλά ὁ παλάθος θεὸς δὲ ἦτον ἀφῆκε, τὰ τελειώση τὸν πόσον τῆς φυλαργύρε γνώμησιν . Ἀλλ' ἔδωκετε τὴν ἀμοιβὴν τῆς τιμωριῶν, ὅτι ἔλαβε παρ' αὐτῆ ἡ εὐλογημένη Ἀγάθη . Περιῶντας λοιπὸν ἕνα ποταμὸν ὁ Κιωτιανὸς καβαλαρης ἐκ μέσῳ δύο στρατιωτῶν, ἐσυκώθησεν ἔρδει τὰ ἄλογα τῆς στρατιωτῶν ἐκείνων, καὶ (ὡ τὸ θάνατος) τὸ ἕνα ἔδωκεσιν ἀπὸ τὸ σῆθος τὸν Τύραννον μετὰ τὸ σῶματε, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν . καὶ τὸ ἄλλο ἐπληθῆσεν ἀπάνωτε, καὶ τὸν ἐκαταπάτησε τόσον, ὅτι ἔθανάτωσε . καὶ ἔπος ἐδὲ καμῆθῆ ἡ ἀγία Ἀγάθη . Τὸ δὲ παμμίαρον αὐτῆ λειψανοὶ ἐπῆρην ὀποταμῶς, καὶ δὲν ἡμπερίσασαν ποσῶς τὰ τὸ εὐρεσι, μετὰ ὅλον ὅτι τὸ ἐγυρθεσθαίκαίως Ἀμὴ θάρρῶν τὸν ἐπῆρῆ σύσασμον αὐθεντησιν ὁ Ἀντιχεισος εἰς τὴν κολασιν, ὅτι τὸν σέβειτον, ὅτι τὰ τὸν τιμωρᾶ αἰωνίως ψυχῆτε, καὶ σώματι .

Εὐεῖσεται ἕνα ὄρος εἰς τὴν ἀνωθεν ἡσοτῆς Σικελίας μακρὰν ἀπὸ τὴν αὐτὴν χώραν τὴ Παιορμειβ . μίλια . Τὰ ὅποια ὀνομάζουσιν Ἐτνα . Εἶναι φεῖσα μεγάλο, καὶ ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν ἕνα σῶμα, ἀπὸ τὸ ὅποια ἰυγένεσ μαῦρος καπνός, καὶ σία, καὶ πῦρ . Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος λέγει, πῶς εἶναι Καθολικὰ ἕνα σῶμα τὸ ἄδεν . Μετὰ τὴν πλοῦτὴν τῆς ἀγίας Ἀγάθης χρόνον ἕνα ἦνοιξεν ἐκείνο τὸ ὄρος, καὶ ἔρριψεν ἕξω πῦρ καυσικὸν ὡσὰν ποταμὸν, καὶ ἐρχόμενος πρὸς τὴν χώραν τὴ παύρμει ἐκατάκασι ἐῖτι, καὶ ἀνέφθανε, φυτὰ, καὶ ξύλα, καὶ πᾶσαν ἄλλιν ὑλίμ, ἐ μόνον δε, ἀλλὰ καὶ τὸ νερόν ἐκαχῆ ὡσὰν ἔλαιον . Οἱ γὲν ἀνθρώποι τῆς χώρας ἐτρόμαξαν ἀνδρεσι, καὶ γυναικῆς, χεισιανόιτε, καὶ ἑλλῆνεις . Καὶ φευγοῖτε τὴ πύρὸς ἐκείνῃ ὅλως ἐντρομοί, ἐδραμαν μετὰ πίσειως εἰς τὸν τάφον τῆς ἀγίας Ἀγάθης . Καὶ πῆρυσιν ἕνα βέλλο μετὰ ἕσπὸν, ὅτι ἔχασιν τὸ μνήματῆς σκεπασμένον . καὶ βάνωντας τὸ ἀπάνω εἰς ἕνα κοπάει, εὐγῆκαν ὅλοι Ἐκκλησιαστικοίτε, καὶ λαϊκοί με λιτανίαν, καὶ δῖσιν κατὰ τὴ παμφάγε ἐκείνῃ πύρὸς . Καὶ καθῶς ὑπήγασι πησῖον αὐτῆ, ὡ τὸ θάνατος, τὸ πῦρ ἐκείνο, ὅτι ἔκαμινε τὸ σῶμα ζῆμιαν προτίπρα, ἐλαβῆθῆ τὴν σκέπην ἐκείνῃ τῆς ἀγίας, ὡσὰν νὰ

ἔθελον ἔχειν αἰσθῆσιν. Καὶ γραφὴν εἰς τὰ ὀπίσω ἐκλίσθη εἰς τὸ λεγόμενον ἔρος, καὶ ἄπο τὴν ὥραν ἐκείνῳ, καὶ ᾤδε, δὴν εὐγῆκε πλέον νὰ κάμη τοιαύτῳ ζημίαν. Ἀπὸ τὴν θαυματουργίαν ταύτῃ εὐλαβηθῆσαν ἄτακτοι τὴν ἁγίαν φεραστότερον. Οὐ μόνον δὲ οἱ Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἑλλήνεις (ὅσοι εἰς αὐτὴν τὴν χώραν εὐερίσκουσαν) προσήλθασιν εἰς τὴν ἀληθινὴν πίσιν, καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὴν ἁγίαν, ζωοποιῶν Τριάδα Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα τὸν ἕνα Θεόν. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τὸς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος.

Ἀμήν.

Τῆ ἑργάτῃ,

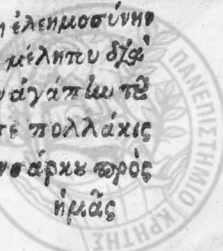
Φ Ε Υ Ρ Ο Υ Ξ Ρ Ι Ο Υ .

ἈΘΑΗΣΙΣ ΤΟΥ ἈΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ.

Ξ Πό πολλὰς ῥήσεις τῆς παλαιᾶς, καὶ νέας γραφῆς, ἵμπορῆν ἀπισθῆναι, πᾶς ἕνας καὶ βεβαιωθῆναι πόσον ἀφελᾶται ἔστι ἀγαπᾶν τὸν πλησίον κατὰ θεόν, καθὼς αὐτὸς ὁ ἐλεῆμων, καὶ πολυεύσα λαγχνος πολλάκις μᾶς παράγγειλε. Τὴν ὁποία ὅστις φύλαξει ἀνελλιπῶς, ἀσέχη θάρρος ὅτι ἐσώθηκε βέβαια. Ὅστις δὲ πάλιν νικηθῆναι ὑπὸ τῆς ἀθέου μνησικακίας, καὶ μὴ σύγχωρήσῃ τῷ ἀδελφῷ τοῦ πᾶσιμον, ἀσέχη ἔργη ὅτι ἐὰν δάσῃ ἐλεημοσύνην ὅλον τὸν πλῆτοιν, καὶ παραδώσῃ εἰς πῦρ, καὶ θεία ὅλα τὰ μέλητα δὲ τὴν εὐσέβειαν. καὶ ἄλλα κολασήρια μύρια ὑπομῖνη δὲ τὴν ἀγάπην τῆ χειρῶν, δὴν δέχεται ὁ ἀνεξίκακος τὸν μνησικάκον. καθὼς εἶπε πολλάκις ἑρὸς τῆς αὐτῆ μαθητίας. καὶ ἐξόχως τὴν ὑστερῶν ἡμέραι τῆς ἐνοσάρκως ἑρὸς ἡμᾶς

Ἐκλόγῃ

2) ἡμᾶς παρυσίεστυ λέγωντας. Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μα-
 3) θηταὶ ἐστὶ ἐὰν ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ὡς αὐτῶς, καὶ ὁ ἀγαπῶν, καὶ ἡγαπη-
 μένος Ἰωάννης μᾶς ᾠδακινᾷ καταπολλὰ εἰς τὴν ἀρετὴν αὐτὴν τὴν ἰσαγγε-
 λον, ταῦτα γράφωντας Ὅστις λέγει ὅτι ἀγαπᾷ τὸν θεόν, καὶ μισᾷ τὸ ἀδελ-
 φόντε, ψεύδεται. καὶ ὁ θεασάμενος Παῦλος παλιν ἐγκωμιάζει ταυτῶν τὴν ἀ-
 ρετὴν τῆς ἀγάπης, καὶ ἐυφημίζει τῶν καὶ τὴν φορτικῶν λόγων αἰσῶν ἄλλαις ὁλαῖς,
 λέγωντας ὅτι αὐτὴ εἶναι τέλος τῶν ἐντολῶν, καὶ τὸ νόμιμον τὸ πλήρωμα. Καὶ ἡ
 ταχυτέρα ὁδὸς νὰ υπάγη πᾶς ἕνας δι' οὐτῆς ἐν ευκολία εἰς τὸν Παράδεισον.
 Ἀλλὰ ἀφίνοντες τὰς δευτέρας ρήσεις τῶν Ἀποστόλων, καὶ διδάσκωντας,
 ἄς ἀναφέρω μόνον τὴν ἀξιόπιστον ᾠδαβολὴν, ὅπερ λέγει ὁ δευτέρως εἰς τὰ κ.
 κεφ. τῆ Ματθαίικ. Διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὅπερ ἐχρᾶσε τὴ βασιλείας
 μύερα τάλαιτα. καὶ δὲν ἔχωντας νὰ πληρώσῃ ἐπέσειν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ
 ζητῶντας ὀλίγον καιρὸν διωρεῖαν νὰ δώσῃ τὸ δαίειον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἰδὼν
 τὴν ἀπορείαν αὐτῆ, τὸν ἐλυπήθη. καὶ ἀσπλαγχνισθεὶς ἐπ' αὐτὸν τὴ ἀφῆκεν ὅλον
 τὸ δαίειον. Ἐκείνος δὲ ὡς ἀγνώμων, καὶ ἀσπλαγχνισθεὶς ἐξελθὼν ἐκ τῆ παλα-
 τῆς ἔκρυεν ἕνα σὺνδελον, ὅπερ τὴ ἐχρᾶσε μόνον ἕκατὸν δὲκάερα. καὶ τὸν ἐσνο-
 χώρησε πόσον βάνωντάστον εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπερ δέντον ἀφῆκεν ἕως ἔπιπλήρω-
 σε τὸ χρέεστυ. Ταῦτα ἀκῆσας ὁ βασιλεὺς, ἐπὶ ὀργῆς, καὶ ἠφῆραι τὸν ἄνω-
 θεν. καὶ λέγειτε. Δὲλε πονηρῆ, ἐγώ σε ἐχρᾶσα πόσον χρέος. καὶ σὺ δὲν ἰ-
 σπλαγχνισθεὶς τὸν σὺνδελόντε ἀχρᾶσε. Καθὼς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα. Καὶ
 ἔτις ὀργισθεὶς εἰς αὐτὸν, τὸν ἐᾶδρα δώσει τοῖς βασιανῶν. Ἐὼς ἔπιπλήρω-
 σεν ὅλον τὸ χρέεστυ. Αὐτὴν τὴν θαυμάσιον, καὶ ἀληθεῶς τῶν ᾠδαβολὴν
 μᾶς ἔπειν ὁ δευτέρως. Διὰ νὰ φοβηθῆ μὴ νὰ συχωρῶ μὴ ὅσος μᾶς πᾶσι-
 σκεν ἐξ ὅλης καρδίας μας. Διὰ νὰ μὴ πάθω μὴ τὰ ὅμοια. Ὡς ἐκείνος δι-
 καίως ὁ ἄδικος, καὶ ἀσπλαγχνὸς πέπονθε. Καθὼς ὁ δευτέρως μόνοςτε ἐξήγη-
 σε τὴν παραβολὴν λέγωντας. Οὕτω ἔοπατήρμε ὁ ἐράνιος θέλει κάμει εἰς
 ἰσᾶς τοῦ ὁμοιον. Ἐὰν δὲν συχωρήσῃ πᾶς ἕνας σᾶς ἐξ ὅλης καρδίας τὴ ἀδελ-
 φῆτε τὸ πᾶσιμον. Λοιπὸν τί ἄλλην μαρτυρίαν θέλετε ἀξιόπιστότερον ἄνθρω-
 ποι; Ἀλλὰ δευτέρως βεβαιοτέρα τῆς ἀληθείας ταύτης ἔδοξε εἶναι ἀκῆσατε ὅσοι
 εἴσε μνησικάκοι. καὶ δὲν συχωρᾶτε ὅσος σᾶς ἐπᾶσαι. Ἐὰν φοβερὸν, καὶ ἀξιό-
 πιστον ὑπόδειγμα, ὅπερ γράφῃ ὁ Μεταφραστὴς Συμειών. Νὰ τρομάξετε ἅπαν-
 τες, καὶ νὰ κλάσῃ τᾶσα καρδία, σκληρά. Νὰ σωτηρεθῆ ὑπὸ τὸν φόβον. καὶ
 νὰ συχωρήσῃ πᾶς ἕνας τὴ ἐχθρῆτυ. Ἐὰν τὴ ἐκάμε τὰ μεγαλιτέρα κακά
 ἐζημίας ὅλας, ὅπερ εἰς τὸν κοσμον ἠκάθησαι. Προσέχετε ἐν ἐκείνω εἰς τὴ
 φοβερὰν ταυτῶν διήγησιν. Τὴν ὅποιαν ὁ ἄνωθεν ὁσῶς ἐγραφε ἔτις λέγωνταί.

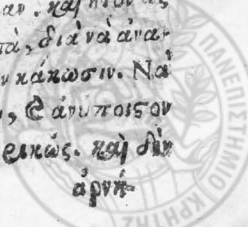
Αλλο δὲν εἶναι καλῆτερον, καὶ μακαριώτερον ὡς τὴν καὶ θεὸν ἀγαπῶν. Ὁ
 μοίως πάλιν καὶ τὸ μῖσος εἶναι ὑπὸ ὅλα τὰ κακά χειρότερον, καὶ ὅλα
 θεῶν-

θελώπρον. Ὅτι τοσῦτον ὀρέγεται ὁ παρτελεύμων θεός, τῆ ἀρετῆν αὐτῶν, ὅπῃ τὴν ἐτίμησεν μὲ τὴν φρονησομένη αὐτῆ, καὶ ἠθέλησεν ἀνομαζέται δὲ τὴν ἀγάπῃ αὐτῆς ἀγάπη. Καθὼς ἔπειν ὁ ἀγαπῶν, καὶ ἀγαπώμενος μαθητής. Ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει. καὶ ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ. Τὸ δὲ μῖσος πάλιν ὀρέγεται τόσον ὁ ποιητὴς. καὶ ὁ πῶς ἀπὸ τοῦ δὲ βολος, ὅπῃ ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν, καὶ καλεῖται ἀνδροποκτόνος, καὶ μισόκαλος. Περὶ τέτων τῶν δύο ἐναντιῶν, ἔχουσι πολλὰς ἐνεργείας, καὶ διηγήματα τῆς παλαιᾶς, καὶ νέας γραφῆς. Ἀπὸ τῶν ὁποῖα νὰ γραφώμεν ἕνα καμινόν, καὶ θαυμασιώτατον ὑποφύγμα δύο τινῶν, ὅπῃ ἔχασιν μῖσος ἀλλήλους. Ἐπειτα ὁ μὲν Σαπερικός μὲ ὄλον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, καὶ τὰ Μαρτυρία, ὅπῃ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τυράννης δὲ τὴν πίσιν (ἐπειδὴ δὲν ἀφῆκε τὸ μῖσος, νὰ συγχαρήσῃ τῆ ἀδελφῆ) ἔξεπισι τῆς ἀξίας τῆς Μαρτυρίας ὁ ἀλιτήριος. καὶ ἐξήμιώθη τὸν σέφαλον τῆς ἀδελφείας. Ὁ δὲ συμπαθὴς, καὶ τῆς νίκης ὄπαξίως ἐπάνυμος, καὶ τροπαιοφόρος Νικηφόρος, διατί ἐπίδη τὴν ἀγάπῃ. καὶ ἐξήτα ἐκ καρδίας αὐτῆ τὴν διαλλαγὴν, ἰξιώθη παραδόξως τῆς Μαρτυρίας ὁ πάνσοφος. καὶ ἔλαβε χωρὶς κόπων, καὶ πόνων τὸν σέφαλον. Προσέχει τὴν ὠ ἀπροαταί. καὶ φυλαγισθε ὅσοι εἰς ἐμνησίκακοι. Νὰ μὴ πάθητε ὁμοίαν παρὰ θεῶ ἐγκατάλιψιν, ὡς ὁ ἄνωθεν ἄφρων Σαπερικός.

Ο ἄλλος ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀντιωχίαν. Ἱερεὺς τῆς ἀξίας. καὶ εἶχε μεγάλῃ φιλίας μὲ ἕνα κοσμικὸν ὄνομαζόμενον Νικηφόρον. Ὅστις δὲν εἶχε ἀξίαν τι νὰ Ἐκκλησιαστικὴν, ἀλλὰ ἦτον πάντων τῶν ἱερίων ἐναρτετοτερος. Τοσαύτῃ ἐν φιλίαν εἶχον μὲ τὸν Σαπερικόν, ὅπῃ σὲ ἐφαίνετο πῶς ὁ ἕνας ἐξῆ εἰς τὴν ψυχὴν τῆ ἑτέρου, καὶ ἔθετε πατεῖ μὲ τῆς πόδας ἐκείνου, καὶ ἰσωτυχευε μὲ τὸ σῶμα. καὶ ἀπῶς ἐπιεῖν εἶχασιν ἀμφότεροι μίαν βελήν, καὶ γνώμην, καὶ θέλησιν. Ἀλλ' ὁ φθονερὸς ὄφιν μὴ ὑποφέρωντας, νὰ βλέπῃ τοιαύτῃ ὁμοιοίαι, βασκαίνων τὸ ἀγαθὸν ὁ μισόκαλος. Ἐβαλλεν ἀνάμισον αὐτῶν τόσον σκαυτάλοι, ὅσῃν ἀγάπῃ εἶχασιν ὑπέρτερον. καὶ τοιετοτρόπως ἕνας τὸν ἄλλον ἐμίσησεν, ὅπῃ δὲν ἐδύνητο νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ ἀνεγύριζεν ἀπὸ τὸν δρόμον, νὰ μὴν ὑπατήσῃσι. Διατί ἡ μεγάλη φιλία, τρέπεται κατὰ τὸν κοινὸν λόγον εἰς ἔχθραν, καὶ μῖσος ἄπειρον. Καθὼς καὶ εἰς ἐπούτους σὺββικε. Πλὴν ὁ ἀγαθὸς Νικηφόρος ὡς φησὶ, ἐπεικὴς, καὶ μέτερος ἐγνωέσας, ὅτι ὁ δαίμων ἦτον τῆς ἐχθρας τὸ αἴτιον, ἐσπέδαξε σφάλιν, νὰ γένη ἀνάμισοντες διαλλαγή, διὰ νὰ μὴ παροξύνεται ὁ φιλαίθρωπος. Ὅμως αὐτὸς δὲν ἐτόλμα νὰ παρήσῃσῃ ὑπὲρ Σαπερικόν, ἠξέυρωντας τὴν πολλὴν ἐκείνου σκληρότητα. Ἀλλὰ ἔβατε μεσίτας, νὰ τὸν παρακαλέσωσι εἰς τὸ πο μὲ λογία ἡμερα. Οἵτινες ἐπάγησαν πολλά. καὶ τῆ εἶπασιν ὅσα δύνουται, νὰ τα πῇ, ὡς ἕνα μίαν ψυχὴν ὀργίλον, καὶ ὑδρήφαρον. καὶ μὲ τόσους λόγους, καὶ ὑπο-

δείγματα ἰδοκίμασαι, νὰ καταφραίνεσι τὸν θυμόν τε. Ὅπῃ ἐάν ἦτον λί-
 θος ἐκ φύσεως, γίνετο μαλακώτερος. Ἡ δὲ σκληρότερα τούτου καρδία, καὶ
 αἰαπείνωτος, δὲν ἐμεταμελήθη ποσῶς, νὰ τραπῇ πρὸς συμπάθειαν. Δὲν ἐν-
 θυμήθη τὴν ὑποτέραν φιλίαν ὁ ἄσπλαγχνος, ἔτε τὴν ἐντολὴν τῆ δευτέρου ὁ
 αἰσωδέητος. Μάλιστα ὅπῃ ἦτον θυτῆς, καὶ μαθητῆς τῆ εἰρηνικῆ, καὶ φρασ-
 τήτου Χριστοῦ. Ὅπῃ ἔγινε θυσία, καὶ σφάγιον διαγάπωμας. καὶ πάλιν
 δὲν ἐνόησε τὸ συμφέρον του ὁ σαφρὸς τῇ κλήσει, καὶ τῷ ὀνόματι, νὰ συγχα-
 ρῆσιν τῷ πλάισαντι. Καὶ καθ' ἑκάστω ἀνεγίνωσκον μὲν τὰ εὐαγγελικὰ λό-
 33 για. Ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα, ἀφῆθησεται, καὶ ὑ-
 33 μῖν ὁμοίως. καὶ ἐὰν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τῆ θυσιαστικῆς.
 καὶ ἐκπῆ ἐνθυμηθῆς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τίποτα σκάνδαλον μὲ τῆ λόγε-
 σε. Ὅπῃ ἔγινε ἀγάπη. καὶ τότε προσφέρει τὰ δῶρα τῷ δῶρόν σου.
 Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια ἀνεγίνωσκον τῷ λαῷ καθ' ἑκάστω ὡς ἱερεὺς ὁ ἀνιέ-
 ρος μὲ τὸ σῶμα. καὶ μὲ τὴν καρδίαν, καὶ ψυχὴν ἐφάνετο παρήκοος ὁ ἀσύνετος.
 καὶ δὲν ἤθελε νὰ συγχαρῆσιν τῆ φίλκευ. Μάλιστα ὅπῃ δὲν ἦτον τῆ Νι-
 33 κηφόρου τῷ πλάισμον. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ Σαφρῶντος ἦτον ὅλας τῆ σκάνδα-
 33 λε τὸ αἴτιον. Ὁ δευτέρως λέγει. Ἐὰν ἀγαπᾷτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς,
 33 ποία ὑμῖν χάρις ἐστίν. Οὐχί, ἢ οἱ ἐθνικοί, ἢ τὴν λαῶν τῆ ποικίλων; Ἐ-
 θνικῶν ἐν, καὶ τὴν λαῶν ὁ μύσης καὶ μυσαγωγός. ἢ τῆν μεγάλην, ἢ θεοκτῆ-
 τῆ Χριστοῦ μυστικῶν δῆλονος, ἀδελιώτερος. Ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἀγαπῶντας
 33 ἐμίσει. καὶ ἀκένοντας τὸν Δαβὶδ, νὰ λέγη. Μετὰ τῆν μισέτητον εἰρήνην
 ἡμῶν εἰρηνικός. Αὐτὸς τὸ ἐναίτιον ἔτελει ὁ ἀσπυνοδός. Καὶ μὲ τῆν φιλέτητον
 εἰρήνην ἦτον ὀργίλος, σασώδης, καὶ μάχμος. Ἐφῆτετε ἐὰν ἦθελεν ἰδοῖν
 τὸν φίλον, νὰ πλάισῃ, νὰ τὸν διορθώσῃ αὐτὸς μὲ φρασίτητα. Νὰ θεραπεύσῃ ὡς
 ἱερεὺς τῆ σκάνδαλε τὴν φράσασιν πρὸς τῆ νὰ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος. Ὁ καλός
 ἐν, καὶ ποθενὸς Νικηφόρος (ὅστις ἐ μόνον τὴν ἐπ' αὐτίμιαν εἶχεν, ἀλλὰ μάλι-
 σα ἐπῆρε, καὶ τὴν νίκην κατὰ ἀλήθειαν, καὶ ἐφάνη ἀξιώτερος τῆ ὀνόματε)
 δὲν ἀπυγορῶσε τὴν καταλλαγὴν. Δὲν ἀμέλησε. Δὲν ἐκπῆθη ἀπὸ τὰς ὁρμάς
 τῆς φύσεως. Ἡ ὁποία βιάζει, νὰ μισᾷ πᾶς τις τὸν μισῶντα, καὶ νὰ νομιζῇ
 τὸν ἐχθρόν τε πολέμιον. Ὅτι ἡ τήρησις τῆ ἐντολῶν τῆ Χριστοῦ, ἐπαι δευ-
 τῆρα τῆς ἀγάπης τῆς φύσεως. Ἀλλὰ ἔχωντας πόθον νὰ θεραπεύσῃ τῆ
 φίλκευ τὴν ψυχὴν, καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν ὑποτέραν ἀγάπην τε, καὶ ὁμο-
 νοια, ἠθέλησε νὰ δώσῃ, καὶ τὴν ζωὴν ἔχει τὸν πασιόντα. Ἐφῆτετε ἐν δίο-
 τρον, καὶ τῆτον μισήτας. Γινώσκωντας ὅτι καὶ αὐτοὶ δὲν θέλουσι ζημιωθῆναι
 τὸν μισθὸν τῆ κόπουτες. καὶ ἐκπῆνος ἴσως θέλει σώσει τὸν φίλον τε. Οἱ δὲ
 ἀπελθόντες, καὶ ἰκανῶς τὸν Σαφρῶντος νὰ δεπῆσαι τις, ἔμεινε ὁ αὐτός, καὶ
 φρὸς τὰ ὅλα τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς ἀλόγου ματίας ἔλας κρυψόδωτος. Τόπος ὁ

ταπεινόφρων Νικηφόρος, καὶ ἀμνησίκακος, βλέπων ὅτι μὲ τὸς μεσίτας δὴν ἐκατέρωθεν τίποτας, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, καὶ μόνος του, νὰ τὸν προσκυνώσῃ. Μήπως καὶ ἀπαλύνῃ ἡ καρδιά του, ὅταν ἴδῃ τὴ φίλον τὴν ὄψιν, νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν προτέραν ἀγάπην. Νὰ κλῖνῃ εἰς τὴ σπλαγχνος ὁ ἀσπλαγχνος. Νὰ γένη πάλιν ἡδίστης, ἢ ποθεινότερα ἢ προτέρα φιλιότης. Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἥλιος μετὰ τὴν νύκτα γλυκύτερος φαίνεται. Οἰμοίως, ἢ μετὰ τὸν χειμῶνα ἡ ἀνοιξίς. Εὐερίσκωντας ἐν χαρὸν ἀρμόδιον κατὰ τὸν σκοπόν τε, ἀπὸ ἡθέρης ἡσύχας, καὶ πίπτει εἰς τὸς πόδας αὐτῆ με πολλὴν ταπεινώσιν, λέγωντας. Συγχώρησον μοι διὰ τὸν κύριον εἰς ὅσα σὲ ἔπαισα, ἢ ἐλύπησα. Ἀλλὰ ἐδὲ τότε τὸν ἐσυμπόνισεν ἡ ἀμειλίκτης ἐκείνη ψυχή. Οὐδὲ ἐκλινεν ὁ ἀσυμπαθὴς, καὶ ἐμπαθὴς εἰς συμπάθειαν. Οὔτε καὶ λόγον μικρὸς πρὸς τὸ φίλον ἐσύντηχεν. Οὐδὲ μὲ βλέμμα ποσῶς τὸν ἐκίταξεν. Ἀλλ' ἐσρέφθη ὀπίσω τὸ πρόσωπον. Ἀναμεταξὶν ὅπῃ ἦτον εἰς τόσον μίσος παράλογον ὁ Σαπείκιος, ὄξῃ-ψε πάλιν ὁ διωγμὸς καὶ Χρειασιῶν, καθίζωντας εἰς τὸν θρόνον τῆ Βασιλείας ὁ παραβάτης Γελανός, καὶ Γάλλος ὁ ἀδελφότερος. Οἵτινες ἐσεύχοντο εἰς ὅλας τὸς ἀρχοντας γραμματα. Νὰ παιδεύσωσιν αὐτοὺς τὸς πιστὸς μετὰ διάφορα κολασήματα καὶ ὅσοι δὲν προσκυνώσωσιν τὰ ἔδωλα, νὰ τοὺς δίδουν σκληρὸν, καὶ πικρότατον θάνατον. Τὸ τοῦ δόγμα ἐφθασεν, καὶ ἦεν τὴν πόλιν ὅπῃ ἐκατοῖκα ὁ Νικηφόρος, καὶ ὁ Σαπείκιος. Ὅστις ἦτον διὰ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης ἐπισημώτερος. Τὸν ὅποιον ἕως ἀρπαξίμοι ὑπερέταται τῆ ἡγεμονίας, καὶ τὸν ἠφειραν ἐμπροσθεν αὐτῆ εἰς ἔξιστασιν. Ἐρωτηθεὶς ἐν τὸ σέβας, τὴν ταξιν τὴν κλῆσιν, καὶ τὰ λοιπὰ, ἀπεκρίνατο. Τὸ ὄνομα μου εἶναι Σαπείκιος. Εἰς δὲ τὸ σέβας ἔμαι Χρειασιῶς, καὶ ἠρῆς τὸ ἀξίωμα. Ὁ γοῦν ἡγεμὼν διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ φοβηθῇ τῆ ἀνέγνωσε τὰ βασιλικά φρονήματα. Νὰ ἀκούσῃ τὰς ἀπειλάς, καὶ φοβεραιοὺς, ὅπῃ ἰδὲ λαμβανόν. Οἱ δὲ Σαπείκιος χωρὶς δευλίαν τινὰ ἀπεκρίνατο. Ἡμεῖς ὡ ἡγεμὼν, εἰμεσθεν καλῶς διδασκόμενοι, ὅπο τὰς θείας γραφάς, τὰς ἀληθείας, ἀξιοπίστους, καὶ προσκυνοῦμεν ἕνα θεὸν τῆ εὐσεία, τεισὶ φρονήτοις ἀδιακρίτως μετὰ ζῶμενον. Τὸν ὅποιον μόνον ἐμολογούμεν, καὶ ἐγνωρίζομεν ποιητὴν ὅρα τῶν πάντων, καὶ νοκμένων. Οἱ δὲ θεοὶ ἑσῶς τῶν ἐλλήνων εἰσὶ μύθοι ὄντες, καὶ καταγέλασμα. Ἐπειδὴ εἶναι ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀρῆς πλάσματα. Ταῦτα ἀκόσας ὁ δῖος καὶ καὶ ἀπογνοὺς πάσης ἐλπίδος, ἀρχισε νὰ τὸν παιδεύῃ, καὶ πρῶτον μὲν τὸν ἔβαλεν εἰς ἕνα χαλεπὸν, καὶ φοβερὸν ὄργανον, ὅπῃ τὸ ἔκραζεν κοχλίαν, καὶ ἦτον ὡς μάγανος, ἡ γυνὴ Γαλιάρχα. Εἰς τὴν ὅποιαν τὸν ἐσεύχοντο δευατὰ, διὰ νὰ ἀναλωθῇ τὸ σῶμα, καὶ νὰ διαπανθῇ ὁλόκληρα διὰ τὴν δεινὴν αὐτὴν κάκωσιν. Νὰ δάση πικρότατον θάνατον. Εἰς ταύτην ἐν τὴν δυσφοροτάτην, ἢ ἀνυπόστονον βάσανον, ἐκαμει ὄρα πολλὴν ὁ Σαπείκιος, ὑπομένων καρτερικῶς, καὶ δὴν ἀρῆ-

ἀρνήθη ποσῶς τὴν εὐσέβειαν, πειθόμενος τῷ δαιμονικῷ ἑρωσῶντος, ἰδὼν οὖν ὁ διώκτης, πῶς ὑπέμεινε μὲ καρτερίαν θαυμάσιον τὴν φρενὴν αὐτὴν βάσανον. καὶ μὴ ἔχων πλέον ἐλπίδα, νὰ τὸν νικήσῃ, ἔδωκε κατ' αὐτῆ το αὐτῆ δόξασιν. Τὸν Σαθηρικίον τὸν ἱερέα τῆς Χερσιανῶν (ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησεν νὰ ἀπαρνηθῆ τὴν ματαιὰν ἐκείνου λατρείαν. Οὔτε ἐναταδιχθῆ, νὰ προσκυμῆσθαι τοὺς ἀθανάτους θεοὺς. Ἀλλὰ ἰφάνη παρήκοος τῆς Βασιλικῶν ἑρωσῶντος) ἑρωσῶντος νὰ ἀπεικιφαλῆσῃ μὲ τὸ ξίφος, ὡς ἀπειθήσεται. Οὕτως οὖν ἐπῆραν οἱ δῆμιοι. Τὸν Σαθηρικίον, νὰ τὸν ὑπάγουσι εἰς θάνατον. Οἱ δὲ Νικηφόρος ἡ μεγάλη διὰ Χερσὸν ψυχὴ, καὶ ὄντως Φιλόσοφος, ταῦτα γινώσκοντας, ἔχει μὲν ἄλλω μὲν λίτῳ, καὶ φροντίδα διὰ τὸν φίλον του, νὰ γένη ἀνάμεσον τοὺς ἀλλαγῆ. Ὅπως ἐκείνῃ μὲν ἡ θυρία γένη καὶ κρείω ὑπὸς δεκτοῦ, τελειῶσας τὸν ἀγῶνα καλῶς διὰ τὴν εὐσέβειαν. Οὗτος δὲ νὰ πληρώσῃ τὸ δαιμονικὸν ἑρωσῶντος, ὅπῃ προτιμᾷ τὴν καταλλαγὴν τῷ ἀδελφοῦ, ὑπὲρ πᾶσαν θυσίαν, καὶ ὀλοκάρπωσιν. Νομίζοντας οὖν ὅτι δὲν ἠθέλησεν ἀρνηθῆ τὴν ἀλλαγῆν ὁ Σαθηρικίος τὴν ἄραν ἐκείνου, ὅπου ἔπρεχε νὰ λάβῃ διὰ τὴν ἀγάπῃν τῷ κρείου τὸν θάνατον. Καταφρονήσας πᾶσαν προσθήβειαν τῆς σαρκός, καὶ μόνον ταῖαιῶν ἰασοχαζόμενος. Προσρέχει μὲ ὑλαβείας, καὶ πίπτει εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ, δρόμους, καὶ ἰκτιπύων αὐτὸν θερμότατα λέγωντας. Εἰ θυμῆσου τὴν προτίβειαν φιλίας. Καὶ ἀγάπῃν, ὅπῃ ἀλλήλων μας ἔχαμῃ, καὶ ἔλεγα μὲν ὅτι νὰ μὴ ἔξωχρῆσῃ μὲν πᾶποτε. Ἀλλὰ νὰ εἴμεθῃ ἐνωμένοι διάγῃς, καὶ μετὰ θάνατον. Μὴν ἀφήσῃς τὸ φίλον σου ἀσυχαρῆτον, νὰ μισήσῃς ἀπὸ λόγῃν ἀκατάλλακτος, καὶ ὑσερβῆς τῆς αἰωνίης μακαριότητος. Βάλθε εἰς τὸν ἰουῖν πᾶς ἔσαι τῷ δειπτότου Χερσὸν λειτουργός. Τοῦ ὁποίου γίνεσαι σήμερον κοινωνός διὰ τῷ Μαρτυρίῃ, τῆς παθημάτων, καὶ τῆς νεκρώσεως. Καὶ μὴν ὑπάγῃς πρὸς αὐτὸν ἄσπονδος, καὶ ἄσπλαγχνος. Διὰ νὰ μὴν ἀπολέσῃς τοὺς κόπους σου. Αὐτὰ καὶ ἕτερα ὅμοια ἐλεγχῇ ὁ αἰμῆς. Μετὰ δακρύων τῷ φίλου δέομενος, νὰ τῷ δώσῃ τὴν ὀφειλομένην συχαρῆσιν. Ἐκείνος δὲ εἰς ἄσπλαγχνος καὶ ἀνήμερος, καὶ αὐτῆ τῆς θνητῶν ἀνοσιπρόστο, καὶ ἀγριώτερος. Οὔτε καὶ ἐσραφῆ, νὰ ἰδῆ τὸν ἡγαπημένον του. Ὅπῃ ἐκίπτετο εἰς τοὺς πόδας του κλαίωντας. Ἀλλὰ φράσσωντας μὲ τὸν κερὸν τῆς μνησικακίας τὰ ὄψατου, ὑπῆρχε τὸν δράμοι του σπουδαίτερος. Ὅθεν βλέπων αὐτὸν ὁ Νικηφόρος χροῖς κρασί μὲθυσμένον, καὶ σὺν τεύμα ταλαιπωρίας χροῖς μὲν, ἀδύρετο πειρασώτερον, φοβούμενος μὴ ἀπομείῃ, αὐτὸς μὲν ἀπὸ τὸν ἱερέα, καὶ φίλου του ἀσυχαρῆς. Ἐκείνος δὲ πάλιν ἀποτύχῃ τῆς σφάταιν τῷ μαρτυρίου, καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητος. καὶ ὡρῆσθε εἰς τὸ φοβερὸν βῆμα τῆς κρείς

είου ἀμφοτέροι. Νὰ δώσωμιν ἄπολογία διὰ τοιαύτων ἔχθραν παράλογον·
 Λοιπὸν ἔδραμε πάλιν παρέκει, καὶ προὔπαιτ' αὐτὸν Σαπείκιον. Λέγων
 πρὸς αὐτὸν τὰ αὐτὰ, καὶ ἕτερα πλείονα. Οὐ μόνον ἀπλῶς μετὸ σῶμα, καὶ
 ἀλλὰ καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς μετὰ χρίματα ἐλεινά, καὶ χρίσιν διακρυῶν ἀμέτρον, καὶ
 τὴ ἐξ ἴστα συγχώρησιν. Ὁ δὲ ὡς κωφός, καὶ νεκρός, ἢ ὡς λίθιός ἐμενεν ὁ αὐ-
 τός, ὡς πομπρότερον. Μήτε τὰς φωνὰς τῆ φίλπτου ἐνωτιζόμενος. Οὔτε τοσαύ-
 τῶν ταπεινώσειν σπλαγχνιζόμενος. Εἰς τοσον ὅπου καὶ αὐτοὶ οἱ δημίοι ἐβαρέ-
 θησαν βλέποντες τὸν Νικηφόρον, γὰρ ζητᾷ μετὸ σῶμα εὐλάβειαν εὐλογίας
 διὰ ἓνα καταδίκον. Ὁ δὲν μυκτηρίζοντες αὐτὸν, καὶ μαρῶν ἄποκαλοῦντες,
 καὶ ἀσύνητον ἔλεγον. Τί κόπτεσαι ἀκαθρα, καὶ ἐδύρισαι, ζητῆσαι διὰ τοῖστον
 κακοποιὸν συγχώρησιν; ἡμεῖς ὑπάγομεν, γὰρ τὸν θανατώσωμεν, καὶ ἐσὺ δίδε-
 σαι, καὶ γυρεύεις συγχώρησιν διὰ ἓνα ὑπεύθυνον; ταῦτα μὲν ἔλεγον οἱ ὑπη-
 ρίται, ἀγνοοῦντες τὴν Νικηφόρου τὸ εὐσεβές, καὶ φιλόθεον. Ἐκεῖνος δὲ ἰκο-
 λέθει αὐτῆ, θερμότερας δεικτικὰς προσφίρων, καὶ βράντων ἀναρίθμητα δά-
 κρυα. Διὰ τὰ ᾤδρακίνησιν τὴν λιθίῳ ἐκείνῳ ψυχὴν πρὸς συμπάθειαν.
 Ὁ δὲ Σαπείκιος δυσμενῆς, καὶ ὀργίλος, καὶ ὡς ἔξες πικρῶς διὰ τὸν θυμὸν,
 ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ὁ ἀσυνείδητος. Ὁ δὲν ὀπότεα δὲν ἐλεί-
 πετο ἄλλο παράξιν νὰ κατεβάσῃ τὴν σπάθην. Νὰ τὴ κόψῃ τὴν κεφαλὴν ὁ
 δημίος. Καὶ ἐσέκετο ἄνωθεν αὐτῆ λαμπρῶς κρεμασμένος ὁ σέφαλος (ὡ μί-
 σάνθρωπε, καὶ κοινὴ τῆ γένους πολέμι, εἰς ποῖον ὀλισθῶν ἐγκρεμνίζεις τὴν
 μνησικακὸν. Ὡ ἀδελφοίμου, καὶ πᾶς νὰ διηγηθῶ τὸ ὅπι λοιπὸν, ὅπου εὐ-
 λάσσω οἱ ἔφθαλμοίμου δάκρυα, καὶ δὲν δύνομαι νὰ γράψω τὴν δικαίαν
 παρὰ θεῶ τῆ Σαπείκου ἐγκατάληψιν) ὅταν ἐκλίνε λέγων τὸ γόνατον,
 καὶ ἐμελοῖν νὰ χορεύσω οἱ ἄγγελοι εἰς ὀλίγον διάστημα. Τότες ἦλθεν εἰς
 αὐτὸν τὸν ἀσύνητον, διὰ τὸ σκότος τῆς μνησικακίας αὐτῆ, μία λήθη, καὶ ἄνοια.
 Καὶ δὲν ἐνθυμᾶτο τὴν αἰτίαν. Ἀλλὰ ἤρῳα τοὺς δημίους ἔχρατι ἤθελον νὰ τὸν
 θανατώσω, οἵτινες αὐτῆ ἀπικρίθησαν. Ὁ τι ἔχρατι ἐκατεφρόνησε τὰ βα-
 σιλικά προσάγματα, ἔ δὲν ἤθελε νὰ προσκωσῇ τὰ εἶδωλα. Τότες (ὡ τῆ
 ἐμῶν κακῶ, ὡ τῆς μεγίστης συμφορᾶς, ὡ τῆ χαλιποῦ τῆς μνησικακίας πῶ-
 ματος) ἀρῳαται τὸν δεσπότην Χρυσὸν ὁ ἄχρηστος. Ἐγκαταλιμπάει τὸν συμ-
 παθῆ, ἔ φιλάνθρωπον ὁ μισάνθρωπος. Καταπατῆ ἐνώπιον πάντων τῆ εὐ-
 σέβειαν. ἔ γίνετε (φῶ) ὁ πράκτωρ μύσης τῆς ἁγίας Τελαίδος, ἔ τῆ Ἀγγέλων
 Ἐφάμιλλος, εἰδῶλων λάτρης, καὶ τῆ δαιμονῶν αἰχμάλωτος. Ὁ τι ὁδοὶ μνη-
 σικακῶν, κατὰ τὸν σοφὸν σολομόφτα φέρισκε τὸν ἄθρονον εἰς αθῳατον θά-
 νατον. Τῆτο ἐλύπησε τὸν Νικηφόρον φειασότερον. Ὁ τι πρότερον ἐβλάπε τὸν
 φίλον μίαν ἐντολήν Χρυσὸν ᾤδραβαίνοντα, καὶ τότες αὐτὸν τὸν νομοὶστικὸν ἰθί-
 πσει. καὶ ἐπιστετε λείως εἰς τὴν ἀσέβειαν. Ὁ δὲν ἐφλέγετο τὰ ἀπλάγχεα κα-
 τακρί-

πακαρόμενον, καὶ παρακάλει θερμότερον τὸν σαπρώνημον, καὶ δείχνωντας ἀκόμι πρὸς αὐτὸν τὸ τῆς ἱερωσύνης αἰδέσιμον ἔλεγε. Ἀδελφεὶ φίλατε, καὶ Πάτερ σε βασιμώτατε, μὴ θελήσης νὰ προδώσης τὸν ποιητὴν, καὶ σρῖσε Μὴν ἀπαρηθῆς τὴν ὁμολογίαν, ὅπως ἔταξες νὰ φυλάξης ἐνώπιον Θεῶ, καὶ Ἀγγέλων. Εὐλαβήσου τὸς ἄδλους ὅπου ἔλαβες διὰ τὸν Χρυσόν. Λυπήσου τὸς κόπυεσου, καὶ τὸς χαλεπὰς ἐκείνας τὸ κοχλίει φειτροπὰς, καὶ τὴν δεινὴν τὴν σώματος κάκωσιν, ὅπως ἔβασαν σθῆς τοσον καμρὸν διὰ τὴν εὐσίβειαν, καὶ μὴ θελήσης νὰ τὴν προδώσης τοσον ἀγνώστα. Νὰ ζημιωθῆς εἰς μίαν ῥοπὴν τίσεως ἀγῶνα, καὶ ἐκαθλα. Τροπὸν τὸ μέγα τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα. Ἐμὲτο καθεφιοισης παρακαλῶσε φίλμου. Μετ' ἐμῆ δὲ καὶ τάξεις Ἀγγέλων, καὶ ματῶρων χορεία σὲ δέοιται, νὰ μὴ φύσῃς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίσεως, τῶρα ὅπως εἶναι τὰ βραβεία εἰς χεῖρας σου, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν οἱ τῆς ἀδελείσεως σίφαροι. Ταῦτα πρὸς τὸν φίλον ἐδέτο μετὰ τρόμου, φοβέμενος, μήπως καμρὶτ' ἐκείνοι ζημιωθῆ καὶ τὴν ἐαυτῆ ψυχὴν ἀπελεύτητα. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀπάλευεν ἡ Φραωνίτις κείνη καρδίαν, ἐμὲτο προτίμησε τὴν μνησικακίαν ὑπὲρ τὴν εὐσίβειαν. Μὴ ἔχωντας τί ἄλλο νὰ φραξῆ ὁ ζηλωτὴς τῆς πίσεως, καὶ τῆς νίκης ἀξίως ἐπώνυμος, ἀτεισάγει τὸν ἐαυτὸν εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ κλιώνωντας τὸν ἀυχένα ἐξίτα τὸ ξίφος, δέόμενος τὸς δημῖες, νὰ ἀποκεφαλίσαι αὐτὸν ἀντὶς τὸν Σαπεικίον Οἴτινις δὲν ἱτολυῖσαι νὰ τὸν θανατῶσεν χωρὶς τῆ ἡγεμόνος τὴν πρόσαξιν. Ἐως ἔ ἀπῆλθεν πρὸς αὐτὸν εἰς ὑπὸ τὸς παρεσῶτας, καὶ λέγειτε. Ὅτι ὁ μὲν Σαπεικίος ἐδετήσεως μετὰ τὴν ὁμολογίαν, καὶ τὴν εὐσίβειαν, ἐπραξεν ἐπαξία τῶ ὀνόματος. Ἐπὶ τὸς δίτις Νικηφόρος εἰοματι δέτο μετὰ φέρησιν ἑρμότερον, νὰ λάβῃ ὡς περτὶ χρεῖς ἀντὶς ἐκείνους τὸ θάνατον. Τότες ὁ ἡγεμὸν ἐμπαῖρα φεν εἰς τὴν ψῆφον ἀντὶς τῶ Σαπεικίω τῶ Νικηφόρῳ τῶ ὀνομα. Ὅθεν φέροντες οἱ ὑπὲρταί τὴν καταδίχλω εἰς τὸς δημῖες, δέχεται ὁ καλὸς Νικηφόρος τὸ διαξίφους τελείωσιν. Κληρονομῖσαι μετὰ ὀλίγον πόνον Βασιλείαν ἐράνιον, καὶ ἔ μένον τὸ πλάνην ἐνίκησε, καὶ δυασέβειαν, ἀλλὰ καὶ τὸ πᾶθος τῆς μνησικακίας. καὶ ἐφάνη κατὰ ἀλήθειαν Νικηφόρος μετὰ τὴν πράξιν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ ὄνομα. Οὕτως ἐν δὲν δύνευται οἱ πῶτοι τῶ σώματος τόσων, καὶ κακοπάθειαι, ὅσων ἡ φιλανθρωπία ψυχῆς καὶ συμπάθεια, καὶ ἡ πρὸς τὸ πλῆσον ἀγάπη, τὸ κεφάλαιον πάντων ἡδ' ἀγαθῶν, νὰ κάμωσι φιλεῖν τὸν κύριον. Καθὼς αὐτὸς ὁ διαπότης μᾶς ἐπαράγγειλε, καὶ ἡμπερὶ πᾶς ἕνας νὰ βεβαιωθῆ μετὰ τὸ ἀνωθεν τῶ Σαπεικίω δεινὸν διήγημα. Ὅστις ἀφοῦ ὑπέμενεν ἀδελικῶς, καὶ γέναιως τῶσαι ὀπφορὰς, καὶ ἐβασαίσθη διὰ τὴν ἀγάπην χρεῖς ὁ ταλαίπωρος, δευτὸς ἦτον εἰς τὴν ψυχὴν ἀσυμπάθης, καὶ ἀνάληπτης, ἢ μόνον δὲν ἀφελθη ὑπὸ ὅλα τὰ ἀνωθεν. Ἀλλὰ καὶ ἀρηθῆς, τῆς εὐσίβειας ἐγένετο. Ὁ δὲ φιλοχρῖστος, καὶ τρῶς

παισφόρος Νικηφόρος ὅτ' ἔδιν' ἔλαβεν τινὰ κακοπάθειαν, καὶ βᾶσαιον διὰ τὴν ὑπέβειαν. Χωρεῖς ἰδρώτων, καὶ πότων. Ἀλλὰ μόνον διὰ φιλαδελφίας, καὶ ψυχῆς ἰλαροτητι. Ἡξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεῶν τὸν τῆς Μαρτυρίου Στίφασον. Λάβετε λοιπὸν ὑποδείγμα ἄπαιτις οἱ μνησικάκοι ὅτ' ἐκ θυμῶν ἐκείνου τὴν ὑβερν, καὶ πᾶσιμον τῆς πλησίε, καὶ δὲν θέλετε νὰ τὸν συχωρήσετε. Οὔτε κὰν νὰ τὸν ἰδῆτε εἰς τὴν ὁδὸν καταδέχεσθε. Ὡς τῆς ἀνοίας, καὶ ἀφροσύνηςας. Πῶς προτιμᾶτε τὴν ζημίωσας, διὰ νὰ κῆ θέλετε νὰ συχωρήσητε ἐκείνου ὅπου σᾶς ἐπῆλσεν. Ὁ ὅποιος σᾶς εὐεργέτησε μάλισα. Ὅτι ὅσον κακὸν ἔκαμε τῆς σώματος, τόσον ἠφέλησε τὴν ψυχῆν σου ἀνθρώπε, καὶ φέπει, νὰ τὸν ἀγαπᾶς ὡς εἰρ' ἐτέλω, καὶ φίλονσε. Καθὼς ἠθέλησε ἀγαπᾶν ἐκείνον ὅπου νὰ σὲ ἐρρ' ἔπιε λίθους τιμικυς, καὶ κομάτια χρυσίον διὰ μακρόθεν, νὰ κτυπᾶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Ὅτι ἐὰν ἐποίησ, ἐὶ ὀλίγον. Ἀλλὰ σωματώντας τοὺς Μαρτυρίας ἐκείνου ἐγίνεσεν πλούσιος. Οὕτως εἶπαι, καὶ εἰς τὰς θλίψεις ὅτε σὲ ἔλθουσιν. Ἐπειδὴ καθαιρούσι τὴν ψυχὴν διὰ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα, καὶ δι' αὐτὸ συχωρεῖ ὁ πάνσοφος ἰατρός νὰ παιδεύσῃ. Λοιπὸν ἐὰν ἐχῆς γνῶσιν δὲν φέπει νὰ ἀμῆνισαι κατὰ τὸ ἀνθρώπου ὅτ' ἐσὲ ἐρρ' ἔπιεσεν, ἢ ἐρρ' ἄβδισεν, ἢ ἀλλαιοτρίπως σὲ ἐζημίωσεν. Ἀλλὰ νὰ τῆς ὑχαλεῶς ὡς ὑπ' αὐτῆς μᾶλλον εὐεργετοῦρθεος. Ἐχέτε λοιπὸν εἰς τὸν νοῦσε παύετε τὴν πολλὴν ὑπὸ λαγχνία, ὅτ' ἐδεῖξε πρὸς ἡμᾶς ὁ πολυέλιος κύριος. Διὰ τὴν ὅποιαν αἰτ' ἀν' ἐμῶσεν χρῶσαι, νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον, ἔξ ὅλης μας τῆς δυνάμειος. Διὰ νὰ πληρωσώμεν πιστῶς τὴν εὐαγγελία, ὅτ' ἐμᾶς ἀφῆκε τὴν ὑπερίω ἡμέραν ὅταν ἐμῆς οὐχὺ διὰ τῆς τὸν κόσμον σωματικῶς λέγωντας. Ἐντολὴν καινὴν δίδουμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς. Καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ γου καθὼς ἐγὼ σᾶς ἠγάπησα, χωρεῖς νὰ φράξτε πρὸς μετὶν ἀγαθοεργία. Ἀλλὰ μάλισα ἤσει, καὶ ἐχθροῖμα διὰ τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα. καὶ δωρεὰν σᾶς ἠλέησα. Οὕτω θελω, καὶ ἐσὲς νὰ ἀγαπᾶτε ἕνα τὸν ἄλλονσε. Βιάσεται λοιπὸν τὴν θέλησιν, καὶ καρδίανσε εἰς τὴν ἀρετὴν ταύτην τὴν ψυχοφιλή, καὶ σωπίειον. Ἐπειδὴ χωρεῖς ταύτης, ἐὰν ἔχετε ὅλας τὰς ἀρετῆς, κολάζεσθε. Καθὼς εἰς τὸ ἀνωγεννημένον ἀξίόπιστον διήγημα ἐγνωρίσατε. Τὸ ὅποιον φιλαλήθως ἰσόρησα. Καθὼς ὁ ἄγιος Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς τὸ ἔγραψεν εἰς ἑλλωικὴν διάλεκτον. καὶ ἐγὼ τὸ μεταγλώττισσα. καὶ διὰ ἰδικῶμα δὲν ἔγραψα, εἰμὴ μόνον π' προύμιον, καὶ ἐτέτο το ὅπι λογον. Ἀς φείξῃ λοιπὸν πᾶς ἕνας, καὶ ἀς ἐμαῆξῃ, νὰ διορθώσῃ τὴν πολιτῆν, πρὸ τῆς νὰ κλεισθῇ ἡ θύρα τῆς μετανοίας. καὶ ὅτε δὲν ὠφίλῃσι πλέον ταδαικρυα. Ἡ σοὶ γὲν εἴχετε μῖσος μὴ καίνα ἔως, τὴν σήμερον. Ὑπάγετε παύσθε ἢ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς κρείε. Ἡ διὰ τὸ συμφέρονσε, φερσικωπιστίτον, καὶ ἔξ ἑλλωικῶν τὸν συχωρήσει. καὶ

ἢ μακάριοι σῆς, ὅτι χωρὶς κόπων, καὶ θλίψεων ἰσχυρωθήσονται
 ὁλασαι τὰ ἐπιλοιπα ἀμαρτήματα. Λιγόντες πρὸς αὐτὸν τὸν
 πολυύσπλαγχνον, καὶ οἰκτίρμονα μετὰ παρρησίας ἀκα-
 τήκετον. Πάτερ ἡμεῖς ἐν τοῖς ἕρανοῖς ἀφίς ἡμῖν
 τὰ ὀφειλόμενα. Ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεθα
 τοῖς ὀφειλόμενοις ἡμεῖς. Καὶ ἀξίω-
 σον ἡμᾶς τῆς οὐραίου βα-
 σιλείας σου. Ὡς
 γένοιτο.

Τῆ δεκάτῃ τρίτῃ,

Φ Ε Υ Ρ Ο Υ Ἄ Ρ Ε Ι Ο Υ.

ΤΟΥ ὉΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ἩΜΩΝ

Μ Α Ρ Τ Ι Ν Ι Α Ν Ο Υ.

ΡΑθώς αἱ ἀσθενήσασαι ἀσθένειαι δύνονται, νὰ δώσωσι εἰς τοὺς ἀιθρώ-
 πους ἀφελείαι. Εἰς ἐκείνους μὲν, ὅπου ποσῶς δὲν ἀρρώσῃαι, νὰ φυλά-
 γωνται εἰς ἀσφάλειαν φεύγοντες τὰς αἰτίας, καὶ ἀφορμὰς, ὅπου φέρουσι τὴν
 ἀσθένειαν, διὰ νὰ μὴ πάθωσι, καὶ αὐτοὶ τὰ ὁμοία. Ὅσοι δὲ πάλιν καίνα
 καρὸν ἀρρώσῃαι, ἡξυρεύω τὰ βότεια, καὶ φάρμακα, μετὰ ὅποια τὴν
 ὁρατὴν φορὰν ἀφελήθησαι. καὶ βάνοντάς τα εἰς χεῖρσιν, εὐκόλα, καὶ τὰ χι-
 σα θεραπεύονται. Οὕτω καὶ εἰς τὰ πάθη τῆς ψυχῆς ὠφελῆται πᾶς ἕνας μὲ
 τῆς ὁρατῆς σέραν ἡθελῶν τὰς νίκας, καὶ ἀγωνίσματα. καὶ ἔξ ὅπως μὲ τὸ
 ὑπόδειγμα ἰκκιων τῆς ἐναρέτων, ὅπερ ποσῶς δὲν ἐνικηθῇσαι, ἀλλὰ ἐφύλα-
 ξαι ἕως τέλους τὴν ψυχὴν καθαρὰν, καὶ ἀμίλιωτον. Ωἷον ἱερ. Μαρτι-
 νιαῖος

νιαὸς ὁ θαυμάσιος. Τῶ ὅποις τὸ δξαγωγὴν χρῆφομῶν ἐδω, διὰ νεθυσίας τῆ
 ἄλλων, κὴ μίμησιν. Ἐπειδὴ εἶναι καταπολλὰ θαυμασία, κὴ ἀξίερασος. Πλη-
 σίον τὸ πόλιως Καισαρείας τῆς παλαιστίνης θῆαι ὄρος κισωτῆ καλῆ μῆλον. Εἰς
 δὲ τὰ ὄρεα ἐκεῖν τῶ ὄρες εἶναι ἔρημος ἀρμόδιος τὸ κῆσου χασαῖς, κὴ ἐναρτίοις
 ἀνθρώποις. Ὁ πᾶ ποθεσι, γὰ εὐαρες ἠσωσι τῶ θειῶ δὲ ἰσκήσιως. Εἰς ταύτῃ τ
 ἔρημον, ἐκατόικα ἔτος ὁ ὄσιος, ἐκ νεαρῆς ἡλικίας τὸ θεὸν ἀγαπήσας, κὴ δουλῶν
 αὐτῶ με πολλὴν σκληραγωγίαν, κὴ ἄσκησιν, κὴ πολλὰς πολέμους ὑπὸ τὸ δει-
 νῶν δαιμόνων ὑπέμεινεν. Ὁ μωσ με τὸ θείας βοηθείας δὲν ἐνικῆθη. Ἀλλὰ πλι-
 γυῖς ἀντέπληξεν ἰσχυρότερον, καθὼς εἰς τὸς σωματικὰς πολέμους πολλακίς
 μᾶς ἔτυχεν. Εἰς δὲ πῖσωσιν τῆς λοιπῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτῶ, γὰ χρῆσω-
 μῶν εἶνα χερῖεσιν. Με τὸ ὅποῖον ἐνίκησε τὸ πειράζοντα, λαβὼν κατ' αὐτῶ
 περὶ φανέσιν τῶ ὄρειον. Οὗτος ὁ θαυμάσιος ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἔρημον παιδισθεν
 ὄται ἦτον ἐτῶν ὀκτακαίδεκα. Εἰς τὸ ὅποις ἔκαμε χρόιες εἰκοσι ἕξ, πολιτδύ-
 μῶρος τὸς ἔτον θείρεσα, ὅπᾳ δὲν ἔμεινεν εἶδος ἀρετῆς, γὰ μίτο ἐκατόρθωσεν
 εἰ ἀείμητος. κὴ τὸσον ἀφθόνως ἐπλήθησθ θείας χερῖες, ὅπᾳ ἐθεράπιδεν ἐν
 εὐκολία πᾶσαν ἀδένειαν. Ὁθεν ἠκέσθη φήμητε πανταχῶ. κὴ γέγονε τοῖς
 πᾶσι περὶ βόητος, Ἐ σὺ βάσιμος. Τὸσον ὅπᾳ ἔμεινον εἰ ἄρῶσοι τῶ σώματι
 ἰσυναγῆνται, διὰ τὰ ἄπολαύσει τὸ πεθεμῆν ὑγείαν, μετ' ἐκεῖν ἐκείσιν
 δέησιν. Ἀλλὰ κὴ ὅστις ἤθελεν ἐλιθῆσεν εἰς κανίνα πάθος τὸ ψυχῆς, κὴ ἀδέν-
 νειαν. Εἴρηχο πρὸς αὐτὸν χερῖν βοηθείας, κὴ διορθώσεως. Ὁ δὲ ὄσιος, ὡς μα-
 θηματικός ἀτρός, ὅπᾳ ἦτον Ἐ ἔμπειρος εἰς τῆς πῖτικῆς πολέμους ἐδιδεκαθ-
 ἔ ὅς τὸ συμβελην ἀφέλημον, κὴ τὰ ἀρμύδα φάρμακα. Καθὼς τὸ ἤθελε φωτί-
 σιν ὁ κύριος ταῦτα βλέπων ὁ ποιηρός, κὴ φθονερός ἐδουχῆραι ἐν εἰς τὸσω ὀ-
 φείλαι, ὅπᾳ εἰς τῆς ποροσερχομένους ἐγίνετο κὴ ἐγυρε παντοδαπῆς πειρασ-
 μῆς εἰς τὸ ὄσιον, φυλάττων αὐτῶ τὸ πῆρναν, κὴ δοκιμάζωντας με φαντασίαις,
 κὴ δξαλογισμῆς σαρκικῆς, γὰ παγιδεύσῃ τὸ αἴσθητον. κὴ μὴ δουθηῖς ἔτως
 ἀφανῆς, γὰ τὸ πολεμῆση. Ἐ φάνηκεν ὁρατῶς μεταχηματιοθεῖς εἰς εἶδος δρά-
 κοντος, ὅπᾳ ἐταν ὁ ὄσιος ἐφαλλε. Ἐ ἐκαμονετο πῶς ἤθελε γὰ χαλάσῃ τὸ ὄκον
 ἀπὸ τὰ θεμέλια, γὰ τῶ δάση φόβον, κὴ σύγχισιν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐχωῖντας τὸν
 ὑψισον καταφυγῆντε, κὴ δύναμιν, ὡς δισαγυμένος ἀπὸ τὸ θείαν γραφῆν, δὲν ἐ-
 δειλία φόβον νικητεσιν, ἢ ἡυεριοι. Ἀλλὰ ἴσεκεν ἄφ' ἑωσ, ἔως ἔτ' ἔκαλμόν
 ἐπλεῖωσε κὴ τότε φῶρα κῆφας ἀπὸ τῆς θυεῖδος εἶπε ταῦτα πρὸς τὸ ὑποκει-
 νόμῶν δράκοντα. Ἰακί κοπιᾶς εἰς μάτῃ, ἄκαιρα ἄθλις. Ὅτι ἔχωντας
 ἐγὼ τὸ χερῖον εἰς βοήθειαν, δὲν δειλιω πωσῶς ἔτε ψηφῶ πᾶς φαντασίας ἐν
 ὡσεὶ ὄνειρον. Ταῦτα ἀκῆσας ὁ ἄποσ ἀπῆς, εὐδὺς ἐφυξῆ ἐπαπειλέμῶρος, κὴ
 φοβείζων τὸν ὄσιον. γὰ τῶ δάση χαλεπώτερον πώλεμων, ἔως ἐνὰ τὸ ἔξω-
 εἶση ἀπὸ τὸ κέλλαντε. Ὁ δὲ μακάριος ἔμεινεν ἡσυχάζων, κὴ μελετῶ
 τὰς

τάς θείας γραφάς, μηδὲν τὰς ἀπειλάς τῆ δεινῆ λογιζόμενος.

Ἀλλὰ καθὼς τὸ πῦρ δὲν παύει ποτὲ νὰ καίη, καὶ οἱ ὄφεις νὰ βλάπτουσιν. Οὕτω καὶ ὁ δαίμων δὲν ἀφίνει τὰς πανουργίας τε ποιοτε. Ἀλλὰ ἀπεδάξει, ἔ μηχανάται, πάντοτε, νὰ κακοποιῆ, καὶ νὰ ῥίπτῃ τὴν ἐναρέτην εἰς ὄλιθον. Διὰ τὰ ἀφανίσθη τὴν κόπτεται. Καθὼς ἰδοκίμασε, νὰ παλιδεύσῃ, καὶ ἐπὶ τὸν ὄσιον καὶ ἀκίμασι. Νά θωμάσῃτε ἢ ἀνδρείαν αὐτῆ, καὶ ἀμετρον γηραιότητα.

Συνομιλοῦντες τινὲς ὁδοιπόροι, καὶ διηγούμενοι τὰς ἀρετὰς τῆ ὁσίου ἤκουσε ταῦτα μία γυνὴ κακὸς τρόπος. Ἡ τις ἐκίνησε κατ' αὐτῆ τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὴν ποτηρὸν διδαγμένη, καὶ λέγει τους. Ποῖα κατορθώματα ἐπέλεσε, καὶ τὸ ἔχει εἰς τὸ σὺν εὐλάβειαν; μόνον πῶς ὑπῆγε, καὶ ἀσεκλήθη εἰς ἕνα σπήλαιον. καὶ μεγαλαυχοῖ ὅτι φυλάγει σωφροσύνην, καὶ ἀσκησιν, ὅταν εἶναι μέγας ὁ κλυδων, καὶ οἱ ναυτικοὶ θαλατπινοῦνται, τότε φαίνεται αὐτῆ ἡ ὀπισθήμη, καὶ μάθησις. καὶ ὅχι ὅταν εἰς τὸν λιμένα καθέζονται. Ὅταν οἱ ἀνδρεῖοι εἰσέλθουσι, εἰς μάχην κατὰ τῆς ἐχθρῶν, καὶ γλύσωσι ἀπὸ τὰ βέλη, καὶ ξίφη τῶν πολεμίων, καὶ ὀπιστρέψουσι νικηταὶ εἰς τὸν τοποντους. Τότε ἐπαυεῖνται, καὶ δικαίως ἐγκωμιάζονται. Δὲν εἶναι θαυμασὸν πῶς ὁ χόρτος δὲν καταφλέγεται, μακρὰν τῆ πυρὸς εὐερισκόμῃος. Ἀλλ' ἐὰν ἀπέλθω εἰς τὸ κελλίον τῆ ἀσκητῆ, ὁ πῆ τοσοῦτον σπυρίζετε. καὶ βλέποντας τὴν ὕψιμιν κείνη ἀπατῆς τὴν καρδίαν, καὶ ἄθρωτος. Τότε καὶ ἐγὼ νὰ συμφωνήσω εἰς τὴν γνώμωσας. Νὰ πὲν εὐσπυρίζω παρταχοῦ, ὅταν ἐγνωρίσω τὴν ἀρετὴν του, καὶ γηραιότητα. Οὕτως ἐν ἡ γυνὴ ἐκακίσθη νὰ μολύνῃ τὸν ὄσιον, καὶ ποίσασα σιωπῆσας με τοὺς ἀπροατὰς, ἐκίνησε ὡς θυρὸν ἠκοιμηθῆον. Ῥάπτει τὸν δόλον. Ἦ φαίνει τὸ δίκτυον. Σπίνει τὴν παγίδα. καὶ κατοικιδιάζει τὰ φάρμακα. Ἰδέτε κακὸς χρονον σόφισμα, καὶ ὑποβολὴν τῆ ποτηροῦ δολίαν, ἔ κακομήχασον. Ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. καὶ ἐκδυθεῖσα τὰ λαμπαράϊμάτια ὅπῃ ἐφόρει, καὶ ὅλα τὰ σολισίδια, ἐκδυθησαπρὰ, καὶ ἄχρησα. Σκεπάζει τὴν κεφαλὴν με πολιοράσον. Πειρίζονται με κόματι χροινίον ἄτιμον. Καὶ λαβῆσα εἰς ἕνα ταῖσρον, ἠγῶσι παλιόσακκον, τὴν λαμπαρὰν σολὴν, καὶ τὰ κόσμια, ὑπῆγε πλησίον εἰς τὸ κελλίον τῆ ἀγίε μία νύκτι, ὅπου ἐβρόντα. καὶ ἄσραπῆ φοβερὰ. καὶ ἔλεγε ταῦτα μεγαλοφάνως ἡ πάντολμος. Ἐλέσθημε δ' ἔλε τῆ θεοῦ τὴν ταλαίπωρον. Καὶ μή με ἀφήσῃ νὰ γένω τῆς θηριῶν κατάθρωμα. Ὅτι ἔχασα τὸν δρόμον, καὶ ἐπλανήθηκα εἰς ταῦτῃ τὴν ἔρημον. καὶ δὲν ἔχω ἄλλω καταφυγὴν ἢ ἄπορος. Ὁ θεὸν θεομαίωσι; Ἀυτῆ σου με ὡς πλάσμα θεῶ. καὶ μή με βδελύξῃς τὴν ἀμαρταλὸν, καὶ ἀφήσῃ με νὰ με φάγῃσι τὰ θηρία τὴν τάλαναν. Εἶδε μὴ θέλεις δάσειν ἀπολογία ταῦ δεσποτῆ Κεραῶν τῆ ἡμέρα τῆς κείσεως. Αὐτὰ καὶ ἔπρα λέγεσα με προφωϊσθῆμα δάκρυα. Τὴν ἐλυπήθη ὁ ὄσιος ὡς συμπαθῆς, ὅπῃ ἦτον, καὶ εὐ-

σπλαγχνος, καὶ θεολογιζόμενος ἔλεγχυ. Οὐαί μοι ποταπή κρίσις, καὶ δοκιμασία καρδίας ἐπὶ ἡλθε μοι σήμερον. Καὶ ποῖος ἀγών, καὶ πάλῃ με πειράσθαι. Ἐάν καταφρονήσω αὐτήν, καὶ δέντῳ ὑποδεδῶ, φαιερὸν εἶναι, ὅτι αὐτὴ μὴ γίνεται θηριάλωτος. Ἐγὼ δὲ ἰνοχος βαρυτατῆς κολάσιως. Εἶδὲ πάλιν, καὶ τὴν ἀφίσω νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κελλίον με, φοβέμαι μή με σκαφή βόθρου ὁ δόλιος, καὶ κοντίσει με. Στυναξας οὖν ἐκ βάθους καρδίας πηπείεις πρὸς σφύχην, ὑψώσας πρὸς ἔρανον τὰς χεῖρας, καὶ ὄμματα. καὶ ἔλεγε πάντα με, ,, τα πολλῆς ταπεινώσεως. Ἐπὶ σοὶ κίρει ἤλπισα, μὴ καταχυνθῶ. Μὴ ἀφίσεως διάποτα νὰ γένω γέλωσ τῆς ἐχθρῶν, καὶ ἐπὶ χαρμα. Ἀλλὰ τῆ σὴ διζῆ σὴ πασόν με, καὶ σῶσον με τὸν ἀχρεῖον δὲ λόνον σε. Ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν. Οὕτως εἰπὼν ἀνοίγει τὴν θύραν. καὶ ὑποδεδάμενος τὴν γυναικα, ἀναψείσας, καὶ τῆς ἐδάως φοινίκας λέγωντας. Θιρμαινέ, καὶ φρόντισον διὰ τὴν σωτηρίαν σου. Ταῦτα εἰπὼν εἰσῆλθε αὐτὸς εἰς τὸ ἰσώπρον σπήλαιον. Καὶ ἐγλεισθεῖς ἐπέσειε τὸ φεῖσώτερον τῆς νυκτὸς εὐχόμενος. Ἐπειτα ἀπεκοιμήθη ὀλίγον, κατὰ τὸ σὺνηθις, καὶ ἐγύρησε τὸ πρῶτ, τὸν ἐπείραζαν οἱ σαρκικοὶ λογισμοί. Ὁ ὄθον ἐξῆλθε ἀπὸ ἐξήμερωσε, νὰ εὐγάλη ἔξω τὸ γύναιον.

Ἀλλ' ἐκείνη ἦτον ἐγειγερμένη τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐσολέθη με τὰ ἕμερφα ἱμάτια, ὅπως ἐβάσα, ἐ κόσμια. Ὁ δὲ ποιηρὸς αὐξήσας εἰ τὸ κάλλος αὐτῆς ὡραιότητα, ἐβλεγε τὸν ὄσιον εἰς αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν ἔρωτος. Ὁ ὁποῖος βλέπων τὴν μεταβολὴν ἐκεῖνου τῆς ἱματίων ἐθαύμασεν, ἐρωτήσας τὴν αἰτίον. Ἡ δὲ γυνὴ κατασῆσασα τὸ ῥῆμα, καὶ βλεμμα, καὶ φθίγματις, ἐ ὄδλω αὐτὴν εἰς ἓνα τρόπον, καὶ μέθοδον ἔρωτος, ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν πόλιν Καισάρειαν, καὶ ἀκῆσασα τὸ θαυμασόν σου κάλλος, καὶ ὡραιότητα, σὲ ἐπέθησα τόσον. Ὅπῃ καταφλέγεται ἡ καρδία με, καὶ τήκεται ὑπὸ τῆ ἔρωτος διὰ λόγου σου. Ὁ ὄθον ἀπάντων τῆς ἄλλων εὐδὺς καταφρόνησα, καὶ μόνον ἐσὲνα ὀρέγομαι νὰ ὑπολαύσω, ὡς πνοὴ τῆς ψυχῆς με, καὶ ἀνεσινε. Διατί γοῦν νὰ νησιῦης ποσῶτον εἰς μάτῳ, νὰ μαραινῆς τὸ ἄνθος τῆς σῆς ὡραιότητος; Ποία γραφὴ σὲ λίγει, νὰ μὴ φάγῃς, καὶ νὰ μὴ πίνῃς, ἢ νὰ μὴ λάβῃς γυναικα νόμιμον; Δὲν λέγει ὁ Θεῖος Ἀπόστολος, ὅτι τίμιος ὁ γάμος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος. Ποῖος Προφήτης, καὶ Πατριάρχης δὲν ἔπαυρεν; Καὶ τίς ὕπαιδρος, τῆς ἐρανοῦ βασιλείας ἐξέτισε. Δὲν εἶχε γυναικα ὁ μέγας ἐκεῖνος Νῶε, ὁ μέγιστος σήμερον εἰς ὄλον τὸν κόσμον ἔξακκός, καὶ περισημον. Τὸν ὁποῖον διὰ τὴν καθαρὰν αὐτῆς πολιτείαν μετῆσεν ὁ Θεός, καὶ δὲν ἐγνώρισε θάνατον; Δὲν ἐπῆρεν ὁ μέγας Ἀβραάμ τρεῖς γυναικας, ὁ ποσῶτον ἦγαπημένος Θεῶ, καὶ φίλος του γνήσιος; Ὡσαύτως, καὶ ὁ Γακάβ ὁ θαυμάσιος; Ὁ Θεὸς πῆς Μωϋσῆς ἡ κορωνίς τῆς Προφητῆς. Ὅπῃ ἐσύντυχε με τὸν Θεόν, καὶ ὄλον

ὄλον τὸ Ἰσραὴλ ἐκ τῆς δουλείας τῆ Φαραὼ διέσωσε; Τὰ χαρὰ δὲν ὑπανδρῆσθαι
 ὁ θᾶσος Δαβὶδ, καὶ οἱ λοιποὶ τῆ κυρίας προπάτορες; Οὐ μόνον δὲ οἱ φρόνουμε
 ἄγιοι, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, πόσοι ἄγιοι ἐκοινωνήσαν γὰμε, καὶ
 παῖδας ἐγέννησαν ὡς ὁ Κορυθαῖος τῆ Ἀποστόλων Πέτρος, καὶ ἄλλοι ἀμέτρη-
 τοι. καὶ ὕστερον πάλιν ἐρανῶν βασιλείας λαμπρῶς ἠξιώθησαν. Ταῦτα μὲν
 ἔλεγχυ ἡ γυνή, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὁ τῆς κακίας δημιουργός, καὶ διδάσκαλος,
 ὅπῃ τῆς τὰ ἐπιμύνησιν ὡς ἔμπειρος τῆς γραφῆς, καὶ εἰς τὸ πονηρὸν ἐτοιμότη-
 τος. Ὁ δὲ ὅσιος μέρος μὲν δὲ τὰς κολακείας αὐτῆς, Ἐὐμορφίαν τῆς ὄψεως.
 Μέρους δὲ πάλιν δὲ τὰς σαύλας ἐγγίσεις αὐτῆς, ὅπῃ τὸν ἐψηλάφα, ὡς ἔφακε
 νῆσα εἰς τὴν φράξιν τῆς ἀμαρτίας μὲ πᾶσαι μέθοδον. Ἦρχισε νὰ ἀχα-
 μναίνει ὁ πόνος τῆς αὐτῆ προδύσεως, καὶ νὰ γίνετα μαλακωτέρα ἡ γνώμητου.
 Ὅτι ὡς ἄνθρωπος, καὶ αὐτὸς σάρκα φορῶν, εὐκολον ἦτον νὰ νικηθῆ δὲ τὰ
 λόγια τῆς γυναικός, καὶ δὲ τὸς αἰσχυρὸς λογισμὸς, ὅπῃ τῆ ἔσπερς ὁ διά-
 βολος. Εἶπεν ἔν ταῦτα φρὸς αὐτὴν ὁ ὅσιος. Εἶσπε λάβω εἰς γυναικα, ποῦ
 νὰ ὑπάγω μὲν; Πῶς δὲνομαι νὰ σὲ τρέφω, ὅπῃ δὲν ἔχω τίποτασ πράγμα.
 Ἀλλὰ διάγω βίον ἐμέλειμον, καὶ ἀκτῆμονα ἐκ νείότητος; Ἡ δὲ γυνή τὴν
 πρόφασιν ταυτῆ ὡς πρόσομα μικρὸν ἐκκαθαίρεσα, καὶ τὴν ὁδὸν ὁμα-
 λίζεσα ἔλεγε. Μὴν ἔχης εἰς τὲπο τινὰ φροντίδα. Μόνον τέλεισον τὴν ὅπιθυ-
 μίαν μου. Διὰ τὴν ὅποιαν ἐπῆ ρα τὸσον κόπον, καὶ κακοπάθειαν, δὲ τὸς αἰέ-
 μεις, καὶ ὄμβρους, καὶ τὴν ζωνὴ αὐτὴν ἐκινδύνησα δὲ τὰ θηρία, νὰ ἔλθω
 εἰδὼ εἰς τὴν κέλλαντου. καὶ ἐγὼ ἔχω πράγματα πολλὰ, οἰκίας δούλους,
 χρυσίον, καὶ ἄλλον πλοῦτον, ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. Εἰς τὰ ὅποια ὅλα
 σὲ θηλω κάμειν δεσποτῆ, καὶ κόρειον, ἐὰν δὲπολαύσω τῆ κάλλεσσου. Ταῦ-
 τα λέγεσα, ἐνικήθη ὡς ἄνθρωπος δὲ τὴν χαλιπὴν πύρωσιν τῆς σαρκός,
 καὶ ἄμειτρον σκάνδαλον. καὶ μισθῶντασ χωρεῖσ οἶνι κατὰ τὸν Ἡσαΐαν, ἔτρα-
 βίζετο ὡς ὑπο χαλινὲ τινός δεδευμένος πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, ὅλων αἰχμαλώ-
 τος. Καὶ ἐπραξὲ τὴν συγκατάθεσιν, νὰ πᾶσι τῆ κτίσιστος. Λίγει ἔν ταῦτα
 πρὸς τὴν γυναικα. Κατῆρει ὀλίγον νὰ κινῶ τὸς δρόμεις. Διὰ τῆ ἔρχετασ
 πρὸς με πολλοὶ πολλὰκις διὰ συμβελὴν αὐτῆ καὶ ὀφέλειαν. Μὴ τύχη καὶ
 ἔλθῃ τῆς ἔξαιρησ, καὶ ἔρνημασ εἰς τοιαυτῆ πρᾶξιν, καὶ γίνω εἰς τὸς ἀνθρώ-
 πεις ἄξιος γέλωτος. Ἡ μᾶλλον εἰπεῖν δακρύων πικρῶν, καὶ ὑπεύθυνος δε-
 νῆσ κατακείσεως.

Ἐξελθὼν ἔν τῆς κέλλης ἐσάθη ἀπάνω εἰς μίασ πέτρασ, μακρόθεν πι-
 εβλεψαμένος. Ὁ δὲ ἐλιήμων θρὸς εἶδεν αὐτὸν μὲ ὄμμα ἔσπαλαχρον εὐ-
 μῆρες-ρο. καὶ τῆ ἐβοήθησε. Διὰ νὰ μὴ χάσῃ τῆς μακρῆς πόνους, καὶ ἀγῶ-
 ρας, ὅπῃ ἰπέλισεν ἐκ νείότητος. Ἐβαλεσ ἔν χρεσὸς λογισμὸς εἰς τὴν καρ-
 δίασ αὐτῆ, καὶ ἐμειτῶνισεν ὄλοφύχως τὴν προτέραν ἀσύνετον συγκαταθε-

σιν, μέ πόνον καρδίας δειμύτατον. Καταβάς οὖν διπὸ τὴν πέτραν εἰσὶν ἀξέφρυγατα φελαγά. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ κελλίον, ἀναφεφλόγα μεγίστην, καὶ ὑπογυμνάσας τοὺς πόδας ἔδωκεν εἰς τὸ μέσον τῆς φλογός, διὰ νὰ παιδεύσῃ εἰς τὴν σάρκα τοὺς ποιηρῆς λογισμοὺς, ὅπου τὸν ἐνίκησαν πρότερον. Ἀφ' ἧ γῆν ἕκα μὲν ὄραν πολλὴν, καὶ καταφλέχθῃσαι ἰκανῶς οἱ πόδες ὅπῃ χεῖρόν τῆς εὐθείας ὁδῆ παριτρέπησαν, ὅξῃ ἦλθε τῆ πυρὸς με πόνον δειμύτατον. καὶ ἐγκαλῶν ἑαυτὸν δειμαχό μῆρος ἔλεγε. Πῶσσο φαίνεται Μαρτινιαῆ; Ἀ-ρίσκεισοὶ ἡ κατάφλεξις; ἰάν δύνεσαι νὰ ἀποφέρῃς τῆ πυρὸς τὴν δειμύτητα. Πλησίασαι, καὶ τῇ γυναικὶ ἀφρονέσασθε. Εἰδὲ καὶ ἐπὶ τὸ τὸ ἐνυλον πῦρ, καὶ φωτισικὸν ὅπῃ αἰγὴι τόσον ὀλίγον, καὶ με νερόν τὸ ἐσβύνεσι, δὲν ἰμπορεῖς νὰ ὑπομείνῃς μικρὸν διάστημα. Πῶς νὰ ὑποφέρῃς τρεῖς θλιε ἐκείνο τὸ σκοτεινόν, καὶ παρόδονοι τῆς αἰωνίς κολάσεως, καὶ τὰς λοιπὰς τιμωρίας ἡβ' ἀποτόμων, καὶ ἀσπλάγχων δυνάμεων. Ταῦτα εἶπεν ἐκφῶως, καὶ δυνατὸ ὁ θαυμασίος, διὰ νὰ τ' ἀκέσῃ, καὶ ἡγευῆ, νὰ φοβηθῇ τῆ αἰωνίς πυρὸς τὴν δειμύτητα. Ἐπειτα ἀφ' ἧ ἔπαυσαι ὀλίγονοὶ πόνουτο, ὡσπερ νὰ μὴν ἐφθασεν ἡ πρῶ-τέρα πειδύσις πρὸς αὐτάρκειαν, καὶ καὶνὰ τῆς ἀμαρτίας πληρέσατον, ἐ-σπῆλθεν ἀλλημία φορὰ εἰς τὸ πῦρ, καὶ καταφλέχθη χειρότερα. Ἐπειτα ὅξῃ ἦλθῶν ἐπίσει κατὰ γῆς δεινῶς ὀδυνώ μῆρος.

Καὶ σεναζῶν ἐκ μέσης καρδίας ἔλεγε. Ἄνεμοι δάσποτα. καὶ συγχωρή-σόν μοι, τῆς ψυχῆς τὸ ἀμάρτημα. Γινώσκεις κίελεμ, ὅ τὰ πάντα σαφῶς ὅπ-τεσά μῆρος, ὅτι σὲ μόνον ἠγάπησα ἐκ νεότητος. καὶ διὰ λόγουσε τὸ σῶμα τὸ πρὸς φελαγά δέδωκα. Ἄνεμοι ἐν καὶ ἀφῆς φιλάτρωπε τὸ ἀνόμημα. Οὐτως ἡυχετο εἰς τὴν γῆν κοιτό μῆρος, καὶ μὴ δειωά μῆρος νὰ ἱερδῆ ὄρθιος διπὸ τὴν
 ,, ἡβ' πόνον δειμύτητα. καὶ ἔλεγε ταῦτα. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῶ Ἰσραὴλ
 ,, πῆς ἐθίσῃ τῇ καρδίᾳ. Ἐμῆ δὲ παραμικρὸν ἰσαλεύθησαι εἰ πόδες, καὶ
 πᾶ ἔξῃς. Ταῦτα ἀκέσασα ἡγευῆ. Καὶ τὸ πρᾶ χεῖρ ἐκείνο κατανοήσασα.
 Τῆ τέσιν ὅτι διὰ μόνον μίαν ἀμαρτίας καταθεσιν. Ἐπαίδύσε τόσον αὐσε-
 ρὰ τὸ σῶμα τοῖ ἔπος ἀσκητῆς θαυμασίος, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν φειβόητος. Ἐ-
 νεθυμήθη ὀλατῆς τ' ἀμαρτήματα. Καὶ ἀνασᾶσα τα χεῖρς ὅξῃ εἰδύθη καλῶς τὸν
 σολισμὸν ἐκείνο, καὶ κοσμια, ὅπῃ κακῶς ἐνιδύθηκε. Τὰ ὅποια παρέδωκε
 εἰς τὸ πῦρ διὰ καὶνὰ. Καθὰς ἐκείνος τὸ σῶμα ἐπαίδύσεν. Ἐπειτα πῆ
 πῆσαι εἰς τῆς πόδας ἀπῆ, φάινεσα ποταμιδὸν δάκρυα. καὶ ἐκ καρδίας σε-
 νάζεσα, ἰδέτο φερμῶς τῆ ὀσίς λέγεσα. Γινώσκεις τῆ ἀντικειμένῃ τὸ παλῶ
 μῆχανοι, καὶ κακότεχνοι. Εὐξαι οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ τῆς ἀφθλίας, καὶ ἰκέτῶσον
 τὸν κύελον, νὰ με συγχωρήσῃ ὡς ἑσπλάγχυνες. Ναι δειομαίσε ὅξῃ ἄρπασον
 τὴν ψυχῆ μου, καταποθεῖσαι ὑπὸ τῆ νοση λύκη, καὶ πενηρὸν κοσμοκρά-
 τορος. Ὅτι διπὸ τὴν ἄραν ἐπέστη γίνωσκε ἀκείβως, δέμε με ἔλλει διὰ τ' σάρ-

κα ποσῶς. Οὐ δὲ εἰς τὴν πόλιν ἀπέρχομαι, οὐτι νὰ ἰδῶ πλείους ἵνα συγχωῆ ,
 καὶ φίλον με . Ἀλλὰ εἰς ἐσὲ ὠρακίδω τὴν ψυχὴν , καὶ τὸ σῶμα μου . καὶ ἐβ-
 λω ἀπουδάξεν ἐξ ὅλης καρδίας μου , μετὰ τῆς εὐχαΐσ σου , βοήθουμένη ὑπὸ
 τῆς θείας διωμάμειως , νὰ νικήσω ἐκείνον τὸν δαίμονα , ὅπῃ με ἀπίσειε , νὰ σὲ
 ὄξω ῥέψω . Καθὼς καὶ τὸν τροπάτορα πάλαι , διὰ γυναικὸς τῆ Παραδείσου
 ἐξείρεσεν . Ὅστις ἐλπίζω νὰ νικηθῆ ὑπ' ἐμῆ τῆς ἀθλίας , νὰ γένη παιγνιόν-
 μου , καὶ καταπάτημα . Ταῦτα λέγεσθα ἔδειχεν ἀληθινὴν τὴν μετάνοιαν ,
 μετὰ τὸ πλῆθος ἧβ' ἀκρῦντης . Ὁ δὲ ὅσιος ἀπεκείνατο . Κύριος ὁ θεός μου νὰ
 συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σου . Ὑπαγε λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ , καὶ μὴ ἀσοχήσῃς
 τὰς ἐπαγγελίας , καὶ σύνθηκας , ὅπῃ πρὸς κύριον ἔταξες . Ἀλλὰ ἀπουδάξον
 νὰ δείξῃς βίον τῆς ἐπαγγελίας σου σύμφωνον . Καὶ νὰ καταπατήσῃς ἀνδρείως
 τὰς ἡδονάς . Ὅπως κατακλύνης εἰς τέλος τὸν δαίμονα . Ἡ δὲ πάλιν εἶπε τὸν
 ὅσιον . Πῶμιε πρὸς ἀσείεις νὰ ὑπάγῃ ἡ δέλφου , καὶ ὁ ἅγιος . Πορεύου εἰς
 τὰ Ἱεροσόλυμα . Καὶ εἰς τὴν ἀγίαν Βηθλέεμ . καὶ ἐκεῖ ἐρώτησον νὰ ἔυρης μίαν
 ἀγίαν παρθένον Παῦλαν ὀνόματι . Ἡ ᾗ τις καὶ νὰὸν τῶ Χριστῷ ὠκοδόμησε . Τῆς
 ἐποίας ἐξομολόγησον τὰς ἀμαρτίας σου , νὰ λάβῃς πολλὴν ὠφέλειαν . Τότες
 ἡ γυνὴ ἔταξε τῷ ὀσίῳ , νὰ ὑπάγῃ ὅπου τῆς εἶπε . Καὶ προσκυνήσασα αὐτὸν
 ἐξήτει συγχώρησιν . Ὁ δὲ μετὰ βίας ἐγερθεὶς διὰ τὸν πόνον ὀδυμῶδες ,
 ἔδωκεν αὐτῇ ὀλίγας φοίνικας διὰ τὴν ὀδοιπορίαν . καὶ τὴν ἐπροβόδεσε λέ-
 γωντας . Πορεύε γύναι . Καὶ κάμει τρόπον , νὰ μὴν ἐπιτρέψῃς πλέον εἰς τὰ ὀπί-
 σω . Ἀλλὰ μίσησον τὰς τῆ βίης ἡδονάς . καὶ ἐπίμειον ἕως τέλος εἰς τὴν με-
 τάνοιαν , νὰ σώσῃς τὴν ἀθλίαν ψυχὴν σου . Ἡ δὲ ἀπεκείνατο κλαύουσα . Ἐλ-
 πτίζω εἰς τὸν Χριστόν . Ὅτι δι' ἐυχῶν σου , νὰ μὴν ἔχη πλέον μέρος εἰς ἐμένα ὁ
 ἀντικείμενος . Οὕτως εἶπε . καὶ προσκυνήσασα τὸν ὅσιον ἀνεχώρησεν . Ὁ δὲ
 προσδύξάμηνος δι' αὐτὴν , εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίοντου . καὶ πίπτων κατὰ γῆς
 μετὰ δακρύων προσήγγετο , τὴν ἀμαρτίαν κατὰ τὸν μέγαν Δαβὶδ ὀδυρῶμε-
 νος . Ἡ δὲ γυνὴ ἔφθασεν εἰς τὴν μονὴν τῆς ὀσίας Παύλας . καὶ ἀνήγγειλεν
 αὐτῇ τὰ χυόμενα ἄπαιτα , κατὰ τὸ πρὸς αἶμα τῆ ἀγίου . Ἡ ὀσία τὴν ἐπι-
 βελήθη σωματικῶς τε , καὶ πνευματικῶς . καὶ ἐκδύσασα ταύτῃ τὸ χῆμα ἧβ'
 Μοναχῶν ἔμεινεν ἐκεῖ μιμημένην τὴν διδάσκαλον , εἰς ὅλας τὰς πράξεις . καὶ
 τόσον ἐγένετο ἐνάριτος , ὅπου ἠξιώθη νὰ κάμῃ , καὶ θαύματα μετὰ τὴν τῆ θεῆ
 βοήθειαν . καὶ εἰς πίσωσιν τῶ λοιπῶν , νὰ γράψωμεν ἕνα , διὰ νὰ λάβωμεν θάρ-
 ρος οἱ ἀμαρτήσαντες .

Εἰς τὸ ῥηθεῦ Μοναστήριον εἰσῆλθε ποτὲ μία γυνὴ . Ἡ ᾗ τις εἶχε εἰς τοὺς
 ἐφθαλμὸς δεινὴν ἀσθένειαν . καὶ πειρίας ὀδύνῃ ἠδάνετο . Ἡ δὲ μακα-
 εῖα Παῦλα , διὰ νὰ φαῖν πόσον δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ ἀληθινὴ μετάνοια ,
 ἐπρὸς αἴτην ἄνωθεν Μοναχὴν , νὰ κάμῃ προσδύχῃν διὰ τὴν πάχυσαν .

νη ἢ πρώτῃ προσβολῇ, καὶ ὁ δεύτερος πόλεμος, ἐλθὲ καὶ τῷ τόν δοκίμασον.
 Καὶ ὁ σάκις θέλεις πολέμησον. Πάντοτε μένεις νικημένος τρισάθλις, μετὴν
 δύναμιν τῆ κυρείου μου. Καὶ θέλου γενεῖν ὅλα τὰ ὄργανα, ὅπῃ ἐγχειρο-
 δῆς κατ' ἐμῆ, ρομφαῖαι δίσομοι εἰς τὴ λόγουσου. Καθώς το εἶδες εἰς τὴν γυ-
 νῆκα ὅπῃ μου ἔσειλις. Ἦ τις ἐφάνη δυνατοτέρασου καὶ αὐτὴ μὲν καταπα-
 τῆ τὴν δύναμίνσου. Σὺ δὲ κἀνὰ τῆς ἐγγύσης δὲν τολμᾷς ὀλόπτα ἄθλις.
 Ταῦτα λέγων ὁ ὅσιος ὁ μὲν δαίμων ἐφυγυ, αὐτὸς δὲ ἔτρεχε ψάλλωντας. Αἰνα-
 σήτω ὁ θεός, ἢ τὰ ὀπίλοιπα τῆ Φαλμῆ, ἕως ἔφθασεν εἰς τὸν λιμένα. Ὅπε
 ἤρηνκεν ἕνα ναύκληρον ἐνάρετον, τὸν ὁποῖον ἠρώτισε λέγωντας. Ἠξέυρεις πο-
 θὲς καμῖαν ἠῆσον ἐρημον εἰς τόπον ἀναχωρητικόν, νὰ ὑπάγω εἰς ταύτην νὰ κα-
 τοικήσω ἀπάραχα, ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσι πανουργίαις τῆ δαίμονος; Ὁ δὲ ἀπεκεί-
 νατο. Εἴαι μία ξέρα εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν σενή
 μέν, καὶ δευτὴ εἰς τὸ ὕψος, ἀμὴ κατὰ τὸν πόθον ὅπῃ ἔχεις, πείρασα ἀρμόδιος,
 ἐπειδὴ εἶναι ὁ τόπος ἡσυχος. Ἀ μὴ πόθον νὰ εὐείσῃς τὴν ζωτροφίαν εἰς τοῖς
 τὸν τόπον σκληρότατον; Ὁ δὲ ὅσιος ἀπεκείνατο. Ἀς κάμω κερμῖαν συμφω-
 νίαν. Νὰ μοῦ φέρῃς τρεῖς φοραῖς τὸν χρόνον ἄρτους, καὶ ὕδωρ, καὶ ἐγὼ πάλιν
 φρώτον μὲν νὰ δέομαι τῆ θεῆ διὰ τὴν ψυχῆ σου. Δεύτερον δὲ νὰ μοῦ φέρῃς
 μαλὶ, ἢ βαῖτα φοινίκων, νὰ πλέκω σειράδι, νὰ σὲ πληρῶνῃ τὴν ἐξοδον.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ναύκληρος ἐκατάλαβε πῶς ἦτον πνευματικός, καὶ ἄ-
 γιος ἄνθρωπος. Ὁ δὲν ἔσχε νὰ τελέσῃ τὴν ὀπιθυμίαν του ἅπασαν. Ἀνέβη-
 σαν ἔν εἰς πλοιάριον λαβόντες ὀλίγους ἄρτους, καὶ ὕδωρ εἰς τὰ κεράμια.
 καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὁ ἀνεμος ὀπιτίδειος ἕως ἐσπέρας ἐφθασαν εἰς τὴν πέτραν.
 Τὴν ὁποῖαν ἰδὼν ὁ ἅγιος κατὰ τὴν γνώμην αὐτῆ ἀρμόδιον, ἀνέβη χαρήμε-
 ος, καὶ ταῦτα ψάλλωντας. Ἦ πομένων ὑπέμεινα τὸν κύριον, ἢ προσέσχεται.
 καὶ ἔσπασεν ὅπῃ πέτρας τοὺς πόδας μου. καὶ κατεύθυνέμου τὰ διαβήμα-
 τα. Τότες ἀπο χαρητήσας τὸν ναύκληρον, ἔπεν αὐτῶ. Ἦ παγετέκνον μου εἰς
 εἰρήνῃ. καὶ φέρεμου τὸν ἄρτον, καὶ ὕδωρ κατὰ τὴν σύνταξιν. Ὁ δὲ εἶπεν
 αὐτῶ. Θέλεις νὰ φέρω, καὶ ξύλα, νὰ σὲ κτίσω μίαν καλύβην, διὰ μικρὰν-
 σου ἀνάπαυσιν; Ὁ δὲ ἠγναῖος τῆ Χρῆς ἔσρατιώτης, καὶ ἀδαμάντινος δὲν ἠ-
 θέλησεν. Ἀλλ' ἐμεινεν ἔκτο βασιλεύζομενος καὶ ταλαιπωρέμενος ἀπὸ τῆς
 ἀνέμου, ὄμβρου, καὶ χιονας, καὶ ὑπὸ τῆ ἡλίου τὸ θερος καταφλεγόμενος.
 Ὡ τῆς ἀιδρείας, καὶ γηραϊότητος. καὶ πάλιν νὰ ἦτον σείλη λιθίνη, ἢ μέταλλ-
 λον, ἐνικᾶτο μετὴν πολυκαμείαν, καὶ ἀχάμνιζεν. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀδαμάντινος
 δὲν ἐνικήθη τοσούτολον.

Οὕτως ἔν ὁ μὲν ναύκληρος ὑπήγγυε τρεῖς φοραῖς τὸν χρόνον, καὶ τὸν ἐκί-
 ταζεν. Ὁ δὲ ὅσιος μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον γηρόμενος ἔχαψε τὴν ποσειμένῃ
 ἡσυχίαν ἀπολαμβάνωντας. Ἀλλὰ πάλιν ὁ μισόκαλος δαίμων δέντον ἀφῆ-

και να ησυχάσῃ εως πλῆθους. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ξηρὰν πέτραν τῷ ἔγειρε πόλεμον.

Καὶ διὰ τὸν κάμη νὰ φοβηθῇ ἐπ' αὐτῷ τόσον μίαν νύκτα τὴν θάλασσαν, ὅπως εἶδει χεὶ τῷ ὁσίου. πῶς ὁ ψάλλεται τὰ κύματα ἐπάνω δὸτὸ τὴν κεφαλὴν αὐτῆ πῆχης δεκαπέντε, καὶ φεραστέρον. καὶ οὕτως ἐφάναζε λέγωντας. Δεί-
σε ἀφ' ἡνω Μαρτινιαῖ, ἕως νὰ σὲ πνίξω κατὰ ἀλήθειαν. Οἱ δὲ ὁσίοις μηδὲν τα-
ραχθεὶς ἀπεκρίνατο. Ἐχοντας τὸν διαπύλιν χεῖρὸν δυναμῆντα με, δέν-
σε φοβεμαί. ἀλλὰ σὲ θελω καταγύνειν αἰχμαρῶ. καὶ πάλιν ἔφαλλε
ε, λέγωντας. Σῶσον με ὁ θεός, ὅτι εἰσῆλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς με. καὶ τῷ
ἔξῃς τῷ Ψαλλῆ, εἶπα πάλιν ἤσυχτο λέγωντας. Χεῖρ ἐμονοχῆς, ὅπου ἐκα-
τέβης εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ σώσης τὸν αἰθρωπον. καὶ ὑπακούουσιν εἰς τὸ φρό-
σαγμασθε ὅλα τὰ κτίσματα, λίτρωσάν με δὸτὸ πειρασμὸν ἐτῆτον τῷ δαί-
μονος. Οὕτως εὐξάμμος ὁ μὲν ἐχθρὸς ἀφανὴς ἐγῆστο. Οἱ δὲ ὁσίοις ἀβλαβῆς
δίεμειν. Ἐτίλειεν ἐν χθόνος ἐξῆς εἰς ἐκεῖνῳ τὴν πέτραν, ὑπομένων πᾶ-
σαν κακοπαθείαν ἡλιακὴν, καὶ χειμέριον. Νομίζοντας ὅλα τὰ λυπηρὰ εἰς
παράκλησιν, δὸτὸ βλεπων τὴν μέλλεσαν αἰώνιον ἀγαλλίασιν. Οἱ δὲν ἐφθό-
νησε πάλιν ὁ ἀντικείμενος καὶ τῷ ἔδωσεν ἔτρον πόλεμον, δὸτὸν φρότερον
μεγαλίτερον. Ἡ γενεφύλαξ ἐτὸν καιρὸν ὁ παμμίαιρος ὅταν ἔπειρα δὸτὸ τὴν
πέτραν ἐκεῖνῳ εἶνα καράβι. Εἰς τὸ ὅποῖον ἦσαν ἄνδρες, καὶ γυναῖκα. Ἐτὸ μὲν
πλοῖον ἐσαυτεῖψεν εἰς τὴν πέτραν. Τῆς δὲ ἐπιβάτας ἐπνίξεν ἀπαντας.
Μένον μίαν κορυφῶν ὠραία, καὶ εὐμορφον ἐβουθῆσεν. Ἡ τῆς ἔλαβεν ἕνα σαῖ-
δι, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν πέτραν. καὶ ἐβόα μετὰ δακρύων παιῦτα λέγου-
σα. Ἐλέησον με τὴν ἀπολλυμένην δ' ἐλε τῷ θεῷ. Ὅρεξον χεῖρα βοήθειας.
καὶ φρόφασον, πρὶν νὰ με λάβῃ ἡ ἀβυσσος. καὶ σῶσον με τὴν ταλαί-
πωρον.

Ἰδὼν ἐν ὁσίοις ὅτι δὲν ἐβόλε, νὰ γλυτώσῃ με ἄλλον τρόπον, πᾶριξ νὰ
τῆς δώσει βοήθειαν, ἐχαμογέλασε λέγωντας. καὶ τῷ τέχνησιν εἶναι διὰ
βολε. Ἀλλὰ νὰ μὴ νικῆσης τῆς δύναμι τῷ χεῖρ. Εἰς τὸν ὅποῖον ἐγὼ ἐλπίζω
ὄλοφύχως, καὶ πέποιδα ταῦτα εἶπὼν ἐμελέτα κατὰ δianoian λέγωντας.
Πάλιν δοκιμασία καρδίας, χαλεπωτέρα τῆς προτέρας ἐπίσημοι, ὅσον εἶναι
τὸ ὕδωρ, τῆ γαίας ἐπισημότερον. Διάσωτα κίρει μή με ἀφήσης νὰ δὸτὸ λειθῶ
ὁ ἀνάξιος δ' ἔλασσε. Ἀλλὰ τὸ συμφέρον μοι οἰκονόμησον. Οἱ τῆς εἶπὼν ἔστυ-
ψεν εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ τραβίξει τὴν γυνῶκα δὸτὸ τὰ ὕδατα. καὶ βλέπων
τας πῶς ἦτον ἡ κόρη φεκαλλῆστε, καὶ εὐμορφος, ἐλέγη. Ἀληθῶς δὲν συμ-
φωτῆσιν ἀντάμα ἡ σία μετὰ λινοζυλα. Ἀδύνατον εἶναι να συγκατοκῆμεν
κοινοβιάζοντες. Ὅτι ἀμφοτέροι ἀχρεῖ μέσοι, διὰ σιωργίας τῷ δαίμονος.
Λοιπὸν ἐν ἐσὺ ὑπομείνον ἔδω, καὶ μὴ δειλιώσης. Ὅτι ἐχρεῖς ἄρτες, καὶ ὕδωρ, ἔως
να

νά ἔλθῃ ὁ ναύκληρος. καὶ τότε ἀνάγγειλον αὐτῷ τὰ συμβάντα, νὰ σὲ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν σου. Οὕτως εἶπών, ἤυξατο τοιαῦτα πρὸς κύριον.

Κύριε ὁ Θεός, ὅπως σὲ ὑπακούσῃν ἡ θάλασσα καὶ οἱ ἄνεμοι, ὅπως βλεψὼν εἰς ἐμέ. Καὶ μή με ἀφήσῃς νὰ ὑπολεισθῶ εἰς τὰ ὕδατα. Εἰς τὰ ὅποια εἰσέρχομαι εἰς τὸ φοβερὸν ὀνομάσει ἔλπιζοντας. καὶ ὑποκρίνω νὰ ὑπολεισθῶ μᾶλλον, ἢ νὰ πέσω εἰς τὸ πᾶθος, καὶ βόρβορον σώματος.

Ἔτα πρὸς τὴν κόρην ὀπισραφῆς, καὶ σωτηρίαν αὐτῆ ψυχῆς ἐπὶ δέξιμονος ἔπεισεν εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ παρὰ τοῦ εὐρίθουσαν δύο δελφίνες. καὶ τὸν ἐδίχθησαν εἰς τὴν βράχλυτους. Βασέντες αὐτὸν ἀσφαλῶς ἐπάνω τῶ ὕδατος. Ἡ δὲ κόρη τοῦτον φρικτὸν τεράσιον βλέπεσα ἐθαυμάζετο. Φθάσας ἔν εἰς τὴν γῆν ὁ ὅσιος πρῶτα μὲν προσήυξατο τῷ σωτηριῷ Θεῷ, ἐυχαριστῶν αὐτῆ εἰς τοιαύτῃ ποντοπορίαν ἔξέσιον. Ἐπειτα πάλιν διελογίζετο, μὴ ἤξευρωνας πᾶ νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἔλεγε. Τί νὰ πράξω, καὶ ποῦ νὰ ὀδέυσω ὑπορῶ, καὶ ἔξισαμε. Οὔτε εἰς τὰ ὄρη, καὶ σπήλαια, μὲ ἀφίνει ὁ ἐχθρὸς νὰ ἡσυχάσω. Οὔτε εἰς τὴν ἄβατον θάλασσαν. Ἀς φεύγω λοιπὸν εἰς πόλιν ἐκ πόλεις, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν πρῶταγμα. Οὔτε γὰρ ἀπείρχετο ἐκ τότε εἰς τόπον, μηδὲν βασάζοντας. Οὔτε σακκέλιον, ἢτε βῆθρον. Οὔτε ἄλλο τίποτας ἤβ ἀναγκάων τῆ σώματος. Μοιου ἔλεγε. Φεύγε ταπεινὲ Μαρτινιαῖ, μή σε καταλάβῃ πειρασμὸς ἕτερος. Ὅταν ἐν ἔφθασεν εἰς τινὰ χωρίον, ἠρώτα, τίς ἦτον ἐκεῖ τὸν Θεὸν φοβέμενος, καὶ ἔρχεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνος ὀλιγον διάσημα. Ἐπειτα τὰ πρὸς τὴν χεῖραν λαμβάνων ἀπείρχετο. Χωρὶς νὰ κάμῃ μὲ τινὰ φιλίαν ποσῶς, θέλωντας νὰ εἶναι ξένος εἰς ὄλους, καὶ ἄγνωστος. καὶ εἰς ὅποιον τόπον ἤθελε νυκτώσειν εἰς ἕρος ἀπάνω, ἢ εἰς πεδιάδα, ἢ ἔρημον. Ἐκεῖ ἐπρόσμεν ἕως αὐριου. Οὔτε γὰρ φευγοντας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὴν τῆ Θεῷ βασιλείαν ἐστρέχοντας, ἐπέρασαν δύο χρόνοι. Εἰς τοὺς ὁποῖος διέδραμῃ ἐκατὸν ἐξήλυτα τεσσερα κάρη, καὶ πόλεις. Τῶν ὁποῖων ἢ τελευταία ἦτον ἡ ἀθήνα ἢ λαμορᾶ, καὶ θεῖ φημιος. Εἰς τὸν ὅποιον ἐτέλεισε καλῶς τὸν δρόμον ὀτρεσμακάριος. Ὡς ἐν ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνωθεν πόλιν ἤβ ἀθηνῶν, ἀπεκάλυψεν ὁ κύριος τῷ Ἐπισκόπῳ τῆ πόλεις, τὴν ἔλθουσιν τῆ μακαρίε, καὶ τὴν μέλλεσαι κοίμησιν. Τὴν ὅποιαν ἐγνώρισε, καὶ ὀ ἄγιος. Ὅθεν καθίστας εἰς ἕνα σκάμμον τῆ ἱερῶ ναοῦ, εἶπε πρὸς τοὺς παρόντας, νὰ καλέσει τὸν Ἐπίσκοπον. Οἱ δὲ νομίζοντες αὐτὸν ἄφρονα, ἀμελλῆσαι, νὰ τελέσωμε τὸ πρῶτα τὸ μῆρον. Ὅθεν πάλιν αὐτοὺς παρεκάλεσε, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν ἀρχιερέα εἶπασιν. Ἄνθρωπος τίς εἰς τὸν ναὸν εἰσελθὼν ἐκάθισεν εἰς τὴν σκάμμον ὡς ἄφρων, καὶ λέγειμας. Προκαλίσατε τα χεῖρας ἰδῶ τὸν Ἐπίσκοπον. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς εἶπε πρὸς αὐτοὺς. Ὡς ἄφρονες μᾶλλον εἰσεῖς, καὶ ἀσύνοιτοι. Ἐκίνος δὲ πρεσμακάριος, ταῦτα λέγων ἐδραμῃ εἰς τὸν ἄγιον. Ὡς

τις ἦτον εἰς τὴν ὑστερίω ἄραν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐγερθῆ ἰχαρέτησεν ἕνας τὸν ἄλλοντες. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τιμίσας τὸν ὄσιον ὡς ἐπρεπε, εἶπεν αὐτῷ Ἐυχαιεῖ ὦ τὸν κύριον, ὅπως μὲ ἠξιώσει νὰ σὲ ἀπολάυσω ζῶντα, καὶ θάσω με ἑταξεν ὁ ἀφ' οὐδῆς, καὶ πατάγαστος. Σὺ δὲ ὅποτε ἐκείνης τῆς μακαρίας ἑυφῆς ἀπολάυσης εἰς τὸν Παράδεισον, ἐνθυμῆνὰ κίμης διὰ τὴν ψυχὴν μου πρὸς κύριον δέσπον. Λέγειτον ὁ ὄσιος. Ἐυλόγησόν με δέσποτα. Καὶ εὐχετῶ θῶ δὲ διὰ λόγε μου, ἵνα ὀπιύχω παρρησίας, ἐν τῷ φοβερῷ αὐτῆ βηματι. Ταῦτα εἰπὼν ἐποίησε τὸ σημεῖον τῆ σαυρῆ, καὶ ὑψώσας πρὸς ἑραὸν τὰ ὄματα, ἀφῆκε τὴν μακαρίαν ψυχὴν μὲ ἰλαρόν, καὶ χαλῆσατον πρόσωπον, μαρτυρέμενος μὲ τὸ ἔξωθεν εἶδος, τὴν ἔνδοθεν τῆς ψυχῆς εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν. Ὁ μακάριος ὄντως ἀνὴρ, καὶ θαυμάσιος. Ὅστις καὶ Μαρτύριον ὑπέμεινε, καὶ ἀνδρείως, καὶ φεικτῶς ἰγωνίσκησεν. Οὐχὶ διὰ τὸν ἐυσέβειαν, ἀλλὰ διὰ τὴν σωφροσύνην, ἀγνείαν, καὶ καθαρότητα. καὶ τρόποιον ἐσπεν, ἐχὲ καὶ ἡμῶν ἀπίστων ἐλλήνων, ἀλλὰ καθ' ἑαυτῆ διώκτης χυρόμενος, κατήγορος πικρός, καὶ ἀσπλαγχνος δῆμιος. Ἐπειδὴ διὰ νὰ μὴν ἀπαρηθῆ τὴν ψυχὴν φιλῆ σωφροσύνην, καὶ διὰ νὰ φυλαξῆ ἀγνείαν ἰσαγγελον, τὸ ἴδιον σῶμα τῷ πνεύματι ὡδὰ δέδωκε. Καὶ εἰς ἄλλες κίνδυνους πολλάκις τὸ σαρκίον ἐπρόδιδε φεύγωντας ἐκ τόπου εἰς τόπον. καὶ τὸ ἐκόλαζε πρόσκειρα, διὰ νὰ φύγῃ τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Ἀλλὰ ἄς ἔλθω ἔγωγε εἰς τὴν κόρην, ὅπως ἀφήκα μὲ εἰς τὴν νῆσον, ὅπου ὁ ὄσιος ἀσκήτους, νὰ εἶπῃ μὲ ποῖον τέλος ἔδωκε. καὶ ποταπῆς δόξης ὡδὰ θειῶν ἠξιώθηκεν. Ὅτι πολλὴν φροντίδα εἶχεν ὁ ἅγιος διὰ λόγετις. καὶ πολλὰς δειήσεις τῷ κύριῳ προσέφερε, νὰ τὴν ἀξιώσῃ καλῆς τελειώσεως.

Ἐμεινεν ἔν εἰς τὴν πέτραν μῆνας δύο, ἕως ἔ ὑπῆρχε ὁ ναυκλιρος. Ὅστις ἰδὼν τὴν κόρην ἐθαύμαξε, νομίζοντας πᾶς ἦτον φάντασμα. καὶ φοβηθεὶς ἐγράφη εἰς τὰ ὀπίσω. καὶ ἐτράβιζε βιαίως τὰς κόπας διὰ νὰ φύγῃ τογλυγορῆτερον. Ἡ δὲ ἐβοήσῃ λέγεσσα. Δέομαί σε διὰ τὸν κύριον, μὴ φύγῃς, ἀλλὰ ἔλθῃ πλησίον, νὰ σὲ διηγηθῶ τὰ κατ' ἐμέ. καὶ λόγον ἀκούσεις, νὰ δόξασῃς τὸν κύριον. Καταπειθεὶς ἔν ὁ ναυκλιρος ἐπλησίασε. καὶ ἐρωτήσας διὰ τὸν ἄχιον τί ἔγινεν, ἐποίησε πρῶτον ἡ κόρη τὸ σημεῖον τῆ σαυρῆ, διὰ νὰ ἐυγάλη διὰ τὴν ψυχὴν αὐτῆ πᾶσαι ὑποψία φαντάσματος. Ἐπειτα τῆ εἶπε καταλεπῶς τὴν ὑποθεσιν ὡδὲ τῆ ἀγίε, καὶ διὰ λόγετις. Θέλωντας δὲ ὁ ναυκλιρος νὰ τὴν ἐπάρη εἰς τὸν τόποντις, δὲν ἔσπεξεν ἡ αἰμυνησος, λέγεσσα. Παρακαλῶ σε φιλόχεισε, μή με παρείδῃς τὴν τάλαιναν. Ἀλλὰ καμνε καὶ εἰς ἐμέ τὴν ὑπηρεσίαν, ὅπως ἐτέλεις εἰς τὸν ὄσιον. Ἐ πόσον πλέον μισθὸν πειρασώτερον θέλεις ἔχειν εἰς τὴν ψυχὴν, ἔπειδὴ εἶμαι ζωὴ μέρος ἀχαμνόν, καὶ θέλω σώσειν τὴν ψυχὴν διὰ λόγεσσ, μὲ τὴν βοήθειαν τῆ κυρίου μου. Ὅς

τις μὲ ἐβοήθησε, καὶ ἐγλύττωσα τὴν ζωὴν μόνον ἐγὼ ἀπὸ τῆς λοιπῆς ὅπως ἔποιτίσθης. Φέρνεις δὲ καὶ ἐργόχειρον νὰ δαλέω, νὰ σὲ πληρώω τὴν ζωοτροφίαν, καὶ τὸν κόπον σου ἅπαντα. Ἐπι δὲ φέρνεις, εἰαρέχου, καὶ τειχινον ὑποκάμισον. καὶ ἄς ἔλθῃ ἡ συμβία σου νὰ μὲ ἐνδύσῃ τὴν ἀνδρῆσαν σολὴν. Οἱ δὲ κύριος νὰ στείλῃ, καὶ ἐν τῶν ὕναιων εἰς τὴν οἰκίαν σου ἔλθῃ. καὶ εἰς τὸν μέλλοντα, νὰ σᾶς ἀξιώσῃ τῆς αἰωνίης μακαριότητος. Ταῦτα ἀκέσας ὁ ναύκληρος τὴν ἐυλαβήθη ἐγνωρίσας τὴν ἐνδοξὴν γνώμην σου. καὶ τῆς ἔταξε νὰ τελέσῃ τὸν πόδουχον. καὶ ἔπος παγενώντας εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἔλαβεν ὅλα τὰ χρειαζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτῆ. Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔφασαν εἰς τὸ νοσοῦ κατῳόδιον. καὶ ἀναχωρήσας ὀλίγον ὁ ναύκληρος ἔμειναν αἱ δύο γυναῖκες. καὶ ἐκδυθεῖσα ἡ μακαρία μετὰ ἱμάτια πᾶσαν τὴν γυναικίαν ἀσθένειαν, ἐνέδυσθαι ἀνδρῆκα, καὶ μάλιστα τῶν ἀνδρῶν τὸ φρόνημα. Ἐπειτα εὐχέθη πρὸς κύριον, αὐτὴν μὲν νὰ ἀξιώσῃ νὰ τελέσῃ τὸν βίον θαλάσσειον. Ἐκείνοις δὲ ὅπως τῆς θέλου ὑπηρετήσῃ τὰ χρειαζόμενα, νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Βασιλίαν αὐτῆ πλεσίαι ἀντάμειψιν. Ἐπειτα ἔδωκε τὴν γυναικίαν σολὴν τῆς ἄλλης γυναικὸς, νὰ τὴν ἔχη δεξιὰ ἐνδύμεισιν. καὶ ἀποχαιρετήσασα αὐτὴν ἔσπευσε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ πάλιν ἔρχουσαι κάδα. τρεῖς μῆνες, καὶ τῆς ἐφῆραν ἄρτους, καὶ μαλὶ δεξιὰ τὸ ἐργόχειρον. Καθὼς ἡ μακαρία ἐζήτησε, διὰ νὰ μὴν τρώγῃ τὸν ἄρτον ἀκοπίασον. Κατὰ τὸν Ἀπόστολον. καὶ εἶχε πῶλυ εὐφροσύνη, καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τὴν πέτραν ἐκείνην, ὡς περὶ νὰ ἦτον εἰς Βασιλικὴν, καὶ πλεσίον θαλάμον. Προσέυχτο δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, φοραῖς δώδεκα ἐγειρομένη. καὶ ἐδοξολόγη καταχρῆσας τὸν κύριον. Τὰς δὲ νύκτας ἐδιπλασίαζε τὰς ἐυχὰς ἢ αἰδίμους. Ἡ δὲ τροφήτης ἦτον ἄρτος φίλος λίτρας μίαν κάδα δύο ἡμέρας, καὶ ὕδωρ σύμμετρον. Ἡ δὲ τὸν δὲ χρόνον εἰκοσιπέντε ὅταν ὑπῆρχον εἰς ἐκείνην τὴν ξηρὰν πέτραν. καὶ ζήσασα ἄλλης ἕξαι χρόνος ζωὴν ὑπερδύμασον, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ποδῆλρον, δύο μῆνες πρὸ τῆς νὰ ἔλθῃ ὁ ναύκληρος. Ὅστις ὅταν ἦλθε μὲ τὴν ὁμόζυγον, ἦρασι τὴν ἀγίαν κειμήλιον μὲ ἰσοχημοσύνη σῶαν, καὶ ἀφθαρτον, ὡς περὶ νὰ ἦθελε τελευτήσῃ αὐτὴν τὴν ἄραν. Πεισόντες ἔν εἰς τὴν γῆν, προσεκύνησαν τὸ ἅγιον λείψανον μὲ πολλὴν ἐυλάβειαν. Ἐπειτα τὴν ἐσχάτην ὑπηρεσίαν τελέσαντες, ὡς ἀγαθοὶ, καὶ φιλόδοτοι, ἐπῆραν ἐκείτον τὸν πολυτίμον θησαυρόν. καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὴν χώραν αὐτῆ. Δῶρον κοινωφελέστε εἰς ὅλους, καὶ πολυέραςον.

Αὐτὰ εἶναι τὰ χροναῖα, καὶ ἀπτητήτου Μαρτινιανῆ, κατὰ τὰ ἀντιπάλας μέγιστα τρόπαια. Ὅτι ἐκείνα τὰ μέσα, καὶ ὄργανα, ὅπως αὐτὸς ἤτοίμασε κατ' αὐτῆ, καὶ καθώπρισεν, ἦγεν τὰς γυναῖκας, διὰ μέσοι τέτων, ἐκείτον ἀνδρῆως ἀντεπολέμησε. καὶ μετὰ ἔδιδάτε ἕξιφτον ἐθανάτωσε. Δίδωντας

ἀκόμι εἰς τὰς ἄλλας ζωαῖκας ὑποδείγμα, πῶς φέρεται ἀγωνίζονται ἀν-
δρείως κατὰ τὴν ἀντίπαλον, ὅτε τὰς ἡπάτησε φρότερον. Ἀς πολεμίσωμεν
λοιπὸν, καὶ ἡμεῖς τὸν ἀντίπαλον. Νὰ τὸν νικήσωμεν γλυκαίως μετὰ τὴν
ἀνωθεν βοήθειαν. Ἰνα καὶ ἡμεῖς Στεφάνων τῆς δόξης ἐπιτύχω-
μεν ἐν Χειρῶν Ἰησοῦ κυρίου ἡμεῶν. Ὡς φέρεται πα-
σα δόξα, τιμὴ, καὶ φροσύνησις εἰς τοὺς
αἰῶνας ἡμεῶν αἰώνων
Ἀμήν.

Τῆ δεκάτῃ ἐβδόμῃ,

Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ο Υ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ὉΣΙΟΥ,

καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμεῶν
Α Λ Ε Ξ Ι Ο Υ

Τῶ ἀνθρώπῳ τε Θεῷ.

Τὸ δὲ ἔρθεσαν ὁ καρὸς τῆς ἐγκρατίας ἀγαπητοί. Τὸ σάδειον ἠνεώχθη. Ὁ ἀγωνοθέτης, καὶ βασιλεὺς Χειρὸς ἀνωθεν ἴσεται βλέπωντας τὴν προθυμίαν ἡβῆ ἀθλητῶν. Οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι κροτῶσι τὰ σέφη, καὶ βραβεῖα πολύτιμα, καὶ ἀνταμύσσω ὅσας νομίμως ἀθλήσασσι, καὶ νικήσω ἀνδρείως τὸν Σπῶσ ἀίλω, καὶ ἐσθρήφανο δαίμονα, καὶ ἀγωνιστῆ Ἰουδαίῳ λαμβάνει ὄχι τιμὴν πρόσκαιρον, καὶ ἐμάραιτον Στέφανον. Ἀλλὰ δόξαν αἰώνιον, καὶ ἀμοιβὴν ἀπλήρητον. Ὅτι ἐδῶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ὅταν γυμνάζοντες στρατιώτας, προδέττωσιν ἕνα, καὶ μόνον ἐπικληρὸν χέρισμα. Τὸ ὁποῖον χρεῖζει ἐκατὸν φλευρία τὸ πλεονάζον. Καὶ τὸ λαμβάνει ἕνα μόνον. Ὅστις φαῖνῃ ὀπί τῶν ἄλλων στρατιώτων ἀνδρείος, καὶ ἰσχυρότερος. Ἀμὴ ὁ ἰσχυρὸς βασιλεὺς

λευς μᾶς χαρίζει μακαριότητα ἀπελεύτητον. Τὴν ὁποῖαν κληρονομεῖ μὲν ὁλοῦς ἴσοι πολεμῆσ' οὐ μὲν ἡλιαιῶς, νὰ μὴ δευλιάσω μὲν. Αὐτὸς μᾶς προσκαλεῖ σὴν
 39 μερον εἰς τὸ ἱερὸν Ἐυαγγέλιον λέγωντας. Ὅστις θέλει ὀπίσωμεν ἀκολουθεῖν,
 39 ἀπαρνησάτω ἑαυτὸν. καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Ἐ ἀκολουθήτω μοι. Καὶ
 39 τὰ ἔξῃς.

Τῆστι δὲν βιάζει τινὰ, ἐπειδὴ τὸ αὐτεξέσιον μᾶς ἐχειρῶν. Ἀλλὰ προσκαλεῖται μᾶς ὡς ἰσχυροὶ καὶ δειφᾶ τὴν σωτηρίαν μᾶς. Διατὸ τοῦ μᾶς ἔθετα, καὶ ὡρακάτω πόνον κέρδος ἐχεῖς ὅστις ἀπαρνηθῆ τὴν σάρκα, καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς, νὰ μιμηθῆ τὰ παθόντες, καὶ λέγει μᾶς, ὅτι ὅστις κερδήσῃ ὅλον τὸν κόσμον (ὅπερ εἶναι σ' ἄδύνατον) νὰ τὸ ὑποταχθῆσιν ὅλαις ἢ ἡγεμονίαις, καὶ τὰ βασίλειαι. Ἐπειτα ἀκολασθῆ ἡ ψυχὴν, δὲν ἀφέλῃσι τίποτας. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὡρακάτω ἴφελος ἀπολαμβανῆ ὁ μικρότερος δῆλος τὸ Χριστῶν, ὡρακάτω τὸν μετὰ αὐτῶν, καὶ πλεσιώτερον βασίλειαι τῆς γῆς, ἔωρακα νὰ καταφρονῆ μὲν ὅλα τὰ πρόσκαιρα. Τῆστι ἐν ἀρχῆς, οἰκίας, τιμᾶς, καὶ χρήματα. Νὰ ἀκολουθῶ μὲν καὶ δευτέρῃ Χριστῶ. Ὅτι μᾶς ανταποδίδει δὲ τὸν ὀλίγον μᾶς κόπον τοσούτω ἐπιλαυσιν. Ἀλλὰ οἱ ὀκνηροὶ, καὶ ῥάθυμοι ἀμελεῖσιν ὡς φιλάσκαροι, λέγοντες ὅτι ὁ καιρὸς ἐπέρασε τῆς ἀγώνων, καὶ ἡ φύσις ἡσθένησι. Καὶ δὲν ἡμπορῆ μὲν πλέον, νὰ φυλάξω μὲν ἐγκρίτειαν. Ὡς τὸς παλαιούς. Αὐτῆ εἶναι δαιμονικὴ πρόφασις. Ἀμὴν καὶ τὰ καιρὸν ἡμπορῆ μὲν νὰ ἀγωνισθῆ μὲν ἐὰν θελήσω μὲν. Ἐχομὲν τοσούτων ἀγίων νωτέρων, καὶ παλαιῶν ὑποδείγματα, ἵνα εἶαι πολλῆ μᾶς ἀγύνη, καὶ καταφρόνησις βλέποντες νέες ἐν χυδαίς ἡμῶν, καὶ ἀπογόνους τῆς βασιλείων. Νὰ καταφρονῆσι πλεῖστον, τιμῶν, καὶ πῶσα σαρκικὴν ἡδύτητα. Ἐτι δὲ καὶ τὸς φιλατῶς αὐτῆς γονεῖς, καὶ (το θαυμασιώτερον) τὴν ἡγαθημίλι ὁμοζύγον, δὲ τὴν ἀγάπην τὴ ποιητῆ, καὶ σωτήριμας Γῆτο τὸ ἰθακῆσιον δὲ ζύγον, ὑπέμειναν, καὶ ἄλλοι τινὲς δὲ λοιπὸν ἐραῖε βασιλείως Χριστῶ, καὶ ἕριθησαν πασῶν τῆς σαρκικῶν ἀπολαύσεων, ὡρακάτω τὸν ἔνδοξον ἱρωτα. Ἀμὴν ὡρακάτω πρὸς τὸς ἄλλους τὸ ἐματόρθωσεν ὁ πῶχος τῆς σώματι, τῆ δὲ ψυχῆ πλεσιώτατος Ἀλέξιος. Ὅτι τὸ δὲ ὄντως ἄνθρωπος, καὶ δῆλος αὐτῆ γησιώτατος. Ὅτι ἔκαμπε τὸς χρόνος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆ ἀγνοῦ μῆκος, καὶ τὸ τῶν παίδων αὐτῆ ἐμπαιζόμενος. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπέμεινε ὁ ἡλιαιῶς ἀγνοῦς, συλλογιζόμενος τὴν πλεσιῶτατον ἡμῶν, καὶ τὸν πολιτικὸν σφαιρον, ὅτι ἐκεῖ καὶ τὸ δῶση ὁ βασιλεὺς τῆς δῆξης εἰς τὸν Παράδεισον. καὶ διαὐτὸ ἀπαρνηθῆ πλείως τὸν ἔξω ἄνθρωπον. καὶ ἐκώσας τὸν σωτήριον σταυρὸν τῆς θλίψεως, ἡκολούθησε τῆς διασότη ἀγαλλιώ μῆκος. Ὅτι δὲ καὶ τῆς ὡρακάτω κακοπαθείας, καὶ θλίψεως, ἀπολαμβάνει πέρα αἰώνιον ἰψροσύλιον, καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν τιμῆν, καὶ δεξασ, καὶ βασιλείαν ἀγῶν δόχον δικαίως, καὶ ὡρακάτω. Διατί ὅστις

νικήσῃ τὴν φιλαυτίαν τῆς σαρκὸς μετ' ὀλοῦτης τὸν στρατὸν, ἤγουν ὅλα τὰ πάθη τῆς σαρκὸς. Νὰ ὑποταχθῇ τὸ πνεῦμα, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ἐντολὴν. Ἄυτος εἶναι ἄξιος ἰσπανικῶν, καὶ ἰγκωμίον φεραστόρον πᾶσι τῆ βασιλεία Ἀλεξάνδρου, καὶ τῆς Καίσαρος. καὶ τῆς λοιπῆς Μονάρχας, ὡς ἐπὶ κόσμον ἅπαντα ἐξουσίασαι. Ὅτι ἐκείνοι ἀνθρώπους ἐφοῦσαν, καὶ πόλεις, καὶ τόπους πρὸς ὀλιγον κατὰ ἐξουσίασαι. Ἀλλ' οἱ ἐνάρετοι, δὲ λοιπὸν θεῶν, νικήσιν τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ φονεύουσιν αἰμόνας. Ὅθεν ἐδικαίως παρὰ θεῶν ἀντιδοξάζονται διπλαζάνοντες παρὰ τὴν βασιλείαν ἀδελφολογον αἰδομένους. Τῆς τῆς δαυμασίης Ἀλεξίη τὸν βίον ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ Βελομαί να σὰς διηγηθῶσι μερον. καὶ προσέχειτε ἀκρίβως νὰ λάβετε πολλὴν τὴν ἀφίλειαν. Ὅτι ἄλλος βίος ἀγίος δὲν εἶναι κατ' ἐκτικότερος ἰσότης, καὶ ἁραιότερος.

Κατὰ τὴν χροίαν τῆς εὐσεβείας ἀπὸ βασιλείων Ἀρκαδίας, καὶ Ὀτωρείης, ἦσαν εἰς τὴν Ρωμαίων ἀρχαὶ οὐνόματι Εὐφημίας, πρῶτος τῆς συγκλήτου, καὶ φρονιμος ἀνθρώπος. Πλεσιώτατος δὲ τὸ σωματικὰ ἀγαθὰ, εἰς τὴν ψυχὴν πλεσιώτατος, καὶ πλείστα ἐνάρετος, καὶ δαυμασιος Ἐργατῆς ἐπιμελής, καὶ ἄσκιος τῆς μουσικῆς ἀμπελιῶνος τῆ σωτήρος Χριστοῦ. Τῶ ὅποις πᾶσας τὰς ἐντολὰς ἐαυτῶν ἐξουσίασαι φυλάττει ἀπαρασάλευτα. Ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὴν ἐλεημοσύνην ἦτον ἀμίμητος, δίδοντας καὶ θεοῦ ἀφθέρως τοὺς δεομένοις τὸν πλεῖστον. Ἐτρεφετο πενήτας. Ἐδίδου πύργους. Ὑποδέχεται ξένους, καὶ τῆς ἐφίλτου, καὶ ἐνέργει πλεσιπάρουχα, καὶ ὁπλῶς εἰπὶν ὁ ἐυλογημένος οἶκος ἦτον ἕνας λιμένας τῆς πενήτων, καὶ καταφύγιον. Ἐξ ἧς δὲ καὶ ὑπερέτας πολλὰς χρυσοζώνους, καὶ ἐνδεδυμένους ἱμάτια λαμπρὰ, καὶ πολύτιμα. Ἄυτος δὲ ὁ αἰμίμητος στρατιματὰ τὴν ἐνατὴν ἄρα, μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν πάντοτε. καὶ πρῶτον μὲν ἐπερὶ δὲ τὴν ἀγορὰν πῶχος ὄσας ἐυερεται. καὶ ἐτοιμάζων τὴν τραπέζαν, πύς ἐπερέτα μοναχόσπου. Διὰ τὴν ἔχρημισθὸν φεραστόρον. Τῆς δὲ συγγενῆς, καὶ φίλοιτε τὸν ἐκατάκειναι πολλάκις, δὲ τὴν ἀγνωσίαντες, λέγοντες. Ὅτι δὲ τὸν φεραστόρον, νὰ ὑπηρετῶντες πέντας τοῖστος ἀρχων φεραστόρος. Ἀλλὰ νὰ πρὸς ἀσπὴν νὰ τὴν οἰοῖν οἱ δὲλοι τὰ χρειαζόμενα. Ὅ δὲ πασόσως πρὸς αὐτὸς ταῦτα μετὰ τῆς ταπεινώσιν ἀπικεῖντο. Ἄυτοὶ εἰσὶν οἱ ἀδελφοὶ τῆς κρείμης. Ὅ ὅποιος μᾶς λέγει εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, νὰ τῆς ἀγαπῶμεν. Καὶ ὅσων ἐνέργεισιν τῆς κάμωμεν, νὰ μᾶς ἀνταμείωσιν τὴν χάριν πλεσιπάρουχα. Ἦσαν δὲ καὶ ἡ σύζυγος τῆς Ἀγλαίης ὀνόματι, γυνὴ ἐυλαβής, καὶ καλόγνωμος, πορφύρομοι, καὶ οἱ δύο ἀμειψοί.

Πλὴν εἴχασιν λύπην, ὅταν δὲν ἔκαμα παιδίον νὰ κληρονομήσῃ τὸ πρᾶγμα. Ὅθεν ἐδίδεται τῆς δευτέρας Χριστοῦ μετὰ πίστως, νὰ τῆς δώσῃ τέκνον κατὰ τὴν γνώμην. Ὅ δὲ κύριος ἐπέσεν αὐτῆς τῆς δευτέρας.

καὶ συλλαβῆσα ἡ Ἀγλαίς, ἐγέννησεν υἱόν. Καὶ τὸν ὀνόμασαν Ἀλέξιον. Ἐγέννη λοιπὸν πολλὴ χαρὰ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, καὶ ἄμετρος ἀγαλλίασις. καὶ ἀφ' ἂν πεγαλάκτισαν τὸ παιδίον, τὸ ἔβαλαν εἰς τὰ χρέματα. καὶ μάνθανεν, ἕως ἔβλεπεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον. καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὄξυς εἰς τὸν νοῦν καὶ εὐφυής, ἔμαθεν εἰς ὄλιγον καιρὸν ὅλην τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἴστορίαν Γραμματικὴν καὶ ἄλλα ὅσα ἦσαν ἀρμόδια. Λοιπὸν ἐγέννη σοφώτατος. Ὁ δὲν ἐγνωρίσκει τὸ ματαιὸν τῆ κόσμου, καὶ ἄσατον, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀδαισίστα, ἔβαλε τὸν νοῦν γνάμνῳ, καὶ ἀπαρηθῆ τὰ παρόντα τῆ βίβι ἀγαθὰ ὡς προσκομῆρα, καὶ ὑμάρτα. Διὰ τὰ κληρονομίῃ τὰ ἀφθάρτα, καὶ αἰώνια. Ταῦτα μελετῆ κατ' ἐκείνῳ ὅσον πεφωτισμένος, καὶ πάνσοφος, ἔβαλε ῥάσον τείχιον κρυφὰ τῶν γονέων. Καὶ τὸ ἔφορει κατάσαρκα. Ἐξωθεν δὲ ἔβαλε τὰ μεταξοτὰ, καὶ χρυσόφαιτα. Διὰ τὰ μὴν ἔχουεν ὑποφίαι τινὰ εἰς τὸ λόγιον. Οἱ δὲ γονεῖς ἀγνοοῦντες τὴν ἐνθεον γνάμνῳ αὐτῆ, ἐσπέδαζαν, καὶ τὸν ὑπαυδρῆσαι, ὅτι ποτ' ἔμενεν, καὶ ἰδῶσιν ἄπο γονα ἄπο λόγιον. Ἐρῶν ὄντες ἔν εἰς ὄλην τὴν ῥώμῳ, ἐυρίκασι μίαν ὠραίαν κόρην, καὶ πάγκαλλον, ὁμοίαν αὐτῆ πλεσίαν, καὶ εὐχρῆ, ἄπο γένος βασιλικόν, καὶ φειφιμον. Ὁ δὲ Ἀλέξιος εἶχε τὴν καρδίαντε ὀλοφύχως εἰς τὰ ἔρανια. Καὶ ποσῶς δὲν ἐφρόνει ὅτι γειά φράγματα. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνῳ προσήχητο μουσικὰ πρὸς τὸν κρυσιογνάμνῳ θεόν. Καὶ ἔρρασαν ὡς ποταμὸν δάκρυα, δρόμῳ αὐτῆ καὶ τὸν λυτρώση ἄπο τῆς παγίδας τῆ κοσμοκρατορος. Καὶ τὰ τὸν φάτιση καὶ κάμη τὸ συμπεράτερον. Ταῦτα μὲν ἔλεγχον ὄλην τὴν νύκτα χεδὸν ἐυχόρῳ, καὶ τὴν ἡμέραν πάλιν ὑπήχυν εἰς τὰς Ἐκκλησίας χάριν προσκομῆσαι, δ' ἰδωντας τοῖς πῶχοις ἐλειμοσύνας φαιερά, καὶ δόκρυφα. Διὰ τὰ πῶχα καλῶσι τὸν κύριον, καὶ τὸν ὀδηγήση εἰς τὸ πον σωπῆρον. Πρὸς δὲ τῆς γονεῖς αὐτῆ ἔλεγχον. Ὅτι δὲν ἦθελεν ὑπαυδρῆθῆ, διὰ τὰ μὴν ἔχη φροντίδας, καὶ μίεμναις. καὶ αὐτοὶ τὸν ἐπαρεβίασαι, καὶ τῆς ὑπακέση. Ἐπειδὴ ἡ νύμφη ἦτον ἐκλελεγμένη, καὶ δὲν ἐυείσκασι ἄλλῳ ὁμοίαν αὐτῆς εἰς τὸ ὕστρον. Ὁ δὲν καὶ σαρκῶς, καὶ μὴ δυνάμῳ τὰ ἐναντιωθῆ τῆς γονεῖς, ἐσέρξε μὲν εἰς τὸ φαινόμῳ. καὶ ἐχρῆσθη τὸ σωπῆρισιον. Ἀμὴ ἔσωνεν ἐμελέτα κατὰ διάνοιαν, καὶ φύγη εἰς τὸ πον ἀλλοτερον, διὰ τὰ φυλάξη τὴν παρθενίαντε ἀφθαρτον. Ὅταν ἔν ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς νυφῆσεως, ὑπήχυν εἰς τὸν ναόν τῆ ἁγίης Βονιφατίς. καὶ ἐσεφάτωσαν τὸ ἀνδρόγυνον μετὰ χορῶν, καὶ τυμπάτων, καὶ μετὰ ἄλλα μεσικὰ ὄργανα. καὶ ἐχαίρουνται ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν τῆ γαμβρῆ οἱ ἄρχοντες τῆ παλατίς. καὶ οἱ συγγχεῖς, καὶ φίλοι τῆ ἀνδρογύνε κατὰ τὸ σύνηδες. Τὸ ἔσωνεν μετὰ τὸν δειπνον ἐυχῆθησαι τῆς νεονύμφης. καὶ τοῖς ἔσωνεν καὶ δούσαι οἱ γονεῖς τῆς ἕως τὸν νυμφικὸν θάλαμον. καὶ ἔπος δόκρυρεπίσαι. Ὁ δὲ νέος ἀφ' ἔμεινε μετὰ τὴν νύμφην, προσήχητο ἄρα πολλὴν, ἕως

ἔκκοιμήθησαν ὅλοι τῆ οἴκη. καὶ τότε τυλίξας τὸ δακτυλίδιον, καὶ τὴν ζωνήν-
 τε (τὰ ὅποια ἦσαν πολυτίμα φεράγματα) τὰ ἔδωκε τῆς κόρης, καὶ λέγει τις.
 Φύλαξον αὐτὰ ἀκριβῶς φιλάτημι. καὶ ὁ θεὸς ναὶ εἶναι ἀνάμισόνμας. Ἐὼς
 καὶ οἰκονομοῖ ἡ χάρις τε εἰς ἡμᾶς, τίποτας ἄλλο νεώτερον. Ταῦτα εἰπὼν,
 ἀπῆλθεν εἰς τὴν κάμεράν τε. καὶ ἐπῆρε χρυσίου, λίθους τιμίους, καὶ μαργαρί-
 τας, ὅσα ἐδύνατο. καὶ ἐκδυθεὶς τὰ χρυσοφόρα ἐφόρεσε πτωχὰ, καὶ ξεχισμέ-
 να ἱμάτια. καὶ ἐυγνώστας διὰ τὴν πόλιν ὑπῆρχε κάτω εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ
 ἐκῆ θεὸς ἐυδοκῆντος εὐερίσκει καράβι, ὅπῃ ἐφόυγε τὴν ὥραν ταύτῃ διὰ τὴν
 Συρίαν. καὶ πλέυσαι τις εἰς λαοδικεῖαν, ἔξηλθε τῆ πλοῖα. καὶ ὑπῆγε διὰ ξηρᾶς
 εἰς τὴν ἑδέσαν. εἰς τὴν ὅποια ἦυρε ναὸν, ὅπῃ ἔχασισ τὴν ἀχειροποίητον εἰκό-
 να τῆ θεωτέρας Χειρῆ. τὴν ὅποιαν αὐτὸς ἐσελε τῆ Ἀυγάρη μετὰ τὸν Ἀναλίαν.
 Ὡς φαίνεται τῇ 15'. Ἀυγῆς εἰς τὸ συναξάριον. ταύτῃ ἰδὼν ὁ Ἀλέξιος,
 ἔλαβε πολλὴν ἀγαλλίασιν. καὶ διαμερίσας εἰς τὴς πτωχοὺς τὸ χρυσίον, καὶ
 τὰ λοιπὰ πολυτίμητα λιθάρα, ἔμενει εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν ἐνδεδυμένος ἕως
 ἡσπέρῃ πενήτων μετὰ παλαιὰ, καὶ ἄχρησά ἱμάτια, διὰ τὰ βλέπει καθ' ἑκά-
 στὴν τὸν πολυπόθητον χαρακτῆρα τῆς τῆ θεωτέρας μορφώσεως. καὶ ζητῶντας
 ἐλεημοσύνην διὰ τὴς ἰουσεβίτης χειρῆ, ἐξοδιάζον διὰ ταῦτα ὀλίγα, καὶ
 ἔπερνον ἄρην πρὸς ζωοτροφία τε. Ἐπὶ ἄλλα ἔδιδε τοῖς πτωχοῖς. Ἀυτὸς
 δὲ ὅλως τὴν νύκτα προσήχητο. καὶ πᾶσαι κυριακὴν μετὰ λάμβανεν. καὶ τὸσον
 ἑσπέρῃ παύρηθη διὰ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν, ὅπῃ ἠφαιόθη ἡ ὠραιότης τῆ
 προσώπου τε. Ἡ ὄψις ἐμάυεισεν. Ἡ σὰρξ ἔξηράνθη. οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ-
 φάλωσαν. καὶ μόνον τὸ ὄμμα, καὶ τὰ κάκαλά τε ἐφαίνονταν.

Οἱ δὲ γονεῖς αὐτῆ ἀφῆ ἔξημέρωσε. καὶ διὲν εὐρέθη ὁ Ἀλέξιος εἰς τὸν θα-
 λαμον. Ἀλλὰ μόνον τὴν νύμφην ἐυρήκασιν σκυθραπὴν, καὶ φερίλυπον
 μαθόντες τὴν ἀνέλπιστον τῆ παιδὸς ἀναχώρησιν, ἔδερναν τὸ σῆθος, πικρῶς
 ὀλολύζοντες. Ἐπειτα ἰδόντες ὅτι τὰ δάκρυα δίντες ὠφελῆσαν, ἔσειλαν ἀν-
 δρώπεις, ναὶ γυρίψου εἰς ἐκαστὸν τὸς, καὶ κάσρη, ἐξετάζοντες ὅπῃ με-
 λῶς. μήπως καὶ τὸν εὐρεσιν. οἵ τινες ἀπελθόντες μετὰ πειθῆς, καὶ ἐξετά-
 ζοντες ἀκριβῶς πόλεις, καὶ κάσρη διάφορα, δὲν ἔμαθον τίποτας διὰ λόγου-
 τε. τινὲς δὲ ἔξ αὐτῆ ἀπῆλθεν, καὶ εἰς τὴν ἑδέσαν, καὶ ἠρώτησαι. Ἀμῆ τινας δὲν-
 τὸν ἐθάρρει ποτὲ, πῶς ἔστων αὐτὸς ὁ ζητῆ μένος, βλέποντες τὸν εἰς τοιαύτῃ
 εὐτέλειαν. Μάλιστα ἔλεημοσύνην τῆ ἔδωσαν οἱ εὐλοῖτε. Ἀμῆ τινας δὲν-
 τὸν ἐγνώρισε διὰ τὴν πτωχεῖαν τῆ ἐνδύματος, καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆ σώμα-
 τος. οἱ δὲ Ἀλέξιος κατανηγείσῃ καθ' ἡμέραν ἔδιδε κρυσε. καὶ δοξάζων τὸν κύριον
 ἔλεγε. Ἐυχαιεῶσοι θεῖμε, ὅπῃ μετὰ ἡξιώσεως ναὶ λάβω διὰ τὴς δεικνύμε-
 ἔλεος. Ἀφῆ γὰρ ἐγύρυσαν οἱ ἀπεσαλμένοι κάσρη πολλὰ, καὶ Μοναστήρια
 ἀγαρίθματα, ὑπέσρεψαν εἰς τὴν Ρώμην. καὶ τότε μάλιστα ἐπληρώθη θρη-
 σκεία.

ιαν, καὶ ἰδρυμῆν, ἐμὸν δὲ οἶκος τῆ Εὐφημιανῆ, ἀλλὰ χερδὸν εἰπὲν ἅπας
 πόπος, καὶ οἶκος τῆς πόλεως, καὶ αὐτὸ τὸ παλάτιον. Ὅλοι οἱ φίλοιτε, καὶ συγ-
 γρηαῖς ἐθρῶν εἶσαι ἀνδρες τε, καὶ γυναικίς, καὶ παῖδες ἀνήλικοι. Ἐκλειον οἱ
 γονεῖς τε ἀπατηγόρητα, καὶ ὅλοι τῆ οἴκου ἑμαυροφόρησαι. καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ
 αὐτῆ. Ἡ τις ἰσφαλίσθη εἰς μίαν κάμεραν. Ἐκλεισε τὴν πύλιν, καὶ τὰ
 ᾠδῶν ἄστυρα. Ἐγδύθη τὰ μαλακὰ ἱμάτια, καὶ ἐνδύθη τείχηνα ἄχρησα Ἐ-
 βασις ἀκλου εἰς τὴν κεφαλὴν. Καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς μίαν ψάδην ἀνεπιμέλιτα,
 θρῶν εἶσαι καθ' ἑκάστῳ τῆ φιλιότης ἢ τὴν ὑσέρησιν. Ἡ δὲ ἄχαρος νύμφη,
 καὶ ἄμοιρος ἐθρῆν εἰς λεινότερα τὴν δυσυχίας, καὶ χηρήσας τὴν ταχίσῳ,
 καὶ ἀποροδοκίτην. καὶ ἀπλῶς εἰπὲν δὲν ἔμεινε τινὰς χωρεῖς δάκρυα εἰς τὸν
 ὄκον τὸν παρὰ τὸν ᾠδῶν χαρῆτε, καὶ παρὰ φροσύνη, καὶ τότε ᾠδῶν λυπον, καὶ
 παρὰ ὄδωον. Οὕτως αὐτὴ μὲν ἔχασιν τὴν σαρκικὴν θλίψιν θρῶν οἰτες ἀ-
 πατηγόρητα. Ὁ δὲ μακάριος ἔχαιρε ψυχικῶς εἰς τὴν ξενιτίαν, δόξωζων
 τὸν κύριον, ὅπῃ τὸν ἐλύτρωσεν ἄπο τῆς φρονιτίδας τῆ βίης. καὶ τὸν ἐφύλαξεν
 ἄγνωστον, διὰ νὰ μὴ δυσκολέωσιν τὸν πόθοντου. Ἐκαμῆ ἔν εἰς τὸν νάρθηκα
 τῆ ναῦ ἐκείνης τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου, χροῖς ἐξ'. ἔξ' ἄγων πολιτίαν θαυμά-
 σιον. Ὁθεν οἱ ἐγὼ χῶρειοι τὸν ἐπιμῆσαι ὡς ἄγιον, βλέποντες τὸν ἔνθεον βίοντες.
 Ὁθεν φοβέμενος μὴν ὑσέρηθῃ τῆς οὐρανεῖς δόξης, ἔξ' τὴν ἀρόσκαρον ὅπῃ
 τῆ ἐδιδαν, ἐμελέτησε, νὰ ὑπάγῃ εἰς τόπον ἄγνωστον. καὶ ἀπὸ τῶν εἰς λιμέ-
 να ἦρε καράβιν, ὅπῃ ὑπήρχον εἰς τὰ μέρη τῆς Κιλυκων. καὶ εἰσῆλθεν εἰς
 αὐτὸ, ἔχοντας γνώμην, νὰ ὑπάγῃ εἰς Ταρσόν, ὅπῃ ἦτον ναὸς τῆ ἀγίου Πάυ-
 λε ᾠδῶν φημος. Ἀρμυρίσαστες οὖν ὀλίγον ἰσχυρὰ ἐναντίος ἄνεμος. Ὁθεν
 μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἔδε καὶ κίσει ᾠδῶν φηροῖμοι, ἔσθασαν εἰς τὴν Ράμην
 μὴ θέλοντες. Τέτο δὲ ἦτον οἰκονομία θεῶ. καὶ τὸ ἐγνώρισεν ὁ ἄγιος. Ὁθεν
 ἔξ' νὰ μὴ βαρύνῃ ἄλλον τινὰ ἔβαλε γνώμην νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν του ἄγνω-
 στος ἕως τέλους τῆς παροικίας τε, ἔξ' νὰ ἔχη, καὶ μισθὸν ᾠδῶν ἰσχυρότερον. Ἀ-
 πελθὼν ἔν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔκαμε ᾠδῶν ἰσχυρὴν τῆ θεῶ, νὰ τὸν διουαμῶ-
 ση νὰ τελειώσῃ τὸν μελετῶν ᾠδῶν. Προσκυῖσας ἔν εἰς ἑστίνας Ἐκκλησίας
 ὑπῆλθε τὸν πατέρα τε, ὅπῃ εἶρχετο ἄπο τὸ παλάτιον με πολλὴν συ-
 νοδίαν κατὰ τὴν ἀξίαν τε. καὶ βαλὼν αὐτῶν ἕως τὴν γῆν μετάνοιας εἶπε ταῦτα.
 Παρακαλῶ τὴν ἐυγένειάν σε. Κάμε ἔλεος εἰς ἐμένα τὸν ξένον, καὶ ἄπορον.
 Ἀφῆς με νὰ καθίσω ὡς μίαν γωνίαν τῆ παλατίου. Νὰ τρέφωμαι ἄπο τῆς
 φύχαις, ὅπῃ πίπῃσιν ἐκ τῆς τραπέζης τῆ δάλων σε. Καὶ ὁ θεὸς νὰ ἐυ-
 λογησῇ ἔξ' τὴν καλοσύνην τῆ σπῆν τὸν οἶκον σε. Νὰ σε δάσῃ τὴν ἐράνιον
 βασιλείαν. καὶ ἐάν ἔχῃς, καὶ συγγρηὴν τινὰ εἰς τὴν ξενιτίαν, νὰ σε ἀξιώσῃ
 ὁ κύριος. Νὰ τὸν ἰδῆς ὡς ᾠδῶν ἰσχυρὰ ἡ καρδίας σε. Ταῦτα ἀέσας ὁ ἄρχων
 ἰδάκρυσεν ἐν θυμῷ τῆ ἡοῦτου. Καὶ ἀσπλαγχνισθεῖς ἐπῆρε τὸν πένθητα.

καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα δῶλον, ὅπως εἶχεν ὀπιμείεσται, παρέδωκεν αὐ-
 τῷ τὸν Ἀλέξιον. Προσάσωντάς τον νὰ μὴν ἔχη ἄλλω φροντίδα, καὶ ἔιοιαι.
 Μόνον νὰ κυβερνᾷ τὸν ξένον οὐκείνον εἰς ὅσα χρειάζεται. Ὁ ὁποῖος τὸν ἔβα-
 λεν εἰς ἕνα κελλίον μικρὸν, ὅπως ἦτον εἰς τὴν αὐτὴν πλησίον τῆς κάμερας τῆς
 γυνῆστου. Ὁ μὲν ἐν εὐσημιαὸς ἐσελλεν αὐτῷ καθ' ἑκάστω δὴτὸ τὴν τρά-
 πεζαν βρώματα. Ὁ δὲ Ἀλέξιος ἔτρωγε μόνον πᾶσαν κυριακὴν (ἀφ᾽ ἧθα-
 λε κοινωνήσει τὰ θεῖα μυστήρια) ἄρτον, καὶ ὕδωρ, καὶ αὐτὰ σύμμετρα, μό-
 νον δεῖν νὰ μὴν δροπιάνη δὴτὸ τὴν ἀμετρον ἐγκράτειαι. Ἐτι προσήχητο ὁ-
 λῶν τὴν νύκτα, καὶ τῆς ἡμέρας τὸ πωλεσιότρον. Βλέπων δὲ ὁ μισάνθρωπος,
 καὶ φθορεὸς δαίμων τὴν καρτερίαν αὐτῆ τὴν θαυμασίον, ἔτειξε τοὺς ὀδόν-
 τας. καὶ τῆ ἑσπεριδεινὸς, καὶ μεγάλως πολέμης. Διὰ νὰ τὸν κάμη, νὰ χά-
 σῃ τὴν ὑπομονὴν, ὅπως εἶχεν ἀνείκασον. καὶ πρῶτον μὲν ἠνάγκαζε τοὺς δέ-
 λης, νὰ τὸν πειράξῃσι. καὶ ἄλλοι μὲν ὕβριζον, αὐτὸν καὶ ἐρράπιζον. Ἐ-
 πειροὶ δὲ ἔχουσαι ἀπάνωτε τῆς ἀγγείων τὰ δροπύμματα. Καὶ ἄλλαις
 ἀταξίαις πολλαῖς τῆ ἑκαμταν οἱ ἀνάχουτοι. Τὰ ὁποῖα ὅλα ὑπέμε-
 νον ὁ ἀήττητος, γινώσκοντας ὅτι ἐκ δαιμονικῆς ἐπιρρηίας ἐγίνουεταν.
 Καὶ ποτὲ δὲν ἐγόγγισιν. Οὔτε ἐπελόγον κατ' αὐτῆ ἄπρεπον. Μόνον
 τὸν δεσπότην ἐπαρεκάλει, νὰ τῆ δίδῃ ἕως τέλους ὑπομονὴν, νὰ μὴ ζημιωθῇ
 τὸν μισθὸν τῆς ἀνταποδώσεως. Οὐ μόνον δὲ τὸν πόλεμον ἐπέτρον εἶχεν ὁ ὀσιος,
 ἀλλὰ καὶ ἕτερον χαλιπώτερον. Ἦ γουε τὸ παράθυρον τῆς κάμερας τῆς νύμ-
 φης εἶδεν εἰς τὸ κελίον τῆ ὀσιε. Ἡ ὁποῖα ὡς νέα Ρῆθ δὲν ἠδέλισεν νὰ ὑπά-
 γῃ εἰς τὸν οἶκον τῆ Πατρόςτης. Ἀλλὰ μὲ τὴν πονθηρὰν αὐτῆς ἐκαθίσου-
 νται κλαίεσαι πολλὰκις, καὶ ὀδυρόμεναι, ἢ μὲν τὴν χηρείαν, ἢ δὲ τὴν τῆ μα-
 νορηῶς καὶ, καὶ φιλιτῆ ὑσέρησιν. καὶ ἔτε τὸ μάκρος τῆ χροῖε, ἔτε ἄλλαις
 παρηγορείαις, ὅπως τῆς ἑλεγονοὶ φίλοι, καὶ συγγχεῖς ἐδύναουεταν, νὰ κατα-
 πρᾶυνεν τὸν πόνοντες. Ἀλλὰ ὅσον ἐπέτρα ὁ κηρὸς, καὶ δὲν ἐμάνθανον δεῖ
 τὸν ἠγαπημένον τῆς μήνυμα. Τοσῆτρον αἱ καρδίαι αὐτῆ εἰς τὸν πόδοντες
 καπιφλέγοντο. καὶ ἦκε πολλὰκις τὴν γυνήντες ὁ ἅγιος, νὰ λέγη τὰ κάταθιν
 μυρολόγια, κατὰ τῆ γυναικῶν τὴν σωθήσεια. Οὐαὶ, καὶ ἀλὴ εἰς ἐμὲ τὴν
 ἄχαρον νύμφην. Τὴν ζωντοχήρηαι, καὶ τάλαιναν. Φεῦμοι, τῆ ἀθλία, καὶ
 κακοδαίμονι. Εἰς ποῖον τόπον νὰ εὐερισται τὸ ἠγαπημένον τέλειμ. Τί ἐγι-
 νες νυμφίμης φιλιταπ; πῶς ἐφάνης τοσῆτρον σκληρὸς πρὸς ἐμένα τὴν τάλαι-
 να. καὶ δὲν ἐμεμεις κᾶν μίαν ἠμέραν, νὰ δροπλάουη ἕνας τὸν ἄλλον μας; τί κα-
 κίνσε ἑκάμας; τί σῆ ἐπίτασα. καὶ μὲ ἀπαρηνήδικες; δεῖ ποῖαν αἰτίαν το-
 σῆτρον κᾶν ἰμοσῆς; ἐάν εἶχες γνώμην νὰ μὲ ἀφήσης, διατίμῃ ἔβαλεις εἰς τὰ
 βάσανα. Καὶ θλίβουμαι τόσους χροῖες διὰ τὴν ἀγάπην σου ἀσπλαγχνῆ;
 καὶ κᾶν κομάτι χεῖμα δὲν ἔσειεις, νὰ μάθω πῶς διάζεις εἰς τὸν ξένιτρον;

καὶ πένθεισισαι. Νὰ μὲ μλύσης τὴν ἀνάγνω, πῶς νὰ πορεύουμαι. Ἀὐτὴ δὲν ἔχεις ἔνοιαν τινὰ ἄλλ' ἢ λόγους. Μόνον μὲ ἐνυμφεύθης ματαίως, καὶ ἄκαρπα. Ἐπειτα ἔφυγες, καὶ μὲ ἐσυχαθῆς τοσῶτον, ὡς περὶ τὴν ἡμῶν ἄποδοσιν. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἐφάνης ἄποδοςαι τοῖς σπληνός, καὶ ἄπονος. Ἐγὼ δὲ τὰ κάμω ὅλον τὸ ἑαυτῶν. Νὰ μιμηθῶ τὴν ἄμωμον τρυγῶνα, καὶ ἄδωλον. Ἡ τις ὁπότεν χάσῃ τὸ τέλειος, δὲν καθίζει πλέον εἰς χλωρὸν κλάδον. Οὔτε πίει ποτὲ ὕδωρ καθαρόν. Οὔτε κελαδοί. Μόνον μυρολογᾶται τὴν τύχῃ. Καὶ καίμια χαρὰν δὲν ἀπολαμβάνει. Ἀλλὰ λυπῆται τοσῶτον, ἕως ἂν ἀποθάνει ἀπὸ τὴν θλίψιν. Οὔτε νὰ πράξω, καὶ ἐγὼ ἢ κακότητος, ἢ πῆλιν, καὶ ἄμοιρος. Νὰ θρηνῶ κατ' ἐκείνῳ, καὶ νὰ μυρολογῶμαι τὸ τέλειος. Ἔως ἂν ἐυγάλω ἕνα ποτάμι δάκρυα, καὶ τότε νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὸν πόνον, καὶ θλίψιν. Αὐτὰ μὲν ἔλεγε ἡ ὁμολογία. Ἡ δὲ Ἀγγαλὴς φεισώτερα, ὁδυρομένη τὴν πόνας, καὶ βασάνα, ὅτι ἔπυμένει νὰ τὴν βασάνῃ εἰς τὴν μήτραν. Νὰ τὸν γυνήσῃ. Νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. Ἐπειτα τὴν ἀπαρνήσῃ, καὶ τὴν ἔδωκε φεισώτερος πόνας, ὡς εἰς τὴν γέννησιν. Αὐτὰ ὅλα ἦκεν ὁ αἰσθητὸς ἀγωνιστής, καὶ ἐποίησεν ἡ καρδιά του, καὶ ἐλυτῶτο τὴν μήτρα, καὶ τὴν ὁμολογία, καὶ τὴν ἔδωκε ὁ παῖς εἰς ἐπέτε φεισὸν πόλεμον. Ἀλλὰ ἐκδυμῆ μὲρος τὰ Ἐυαγγελικὰ τὰ δεσπότημα λόγια. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα, καὶ τὴν ἑξῆς, ἔβαλεν ἀντίκειτα τῆς σαρκικῆς ἀγάπης τὸν ἑαυτῶν ἔρωτα. καὶ ὑπόμειν τὸν φλογμὸν τῆς καρδίας ὁ καρτερὸς ψυχος, πρὸς τὴν πίσθον ἀποσάμμος. Ὅχι νὰ ἦτον ἄποδοςαι τὴν γυνήσῃ ἀσπλαγχιος, ἀλλὰ μάλιστ' ἀποδοςαι τὸν ποιητὴν, καὶ σωτῆρα ὑπῆκοος. Τὸν ὁποῖον πολλὰς μετὰ διακρῦον ἔδωκε, νὰ τὴν δίδῃ ἑαυτομὸν ἕως τέλειος.

Ὁμοίως ἄποσπύχετο ἄλλ' ἢ τὴν γονεῖς αὐτῆς, καὶ τὴν σύζυγον, νὰ τοὺς βουθῶ, νὰ μὲν ἀποθάνου ἀπὸ τὴν λύπῃ τους ἄρα. Ἐμειν λοιπὸν ἐαίμνητος εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἀγνώριος ἕως ἐυτελής, καὶ ταλαιπωρῆ μὲρος. Ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν πολεμῆ μὲρος. Ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς συζυγῆς ἐκαμῆ μὲρος. Καὶ ἀπὸ τοὺς δέλετος ἐμπαιζῶ μὲρος. Ὅχι δὲκα ἡμέρας ἢ ἑκατὸν ἀλλὰ χρόνος δεκαπέντε ὁλοπλήρης ὁ ἀδαμάντινος ὄνας, καὶ ὁχι σάρματος. Καὶ τότε τὴν ἀπεκάλυψεν ὁ κύριος. Ὅτι τὴν ἐρχομένῃ παρασπύχῃ ἔμελλε νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπης, καὶ βασάνα. λοιπὸν ἐξήτησε τὴν δέλε, ὅτι τὸν ὑπῆρετα, νὰ τὴν φέρῃ χαρτὶ, καὶ καλαμάριον. Καὶ ἔτασε ἔγραφε πάντα τὰ κατ' αὐτόν. καὶ δια πλέον βεβαίωσιν ἔπει, καὶ τινὰ μυστήρια, ὅτι ἐσὺ ἰσχυρῆ τῆς νύμφης ὅταν τῆς ἔδωκε τὴν ζώνην αὐτῆς, καὶ τὸ διακρῦον λίδιον, καὶ ἔτερα ἀπόκρυφα πράγματα. Ὅτι μόνον οἱ γονεῖς του τὰ ἔδωκαν. Εἰς δὲ τὸ τέλος ἔγραφε ταῦτα. Δέομαι, καὶ παρακαλῶσας γονεῖς μὲρος καὶ τὴν σεμινοτάτιον συμβίασμα. Νὰ μὲν βαφυκαρδίῃ εἰς τὴν λόγῃ

με, πᾶς σᾶς ἰδῶσα τοσαύτῳ θλίψῃ, καὶ βάσανον. Ὅτι ἰλυπέμεν καὶ ἐγὼ εἰς τὸν πόνονας, καὶ πολλάκις ἔκαμα θήσιν διὰ λόγους, γὰρ σᾶς διδὴ ὑπομονὴν ὁ Κύριος. Καὶ γὰρ σᾶς ἀξιώσῃ τῆς Βασιλείας τῆς καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν ἑσπεράχην αὐτῆς, γὰρ μὲ πληρώσῃ τὸ ζήτημα. Ἐπειδὴ, καὶ ἐγὼ διάγαπῶ τε ἐφάνηκα πρὸς ἑσᾶς τὸσον ἀσπλάγχθος, καὶ πρὸς ἐμένα σκληρότερος. Ἀλλὰ καλίστρα πρίπει, γὰρ ὑπακῆσῃ πρὸς ἑναὶ τὸν ποιητὴν, καὶ σωτῆρα αὐτῆς, πρὸς τοὺς γονέστες, καὶ ὅσον μᾶλλον σᾶς ἐλύπησα, τὸσον θέλει πῆχεν μισθὸν πρὸς ἑσᾶς. Ταῦτα γράψας ἔμεινε πρὸς δὲ χρόνος ἕως τὴν ἄραι τῆς μετὰ ἀσπίδος. Ἦτον δὲ τότε Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν Ρώμην ὁ Γρηγόριος. Ὁ ὁποῖος καθὼς ἐλειπέρῃ μίαι ἡμέραι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων παρόντος τῆς Βασιλείας Θῶναι, καὶ τῶν λοιπῶν τῆς συγχλήσεως, ἤκουσαν φωνὴν ἀνωθεν τῆς θυσίας πρὸς ταῦτα λέγεσθαι.

Δ Ε Υ Τ Ε Π Ρ Ο Σ Μ Ε Π Α Ν Τ Ε Σ Ο Ι

Κοπιῶντες, καὶ πειρασμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς.

ΠΑῦτα ἀκούοντες οἱ παρισῶτες ἐτρόμαξαν. Καὶ πίπτοντες κατὰ γῆς ἐβόων τὸ κύριε ἐλέησον. καὶ πάλιν εἰς ὀλίγῳ ἄραι ἠέσθη καὶ ἑτέρα φωνὴ λέγεσθαι. Τῇ παρακούῃ πρὸς ὁ ἄνθρωπος τῆς θεῆς ἐξέρχεται ἐκ τῆς σώματος, καὶ ζητήσασθαι αὐτὸν τῆς ποιῆσαι ὑπὲρ τῆς πόλεως θήσιν. Ὁ πᾶς μὴντε ἀνεὸς χλησοί. Λοιπὸν τῇ πέμπτῃ ἡσάρας ἐσυναθροίσθησαν ἅπαντες εἰς τὸν ῥηθέντα ναὸν τῆς ἁγίας Πέτρου, καὶ ποιήσαντες ἀρξυπνίαν ὀλλῶ τὴν νύκτα ἐδόκουται, γὰρ τῆς φανεράσῃ ὁ κύριος πρὸς ἑσᾶς ἔρωσι τὸν δέλοιντε. Ἦσαν δὲ παρόντες ὁ Πατριάρχης ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ Εὐφημιανὸς πησιόντου, καὶ τὸ πρὸς ἦλθε πάλιν φωνὴ, καὶ λέγεσθαι. Εἰς τὸν οἶκον τῆς Εὐφημιανῆς ἔστι τῆς θεῆς ὁ ἄνθρωπος. Τότε τῆς λέγει ὁ βασιλεὺς. Εἰς τὴν οἰκίαν σου ἔχεις κερυμμένον τοῖτον θησαυρὸν πολυτίμητον, καὶ δένμας τὸν ἐφανεράσῃς, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ζῆ κύριος ὁ θεός μου, δὲν ἠξέυρω ἕως τῆς σήμερον τί ποτα Ἀμὴν ὑπάγω γὰρ ἐρωτήσω τῆς δέλεσμε, γὰρ ἔρω μὲ τὸν ποθεμὸν. Ἀπελθὼν ἔν ἡπόμασε σκάμνες διὰ τὸν βασιλέα, τὸν Πατριάρχην, καὶ τῆς λοιπῆς ἀρχοντας, ὅπου ὑπήχθησαν εἰς τὸν οἶκον. Ἐπειτα εὐγῆκασιν ὅλοιοι δέλοιοι, μελαμπάδας, καὶ θυμιάματα, γὰρ τοὺς ἔρω δὲ χθὲν καθὼς ἔπριπει. Τότε ἠρώσῃ τῆς δέλεσμε ἰὰν ἠξέυρω εἰς αὐτῆς τινὰ ἀνάρειτον ἄνθρωπον. Ὁ δὲ ὑπέρειτῃ τῆς Ἀλεξίῃς εἶπεν αὐτῆς, ἔρω λαμβάνω κύριόν μου, γὰρ εἶναι ἐκείνος ὁ ξένος ὅπῃ μὲ ἐπρὸς ἄξῃς γὰρ ὑπὲρ τῆς, ἔρω μεγάλας ἀρετᾶς, καὶ θυμᾶσθαι πρᾶγματα ἔβλεπον εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄν-

θρωπον. Ἐν ἡσθεσὺν ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος. Καὶ τὴν κυριωτέραν ἔμεταλάμβανε τὰ θεῖα μυστήρια. Ἐπειτα ἔτρωγε δια ἐγγίαι ἄρτον, καὶ ὀλίγον ἕδωρ ἔπινε. Καὶ ἔπαιε ἐπὶ ἕνα πᾶντοπι. Τὰ δὲ σαχητὰ ἐπὶ τὴν ἑσπερῆν δὲ ἀπὸ τὴν τράπεζαισι, ἔδιδεν ἄλλοις πτωχοῖς. Ἀγρυπία ὅλας τὰς νύκτας, καὶ ἐφοροῦν χετο. Καὶ (τὸ θαυμασιώτερον) ὑπομνε ἀνταράχως τὰς ὑβρεις, ὅπῃ τὸ ἔκαμναν οἱ ἀναρχμοι δὲ λοίμας. καὶ τὸν ἔρρα πίζαι πολλὰ κίς ἀπὸ σωεργίαν δαίμονος, καὶ ἐπλήμυαι τὰ σκεπέδια, καὶ ἐχμυαι ἀπάντα τὸ ὑπόζυμον. Διὰ τὰ τὸν κάμναι, τὰ θυμωθῆ. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀσκητικὸς τὰ ὑπέμνε ἀπάντα μηδεποσῶς ὀργίζομενος. Ὁ δὲ Εὐφρημιαὸς ἀκίσεις ταῦτα ἔδρα μὴ ἐνδύς εἰς τὸν ἅγιον. καὶ φωνήσας αὐτὸν ἐκ τριτε, κεδνὸν ὅπως κεινατο. Ὁ δὲν οἰσελθὼν εἰς τὸ οἰκίδιον, ἔυρεν αὐτὸν κεδμνον, καὶ σκεπασμένοι τὸ φρόσωπον, εἰς δὲ τὴν δεξιάν αὐτῆ ἐκράτει τὸν χάρτιν. Τὸν ὁποῖον ἰδοκίμασε ἐπάρη. Ἀλλὰ δὲν ἐδύνετο. Ὁ δὲν ἐπηρεφείσας σκεδάσας, ἀνεγγελετῆρ βασιλεῖ τὰ χυομῆμα. Ὅστις ἐφοροσῆ, τὰ ἐν τρεπίσου κλινῶν πολυτίμων, τὰ δέσεν τὸ ἅγιον λείφανον. Ἐπειτα ἔσοκεπάζοι τις τὸ φρόσωπον αὐτῆ, ἔλαμψεν ὡς Ἄγγελος. Τόσον ὅπῃ μετὰ βίας ἐδύνομυται να τὸ βλέπεσι.

Τόπος ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆ Πατριάρχῃ ἐγονάθησας. καὶ ἀπασάμενοι τὸ ἅγιον λείφανον, ἔπινον αὐτῆ μετὰ τῆ κείνωσιν. Διόμεθάσας, δὲ ἐλε χεῖσῃ, τὰ μᾶς δώσης τὸν χάρτιν αὐτὸν. Νὰ καταλάβω μὴ τίς ἔσαι. Ναι ἄνθρωπε τὸ θεὸ ἐπυράναι, μήμας ὠδρακῆσης. Ὅτι ἀρχηγοὶ τῆ λαῖ ἐμυθον (εἰ καὶ ἁμαρτωλοὶ) ἐγὼ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ἕπος, ὁ τῆ δεσποτῆ χεῖσῃ δὲ ὅλος γνήσιος. Ταῦτα ἐπὶ ὄντες μετὰ δακρυῶν, ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ χράμμα ὁ ὁσῖος. Οἱ δὲ λαβόντες αὐτὸ ἐχάρησαν, καὶ χυομῆμα σιωπῆς, ἀνεγνωσαν αὐτὸ λαμφοῦ τῆ φωνῆ εἰς ἐπὶ κκοον πάντων. Ὅταν ἔν ἐβεβαιώθῃ ὁ Εὐφρημιαὸς ἀπὸ τὰ μυστικὰ λόγια ὅπῃ ἦσας γυζαμῆμα, πῶς ἦτον αὐτὸς ὁ Ἀλέξιος ἐκλαυσε πικρῶς καὶ ἀνασῆς διέρρηξε τὰ ἰμάτιατε. Ἀνάσας τὰς τείχας. Τὸ σῆθος τῆ ἔδερνε, καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ἐπάνω τῆ ἰσρῆ λειψάνε, ἔρρανε ποταμὸν δὲ κρυα. καὶ ἐσῆναζεν ἐκ βάθους καρδίας ταῦτα φωνάζωντας. Οἱ μοι γλυκύτατον τέκνονυε. Διατί με ἔδωσας τὸ σῆμα τῆ θλίψιν, καὶ βάσανον. Οὐαί μοι τῶ τάλανι Διατί με ἐλύπησας τὸ σῆμα, καὶ παρεπίκραναι. Τόσας χρόνους με ἐβλίπεις κατ' ἐκάστω δὲ σὲ μαυροφορομυνον, καὶ ἐκ καρδίας σκεπάζοιται, καὶ δένυετο ὡμολόγησαι. Ὡ ἀγαπῆμα. Ὡ παραμυθία τῆ γῆρεσμε, καὶ ἀνάπασαι. Οὐαί εἰς ἐμὲ τὸν τῆ θλίμυνον, καὶ ἄχαρον. Τί να φράξω ὁ κακότυχος φρόσιρον. Νὰ πινθησω τὸν θανάτῶσας, ἢ να πανηγυεῖσω τὴν ἔυρισιν; Ἡ φύσις με ἀναγκάζει να ῥάνω δακρυα. Ἀλλὰ ἁμαρτία εἶναι να κλαίη τινὰς τῆ ἁγίων τ' κοίμυσιν.

• Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὠδρασῶτερα λέγωντας μετὰ φωνῶν ἁγυρῶν ἤκεσας αἰ γυναῖκας τὴν σύγχυσιν. καὶ μαθῆσαι ἔτι αὐτὸς ἦτον ὁ ποθέμυρος, ἔδραμον ἔξω

τῶ οἴκῳ χάρις σκέπη δὲ ἀπὸ τῆν ἀνῆδων, καὶ ἀνυπόδηται. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὄχλος ἦτον πολὺς, καὶ δὲν ἐδύνουνται νὰ σχίσουν τὸ πλῆθος, εἶδεν ἡ μήτηρ (ἣτις ἐφορορεῖτο τῆς νεάνιδος) τοιαῦτα φωνάζουσα. Δότε μοι τόπον, νὰ ἰδῶ τὸ ἡγαπημένον τέκνον μου. Δότε μοι τύπον, διὰ τῶς οἰκτιρμῆς τῶ θεῶ ἄνθρωποι, ν' ὑποχωρηθῶ τὸν μονοχῶν ἡμόνευ τὸ φῶς τῆς ὁμμάτων μου. Δότε μοι τόπον φιλοχρηστοί, νὰ ἀσπασῶ τὸ ἐμὸν δροκήμιον. Φθάσασα δὲ εἰς τὸ τίμιον ἐκείνο, καὶ ἄγχιον λείψον, ῥίψασα ἐαυτὴν ἰπάνω αὐτῆ, καὶ ποθηνῶς αὐτὸ καταφιλέσσα ἔβ' ἀλέγουσα. Οἱ μοι γλυκύτατέ μου, καὶ ἁγίαι μου ἔδωκες τὸ σῶμα τῆς φιλίῃ. Καὶ δὲ με ἐλυπήθης τὴν τάλαιναν. Ὡ τέκνον μου ποθεινότατον, πῶς εἶ χεῖς ψυχὴν, καὶ με ἤκεες καθ' ἡμέραν κατακοπόμενον διὰ σέ. Καὶ δὲ με ἐσυμπόνεις τὴν τάλαιναν. Ὡ τῆς σῆς καρτερίας, καὶ ἡλικιωτότης, καὶ πῶς ὑπόφειρες ἐν χροῖσά το τσοῦτης χρόνος ὑπὸ τῆς δ' ἐλάνου ὑβριζόμενός τε, καὶ παροινέμενος. Διατί δὲ με ἐφαιώθης, νὰ πάυσεν αἱ φιλίαι σου, καὶ οἱ πόνοι μου, ταῦτα τῆς μητρός θρῆνωθῆσθαι, ἀρχίζει τὸ πένθος, καὶ οἱ ὁμόζυγοι. Ἡ τις εἶλεγε τὸσα μυρολόγια, ἐκ τραγωδῆσα τὴν συμφορὰν, καὶ χηρείαν, ὅπτε ἐμόνοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἄλογα ζῶα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀνάσθηται κτίσματα. Το μῶν νὰ εἰπῶ, πῶς τὴν ἐσυμπόνεις, καὶ μετ' αὐτῆς ἰδακρυσαν. Ἐθρῖνει λέγω ἀπαρηγόρητα, καταφιλέσσα τὸ λείψον, καὶ τὸ ἐπλυνε με τὸν ποταμὸν τῆς δακρύων τῆς. Ἐτυπῆτο τὸ σῆθος. Ἀνέσσα τὴν κόμην. Τὰς σιαγόνας ἐξέτριξε. Καὶ μεγαλοφῶνως ταῦτα ἐκράνυαζεν. Οἱ μοι φιλέρικέ μου τρυγῶν. Διατί με τσοῦτον ἐμίσησας, καὶ εἰς τέλος με ἐγκατέλιπες; Τί σοι πονηρὸν ἐποίησα, καὶ με ἀπαρηθῆς τὴν τάλαιναν; Τσοῦτες χρόνος ἤκεες τὴν θρῆνωλογία μου, ἔδεν με ἐφαιώθης, ἔτε καθ' ὅλε με ἐσυμπόνεις; Οὐαί μοι τῆ δυσυχῆ, καὶ τάλαινοι. Φύμοι τῆ ἀφιλίᾳ, καὶ κακοδαίμονι. Σήμερον ὑπαίδρος, καὶ χήρα ἐφάνηκα ἄμοιρος. Τί γυνὴ θρῆνώσω καὶ κακότυχος ὑπόπτερον, πῶς ἦρα τὸν ἡγαπημένον νυμφίον μου. Ἡ πῶς ἐχῶ εἰς σθικὰ τὸ τίριμα, καὶ ἐπόμενα ἔρηνος. Τετακοντα χρόνος, καὶ τεσσῆρες ἐκατέρην ἐκδεχομένη τὸν ἄδραμ. καὶ σήμερον τὸν εἶδα καθ' ὅς δὲν ἦδελα. Τὴν ὥραν ταυτὴν ἐφάνηκα ψυδονύμφη, καὶ χήρα ἄμοιρος. Δὲν καρτερῶ πλέον νὰ ἰδῶ τὸν νυμφίον μου ἢ κακότυχος. Ὡ ἰλι λαυφροτατῶ σιλήνη, καὶ ἀσέρας πολυφωτισκοτῆ σθημερον, παρακαλῶσας καὶ συμβληβίτημοι. Ὡ ἔρατῆ, καὶ γῆ. Ὡ πετεινῆ, καὶ χοπάρα, βοηθησατέ μου νὰ θρῆνώσω τὴν χεῖραν, καὶ διαποιήσω. Ὡ πηγαί, καὶ θάλασσα, δανείσατέ μου ὑδωρ τῆ κεφαλῆ μου. καὶ δοτε τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τσοαῦτα δάκρυα. Νὰ δυνωθῶ νὰ κλάσω τὴν δυσυχίαν μου, ὑπὸς αὐταρκεαν. Ὡ πειμα φιλτατον, νὰ ἦτον βολιτὸν νὰ ἔυγαλα τὴν ἄραν ταυτὴν τὴν ψυχὴν, καὶ καρδίαν μου. Νὰ ἐγνώρισις τῆς ταλαιπῶρε τὸν πόθον μου, καὶ τίτε δὲν ἐχρηάζε με φωνάζε, ἔ δάκρυα. Νὰ μαρτυρῶσι τὸν πόνον μου. Ὡ

χρεῖς ἐμὲ γλυκύτατε, δέομαι καὶ παρακαλῶ τὴν χάριν σου, ἵνα παρὲς τὴν ἀθλίαν
 ψυχὴν μου, κατὰ τὰς ἐξουσίας αὐτῆς μετὰ τῆς νύμφης μου. Διὰ τὴν ἀποσκευὴν τῶν
 μαρτύρων σου, ὡς ἐδοξάσθη. Αὐτὰ καὶ περὶ τὰς ἐξουσίας ἐλέγον οἱ γονεῖς μετὰ τὴν νύμφη
 ν, περὶ τὰς ἐξουσίας ἀπαρηγόρητα. καὶ δὲν ἐδύνεον οἱ συγγενεῖς, καὶ φίλοι ναὶ τὸς,
 ξεχωρίσεν ἄπο τοῦ ἁγίου λείψανου. Οἱ δὲ βασιλεῖς, καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ
 πολλὴν ὄραν τὸς ἴστυραν βιαιώς, καὶ παρεμίεισαν. Πρὸς ἀσπονδίας ναὶ συκώ
 σουν μετὰ τὴν κλίνην τὸν ἅγιον. Να τὸν θέσκον εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως. Διὰ
 να τὸν ἀσπασθῆ ὁ λαὸς εἰς ἀμαρτημάτων συχώρησιν. Ἐκτὴ γυνὴ γι
 ναν ἐξαισία θάματα. Ἡ γυνὴ κωφοὶ ἐλαλῆσαν. Τυφλοὶ ἀνέβλεπον. Δαι
 μοιῶντες ἰάθησαν. Λεποὶ ἐκαθέρεισθησαν. καὶ πᾶσα ἄλλη ἀσθένεια
 ἄπο τοῦ πατρὸς ἐρύθη, μόνον, να ἤθελαν ἀσπασθῆν τὸ ἅγιον λείψα
 νον. Ταῦτα οἱ παρισῶντες εἰδότες ἐθαύμασαν. καὶ ἤνευσαν τὴν ἐυλάβειαν.
 Ὁ δὲν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ Πατριάρχης ἐσύκωσαν τὴν κλίνην διὰ ἐυλάβειαν.
 Να τὴν ὑπάγειν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ δὲ γονεῖς ἠκολούθησαν μετὰ τὴν νύμφη
 ντες κλαίοντες. Οἱ δὲ ὄχλοι ἦσαν τόσον πολλοὶ, ὅπως ἐθλίβον τὴν κλίνην
 σελιμόνοισι. καὶ δὲν ἐδύνεον να παρῆσαν ὅτι βασιλεὺς, καὶ ὁ ἀρχι
 κρεῖς, ὅπως τὴν ἴστυκων. Ὁ δὲν ἐπρόσθεσαν τὸς ὑπηρετίας να ῥίψον εἰς τὴν
 γῆν χρυσίοντες, καὶ ἀργύριον. Διὰ τὴν δοθῆ ὁ λαὸς εἰς τὰ χεῖματα. Να μὴν
 ἐμποδίζον τὸ λείψανον. Ἀλλὰ τὸς ἐυλάβειαν, ὅπως τινὰς δὲν ἐκίταξε
 τὰ χεῖματα Μόνον εἰς τὸν ἅγιον ἔχασιν ὅλοι τὸν πόθεντες. Οἱ δὲ ἀρχικρεῖς
 τὸς ἐταξενὰ μὴτον θάψῃ ἕως να τὸν ἀσπασθῆ ὅλοι, να ἅγιασθῆν ἄπο λό
 γητε. καὶ ἔπειτα μετὰ βίας τὸς ἐκατάπεισε. καὶ παρεμίεισαντες, τὸ ὑπῆσαν εἰς
 τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν. καὶ ἐκτὴ τὸ ἀφῆσαν μίαν ἐβδομάδα. Τὰς ὁποίας
 ὅλας ἡμέρας τὸ ἑσπέραιμα οἱ γονεῖς μετὰ τὴν νύμφηντες ἄστοι, καὶ ἀκατα
 πάσως κλαίοντες. Ἐπειτα ποιήσας ὁ βασιλεὺς ἀργυρῆν γλωσσόκομον
 ἐνταφίασαν ἐν αὐτῷ τὸ τίμιον λείψανον, ἐορτάζοντες μεγάλην πανύγειν.
 Καὶ τότε ἐβλυσεν ὁ παῖς μῦρος ἐυωδέσαστον. καὶ ὅσοι ἐχρῆσθησαν μετὰ αὐτὸ
 ἀσθενῆς ἰατρῆυθησαν. Ἐκοιμήθη δὲ ὁ ὅσιος τῆς Ζ. Μαρτίου Μένους, ἐπὶ ἄπο
 χρεῖς ἐπιτρακοσιοςῶ, καὶ δεκάτῳ ἐν τοῖς χρόνοις Ὁναεῖς Βασιλέως Ρώμης.
 καὶ Μαρτυρῆς Ἀρχιεπισκόπος. Καθώστις γράφει. Ἐπειροδὲ Ἰννοκεν
 τίας. Ἐν δὲ Κωνσταντινῶν πόλει Βασιλείουτος Θεοδοσίου καὶ Ἀρκαδίου. Εἰς
 δόξαν πατρός, καὶ ἁγίου πνεύματος τῆς ὁμοσῆς τριάδος, καὶ ἀδιαιρέτης
 θεότητος. Ἡ ὁρέπει κράτος, τιμὴ, καὶ προσκύνησις πάντοτε, νῦν, καὶ αἰῶν, καὶ εἰς
 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τῆ δεκάτῃ πρώτῃ ,

Μ Α Ρ Τ Ι Ο Υ .

ΤΟΥ ὉΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΙΔΟΝΙΟΥ.

ΟΥτος εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετὰς εἰς τὸ λόγου σου . Καὶ ἦτον εἰς ὅλα κατὰ ἀλήθειαν τέλειος . Εἰς τὴν ἐγκράτειαν θαυμασίος , καὶ εἰς τὴν θείαν γραφὴν σοφώτατος . Εἰς δὲ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀμαρτανλῶν , καὶ ἑλλήνων καὶ ἑβραίων ἔβαλε πολλὴν ἐπιμέλειαν , ὡς ζηλωτὴς τῆς εὐσβείας διὰ πύρον . Ὁθεν ἐπουλήθη πολλὰκις ἐκείνως . καὶ ἐγίνηαι χυμάλωτος , διὰ τὰ λυτρώσῃ ψυχὰς ἀπὸ τῆν αἰχμαλωσίαν τῶν δαίμονος . καὶ διὰ τὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην τὰ χρήματα . Διατί ἦτον ποσοῦτον ἐλεῆμων , καὶ εὐσπλαγχιος , ὅπου εἶδε τοῖς πτωχοῖς ὄσα , καὶ ἀνείχεν , ἢ μόνον τροφὰς , καὶ Βίβλια , ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἰμάτια . καὶ ἔμενε τελείος ὁλόγουμος . Τόσου ὅπου δὲν ἦτον ἄλλος Ἀββας εἰς τὴν ἔρημον τὰ φυλάξῃ τὸ σὺν ἀκτημοσύνην , ὡς οὗτος ὁ τρισμακάριος . Καὶ

ἀκούσατε ὀλίγα τινα ἄπο τὰ πολλὰ τε κατορθώματα, νὰ θαυμάξετε. Ἀπὸ πρῶτος ποτὲ εἰς τὸ ὄδιον, τὴν ἐζητήσιν ἕνα πῶχος ἑλκος, καὶ μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ δώσῃ, τὴν ἔδωκε τὸ ἀπαυφένειν. καὶ ἔμεινε μόνον μετὰ τοῦ καμίσου. καὶ πηχιά μῆρος παρεμυρῶς ἤρκεσεν ἄλλον ὀλόγυμον. Ὅστις ὑπὸ τὴν πολλὴν ψύχραν ἔτρεχε. Ὁ θεὸς ἀπλαγχνοῦς ἔδωκε αὐτῷ τὸ ἔσθαι ἐνδυμα. καὶ ἔμεινε αὐτὸς τελείως ὀλόγυμος. Μόνον ἕνα εὐαγγέλιον ἐκράτησε, νὰ κάμῃ ἀνάγνωσιν. Καὶ ὑπαπέθεσεν αὐτῷ ἄλλος ἀδελφὸς τὸν ἱεράτησε, τίς τὸν ἔγδυσε. Ὁ δὲ ἀπέκριντο λέγωντας. Ἐπέτω τὸ εὐαγγέλιον. Ἡ γυνὴ θέλωντας νὰ φυλάξῃ ὅσα εἰς αὐτὸν προσάσασκε κύριος, ἔδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνείχε. Διὰ νὰ μὴ γένητε παρήκοος. Εἰς ὀλίγον πάλιν δεξιῶν ἐπέλιθα, καὶ τὸ εὐαγγέλιον. Καὶ ἐμοίρασα εἰς πῶχος τὰ χρήματα, καὶ ἱρωτηθεὶς ἄπο τὸν μαθητὴν, πῶς τὸ ἔδωκεν ἀπέκριντο λέγωντας. Πισθυσόν μοι τέκνον, ὅτι δεξιῶν νὰ κάμω τὴν δεξιῶν τὸ θέλημα, ὅπως λέγει. Πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου, καὶ δός πτωχοῖς, ἔδωκεν ἔμμόνον τὸ ὅτι λοιπὸν παράγωμαι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν δεξιῶν ἐπώλησα. καὶ ἐμοίρασα τὴν τιμὴν εἰς πέντας. Ἀλλῶν φορὰν εὐεριστό μῆρος μετὰ τὸν ὑποτακτικόν τε εἰς ἕνα Κάσρον, τὸν ἐπρόσαξε, νὰ τὸν πηλήσῃ εἰς τινὰς ἑλλίνας ὅτι ἐσύνθετο Κομωδίας. καὶ ἕτως ἐποίησε. Τὰ δὲ ἀργύρια ἐπὶ ἐπέηκεν ὁ μαθητὴς, τὴν ἔδωκε κρυφά. Καὶ τὰ ἐφύλαξεν ἕως ὕστερα. Ἐμεινε ἐν ὁσίος ὑποτακτό μῆρος εἰς ὅλα τους τὰ προσάγματα, καὶ ὄλλω τὴν ἡμέραν ἔδωκε λαβεινικός, καὶ τὴν νύκτα ἔτρωχε ὀλίγον ἄρτον, καὶ ὕδωρ. καὶ τὸ φεισώτερον μέρος τῆς νύκτος ἐπρόσθη χεῖτο. Ὅτι ὄλλω τὴν θεῖαν γραφὴν χεῖδὸν ἔξεδωκεν ἐκείνη. καὶ τὴν ἀνεγνώσε. Βλέποντες ἐν οἱ κύριοι τε τὰς ἀρτίας αὐτῶν ἔδωκεν μαζεύονται. καὶ ὅσον ἐπέρινα ὁ καιρὸς, τὸς ἔτον τὸν ἑλαβέντων φεισώτερον. καὶ ἕτως ἄπο ὀλίγον εἰς ὀλίγον, μετὰ ἔρχατε, καὶ λόγια, τὴν ἐπέριφεν εἰς θεογνωσίαν σωτηρίας τῆς θεῖας χεῖρος.

Καὶ ἀφ' ἑβραϊσθῶν, ἐχαιρῆσαι αὐτῶν λέγοντες. Ἐγνωρίσαντες τὴν χεῖρ, καὶ δυναμὴν τῆς θεῖας εἰς τὴν λόγους, σὲ χαιρίζομαι τὴν ἐλευθερίαν. Καθὼς καὶ ἐσὺ μᾶς ἐλυτρώσεις, ἄπο τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἀίχμαλαστίαν τῆς δαίμονος. Ὁ δὲ ὁσίος ἀπέκριντο. Ἐπειδὴ ὁ ἐλεῖμων θεὸς σᾶς ἐφώτισε, καὶ ἐγνωρίσετε τὴν ἀληθειᾶν δὲν κάμνει χεῖρα νὰ εὐερισκωμαι πλέον εἰς τὴν αἰκίαν. Ὅτι νὰ ἠξίωρετε τῶς ἐγὼ δὲ ἡμῶν σκλάβος τῶς, ἀλλὰ ἀσκητῆς τῆς Αἰγύπτου ἐλευθερὸς. καὶ μόνον δεξιῶν νὰ σᾶς λυτρώσω ἄπο τὴν πλάνην ἐγὼ σκλάβος σας. Λάβετε γυνὴν ἐπέτα τὰ ἅπαντα, ὅπου ἔδωκετε. Γὰ ὅποια ἐφύλαγα, νὰ σᾶς ἄποδῶσω τὴν σήμερον. καὶ ὁπποῦ συχάρησιν, νὰ ὀδηγήσω, καὶ ἄλλως πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Οἱ δὲ παρεκάλουν αὐτὸν δακρύοντες. Νὰ ὑπομεινῆσαι ὁχιῶς δέλος, αὐτῶν, ἀλλ' ἄς διασώθῃς, καὶ κύριος. Ἀμὴ δέντες ὑπέκρινε. Ὁ θεὸς πάλιν ἕκαμαν πρὸς αὐτὸν, καὶ

Διότι αἰτίσιν ὄρακα λέντες αὐτὸν, νὰ πάρῃ τὰ λεγόμενα χρέηματα, ὅπῃ
 τὸν ἤθροσαν. Νὰ τὰ δέμοιρα σὴν πέντητας. Ὁ δὲ ἀπέκλειτο. Δότις
 εἰς αὐτὸν ὄπῃ εἶναι φάραμασας. Ἀναχαρίσας ἐν ἀπ' ἐκείνῃ ἐπὶ οὐρεῖτο. Εἶνα γε-
 λικῶς χροεῖνὰ βασὰ χρυσὸν ἢ ἄργυρον. Ἡ σακίλῃ ἢ ραβδόν, ἢ βρώσιμον.
 Ἀλλά πωχὸς, καὶ ἀκτιμων μὲν ἐνα μόνον χροεῖνα ὡς ἄλλος Ἀπόσολος. καὶ
 φθαιώπαις εἰς τὰς ἀθῆνας, εἶχε τρεῖς ἡμέρας, ὅπῃ δὲν εἶφαγε. καὶ ἦτον δότο τὴν
 πέντητας εἰς κινδύων. Ὁ δὲν ἀπῆλθεν ὅπῃ ἦσαι σι συγμένοι τῆς χώρας οἱ φρά-
 κειτοι. Πρὸς τὲς ὅποις φάραξί λῆγονται. Βοηθῆσαι ἡμῶν οἱ σοφά-
 ται. Οἱ δὲ ἱράτωντες αὐτοὺς, πὸ δὲν ἦτον, καὶ τί ἔχραξ, το, ἀπέκλειτο. Μονα-
 χὸς εἶμαι τὸ γένος Αἰγυπτίος. καὶ με ἐνοχλῆσαι τρεῖς θαιεις αἰ ἐκ νεότητος.
 καὶ τὲς μὲν δύο (ὡς ἐδωκῆσιν,) ἐπλήρωσα. καὶ πλεον δὲν με πειράζουσι. Ἀ μὴ
 ὅτε ἴτος μὴ φοβείζῃ (ἢ ἂν δίντε θάσω τὸ χρέος σημερον) νὰ με φερῇ οὐθά-
 ρης εἰς θάνατον. Τότες οἱ σοφοὶ τὸν ἱράτῃσαι, τινες ἦσαι οἱ τρεῖς θαιεις αἰ. Ὁ
 δὲ ἀπέκλειτο. Ὁ φάραξ εἰς ἡ φιλαρχεια. Ὁ β. ἡ πορνεία, καὶ ὅτε ἴτος
 ἡ γαστριμαργία. καὶ με πολὺ μὲν ἰσχυροσάτα. καὶ τὲς μὲν δύο κατακράτος ἐνί-
 κησά με τὲ θῆ τὴν βοήθειαν. Εἶπει δὲ εἶναι τῆς φύσεως ἐξωθεν. Ἀ μὴ ἡ κοι-
 λία δέλει τὸ φειλόμην. καὶ φάραξ εἰς. Διὰ τί ἐχω δ' ἡμέρας ὅπῃ δὲν εἶφα-
 γα. Τότες τὲ δόσωσιν καμπόσα ἀσπρα. καὶ ἀγοραζόντας μόνον ἐνα ἄρτον
 ἐχάεστε τὰ ὅπῃ λοιπα. καὶ δότο τὰ το ἐγνώρισαι οἱ ἀθῆναῖοι πῶς ἦτον ἐνάρι-
 στος. Ἀυτὸς δὲ ἀπῆλθεν εἰς Λακιδαιμόνας. καὶ ἐπὶ κλῆθι εἰς ἐνα μέγαλ ἄρχοντα.
 Ὁστις ἦτον Μανιχαῖος τὴν ἀίρσιον. καὶ εἰσὶ δύο χροεῖς ἔπῃς ρεφει ὅλης τῆς οἰ-
 κίας ἐκείνης εἰς τὴν εὐσὴ βειαν. καὶ τότε τῆς εἰς ρεφει τῆς ἀγορᾶς τὰ ἀργύρια.
 Εἶπειτα πεφωτισμένοι φάραξ εἰσὶ κλῆθι εἰς ἐνα ξύλον, ὅπῃ ὑπ' ἔχουσι εἰς
 τὴν Ρώμην. Εἶχοντας γνώμην νὰ χροεῖα γωγῆσιν. καὶ ἐκεί ὅσος διωκθῆ φάραξ
 εὐσὴ βειαν. Ἀ φῆ γὲν ἕκα με τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ παράβη καὶ δέπτον εἶδαν οἱ ναῦ-
 ται, νὰ φά γητί ποτας, τὸν ἡρώτῃσαι τὴν αἰτίαν. καὶ ἀπέκλειθη, ὅτι δὲν εἶ χροεῖ-
 βρώσιμον. Ὁ δὲν ἀνείδιζον αὐτὸν τινες λέγοντες. Πῶς ἐπὶ λησῆς εἶν νὰ εἰσέλ-
 θης εἰς τὸ παράβη χροεῖς τινὰ ἐξωδον. καὶ πὸ εἰν νὰ πληρώσης τὸν ναῦλον σῆς. Λέ-
 γηταις ὁ ὅσιος με φάραξ. Εἰ ἀνδρείζῃτε, ἐπάρετε με διὰ τὴν ψυχίνσας. Εἰ-
 δι εἰς ρεφει ἔμε ἐκεί ὅπῃ με ἐπῃρεπ. Τότες οἱ ναῦται, καὶ σανακῶστικε δῆ νὰ μὴν
 δαποθάνῃ τὸν ἔτρεφον. Ἀ φῆ γὲν εἶφασαν εἰς τὴν Ρώμην ἐγῆκεν ἐξω. Ἐ ἡρώ-
 τῃσαι ἐὰν ἦτον ἐκεί τινὰς Μοναχὸς ἐνάριτος. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ. Ὁ τί εἶναι μία
 ὄσια παρθίνος ἐγκλεισος. Ὁ πῆ δὲν εἰσύντη χροεῖ μετὰ τῆς ἀνδρός πᾶποτε.
 Τότες ὁ Σεραπίων πεφωτισμένος ἐκ θείης πνεύματος ἀπῆλθεν εἰς τὸ κελ-
 λῖον αὐτῆς, καὶ λέγει τῆς δέλις τῆς. Εἶπε τῆς κυρίας σῆ. Ὅτι ἦλθεν ἐνας Ἀβ-
 βᾶς δότο τὴν Αἰγυπτῶν, νὰ σωτύχουσι. Ἀ πειλῆσῃ γὲν ἡ δέλις, εἶπε τῆς
 παρθίνος τὸν λόγον. καὶ δόντο εἰς εἶρξ, λέγῃσῃ ὅτι δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ σωμοι-

λήση με ἄνδρα πώποτε. Ἰδὼν ἔν ὁ μέγας, ὅτι ἔτεκεν ἐν αἱ τρεῖς ἡμέρας δέο-
 μνος, νὰ τῆς σιωτήσῃ, κὶ δὲν ἰθέλησεν. Εἶπε ταῦτα. Ὑπαγε εἰπέτης, ὅτι ὁ
 θεός με ἀπέσειλε, νὰ τῆς σιωτήσω διὰ ψυχικῆς ἀφελείας. Τότες ἐσερξέε. κὶ
 ἐσερχόμενος ὁ ὄσιος, εἶπεν αὐτῇ. Διατί ἔπας ἀργᾶς καθίξισαι; Ἡ δὲ ἀπε-
 κείνατο. Δὲν καθίζομαι. Ἀλλ' ἀπέρχομαι, κὶ ὄσιος. Πῆ πορεύομαι; Ἐ ἡ παρθέ-
 νος. Ὑπάγω πρὸς τὸν δεσπότη μου. Λέγειτος ὁ Ἀββᾶς. Ζῆς, ἡ ἀπέθανεις; Ἡ
 δὲ εἶπε. Θάρρῶ εἰς τὸν θεόν, ὅτι κατὰ σάρκα ἀπέθανα. Ὅτι ὅποιος ζῆ εἰς τὸν
 κόσμον σαρκικῶς, πρὸς τὸν θεὸν δὲν ἀπέρχεται. Λέγειτης ὁ ὄσιος. Εἰ ἂν θέλῃς
 νὰ σὺ πιστεύσω, ἐξέλθε νὰ κάμῃς καθὼς σε εἶπῶ. Ἡ δὲ ἀπέκείνατο. Ἐ γὼ
 κέ. χρόνος ἐδὼ μέσα ἐγκλειστος, κὶ τῶρα νὰ εὔρω, τίνα εἶπῆσιν οἱ ἄνθρωποι;
 Καὶ ὁ ὄσιος. Εἰ ἂν ἀπέθανεις τίσε μέλλει διὰ τῆς ἀνθρώπων νὰ λόγια; Ὁ νε-
 κρὸς κἂν ἐπαινεῖται, κἂν ἰβρίζεται, δέντο χρειάζεται τίποτας. Λοιπὸν ἐξέλ-
 θε νὰ καταλάβῃς τὴν πλάνυσιν. Τότες ἡ παρθένος διὰ τὰ λόγια του ἐγνωρί-
 σι, πῶς ἦτον σοφός, κὶ ἐν ἀρετὸς ἄνθρωπος.

Ὁ θεὸς ἐξῆλθε διὰ ταπεινώσῃν. κὶ ἀπελθόντες εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, τῆς
 εἶπεν ὁ ὄσιος. Εἰ ἂν θέλῃς νὰ με πιστώσῃς, ἢ ἐνεκρώθῃς τὰς κόσμῳ κατὰ ἀλή-
 θειαν. κὶ δύνῃς μέλλει νὰ ἀρίστης τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ μόνον ποθᾶς τὰ ἐ-
 ράνια. Εἰ γ' οὐδύσω κὶ τὰ δύο ἰμάτια. Νὰ μῆνις γυμνὴ χερεῖς ὑποκάμισσον. κὶ
 ἔτω νὰ κάμω, κὶ ἐγὼ. Νὰ περάσω μὴ ἀμφοτέροι διὰ τὸ μέσον τῆς πόλεως
 ὀλόγυμνον. κὶ μὴν ἐντρέπῃσαι τίποτε. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Εἰ ἂν κάμω καθὼς
 μου λέγεις, σκαυδαλίζω τοὺς ἀνθρώπους νὰ λέγουν ὅτι ἐγὼ δαιμόνιον. Ἡ
 πῶς εὐγῆκα διὰ τὰς φρένας μου. Λέγειτης ὁ ὄσιος. Ὁ νεκρὸς δὲν αἰσθάνεται.
 Ὁ θεὸς κἂν ἐπαινεῖσιν, ἢ ὀνειδίζουτων, δέν ἀκείει τίποτες. Οὕτω κὶ σὺ εἰ ἂν
 λέγῃς ἀλήθειαν πῶς ἐνεκρώθῃς τὰς κόσμῳ. κὶ ζῆς ἐν χερσὶν κατὰ τὸν Ἀ-
 πόστολον. Μῆσε μέλλῃ εἰάνσει ὑβείσῃ, ἢ κατακείνοισιν οἱ ἄνθρωποι. Μόνον
 κάμε εἴτι σοῦ λέγω. κὶ ἀκολούθει μοι. Τότε ἡ παρθένος ἐγνωρίσασα τὴν
 προτέραν τῆς ἀγωγίαν, κὶ ἔπαρσιν ἔπεσε μετὰ δακρύων εἰς τοὺς πόδας τῆ
 γέροπος λέγουσα. Παρακαμῶσε Ἀββᾶ, συγχώρησόν μοι διὰ τὸν κύριον.
 Ὅτι δὲν δύνομαι εἰς αὐτὸ νὰ σοῦ ὑπακούσω. Μόνον εἴτι ἄλλο με πρὸς ἄξεις,
 μετὰ χαρᾶς κάμνω. Τότε τῆς λέγει ὁ πάνσοφος. Ὑπαγε λοιπὸν ἀδελφί-
 μου εἰς τὸ κελλίον σου. Ταπεινώσου διὰ τὴν ἔπαρσιν. κὶ μὴ καυχᾶσαι πῶς
 ἐνεκρώθῃς. Οὕτω νὰ ὑψηλοφρονῆς πῶς εἶσαι διὰ ταῖς ἄλλαις ἐναρετωτέρη.
 Ἀλλὰ ἔχε ταπεινώσῃν ὅσον δύνῃσαι. Ἐπειδὴ ζῆς ἀκόμι εἰς τὸν κόσμον. κὶ
 θέλεις νὰ ἀφῆσῃς τῆς ἀνθρώπων. Εἰ γὼ ἐπόθασα κατὰ τὴν σάρκα. κὶ ἴμ-
 παρὼν νὰ χυρίζω ὀλόγυμνος, κὶ ἄλλας παροινίας νὰ κάμω. Διὰ νὰ ὀνει-
 δίζουσι οἱ ἄνθρωποι, κὶ πάλιν δὲν ὑψηλοφρονῶ ὡς ἂν ἐσένα. Νὰ λέγω το πῶς
 ἐνεκρώθῃκα. Μὲ τοιαυτὰ ψυχωφελῆ, κὶ ἄλλα παρόμοια λόγια, νεθεπίσας
 αὐτὴν

αὐτὴν ἐσωφρόνησεν. Ἡ τις εὐχαρίστησεν αὐτὴ ταμίγισα. καὶ εἰσελθούσα
 πάλιν εἰς τὸ κελλίον, ἐπέλειπεν τὸν βίον ἐναριστότερα, καὶ μὲ φειαστότερα τα-
 πείνωσιν. Ὁ δὲ ἔσιος ὑπέστρεψεν εἰς τὴν ἔρημον. καὶ πολλὰ ἀφέλησε τοὺς
 Μοναχοὺς μὲ διάφορα ὑποδείγματα. Ἐξόχως δὲ ἔλεγεν καὶ τὰ τοιαύτους λα-
 θροφάγους νὰ βλέπωνται. Ὅταν ἡμῶν νιώτερος εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆ Α' β-
 βᾶ Θεοδώρου, μὲ ἐπιείραζε πῆς γαστριμαργίας ὁ δαίμονας. καὶ ἐκλεῖπτα ἕνα
 ἄρτον ὑπὸ τὴν τράπεζαν. καὶ τὴν ἔτραγα τὸ βράδυ κρυφά. Ἀμὴ τὸσον μὲ ἔτυ-
 πθη ἢ ἡ σωμειδῆσις, ὅπου ἦτον ὑπὲρ τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς φειαστότερα ἢ λυ-
 πη, καὶ βάσανος ὅπου μὲ ἐφλιβεν. Ἐν μιᾷ δὲ ἡμῶν ἡμερῶν ἠλθασιν τινὲς ἀδελ-
 φοὶ εἰς τὸν γέροντάμου. καὶ σωμῆλου πειρί γαστριμαργίας, καὶ ἄλλων τι-
 νῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ ὅτι ᾤρεται φάσενας νὰ ὁμολογᾷ τοὺς κρυφοὺς ὀβελισμοὺς, εἰς
 πνευματικούς πατέρας. Ἐγὼ δὲ ταῦτα ἀκούσας ἔκερνα πῶς τὸ ἔλεγε διὰ
 λόγου μου. Ὁ δὲν ἔπεισα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ μὲ δάκρυα. καὶ ὁμολόγησα
 παρρησία τὴν ἀμαρτίαν μου, εὐγνώστως τὸν ἄρτον ὑπὸ τὸ σῆθος μου. Διὰ νὰ
 καταχωθῶ φειαστότερον. Τότε μοῦ λέγει ὁ γέροντας. Ἐχε θάρρος εἰς τὸν
 θεὸν τέκνονμυ. Ὅτι αὐτὴ ἡ ταπείνωσίς σου σὲ ἔκαμει νὰ νικήσης τὸν δαίμονα.
 Ἐπειδὴ τὸν ἐπόμπουσις. καὶ δὲν ἔχει πλέον ἔξουσία ἀπάνω σου. Ταῦτα τῆ
 Α' ββᾶ πρὸς με λέγοντος, εὐγῆκεν ὑπὸ τὸν κόλπον μυ ὡς φλόγα πυρὸς ἕνας
 δαίμονας. καὶ ἔμεινε τόσος βρῶμος εἰς ἐκείνον τὸν τόπον, ὅπῃ δὲν ἡμπορε-
 μα νὰ σέκωμυ. Καὶ ὑπὸ τότε πλέον δὲν ἔπεισα εἰς τοιοῦτον ἀνόμημα μὲ τὴν
 δεξιὰν βοῦθειαν. Αὐτὰ καὶ ἔτερα πλείεσα λέγων ὁ ὁσιος πρὸς νεθεῖαν τῆ
 ἀδελφῶν. καὶ πλήρης ἡμερῶν γυρόμυρος. καὶ πολλὰς ἀγαθοεργίας πρὸς
 τὲς πλησίον πελίσας. Ἐτι δὲ καὶ ἐκ ὀλίγα θαυμάσια ἐργασάμυρος ἀπῆλ-
 θε πρὸς τὸν ποθέμυρον Χριστόν. Ὡς ᾤρεται δόξα τιμὴ. καὶ προσκύνησις
 εἰς τὲς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Γ Ω Σ Η Φ

Παῦ Παγκάλλου . Αἰγιαγνώσκεις δὲ τῆ ἀγία, καὶ
μεγάλη δούτιρα.

Οὐα τὰ ποιήματα, καὶ κτίσματα τῆ παιτοδύναμου θεῶ εἶναι πάνσοφα, καὶ θαυμάσια . Αἰ πὸ τὰ ὅποια καταλαμβάνει πᾶς ἕνας τὴν σοφίαν τῆ ποιητῆ . Αἰ μὴ σοφώτερον ἀπὸ ἑλα, καὶ ἐμλεύτερον ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον . Εἰς τὸν ὅποιον ἐθαυμασώθη ἡ γνώσις αὐτῆ φεισώτερον, παρὰ εἰς τὰ ἐπιλοιπα κτίσματα . Διατί τὸν ἐσόλισε μὲ τόσα χαρίσματα, ὅπου δὲν ἦτον βολετὸν νὰ ἔ κάμη τελεώτερον ἢ σφώτερον . Τινὲς ἀγράμματα λέγουσι, πᾶς ἦτον κάλειος, νὰ τὸν ἦδελε κάμειν ἀναμαρτητικὸν, ἠγοιεν τὰ μὴ ἠμπορῆν ἄμαρτησι . Οἱ τοῖστοι δὲν ἠξέουρου τί λέγουσιν . Ὅτι ὁ θεὸς ὡς πάνσοφος τὸν ἔκαμην αὐτῆ ξέσιον, βάνωντας ἔμπροσθεν αὐτῆ ζωὴν, καὶ θάνατον, ὅποια ὁδὸν βελιθῆ νὰ φειπατίση, κατὰ τὴν ἀγαθὴν, ἢ πνιγρὰντου φροαίρισιν . Τῆς μὲν γὰρ

φύσει τὰ κτηνορῶματα, ὡς ἀπειθήντα ἐπιτιμῆν ἐπιτιμωριῶν εἶναι ἀξία. Τῇ δὲ προαιρέσει δίδονται αἰαμοίβαί πλέσσαι. Διότι ὅταν τις δύναται νὰ φράξῃ τὸ κακόν, καὶ ἐγκρατῶθῃ διὰ τὸ ἐπιπλήν τε κρείν. Λαμβάνει πρῶτον δόξαν ἀνείκασον, καὶ σέφαρον ἀμαράντινον, ἔμνον εἰς τὸ αἰώνιον ζῶν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις εἰς ταύτην τὸ πρόσκειρον. Ἀμύσας ἀρεταῖς γίνονται ἔξ ἀνάγκης, μισθὸν καίνα δὴν ἔχουσι. Διατέτο, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι νόμοι, καὶ μὴ νόμον. Δίκαι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρις. Ἀσκηταὶ ἱεράρχαι, καὶ ὅσοι, πῶστον παρὰ θεῶ ἐδοξάσθησαν. Ἐπειδὴ ἐπροτίμησαι τὸ ἀρετὴν, καὶ τὰς ἡδονὰς καταπάτησαι. καὶ δωάμφοι νὰ ἔχουσι πᾶσα σωματικὴν ἀπόλαυσιν. ἐμίσησαι πεισάφως ὅλα τὰ πρόσκειρα. Πλέτον, δόξαν. Χρήματα, κτήματα, καὶ πᾶσαι τὴν κτίσιν, μόνον τὸν κτίσιν ὡς ποιητὴν, καὶ σωτήρα ὀλοψύχως ποθήσαιτες, καὶ ἔξ ὅχως ὁσήμερον παρήμην εἰς ἔπαινοι, καὶ εὐφημίας φοροκείκμος. Ὁ ἀραίος τὸ σῶμα, καὶ εὐμορφος, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀραιότερος. Ὁ πᾶγκαλλος λέγα Ἰωσήφ, ἡσύχη τῆς σωφροσύνης, καὶ δικαιοσύνης τὸ ἀγαλμα. Ὁ ὅποῖος διὰ νὰ φυλάξῃ τὸ σῶμα ἀμόλυτον, καὶ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρὸν εἰς πῶστον μέγαν, καὶ σφοδρότατον πόλεμον, ἐδοξάσθη εἰς τὸν πόν κόσμον, καὶ ἔγινε βασιλεὺς εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον μέλλει νὰ ἔχη τὴν δόξαν αἰώνιον, καὶ τὴν βασιλείαν ἀδιάδοχον. Δότε μοι γὰρ καθαρὰν τὴν ἀκρόασιν. καὶ προσέχετε ἀχειβᾶς ὅτι ἡ παρῆσα διήγησις εἶναι γεμάτη πιδυματικὴν ἀγαλλίασιν.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωσήφ ἦτον τὸ κρείον ἢ μὴ Ἰησοῦ Χριστοῦ τύπος, καὶ σαφὲς προεικόνισμα. Ὅτι καθὼς αὐτὸς ὁ ἕσ, καὶ λόγος τὸ θεῶ ἀπὸ ἀλλῆ παρὰ τὸ πατὸς αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῆν νὰ μᾶς σώσῃ, καὶ οἱ σκληροτράχηλοι Ἰουδαῖοι διὰ τὸν φθόνον τὸν ἐφύδωσαν. Οὗτοι καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐπέμψθη ἀπὸ τὸν Ἰακώβ νὰ ἐπιπέψῃ τοὺς ἀδελφῆς του. καὶ αὐτοὶ διὰ τὸν φθόνον τὸν ἐπέλησαν διὰ λ. ἀργύρια. ὅπου κάμνουσιν ἄσπρα χιλιάδες δώδεκα. Καθὼς καὶ τὸν δεσπότην ὁ Ἰέδας ἐπούλησεν. Ἀλλὰ ὕστερον ἐδοξάσθη γηροκόμος βασιλεὺς εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον. καὶ ἔσωσε κόσμον πολὺν ἀπὸ τὸν λιμὸν μετὰ τὸ σιταεῖον. Τοὺς δὲ ἐπιβέλους αὐτὸς, καὶ φονεύτας κατὰ τὴν προαιρέσιν, ἔμνον δὴ ἀμύνεται. Ἀλλὰ καὶ ἀμοίβεται αὐτοὺς ὁ ἀμνηστιακὸς μετὰ χαρίσματα πλούσια. Οὗτοι καὶ ὁ δεσπότης Χριστὸς ἀνασᾶς ἐκ τῆς τάφου ἐβασίλευσεν εἰς τὸν κόσμον ἄπειτα, καὶ μετὰ πολλὴν φιλανθρωπία μᾶς τρέφει κατὰ ἕκαστον τοὺς ἀχαιίτους, μετὰ τὴν μουσικὴν σιτοδοσίαν ὁ ἀνιξίκακος. Καὶ κάμνειμας τόσας ἄλλας ἐργασίας ὡς πλεσιόδωρος, καὶ πωλάγαθος. Τοῦτον τὸν σάφρονα Ἰωσήφ ἐτίμησαι πολλὰ εἰς τὰ συζητάματα τοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ διδασκαλοὶ, καὶ μάλιστα ὁ μέγας Χρυσόστομος. Ὁ ὅποῖος τὸν ἐκωμίασε τόσον, ὅπου τὸν παρομοιάζει με

τὲς αὐτοὺς Ἀγγέλους. Ἐπειδὴ ἐφυλάξῃ τὸ κατ'εἰκόνα Θεοῦ καθαρόν, καὶ ἀμολύντον, καὶ εἰσεπόμμενος εἰς ἐπολλαῖς τρυφαῖς, καὶ ἀνάπαυσι, καὶ πολ-
λάκις ὑπὸ τῆς Κυβίας αὐτῆ πολεμύμενος, δὲν ἐμικίθη ὁ ἀδαμάντινος Διαυ-
τὸ καὶ οἱ πατέρες μας τὸν ἐδόξασαν, προσάσαστες νὰ τὸν ἐορτάζωμεν τὴν
ἀγίαν, καὶ μεγάλην β. αἰς τῆ διασότη χειροῦ προεικόνισμα. Ἀλλὰ ἄς ἐι-
πῶμεν ἐξ ἀρχῆς τὴν διήγησιν. Μὲ βραχυλογία. Καθὼς εἰς τὴν Βίβλον τῆς
ἡλιούσιως φαίνεται.

Οὗτος ὁ πάνσοφος Γωσήφ ἦτον υἱὸς ὁ ἐνδέκατος τῆ Πατριάρχου Γα-
κὼβ ἡλιούσιος ἐκ τῆς Ρ' ἀρχῆς πρὸ τῆ Βενιαμίν. Εἶχε δὲ πολλὴν εὐταξίαν, καὶ
μειλιόπιτα. καὶ καθ' ἐκείνῃ ἐπρόκοπεν εἰς τὸν φόβον τῆ Θεοῦ. Καὶ
εἰς τὰς λοιπὰς ἀρετὰς. Ὁ Θεὸς καὶ ὑπὸ τῆ πατρόσφι ἡγαπᾶτο ὡς ἀσὸπι-
ρον ἅπ' τὲς ἄλλους ἀδελφές. Οἱ ὅποιοι διὰ τῆτο πολλὰ τῆ ἐφθόνησαν. Μά-
λισα ὁχρατὶ εἶδεν ἕνα ὄνειρον, πῶς ἐθερρίζαν εἰς τὸ χωράφιον, καὶ ἐσυκώθησαν
τὰ δράγματα, τῆ ἀδελφῶν αὐτῆ, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸ ἐδικόντε χειρόβο-
λον. Τὸ ἐπὸιον ὄραμα εἶπεν ὁ Γωσήφ, τοῖς ἀδελφῶσφι ὡς ἄπονήρωτος. Ὁ
δὲ ἀπεκρίθησαν. Λοιπὸν ἐσὺ μέλλει νὰ γίνης βασιλεὺς, νὰ σὲ προσκυμή-
σωμεν ἅπαντες; Ἀποτότε ἐντὲ ἐφθονῶσαι χειρότερα; Καὶ ποσῶς δὲν ἐδύ-
νωμαται νὰ τὸν βλέπωμε μετὰ ταῦτα εἶδεν ἄλλο ἐνύπνιον.

Πῶς τὸν ἐπροσκύνησαν ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ἐνδεκα ἄς ἔρες. καὶ τὸ
εἶπε κρυφὰ τῆ πατρόσφι. Ὅστις αὐτῶ ἀπεκρίνατο. Τὸ ὄνειρόσφι φανερά-
ναι πῶς μέλλει νὰ σὲ προσκυμήσω ἐγὼ καὶ ἡ μήτηρσφι, μετὸς ἀδελφῶσφι.
Ἀλλὰ φυλάγου νὰ μήτο εἰπῆς τινός, καὶ τὸ μάθου, καὶ σκαυδαλισοῦν
ὡς ἀσὸπιρον. Μετὰ κερρὸν ὄται ἦτον ἡρόων δεκαεῖπα. Ἐ' βοσκὰν οἱ ἀδελ-
φοῖσφι τὰ πρόβατα. Εἰς τόπον Συχέμ καλέ μδρον, καὶ ἐλειπαὶ ἡμέρας πολ-
λάς. Ὁ δὲ Γακὼβ εἰσλεκε τὸν Γωσήφ, νὰ τοὺς ὑπάγει ἄρτους. Διὰ τὴν ἔοφῆ-
τους. Ἐ' σοντας καὶ ἄρνησας νὰ ἔλθεν εἰς ἀσπιτὶ. καὶ νὰ εἶδῃ πῶς εὐεῖσκονται.
Ὅστις ἀπῆλθε μετὰ χαρὰς, ὡς ἀρνῖον ἄκακον. Ἐ' πὶ θυμῆσφι νὰ τοὺς ἀσπα-
σῆ, καὶ νὰ μάθῃ ἐὰν ὑγαιάνασιν. Οἱ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν μακρόσφι, ἐσυμβε-
λεύθησαν, νὰ τὸν φονεύσωμε. Διὰ νὰ μὴ βασιλεύσῃ εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ ἐνύ-
πνιον. Ὁ δὲ Ρ' οὐβίμ ἔπτε ὡρὸς τοὺς ἄλλους ἀδελφούς. Μὴ μολύνετε τὰς
χῆραςσας.

Εἰς αἶμα ἀθῶον διὰ τὸν κύριον. Ἀλλὰ κάλιον νὰ τὸν βάλλετε εἰς τὸν λάκ-
κον ἐκθῆνον, παρα νὰ τὸν φονεύσῃ. Ὅταν οὖν ἐφθασεν ὁ νέος, τὸν ἄρπασαν
ὡς ἀγέλοιθῆρες. Καὶ τῆ εὐγαλαν τὸν ποικίλον χιτῆσφι ὁ ποῦ εἶφορε, καὶ δέ-
ροντες αὐτὸν ἐτράβιζαν νὰ τὸν ρίψου εἰς τὸν ρηθῆντα λάκκον. Ὁ δὲ μετὰ δα-
κρύων παρεκάλει αὐτοὺς λέγων ταῦτα. Μὴ ὀργίζεσθε ἡγαπημένοσφι ἀδελ-
φοῖ κατ' ἐμοῦ ἀδικῶς. Ὅτι κακὸν δὲν σᾶς ἔκαμα. Ἀλλὰ κἂν τὸν πατέραμας

λυπηθεῖτε. Ὅστις ἀκόμι ὀδύρεται τῆς μητρὸς μου τὸν θάνατον. Λοιπὸν κά-
 μετε διάγαπλω θεῶ. Μήτου δώσετε, καὶ ἔπερον πόνον σφοδρότερον. καὶ ἄπο-
 θάνη ὁ τάλας ἀπὸ τὴν λύπῃ μου. Ναὶ κύριοί μου. Ὁρκίζωσας εἰς τὸν θεὸν
 τὸν μέγαν, καὶ ὑψίστον, μή με ἀποκτείνετε ἄδικα. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔπρα ἔλα-
 γη ἔλειπῶς ὀδυρώμενος. Ἀλλὰ ποσῶς δὲ τὸν ἐλυπήθησα. Μόνον αἰς λύκος
 τὸν ἔσυρνα. καὶ τὸν ἔρριξαι εἰς τὸ ξηροπήγαδον, ὅστις ἐθρήνη ἀπαρηγόρητα
 λέγωντας. Ὡς πατέρα φίλτατε. Κλαύσον πικρῶς τὸ γνάπη μένονσα τέκνον.
 Ὅτι δὲν θέλεις τὸ ἰδεῖν πρόποτε. Ὡς φατέφορε ἦλπε διομαίσει. Ἀνάγγελον
 τὰ πατρίμου τὴν πολλήν με ὀδυίην, καὶ βάσαιον. Ὡς γῆ ἡ μήτηρ ἀπάν-
 των. Παρακαλῶσε, καθὼς ποτὶ ἐβόησας πρὸς κύριον διατὸ δίκαιον αἵμα τῆ
 Ἀβελ. Ὅπῃ ἐ ἀδελφός τε ἔχυσεν ἄδικα. Οὕτω καὶ πέρα βάσαιον πρὸς Ἰα-
 κώβ τὸν πατέρα μου. καὶ φαίρωσέτου ταύτην τὴν ἀδικίαν. Ὅπῃ ἐποίησαι
 οἱ ἀδελφοί μου εἰς ἐμέ. Οὕτως οὖν ὁ μὲν Ἰωσήφ πικρῶς ὀδύρετο. Οἱ δὲ φο-
 νῆς τῇ φροαίρεσει. Ἐκάθονταν τρώγοντες, καὶ πίνοντες. καὶ ἀναβλέφαν-
 τες μακρόθεν εἶδον τινὰς Ἰσμηλίτας φραγματούτας, ὅπῃ ἐπήγαυ ἀπὸ
 τὴν Γαλαὰδ εἰς τὴν Αἴγυπτον, μακαμίλαις. Φοστομένας ἀρώματα, τότες εἶ-
 πον ὁ ἰδὼς πρὸς τὴς ἄλλης ἀδελφός. Κάλιον εἶναι νὰ δῶσω μὲν τὸν Ἰωσήφ,
 εἰς τὴς Ἰσμηλίτας αὐτὸς αἰς χιμάλωτον. Νὰ ἀποθάνη εἰς τὴν ξενίτειαν.
 Παρὰ νὰ τὸν θονεύσω μὲ ἡμεῖς.

Νὰ γένω μὲν ἀδελφοκτενέ οἱ οἱ τάλεις. Ἦκισαν τὸν ἔν οἱ ἐπίλοιποι ἀδελ-
 φοί. καὶ ὑγαλαπτον ἀπὸ τὸν λάκκον. καὶ τὸν ἐπέλησαν διατὸ τελοσόντα ἀργύ-
 ρια. καὶ λαβόντες αὐτὸν οἱ ἔμποροι ἐπορεύοντο. καὶ ὅταν ἦσαν εἰς τὴν ὁδὸν εὐ-
 φραθᾶ. Ἦ γυν εἰς τὴν Βηθλέεμ. Εἶδεν ὁ Ἰωσήφ τὸ μνημεῖον Ραχὴλ τῆς μη-
 τρὸς τε. Ἦ ὅποια ἐτελείησεν ἐκῆ ὅταν ἐγέννησε τὸν Βενιαμίν, ἐρχομένη
 τῆ Ἰακώβ ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν. καὶ ἐκῆ τὴν ἐνταφίασε, σῆσας, καὶ σήληεν
 εἰς τὸ μνημεῖον τῆς. Προσδραμῶν οὖν ὁ Ἰωσήφ. Ἐπείσεν ἐπάνω τῆς μνήμα-
 τος, καὶ κλαίων ἔλεγε. Ραχὴλ μήτηρ μου, ἐγέρθητι ἐκ τῆς γῆς. Ναὶ ἰδῆς τὸν ἡ-
 γνάπη μένονσα Ἰωσήφ. Πῶς ἐγενεν αἰ χιμάλωτος, καὶ οἱ ἀδελφοί μου μὴ ἐπέλη-
 σαν. Ὡς καὶ ἔργον γυμνόν. καὶ εἰς χεῖρας ἀλλοτριῶν παρέδωσας. Ἀνοιξον
 μήτηρ μου ὑποδέξου με εἰς τὸν τάφον σου. Ἴνα μὴ ὑπάγω εἰς γῆν ἀλλοτριῶν
 αἰ χιμάλωτος. Δὲν ἀκείεις τῆς φωνῆς μου μήτηρ μου. Τὸν πατέρα μου τὸν Ἰα-
 κώβ ἐκάλεσα. καὶ δέμε ἦκουσε. Καὶ πέρα πάλιν ἐπηκαλοῦμαι ἐσέκα μυ-
 ρολογέμενος. καὶ δέμεου ἀποκτείνεσαι. Οἱ δὲ ἔμποροι ἔλαβον αὐτὸν βιαίως
 ἀπὸ τὸν τάφον νομίζοντες. Ὅτι ἔκαμνε ματεῖαι τινά. Διατὸ νὰ φύγη ἀπὸ τῆς
 χεῖρας σου, καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπὶ ὅλα πασυμβάντα. καὶ συμπόνεσαι αὐτὸν
 ἐδάκρυσαι λέγοντες. Μὴ λυπᾶσαι νεαία, ὅτι εἰς μεγάλην σιμὴν θέλεις
 εἰεβεῖν εἰς Αἴγυπτον. Ἐπειδὴ ὁ χαρακτὴρ τῆ προσώπῃ σου φαιερώσει τὴν σὴν

εὐγένεια. Λοιπὸν χαίρει ὅτι ἐλυτρώθηκε διὰ τὸ φθονοῦν ἦν ἀδελφῶν σου. καὶ θε-
 λεις τιμηθῆν. Εἰς τὸ ἕσπερον φθάσαι τις ἐν εἰς τὸ Ἀγγύθιον. Ἐπέλησαι τὸν Ἰω-
 σήφ. Καὶ ἠγόρασεν αὐτόν. Ὁ ἀρχιδύνεχος τῆ βασιλείας Φαραῶ. Πεντηφῆς
 λεγόμενος. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἔσφαξαν ἔριπον, καὶ αἱμάτωσαν τὸ ποικίλον
 αὐτοῦ χιτῶνα. Καὶ ἀπελθόντες ἀνήγγυλαι ταῦτα πρὸς τὸ πατέρα τις λέγον-
 τες. Εἰς ἓνα πέπον ἔρημον εὐρήκαμεν τὸ χιτῶνα ἐπέτον.

Καὶ γνωρίζασαι τις ὅτι εἶναι τῆ Ἰωσήφ ἐλυπηθῆμεν πολλά δι' αὐτό. καὶ σὺ
 πὴν ἠφεράμεν. Νὰ τὸν ἰδῆς ἐὰν εἶναι βεβαία ἰδικόστου. Ὁ δὲ Ἰακώβ διεμύρθη
 ταῖς μαρτίαις αὐτοῦ. Ἐγενέθη σάκκον. Ὡς δὲ ἴδρετο πικρῶς ἀπέσπα τὰς τειχάς. Ἐ-
 τυπῆς τὸ σῆθος. καὶ μυρολογέμενος ἔλεγε. Κακὸν θνητὸν ἐγαγῆμεν τὸν υἱόν-
 μου. Ὡς τέκνον μου φίλατον; Διατί νὰ μὴν εὐρὴ τὸ θνητὸν ἐμένα. Νὰ χορτά-
 σι τις σάρκα μου. Νὰ ἀφήσῃ ἐς ἓνα ἄβλαβον; Οἱ μοι οἱ μοι τῶ δούσου χει, καὶ
 τάλανι. Πῶς ἔχασα τὸ φῶς μου ὁ ἄθλιος. Ἐγὼ εἶμαι τῆ θανάτου σου αἴτιος,
 ὅτι ἐσείλα μοναχὸν ὁ ἀσύνητος. Λοιπὸν ἐρέπει μου νὰ κλαίω πικρῶς ἀ-
 κατὰ παύσα, ἕως νὰ τελευτήσω διὰ τὴν λύπην. Νὰ ἔλθω εἰς τὸν ἄδην νὰ
 σὲ εὐρῶ ἠγαπημένε μου. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγων ἔκλαιεν ἄμετρα οἱ
 δὲ υἱοὶ, καὶ θυγατέρις ἐπαρηγόρευον αὐτόν. Ἀλλὰ ποσῶς δὲν ἠθέληεν νὰ παύ-
 σι τὸ δάκρυον. Μόνον καταφίλει ἦν χιτῶνα πικρῶς, σενάζων ἐκ βιάθους τῆς
 καρδίας, καὶ λέγωντας. Ἀπὸ ἀνθρώπου ἐσφάγης. Γλυκύτατον τέκνον μου.
 Ὅτι ἀνείχε σὲ φάγη θνητὸν. Ἡ θέλην εἶσαι ξεχρισμένος τὸ ῥέχον σου, διὰ
 τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ὄνουχας. Οὕτως οὖν ὁ μὲν Ἰακώβ ἐθρήνη ἀπαρη-
 γόρητα. Ὁ δὲ Ἰωσήφ, ἐπρόκοπεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆ πεντηφῆ. Εἰς ὑπακοὴν
 σωφροσύνης, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀρετάς. καὶ ποσὸν ἦτον γνωστικός, καὶ ὀπιμι-
 λίστατος ὑπὲρ τῆς, ὅπου τῆ ἔδωκεν ὁ αὐθέντης του ἕξουσία, εἰς ὄλοντου τὸν
 βίον. Βλέποντας πῶς διὰ τὴν ὥραν ὅτι τὸν ἠγόρασεν, εὐτυχεῖσας ὅλας τὰ
 πράγματα. Μὲ τρόπον θαυμασίον. Ὅτι ὁ κύριος ἦτον μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ ὡς
 ἀγαθόν, καὶ δίκαιον τὸν ἐφύλαττε. Πιερέσκεπτον, καὶ ἰδυνάμωνε. Ἡ ἦτον
 ἐν εἰς τὸν οἶκον ἐκείνον χαρὰ μεγάλη. καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πάντες ἠγαπή-
 σαν τὸν Ἰωσήφ, ὡς αἴτιον τοσαύτης εὐτυχίας, καὶ ἐμπλήσιως. Ἐξὸ χωρὶς δὲ ἡ
 κυρία του ἠγαπήκατο πεντηφῆ. Βλέπεσα τὸ πρῶτον κάλλος ἐκείνον.
 καὶ ἀραιότατον, τὴν πολλήν του γνῶσιν, καὶ σύνεσιν, τὰ χρησά ἦθη, καὶ τὴν
 εὐταξίαν, καὶ κοσμιότητα. καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ ἀρετάς, ἐπρώθη τὴν καρ-
 δία σαρκικὸν ἔρωτα. καὶ ὅσον ἐπλήθυναν αἱ ἡμέραι, τοσῶτον ἄσπεμος ἔρας
 ἐρριζωνε, καὶ ἐτρῶγε αὐτῆς τὰ ἐντόσθια. Ὅθεν μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρύ-
 πῃ τὸ πάθος της. Τὸ ἔφανέρωσεν ἕξωθεν. Δοκιμάζουσα ποικιλοτρόπως νὰ
 πρῶσι τῆ νέου τὴν καρδίαν εἰς τὴν ἀγάπην της. Καὶ πρῶτον μὲν ἰσώμεθα
 μὲ χρώματα, καὶ νιψήθη μετ' ὀλισμῶν ἰματίων. Ὅπου ἔβαλεν κατ' ἐκείνου

Σολὴν ἑτέρας. Μὲν νύματα, καὶ χήματα ἔρωτος. καὶ μὲ ἕτερα μύεια μηχανήματα. Ἐπαχενὰ ρίφις εἰς τὰ βρόχια πησὴ ἄσεμνος, καὶ ἄφρων τὸν σωφρονέσασον. Ἀλλὰ εἰς μάτῳ ἐκοπίαζεν ἢ πάντολμος. Ὅτι ἐκείνος ὡς ἀδάμας σερρός. Δὲν ἐκλίπε ποσῶς εἰς τὴν γνώμῳ της. Ἀλλὰ ὡς εὐγνώμων δῆλος, καὶ γνωσικότατος ἐφώγε τὸ κακόν. Διὰ νὰ μὴ πλῆσιη τῷ θεῷ, καὶ νὰ μὴν φανῆ πρὸς τὸν κύριόν του ἀχάριτος. Ἡ δὲ ἀκόλατος ἐκείνη ζωὴ, βλέπεσα ὅτι μὲ χήματα, καὶ νύματα, καὶ καλλοπίσματα μόνον δὲν ἰδωμένη νὰ ὀπίτυχη τῆ ποθεμένου. Προσῆλθεν αὐτῷ ἀναιχύντας. καὶ μὲ λόγια ἔρωτος ἐσώδενά ὑποσκελίση τὸν νέον μὲ κολακείας. καὶ συργελεύματα λέγουσα. Κοιμήσε μετ' ἐμοῦ ἦρα πημίεμε, καὶ μὴ φοβᾶσαι τίποτας. Ὅτι ἄλλο δὲν τολμᾷ νὰ εἰσεέλθῃ ἐδῶ μέσα, εἰς κοιτῆρα μου δπόλαυσε τῆ κάλλεσμε καὶ ἐγὼ εἰσένα. Εἰ δὲ καὶ δειλιάς διὰ τὸν ἄνδρα μου, ἐγὼ νὰ τὸν θανατάσω κρυφῶς. Μὲ φάρμακα. Νὰ μείνω μὲν ἔξωσας αἰ. Εἰς τὸ πράγματε. Ἡ μὲν ἐν ἄσεμνος ταῦτα ἐλέγη. Ὁ δὲ σωφρονέσασος ἐπεκρίνατο. Μὴν ἐλπίσης ποτίσε νὰ μὲ εὐρης τόσοι αἰόντον. Νὰ πράξω τοιαῦτῳ ἀπρεπείας, νὰ ἀτιμάσω τὸν κύριόν με τὸν ἄνδρα σου. Ὅστις ἴβαλεν εἰς τὴν ἔξωσας μου ὄλατε τὰ ὑποστικά, καὶ ὑπάρχοντα. Νὰ τὰ ὀείζω ὄλα ἔξω δπό εἰσένα τὴν ζωναίκατε. Πῶς ἢ μπορῶ λοιπὸν νὰ καταφρονέσω τὸ σὺ ἀγάπῳ, καὶ ἀπλάγχνος, ὅτε μὲ ἔδεξε. καὶ νὰ φανῶ πρὸς τὸν εὐεργέτῳ μου ἀχάριτος. Ἐγὼ φοβῆμαι τὸν θεόν, καὶ δὲν τολμᾷ νὰ μολύνω τὴν σάρκα μου. Λοιπὸν παῦσαι δπό τοιαῦτῳ ἐλπίδα ματαίαν, καὶ ἀνωφελῆ ὀπιχείρησιν. Ὅτι προτιμᾷ νὰ δπό θάνω κάλιον. Ἡ νὰ προδώσω τὴν ψυχὴν με εἰς θάνατον. Ὅσον ἐν ἔβλεπε τὸν δίκαιον παραιτέ μῆρον, τοσῆτον αὐτῆ ἢ ἄνομος ὑπὸ τῆς ἡδοῆς ἐφλογίζετο. καὶ παρεπῆρει τὴν ὥρα ποτὶ νὰ εὐρη καμρὸν ὀπιπίδιον. Νὰ βιάση, καὶ σανικῶς τε τὸν σωφρονα. Ὅστις βλέπωντας πῶς τὸν ἐπέιραζεν ἢ ἀναιδῆς πολλαίς ἀναιχύντας, προσκαλῆσα τῆτον τὸν εἰς τὴν βδελυράν ἡδονῆν, προσῆυχετο πρὸς κύριον σωιχῶς, τοιαῦτα δπό μῆρος. Ὁ θεὸς τῆ Πατρὸς με Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, ὁ μίγας, καὶ ἰχυρός. Ὅπου μὲ ἰλυτρωσε, δπό τὰς χεῖρας τῆς ἀδελφῶν με. Αὐτὸς διαποτα παντοδύναμε ρῦσαί με, ἐκ τῆ θηεῖς ἐτέτε τῆ μαινιάμεν. Νὰ μὴ γένω διὰ τῆς μοχείας ἀλλόττειος τῆς πατέρων με. Οἱ τινες τοσῆτον σφοδρῶς, καὶ εὐσιβῶς σὲ ἡγάπησαν, προσεκαλῆτο δὲ καὶ τὸν Ἰακώβ λέγωντας. Εὐξαι πάτερ με εὐτόνωσ πρὸς κύριον. Ὅτι μίγας πόλιμος μὲ ἐπαίσιη τῆ τάλανος. καὶ πάχει νὰ μὲ χωρίση δπό τὸν πλάσ με. Οὗτος εἶναι πικρότερος θάνατος παρὰ ἐκείνον ὅπε ἤθελε νὰ μὲ δώσου οἱ ἀδελφοί μου. Ὅτι ἐκείνος ἐχώριζε μόνον τὴν ψυχὴν ἐκ τῆ σώματος. Ἀ μὴ ἐτέτος, χωρίζει ἀμφοτέρα. Τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα δπό τὸν πλάσ με. Πισεῦω πάτερ μου ὅτι αἰ εὐχαίσε με αἰετῶ

βίβασαι δὸν τὸν λάκκον, καὶ τώρα πάλιν δεόμείσε δυσώπησον τ' κύριον. Ὅπως καὶ ἐν τῷ μαινομένῃ, καὶ ἀναγκύοντου τούτου θηεῖς μερύσσηται. Ταῦτα μὲν καὶ ἔτερα πλείσα ὁ σῶφρων, καὶ δίκαιος πρὸς κύριον πολλάκις προσομιχοίτο. Ἡ δὲ β. Βακχιδμένη, καὶ μεθυσμένη. Ὑπὸ τῆς φιληδονίας, δὲν ἔπαβον. Ἀλλὰ κατ' ἄραν ἐγύριβε τρόπον, καὶ ἐνέδρυνε κατ' αὐτῆς μηχανείας, καὶ πανεργείματα. καὶ μίαν ἡμέραν ὁποῦ ἔτυχεν. Οἱ νέος Μοναχός εἰς τὴν κάμεραν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἄνδρες ἔλιπαι ὅλοι δὸν τὸν οἰκοντικῆς εἰσῆλθεν ἢ πάντολιμος. καὶ τὸν ἐτράβ. ζε δὸν τὸ ἰμάτιον λέγεσα. Κοιμήσου μετ' ἐμοῦ δεόμείσε. Ὅτι ἂν δὲν θραπύσης τὴν ὀρεξίμῃ, δὸν θάνατον δὸν τὴν θλίψιμῃ. Ὁ δὲ νῆος βλέπωντας πῶς τὸν ἐσυρνε δειωτά. Ἀφ' κε τὸ ῥῆχοντου εἰς τὰς χεῖρας τῆς. καὶ ἐφυγῆ ἔξω τὸ σωτομείτερον ὁ ἀείμῃσης. Διὰ νὰ μὴ τύχη καὶ βιάσητον ἢ ἀναγκύωτος. Ἡ τις ὅταν εἶδε πῶς τὴν ἐκαταφρόνῃσεν ἔπος. καὶ δὲν ἐδέλησεν νὰ ποιήση τὸ δέληματῆς. Ἐμετάβαλλε τὴν ἀγάπῃν εἰς ἔχθρῃν ἢ μιανὰ. καὶ τὸν ἐμίσησε τόσον, ὅπῃ ἐκρινεν εἰς τὴν διάνοιάν τῆς νὰ τὸν ἐθραπύση. Διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπῃ πλέον νὰ ἔχη αὐτὴ εἰς τὴν καρδίαν καθημέρησιν θάνατον λοιπόν. Φωνήσας τὲς δούλῃς αὐτῆς, καὶ παιδίσκας εἶπεν αὐτῆς.

Ἰδὲ τί ἐτόλμησεν ἀπράξῃ ὁ εἰβραῖος ὁ σκλάβος μα. Ὁ ἄνδρας με τὸν ἐτίμησε τόσον. καὶ τὸν ἐκα μῶν κύριος, εἰς ὄλονμας τὸ πρᾶγμα. καὶ δὲν τὸν ἔφθανεν ἢ τόση τιμῇ, ὅπῃ τῷ ἐδώσα μῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐμένα ἢ δέλησεν νὰ μολύνη ὁ ἀναιδέσας. Μετὰ δὲ ἔωρα ἰκανὴν ἐλθόντος τῷ πεντηπρῆ, ἢ γυνὴ αὐτῆς κατέβαλε ἀντιρόφως τὸν σωφρονέσας τὸν λέγεσα. Εἰσῆλθε πρὸς με ἐπ' αἰῶς ὁ Ἰεδαῖος. καὶ ἐτράβ. ζε νὰ με ῥίξῃ εἰς τὸ κρεβάτι ὁ πάντολιμος. καὶ ἐγὼ ἔφωναξα δειωτά. Ὅθεν φοβηθεῖς ἐφυγῆ, ἀφίνωντας τὸ ῥῆχοντε εἰς τὰς χεῖρας με. Ὁ δὲ πεντηπρῆς ταῦτα ἀκούσας, ἐθυμάθη πολλά. καὶ τὸν ἐκλεισεν εὐθύς εἰς τὸν πύργον. Ὅπῃ ἔβαιν ὁ βασιλεὺς τῆς φονοῖς, καὶ κλέπτῃς. Καὶ ἦτον ἐκὶ φυλακωμένος ἡμέρας πολλὰς. Ὁ δὲ θεὸς ἐφώτισε τὸν ἀρχι δισμοφύλακα, καὶ ἐσπλαγχνᾶτο τὸ Ἰωσήφ. Καὶ δὲν τε ἔβαιε σίδηρα. Οὔτε εἶχεν ἄλλῃ σινοχωεῖαν. Ἀλλὰ μάλιστ' εὐρυχωεῖαν πολλὴν, καὶ ἀνεσι. Διότι ὁ θεὸς ἦτον μετ' αὐτῷ ὡς δίκαιος ὅπῃ ἦτον. καὶ τῷ ἐδῶκεν ἔξῃσιαν ὁ δισμοφύλαξ, νὰ ὑπηρετᾷ τοὺς ἄλλῃς δισμῆς. Βλέπωντάς τον πῶς ἦτον ἐν ἀντιπρῶτος. Τὸν κατὸν ἐκείνον ἔπαισαι τῷ βασιλεὺς Φαραῶ. Δύοτε εἰνᾶ χροῖ ὁ ἀρχινοχός. Καὶ ἀρχισιτοποιός. Τοὺς ὁποῖος ἐκλεισεν εἰς τὸ ἀναδεν δισμοπύργον, καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς. Εἶδεν κατ' ἄρας ὄνειρον, καὶ τῆς τὰ ἐξήγησεν ὁ Ἰωσήφ. καὶ εἶπε τῷ σιτοποῖ, ὅτι τὴν τρίτῃν ἡμέραν μέλλει νὰ κοφῆ ὁ βασιλεὺς τὴν κεφαλίντε. Πρὸς δὲ τὸν κ. ρασ ἦν εἶπε ταῦτα. Γίνωσκε ὅτι μετ' αὐτῶν λυτρώνισαι ἀπ' ἐδῶ, νὰ σὺ δώσῃ πάλιν ὁ βασιλεὺς τὴν τιμάνισαι τὴν

ἄσπετον, καὶ τὸ δίκονημα. καὶ τότε ὠρκαλῶσε, κάμει ἔλτος εἰς ἐμένα.
 Ἀνάγγειλον τῆ βασιλείῳ δια λόγμου, ὅτι ἀδίκως μὲ ἐφρίδωσαν οἱ συ-
 γχεῖς μου, καὶ εὐείσκομαι εἰς τῆτον τὸν λάκκον χωρὶς ἐνὰ φράξω καίνα κα-
 κέρημα. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἕκα μιν μέγαλιν φιλείαν ὀ Φαραῶ. Ὁ πῆ
 ἐώρταζεν τὰ ἄχνηθλάτου. καὶ ἐνθυμηθεὶ τῆβ δύο ἐκείνων ὅπῃ ἐβαλεν εἰς
 τὸν πύργον. Ἐ κρινεν τὸ πῆ αἰσιμοντος. καὶ τὸν μὲν ἄρ τὸ ποιὸν ἐκρέμασιν.
 Τὸν δὲ οἰνοχῶς ἐσυχώρησε, καὶ ἐκέρνα πάλιν καθῶς ὁ Ἰωσήφ ἐπροφή-
 τούσεν. Μετὰ δὲ δύο χρόνος εἶδεν ὄνειρον ὁ βασιλεὺς. Πῶς ἐσέκ τον εἰς τὸ χεῖ
 λος τῆ ποταμῆ κίλιε. Καὶ ἐκῆ θεν, ἀνέβαινα ἐπὶ ἄ βέδρα πα χεία. καὶ ἕμορ-
 φα, καὶ ἐβοςκενται ἔπειτα εὐγῆκα πάλιν ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἄλλα ἐπὶ ἄ ἀδύ-
 ναμα ὠδισσα, καὶ ἄ ἄχημα. Τὰ ὅποια ἔφα ραν τὰ πα χεία, καὶ εἰς μίαν σιγμῆν,
 ἔγιναι τὰ ἕμορφα ἄφαντα. Τὰ δὲ ἄχημα ἐσέκενταν ὡς τὸ πρότερον. Ἐ ἔσπνος
 δὲ γλυό μιν ὁ βασιλεὺς. Ἐ παρὰ χθη τὰ ὄρα θέντα συλλογίζε μινος. καὶ ἄπο-
 σείλας ἐκάλεσιν πάντας τοὺς ἐξηγητάς. καὶ σοφῆς τῆς Αἰγύπτου τὰ ἐξη-
 γήσουν τὸ ὄνειρον. Ἀλλὰ τινὰς δὲν ἐδύνητον. Ὁ δὲ οἰνοχῶς ἐνθυμηθεὶ τῆ
 Ἰωσήφ. καὶ ἀνήγγειλε τὰ κατ' αὐτὸν τῆ βασιλείῳ. Ὅστις ὁ πρόσαξεν ἄ τῆ φέ-
 ρην. Πρὸς τὸν ὅποιον ἐδῆ γνηθη καταλεταῶς τὸ ἐνυπνιον ὠρκαλῶντας
 αὐτοῖ, νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἀπικεῖτατο. Χωρὶς τῆ θεῆ τὴν βοήθειαν,
 καὶ δύναμιν. Δὲν δύνομαι νὰ σοὺ δώσω τινὰ ἀπίκερσιν. Ἀλλὰ ἐκίνος μὲ
 θέλει φωτίσει, νὰ σῆ φανέρωσω μυθῆρα ἀποκρυφα. καὶ νὰ σὲ συμβελεύ-
 σω τὴν σωθειάν σου. Ἀ κέσσον λοιπὸν μετὰ προσοχῆς τὴν ἐξηγήσιν. Τὰ ἐπὶ ἄ
 βέδρα τὰ πα χεία, καὶ ἕμορφα. Ἐ ναι ἐπὶ ἄ χρόνοι εὐτυχοσμένοι. Καὶ θέλει νὰ
 γῆν πολὺ σιτάειον, καὶ ἄλλοι καρποὶ ὠδισσοὶ πρὸς ἀυτάρκειαν εἰς ὅλλω τῆ
 Αἰγύπτου. Ἐ πειτα ἐργεταὶ ἄλλοι ἐπὶ ἄ χρόνοι ἀσοχοσμένοι τοσῶτον, καὶ
 ἀποροι, ὅπῃ νὰ γῆν μέγας λιμὸς, νὰ φασουν τὴν ἐνδύνην τῆβ περασμέ-
 των χρόνων. Καθῶς εἶδες πῶς ἔφα γαν οἱ ἀδύναμοι βροε εἰς μίαν σιγμῆν.
 Τὰ πα χεία, καὶ ἕμορφα. λοιπὸν γύρωσον νὰ εὐρης τινὰ σοφῆ, καὶ φρόνιμον.
 Νὰ τῆ κάμης ἐξουσιασῆν εἰς ὅλα τὰ κάσρη, καὶ χάρασου. Νὰ βερίκη καὶ
 νὰ ἐξεκρίνη ὅλους σου τοὺς ἡ γέμονας, καὶ ἀρχοντας. Νὰ σιωάξουν ὅλα τὰ
 ἄχνημάτα. Τῶν ἐπὶ ἄ χρόνων τῆς εὐθλιαν νὰ τὰ φυλάγεν εἰς ἀποθικας.
 Νὰ τὰ κυβερνῆν με γνώσιν, καὶ μετριοτητα. Νὰ τὰ ἔ χετε ὑσπερον ὅλους τοὺς
 χρόνος τῆς ἀσοχίας. Νὰ μὴν ἀπαθάνουν ἀπὸ τὴν πῆ ναν εἰ δούλοισου. Ὁ δὲ
 βασιλεὺς ταῦτα ἀκῆσας ἡ γαλλιάσατο.

Καὶ ἐγερθεὶς τῆ θρόνου. Κατφίλει τῆ Ἰωσήφ ἔμπροσθεν πάντων τῆβ
 μεγισάνων. καὶ λέγει του δὲν εὐείσκειται ἀνθρωπος εἰς ὅλον τῆ κόσμον φρο-
 νιμάτερος σου, καὶ σιωιτότερος ἔπειθ ἔ χεις πνεῦμα θεοῦ, καὶ ἐφανέρωσῆ-
 σε τὰ ἀπίκερφα. Ἐ σῆνα γοῦν χειροταῶ, καὶ ἐγὼ βασιλέα δέυτερον σῆμ-
 Εὐλόγ.

ρον. Νά δείξης ὅλλω τὴν Αἴγυπτον, νά θανατῶνῃς ἀνθρώπους. Νά δίδῃς ὀφθίκια. Νά χαρίζῃς δωρεάς. Νά βραβεύῃς τοὺς ἐνερτίους, καὶ νά παιδεύῃς τοὺς ἀτάκτους, καὶ ἄφρονας. καὶ νά ὑπερέβῃς ὁλαμου τὰ ὑπάρχοντα. καὶ ὅσα ὀπορισίῃς νά ἴναι σκεπτά καὶ βέβαια. Ἐπεὶ αὐτὸς ἐγὼ νὰ τὰ ἔκαμνα. Ταῦτα λέγων τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν δάκτυλον τὸ βασιλικὸν δακτυλίδιον; καὶ κλοῖόν χρυσοῦν εἰς τὸν τραχήλον, καὶ ἐνδύσας αὐτὸν σολὴν βουστίνην, τὸν ἀνέβασεν εἰς τὸ βασιλικὸν ἀλογάμαξον. καὶ τὸν ἐκήρυξεν ὁ δεσπότης ἐμπροσθεν τῷ Φαραῶ, βασιλεῖα πάσης γῆς Αἴγυπτος. Νά ἐξουσιάζῃς τὰ πάντα ὡς τέκνον, καὶ κληρονομοῦ. Βλέπετε ἀκροαταὶ εἰς πόσω δόξαν τὸν ἀνέβασεν ὁ πλουσιοβραβύτης θεός, καὶ πόσον τὸ ἀνταπέδωκεν, διὰ τὴν αὐτῆ σαφροσύνην, καὶ καθαρότητα, εἰ ἀνέκαμνε τὸ θέλημα τῆς κυρείας του. ἢ τὴν μοιχείαν, ἢ ἤθελε καταχρῆσθαι ὑσέρον νά κολάσῃ, καὶ τὴν ψυχῆν του. καὶ ἴσως νὰ ἤθελε λάβει, καὶ κακὸν θάνατον. Ἐπειδὴ μετὰ καθάρων ἐφαρμόζοντο, ἢ κακοπραγία, καὶ τὸν ἐφόνοεν ὁ ἀπόφθιτος. Νά ὑπερηθῆ, καὶ τῆς προσκαίρου ζωῆς. Καὶ τῆς αἰωνίου μακαροτήτες. Ἀλλὰ διὰ νά παλέσῃ ἀδρείως μετὸν δαιμονα τῆς φιληδονίας, καὶ νά μνησθῆ εἰς τοσῶτον σφοδρότατον πόλεμον. Ἀλλὰ νά μείνῃ σερρεώτερος τῷ ἀδάμαστος, ἢ ἐτίμησεν ὁ πατάγαθο τόσον, ὅπῃ τὸν ἐτρόμασεν ὅλη ἡ Αἴγυπτος, καὶ ὅταν ἔπειρα ποδῆς ἐπιπῶν ἕως ἰδαφους, καὶ ἐπροσκύνου αὐτὸν ἄπαυτος. καὶ ἔμῃον τοσῆς τιμῆς τὸν ἔξῃωσεν. Ἀλλὰ καὶ γυναικα τὸν ἔδωσεν ὁμοίαν αὐτῆ ἀραιοτάτῃ, καὶ Πάγκαλλον, καθὼς ὠρακάτω θελομῆ γράφει σαφῆς εἶρον. Δια νά μὴ συγχυσωμῆ τὴν διήγησιν. Ὅταν ἐκαθῆσεν ὁ Γωσήφ εἰς τὸ βασιλικὸν ἄρμα. καὶ τὸν ἐκήρυξεν ὁ Φαραῶ βασιλεῖα. Ἐπῆγαν ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς συκλήτου, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. Ὁ δὲ πεντηφῆς. Ὅπῃ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν. Βλέπωντας τοιοῦτον θῦμα παράδοξον ἐφοβήθη μεγάλως. καὶ δὲν ἐτόλμησεν ἀυπάγη ἐμπροσθεν αὐτῆ. Ἀλλὰ κρυφῶς ἀνεχωρήσεν ἐκ μέσου τῆς μεγιστανων, καὶ ἀπῆλθὼν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆ. Ἐπί ταῦτα πρὸς τὴν γυναικα τὸλος ἔντρομος. Σπασίον παράδοξον ἐγίνη εἰς ἡμῶς σήμερον, καὶ κινδυνώσω ἄμεις θάνατον. Ὅτι ὁ σκλάβος μας ἐγίνη αὐθέντης μας. καὶ κάθεται μετὰ δόξης πολλῆς εἰς τὸ βασιλικὸν ἄρμα δορυφορέδμος. Ἐγὼ δὲ μετὰ φόβου ἐφυγον ὑσυχῶ. Νά μή με ἰδῆ καὶ αἰχνοῦμαι. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτῆ τὸν ἔωραθάρρμωι λίγισα. Ἀκουσον κυεῖμου νά σοῦ ὁμολογήσω τὴν ἀμαρτίαν μου. Ἐγὼ ἀδικῶς τὸν ἐκατάβαλα. Ἀμὴ ἐκεῖνος εἶναι σώφρων, καὶ δικαίος, καὶ διὰ αὐτὸ ὁ θεὸς τὸν ἔδῶξασεν. Ἐγὼ δὲ ἀρίγῃ μου πείρασ ἂν τὸ κάλλοστι. καὶ πολλὰ τὸν ἐβασάνισα, καὶ παρεβίασα μετὰ διάφορα μηχανήματα. Νά κάμῃ μετ' ἐμῆ ἀμαρτίαν, καὶ δὲν ἐθέλησεν. Ὅθεν μίαν ἡμέραν ὡς μεθυσμένη ἐπῆ ἡμεν ὑπὸ τὸν ἔρωτα, τὸν ἐτράβιζα.

Νὰ μὲ μοιχεύσῃ, καὶ αὐτὸς ἀφῆκε τὸν χιτῶνα, καὶ ἔφυγε. Ἐγὼ δὲ ἦσθε-
 μνος τὸν ἑκατάβαλα ψυμασα, καὶ τὸν ἰφυλάκωσις ἀδικα, καὶ αὐτὸς ὡς ἐνά-
 ρητος, καὶ ἄγιος δὲν ὠμολόγησε τὴν ἀνομίαν μου. Λοιπὸν ἐγὼ εἶμαι αἰτία τῆς
 δόξης αὐτῆ. Ὅτι ἰὰν ἐγὼ δὲν τὸν ἤδελα συκοφαντήσεν. Δὲν ἀνέβαινε εἰς το-
 σάυτῳ εὐδαιμονίαι. Ὑπαγεοῦν προσκύνησον αὐτὸν ἀφόβως. Ὁ δὲ ἐπει-
 τεφρῆς ἀπῆλθε μὲ τοὺς λοιπὰς ἄρχοντας. καὶ ἐπροσκύνησαι αὐτὸν, καὶ αὐ-
 τὸς τὸν ὑποδέχθη μὲ χαρίεσατον πρόσωπον. Ἦτον ἔν ὁ Ἰωσήφ τότε χρο-
 ναν λ'. Ὅταν ἐγένετο βασιλεὺς, καὶ ἐγένετο ὅλῳ τὴν Αἴγυπτον προσάσαν-
 τας εἰς κἀθα κἀσρον τῆς ἄρχοντας. Νὰ συνάγην τῆς καρποὺς ὀπμιλῶς.
 Νὰ τῆς φυλάγουσι εἰς τόπους ἀεινὲς, νὰ μὴν σέπωνται, καὶ ὤριπατῆρ ἄπὸ
 χῶρα εἰς χῶραν. Ἐφθασεν εἰς τὴν ἡλιεπολιν. Εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἓνας ἰε-
 ρεὺς ἔβ' εἰδώλων, Πειροσά πλείσιος ἄρχοντας. Ὅστις ἐχειμίαν θυγατέρα
 ἐνόματι Ἀσωιδῆ. Ὅπῃ δὲν εὐείσκειτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὁμοία αὐτῆς εἰς
 τὴν ὠραιότητα. Εἰς τῆτου τῆ πεντεφρῆ τὸ παλάτιον. Ὑπῆχε ὁ Ἰωσήφ, καὶ
 ἐκόνεψε. καὶ πρὸ πάντισας αὐτὸν ὁ πιντεφρῆς μὲ ὅλῳ τὴν φαρμείαντε, τὸν
 ὑποδέχθη χαρῆ μῆρος. Καὶ εἰς θρόνον χρυσὸν τὸν ἐκάθισε, καὶ πῦνας τῆς
 πόδαςτε, ἐμψυσε τὴν Ἀσωιδῆ. Ὅπῃ ἐκάθετον κεκλεισμένῃ εἰς τὸν πύρ-
 ρον. Νὰ κατεβῆ νὰ τὸν προσκύνησῃ. Νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαντε. Καθῶς
 ἔν ἡλθιν ἡ κορη, καὶ εἶδετον ἐπράθη τὴν καρδίαν εἰς τὴν ἀγάπῳ αὐτῆ,
 καὶ λέγειτε. Χαίροις ἀυθέντιμι Ἰωσήφ, εὐλογημένῃ ἄπὸ τοῦ θεοῦ τὸν ἔψι-
 σον ταῦτα λέγεσα ἔσκυψε νὰ φιλήσῃ τοὺς πόδαςτε. Ἀμὴ αὐτὸς δὲν τὴν ἀ-
 φῆκε λέγωντας. Δὲν ἔκαε ὤριπον νὰ χαρητίσω ἠδωλολάτρεισαι. Ἐπειδὴ
 ἐγὼ πισυῶ τὸν ποιητὴν τῆ ἔρανοῦ, καὶ τῆς γῆς. Ὁ ὁποῖος νὰ σὲ ἀξιώσῃ νὰ
 γένης δούλητε. Ταῦτα ἡ κορη ἀκίσασα, ἀπῆλθεν ὠρός τὸν πύρρον, καὶ σιω-
 πρεῖψασα τὰ εἶδωλα. Ἐπροσκυχετο πρὸς τὸν θεὸν τῆ Ἰωσήφ, νὰ τὴν φωτί-
 σῃ νὰ τὸν ἐγνωεῖσῃ. καὶ ἔτας ἐχειν εἰς τὴν κεφαλῆντε σάκτε, διὰ ταπει-
 νωσιν. Ὁ δὲ θεὸς ἐπῆκεσεν αὐτῆς τὴν δόξιν. Καὶ πέμφας Ἀγγελον ὠρός
 τὸν Ἰωσήφ, τὸν ἐπρόσαξε νὰ τὴν ἐπαρηδιὰ γλυαῖκατου. Ὁ ὁποῖος τὴν ἐζη-
 τηῆς τῆ παπρόστις. Ὅστις ἐχάρηκατὰ πολλὰ, καὶ ἐσῦναξε ὄλες τοὺς συγ-
 ρηοῖςτε. καὶ ἄλλες ἄρχοντας, νὰ ἔορτάσωσι τοὺς γάμους. Ἀμὴ ὁ φρόνιμος
 Ἰωσήφ δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρῶθῃ. Χωρεῖς νὰ ἔρωτησῃ τὸν Φαραῶ ὡς πα-
 τέρατου, καὶ ἔτας ἐποίησεν. Ὁ ὁποῖος αἰς τὸ ἦκεσεν ἐχάρη, καὶ ἐμῆυσε τὸν πε-
 τεφρῆ. Νὰ ἀνεβάσῃ τὴν Ἀσωιδῆ, εἰς τὸ βασιλικὸν ἀλογάμαξον. Νὰ τὴν
 φέρι ἐκεῖ, νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους πλουσιοπάροχα, καὶ ἔτας ἐποίησαι. καὶ
 πάντες ἔξέσῃσαν, βλέποντες τοσῶτον κάλλος, καὶ ὠραιότητα εἰς ἐκείνον τὸ εὐ-
 λογημένον ἀνδρόγυμον. Ἐκράτησεν ἔν ἡ ὠαῖηγεῖς ἡμέρας ἔπ' ἄ, καὶ ἐχά-
 ρησαν ἅπαντες. καὶ σιωδφράνθησαν μετὰ τῆς συμβίας αὐτῆ χροῖες πολ-

λές. καὶ ἐγέννησαν δύο παῖδας. Πεῖν ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆ λιμῆ. καὶ τὸν μὲν
 παῖδα Μανασσῆν ἐπωνόμασαν, ἔπειτα τὸν ἕτερον Ἐφραΐμ. Ἐπίρασαν δὲ τὰ ἐπιπλά-
 ῖα τῆς εὐθυμίας. Καὶ ἦλθεν ὁ παῖς ὁ χρόνος τῆ λιμῆ, καὶ ἦτον πᾶσι με-
 γάλῃ σιτῇ ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἔρχετο ὁ λαὸς πρὸς Φαραῶ, ζητούντες
 ἄρτους. Οἱ δὲ ἔλεγον αὐτοῖς, ὑπάγετε εἰς τὸν Γωσήφ. καὶ καθύσασαί τις ἀξί-
 κάμετε. Οἱ δὲ Γωσήφ, ἀνοίξας τὰς ἀποθήκας ἐπέλει τὸν σῖτον ὡς ἔδει, καὶ
 ἔπαυον ἔρχομαι, καὶ ἠγόραζαν. Ἦτον δὲ ὁ λιμὸς, καὶ εἰς τὴν γῆν Χα-
 ναάν, καὶ ἀκῆσας Ἰακώβ. Οἱ τῆς γῆς Αἴγυπτον ἐπελοῦσαν σῖτον ἕξι-
 λετούς δίκαια ἕως αὐτῶν νὰ ἀγοράσῃν. Τὸν δὲ Βενιαμὴν ἐκράτησε, διατι τὴν ἡγά-
 πα πολλὰ ὡς καὶ τὸν Γωσήφ. Οἱ τῆς γῆς Ἦτον ὁ μομίτεροι δὲ τὴν Ραχμὴλ. Διὰ
 τὸν ἐκράτησε, νὰ μὴ τίχη, καὶ ἀδυνήση ἐκ τῆς ὁδοποιείας, καὶ παθεῖ τιπο-
 τας ἐλθόντες δὲ εἰς Αἴγυπτον ἐπροσκύνησαν τὸν Γωσήφ. Μὴ γινώσκοντες
 αὐτὸν ἀμὴ ἐκείνος εὐθὺς τοὺς ἐγνώρισε. καὶ ἐδυμηθεὶς τὰ ὀνείρατα, ὅπως
 εἶδε, πῶς τὸν ἐπροσκύνησαν οἱ ἀξίεροι. Εἶπεν αὐτοῖς πόθεν εἶσε; Οἱ δὲ ἀπε-
 κείθησαν, δὲ τὴν γῆν Χαναάν ἐμείδον οἱ δούλοισι. Καὶ ἦλθον μὲν νὰ ἀ-
 γοράσω μὲν σῖτον. Οἱ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Κατάσκοποι εἶσε. Καὶ ἦλθον μὲν πανε-
 γρία τὰ κινάξετε τῆς πόλεως. Νὰ μᾶς πολεμήσετε. Οἱ δὲ φοβηθέντες ἀ-
 πεκείθησαν; Οὐχὶ κύεμεν. Ἀλλὰ καλοὶ ἄνθρωποι εἶμεν ὅλοι ἀδελφοὶ
 ἐναρτέου πατρὸς τέκνα τὸν ἀδελφὸν Ἰβ'. Οἱ ἕνας ἀπέθανεν. Καὶ ὁ ἄλλος ὁ
 νεώτερος εἶναι μὲν τὸν πατέρα μας. Τότε ὁ Γωσήφ τοὺς ἐφυλάκωσε, καὶ τὴν τρί-
 τῃ ἡμέρᾳ, τοὺς εὐγαλὴν ἔξω, καὶ λίγειους. Ἀς ἐκίεται ἐδ' ἀφυλάκωμένος ὁ
 ἕνας σῆς. Καὶ οἱ ἄλλοι ὑπάγετε φέρετέ με τὸν νεώτερον ἀδελφόν σας. καὶ τότε
 θέλω ἐγνώρισε, πῶς εἶσε ἀληθινὸν, ἔπειτα κατὰ σκοποὶ. Ταῦτα εἶπὸν ἔδε-
 σε τὸν Συμειὸν, καὶ τὸν ἐφυλάκωσε τῆς δὲ λοιπῆς ἀφῆκε προσάσσοντας τῆς
 ὑπὲρ τῆς νὰ τῆς δώσῃ ὅσον σιτάριον θέλω ἔπειτα νὰ βάλουν τὰ ἀργύ-
 ρια ὅπως ἐβάσθησαν. Νὰ πλερώσουν τὸ σιτάριον εἰς τὰ σακκούλια μέσα. καὶ
 ἔπειτα ἐποίησαν, οἱ δὲ λαβόντες τὸν σῖτον, καὶ ἄρτους εἰς πληρομὴν. Τὴν ὁδὸν
 τοὺς ἀνεχώρησαν. καὶ εὐρόντες τὰ ἀργύρια εἰς τὰ σακκέλια τους. Ἐθαύμα-
 σαν μὴ ἦξέροντες τὴν ἰσοθεσίαν. καὶ φθασαίτες εἰς τὸν Ἰακώβ ἀνήγγειλαν αὐ-
 τῷ τὰ ἡρόδημα. Οἱ δὲ ἀπεκείναν τὸν Γωσήφ ἔχασα τὸν Συμειὸν ἐκράτησαν,
 καὶ νὰ δώσω, ἔπειτα τὸν Βενιαμὴν νὰ μείνω πατήρ μου; καὶ αἰμοὶ τῶν τάλανι. Μετὰ
 ταῦτα ὡς ἀνέφαγα τὸ σιτάριον λέγει. Οἱ δὲ δικαίος. Ὑπάγετε εἰς τὴν Αἴγυ-
 πτον. Νὰ φέρετε σιτάριον, καὶ ἐπάρετε τὰ ἡρόδημα ἀργύρια, καὶ ἀλλὰ φεισσοῦντα
 καὶ εὐχαρισθήσετε. ἔπειτα προσκύνετε τον, ἔπειτα δὲ; Οἱ δὲ εἶπον δὲν ὑπάγομεν.
 Διατι μᾶς εἶπεν ὅτι σιτάριον δέμας δίδει. Ἄν δέντε ὑπάγωμεν τὸν μικρόν μας
 ἀδελφὸν τὸν Βενιαμὴν. Οἱ δὲ Ἰακώβ ἐκλωσε, καὶ ἐκακοφάνητε πολλὰ πικρὰ
 ὁ λόγος λέγωντας Ἀλήμονον εἰς ἐμὲν ἔχασα τὸν υἱόν μου τὸν Γωσήφ ὅπως ἦτον τὸ

φῶς, καὶ ἡ πολλή, καὶ ἀγάπη, καὶ κἀν μετὸν Βενιαμὶν μικρὸν ἐπάρρηγορεμεν.
 καὶ τῶρα νὰ δώσω. καὶ αὐτὸν; κάλιον ἔχω νὰ ἀποθάνω. Πλὴν ἀφ' ἑσίνω χωρή-
 θησαι. Διὸ τὴν πολλὴν πείναι, ἔ μὴ δέλωνται ἑσειλέντον, καὶ τὲς ἔδωκεν τὰ
 πρῶτα ἀργύρια, καὶ ἄλλα ἀκόμη, καὶ ἀρώματα δῶρα πολυτίμα. Ἦ γινε σακ-
 τὴν τρέβωθον μοχοκάρα, καὶ ἄλλα ἀρώματα. Νὰ κοιπέσεν τὸν Γωσήφ,
 νὰ μὴν τὲς πειράξῃ. Λαβόντες ἔν τὰ χεῖματα, καὶ ἄλλα φεισώτερα, ἀπῆλθον
 εἰς Αἴγυπτον, καὶ μετὰ φόβε, καὶ τρόμε τὸν Γωσήφ ἐφοροκίνησαι. Οἱ δὲ ἰδὼν
 Βενιαμιν. Ἐκκήθη τὰ σπλάγχνα, καὶ ἴθελε φειλαβεῖν, καὶ καταφιλήσαι
 αὐτόν. Ἀλλὰ ἔχε νὰ μὴ γνωρισθῇ, ἐγκρατέθη. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν κοι-
 τῶνα ἐδάκρυσεν. Ἐπαῖ ἐφορᾶξε τὲς ὑπηρετας. Νὰ ἐποιμάσσω φαγητὰ
 ἕμορφας νὰ τὲς φιλήσω. καὶ ἔπος ἠτοίμασε. Εἰσελθόντες δὲ ἔλαβε τὸ κόν-
 δουτὸ ἀργυρῆν, ὅπῃ ἔπιε. Ἐκρατῆσ' αὐτὸ εἰς τὴν ἀεισερὰν χεῖρα, τὲ ἔκτιπα
 μετὴν δέξιάν, ἄσπερ νὰ ἔκαμινε μαντιάν, ἔ ἔλεγχυ ἕνα φρός ἕνα κατὰ τῆσιν
 τῆσ' ἀδελφῶν τὰ ὀνόματα. Ἦ γουε αἰς καθῆσι ὁ Ρ'εβὶν φρότερα. Ἐπειτα
 ὁ Συμεὼν, ἔ ἔπος ἐκάθισαι ἕνας φρός ἕνας ἀραδικῶς, εἰς τὴν τράπεζαν ἐμ-
 φοβοὶ βάνοντες εἰς τὸν νῦντες, ὅτι ἐκείνος ὁ αἰθρωπος. Οἱ τοῦ ἔυρι μετὴν
 μαντικὴν τέχνῃ ὀλατες τὰ ὀνόματα. Μήπως, καὶ ἔγνωεσιν τὴν ὀπιβελὴν
 ὅπῃ εἰς τὸν ἀδελφόντες ἐτέλεσαν. Νὰ τὲς θανατώσῃ, ἄς ἔπρεπει. Ὅθεν ἐκεῖ-
 νος βλέπων τὰς τρεμασμένους πολλὰ τὲς ἔδωκε μείδας διὸ τὴν τρά-
 πίζαντε. Διὰ νὰ τοὺς ἐυγάλη πᾶσαν ὀπίνοισαν. Τὲ δὲ Βενιαμιν ἔδωκε πέντε
 φορᾶς μεγαλίπερῳ μείδα διὸ τὲς ἄλλες. Ἀφ' ἑ γινε ἔφαγον, καὶ ἐμέ-
 θησαν εἶπε τὲ ὀπ' τρόπετου νὰ τὲς γεμήσῃ τοὺς σάκκους ὀλες σιτάριον. Νὰ
 τὲς δώσῃ ὅσα βρώματα δύνουσαι νὰ συκάσωεν. καὶ τὰ ἀργύρια τὰ πρῶ-
 τα, καὶ ἕτερα. Νὰ τὰ βάλλεσι εἰς τὰ σακκί ατες ὡσαν, καὶ τὴν πρῶτῳ
 φορᾶν. Εἰς δὲ τὸν σάκκον τὲ Βενιαμιν νὰ βάλου τὸ ἀργυρὸν κόνδου κρυπῶς,
 νὰ μήτο γνωρίσωσι, καὶ ἔπος ἐποίησε τὸ προσαχθὲν ὀπῃ τρόπος. καὶ ἀφ' ἑ
 ἐξήλθον τῆς πόλιως. Ἐδραμν κατόπι ὑβερίζων αὐτὲς καῦτα λέγωντας.
 Οὕτως ἀνταπῆδωκα τεα χάρειςοι τὴν τιμὴν, ὅπῃ σᾶς ἕκαμν ὁ ἀφέντηςμε.
 καὶ σᾶς ἐφίλωσε μετὸ σῶλω ἀγάπῃ, καὶ τὸν σῆτον, καὶ βρώματα σᾶς ἰχά-
 ρεισε. καὶ ἐσῆς ἀγνωμονέσεται τὲ ἐκλεψετε τὸ ἀργυρὸν κόνδου ὅπῃ ἔπιε. Οἱ
 δὲ εἶπον αὐτῶ μὴ γένοιτο, νὰ ἐπήραμν τίποτας. Ἦ μῆς ἐς ρέψαμν, καὶ
 τὰ πρῶτα ἀργύρια, διὰ νὰ μὴν ἔχωμν ἀμαρτίαν, καὶ τὸ κόνδου ἐκλέφαμν.
 Οἱ δὲ ἐρόβησας τὲς σάκκους πάντας ἔυρεν αὐτὸ εἰς τὲ Βενιαμιν. Οἱ δὲ λοι-
 ποὶ ἔχισαν τὰ ρῆχατους διὸ τὴν πολλὴν θλίψιν, ὑβερίζοντες τὸν Βενιαμιν,
 ποιαῦτα πρὸς αὐτόν μετὰ θυμῆ λέγοντες. Καταραμένος νὰ ἦσαι ἑσὺ καὶ Γω-
 σῆφ μετὴν μητέρασας. Ὅτι πάντοτε ἔκαμνιτε εἰς τὴν οἰκίανμας σκάνδα-
 λα. Ἐκεῖνος ἦθελε νὰ γένη βασιλεύς, εἰς ἡμᾶς, καὶ δι' αὐτὸ τὰ θερία τὸν ἔφα-

γαυ. καὶ σὺ πάλιν ἐκλεψας τὸ κόνδυ, καθὼς καὶ ἡ μήτηρ σου τὴν πατρίδα
 τὰ ἰδῶλα, καὶ κινδυνεύουσα ἔχε λόγους εἰς θάνατον. Ὁ δὲ ὤμνουν αὐτοῖς
 μετὰ δακρύων, πῶς δὲν ἤξωρε τίποτας. Ὑποσρέψαντες δὲ πρὸς τὸν Ἰωσήφ.
 Εἶπεν αὐτοῖς μετὰ θυμῆ τοιαῦτα μοι αἰταπέδωκατε κακότροποι ἄνθρωποι
 οἱς τοσαύτῳ τιμὴν ὅπῃ σᾶς ἤξιωσα; Δὲν τὸ ἐφορεῖτον ἐγὼ; Πῶς εἶσαι κα-
 τάσκοποι; Δίκαιον εἶναι νὰ σᾶς θανατώσω. Ἀμὴν ἔχε τὸν φόβον τῆς θεῆς σᾶς
 χαρίζω τὴν ζώνησας. Μόνον αὐτὸν ὅπῃ ἐκλεψεν τὸ κόνδυ μου, νὰ κρατήσω,
 καὶ εἰς ὑπάγειτε ὀπισθεν. Οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τινα ἄπολογίαί, νὰ εἰπέσιν ἢ
 φοροῦσιν, ἔσικον κατηχυμένοι, καὶ κατανύοντες. Ὁ δὲ Συμεὼν, γονατί-
 σας εἶπεν αὐτῷ. Δέομαίσε κύριέ μου; Μὴ ὀργισθῆς νὰ λαλήσω. Ὁ Πατερας-
 μας ἠγάπα πολλά δύο τέκνα ἄπο ὄλκους τὸν Ἰωσήφ ὅπῃ τὸν ἔφαγε θηρίον.
 Καὶ ἀκόμη καθ' ὄραν τὸν κλαίει ὁ φιλόπαις πατήρ. καὶ ἔχει πολλὴν ἐδύνω,
 καὶ θλίψην ἔχε τὴν ἐκείνη ὑσέρησιν. Ἀμὴν ἔχοντας ἐπέτον τὸν νεώτερον, ἔχεν
 ὀλίγῳ παρηγορίαί. Διατί εἶναι ἄπο μίαν μητέρα μετὰ τὸν Ἰωσήφ. Καὶ δὲν
 ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχε τὸ φορῖσαγμασεν τὴν ἐβιάσα μὴ
 καὶ τὸν ἔδωκεν. καὶ ἐάν τὸν κρατήσης ἐδῶ, ἄποθαίνει ὁ πατήρ μου ἄπο τὴν λύπη-
 ντε. Μόνον ὄρα καλεῖ μὴ μου ἄφες αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ, καὶ κρατήσῃ, ἐμὲ ἀντι τέ-
 τε. Τότε ὁ Ἰωσήφ ἐκέλευσεν νὰ ἔγυν ἔξω ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. καὶ ἔμειναν οἱ
 ἀδελφοὶ μετὰ τὸν Ἰωσήφ. καὶ βλέποντας τοὺς πῶς ἔκλαυον γονατισοὶ ὅλοι ἔμ-
 φοροσεν αὐτῷ. Ἐταράχθη τὰ σπλάγχνα, καὶ ἔκλαυσεν ἐπιπολύ, λέγων
 ταῦτα εἰς Ἐβραϊκὴν διάλεκτον. Εἰ γὰρ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας Ἰωσήφ. Ὁ πῆ με
 ἐπεκλήσατε αἰχμάλωτον. Καὶ δὲν ἐφαγώθηκα ἄπο τὰ θηρία, καθὼς ψυ-
 δῶς πρὸς τὸν πατέρα μου εἶπετε. Ὅπῃ ἐφίλει τὰ ἴχνη τῆς ποδῶν σας, νὰ με
 λυπηθῆτε, καὶ τινάσας δέν με ἠλέησεν. Ἀλλὰ ὡς κακῆργον τοῖς Ἰσραηλι-
 ταις με παρεδῶκατε χωρὶς νὰ σᾶς πᾶίσω τοσύνολο; Οἱ δὲ ταῦτα ἀκῆσαντες
 εὐεῖναι ὄρεξικοὶ ἐπὶ ὄραν πολλὴν, καὶ ἄφωνοι. Μὴ δυνί μὴ οἱ ἀντοφθαλμῖσαι
 οἱς τὸ σεβασμιον αὐτῷ πρὸσωπον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἐθάρρυνε λέγωντας. Μὴ
 φοβᾶσθε μήτε λυπηθῆτε. Ὅτι ἐγὼ εἶμαι τῆς θεῆς, καὶ δὲν ἄποδίδω κακὸν ἀντι
 κακῶ. Δέν με εἰσείλετε ἐς οἴκον ἐδῶ; Ἀλλὰ ὁ θεός. Καὶ με ἔκαμην ὡς πατέρα
 Φαραῶ. καὶ ἄρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου. Λοιπὸν ὑπάγειτε πρὸς τὸν πατέ-
 ρα μου. καὶ εἰπέτετε πρὸς αὐτὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, καὶ λάβετε αὐτὸν,
 καὶ ἔλθετε ἄπαυτος ἐδῶ νὰ σᾶς θρέψω. Ὅτι ἄλλοι πέντε χρόνοι θείλου ἔλ-
 θῃ ἀσοχισμένοι νὰ γένῃ πανταχόθεν πᾶσι αὐτῶν, καὶ λιμός ἄμετρος. Ταῦ-
 τὰ εἰπὼν ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλον τῆς Βενιαμίν. Καὶ μετὰ δακρύων κατεφίλοι
 ἰν ἐμόνον δὲ τῆτον. Ἀλλὰ καὶ πάντας τῆς ἀδελφές, με πολλὴν ἀγάπην ὁ
 ἰσὶ κακὸς ἐκατεφίλη κλαίωντας, καὶ τῆς ἐδῶκε θάρρος νὰ μὴ δειλιῶσιν,
 καὶ ὡς εἰ νεκροί. Μετὰ τὸν πολὺν φοβέ μῆροι, μετὰ τῶς καὶ τῆς θανατῶ-

ση καθώς τε ἴσθηται. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ πόρχεις ἡ χειρομίμητος, ὁ παπει-
νός, ἢ φρόνιμος. Ὁ λίαν ἰσχυρὸς, ἢ ἀνέξικακος. Οὐ μόνον δύντες ἐνα-
κοποίησαν. Ἀλλὰ καὶ δῶρα πολλά τοὺς ἐχάρισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Φαραῶ
Ἀκίνας ταῦτα εἶπε τῷ Γωσήφ. Μηνύσον τὸν πατέρα σου, νὰ ἔλθῃ με ὅλος τὴν
συγχυῖσθε, καὶ μὴ λυπηθῆν τὰ παράγματάς. καὶ ἐγὼ νὰ τὴν δώσω τὰ ἀγα-
θά της Αἰγύπτου. Νὰ ἔχουσι μεγάλῃ ἐνδοξύνῃ, καὶ ἀγαλλίασιν. καὶ δώσ-
τες τώρα ἀμάξια σιταίει, καὶ βρώματα ὁσαδέλευσιν ποτὰ, ἐνδύματα. καὶ ἅπ-
ῶσα χρειαζέονται. Ἐδωκεν ἔν αυτοῖς ὁ Γωσήφ κατὰ τὸν λόγον τῷ Φαραῶ, ἀ-
μάξια δ' ασὰς σολάς. Καὶ τῷ Βενιαμὶν πέντε, καὶ τελακοσίαις χρυσῆς. Δέ-
κα ὄνες, καὶ δέκα μελάρινα φορτίωσεν ἕκαστην ὁδοιοποιήσας βρώματα. καὶ
ἕτως ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἀγαλλιώμενοι, ἐφθάσαντες εἰς τὸν Γακὼβ ἀνήγγειλαν αὐ-
τῷ τὰ χροόμενα. Ὁ δὲ σνάξας, καὶ σακρύσας εἶπεν αὐτοῖς διατί ταράσσετε
τὴν ψυχὴν μου. Ἐνθυμίζοντες μου πάλιν τὸν Γωσήφ, ἐκατακαίγετε τὴν καρ-
δίαν μου προσελθῶν δὲ ὁ Βενιαμὶν. Ἐφοίλησι τὰ γόνατα αὐτῷ λέγωντας.
Ἀληθῶς πάτερ μου ζῆ ὁ Γωσήφ, καὶ κυριεύει πᾶσαι τὴν Αἴγυπτον. Ὁ δὲ
πιστεύσας ἐχάρη πολλά δοξάζων τὸν κύριον τὸν ἀληθῆ θεόν. καὶ ἐνθὺς ἐκίνη-
σε με ὅλας τὰ παιδία. Καὶ ἐγγονα ἀνδραστε, καὶ γυναικας, ὅλοι ψυχαῖς
ροέ. καὶ φθάσαντες εἰς Αἴγυπτον ἀπέσειλε τὸν Ἰάδα. Νὰ δώσῃ λόγον τῷ
Γωσήφ. Ὅστις ἐξῆλθεν εἰς αὐτῷ προὔπανθισιν με ὅλον τὸ καβαλαρικὸν
εὐρίπωμα, καὶ με ὅλος τὴν μεγαλίαν, καὶ ἄρχοντας ὁ δὲ Γακὼβ ἰδὼν τὸν Γω-
σήφ. Ἐπλήσθη χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιάσας, καὶ πεισὼν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτῷ.
Ἐκλαυσε ἄρας πολλῆς, καὶ εἶπεν, ἰσχυρὸς ὁ θεὸς Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ
καὶ πατερώνας, ὅπως με ἠξίωσεν νὰ ἰδῶ πάλιν τὸν Γωσήφ τὸ φῶς τῆς ὀμμά-
των μου τώρα ἀποθανῶ χαρὶ ἄλλοι. Ὅπως εἶδε τὸ τίμιόν μου πρόσωπον ἡ ἔμμε
παρσίλαται. Ἐπειτα ὑπῆγαυ εἰς τὸν Βασιλεῖα Φαραῶ. καὶ ἰσχυρῶς αὐτὸν
ὁ Γακὼβ, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν καλύτερην γῆν τῆς Αἰγύπτου. Εἰς κατοικίαν
καθὼς ἔταξεν ὁ δὲ Γωσήφ τὴν ἰδίαν καὶ τὰ μῆνας τόσον σιταίειον καθ' ἑνὸς, καὶ
ἐπορεύουσιν με ἀντάρκειαν ὀλητικῆ συγγένειαν. Ὁ δὲ λιμὸς ἐπλήθυνεν εἰς
ὅλην τὴν γῆν, καὶ δὲν εἶχον οἱ ἄνθρωποι χρήματα νὰ ἀγοράζωσι σιταίειον. Ὁ
δὲ Γωσήφ εἶπεν αὐτοῖς φέριτε τὰ κτήνη σας. Νὰ σᾶς δώσω σιταίει, καὶ ἕτως
ἐπὶ ἕν ὅλα τὰ κτην. Βόας. Ὀνάειρα. Πρόβατα, καὶ τὰ ἑπίλοιπα ἅπαντα. Ἐπὶ
τα ἐπὶ ἕν, καὶ τὰ χωράφια τὰς. Με τόσον σιταίειον, καὶ ἔμμε τῷ Φαραῶ ὅλην γῆν
καὶ ἅπαντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ. Ἐπειτα τὴν ἰδίαν σιταίει δυνεῖον νὰ τρώωσι
καὶ νὰ ἀφῆρσι τὰ χωράφια. Νὰ πῆρσι αὐτοῖς τὰ τέσσαρα μερτικά, καὶ
ὁ κείνος εἶα εἰς τὰ ἀλώνια. Οὕτως ἔν ὁ πάνσοφος Γωσήφ ἐκυβέρνησεν ὅλον
τὸν λαόν ὅλος τὴν χρόνον τῶν λιμῶν, καὶ σῆς ἔφρισε, καὶ δὲν ὑπερήθησαν ἄρτε.
Ἀλλὰ ἔφθασεν πάντας πρὸς ἀντάρκειαν. Ἐζῆσι δὲ Γακὼβ εἰς Αἴγυπτον

χρόνος δίκαιε πᾶς, καὶ ἔγγισας εἰς θάνατον ἐκάλεσε τὸν Γωσήφ, καὶ τὸν ἄρκει-
 σε. Νὰ τὸν ἐπιταφιάσῃ εἰς γῆν Χαναάν, εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων αὐτοῦ, καὶ
 ὤμοσεν αὐτῷ ὑποσκηψάσας τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ. Λαβῶν δὲ Γωσήφ τὰς
 δύο χεῖρας αὐτοῦ. Ἦ ἔπειτα αὐτὸς ἐπὶ τὴν εὐλογίαν ὁ ἅγιος, καὶ δίκαιος γέρον
 Γακώβ καὶ ἔθηκε τὸν Μανασῆ. Ὁ πῦ ἦτον τραυήτερος εἰς τὴν δεξιὰν μερίαν.
 Τὸν δὲ Ἐφραὶμ ἐξ ἀριστερῶν. Ὁ δὲ Γακώβ ἐκτείνας τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐθηκε
 εἰς τὴν κεφαλὴν τῆ Ἐφραὶμ τὴν δὲ ἀριστεράν, ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆ Μα-
 νασῆ. Ὁ πῦ ἦτον πρωτότοκος, καὶ ποιήσας τύπον σωρῶν μετὰ τὴν ἐναλλαγὴν
 τῶν χειρῶν εὐλόγησεν αὐτὰς λέγων. Ὁ θεὸς ὁ παῖς ὁ ἀγιος διὰ τῶν ὁποίων ἐπι-
 κρίθησαν οἱ πατέρες μου. Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ. Ὁ θεὸς ὅτι με ἐτρέφεν ἐκ νεό-
 τητός μου, ἕως τὴν σήμερον. Ὁ Ἄγγελος ἐπέμεινε με ἐλυτρώσεν ἀπὸ ὅλα τὰ κακὰ
 καὶ εὐλόγησεν τὰ παῖδιά μου. Νὰ τὰ ὀνομάσῃ Ἰσραὴλ. καὶ νὰ πληθύνῃ τὸ γε-
 νος τῆς. Ἰδὼν δὲ ὁ Γωσήφ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν χειρῶν τῆ Γακώβ ἰσκαδαλίσ-
 θη, καὶ ἠξέυρωντας τὴν ἔνοιαν, καὶ ἐκείβηαι τῆς ὑποθέσεως. Καὶ λέγει τῷ
 ἁγίῳ γέροντι. Βάλε πατέρες τὴν δεξιὰν τε ὅτι τῆ Μανασῆ τὴν κεφαλὴν.
 Ὁ πῦ εἶναι πρωτότοκος. Ὁ δὲ Γακώβ ἐκ ἐθέλησε λέγων αὐτῷ ἠξέυρω τέκ-
 νον μου ἢ ὑρῶτο. Ἀλλὰ ὁ νεώτερος εἶναι μεγαλύτερος. Ὅτι τὸ σπέρμα αὐτοῦ
 θέλει γῆν πλῆθος ἐθῶν. Οὕτως ἐκ εὐλόγησεν αὐτὸς ὁ ἅγιος γέρον, καὶ
 λέγει τῷ Γωσήφ. Ἐγὼ τέκνον μου ἀπὸ θνήσκω. Ὁ δὲ θεὸς θέλει εἶσαι μετ' ἐ-
 σᾶς. Νὰ σᾶς ὑπάγῃ εἰς τὴν γῆν τῆ πατεριῶν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὑποσκηψά-
 σας, καὶ ἔπειτα ὅσα φαίνονται εἰς τὸ ὑστερον κεφάλαιον τῆς γῆνέσεως ὅτι λέγει
 συνάχθητε ἵνα ἀναγγεῖλω ὑμῖν τι ἀπατήσεται ἐπ' ἐχθίτων τῶν ἡμερῶν, καὶ
 τὸ ἐκ ἐκλείψει ἄρχον ἐξ Ἰούδα, καὶ ταῖς ἑξῆς. Ταῦτα λέγων παρέδωκε τὴν ψυ-
 χήν του εἰς χεῖρας θεοῦ, καὶ ἀφῆ τὸν ἐκλαυσεν ὁ Γωσήφ, καὶ τὸν ἐπιταφιάσεν εἰς
 γῆν Χαναάν. Καθὼς τὸν ἄρκεισεν, ἐφοβήθησαν οἱ ἀδελφοὶ τῆ μήπως, καὶ ἐνθυ-
 μηθῆ τὴν κακεργίαν αὐτοῦ. καὶ κάμηεις αὐτὸς ἐκδικησιν. Ὁθεν ὑπῆρξεν
 ὅλοι ἀντάμα, καὶ εἶπον αὐτῷ. Ὁ πατήρ σου ἄρκεισε πρὸν ἀποθάνειν, νὰ
 μᾶς συγχωρήσῃς τὴν ἀδικίαν, ὅτι σὲ ἐκάμαμεν, καὶ νὰ μῆμας δάσῃς τὴν
 φρένυσαν παιδύσιν. Ὁ δὲ ἀπολαγχνικότατος Γωσήφ. Ἰδὼν αὐτὸς ἐν φό-
 βῳ γηουμένους ἐλυπήθη, καὶ ἐκλαυσε λέγωντας. Μὴ φοβείσθε μεῖς. Τῷ θεῷ
 ἐγὼ εἶμαι, καὶ δὴν ἀποθίω κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Ἐσεῖς ἐδελήστετε νὰ μὴ κάμε-
 τι κακόν. καὶ ὁ κύριος μὴ ἀνταπέδῶσιν ἀγαθά. Λοιπὸν μὴ ἔχητε πρὸς τὴν
 φόβον τινά. Οὕτω ἔνοιαν, καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς θρήψω μετ' ὅλησας τὴν συγ-
 γένειαν. Ἐζῆσε δὲ Γωσήφ ἐπὶ ἑκατὸν δίκαια, καὶ εἶδε παῖδιά. Ἐως
 τριῆς χιλιάς, καὶ εἶπε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. Ἐγὼ ἀποθνήσκω. Ὁ δὲ θεὸς
 θέλει σᾶς ἐπισκεψέ. Νὰ σᾶς ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅτι ὤμοσε τῶ πατέρων-
 μας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Γακώβ, καὶ τότε ἐπάρτε ἀπ' ἐδῶ τὰ κῶκα λά-

με. Ταῦτα εἰπὼν, παρέδωκε τὴν μακαρίαν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Οὗτος ἔστι ὁ βίος, καὶ ἡ θαυμασίος πολιτεία τῆ Πατριάρχου Γωσθῶ. Τούτου τὴν σωφροσύνην αὐς μιμηθεῖσθαι, καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, καὶ αὐς πατήσωμεν τὸν ἀντίπαλον, καταφρονεῖντες ἡδονὰς φθειρομένας, ἵνα ἀπολαύσαμεν τὴν ἀρρήτον, καὶ ἀνεκφραστον. Τῆς ὁποίας δὲν ἀξιοῦνται οἱ σαρκικοὶ, καὶ ἀκόλαστοι. Ὡς τῆς αἰσθησίας τινῶν, νὰ φοριμῶσιν οἱ τάλαντες μίαν βδελυράν, καὶ βραχυτάτῳ ἡδονῇ, ὑπὲρ τὸ ἀμύχανον ἐκῆνο κάλλος, καὶ πανδρόσιων. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς σαρκὸς ὡς ἄνθρωπε δὲν εἶναι, πᾶριξ μόνον ὁσὺ ὤρας πίνεις μικρὸν ποτήριον ὕδατος. Ἐπειτα ἡ μὲν ἡδονή, καὶ πικρὰ γλυκύτης ἐκείνη ἐπέρασε, καὶ ὡς ἀσραπὴ ἠδάνηται. Ἡ δὲ λύπη μένει μόνον εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ θλίβεισε ἄμετρα. Ἡ αἰσχρὴ, καὶ ἐντροπὴ τῆς ὄξαγορεύσειας. Ὁ κόπος τῆ Κατόνος. Τῆς μετανοίας τὰ δάκρυα, καὶ ἄλλα οὐμοια λυπηρά, καὶ ἐπιπονα. Ἀπὸ τῆ ὁποία ἐὰν θέλῃς νὰ λυτρωθῆς βάλει ὑπομονὴν ὅταν ἔχῃς τὸ σκάδαλον, καὶ συλλογίσῃς ὡς ἄνθρωπος, ἔτι ἀφ᾽ ἑορνήσειας ὅταν περάσῃ μία σιγμῆ, δὲν μένει πλέον καμία γῆυσιν ἢ αἰσθησις ἡδονῆς εἰς τὴ λόγισσον. Ἀλλὰ εἶσαι ὡσάν, καὶ αὐτὸν ὅπε δὲν ἐπὶ ὀρθόσιν ὁμοια. Ἀγῶ εἰς ἔσσην ἔχε τὴν ἡδονὴν τῆς σαρκὸς, καὶ πρὸς ὤρας ἀπόλαυσιν. Ὅτι ἀφ᾽ ἀμαρτήσε, καὶ πληρώσει τὴν κακὴν ἐπιθυμίασει, ἐπέρασε ἐνδὺς ἐκείνη ἢ βραχυτάτῳ γλυκύτης, καὶ δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τινὰ ἀπόλαυσιν. Ἀμὴ εἰς τὴν ψυχὴν σε μένει μία πικρία, καὶ λύπη καθημέροισι δὲ τὸν ἔλεγχον τῆς σωειδήσειας. Νὰ σὺ διδῇ μεγαλοπλάσιως πωλειοτέραι τιμωρία, παρὰ ὅπε ἦτον ἡ ἡδονὴ τῆς ἀμαρτίας. Διατί ἐνθυμούμενος ὅτι ἔχε τὸσον ὀλίγῳ ἀπόλαυσιν ὅπε ἐπ᾽ ἡρῆς ὅταν ἔκαμῃς τὴν ἀμαρτίαν, μέλλει νὰ κατακλειθῆς εἰς κόλασιν ἀπελύτηταν, αἰσθάνεσαι δὲ τὸ πᾶρ εἰς τὴν καρδίαν πόνον, καὶ ὀδύνην ἀνείκασον. Ὡς τῆς κακίας σε φθονερὲ ἔχε βολεῖς εἰς ὅσῳ αἰσθησίαι, καὶ ἀγνωσίαι φέρνεις τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, νὰ λαμβάνῃ τὸσας τιμωρίας ἰδῶ πρὸς σῆμα, καὶ αἰῶνα, διὰ μίας σιγμῆς φαρμακωμένῳ, καὶ πικροτάτῳ ἀπόλαυσιν. Ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς σε ὡς ἄνθρωπε, νὰ καταλάβῃς τὸν δόλον τῆ δαίμονος. Ἐνθυμῆσε ποταπὸν γίνεται μετὰ θάνατον ἐκῆνο τὸ φορῶσων, ὅπε σὺ δὲ ἔχεις πᾶρ πᾶσσην ἄρᾶιον, καὶ ἔυμορφον. καὶ τότε κατασένεται ἕνα φοβερὸν, καὶ ἀχημον θῆμα. καὶ ἔ μόνον ἀπειθαμένον σῶμα, ἀλλὰ καὶ ζωντανὸν, νὰ ἰρονησει ποταπὸν εἶναι ἔσσην τῆ δερματοσ, τὸ συχαίνεσαι, βλέποντας ἔτι τὸ ἄρᾶιον σῶμα ἐκῆνο ὅπε ὀρεγεται ἄλλο δὲ εἶναι πᾶριξ ἕνας ζωγραφισμένος τάφος γεμᾶτος ῥῆμα, καὶ δυσωδία. Ἐνὰ ἀγγεῖον γεμᾶτο φλέγμα, καὶ βόρβορον, καὶ ἕνα δοχεῖον ρύπε πασῆς καὶ ἀκαθαρσίας πεπληρωμένον. Ἀυτὰ, καὶ ἔτερα σοχάζει ὡς ἄνθρωπε, ὅταν ἔχῃς πειρασμὸν εἰς τὴν σάρκα σε. Ἀμὴ ἀπάτω εἰς ὅλα μελέτα, καὶ σοχάζει

Τῆ δωδεκάτῃ,

Ι ΟΥ Η Ι ΟΥ.

ΤΟΥ ὉΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ἩΜΩΝ

Ο Ν ΟΥ Φ Ρ Ι ΟΥ

Συγγραφὴς ἀπὸ τὸν Ἀββᾶ Παφνέτιον. Ὅστις εὐρίσκει τὴν συχάζων-
 σας εἰς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ τὴν ἤλθει ἐκ Θεοῦ φάτισις, καὶ
 ὑπάγει εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον. Καὶ ἀπειλθὼν
 ἤξιώθη νὰ εἶδῃ ὅσα μοναχὸς ἐγραψεν
 ἔτι λέγωντας.

Ἡ Αθεζόμμος ποτὲ κηρὸν εἰς τὴν κέλλαμ, ἐνδοσε ὁ Θεὸς εἰς τὴν καρ-
 διάμ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον. Νὰ ἔρω ὅσις ἄνδρας
 νὰ λάβω τὴν ἐυλογίαντες. Οὕτως ἐν ἔξιλθῶν τὴν Μοναστείαν. Ἐπῆρα
 ὀλίγες ἄρτους, καὶ ὕδωρ ὅσα ἐδύναμ. καὶ ἀρξάμμος τὴν ὁδοποιεῖαν
 μὲ πόσον πολὺν, ἐπεπάτησα ὀλίγας ἡμέρας. καὶ εὐρίσκωνται ἕνα φα-
 λισμένον σπύλαιον, ἔκρυσσα τὴν θύραν λέγωντας καὶ τὴν ταξίν, τὸ πάτερ ἐυ-
 λόγησον. καὶ δὲν ἀκίωτας ἀπέκλεισιν ἡνοιξα τὴν θύραν. καὶ εἰσελθὼν
 ἔωρον ἄνθρωπον ἰσάμμορον ὄρδιον εἰς ἐχῆμα προσδύχομένου. καὶ προσεγ-
 γίσας

γίσας αὐτὰ ἔπεισε κατὰ γῆς. Τὸ δὲ φόρεμά τε ἦτον ἀπὸ φύλλα φοίνικος, καὶ ἔγινεν ἀπὸ τὴν πολυκαρείαν ὡς σάκτι εἰς χεῖρας με. Ἐγὼ δὲ φοβηθεὶς προσύχημι, λέγοντας τὸν ἄμαμον, καὶ ἄλλες Ψαλμῆς, ὅσους ἔξυρα, καὶ ὡς ἰδωὴ δὲ, καὶ ὄλλω τὴν νύκτα ἐδουμου διὰ τὴν ψυχίτου, ἐταφιάσας αὐτὸν ὡς ἠμπόρεσα. Καὶ τὸ παρῶι φράξας τὴν εἴσοδον ἀνεχώρησα, καὶ ὤδειπάτησας ἡμέρας δ', δὴν εἶχα πλέον ἄρτον, καὶ ἀσθενήσας ἀπὸ τὴν πείναι ἐκείτουμου ἀπονεκρωμένος. Τότε βλέπω ἐνώπιον με ἕνα θαυμασίον Ἄγγελον εἰς μορφήν ἀνδρῶτα ὠραῖον, καὶ ὑπέρλαμψον. Ὁ δὲ πολλὰ ἐφοβήθηκα. Ἐκείνος δὲ πλησιάσας με χαρίζεσθαι πρόσωπον, με ἔγινεν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ πόδας, καὶ χεῖλη με. Τότες ἔλαβον ἰσὺν, καὶ δύναμιν με τρόπον θαυμασίον, καὶ ἐὼδειπάτησα με τὴν θείαν ἐκείνου βοήθειαν, ἄλλας ἡμέρας δ' νῆσις. Καὶ πάλιν εἶδον ὁμοίως τὸν Ἄγγελον ἄλλαις δυο φοραῖς, καὶ με ἐνεδιδάμωσεν, ὡς ἀνωθεν εἴρηται, καὶ ἐὼδειπάτησα τὴν διυτέρω φοράν ἡμέρας δ', καὶ τὴν τρίτῳ ἡμέρας δέκα με τὴν θείαν δύναμιν ἄσιτος. Ἐπειτα ἔφθασα πολλὰ κερασμένος εἰς τὸν τόπον, ὅπου ὁ θεὸς με ὠδήγησε, καὶ κειτόμην, ὀλίγον γὰ ἀναπαυθῶ, βλέπω μακρόθεν, καὶ ἔρχετο πρός με εἰς ἀνδρῶτα φοβερός τὴν θείαν. Γυμνὸς τὸ σῶμα, καὶ μάλατος ὄλος σκετόμην ὡς ἀν ζῶν ἄγγελον με τὰς τείχεσθε. Εἰς δὲ τὴν μέσῳ ἦτον ὤδειψομένος με βλασάρα δένδρων. Ἰδὼν ἔν αὐτὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀναβάς εἰς ὑψηλὴν πέτραν ἐκρύφθηκα. Ἐκείνος δὲ ἐλθὼν ἔπεισεν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς πέτρας ἐκείνης κεκοπιακῶς ἀπὸ τὴν καῦσιν τῆ ἡλίου. Ἐπειτα ἄφ' ἔξοκεράσθη ὀλίγον, ἐφώνησε λέγων. Κατάβηθι δὲλε τῆ κυεῖν Παφνέτι, μὴ φοβάσαι. Ὅτι καὶ ἐγὼ ἀνδρῶτα ἀμαρτωλὸς εἶμαι δελύων τῶ θεῷ διὰ τὴν σωθείας τῆς ψυχῆς με εἰς αὐτῶ τὴν ἔρημον. Τότες ἐγὼ ἐχάρηκα. Ἐκατελθὼν καὶ ἀπεδῆς, ἔπεισον εἰς τὰς πόδας αὐτῶ, ζητῆσιν συχαίρησιν, καὶ εὐλογίαι τὴν πρέπεσαι, καὶ αὐτὸς με ἐσύκωσεν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἰσασαμένοι ἀλλήλους ἐκαθίσασθαι. Ἦτον δὲ καταπολλὰ ταλαιπωρημένος ἀπὸ τῶ γῆρας, καὶ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ αἰ τείχεσθε ἄσπρας ὡς γέλα. Ἐγὼ δὲ ἔχοντας πόδον γὰ μάθω τὴν πολιτείαν τε, καὶ τὸ νόμα, εἶπε αὐτῶ. Δέομαι σε ἀγνώτα πατήρ, καθὼς ὁ κύριος ἀπεκαλύψοσι τὰ κατ' ἐμέ. Οὐτε καὶ σὺ φαίρωσόν μοι πόθεν εἶσαι. Τίσε τὸ νόμα, καὶ πότε ἦλθας εἰς αὐτῶ τὴν ἔρημον. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Τὸ μὲν νόμα με εἶναι Ὁνέφριος. Ἐγὼ δὲ εἰς τῶ τὸν τόπον χεῖρας ἐβδομήκοντα με θηεῖα συνδιατόμην, καὶ με χορταίεα, καὶ ὕδωρ τρεφόμην. Οὐτε ἄλλον τινὰ ἀνδρῶτα ἐάρακα πώποτε, μόνον ἐσὲνα ὅτι σε ἀπέσειλεν ὁ θεός, διὰ γὰ ἐταφιάσας τὸ σῶμα με ἄσειον. Ὁ πατήρ με ἦτον βασιλεὺς τῆς Περσίας. Ἦ δὲ μήτηρ με σείρα ἔσα, ἐδουωταν ἀμφοτέροι τῶ θεῶ, γὰ τῶς δώση κληρονομίαν.

Καὶ μετὰ πολλὰς προσεύχας τοὺς ἐπέκεσε ὁ κύριος. καὶ συλλαβῆσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Ἐγένετο χαρὰ μεγάλη εἰς τὸ παλάτιον. καὶ μετὰ τὴν κύνησιν εἶδεν ὁ πατήρ αὐτοῦ τὴν ἀποκάλυψιν καλέουσα αὐτὸν, νὰ μὲ ἐνομάσῃ Οὐίφελιον εἰς τὸ ἅγιον βαπτισμα. Ἐπειτὰ νὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς ἓνα Μοναστήριον ὅπως εἶναι εἰς τὴν Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου. Καὶ τὸ ἐνομάζου ἡ συχαστήριον. καὶ ἔπος ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Καὶ πορδόμενος μὲ ὑπηρετὰς πρὸς Αἴγυπτον, μᾶς ἰσωδάδωσεν δὲ τὸ θεῖον νύσιν, καὶ βέλησιν ἔλαφος. Ἡ ἰστοία μὲ ἔτριφε μὲ τὸ γαλατῆς ὄλλεν τὴν ὁδοποιεῖαι ἐκείνῃ, μὲ θάυματῶς ὄρανταν, καὶ ἐκπληξιν. Καὶ φθάσαιτες εἰς τὸ ῥηθὲν Μοναστήριον, ἀνήγγειλεν ὁ πατήρ αὐτοῦ πᾶσι τὸν ἡγούμενον Ὄστις ἔπειν αὐτῶ. Ἐδὼ ποσῶς γυνὴ δὲν ἐπλησίασε πάποτο. Καὶ πᾶς νὰ τραφῇ τὸ παιδίον; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Καθὼς ὁ κύριος ὠκονόμησε. καὶ μᾶς ἰσωδάδωσεν ὅλον τὸν δρόμον ἡ ἔλαφος, καὶ τὸ ἔτριφεν. Οὕτως, πάλιν μὲ τὸ θεῖον φρόσαγμα, θελεῖ ἔρχεσθε, καὶ ἰδὼ καθ' ἑκάστω νὰ τὸ βυζάνη ἕως νὰ τραύση. Οὕτως ἔν ἐσερξε, καὶ ἔμεινα εἰς αὐτὸ τὸ κοινοβιον. καὶ ὁ μὲν πατήρ αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τε. Ἡ δὲ ἔλαφος ἔρχετο καθ' ἡμέραν ἕως τὸν τρίτον χρόνον, καὶ μὲ ἐβύζαιεν. Ἡσαν δὲ πάντες οἱ Μοναχοὶ αὐτῆς τῆς μονῆς ἀγιώτατοι, πορδόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς τῆ κυρίας ἀμεμπτοι. Εἴχασιν ὅλοι μίαν ψυχὴν, καὶ καρδίαν, καὶ ἀγάπην ἀλλήλοις θαυμάσιον. Εἴτι ἤρεσε τὴ ἐς ἐσέργασιν ἀπαντες. Ἐνίσθαιεν. Ἐπροσίουχουεντα ὄλλεν τὴν νύκτα. καὶ τὴν ἡμέραν ἐκάμνασι μὲ τὸ σιωπὴν τὸ ἰργόχειρον, ὅπως δὲν ἐτόλμα τινὰς χωρεῖς ἀνάγκης νὰ λαλήσῃ λόγον βραχύτατον. Ἐμαθον ἔν ὑπ' αὐτῶ, καὶ ἰδίω χθῆκα τὴν ἱεράν γραφὴν, καὶ τῆς μοναδικῆς πολιτείας ὅλας τὰς τάξεις, καὶ πᾶσαν ἀκρίβειαν. Πολλάκις δὲ ἐπαινοῦσαν τὸν Προφήτην Ἡλία πᾶς ἰδυαμώδη δὲ τὸν θεὸν εἰς τὴν ἔρημον μὲ τὴν ὑπομονὴν, καὶ ἐγκράτειαν. καὶ ἔλαβε χάριν ὄραθ' ἰδὲ νὰ κάμνη θαυμάσια. καὶ μάλιστ' ὅπως δὲν ἰδοκίμασεν ἀκόμη τὸ πικρὸν τῆ θανάτου ποτίειον, ἀλλὰ μετῴδη εἰς τὸν Παράδεισον σύσωμος. Καὶ πάλιν εἰς τὴν ἴεαν θλαθῆκεν τὸν ὑπέρτιμον βαπτισθὴν, καὶ ὁδόρομον, τὸν ὑπὲρ πάντας τῆς ἀγίας χειρομαρτύρητον. Τὸν ὁποῖον ἐπαινεῖσαι κατὰ πολλά. Ὁ δὲν ἀκένοντας καθ' ἑκάστω τοὺς πατέρας ὅλους τῆ Κοινοβίε, νὰ ἐψημίξῃσι τοὺς τοῖτους. ἠρώτησα λέγων. Λοιπὸν οἱ ἀναχωρηταὶ ἔχουσι παύρησια πρὸς θεὸν ὡθεασότερον; Οἱ δὲ ἀποκρινοί. Ναι τέκνον, μεγαλίτεροι, εἶαι δὲ τὸ ἡμᾶς. Ὅτι ἡμᾶς μὲν βλέπομεν καθ' ἑκάστω ἕνας τὸν ἄλλον μα. Ἀναγνωσκομεν τὴν ἀκολουθίαν κοινῶς. Μὲ πνευματικὴν ἐυφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν. Ὅταν πενιάσωμεν ἐυερίσκομεν τὴν τραπίζαν ἔπιμον. Ἐὰν ἀσθενήσῃ τις σωματικῶς, ἢ καὶ ψυχικῶς, τ' βιβθῆσι, καὶ ὑπηρετῆσι οἱ ἄλλοι, μὲ πο ἄλλῃ ἐπιμέλειαν. καὶ ἀπλᾶς ἔτι ἄλλο χρεασθῆμεν, ἐυερίσκομεν τ' θεραπείαν ἀρ-

μόξασα. Ἀμὴ ἐκεῖνοι οἱ ἰυλογημενοὶ ἡσυχασαί, δὴ ἔχουσι ἐξ ἀνθρώπων
 τινὰ παράκλησιν. Ἀλλὰ εἰς μόνον τὸν θεὸν ὀλοφυχως ἐλπίζουσι. Ἐάντες
 ἔλθῃ πειρασμὸς ἐκ τῆ δαίμονος, δὴν ἔχουσι τινὰ να τὲς συμβουλίωσῃ. Ἐὰν
 πεινάσωσῃ, ἢ διψήσωσῃ. Ἡ γημνιτεσωσῃ. Ἡ ἄλλο ὁμοιοι χρεισθῆσι,
 δὴ ἔχουσι τίποτες ἀπὸ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τῆ σώματος. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀκο-
 λεθίας, καὶ προσδύχας σχολάζουσι ὡς ἰσοτερον, μὴ ἔχουτες σωματικὸν
 ἰργόχειρο. καὶ οἱ Ἄγγελοι τῆ Θεῖς κατ' ἕκαστω δεικνύουσι αὐτοῖς. καὶ
 ὅταν κερχεταὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐκ τῆ σώματος, τὴν λαμβάνουσι μετὰ πολ-
 λῆς ἑυλαβίας. καὶ τὴν ὑπάγουσιν ἐνώπιον τῆς μακαρίας τετάδος, ψάλ-
 λοντες μετ' ὑψοσύλῃ, καὶ ἀγαλλίασιν. Ταῦτα ἀκούσαι ἐγὼ ὁ ἐλάχιος ἀπὸ
 τοῦς Θεοφόρος πατέρας, ἐτρώθηκα τὴν καρδίαν πόθοσιν, καὶ ἔρωτα τῆς ἀνα-
 χαρήσεως. καὶ κατ' ἕκαστω ἠύξαιεν ὁ πόθος αὐτοῦ, καὶ ἐτίκειτῃ ἡ ψυχὴ μου εἰς
 τὴν ἀγάπῃ τῆς ἡσυχίας. Λοιπὸν μίαν νύκτα ἔλαβον ολίγες ἄρτες, καὶ
 ἐξῆλθον τῆ Μοναστηριε, δρόμος τῆ Θεῖς νὰ με ὁδηγήσῃ ὅπως εἶναι ἑυάρε-
 σον αὐτῶ νὰ οἰκήσω. Φθάνωντας δὲ εἰς τὴν ἔρημον ἔβαλα εἰς τὸν νοῦν μου,
 νὰ μείνω ἐκεῖ εἰς ἕνα ὅρος. καὶ τότε βλέπω ἔμφοσ δένεμ φῶς μέγα. Ὁ θεν
 φοβηθεῖς ἐβελήθηκα νὰ ὑποσρέψω πάλιν εἰς τὸ κοινόβιον. Ἀλλ' ἐνθῆς
 ἐφάνη εἰς ἐκεῖνο τὸ φῶς ἕνας ἀραιοπατος ἀνθρώπος, θαυμάσιος τὴν δίαν,
 καὶ ἐνδοξος λέγων μοι. Μὴ φοβηθῆς Ὁνέφει. Ἐγὼ εἰμι Ἄγγελος τῆ Θεοῦ.
 Ὅστις με ἐπρόσαξε, νὰ σὲ φυλάγω ἀπὸ τὴν ὠραν τῆς γημνίσεως, ἕως τὴν τε-
 λουταίαν ἡμέραςσῃ. Πορεύε γένε εἰς τὴν ὠροκειμῆλω ὁδοιπορείασσῃ. Καὶ
 μὴ δειλιάσῃς πανεργίας τῆ δαίμονος, ἔτε πειρασμῆς, ἢ ἄλλο σινάντημα.
 Ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀντάμασσῃ, νὰ σὲ διαφυλάττω, ἕως νὰ ὠρυσθῆσω τὴν ψυ-
 χήσῃ εἰς χεῖρας Θεῖς. Ταῦτα μοι λαλήσας ὁ Ἄγγελος, με ἔσωσῃ ὁδύσειν
 ἕως μίλια ἐβδομῆκοντα, ὅπως ἦτον ἕνα σπήλαιον. καὶ τότε αὐτοῦ μὲν ἔγινεν
 ἄφαντος. Ἐγὼ δὲ κρέσας τὴν θύραν τῆ σπηλαιε, ἐξῆλθεν εἰς γηραιὸς, καὶ
 χαλεῖσας εἰς τὸ εἶδος, καὶ πλείεσα ἐνάρετος. καὶ προσκυμῆσας αὐτὸν, με
 ἠπάσασατο λέγωντας. Καλῶς ἦλθες τέκνον, καὶ ἀδελφε συνεργάτα. Ὁνέ-
 φει. Ὁ κύριος νὰ σὲ ὡρεσκέτη, καὶ νὰ σὲ διαφυλάττη εἰς τὸν φόβον αὐτῶ.
 Εἰσελθόντας ἔν εἰς τὸ σπήλαιον ἐσαμίτησα ἡμέρας τινὰς διδασκόμῃος
 διάφορα ὠράματα. καὶ ἀφ' ἕμε ἐκτετησιν ἰκανῶς ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα
 διὰ τὴν ἄσκησιν, ἔπεμοι. Ἀνάσθηδι τέκνον, νὰ σὲ ὑπάγω εἰς ἕνα σπήλαιον
 ἡσυχασικὸν εἰς τὴν ἐσωτέραι ἔρημον. Εἰς τὸ ὅποῖον θέλει ὁ κύριος νὰ οἰκήσῃς
 μένοςσῃ, νὰ πολεμήσῃς ἀνδρείως κατὰ τῆ δαίμονος, ἵνα λάβῃς τῆς νίκης τὰ
 τρόπαια. Πειρατήσαστας ἔν νυχθημερα πεσσερα ἐφθάσαμῃ εἰς μίαν
 καλύβην μικράν. Ἡ τις εἶχε φοῖνικα, καὶ βρύσιν ἀραιάν, καὶ λέγει μοι. Οὐ-
 τὸς ἐσῖν ὁ τόπος. ὅπως σὲ ἠυτρέπισσῃ ὁ κύριος εἰς κατοίκησῃ. Ἐμεινω ἔν
 μετ'

μετ' ἐμὲ ἡμέρας λ'. διδάσκονμε πᾶσαν ἀεὶ βίαι τῆς μοναδικῆς παλαί-
 σρας, καὶ ἀπελθῶν εἰς τὸ σπήλαιον αὐτῆ, εἶρχετο κατὰ χρόνον, καὶ μετέπι-
 ταζεν. Ἐως ἢ ἀπέθανεν ἐδῶ, καὶ τὸν ἐνταφίασα. Τὸ δὲ ὄνομα τὸ ἦτον Ἐρμίας
 διὰ τὴν φυλὴν τῆ Ἰσάχαρ, καθώς με εἶπε. Ταῦτα ἀκέσας ἐγὼ ὁ Παφνέ-
 τιος εἶπον αὐτῆ. Ἐγινώριζω πατερ ἀγιώτατε, ὅτι πολὺν κόπον ἐπῆρξεις
 ταυτην τὴν ἔρημον. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Πισυσοῖμοι ἀγαπητῆ, ὅτι τὸ σῶμα βί-
 σανον ὑπέμεινα, ὅτῃ ἀπελτίθηκα ἕως θανάτου διὰ τὴν πολλὴν καῦσιν τῆ
 θέρης, καὶ τὴν τῆ χειρῶν ψυχρότητα. Πίνειν, καὶ ἄλλας σνοχωρίας τῆ
 σώματος ὄχρητὶ τὰ ἱμάτιά μου ἐσθάρησαν διὰ τὴν ψύχραν. καὶ ἔμεινε
 ὁλόγιμος, ἀδενίσας ἡμέρας πολλὰς. καὶ ἄλλες πειρασμούς, καὶ
 βάσανα ἔπαλα, ὅτῃ δὴν φθάνει γλῶσσα νὰ τὰ διηγηθῆ. Τὰ ὁποῖα ὅλα
 ὑπέμεινα καρτερικῶς, σοχαζομῶρος καθὼς εἶναι πρέπον νὰ κάμῃ πᾶς εἶνας
 τὰ ἀεκλάλητα ἀθάνα, ὅτῃ ἐποίημασεν ὁ θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ὁ ὁποῖος
 ἠδῶν τὴν πολὺν με σνοχωρίαν, ἐκέλευσε, καὶ ἐφύτρωσε τειχεῖς εἰς ὄλον
 τὸ σῶμα μου. Καὶ σκοπομῶρος ὑπ' αὐτῆ δὴν αἰδάνουμε πλέον τὴν ψύ-
 χραν ἢ ἄλλω βασανον. Ἀλλὰ καὶ καθ' ἑκάστῃ ἡμέρῃ μὲ ἔφερεν ἅγιος
 Ἄγγελος ἕνα ἄρτον διὰ νὰ σπείρωμαι νὰ δαλιῶ τῆ Θεῖ μὲ φειαστέ-
 ραν θερμότητα. Ταῦτα ἀκέσας παρὰ τῆ ὅσις ἐθαύμασα. καὶ εἶπον αὐτῆ.
 Πόθεν κοινῶς τὰ θεῖα μυσηῖα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Πᾶσαι κυριακὴν
 ἔρχεται ἅγιος Ἄγγελος, καὶ μεταλαμβάνειμας ὅλους τοὺς Ἐρημίτας. καὶ
 τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὅτῃ κοινῶς ἡσωμεν, πληρέμεσθαι πάσης πνευματι-
 κῆς ἀδρακλήσεως. Οὔτε ποσῶς πεινῆ μεν, ἢ δίψῃ μεν. Οὔτε πόνον ἄλλω, ἢ
 θλίψιν αἰδανόμεσθαι. καὶ ὅταν τινάσμας ἐπιθυμήσῃ νὰ ἴδῃ ἄνθρωπον, ἢ
 ἀναλαμβάνεται διὰ τῆ Ἄγγέλων εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ θερῶν τοσαύ-
 τῶν λάμψιν, καὶ ὄρασιπτα τῆ ἔρασιῶν ταγματῶν ἐξίσταται, μετῆχων ἐκεί-
 νῃ τῆ θεῖα φωτος. Χαίρει τῷ πνεύματι. Εὐφραίνεται, καὶ ἀγάλλεται πε-
 ριασῶς, τοσαύτου ἀγαθοῦ ἀξιούμενος. Καὶ ἀσοχῆ πλείως ὅλους τοὺς προ-
 τερές κόπες, καὶ σνοχωρίας ὅτῃ ὑπέμεινεν. Εἰς δὲ ἐτὸ μέλλον ἐξάπει μάλ-
 λον ὁποσῶς τε εἰς τὸν ἔνθεον ἔρωτα, καὶ δαλιῶε φειασότερον ἐξ ὅλης τῆς
 ψυχῆς εἰς τὲς πνευματικῆς ἀγῶνας, διὰ νὰ ἀξιωθῆ νὰ κληρονομήσῃ αἰώνιος
 τοσαύτῃ μακαριότητα. Ταῦτα τῆ ἀειμνήσε Οὐνεφείς διηγεμένεμοι ἢ
 ἠδάνεμμεν τοιαύτῃν γλυκύτητα, ὅτῃ ἀσόχησα παρτελῶς τὰ λυπη-
 ρὰ τῆς ὁδοιπορείας, τὴν πῆναι, καὶ δίψαν, καὶ ὄλον τὸν κόπον εἰς ἐδὲν λογι-
 σάμενος. καὶ διευαμῶδεις ψυχῆτε. καὶ σώματι εἶπον αὐτῆ μὲ ἀγαλλιά-
 σιως. Μακάριος ἐγὼ ὅτῃ ἐξιώθην, καὶ ἔδασε. Καὶ ἤκησα τὰ σά γλυκύ-
 τата λόγια. Ὁ δὲ εἶπε μοι. Ἀς καταπαυσωμεν τὸν λόγον ὁπίκεινον. Καὶ ἀς
 ὑπάγωμεν νὰ ἴδῃς, καὶ τὴν κατοικίαν μου. Περπατήσαντες οὐν τετα μί-

για ἐφθάσα μὲν εἰς μικρὰν καλύβην ἔχουσα πηγὴν, καὶ φοῖνικα πλησίον
 αὐτῆς, καὶ ἐξ ἁλῶν ἐκαθίστα μὲν τὰ θεῖα Θεῶ δὲ διγύμνωσι. Τῆς δὲ κείρας
 πελειμένης θεῖα δυσμάς ἤλεις, βλέπω εἰς τὸ μέσον τῆ κελίης ἕνα ἄρτον με-
 γάλον, καὶ ἀραιότατον. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν. Ἐγγερε τί κινουμὸς φάνε, καὶ τίς
 εἶτι ἔξαπέσειλεν ὁ κύριος, ὅτι πολλὰ ἔσσαι παλαιωρημένος δὲ τὸ ὄδοιπο-
 ρεῖαι, καὶ ἐὰν δὲν φάγης ἔχεις κίνδυνον. Ἐγὼ δὲ εἶπον. Ζῆ κύριον ὁ σωτὴρ
 ἡμῶν, ἐνώπιον παρεστάμεθα, καὶ μὴ φάγω, ἐὰν δὲν φιλόθεός μιν, μετὰ δὲ φιλικὴν
 ἀγάπην ἀμφοτέρω. Πολλὰ ἔν τὸν ἐπαρεκάλεσα, καὶ μετὰ βίας τὸν ἐκα-
 τάπεισα. Εὐλογήσας ἐν τὴν τράπεζαν, ἔκοψε τὸν ἄρτον. καὶ φαγόντες εἰς
 δόξαν Θεῶ ἐχώρτασα, καὶ μὴς ἐπέκειεν ἄρτος. Μετὰ τὴν ἐυχαιεῖσαι ἐπα-
 ράσαμεν ὅλλυ τὴν νύκτα προσδύχομενοι. Πρωίας δὲ χροῦμένης. Βλέπω
 τὴν χώραν τῆ προσώπης τῆ χλωμῆν, καὶ ἐνπληγμένην. Ὁ Θεὸν δεηθῆσαι
 ἐρώτησα τέτι τῆ αἴτιον. Ὁ δὲ λέγει μοι. Μὴ φοβηθῆς ἀδελφε. Ὅτι ὁ περὶ
 πάντας ἀγαθός, ἔῃ ἕσασ λαγχιος κύριος σὲ ἀπέσειλε, νὰ ἐνταφιάσης τὸ σῶ-
 μακ. Ἴδε γὰρ σήμερον πελειῶναι ἡ παροικία μιν, καὶ ἀπελεύσεται ἡ ψυχὴ
 μὴ, εἰς τὴν ἀνεκλάλητον ἑυφροσύνην τῆς ἐρανῆς μακαριότητος. καὶ ἐνθυμῆ
 ἵται ὑπάγης εἰς τὴν αἰγυπτὸν, νὰ κηρύξης εἰς τοὺς μοναχὸς, καὶ εἰς ὅλους τῶν
 Χερσιανῶν. Ὅτι ἐξήτησα ταύτην τὴν χάριν ὡς Θεῶ. Ὅστις τελείει
 τὸ μνημόσυν ὡς, καὶ ἐορτάσειε. Ἡ γὰρ φει, καὶ κηρύξει τὸν βίον μιν, κα-
 θῶσσο τὸν ἰδιγηθῆκα, νὰ μή πύελλθῃ ποσῶς ἐκ τῆ δὲ ἀβόλε πειρασμός.
 Ἀλλὰ νὰ τῆ συχωρηθῆσαι τὰ ἀμαρτήματα. καὶ νὰ γένη κληρονόμος τῆς
 βασιλείας τῶν ἐρανῶν. Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῶ. Πολλὰ ὀρέγομαι Πάτερ
 ἅγιε ἐτῆρον τοῦ τόπον. καὶ δόσμοι τὴν εὐλογίαι σιν, νὰ πλείσω ἐνθάδε τὸ
 ἕσολοιπον τῆς ζωῆς μιν. Λέγει μοι. Δένσε ἀπέσειλεν ὁ κύριος νὰ μείνης ἐδῶ.
 Ἀλλὰ μίον νὰ ἐκταφιάσης τὸ σῶμακ. Καὶ νὰ ἑυφρανθῆς μετῆς ὁσίης
 δέλης οὐτῆ, ὅπου οἰκῆσιν εἰς ταύτην τὴν ἔρημον. καὶ νὰ κηρύξης εἰς τὸν κόσ-
 μιν πῶς φιλοχρείοις τὴν πολιτείαν αὐτῶ εἰς δόξαν Θεῶ, δὲ νὰ τοὺς με-
 μηθῆσαι τοκατὰ δῖνα μιν. Ταῦτα εἰπόντος μοι, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας πύ-
 λων. Γνώσκω ἀγιώτατε Πάτερ, ὅτι ὅσα αἰτήσεις τῶν Θεῶ δώσεισιν δὲ τῆς
 πολλές σιν ἀγῶνας. Δέομαι ἔν, καὶ παρακαλῶσε, νὰ με εὐλογήσης νὰ γέωαι
 εἰς τὴν ἀρετὴν ὁ μίοςσιν. Νὰ λόβω παρὰ Θεῶ μετὰ σῶ μίαν δόξιν, καὶ
 ἔμοι μιν Σπῆσαιον εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν καθῶς εἰς ταύτην ἡξιώθην, καὶ σὲ ἀ-
 πύλω α. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὁ κύριος νὰ μή σε λυπίσῃ εἰς αὐτὸ ὅπῃ ἐξῆ-
 τησις. Ἀλλὰ νὰ σὲ εὐλογήσῃ. Νὰ σὲ σπειζῆ εἰς τὴν ἀγάπην σου. Νὰ σὲ λυ-
 πρῶσῃ δὲ πῶσαι ἀμαρτίαν, καὶ πειρασμὸν τῆ ἀντικειμένης, καὶ νὰ πλεῖσῃ
 εἰς εἶσα τὸ ἔργον, ὅπῃ ἐπέθεσις. Οἱ Ἄγγελοί τε νὰ σὲ σκεπάσῃσιν, καὶ νὰ
 σὲ φυλάξῃσιν δὲ πῶς ἐπιβλαῆς τῶ ἐχθρῶ. Διὰ νὰ μὴν ἑυρη ὁ ψυχοφθό-

ρος τίποτες πᾶσιμον εἰς εἷνα τὴν ὄραν τῆς κρείσεως. καὶ ἡ εὐλογία τῆ πα-
τρὸς, καὶ τῆ υἱῆ, καὶ τῆ ἀγίου πνεύματος εἴη μετὰ σοῦ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ ἐν τῷ
μέλλοντι .

Ταῦτα εἰπὼν, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, ὕψωσε ὡρὸς ἑρανό τὰς χεῖρας, καὶ
ὄμματα λέγων μετὰ δακρῶν . Ὑψίσε δὲ, καὶ ἄρατε . Οὐ ἡ δύναμις ἀνε-
ξιχνίαςτος, καὶ ἡ δόξα ἀκατανόητος, καὶ ἀνεκφραστος, καὶ τὸ ἔλεος ἀπειρον, καὶ
ἀμέτρητον . Ὑμῶ . Εὐλογεῖ . Προσκυεῖ, καὶ δοξάζωσθε . Ὅν ἐπόθησα ἐκ νεό-
πιτόσμου, καὶ σοὶ ἠκολοθήσα . Ἐπάκυσόνμε, ὡρὸς σὲ ἡδὲ ἐκράξα . Ὅτε
ἐπιείδες ὅπῃ τὴν ταπείνωσίνμε . Ἐσωσας ἐκ τῆς ἀναγκῶν τὴν ψυχήμεν .
Οὐ σπυρέ λεισάμε εἰς χεῖρας ἐχθρῶν . Ἀλλ' ἔσησας ἐν εὐρυχωρῶ τὸς πό-
δας με . Δεομαίσομ κύριε με τῆ σῆ δεξιᾷ σκέπασόνμε . Ἰνα μὴ παραχθῆ ἡ
ψυχήμεν δὲ τὸς δαίμονας, ὅταν ἐξέρχεται ἐκ τῆ σώματος . Ἀλλὰ ὡρὸς
λαβε αὐτὴν διάγειον Ἀγγέλωνσε . Καὶ κατὰταξον ἔνθα Ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς
τῆ προσώπασε . Ὅτι εὐλογητός εἶ, καὶ δεδοξασμένος εἰς τὸς αἰῶνας . Μνή-
σθητι πατοικίτημον, καὶ πολυέλεε τῆ τισῆ λαούσο . Καὶ ὅστις εὐρεθῆ εἰσὲ
κινδύων θαλάσσης, ἢ εἰς θυμὸν δικασῆ . Ἡ εἰς ἄλλῶ τινὰ σκοχωεῖται, καὶ
σὲ ὀπκαλεσθῆ λέγων . Παιτοδύναμε κύριε, δεῖ ὡρὸς βειῶν τῆ δέλουσε
Ὅνεφείου ἐλέυσόνμε . Παρακαλῶ τὴν βασιλείασε, καθώσμε ἔταξες, ἐπά-
κουσον αὐτῆ τῆς δεήσεως . Ταῦτα ὡρὸς δεξιά μῆκος εἶπε . Κύριε εἰς χεῖ-
ραςσε ὡρὸς ἀτήμι τὸ πνεῦμα με . καὶ ἕτως ἐπισεν ὑπῆτιος εἰς τὴν γῆν, καὶ
πάλιν ὡρὸς ἡχο μουσικά . Τὸ δὲ ὡρὸς ὡπότε ἐγίνῃ ὡς φῶς, καὶ τότε ὡ-
φράνθηκα τὸς ἡ εὐωδία, ὅπῃ ἔμενα ὡς ἐξισκίως δὲ ἐκένῳ τῆ Παρα-
δείσε τὴν ὁσμήν, καὶ γλυκύτατα . καὶ ἡ εὐδὲς ἐγίνας βρονταῖς, καὶ ἀσραταῖς
φοβεραῖς . Ἐγὼ δὲ ἔπεισον δὲ τὸν φόβον, βλέπων ἀνεωγμένους τὸς ἑρανοὺς,
καὶ πᾶσαι τὴν σρατιάν τῆς Ἀγγέλων ψάλλεσαι ἐπάνω τῆ ἀγίου γλυκυ-
τάτους ὕμνος, καὶ μελωδικὰ ἄσματα εὐτάκτος . Μὲ λαμπάδας ἀναμείνας,
καὶ χρυσὰ θυματα εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς ὡς δεῖκατοι . Εἰς δὲ τὸ μένον αὐτῆς
ἐφάνῃ φῶς μέγα . καὶ ἐκ τῆ φωτὸς ἐξῆλθε φωνὴ ἡδυτάτη λέγεσα . Δεῦρο
ψυχὴ φιλάτημε, να σὲ ὑπάγω εἰς ἐκένῳ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς δικαίων, καὶ
ἀρρητον ἀγαλλίασιν, ἢν ἐπόθησας . Τότες ἐξῆλθε τῆ σώματος ἡ μακαεῖα
ἐκένῳ ψυχὴ ἐν εἶδει λυκοπάτης ὡρὸς σρατῆς . καὶ λαβὼν αὐτὴν ὁ κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὰς παραχραῖτες χεῖρας αὐτῆς, αἰτῆλθεν εἰς οὐρανεὺς με τὸς
ἀγίου Ἀγγέλους, ψάλλοντας με ἔφροσύνῳ, καὶ ἀγαλλίασιν . Ἐγὼ δὲ
ἐγερθεῖς κατὰ φέλου μετὰ δακρῶν τὸ ἱερώτατον λείψαον . Τὸ ὅποσον ἐξῆ-
σραπεν ὡς πολυσίμητος Μαργαεῖτης, καὶ εὐωδιάζον ὡς ἀρώματα . Ὅ-
δυρό μῆκος ἐν ἀμέτρως ὄραν πολλήν, πῶς ὡρὸς ἡχο τῶν παχισα τοῖς
πον πολύτιμον θησαυρόν, ὅπῃ με τὸσον κόπον ἀπόκτησα . Ἐδελογορίζμε,

πᾶς νὰ σκάψω τὴν γῆν νὰ τὸν κρύψω, ὅτι ἐργαλεῖον δὲν εἶχα σιδήρειον. Τότες ἤλθασιν δύο λέοντες, καὶ πλησίασαντες μετὰ καρότητα, ἔλιχαν τοὺς πόδας αὐτῶν. καὶ ἔκαμαν τινὰ χήματα πένθες, καὶ θλίψεως, ἀσπὴρ νὰ ἴσασιν λογικὰ κτίσματα. Ἐγὼ δὲ εἶπον πρὸς αὐτούς. Ἡ Ξερω, ὅτι ὁ θεὸς σὰς ἐσελε, νὰ ἐνταφιάσω μὲ τὸ ἅγιον λείψαιον. Ἐπειδὴ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ὑμῖν ἐστὶν ποιητὴν, καὶ τὸ ὑπακούει, καὶ λαβὼν τὴν βλάβον με, ἐσημάδωσαι εἰς τὴν γῆν, τὸ μῆκος τῆ τάφου. Οἱ δὲ ἔσκαψαν μετὰ τὴν οὐχασ αὐτῶν. καὶ ἔκαμαν λάκκον. Ἐυγάζωντας ἔν τῷ ἄλλο ἤμυσι ἀπαλωφόμενοι, ὅπως μὲ ἔμεινεν ἀπὸ τὸν περιχθέντα Ἐρμηπίτω. καὶ τυλίξας τὸ ἅγιον λείψαιον μετ' ἐλαβείας, τὸ ἐνταφιάσα. καὶ οἱ μὲν λέοντες ποιήσαντες εἰς τὸν τάφον, καὶ εἰς ἐμένα μετανοίαν ἀνεχώρησαν. Ἐγὼ δὲ ἔμεινον κλαίων, συλλογιζόμενος τὴν ἀναξιοσύνην, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἔλεγον ταῦτα. Οὐαί μοι πρὸς ἀδελφῶν, καὶ ἐκνηρῶ. Ποσὸς δ' ἄλλος ὀπιμελεῖς, καὶ ἐναρέτους ἔχει ὁ κύριος μου, καὶ στρατιῶντας ἀνδρείους. Ἀμὴ ἐγὼ ὁ ἀμελεῖς, καὶ ῥαθυμος, ποῖαν ἀπολογία νὰ δώσω πρὸς κτίση μου; Ποῖον βραβεῖον, καὶ Στέφανον νίκης νὰ λάβω, ἐπειδὴ δὲν ἐπολέμησα ποτέ με κατὰ τὸ δαίμονος; Ταῦτα λέγων ἐμελέτησα νὰ ὑπομείνω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, νὰ ἀγωνίζωμαι. Ἀλλὰ ἐν θυῖ ἐγένη σεισμός, καὶ πρὸς ἐκεῖνον τὸ ὄρος, ἐσέπασεν ὅλον τὸ σπήλαιον, τὴν πηγὴν, καὶ τὸν φοινικα. καὶ ἅπαντα ἠφανίσθησαν. Ἐγὼ δὲ τὸ συμβαῖν θρασάμωρος. Ἐγνώρισα, ὅτι δὲν ἦτον θεῖ ἄδελφον, νὰ μείνω ἐκεῖ, καὶ ἔκλαιον. Ἐπιφανείς δὲ ἐμ προσθέν με ὁ φοροβήθεις Ἄγγελος εἶπε μοι. Μὴ κλαίης, ἀλλὰ χαίρης μᾶλλον, ὅτι ἠξιώθης, καὶ εἶδες θαυμάσια. Πορὸς θεῖς ἔν εἰς Αἴγυπτον κήρυξον ἅπαντα τὰ περὶ τῆ μακαρίου Ὀνοφρείου, καὶ τῶν λοιπῶν, ὅπως εἶδες, καὶ θέλεις ἰδεῖν εἰς ταῦτῶν τὴν ἔρημον. Ἀπελθε γὰρ εἰς εἰρήνην παρὰ θεῖ διωκαμένον. Ἐκοιμήθη δὲ ὁ πανόλβιος Ὀνοφρεὺς τῆς β'. Γουίε εἰς δόξαν τῆς κυρίας ἡμεῶν Ἰησοῦς Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, καὶ πεπατήσας ἡμέρας δ'. ἔφθασα εἰς ἕνα κελλίον, καὶ εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ, δὲν ἦν ἄλλο τι εἰσώθη. καὶ καθίσας ἐδέχθη με τὸν ἀκήτορα. Ὅστις ἐφθασεν εἰς ὀλίγην ἄραν, καὶ ἦτον εἰς τὴν θεῖαν θαυμασὸς, καὶ σεβάσμιος. Πολὺς τὴν τείχη. Ἐνδεδυμένος ἰμάτιον πεπλεγμένον με φύλλα φοινίκος. Τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῶν ἔδειχνεν ὡς θεῖ Ἄγγελος, καὶ λέγει μοι. Εἰρήνη σοι ἀδελφέ μου, καὶ σωεργάτα Παφνέτι, ὁ τὸν μακαρίον ἐνταφιάσας Ὀνοφρεὺς. Ἐγὼ δὲ ταῦτα ἀκούσας ἐθαύμασα. Καὶ πρὸς τὸν ὄπ' ἡμῶν αὐτῶν προσεκύνησα. Οἱ δὲ εἶπε μοι. Ἀνάστα τέκνον. Ὁ κύριος σὲ ἠξίωσε νὰ ἀπολαύσῃς τὴν φιλίαν σου, ὅστις καὶ τὴν ἐλπίσιν σου μᾶς ἀπεκάλυψε. Γίνωσκε δὲ ὅτι ἐξήκοντα ἐπὶ ἔχομεν καποικῆτες εἰς ταῦτῶν τὴν ἔρημον. καὶ δὲν εἶδαμεν ἄλλον τινὰ ἀνθρώπον. Οὕτως σιωποῦντες ἡμεῖς, ἔφθασαν ἄλλοι γ'. γρηλαῖοι ὁμοιοὶ αὐτῶν εἰς

τὸ χρέμα, καὶ ἔιδυμα. καὶ ἀσασάμωρος αὐτοὺς ἐκαθέσθημεν ἐξηγέμενοι
 πρὸς τὴν μακαρίαν ὁ κθεῖν, καὶ ἄλλων ἀγίων. Ἐπειτα μὲν ἔπασιν. Ἐ-
 γειρετέμενον τὰ φιλόθεα, ἵνα σπειχθῆ ἡ καρδιάσιν. Ὅτι πολὺν δρόμον
 ἔφευπατισες. καὶ ἡμεῖς πορὰ διὰ λόγους ἐσωμάχθημεν, ἵνα σιμυθρα-
 θῶμεν ψυχῇ, καὶ σώματι. Ἀναςάντες ἔνθρωποι ἔμεθα καὶ ἰδὲ βλέπω
 πέντε ἄρτας ζῆς, ὡσπερὶ τὰ τοὺς ἐυγαλαὶ αὐτὴν τὴν ὄραν διὰ τὸν φῆρον.
 Ἡ φῆραν δὲ καὶ αὐτοὶ ἄλλο ἔδος βρώσιμον, καὶ ἐσάγαμεν πρὸς αὐτὰρχασι.
 Μετὰ δὲ τὴν ἐυχαρισίαν ἔποιμουσι. Ἰδὲ σήμερον, ὡς ἤκουσας, ἐξηκουσάτω ἡ ἡρό-
 νων ἐχούμεν εἰς ταύτην τὴν ἔρημον. καὶ καθ' ἑκάστη μᾶς ἔρχονται τὸς-
 σεως ἄρτοι ἐκ θεῖς πρὸς ἀγμῆτος, καὶ σήμερον δεῖ λόγους ἐυρίθωσιν πέν-
 τε. καὶ δὲν ἡξέμεθα πρὸς φέρουσι. Μόνον ἀφ' ἀναγνώσωμεν τὸν ἐπιει-
 κὸν, ἐυερίσκομεν αὐτὸς εἰς τὴν τράπεζην. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπέλασμεν ἀγρυ-
 πίας, ὅλλω τὴν νόκτα ἐυχόμενοι. καὶ φρωῖας χυομένης, τοὺς ἐπαρεκάλεσα
 τὰ μὲν ἔπεν τὰ ὀνόματα τῆς, καὶ δὲν ἠθέλησας, ἀλλὰ ἀπεκείθωσας. Ἐκεί-
 νος ὅπως γινάσκει τὰ πάντα, ἔξυρει καὶ ἡμῶν τὰ ὀνόματα. Μόνον συγχώρη-
 σόνμας. καὶ πρὸς βόυε, τὰ ἰδέμεν ἀλλήλους εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐυλογη-
 θεῖς ἔν ὅπ' αὐτῷ ἀνιχώρησα. καὶ περιπατήσας ἡμέραι μίας, ἔφθασα εἰς
 τὸ πτόν πολλὰ ὄραϊον, καὶ ὅπ' ἡπιδιον. Ὅπερ ἦτον ἀσῆλαιον, καὶ πηγή ὕδατος,
 καὶ ἐπότιζε δεῖσθωρα δὲ δρα τοὺς καρπὲς φορτομένα. καὶ ἐθάυμαζα τὸ
 πᾶνθος, καὶ ποικιλίας αὐτῶν. Ἦσαι δὲ φοίνικες. Κίτρα. Ρόδοδε. Συκά-
 ρινα. Ροδάκινα. Ζζυρα. Κριβατὰ μὲ σαφύλια. Ἀμύγδαλα. καὶ ἄλλα
 δένδρη κάρπια. Τῶν ὁποίων ἡ γνῆσις ἦτον γλυκυτέρα τῆ μέλιτος. Καὶ
 ἡ ἑωδία θαυμάσιος. Τίσον ὅπερ μὲ φαίνοντο, πῶς ἦμεν εἰς τὸν Παράδει-
 στον. Καθὼς ἔν ἐθαυμαζον τὴν αὐτῶν ὄραιότητα, βλέπω δ'. νέους πολλὰ
 ἑραίους, καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ ὄρωσῶτα, ἐν δειδυμένους φορβάτων δέρματα.
 Οἷτινες πᾶσι σιάσαστες ἔποιμουσι. Χείροις ἀδελφί Παρνετίε. Ἐγὼ δὲ πεισῶν
 ὅπ' ἡ τὸς ἐπροσκύνησα καὶ ἐγήραιτες με ἐκαθέσθημεν σιωμιλῆντες.
 Ἦσαι δὲ εἰς τὴν ὄψιν ποσῆτον ἰνδοξοί, ὅπερ ἐνόμιζα πῶς ἦται Ἀγγελιοὶ ἐξ
 ἑραῖς κατηρχόμενοι. Λοβόντες δὲ ἐκ τῶν καρπῶν μὲ ἔδωσαν εἰς βρώσιν,
 δείχνοτες ἀσπλάγχνος, καὶ ἀγάπην πολλὴν εἰς τὴν λόγους. Ἐποίησα γὲν
 ἐκεί ἡμέρας ἑπτά. καὶ ἐρωπίσας αὐτοὺς ποσῆν ἦταν, καὶ πῶς ἤλθασιν εἰς
 τὸν τόπον ἐκεῖνον, μὲ ἀπεκείθωσαν. Ἐπειδὴ ὁ κύριος σὲ ἀπέσειλε, τὰ σὲ
 εἰπέμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἡμεῖς ἔμεσθε διὰ μίαν πόλιν καλεμένην ὄξο-
 ρυχον. Οἱ γενεῖσμας εἶναι οἱ πρῶτον ἄρχοντες τῆς πόλεως. Βελο-
 τὰ τὴν Ἀξίαν. Οἷτινες μᾶς ἔβαλαν εἰς τὰ χρέματα. καὶ ἀφ' ἐμάδα-
 μεν τὰ κοινὰ, ἠθέλησαν τὰ μᾶς σείλωσι εἰς τὴν αὐσθὴν τὰ μάθωμεν
 φιλοσοφικά. καὶ ἡμεῖς ἐσυμβεβλήθημεν τῆ Θεοῦ σιωργῆντος, τὰ μᾶ-

Φωμῆ κάλειον τὴν αὐτὴ σοφίαν. Καὶ ἔπος ἐρύγα μὲν κρυφὰ ἀπὸ τὴν τα-
 τείδαιμας, καὶ ἠλθομεν εἰς τὴν ἔρημον, βασάζοντες ὀλίγους ἄρτους, καὶ ὕωρ
 μέτερον. Τὰ ὁποῖα μᾶς ἔφθασαν μίαν ἐβδομάδα. Ἐπειτα ἐτεράσα μὲν
 ἡμέρας πολλὰς πείναν, καὶ κακοπάθειαν, μὴ ἠξέυροντες πῶς νὰ φερίω-
 μεν. καὶ τότε βλέπομεν ἐνώπιον ἡμῶν ἄνδρα ἑνδοξον. Ὁ ὁποῖος μᾶς ἠφι-
 ρεν εἰς τὸν τὸν τόπον, καὶ μᾶς παρέδωκεν εἰς ἕνα ἅγιον γέροντα. Ὁστις ἐξη-
 σεν ἕνα χρόνον διδάσκων ἡμᾶς, πῶς νὰ δειλούμεν τὰς χεῖρας. Καὶ πληρω-
 θήντες τῶν χροῶν ἐπελειώθη ὁ ὅσιος. καὶ ἰδὲ ἔχομεν ἔξη χροῶν ἐνταῦθα, ὅπῃ
 δὲν ἐφάγαμεν ἄρτον ἢ ἄλλω βρώσιν τινὰ, ἀμὴ μοῖον ἀπὸ τῆς καρπῶν ἐτέ-
 πε τῆς δένδρων. Τὰς πέντε ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος εὐερίσεται πᾶς ἕνας μᾶς
 ξέχωρα ἡσυχάζωντας. Τὸ δὲ Σάββατον ἀνταμόνομεθ ἐν ἐδῷ, ἔκ κάμομε
 τὰς δύο ἡμέρας ἀδελφικῶς σιτιζόμενοι. Καὶ πάλιν ὑπάγομεν εἰς τὴν ἡσυχίαν,
 ἔἵνας τῶ ἄλλω δὲν ἠξέυρει τοὺς ἀγῶνας, καὶ κατορθώματα. Ἐγὼ δὲ εἶπον
 αὐτοῖς. Πόθεν κοινωνεῖτε τὰ θεῖα μυστήρια; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Διατὸ το-
 σωμα γόμεθα, καὶ ἐτοιμίσαμεν νὰ κοινωνήσῃς ἄνεον ὅπῃ ἔρχεται Ἄγγελον κυ-
 ρεῖς. καὶ μᾶς μεταλαμβάνει δὲ χεῖρὸς αὐτῆ τὸ ἅγιον σῶμα, καὶ αἷμα τῆ
 Χρυσῆ. Ἐγὼ δὲ ἀκέσας ἐχάρηκα, καὶ ἐμίναμεν ψάλλοντες ὀλίω τὴν
 νύκτα, καὶ ὑμῶντες τὸν Βασιλεῖα Χρυσῆν. Καὶ τὸ πρωτὸν ἑλθὼν Ἄγγελος κυ-
 ρεῖς, ὡσφράνθημεν ὁσμὴν, καὶ ἠωδίαν τερπνὴν, καὶ θαυμάσιον. καὶ ἐπληρώ-
 θημεν ἐν φροσύνης ἐξ αὐτῆ. Ἐγὼ δὲ ἔπειτα ὄξικως, ὡσπερ νὰ ἤκουεν εἰς
 τὸν Παράδεισον. Καὶ ἐνδυναμωθεὶς τῆ καρδία ὑπὸ τῶ Ἀγγέλῳ ἠγέρθη-
 κα. καὶ κοινωνήσαντες διὰ χεῖρὸς αὐτῆ, μᾶς εὐλόγησε λέγων. Γένοιτο ἐν ὑ-
 μῖν τὸ σῶμα τέτο, καὶ ἅμα τῶ διαώτε Ἰησοῦ Χρυσῆ τῶ Θεῷ ἡμῶν τροφὴ
 ἄφθαρτος, ἔ ζωὴ αἰώνιος. καὶ ἀποκερθέντες μετὰ φόβου, εἶπομεν τὸ,
 ἀμήν. Ἦ τον δὲ ἡμέρα κυριακή, καὶ ἐμίναμεν μετὰ χαρὰν μεγάλην εἰς ταῖς
 καρδίαιμας, καὶ τότες εἶπε πρὸς μὲ ὁ Ἄγγελος. Ἀπὸ δε Παφίετις εἰς τὴν
 Αἴγυπτον, κήρυξον εἰς τὰς ἐνοβείας πάντα ὅσα εἶδες, καὶ ἠκέσας εἰς τὴν ἔρη-
 μον. Ἐξαιρέτας δὲ τὰ πᾶσι τῶ ἰσίοις Οὐκείεις. Τὸν ὁποῖον σὲ ἠξίωσεν ὁ κύ-
 ρεος, καὶ ἀπήλαυσις, καὶ ἰσυναείδησις μετὰ τῆς ἁγίων αὐτῆ. Ἐγὼ δὲ
 ἐξήτησα χάριν ἀπὸ τὸν Ἄγγελον νὰ μετὰ συγχωρήσῃ νὰ κατοικήσω μετὰς ἀ-
 γίους ἐκείνης, ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς με. καὶ εἶπε μοι. Καθὼς ἤρσει τὰς θεῶν
 ἕκτας εἶναι χρεῖανὰ γίνεται τὸ ἅγιον αὐτῆ θέλημα. Ἐ ὁποῖαν ἐργασίαν, καὶ
 ποράξιν δουραθῆ τιὰς νὰ τελίσῃ κατὰ Θεῖον πολιτδύμενος, λαμβάνει τὴν
 ἀμοιβὴν πολυπλάσιον. Ὡ παγε γὲν εἰς τὸ κελίονσε, ἐπειδὴ ἕκτας ὁ δε-
 σωτῆς ἐπρὸς αἴξε. Καὶ τόσον μισθὸν θέλεις ἀπολάυσῃ ἐν ἡμέρᾳ ἀναπο-
 δάσεως, ὡσπερ καὶ αὐτοί. Γέγραπται γὰρ εἰς τὴν Βίβλον τῆς δίκαιων τὸ ὄνο-
 μάσε εἰς ἐπὶ πρῶτοι. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἄγγελος ἀφανὴς ἐγένετο. οἱ δὲ ἀδελφοί

ἠποίμασαι τράπεζαν, καὶ ἐφάγαμεν ὁπάρας εἰς δόξαν Θεῶν, καὶ ἠδάνεμεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν εὐδοίαν. Τὴν δὲ ἀκολοθουμένην νύκτα ἐποίησαμεν ἀγρυπνίαν, καὶ τὸ πρωὶ ἔδοξαμεν τὰς ἐπαρκετάς ναὶ μὴ εἶπεν τὰ ὀνόματα ἡμῶν. Οἱ δὲ ἀπεκείθησαν, ὅτι ὁ φωῶτος ἐκαλεῖτο Ἰωάννης. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἄνδρες. Οἱ τρεῖς Ἡρακλαίμων, καὶ ὁ ἄλλος Θεόφιλος. Οἱ τινες μὲ ἐσυνώδυσαν πέντε μίλια. καὶ τότες ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ κελίοντες. Ἐγὼ δὲ ἐπορεύεμεν μετὰ τὸν ἄλλο, καὶ ἄφρανόμενος. Λύπη μὲν εἶχον, ὅτι δὴν ἤξιώθηκα ναὶ οἰκίσω, καὶ ἐγὼ εἰς τοῖτον τόπον ὠραίον, ἔ πανευφρόσμων. Χαρὰν δὲ πάλιν ἐν θυμῷ μου τὰς εὐλογίας, αἷς ἔλαβον ἄπο τούτου ὅσους δέλεος τὴν χεῖρ, ἔ ἄπο τὸν ἅγιον Ἄγγελον. Οἱ δὲ πορήσας ἐν ἡμέρας γ' ἔφθασα εἰς τὴν Αἴγυπτον. καὶ εὐρὰν πολλὰς ἀδελφές φοβημένες τὸν κύριον. Αἰνεπαύθηκα μετ' αὐτῶν ἡμέρας δέκα, διηγέμενος αὐτοῖς ἅπαντα τὰ ἄνωθεν εἰρημένα. Οἱ δὲ ἀκέσαντες ἐκλαυσαν ἄπο τῆς χαρὰν εὐχαρισῆντες τὸν κύριον. Ἦσαν δὲ οἱ ἀδελφοὶ ἔτοιφοι φίλοι, καὶ φιλόξενοι. Οἱ τινες ἔγραψαν ἀπεδαιώς ὅσα ἐλάλησα, καὶ τὰς εἰλαν εἰς ὅλην τὴν σκήτην, καὶ τὰ ἀνάγνωσαν εἰς τὰς ἀγίας πατέρας, καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Ἐως ὅδε εἶναι λόγια τῶν μακαρίων Παφνετίων. Οἱ ὅποιοι ἀφ' ἔφθασαν εἰς τὸ κελίοντες ἔζησαν ὀλίγον καιρόν. Καὶ τότες εἶδεν ἅγιον Ἄγγελον λέγοντα αὐτῶν. Ἐλθέτε οἱ εἰς τὸν Θεόν εἰς τὰς αἰώνους σκηνάς ναὶ ἀγαλλίσαί μετὰ τῶν δικαίων, τῶν τῶν Θεῶν ἐν ἐρήμοις, καὶ ὄρεσιν εὐαρεσῆσαντων.

Ταῦτα ἀκέσας ὁ ὁσος ἠνυχαισῆσε τῶν κυρίων. Καὶ ζήσας ὀλίγον ὥραν ἀπῆλθεν πρὸς τὸν ποταμὸν. Εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεφρασον ἠδονήν, καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν. Ἦς ἀξιοθεϊομεν, καὶ ἡμεῖς ταῖς τῶν Ὀνεφρίων, ἔ Παφνετίων, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων πρεσβείων. Ναὶ σμυφραίνωσθαι μετ' αὐτῶν εἰς αἰῶνα τὸν ἀπελεύτητον. Δοξάζοντες Πατέρα, καὶ υἱὸν σὺν ἁγίῳ πνεύματι, τὴν μίαν, καὶ μόνην Θεότητα.

Τῆ εἰκοστῆ πέμπτῃ,

Ε Ο Υ Π Α Ζ Ι Α Σ,

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ
Μητρός ἡμῶν

Ε Υ Π Ρ Α Ζ Ι Α Σ.

Μεταφρασθεῖσαι οὐκ τῆς ἡβ' ἐλληνῶν εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον.
Εὐλόγησον Πάτερ.

Ἐρετὴν κερὰ τῆ εὐσεβείου Βασιλέως Θεοδοσίου τῆ μεγάλου, ἦτον τίς
ἄφροντα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἰνάματι Φιτίγονος. Καταπολλὰ
πλέσιος, συγκλητικὸς τῆ ἀξιωματικῆς συγχρηστῆς τῆ Βασιλέως. Οὐ μόνον δὲ εἰς
τὸ βίον ἦτον πλέσιος, ἀλλ' οὐκ εἰς τὴν ταυδύσιν ἡβ' χρηματῶν ἦτον σαφώτα-
τος, καὶ ἀπόηθη ἀγαθὸ ἐσολισμῶς, καὶ πλείων φρόνησιν. Ὁ θν καὶ ὁ βασι-
λεὺς τὴν γαπα καὶ τὸν χε πρωτοσύμβουλον εἰς τὰς ἀναγκαίας ὑποθέσεις τῆς
πόλεως. Ἦσαν οὖν καὶ πολλὰ ἐλήμων, καὶ φιλόχρηστος. Διὰ τὰς ὁποίας τε ἀρε-
ταῖς

τὰς, τὴ γὰρ ὁ βασιλεὺς φέρει ὅτερον, πᾶρξ διατῆ σαρκὸς συγγενεῖαι.
 Οὗτος ἐν ὀϊπαικωτὸς ὄντας, καὶ εὐσεβὲς ἀνθρώπος, ὀλαβε γυναικα, ἀπὸ
 βασιλικὸν αἷμα, καὶ αὐτὴ πολλὰ πλοῖα, εὐπραξαι ἰνόματι ἕτις ἡμερας
 αὐτῷ εὐλαβίης, καὶ ἐνάρετος, καὶ κατὰ, καὶ ἡμέραι σωτῆρῆσα εἰς τὰς Ἐκκλησίας
 μετ' εὐλαβίης, καὶ πολλῆς καταικχίας. Εἰς τὰς ὅποιαις ἔκαμνε πολλὰ ἀναστή-
 ματα. Εἶχασαι δὲ πρὸς αὐτὸν ὅτι βασιλεὺς, καὶ ἠσὺζυγοτε πλείτευ ἀγά-
 πλυται, καὶ εὐλαβίαι, διατῆ θαυμάσιον αὐτῆς ἀρετῆς, ἔφρόνησιν. Πολιτοδό-
 μινοι γέν εὐσεβίως, καὶ θεάρετος, εἰς τὰς ἐντολας τῆ κυρίου. Οἱ τίμιος Ἀντίγονος
 συντῆ σσημῆ εὐπραξία, ἤξιώθησαν ἀ λάβειν παρὰ θεῷ καρπὸν κοιλίας,
 ἄξιον τῆ ἑραιῶν βασιλείας ἐγεννησαν ἐν θηλυκὸν παιδίον. καὶ ἐπωνόμασαν
 αὐτὸ εὐπραξίαι. Μετὰ ταῦτα εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἤλθεν ἀγαθὸς λογισμὸς τῷ
 Ἀντίγονοι. καὶ λεγει ταῦτα πρὸς τὸ ὀμίζυγον Γνωσκεῖ κατὰ κυριαμικ, ὅτι
 αὐτῆ ἢ πρὸς κερὸς ζωὴ παρέρχεται αἰσὶ ὀκειρον. Οἱ πλέτος, ἢ δόξα, καὶ πᾶ-
 σα φαντασία τῆ κόσμου, αἰς ἀνθος μαραινόνται. καὶ ὡσεὶ σια, καὶ ὀκειρος ἀφανί-
 ζονται. Γὰ δὲ αἰῶνια ἀγαθὰ, εἶναι ἀφθαρτα, καὶ ἀείθεμιόντα. καὶ καλότυχοι
 ὅσοι ἀξιαθῆναι τὰ κληρονομήσεν. Ἡ μῆτις δὲ ἐπειδὴ εἰ μεθεσθε πλεγμαῖος
 εἰς τὰς κοσμικὰς φροντίδας, καὶ σαρκικὰς ὀπιδυμίας, καὶ εἰς τὸ πλάνευ τῆ προ-
 σκαίρε πλέτου, θέλομεν ὕσρηθῆναι ἀδρόνως ἐκείνα τὰ ἀληθινὰ, καὶ αἰῶνια.
 Ταῦτα ἢ εὐπραξία ἀκίεσσα ἀπεκρίνατο. καὶ τί ὀρειζας κυριεμὸν ἀκάμα-
 μεν, λεγει τῆς ὀ Αντίγονος. Ἰδὲ ὀποῦ μᾶς ἐχάρισεν ὁ θεὸς ἐνα τέκνον Λοιπὸν
 ἀρκίεμας αὐτὸ. καὶ αἰς φυλαχθεῖμεν καθαροὶ ἀπὸ σαρκικῆν μίξιν ἀπο τῆ-
 ρα, καὶ ἔμπροσθεν. Ἡ δὲ ἀκίεσσα ταῦτα ἐχίρη πολλὰ. καὶ τῶ κυριῷ
 εὐχαρισῆσσα ἀπεκρίνατο. Δόξα σμῖνος ἀ εἶναι ὁ θεός, ἐπὶ ὀκατάνυξιν τὴν
 καρδιάσε. καὶ σὲ ὀδήγησεν εἰς τὸν φόβοτα. Γίνωσκε κίριεμ, ὅτι πολλὰ-
 κικ ἐδέθηκα τῷ θεῷ ἢ ἀμαρταλὸς δ' αὐτῆ τὴν ὕποθεσιν, ἀνα φωτίση τὸν
 νῆν, καὶ καρδιάσου. καὶ ἰδου ὀ εὐσπλαγχνος ἐπήκεσε τῆς ταπεινῆς μου
 δέσεως. καὶ ἐνδυσεν ἀγαθὰ εἰς τὴν σὴν διάνοιαν. Λοιπὸν ἀπιδασον ἀ τε-
 λείσης τὸ μελετωμενοι. καὶ διὰ ἀ εἶναι ἢ σωφροσυνημα τῷ κυριῷ εὐπροσ-
 δεκτότερος, αἰς τὴν ἐσολίσωμεν μετὰ ἔργα τῆς εὐποίας, καὶ συμπαθείας
 πρὸς πένιτας. αἰς σκορπίσωμεν τὸν φθειρώμενον πλῆτον εἰς τῆς πωχῆς,
 διὰ τὰ ὀπολαύσωμεν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς ἑραιῶν, τὰ αἰ, καὶ πάντῃ θε-
 μένοντα. Ὄταν ἢ κρεσταῦτα ὀ Αντίγονος. μεγάλως ἐδέξασαι τὸ θεόν. διὰ
 τὸν θῆρεςον αὐτῆς σκοπὸν, καὶ γνώμην φιλόπωχον. Ἀπὸ τότε γέν συμ-
 φωνήσαντες ἐπεριῆσαι ὡσαν ἀδελφοὶ ὀν σωφροσύνῃ δ' αἰγόντες, καὶ θεμοι-
 φάζοντες ἐλεημοσύνη εἰς πένιτας. Μετὰ ταῦτα εἰς ἕνα χρόνον ἐκοιμηθῆ ὀ
 Ἀντίγονος. Ὄ δὲ βασιλεὺς καὶ πάντες οἱ συγγενεῖς αὐτῆ ἐλυπηθῆσαν, ἐνα
 κεν τὴν τέτῃ ὕσρησιν, καὶ ἄλλο διὰ τὴν χηρείαν τῆ εὐπραξίας. Ὄ τῆτον πε-
 ρεία

είσα νέα τὴν ἡλικίαν, καὶ εὐμορφος . Πλὴν ἐπαρηγόρησαν αὐτὴν ἰκανῶς ὅτι βασιλεύς, καὶ ἡ σύμβιος, κατὰ τὴν σωήθειαν . Ἡ δὲ λαβέσα τὴ θυγατέριον αὐτῆς , τὸ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦς . καὶ πίπτουσα εἰς τὴν γῆν μετὰ κλαυθμοῦ πολλῆ, καὶ μεγάλης θλίψεως, εἶπε ταῦτα . Πρῶτον ὡς δίδω εἰς τὸν θεόν τὴν ὄψαν τούτῳ . Καὶ β' . εἰς τὰς χεῖρας σας . Εὐθυμού μου οὖν γέν τὴν ἀγάπῳ τῆ Ἀντιγονοῦ, ὅππρωτὶ αὐτὴν, γυροῦμαι εἰς τόποι πατρὸς, καὶ μητρὸς αὐτῆς . Ταῦτα λέγουσα ἡ Εὐπραξία ἔδεικνυσε αἵματα οἱ παρδουθεῖτες . καὶ ἔξωχος ὁ βασιλεύς ἐκλασε πολλὰ, καὶ ὀλητου ἡ συγγένεια . Μετὰ δὲ ἰκανῶς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ὁ κερὸς τῆ πένθους ἐπέρασε . Συμβουλευεῖ τῆ Εὐπραξία ὁ βασιλεύς, νὰ ὑπαδρεύσῃ τὴν θυγατέριτῆς, με κάποιον νέον εἰς συγκλητικῶν ἢ ὄν καταπολλὰ πλούσιον . Ὅπρω καὶ ἐποίησε . Πλὴν ἐπειδὴ ἡ κέρη ἦτον ἀνήλικος, μόνον Ἀρράβωνας, δεχθῆ (ἐπειδὴ τότε ἦτον μόνον πέντε χρόνων) ἕως νὰ φθάσῃ εἰς ἡλικίαν νόμιμον . Ἀφ' ἧς δὲ ἐπέρασε καμ τὸ σὸς κερὸς εἰς ἄπο τῆς ἀρχοντας τῆς συγκλήτου, θέλωντας νὰ ὑπαδρεύθῃ . Ἡ ῥωτισε διὰ τὴν χῆρα Εὐπραξία, ἰάν ἔσεργε, νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναικα . Πλὴν δὲν πολλῶντας αὐτὸς νὰ τῆς τὸ μλυύση ἔβαλλε μισίξειαν τῆ Βασίλισαν . Ἡ τις ἔσειλεν εἰς αὐτὴν γυναικα, κρυφὰ τῆ Βασίλειως, νὰ τὴν ὡρακινύσου εἰς γάμον δεύτερον . Ἡ δὲ Εὐπραξία ἰσκανδαλίσθη τοιαῦτα ἀκήσασα . καὶ ὑβείσασα τὰς πορξενιτῆρας, ὑπέσεφαν ἄφρακταίς . Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ βασιλεύς, ἐβαρῆθη . καὶ ὠνείδισε τὴν Βασίλισαν . καὶ ἔγινεν ἀνάμισάτης μεγάλη θλίψις, καὶ σκάνδελον . Ὅπρω μαθῶσα ἡ Εὐπραξία, ὅππρω ἔβη, πῶς διὰ λόγουτῆς ἐκακιώθησα . Καὶ ἐπειδὴ ἔχε κτήματα πολλὰ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, ἕνα μὲν, νὰ κυβερνήσῃ τὸ πρᾶγματῆς . καὶ ἄλλο διὰ νὰ λείψῃ ἄπο τὰ σκάνδαλα . Ἀπῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ μισθῆ μετῆς ὅππρωτῶν, καὶ οἰκονόμουτῆς, ἔχουσα μαζῆτῆς, καὶ τὸ κοράσιον . Λοιπὸν ἀφ' ἧς ἐμοίρασε πολλὴν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχῶς, ἐπηχου, καὶ εἰς Μονασῆρια χάριν ποροσκυήσεως . Ἡ ἦτον δὲ τὸν κερὸν ἐκένον εἰς τὴν ἐσωτέραν Θηβαΐδα ἕνα Μονασῆριον γυναικῶν . Εἰς τὰ ὅποῖον ἦσαν ἕως ρ λ' . διὰ τὰς ὁποίας ἔλεγαν μεγάλα τινὰ, καὶ θαυμάσια κατορθώματα . Καὶ ἀρεταίς, ὅπῃ εἶχασι . καὶ ἔξωχος τοσαῦτῳ ἐγκράτεια, ὅπῃ ποτὲ δὲν ἐγεύθη σαφύλι καμία ἄπο ταύταις, ἢ ἄλλῳ ὁπῶραν τινὰ, ἄπο ὅσα ἀγαθὰ εἰς γῆν φύονται . Ἀλλὰ ἡ τροφίτης ἦτον ἄρτος μόνον . Ὁσπερ . καὶ λάγαλα χωρὶς ἔλαιον . καὶ τινὲς μὲν ἔτρωγαν ἄπο βράδου ἕως βράδου . Ἀλλὰς κάδα δύο ἡμέρας . Καὶ ἄλλὰς εἰς τρεῖς . Τοσῶτον δὲ ἀγαπῶσαν τὴν διάγάπῳ χερσῆς κακοπάθειαν . καὶ ταλαιπωρίαν τῆ σώματος, ὅπῃ ποτὲ δὲν ἐλέθησα . Οὔτε τοὺς πόδας τοῦς ἐνίφω . Τὰ φορέματα τῆς ἦσαν τεῖχινα, καὶ μακρῆα ἕως τὴν γῆν . Καὶ κάδα μία κατὰ τὴν δύναμιν αὐτῆς ἠγω-

νίζετο. Ἐΐχασι δὲ καὶ καυτῶν τὴν καλὴν σωθήσειαί αἱ θαυμασίαι. Ὅτι ἴαν ἤθελεν ἀδενήσειο τίς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐχειρίζετο τινὰ θεραπείαν βοτάνων, ἢ ἰατρίαν ἐζήτα. Ἀλλὰ ἐδίχετο τὴν νόσον μετὰ χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιάσεως. Ὡς μεγάλῳ ἀφέλειαι τῆς ψυχῆς, καὶ εὐργεσίαι τῷ θεῷ, καὶ βοήθειαι. Δὲν εἶχεν ἔξυσιαι, νὰ εὐγῆ ἐξω τῷ Μοναστηρίου καμίαιτους. Μόνον ἡ πορικαισα εἶχε πλησίον εἰς τὴν πόρταν τὴν κέλλαντις. καὶ ὅταν ἔκαμνε χρεία αὐτῆ ἐδίδε λόγον, καὶ πάλαι αὐτῆ ἔφερεν ἔξω ὅπι κελσιν. Ἐπειδὴ γοῦν ἡ σωουδὴ καὶ ὡῖσατους ἡ ἔνοια ἦτον, πῶς νὰ ἀρέσσει τὸν θεόν, καὶ νὰ κατορθώσωμαι τὰς ἐπιτάξεις. Διαπέτο καὶ αὐτὸς ὅποια ἄτησιν ἐζητῆσαι, παρεδύς τῆς ὑπῆκων. Ὡς τε καθ' ἐνάστω χεῖδὸν διαυτῶν πολλὰ σημεῖα, καὶ ἰασεις ἐγίνουσαν. Εἰς αὐτὸ γοῦν τὸ ἐνθεον Μοναστήριον, εἶχεν ἔξαιρέτως ἡ συγκλητικὴ καὶ εὐτραξία πολλὴν εὐλάβειαν, διὰ τὴν ἐναρετον αὐτῆς πολιτείαν, καὶ θαυμάσιον ἀσκησιν. καὶ συχνάκις ἀπεῖρχετο πρὸς αὐτὰς μετὰ λαμπάδας, καὶ θυμιάματα, διὰ ψυχικῆς ἀφέλειαι. Ἡ βεληθὴ δὲ νὰ ἀφιερώσῃ, καὶ ἕνα μετόχειον εἰς κλημύσεων τῶ ἀνδρός τῆς, ὅπου ἔχειζεν εἴκοσι λίτρας χρυσίον. καὶ παρεκάλεσε τὴν ἡγεμένην δερμῶς, καὶ τῆς πρώταις γεροτισαίς, νὰ δεχθῶσι τὴν δωρεὰν ταύτην, διὰ νὰ εὐχωνται διὰ τὴν ψυχὴν τῆς Ἀντιγίας, καὶ ὑπὲρ σωτηρίας, καὶ σκέπης τῆς θυγατρὸς αὐτῆς εὐπραξίας. Αἰδὲ ἀπικροθῆσαι, κυεῖα συγκλητικῆ, δὲν ἔχουσι χρεία αἱ δούλαισιν εἰσοδήματα. Οὐτε χημιάποι ὅπι θυμῶσι. Καὶ γὰρ διαυτὸ πάντα τὰ τῶ κόσμῳ καταφρονήσωμαι, ὅπως τὰ ἐράνια, καὶ αἰώνια ἀγαθὰ ἀπολαύσωμαι. Διαπέτο δὲν πρέπει εἰδῶεις τὴν γῆν νὰ ἔχωμαι τίποτες, δεχῆ νὰ μὴ ζημιωθῶμαι δεχῆ ταῦτα τὰ γῆναια, καὶ φθαρτὰ, τὸν ἐράνιον πλετον ἐκείνον τὸν αἰὶ δεκαμένοντα. Πλὴν δεχῆ νὰ μήσε λυπήσωμαι, ἰδὲ ἡ ἀγία τῶ θεοῦ ἐκκλησία, καὶ δόσε ἔλαον δεχῆ τὰς καθήλας ὅσον οἰείσεις, καὶ θυμιάματα, νὰ καίγωμαι εἰς τὰς ἀκολεθίας. καὶ ὁ καρδονώσης θεός, βλέπωντας τὴν πολλὴν προθυμίας, καὶ τὴν πλουσίαν προξίρεσιν, θέλει ἀποδώσει τὸν ἄξιον μισθὸν εἰς τὴν ψυχὴν τῶ ἀνδρός σου, καὶ εἰς ταύτην τὴν θυγατέρα σου. Οὕτω γοῦν ἐποίησεν ἡ εὐπραξία, καθώσης εἶπον αἰ οὐρανὸ φρονες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς γονέων τῆς ἀγίας, ἀρκῶσι ταῦτα, νὰ κατελάβῃ πᾶς ἕνας ποταποῖ ἦται εἰς τὴν ἀρετὴν ὑψηλοῖ, καὶ θαυμάσιοι. Τώρα δὲ σὺν θεῷ νὰ εἰποῦμαι, ποθεν ἦτον ἡ αἰτία, καὶ ἔμενον ἡ κέρη εἰς τὴν σω: δὲ ἄν τῆς θαυμασῶν ἐκείτων μοναξῶν ὅπου ἴπομαι ἀνωθεν. Πηχουμένη πολλάκις ἡ μήτηρ τῆς ἀγίας εἰς τὸ ρῆθὲν Μοναστήριον, ἀντάμα μετὰ κοράσιον, ἔτυχε μία τῆς ἡμερῶν, καὶ ἐφάνηκε τῆς ἡγεμένης, νὰ μετρωεθῆ πρὸ αὐτῆν, καθώστο κάμνωμαι μετὰ κρὰ παιδία. Καὶ λέγει τῆς. Κυεῖα εὐτραξίας, ἀγαπᾶς τὸ Μοναστήριον, καὶ τὰς ἀδελφάς, Ἡ δὲ εἶπε. Ναι κυεῖα μου ἀγαπῶσας, λέγει τῆς πάλιν ἡ ἡγεμένη.

μένη. Ἐάνμας ἀγαπᾶς τοιοῦτον, δάπο μινον, νά σέ κάμωμιν καλοζέην. Ἡ
 δὲ ἀπεκρίνατο Κατὰ ἀλήθειαν ἐν δὲν πικραίνεται ἡ μήτηρ μου δπομένω .
 καὶ πλέον ἀπ' ἐδῶ δὲν μισούγω . Πάλιν λέγει τῆς ἡ ἡγεμένη . Τίνα ἀγαπᾶς
 καλιότερα ἡ μ' ἢ τὸν Ἀρραβωνιασικόνου; Ἡ δὲ λέγει. Μίτε ἐγὼ εἶδα ἐκεῖ-
 νον, ἔπε αὐτός ἐμένα . Ἀ μή τῆς ἀγνωσύνωσας ὅπου βλέπω ἕως ἀγαπῶ .
 Ἀ μείεις ἐστὶ τίνα ἀγαπᾶτε καλιότερα ἐμένα ἢ ἐκεῖνον; λέγει τῆς ἡ ἡγεμένη .
 Ἡ μ' οὐς ἀγαπᾶμεν τὸν Χειζόν, καὶ ἐσένα . Τότε καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη . Οὐπε καὶ
 ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Χειζόν μου, καὶ τὴν ἀγνωσύνωσας . Ἡ μήτηρ τῆς Εὐπραξίας
 ἀκούσασα ταῦτα ἔτριχαν δάπο τοὺς ὀφθαλμοῦς τῆς τὰ δακρυα . Ἡ δὲ ἡγου-
 μένη ὠρέγετο νά ἀκῆ τὴ σιωπῆ κορασίου τὰς φρονίμους δποκρίσεις , καὶ
 γνωσικὰ λόγια καὶ ὄντας ἦτον θαύματος ἄξιον, ὅπῃ τότε δὲν ἔρθεσαν ἀκόμι
 ζήσων ἐπ' ἡ καὶ ἐσυντόχων τόσον φρονίμα . Ἐπειδὴ δὲ ἦτον ἡ ὥρα πρὸς ἀρ-
 γα, ἡ δὲ λησεῖα μισούσῃ ἡ μητέρα τῆς, καὶ λέγει τῆς . Ἀ σὺ πάγωμεν τέκνον μου
 εἰς τὸν οἶκόν μας . Ἡ δὲ ἔπε . Κοπίασε ἐσὺ, ἔ ἐγὼ δπομένω ἐδῶ μετ' ἡ κυρία
 τὴν καθηγεμένη . λέγει τῆς ἡ ἡγεμένη . Πήχμε κυρία μου . Ὅτι δὲν βο-
 λεῖ νά μείης ἐδῶ πρὸν νά γίνης καλοζεία . Καί νά σιωταχθῆς τῶ Χειζῶ .
 Ἡ δὲ εἶπε, καὶ πείθει αὐτὸν Χειζός; Ἡ δὲ ἡγεμένη τῆς εἶδε τὴν εἰκόνα τῆ
 δεωότου . Τότες αὐτὴ μετὰ πολλῆς ἀγάπης κατοφίλει τὴν ἀγίαν εἰκόνα ,
 ποιαῦτα λέγασα . Ὅντως ἔ ἐ, ὡ σιωτάχομαι τῶ Χειζῶ, καὶ πλέον δὲν πι-
 γίνω μετὴν μητέρα μου . Πολλὰ γοῦν ἐτάχισαν ἦτε προσώσα, καὶ ἡ μή-
 τηρ αὐτῆς, νά τὴν κάμωμιν ἀύπρη . Ἀλλὰ δὲν ἐδωκῆσαν . Οὐτε με κά-
 λακίαις, ἔπε με ἄλλους τρόπους πολλούς, ὅπῃ ἐδοκίμασαν . Μὴ ἔχασα
 γινε τίνα κάμη ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀφῆκε αὐτὴν . καὶ ἀνεχώρησεν οἶκαδε . Ἐ-
 πείτα πάλιν πολλάκις ἐδοκίμασασα ποικιλοτρόπως νά τὴν ἐσκόψην δάπο
 τὸν ἔνθεον ἔρωτα, καὶ δὲν ἐδωκῆσαν . Τέλος πάντων λέγει τῆς ἡ ἡγεμένη .
 Γίνωσκε κυρία μου, ὅτι ἐάν δπομείνης ἐδῶ μετ' ἐμάς, εἶναι χρεία νά λάβῃς
 κόπες πολλούς, καὶ βίρητα . Νά μάθης γράμματα . Νά νησεῖς καθ' ἡμέ-
 ραν . Νά ἀγωνίζσασε . Καὶ ἄλλαις σινοχωρίας δεωόρην νά ἡσμείνης . Ταῦ-
 τα τῆς εἶπε διὰ νά τὴν κάμη νά δευλιάσῃ . Ἀλλὰ αὐτὴ εἶδε ἔσεν δάπο μικρὴ, ὡ
 σάν τὰ εὐχρῆκα φυτὰ, ποικιλὴ δέλει κατασαθῆν εἰς τοὺς ἔρον . καὶ δποκει-
 δεῖσασα μεσ' ἐρὸν καρδίαν εἶπεν αὐτῇ . Ἐγὼ νησεῖω . Καὶ γράμματα μαθηά-
 σω, καὶ εἶτι ἄλλο με εἶπῆτε, μετὰ χαρῆς κάμνωτε . Μόνον ἀφῆτε με νά εἶμαι
 ἐδῶ . Τότες ἔπε τῆς ἡ ἡγεμένη πρὸς τὴν μητέρα τῆς . Ἀ ρίς κυρία μου τὸ κο-
 ράσιον, ὅτι ἡ χεῖς τῆς δὲ τὴν ἐρατίσει . καὶ ὡς ὁμοίῃ, αἱ πολλὰς καλοσῶ-
 ναις τῆς γονίω τῆς, δέλω γένειν αἰτία, νά εὐρη μέγαν τιμὴν, καὶ δεξά-
 εἰς τὸν θεόν τὸ κοράσιον . Ταῦτα εἶπῆσας τῆς ἡγεμένης, ἔλαβεν ἡ Εὐπραξία
 τὴν κόρην δάπο τὴν χεῖρα . καὶ πλησίασασα ἐμπροσθεν τῆς οἰκόνος τῆ Χει-

58, ἐβόησε ταῦτα μετὰ δακρυῶν. Κίεε Ἰησοῦ Χεῖρσι, ὁ ὅποιος ἐκαπαδέχθη
 δυνάμει καὶ γένει πῶχος, καὶ ξένος διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἐσύ φιλόφρονε δι-
 ωποτα, νὰ ἐχῃς τὴν ἐπιτοίαν ταύτης τῆς ξένης, καὶ ὄρφανῆς. Διότι σὲ μόνον ὄξ
 ὅλης ψυχῆς ἀγαπήσασα, παρέδωκε εἰς τὰς ἀχρεῖνας χεῖρας σου. Ἐτα στρα-
 φῆσα πρὸς τὴν κόρην ἔπειν. Οἱ θεὸς ὅπως ἐδεμιλίωσε τὰ ἀσάλευτα ἔρη, ὃ
 αὐτὸς νὰ στεριάσῃ, καὶ ἐσὶνα τέκνονυμ εἰς τὸν φόβοντου. Ταῦτα εἰπούσα πα-
 ρέδωκε αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἡγεμένης. Καὶ ἀνεχώρησε κλαίουσα. Τό-
 στον, ὁ πῶς ἐκαμῆν ὅλαις σῆς ἀδελφαῖς, καὶ ἰδακρυσοῦν. Τῇ δὲ ἐπ' αἶριον ἐπῆ-
 ρχῃ ἡ ἡγεμένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Εὐπραξίαν. καὶ ἐφόρεσεν τὸ μο-
 ναχικὸν ἑνὸς μετὰ τῆς συνήθων εὐχῶν. Μετὰ κερὸν ἀπῆλθε πάλιν ἡ μή-
 τηρ αὐτῆς εἰς τὸ Μοναστήριον. καὶ ἐδοῦσα αὐτὴν ἐνδεδυμένη τὸ μοναχικὸν
 ἑνὸς, ἐσύνωσε τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανὸν, καὶ ἐδεηθῆ τῷ θεῷ λέγουσα. Κύ-
 ρεε ὁ βασιλεὺς τῆς αἰῶνων, ὅπως ἐφώτισε τὸ παιδίον τέτο, νὰ ὀπχειροσθῆ
 τοιαυτὴν ἀγαθὴν ἐργασίαν, ἐσύ τὸ σκέπασε διὰ τὰς ὀπβεβλάς τῆς ἐχθρῆς.
 καὶ ἀξίωσον αὐτὴν, νὰ πολιτοθῆ κατὰ τὰς ἐντολάς σου ἐναρετα. Διὰ τὰ ἔ-
 ρη παύρησιαν, καὶ τιμὴν εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ἐτα λέγει πρὸς αὐτὴν. Ἀγα-
 πᾶς αὐτὸ τὸ ἑνὸς ὅπως ἐφέρεις, Ἡ δὲ εἶπε. Ναὶ μήτηρ μου. Ὅτι κατὰ σὲ
 εἶπον αἱ ἀδελφαί, αἶνα Ἀβραβὼν τέ Χεῖρσι, καὶ τὸ δίδει ἐκκίνων, ὅπως ἐν καρ-
 δίας τὸν ἀγαπήσασα. Λέγει πάλιν πρὸς αὐτὴν ἡ μητέρα τῆς. Οἱ Χεῖρσι νὰ
 σὲ ἐξίωση τῷ ἐραίου νυμφῶνος αὐτῆ μετὰ τῆς φρονίμων παρθενον. Ταῦ-
 τα εἶπε. Καὶ βαλῆσα μαντοῖαν τῇ καθηγεμένη, καὶ ταῖς λοιπῆς ἀδελ-
 φαῖς ἀνεχώρησε. Κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν ὅπως εἶχε ἐφειπάται ὀλόγυρα, καὶ
 ἐμοίραζε πάντα καὶ ἐλεησούνας εἰς ὄρφανὰ, καὶ χήρας, καὶ Μοναστήρια.
 Τόσον ὅπως ἐκείθησαν αἱ ἀγαθοεργίαις ὅπου ἐτέλειε πανσαχοῦ, καὶ ἡ ἐνά-
 ρητος, καὶ θαυμασὴ πολιτείας τῆς. Ταῦτα μαθὼν καὶ ὁ βασιλεὺς μετὴν σύγ-
 κλητον, εὐχαρᾶσεν τὴν κύριον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέραςαι καμπόσαις ἡμέραις,
 τῆς ἐμνήσθη ἡ καθηγεμένη, καὶ λέγει τῷ μουσικᾷ, καὶ ὀπκρυφα. Γίνωσκε
 κυρία μου, ὅτι ἐφθασεν ὁ καιρὸς τῆς σῆς ἀναπαύσεως. Ὅτι ἐγὼ εἶδα φαιε-
 ρὰ, πῶς ὁ μακαριτῆς Ἀντίγονος, εὐερίσκειται εἰς δόξαν πολλήν, καὶ ἐδέετο τῷ
 θεωπότου Χεῖρσι, νὰ λάβῃ, καὶ ἐσὶνα διὰ τὰ πόροσκαφρα. Λοιπὸν παράγγει-
 λεῖ τι θέλεις πρὸς τῷ ὀκνεσθ. Ἐποίησεν τὰ κατ' ἐσὲ, καὶ διορθώσεν ὡς βέ-
 λησαι. Ταῦτα ὡς ἠέδασεν ἡ θεοσεβής, ἐχάρη πολλά, ὃ ἡυφράνθηκε, ὅτι διὰ
 ἡμέρας πολλὰς ἐδέετο τῷ θεῷ, νὰ τὴν ἀναπαύσῃ. Ἐκραξέγει τὴν κόρην,
 καὶ λέγει τῆς. Ἰδὲ ἐφθασεν ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς τελειώσεως, καὶ ἀφῆν τέκνον-
 υμ ὅλα τὰ πράγματα τῷ πατρός σου, καὶ τὰ ἰδικά μου εἰς χεῖρας σου. Καὶ
 κυβέρησέτα κατὰ θεόν, ἵνα εὐρωμῆ, καὶ ἡμεῖς κληρονομήσῃ εἰς τὴν βασι-
 λείαν αὐτῆ τὴν ἐραίου. Ἡ δὲ κόρη ἀέσασα τὴν πλοῦτην τῆς μητρός, ἐ-
 λυπή-

λυπήθη πολλά, ἔκλαιε λέγῃσα. Ἀλήμονον εἰς ἐμένα, ὅτι δαπομένω ξένη ἢ καὶ ἑρσυαή. Ἡ δὲ ἔπειτα αὐτῇ. Μὴ λυπήσαι τέκνον μου, ὅτι ἔχεις τὸν δευότιον Χειρὸν εἰς πατέρα, καὶ τὴν καθηγεμίην δὲ μπερασου. Μόνον αὐοῖ δασον νὰ πλέσης ἴσα ἑταξίς τῆ διαπότουμας. καὶ τὸν μὲν θεοὶ φοβοῦ. Τὰς ἀδελφὰς τίμα. Καὶ ἔχει εἰς ὄλαις ὑπακοήν, καὶ ταπεινώσιν. καὶ ὡς ἔχει ἀκρεβῶς μήσε πλάσῃ ὁ λογισμός, νὰ λέγῃς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι δπὸ γίνος βασιλικον, καὶ ἔφριπε μάλις, νὰ ὑπηρετήσιν ἐμένα. καὶ ὅχι ἐγὼ νὰ γίνωμαι ἀλλωνῶν ὑπηρετῖσα. Ὅτι αὐτὸς ὁ λογισμός ἐστὶν δαίμονος, διὰ νὰ σὲ ῥίψῃ ὑψηλοφροσύλῃ, διὰ τὴν ὁποία αὐτὸς ἐγκρεμιόθη ὁ ἄθλιος. Διατῆτο ἀκαδοσοῖσι σοσοὶ δυνάμεις, νὰ φυλάγῃσαι δπὸ τοιοῦτους ἀσεβῆς λογισμῆς. Μάλισα δὲ νὰ μιᾶσαι τῆ διαπότουμας Χειρὸν τὴν ταπεινώσιν. καὶ νὰ νομίξῃς τῆ λόγῃσου δπὸ ὄλαις ἀναξιώτῃν. Νὰ τέκνον μου φίλιταιν, γίνου πῶα ἡ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ κληροιομήσης πλῆτοι οὐράνιον. Ἰδὲ ὄλαιμας τὰ τίποτες ἀφῆνω χῆραςσου. Καὶ ὅσα θελήσῃ σου χρέματα, καὶ κτήματα, ἀς κρατήσῃς ἐδῶ εἰς τὸ Μονασῆριον. Τὰ δὲ ὅπι λοιπα, δὲ μοίρασε εἰς εβῶς, καὶ θεάρισα. καὶ εὔχου δὲ τὸν πατέρα σου, καὶ δὲ ἐμέ. Ἰνα εὔρωμῃ παρά τῷ θεῷ ἔλεις. Καὶ λυτρωθῶμῃ τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ταῦτα παρήγγειλε. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπ᾽ ἄλλοις ἔφριπε κύριον, καὶ τὴν ἑταφῶσ ἐκῆ εἰς τὸ Μονασῆριον εἰς μνημεῖον καμῆργιον. Ὅταν οὖν τὸ ἔμαθον ὁ βασιλεὺς, ἔκραξε τὸν συγκλητικὸν ἐκῆνον ὅπῃ Ἀρράβωνίασαι τὸν ἕόντου μὲ τὴν ἀγίαν, καὶ τῆ ἀνήγγειλε πᾶς ἔγινε καλόζραια ἡ νύμφητου. Ὅστις πολλὰ ἐλυπήθηκε. καὶ παρεκάλεσε τὸν Βασιλέα, νὰ τῆ κάμῃ τὴν χάριν ταύτην νὰ σείλῃ ἑρὸς τὴν κίρην γραφὴν δπὸ λόγουτου. Ἰσως τὸν ἀκούσητῃ μὴ πλειωθῇ καλόζραια. Ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν. Νὰ κάμωμ τὸν γάμον κατὰ τὴν συμφωνίατους. Διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς ἐκῆνον τὸν ἄρχοντα φελασότῃρον, τὸν ἐπήκουσε καὶ χεράφας. Ἐπιστολήν, ἔσειλεν αὐτῇ ἑρὸς τὴν ἀγίαν μὲ ἀνδρωπον ἐδικόντου. Αὐτῇ δὲ ἰὼς τὴν ἀνέγνωσε. Καὶ εἶδε πῶς δεντῆ εἰς συμβήλῃσε κατὰ θεὸν, ἀντέγραψε, καὶ αὐτῇ μοναχῆτις χεράμα ἑρὸς αὐτὸν, ταῦτα λέγῃσα.

Βασιλεῦ πολυχρονιμένε, τὴν ἑρέπουσαι προσκύνῃσιν δπὸνέμω τῶ ὑψηλοτάτω κράτεισε ἐγὼ ἡ δούλισου Εὐπραξία. Ὅμως θαυμάζω τὴν σὴν εὐσέβεια. Πῶς μὲ συμβελύεις, νὰ παρατήσω τὴν δευότιον Χειρὸν, καὶ νὰ λάβω ἀνδρα φθαρτὸν σκωληκὸ βρωτὸν, ὅπῃ σημερον εἶναι, καὶ αὔριον ἀφωίζεται. Μὴ γένοιτο εἰς τὸν αἰῶνα, νὰ κάμω τοιαύτην φθαρνομίαν ἡ δέλησε. Διατῆτο φθρακαλῶ τὴν βασιλείασε. Πλέον δπὸ τῶρα, ἀς μήμει πειράξῃ ἐκῆνος ὁ ἀνδρωπος. Μηδὲ νὰ μᾶς ἐνοχλῇ δὲ τοιαύτην ὑποδῖσιν. Ὅτι ἐγὼ εἰσω τὰ χεθκα τῶ Χειρῶμ, καὶ νὰ τὸν ἀθετήσω εἶναι ἀδύνατον. Μό-

ρον τὸ τοῦ Θεοῦ καλῶ τὴν βασιλείαν σε, καὶ ἐνδυμῆθης τὴν φιλίαν τῆς γονέων μου. Νὰ γένης ἐπίτροπός μου. Νὰ λάβῃς ὅσα πράγματα ἔχω μὲν αὐτῶ, καὶ τὰ διοικήσῃς κατὰ Θεόν. Καὶ νὰ τὰ μοιρᾷς ὅλα ἐλεημοσύνην εἰς πένητας. Εἰς χήρας, καὶ ὄρφανά. Εἰς Ἐκκλησίας, καὶ Μοναστήρια τῆς δούλου μας ὄλους ἐλευθέρωσον, καὶ δόσους ἐξοδὸν νὰ πορεύονται. Ὅσοιμας χρεωσῶσιν ἐξω εἰς τὰ χωρία ἀπὸ τὴν κοίμησιν τῶ πατρός μου ἕως τὴν σήμερον, μήτους γυριύσης τίποτες, ἀλλὰ χάρισέτους ὅλον τὸ χρέος. καὶ ἔτι ἄλλο ὀφείπει νὰ γένη, Θεοῦ καλῶ τὴν βασιλείαν σου τὴν ἀμελήσῃς εἰς τὸ τοῦ ἐνδυμού μου τὴν πολλὴν ἀγάπην τῶ πατρός μου. Ἀλλὰ οἰκονόμησον τὰ τίποτες μου μετ' ἄλλον καλόν, καὶ θεάρετον. Διὰ νὰ ἐλαφροθῶ, καὶ ἐγὼ, καὶ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰς βιοτικὰς φροντίδας τῆς γυναικὸς πραγμάτων. καὶ νὰ ἀξιωθῶ, νὰ δουλεύσω γησιῶς τῷ δεσπότη Χριστῷ. Μὲ τὸν ὅποιον ἐσωπάχθηκα, καὶ εἰς τὰς χεῖρας του παρεδόθηκα. Εὐξαδὲ ἐπὲρ τῆς δούλης, σὺτε, καὶ ἡ φιλόχρηστος δέσποινα. Αὐτὰ ἐγράψεν ἡ ἀγία καὶ σφραγίσασα τὸ γράμμα, τὸ ἔδωκε τὸν βασιλικὸν ἀνθρώπον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγινώσκων αὐτὸ ἔδάκρυσε, καὶ τῆς εὐχῆς ἐξ ὅλης καρδίας του. Ἐπειτα ὤρεσε, καὶ ἐσωπάχθη ἡ ἐλὴ ἡ σύγκλητος. Καὶ ἀεγνώθη ἡ Ἐπιστολὴ εἰς ἐπίσκοπον παντων. Καὶ ὅλοι οἱ θεοὶ ὡς ἐκατανύχθησαν, καὶ ἔδάκρυσαν λέγοντες. Ὅπως κράτις βασιλεὺς, τέκνον ἔναι τῶ Ἀντιγόνου, καὶ Εὐφραξίας τὸ κοράσιον. Κατὰ ἀλήθειαν, γένος εἶναι, καὶ αἷμα τῆς βασιλείας σου. Καὶ καθὼς ἦταν εὐλαβὴς, καὶ θεοσεβὴς οἱ γονεῖς, ἔπειτα καὶ τὸ τέκνον, καὶ ἀπὸ ῥίζαν ἀγίαν ὑγῆκεν ὁ κλάδος ἅγιος. Ὅλοι γὰρ συμφῶως, ἐχάρισαν. Καὶ ἐδόξασαν τὸ Θεόν. Καὶ εὐχρίθησαν τὴν ἀγίαν, καὶ τῆς δώσῃ ὁ Κυριὸς τέλος ἀγαθόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ σύγκλητικὸς ἐκείνος ὅταν ταῦτα ἤκουσε, πλέον δὲ ἀέβαλε τίποτες περὶ πύτου. Ὁ δὲ βασιλεὺς, καθὼς τὸν ἔγραψεν ἡ ἀγία ἔπειτα ἔκαμε. καὶ ὅλα αὐτὰ εὐσεβῶς, ἐθεάρεως τὰ οἰκονόμησον. Ἐπειτα εἰς ὀλίγοι καιροὶ ἐτελεύτησε, καὶ αὐτὸς εὐσεβῶς τε, καὶ ἀγιώτατα. Ἡ δὲ ἀγία Εὐφραξία λυτρωθεῖσα πάσης φροντίδος, καὶ μερίμνης βιοτικῆς, ἐδόκουν ὀλοφύχως τῷ Κυρίῳ. καὶ ἠγωνίζετο καθ' ἑκάστη κατὰ τῶ δαίμονος Ἵππρέτα ὅλαις ταῖς ἀδελφαῖς. Ἐφερνε ξύλα. καὶ νερόν εἰς τὸ μαγνηθῶν. Ἐσάρωνε τὸ ἔδαφος. καὶ ἔκαμε νὰ πᾶσαι ἀλλήλων πράξιν ἐπιτελέσαν. Χωρὶς ποσῶς νὰ ἐπαίρεται εἰς τὴν τῆς γονέων εὐγένειαν. Ἀλλὰ μάλιστα ὅσον ἐπερίσσευον ὅλαις εἰς τὴν ἀξίαν τῶ σώματος. Τούτων ἐπαπέδαξε νὰ ταῖς νικήσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ψυχικὴν ἡλιανότητα. καὶ ἐξ ὅχως μετὰ τὴν ἀμετρον ταπείνωσιν. Τὴν ὅποιαν μὴ ὑποφείρων ὀπερήφαιος, καὶ σκολοῖς δράκων, ἀντιμάχετο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὴν ἐπέραζεν εἰς τὸν ὑπνοῦς. μετὰ τὰ σμάτα τῆς σαρκικῶν πράξεων. Ἐχάσει δὲ καὶ ταῦτην τὴν καλὴν σιωπῆσαι εἰς τὴν μονὴν ἐκείνῃ αἰ πάνσομαι, καὶ ὅταν ἤθελον ἐπίπνιας

σθῆκαμία ἀδελφῆ, τὸ ἔλεγε τῆς ἠγουμένης. Ἡ τις ἔκαμνε προσόχην πρὸ τὸν θεὸν διὰ λόγουτος, νὰ ἐμποδίσῃ τὸν δαίμονα, νὰ μή τι πειράξῃ. Τὴν δὲ πειραχθῆσαι ἐφόρῳσεν ἀνάησθη, καὶ νὰ κοπιᾷ ὀφεισώτερον. Κατὰ τὴν τάξιν ταυτίω λοιπὸν ἐκατόνιξι, καὶ τὴν Εὐπραξίαν ἠγουμένη. καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀγία ἔτρωγε κάθα τρῆς ἡμέρας μία φοράν. Τῆς ἔπει, νὰ τρώγῃ κατὰ τῆς ἡμέρας. Ἀλλὴν φοράν πάλι τὴν ἐφόρῳσεν ἀνάησθη ἐκβαλίση ἕνα σωρὸν πέτρας μεγάλας, ὅτε ἐκείτωται εἰς μίαν γωνίαν τῆς μονῆς, νὰ ταῖς ὑπάγῃ εἰς ἄλλον τόπον. καὶ πάλιν, νὰ ταῖς μεταφέρῃ ὅπου ἦσαν τοπρότερον, διὰ νὰ βασανίσῃ τὴν σάρκατος. Ἡ τὸν δὲ τότε ἔκοσι χρόνων, καὶ ἔχει δυναμὴν πειρασίν. Ἡ τὸν δὲ καὶ ἐκφύσιως ἀνδρεία, καὶ μεγαλιεὶς τὴν ἡλικίαν τῆς σώματος. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὄψιν ἦτον καταπολλα ὠραία, καὶ εὐπρεπῆς τοσῦτον. Ὅτε δὲ τὸν θεωρίαν. Ἐφαίνετο, πᾶς ἦτον ὑπὸ αἷμα βασιλικόν. Ὅσαις φοραῖς ἐν ἡμέραις πειραχθῆναι εἰς τὸν ὑπνοντες, τὸ ἔλεγε μίας ἀδελφῆς Γουλίας ὀνόματι. Ἡ τις ἦτον ὀφεισῶ ἀνάησθη, καὶ τὴν ἡγάπα πολλά. Καὶ τῆς ἐβοήθη εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν. καὶ τὴν ἐσυμβέβου κατὰ θεὸν πάντοτε, λέγεσα. Ὅσον ἠμπορεῖς κυρία μου ἀγωνίζεσθαι πᾶσα εἰς τὴν νεότητα ἀπὸ δύνεσαι. Ὅτι εἰς τὸ γήρας ἀχαμνίζομεν. καὶ δὲν διωόμεσθαι νὰ κακοπαθῆσωμεν. Λέγει τῆς ἡ Εὐπραξία. Ζῆ κύριος ὁ θεὸς ἐάν μου δώσῃ ἠγουμένη συγχώρησιν, θέλω νὰ ἠσέω ἄλλω τὴν ἐβδομάδα, ἕως ἔθου βοηθοῦντος, νὰ νικήσω τὸν πειράζοντα. Ἡ δὲ Γουλία ἀπεκρίνατο. Κατὰ ἀλήθειαν δὲν δύναται ἄλλη τις ὑπὸ ἐμᾶς νὰ βασάνη τόσας ἡμέρας. Μόνον ἠπροσεῖσα τὸ ἔκαμνε. Καὶ ἐάν διωθῆς, νὰ κατορθώσης, ὅπως μακαρία σὺ, καὶ καλότυχος. Ἀπῆλθεν ἔν, καὶ ἐφόρῳσεν εἰς τὴν ἠγουμένην, νὰ τῆς δώσῃ εἰς τὸ συγχώρησιν. Ἡ δὲ εἶπε αὐτῇ. Ἀγωνίζου τέκνον μου ὅσον δύνασαι, ἔχεσα τὸ θεὸν σωτήρον, καὶ βοηθὸν κατὰ τὸ ἀλάσφορος. Ἀπὸ τότε γὰρ ἄρχισε, νὰ ἠσέω ἄλλω τὴν ἐβδομάδα. Πλὴν μήτε ὑπὸ τὴν ἀκολουθίαν ἔλειψε ποτε. Μήτε ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀδελφότητος. Ὅθεν ὄλαις τῆς ἐδωμάζονται, βλέπεσαι τοὺς μεγάλους αὐτῆς ἀγῶνας, καὶ ἠρωικά κατορθώματα. Ἐπειδὴ ποτε δέντω ἴδασιν νὰ ἀναπαυθῆ καθημένω ἡμέρας, ἢ ὑπὸ κατὰ ἐπιποσῶς. Διότι καὶ τὴν ὀλίγω τροφὴν αὐτῆς ἴσαμένη τὴν ἔτρωγῃ. Ὅλαις λοιπὸν τὴν ἀγαπήσασθαι διὰ τὴν πολλήν τῆς ταπεινώσιν. καὶ τὴν εἶχασιν ὠσπερ εἰλίω τῆς ἀρετῆς, καὶ ὑπόδειγμα. Μόνον μία ὑπὸ τὴν ἀδελφότητα, τῆς ἐφοδοῖσι Γερμᾶνα ὀνόματι. Ἡ τις ἦτον ὑπὸ δελικόν γένος. καὶ ἐπειδὴ ὁ φθόνος τῆς ὀφεισῶσεν ὑπὸ σωτηρίας τῆς δαίμονος. Μὴ δυναμένη πλέον ἀπὸ τὸν ἔχει κρυπτόν, τὸ ἐφάνεσθαι ἔξωθεν. Καὶ ἀπελθῶσα εἰς τὸ μαθητεῖον, ὅτε ὑπὸ πικρία ἢ ἀόνοτος. Εὐπραξία, εἶπεν αὐτῇ μὴ θυμῆ παγκρακίτος. Ἰδὲ σὺ Εὐπραξία, ἐπροθυμώσθαι νὰ ἠσέωσθαι ὑπὸ ταῖς ἄλλαις ὀφεισῶσιν, κα-

θῶστο κάμνει η̄ η̄ γεμένη τάχατος. Ἀ μὴ ἐν εἰπῇ, καὶ ἡ μᾶς νᾶ νησ εὐω μῶ
 ἔτω. Πῶς νὰ πορῶ θῆ μῶ ὄπῃ δὴν διωώ μισθεν; Ἡ δὲ ἀπεκείνατο. Ἡ κα-
 θηγεμένη κυρία μῆ, δὴν ἀναγκάζει ποτὲ τινὰ, νὰ νησ εὐη ὑπὲρ τὴν δύναμιν.
 Ἡ δὲ κακὸ τροπος Γερμᾶνα ἀναγκάζομένη ὑπὸ τῆ παλαιᾷ ἴφως, νὰ ξερά-
 σῃ τὸ φαρμάκι τῆ φθόνου. Τῆς ἀπεκείθηκε λέγῃσα. Φονευτεία, καὶ πάσης
 ἄλλης κακίας πεπληρωμένη, δὴν νησ εὐεις ἐσὺ μὲ ἔνθεν γνώμην. Ἀλλὰ
 διάνθρωπαρέσκαι. Νὰ φανῆς δὴ τᾶς ἄλλαις καλῖτερη, νὰ τὸ ψήφι-
 σου η̄ γεμένη μετὰ τὸν τῆς προεώσης θάνατον. Ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μὴ το
 ἀξιοθῆς πώποτε. Ἡ δὲ ἀπλῆ, καὶ ἄδολος Εὐπραξία δὴν ἔταράχθη ποσῶς
 εἰς τὴν ἄδικον αὐτῆν συκοφαντίαν. Ἀλλὰ ὡς γινῃσα τῆ κυρία μαθητεία
 » (ὡς τις εἶπε. Μαθετε ἀπ' ἐμῆ, ὅτι πρῶτος εἰμί, καὶ ταπεινὸς τῆ καρδία, καὶ
 » εὐρήσῃτε ἀνάπαυσιν τῆς ψυχᾶς ὑμῶν) ἔπεισεν ἐνθὺς εἰς τὰ ποδάρια τῆς
 Γερμᾶνας λέγῃσα. Συχωρησον μοι διαπονάμεθε τὸν κύριον. Ὅτι ἐσφα-
 λα εἰς τὸν θεόν, καὶ εἰς τὴν ἀγίωσύνωσιν. Τῆτο μαθεῖσα ἡ ἡγεμένη ἰκαν-
 θαλίσθη, καὶ ἀφώρῃσε τὴν Γερμᾶναν δὴ τὴν σιωδίαν τῆ ἀδελφῶν ἡμέ-
 ρας λ' ἡ δὲ Εὐπραξία ἐλυτήθη, καὶ τὴν ἐπαρικαλίσεν νὰ τῆς συχωρήσῃ.
 Ἀλλὰ αὐτὴ δὴν ἠθέλησεν. Ὅταν δὲ ἐφθασῇ ἡ τελακος ἡ ἡμέρα. Ἐπροσ-
 κάλει τὴν Ἰελίαν ἡ Εὐπραξία, καὶ τᾶς ἄλλαις γερόντισαις, νὰ μισιτεύσεν,
 ἵνα λάβῃ ἡ Γερμᾶνα συχωρήσιν. Αἱ δὲ ὑπήκουσαν. Τότες ἡ ἡγεμένη φω-
 νήσασα τὴν Γερμᾶναν τῆς εἶπε. Δὴν ἐφοβήθης τὸν θεόν τεράσθλις, καὶ τα-
 λαίπωρι. Ἀ μὴ ὀπιχειρίσθης τοῖστων ἔργων τῆ δαίμονος. Νὰ ἐμποδίσῃς τὴν
 προθυμίαν τῆς κόρης. Νὰ τὴν ὑβείσῃς ποσῶτον ἀνάγκωτα; καὶ κἂν αὐτὸ
 δὴν ἐσυλλογίσθης, πῶς εἶναι δὴ τὸ γένος βασιλικόν, καὶ λαμπρότατον, καὶ ἐπα-
 πεινάθη ποσῶτον διὰ τὸν κύριον. Καὶ ὑπηρετᾷ ἐσὺ νὰ τὴν ἄτιμον. Ὡσπερ νὰ
 ἦτον μίσα δὲ σκλάβω ἀγορασῆ, καὶ σὺ ἀχάρισε, ἀτὶ ἐν χερσῆς τῆς ἡυει-
 σῆς; Ταῦτα εἰπῆσας ἔπεισον πᾶσαι αἱ ἀδελφαί, καὶ τὴν ἐσυχωρήσεν. Ἀλλ-
 ἰπειδὴ μὲ πολλὰς τρόπος ἐπάχρησεν ὁ ἐχθρὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προθυ-
 μίαν τῆς ἀγίας, καὶ δὴν ἡμπορέσεν, ἐπειρε κατ' αὐτῆς τῆς ὀδόντας, καὶ φεισ-
 σῶς ἐδυμῶντο, δὴν πᾶσαντας πολεμῶν αὐτὴν, καὶ ὀπιβελύοντας. Ὅθεν ἐν
 μιᾷ τῆ ἡμερῶν ἐκεῖ ὄπῃ ἡ σύχαζεν ἡ ἀγία εἰς τὸ κελλίον τῆς, μεταμορφω-
 θῆς εἰς ἄνθρωπον ὁ μισᾷ ἄνθρωπος, ἐφάνηκεν ἐμπροσθεν αὐτῆ μὴ πολλῆς φαν-
 τασίας. καὶ τὸ σὺν πείραξεν τῆς ἐδῶκεν, ὄπῃ δυνατὰ ἔταράχθηκεν. Ὅθεν
 ποιήσασα τὸ σημεῖον τῆ τιμῆς σωρῆ, ἔξῃ ἠφθεν τῆ κελλίω, καὶ ἔσπεῖς πορο-
 σδύχην, τὸν θεόν θερμῶς ἰκετεύσασα, ἵνα διαξῆ ἀπ' αὐτῆς τὸν πείραζοντα.
 Ὡς δὲ ἐσέκετο ἴωραν ἰκανὴν ἀκίνητος τὸ ἀπ' ἡ γελαν τῆς ἡγεμένης τινὲς γε-
 ρόντισαις, λέγῃσαι. Ὡς ὁμοίη ἡ ὑποδοτικὴ κυρία, κατὰ τὸν ἀγῶνα ὄπῃ ἔκαμες.
 ὅταν ἔσοιμὲν ἡ, βέλεται νὰ ἀγωνισθῇ, καὶ ἡ Εὐπραξία. Τὴν ἡ γῆ ἡ ἡ γου-

μίνη νὰ τὴν ἰδῆ. καὶ τὴν ἐυχέθηκε λέγεσα. Ὁ θεὸς νὰ σὲ σεριώσῃ εἰς τὸν
 φόβοντες. καὶ νὰ σὲ δάσῃ ὡς τέλος ὑπομονὴν. Ἀλλὰ καὶ ὄλαις ἢ ἀδελφαῖς
 τὴν ἡσυχουταί. καὶ τὴν ἐλυπένται εἰς τοιοῦτο μέγα, καὶ ὑπὲρ αἰθρωπύλω
 φύσιν ἀγώνισμα. Ἐπέρασαν ἐν ἡμέραις τεράκοντα. καὶ αὐτὴ ὅλον ἕνα ἐπέ-
 κτο εἰς τὴν προσούχην ὡπερ μία κολῶνα ἀκίνητος. Καὶ ὅλον τὸ κοινίβιον
 ἐθαυμάζουται εἰς ἐκείνῳ τὴν Ἀγγελικὴν, καὶ ὑπεράφρωπον ἕκαστιν.
 Εἶπον δέτινες περὶ τὴν ἠγεμένην. Κατὰ ἀλήθειαν μήτηρ μὲν ἡμέρας θελεῖ
 νὰ σαθῆ, καθὼς ἢ ἀγίωσύνισα. Ἀφ' ἐνὶ πέραςαι αἱ ἡμέραι τεσσαράκον-
 τα, ἐσαθῆ ἀκόμι ἄλλας πέντε ἡμέρας ὄφρα νῶ. Εἶπα ἰπειδὴ δόποκαμε τε-
 λείως ἢ τῆ σῶματος δύναμις δὲ τὸ τῶ σῶσιμον, καὶ νησείαν ἐκείνῳ τὴν ἄμι-
 τρον, ἔπιεσι κατὰ γῆς ὡς ἀπέθανειν. Καὶ ἀκίνητος. Ἡ δὲ ἀδελφαῖς τὴν
 ἐσύκωται, καὶ ἦτον τὸ κορμίτης ὡπερ κομᾶτι ξύλον. καὶ μήτε χεῖρ ἐδύνε-
 το τιᾶς νὰ λυγῆσι, ἔτι κοδαίει. Ἐθθασε γὰρ ἠγεγυμένη, καὶ λέγει τις.
 Ἐν τῷ ὀνόματι τῆ κυριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ φαῖς ἐτέτο ὅπως δὲ δίδω.
 Ἐφαχθῆν ὀλίγη τροφήν. Εἶπα τὴν ὑπῆγαν βασαντὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
 καὶ δὲ ὀλίγον ὀλίγον ἐσθίεσα, θεοῦ βοήθεια ἦλθε πάλιν εἰς τὴν προτέ-
 ραντις δύναμιν. Ὅταν ἐν ἄδεν ὁ διάβολος τὴν ποσαυτῶ ὑπομονὴν, καὶ
 ἀνδρειαντις, δὲν ἐπιχειροῦσθι πλέον, νὰ τὴν πειράζῃ μὲ φαντασίαις, καὶ λο-
 γισμῶς. Ἀλλὰ ἡβουλήθη νὰ τὴν φονεύσῃ τελείως ὁ ἀλιπίεος. διὰ νὰ μὴ
 θωρῆ τοὺς ἀγῶναςτις. Λοιπὸν καθὼς ἔυγαζενερὸν δὲ ἕνα πηγάδι βαθύ-
 ταιον, τὴν ἐγκρέμισε. Καὶ ἔπιεσι κατακέφαλα μὲ τὸ σαμνί. Καὶ ἔδωκε
 εἰς τὸν πάπον τῆ πηγαδῆ, κρόζουσα. Κύριε ὁ θεός μου σῶσόν με. Τόπος
 ἰδραμον αἱ ἀδελφαί. Καὶ τὴν ἔυγαλαν ἀβλαβῆ μὲ τὴν θεῖαν βοήθειαν.
 Αὐτὴ δὲ ὅταν ἀνέβη, ἔκαμε τὸν σαυρόντις λέγεσα. Ζῆ ὁ Χριστός μου δὲ
 βολε, νὰ μή με νικῆσῃς. Ἐως τὴν σήμερον ἔφερνα τὸ νερὸν μὲ ἕνα σαμνί. Ἀρ-
 μή νὰ τὸ φέρνω μὲ δύο δὲ τῶ τῶρα, καὶ ἔμπροσθεν. Καὶ ἔζη τὸ ἕκαμν. Ὁ
 δὲ ὀλιός δὲν ἔπαυσε κατ' αὐτῆς τὴν κακίαντις. Ἀλλὰ ἐνὶ δρόμῳ κατ' ἐκά-
 στω. Καὶ μίαν φοράν ἐκῆ ὅπε ἐρχίξῃ ξύλα, καθὼς ἐκατίβασε τὸ τζικέρον
 νὰ κτιπήσῃ τὸ ξύλον, τὸ ἐμπέδ. σεν ὁ ἀνθρωποκτῶνις. καὶ ἐβάρυσε τὸ ποδά-
 ριτης, καὶ τὸ σον ἐκάδισε τὸ τζικῆρ μίσα εἰς τὴν σάρκα, καὶ ἐχέθηκεν αἷμα
 φεισσόν, ὅπου ἔπιεσι κατὰ γῆς ἢ ἀγία. καὶ ἔλιγοθύμισεν. Ἡ δὲ Ἰουλία
 νομίζουσα, ὅτι ἀπέθανεν, ἔκλαιε φωνάζουσα. καὶ σιωα χθῆσαι πᾶσαι αἱ ἀ-
 δελφαί, τὴν ἔτρυγυεσσα κλαίεσαι. Ἡ δὲ ἠγεμένη ἐπῆρεν ὀλίγον ὕδωρ,
 καὶ τὴν ἔρραντισεν εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐπειτα ἔκαμε τὸ σημεῖον τῆ σαυρῆ εἰς
 αὐτὴν, καὶ τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκύλαςτις. Τόπος ἀνοίξε τοὺς ὀφθαλμούς λέ-
 γεσα. Μὴ λυπᾶσαι μήτηρ με νὰ κλαίης δὲ ἰμέ, ὅτι ζωνταῖ ἔμαι μὲ τὴν
 θεῖαν βοήθειαν. Τόπος ἠγεγυμένη ἡσυχουταί. Κύριε Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἰάτρον.

σον τὴν δέλευσιν, ὅτι δὴ τὴν ἀγάπῳσιν πάχει. Ἐπειτα ἐτύλιξε τὸ πο-
δαρετις μὲ τείχιον ῥάσον. Καὶ τῆς ἔπειτ' ἀπάγην ἀναπαυθῆ. Ἀμὴ δὴν
ἔδελψε. Διὰ τὴν μὴ φαῖν πῶς ὁ ἐχθρὸς τὴν ἐνίκησιν, καὶ ἔπει. Ζῆ κύριος ὁ θεός-
ημε, δὴν πηγείω ἀπ' ἰδῶν, ἐάν δὴν ἐπάρω αὐτὰ τὰ ξύλα εἰς χεῖρας μου. Λέγει-
της ἡ Γελία. Δὴν ἠμπορεῖς νὰ τὰ πέρης κυριεύω. Μόνον ἄφιστα. Νὰ τὰ
πάρω ἐγὼ, καὶ σὺ πῆγχε. Ἡ δὲ ἐκὶ ἠδελπισεν. Ἀλλὰ ἐγένεωσιν τὴν ἀγκά-
λευτῆς καὶ ἀνέβανεν εἰς τὴν σκάλαν. Ὁ δὲ μισόκαλος δαίμων πάλιν ἐθῆ-
νησεν τὴν ἀνδρείαν τῆς, καὶ ἀφ' ἐκὶ ἀνέβη εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθυὸν τῆς σκάλας,
τὴν ἐγκρεμῖσιν, καὶ ἔπεισε κάτω. Καὶ ἔπεισ' ἐκαθίσεν κόματι ξύλων εἰς τὸν δεξιὸν
ὄφθαλμόν τῆς. Ἡ δὲ Γελία τῆς εἶπε. Δέν σε ἔλεγα πῶς δὴν ἠμπορεῖς εἰς ἰδῶν
πῶς ἔπαθες κακὸν μεγαλίτερον. Λέγει τῆς ἡ γῆγία. Μὴ λυπῆσαι, μόνον ἔυγα-
λετὸ ξύλον πηδέξια. Οὕτως ἡ Γελία ποιήσασα, ἔπεισ' ἔκαμιν πολὺ. Ὁ μῶς
ἔφθασα πάλιν ὁ καλὸς ἰατρός. Ἡ ἴερα, καὶ φιλοτεκνος ἠγχεμῖνη. καὶ ποιή-
σασα φροσδύχην ἔβαλεν εἰς τὴν σαμὴν ἄλας ὀλίγον, καὶ ἔλαιον. καὶ ἔπεισ' ὁ
σπόνος τῆς ἔπαυσεν. Ἀλλὰ πάλιν ἡ ἀδαμάντινος, δὴν ἐπῆγε καὶ ποτεν ἀνα-
παυθῆ. Μόνον ἐσέκιστο, καὶ ἔκαμινεν πῶσαι ὑπερσῆσαι, καὶ πάλιν δὴ τὴν Ἐκ-
κλησιαστικὴν ἀκολοθεῖαν ποσῶς δὴν ἔλειψε. Ταῦτα τὰ κατορθώματα τῆς ἀ-
γίας βλέπων ὁ δόλιος, τὸ εἶχεν εἰς ἐντροπὴν, καὶ ζημῖαιτε. Νὰ καπαπῆ,
καὶ νὰ νικῆ μία κόρη τὰς πατεργῆας του. Ὁ θεὸς ἐσέκιστο πάλιν ἐάν δ' ἐπι-
θῆ νὰ τὴν θανατοσῆ. καὶ καθῶς ἀνέβησεν μὲ τὴν Γελίαν ἀπάνω εἰς ἐκὶ σ-
πῆτιον πολλὰ ὑψηλόν, καὶ τρεῖσ' αὐτὸν, τὴν ἐγκρεμῖσιν πάλιν ἀπ' οὐκί, καὶ
ἔπεισε κάτω. Τότες ἔδραμα ὀλεος, καὶ ἐνόμισαν νὰ τὴν ἔρωσιν ἀπεθαμῖνεν.
Ἡ δὲ πολυαθλος ἔσφραξία ἠγχερθη ἀβλαβῆς θεῖα χεῖρι, καὶ ὡς τὴν εἶδαν
ἐξέσπασαν. Ὅτι δὴ τὸ πῶσ' ἐπῆσε, καὶ δὴν ἐπαθε τιποτε. Ἀλλ' ἐσω-
φορῶν πάλιν ἐπῆχρεῖσθη, καὶ ἀλλ' ἐπιβελὸν ὁ ἀθλιος. Ἐβραζε τὰ λάχα-
να ἡβ' ἀδελφῶν ἡ σῖα. καὶ καθῶς ἐκατεβραζε τὸ χάλκωμα τὴν ἐσωμυπόδι-
σεν ὁ πολέμιος, καὶ πῆπῆσεν κάτω, ἐχύθη τὸ ζεμὶ καθῶς ἐχόχλαζεν ἀπ' αἰώ-
εἰς τὸ ἀγγελικόν τῆς φροσώπον. Ἡ δὲ καλὴ συμβοηθῆς Γελία ταῦτα δῆσασα
ἔυγαλε τὴν φωνήν, καὶ πῶσαι αἱ ἀδελφαὶ ἐσυνῶχθησαν. Ἡ δὲ ἄγρια ἠγχερ-
θη ἀβλαβῆς ὡτὲ θαυματος, καὶ λέγει τῆς Γελίας. Τί ἴκαμιν ἀδελφόν, καὶ
ἐσύγχεσιν τὸ κοκῆβιοι; Ἡ δὲ ἠγχεμῖνη εἶδε πῶς δὴν ἐκάθικε ποσῶς, ἐκί-
ταξε τὸ χάλκωμα, καὶ ἔβραζεν ἀκόμιν ἐκείνο τὸ ζεμὶ, ὅτι ἔεμεπεν. Ὁ θεὸς
ἐθαύμασε καθ' ἑαυτὴν, καὶ λέγει τῆς ἀγίας. Δέν σε ἐγγίξε τὸ ζεμὶ ἡβ' λαχί-
ων πέπετι; Ἡ δὲ ἀπεκρίσατο. Ζῆ κύριος δεσποτῶν μου. Ὅτι ὡς ὑδῶρ φυ-
χρόνοι ἐφάικκε. Λέγει τῆς ἡ γῆγμῖνη. Ὁ κύριος νὰ σὲ δ' ἐφουλαξῆ τεκνον,
νὰ σὲ ἀξιώσῃ, νὰ ἔργαζῆσαι τὰς ἐντολὰς του ἀείποτις. Ταῦτα εἶπε, καὶ σὺν-
ἔσασα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰς γερρόντισσας κατ' ἰδίαν λέγει πρὸς αὐτὰς. Γηγῶ

σκιτε, ὅτι ἡ Εὐφραξία ἠξιώθη Θείου χερσίσματος, καὶ ἔγλυσεν διὰ τούτους κινδύνους. Αἱ δὲ εἶπον. Ὅντως δέλητὲ θεὸς εἶναι, καὶ αὐτὸς θαυματοῦται, καὶ σέπειτῶ. Ἀλλὰ μὲν αὐταὶ ἐσωτύχεται θαυμάζουσαι τὴν Θεοῦ εἰς αὐτὴν χάριν τῆς Θεοῦ, καὶ βοῦθειαν. Ἡμεῖς δὲ νὰ εἰπῆμεν μίαν μεγάλην θαυματουργίαν ὅπως ἐτέλεισε, καὶ διὰ τὸ νὰ ἔγνωρίσωτε πρὸς ἑμὲ παρήρησιαν εἶχε πρὸς κύριον.

Ὅταν ἤθελεν ἀσθενήσῃ παιδίον εἰς τὸ χεῖρον ὅπως ἦτον ἐκεῖ πλησίον. Τὸ ἔπερικε ἡ μητέρα, καὶ ὑπήχθη εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἡ δὲ ἠγμεμένη μετὰ τὰς λοιπὰς ἀδελφάς ἔκαμαν κοινῶς πρὸς κύριον δέσιν. καὶ ὁ Θεὸς παρόδους εἶδε τὴν ὑχίαντες, ἐπι-ἀσθενίαν, καὶ ἀνείχασιν. Κατὰ τὴν σωθεῖαν ταύτην, ἐπέλασι φέρειν, καὶ μίαν κόρην, παιδίονθεν δαιμονισμένῳ. Ἡ τις εἶχε δαιμόνιον καταπολλὰ χαλεπὸν, καὶ ἄγγελον, αὐτὸ ὅπως ἰνομάζου ἀρχοντικόν. καὶ ὅταν ἤθελε τὴν παράξιν, ἀφείξε τὸ σῶματις. Ἐσφύριξε μεγάλως, καὶ ἄλλα χεῖματα ἔκαμαν φοβερά τοσούτον, ὅπου ὄστις τὴν ἐβλεπε, εἶχε δειλίαν, καὶ φόβον πολὺν. Διατὸ τὴν εἶχασιν μεδέσμαι, καὶ ἄλλους ἐδέδεικέν. Πολλάκις ἐπὶ ἠγμεμένη μετὰ τὰς ἀδελφάς, ἔκαμαν πρὸς Θεὸν διὰ τὴν τὴν ἀδελφία κοινὴν ὠρθοπάθειαν. καὶ δέντας ἐπήκωσε, καὶ τὸ ἐγινε κοίνο κοινῶς, καὶ ὡς θελομένη εἰπὲν παρέμωροσθεν. Ἀπὸ τὴν πολλὴν λοιπὸν ἀγγελότητα, ὅπως εἶχεν ὁ δαιμόνιον ἐκείνος, δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιασῇ καὶ εἰς Μοναχί, νὰ δώσῃ φαγὴ τὴν δαιμονισμένῳ. Ἀμὴ ἐβλεπὲν εἰς ἕνα κάλαμον κοματι χροινίον, καὶ εἰς αὐτὸ εἶδεν ἕνα πνεῦμα μετὰ μαγέρδμα, ἐφωμόν. ἐπὶ τῆς εἶδεν μακρὸνθεν. Πολλάκις διὰρπαξί τὰ διδόμενα, καὶ ἔρριπτε καταπάνω ἐκείνης ὅπως τὰ ἴφρις, καὶ αὐτὴ μὲν ἡ ταλαίπωρος ἔτας ἐβασταξί το ὑποτὲ ἀπμερε ἐκείνης, καὶ μαρὰ δαίμονος. Οἱ δὲ φιλαίθρωπος, καὶ φρονητικὸς ἦν ὁ ὁλων θεός, διὰ νὰ φανρωθῇ τῆς ἀγίας τὸ χερσίσμα, καὶ νὰ λυρωθῇ ἡ ἀδελφία ἐκείνη τι ὠκονόησεν.

Μία γυνὴ εἶχε παιδίον ἀσθενισμένον ἕως ὅπως χρόνων, καὶ δὲν εἶχε μόνον μίαν ἀσθενίαν, ἀλλὰ τρεῖς. Διότι ἦτον βεθόν, κωφόν, καὶ ὠρθοῦλον. Τὸ λαβῆσα ἡ μήτηρ αὐτῆ, καὶ ἀπὸ λθῆσα ἐκάθισεν ἔμωροσθεν εἰς τὴν θυρῶν τῆς μονῆς κλαίονσα, καὶ ὠρθοκαλῶσα τὴν θυρωρὴν, νὰ εἰπῇ τὴν καθηγουμένῳ, νὰ καμου εἰς ἐκεῖν ἵπποταξίλιος. Τὴν ἠγμεν ἡ πορταίσα, καὶ τὸ ἐπιτὴν ἠγμεν. Ἡ τις ἔγνωξέσα, ἐπιτὴν Εὐφραξία ἔλαβεν ἔξουσίαν κατὰ δαιμόνων, ἕς εἰλεν αὐτὴν εἰς τὴν πόρτα, νὰ φέρῃ τὸ ἀσθενισμένον παιδίον. Ἡ δὲ ἀπὸ λθῆσα, καὶ ἰδῆσα αὐτὸ ἐλυπηθῆ, καὶ ἀνασείναξεν. Ἐπειτα ἔκαμε τὸ σμῆιον τῆς τιμιασαυροῦ εἰς ἐκεῖνο λόγος. Οἱ θεός ὅπως σὲ ἵποισ, νὰ σὲ ἰαφρέση. Ταῦτα ἐπῆσα, τὸ ἐπῆρι εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ παρόδους (ὡς ἦν φεικτῆ) θαυμασίωσεν διαποτα) εὐρέθη τὸ

παιδίον ὀλόγρον, καὶ ἰφώναζε. Ἡ δὲ ἰσία ἀπέδωκεν αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἔδρα-
 με πρὸς τὴν πόρταν ἀναζητῶν τὴν μητέρα. Τρέχει γὰρ ἡ θυραρὸς ἔσα-
 δον, καὶ ἀνήγγελε τῆς πορτοῦσας τὸ γέγονός. Ἡ τις ἠρώτησε τὴν μητέρα
 τῶ παιδίῳ, καὶ εἶπῃ καταλιπῶσ τὴν ἰσοδοσίαν, καὶ αὐτὴ μεθ' ἄρκε ἔλθῃ.
 Ὅτι ἔως τὴν ἄραι ἐκείνῃ δὲν ἰδοεπάτησε ποτὲ τὸ παιδίον. Οὐτε ἐλάλησε.
 Μόνον αἰσῶν τὸ ἐπῆρεν ἡ κυρία αὐτῆς εἰς τὰς χεῖρας της, παράτα ἰσύντηεν.
 Ἡ τις τοῖδεσε κάποι θάυμαξέσα καὶ αὐτὸ ἰσκαῆθη, καὶ ἠλθε πορμε. Τό-
 τις εἶπεν ἡ ἡμερῆ. Παρίου δὲ ἔξασα, καὶ ἔχασε ἔσα τὸν κύριον. Ὅ-
 πῃ σὶ ἰσπλαγχισθῆ, καὶ τὸ ἰατρίσει. Ἡ δὲ ἀπῆλθε τὴν θάυματῆρ, ἰσ κη-
 ρύττυσα. Ἡ ἡγεμένη εἶπε τῆς ἀγίας. Ἀπὸ παρα καὶ ἔμοροδιν ἔχῃ τὴν
 ἔνοιαν. Νὰ δ' ἴδῃ τῆς δαιμονισμένης τροφῆν, ἐὰν δὲ φοβῶσαι. Ἡ δὲ ἀπε-
 κείνατο. Μὲ τὴν ἐχίνου διαπονάμα, δὲ τὴν φοβῶμαι. Ἐπῆρε γοῦν τὴν
 τροφῆν, καὶ τῆς ὑπῆγε νὰ φάγῃ. Αὐτὴ δὲ ἰδοεσά τὴν Ἐυφραξία, ἔπεξε τῆς
 ὀδόντας, καὶ ἔρριψε καταπάτωης. Ἡ δὲ ἀγία δὲν ἐφοβῆθη ποσῶς. Ἀλλὰ
 τὴν ἔσφυξε ἰδωατὰ εἰς τὰς χεῖρας λέγασα. Ζῆ κύριος ὅτι πέρω τῆς ἡγε-
 μένης τὸ δεκατίσιον, καὶ δὲ ἴδῃ τὸσον ἰδωατὰ, ὅπῃ νὰ μὴ μπορέσης νὰ βλά-
 ψῃς τινὰ, ἀλλὰ νὰ κείτοαι ἄρρωστος. Ἡ δὲ αἰσῶν εἶδε πᾶσ τὴν καταποιεῖ ἡ ἀγία
 ἰσύχασε. Τότε τῆς ἐκαλοσύντηεν ἡ ἀγία, καὶ λέγει της. Κάθισε φάγε, καὶ μὴ
 κάμῃς πλέον ἀταξίας. Ἡ δὲ καθίσασα ἔφαγῃ. Ἀπὸ τότε γὰρ δὲ τῆς ἰδι-
 δαι πλέον δὲ μακρὰν τὴν τροφῆν, ἀλλὰ ὑπῆγε ἡ ἀγία σημάτης. Βλέπου-
 σαι δὲ καὶ τὸ τὸ κατόρθωμα τῆς σεμονοῦσας κόρης αἱ ἀδελφαὶ ἔθαμά-
 ζεται, καὶ τὴν εἶχαν εἰς σεμνοσῆραν ἐλάβαν. Ἀλλὰ καὶ ἔσαν ἡδελεταραχ-
 θεῖν ἡ ἀθλία ἐκείνη ὑπὸ τῆ δαίμονος, νὰ κάμῃ ἀταξίας ἔργα, τῆς ἔλεγον.
 Ἡ σύχασον ἀδελφῆ, ὅτι ἔρχεται, καὶ σὲ δερνῆ ἡ Ἐυφραξία. Ἡ δὲ ἀπέσα-
 σα τὸ σεβάσιον ὄνομα ἰσύχαζε παράτα. Ἡ δὲ ἀθλία Γερμᾶνα, ἐπειδὴ
 εἶχε τὸ πάθος τῆς ζυλοφθορίας μισατης ἐκ κάποιον, τῆς ἐβαρυφαίνετο, καὶ αὐ-
 τὸ, πῶς δὲ ὄλαις ταῖς Μοναχῆς ὑπῆρετα τὴν δαιμονίζομένην ἡ Ἐυπραξία.
 Ὁ δὲ λαβῆσα τὸν ἄρτον ὑπῆγε πλησίον, καὶ λέγει της. Καθίσε ἀδελφῆ νὰ φά-
 γῃς. Ἡ δὲ ἀγρωθεῖσα ἐπῆρθε ἀπάτωης, καὶ κατέφαγε μετὺς ὀδόντας
 τὰς σάρκα της. Ἐκράξαν ἔναι ἀδελφαί, ἀμὴ δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ κα-
 μία δὲ τὸν φόβο της, νὰ λυτρώσῃ τὴν ἀθλιαν Γερμᾶναν δὲ τὸν ἐκείσιον
 κίνδυνον. Μόνον ἡ ἄκακος, καὶ ἄδολος Ἐυπραξία. Ἡ τις ἰδραμὴ αἰς τὸ ἔκ-
 σε, καὶ τὴν ἐγλύττωσε, ὅπῃ ἐκινδύων νὰ τὴν πνίξῃ. Τότες ἡ πόρτα ὡς
 εἶδε τὴν ἀγίαν ἰσύχασε τῆ δὲ ἐπάσειον ἰσχισε τὰ ἔρχα της, καὶ καθεζομένη
 ὀλόγριμος ἔτρωγε κόπρον. Ἡ δὲ ἀγία αἰς εἶδε ποιά τὴν ἀσχηρσιν ἰδῆ-
 κρυσιν ἔχασα γνώμῃ ἔσπλαγχον, καὶ φιλάδελφον. Ἀφῆ ἔν τὴν ἐν-
 θυσει, καὶ τῆς ἔδωκε τροφῆν, ὑπῆγε εἰς τὸ κελλίον της. Καὶ προσήχιστο δὲ αὐ-

τὴν ὅλην τὴν ἡμέραν σαρκύουσα. Ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἔκαμην ἀ-
 ζευπνίας δεομένη τῆ θεοῦ, γὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν δαίμονα. Ἡ δὲ φορε-
 σάσα (ἐπειδὴ εἶχε τὸν θεὸν ἔπου τῆς ἐφανέρωνε τὰ δάκρυα) τὸ ἐγνώρι-
 σεν. καὶ τὸ πρῶτὸν τὴν ἠρώτησε λέγασα. Διὰ τί τέκνον κρύπτεις ἀπὸ ἐμένα τὰς
 φορέσεις; Ἐάν ἠθέλεις μοῦ τὸ εἰπῆν, πῶς κάμεις διὰ τὴν δαιμονιο-
 ζομένην διανοίαν, σὲ ἠθέλα βοηθήσῃν, καὶ ἐγώ. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Συγ-
 χωρησόν μοι δεωποια, ὅτι ἐλυπηθῆ κατέλυ, διὰ τὴν εἶδα εἰς τοσούτῳ ἐλεψ-
 τὴν κατασασιν. Λέγει τῆς ἠηγουμένη. Γίνωσκε, ὅτι ὁ Χριστὸς σου ἔδωκεν
 ἐξουσίαν κατὰ τούτου τῆ δαίμονος, γὰ τὸν διώξῃς ἀπὸ τὴν πάσχουσα. Ἀ-
 μὴ φυλάγου, γὰ μὴ κινδοοθήσῃς, καὶ περὶ αὐτῆς ὑπ' αὐτῆ. Ἡ δὲ ἁγία
 ἔτισε φορούμιτα λέγασα. Τίς εἶμαι ἐγὼ ἡ ἀμαρτωλὴ, καὶ ἀκάθαρτος, καὶ
 πάσις ἀσωτίας πεπληρωμένη, γὰ ἐυγάτω τοῦτο δαιμόνιον; Λέγει τῆ
 ἠηγουμένη. Γίνωσκε τέκνον, ὅτι ὁ θεὸς ἀκούομαι, γὰ μείνη, καὶ αὐτὴ ἀνά-
 τρέψῃ ἕως πέρα, διὰ γὰ πληρωφορηθῆς, πῶς ἔλαβες χάριν ὡσαύτῃ θεοῦ.
 Ταῦτα ἡ εὐφραξία ἀκούσασα, ἐπειδὴ δὴν ἠμπόρει, γὰ κάμῃ ὡσαύτῃ,
 ἔκαμῃ τῆς φορεσάσης μετανοίαν. Ἐπειτα ἐπήγχε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ
 ἔτισε φορούμιτα εἰς τὴν γῆν, παρακαλῆσα, καὶ θερμῶς δεομένη, γὰ τῆς
 βοηθῆσῃ ὁ θεὸς εἰς τὸ τοῦτο ἔργον. Μετὰ δὲ τὴν φορεσάσῃν ὑπήγχε εἰς τὴν
 δαιμονιοζομένην, καὶ λέγει τῆς. Ὁ κύριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς, γὰ σὲ ἰατρί-
 σῃ. καὶ μετὰ τὸν λόγον ἔκαμῃ, καὶ τὸν τύπον τῆ τιμίου σταυροῦ εἰς τὴν πάσχου-
 σαι. Τότε τὸ δαιμόνιον ἔκραξε δυνατὰ εἰς ἐπίκουρον πάντων. Ὡ τὴν κα-
 κὴν γεωαῖκα. Τόσους χρόνους ἔχω ἐδώ ἔπου καποικῶ. καὶ τινὰς δὴν ἐδυ-
 νήθῃ, γὰ με ἐυγάλη. καὶ πῶρα βέλεται, γὰ με διώξῃ αὐτὴ ἡ ἀσωτος, καὶ ἀ-
 κάθαρτος. Λέγει ἡ ἁγία. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἔπου σὲ διώκω, Ἀλλὰ ὁ κύριός
 μου Ἰησοῦς Χριστὸς ὀνομασίαν. Τὸ δὲ δαιμόνιον ἀπεκρίνατο. Δὲν ἐυγέ-
 κω ἀκάθαρτη, ὅτι δὲν ἔχεις ἐξουσίαν γὰ με διώξῃς. Καὶ ἡ ἁγία. Δένσε
 ἐυγὰν ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Χριστός σου. Φύγε γῆν, καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τῆ πλάσ-
 ματος τῆ θεοῦ. Εἶδεν ἡ λαμβάνει τὴν ράβδον τῆς φορεσάσης, καὶ μασι-
 γάνωσε. Ἐπειδὴ ἐπέρασεν ἄρα πολλὰ, καὶ ἐφιλοθέει τὸ δαιμόνιον, ἐθῆ-
 σεν τὴν ράβδον ἡ ἁγία τῆς ἠηγουμένης, καὶ τῆς ἐκτύπησεν. καὶ τῆς ἔδωκε, καὶ
 ράπισμα λέγασα. Φύγε ἀπὸ τὸ πλάσμα τῆ θεοῦ πνεῦμα ἀκάθαρτον. Λέ-
 γει ὁ δαίμων. Δὲν ἐυγένω. Μόνον μὴ βασιλεύσῃς ἀκαίρα. Ὁ λαὸς ἐν ἡ
 μοναχαῖς ἐσέκοουσαν μακρόθεν. Καὶ καμία δὲν ἐτόλμα γὰ πλησιάζῃ. Τέ-
 λος, ἐπειδὴ εἶδεν ἡ ἁγία, ὅτι δὲν ὑπακεί ὁ δαίμων, γὰ ἐυγενῆ, ἀλλὰ μᾶλλον
 ἐσκληρύνετο. Ἦ ἴψωσεν ἑαυτὸν τὰς χεῖρας, καὶ ὄμματα λέγασα. Κύριε Ἰη-
 σοῦ Χριστέ ἐτάκασόν μοι τῆ ἄρα πάντη. καὶ μή με ἀφήσῃς τὴν δούλευσόν σου.
 γὰ καταγεωθῶ, μηδὲν γὰ με νικήσῃ τὸ ἀκάθαρτον ἐπὶ τὸ δαιμόνιον. Ταῦ-

τα τῆς ἀγίας προσευξαμένης μετὰ δακρύων, καὶ πίστεως. Ἐτάραξε δὲ ὑπὸ τῷ δαίμονι τὴν ψάχουσαν. Ἀφείριτο σόμα. Καὶ ἔπειρε τοὺς ὀδόντας. Εἶτα μετὰ γάλως φωνάζας, ὄξῃ ληθὲν ὁ ἀλιθρευτός. καὶ αἱ μὲν ἀδελφαὶ ἰδοῦσαι τὸ θαυματουργημα, ἰδέξασαι, καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν. Ὅτι ἔδιδει πόσω χάριν καὶ δύναμιν, ἐκείνων, ὅπως φυλάξουσι τὰς ἐντολάς του. Ἡ δὲ ἀγία ἔλασσε τὴν ζυγαῖκα ἐκείνου, καὶ τὴν ἐνδύσεν. Ἐπειτα ὑπῆγαγε ὄλας εἰς τὸν ναόν. Καὶ ἰδοὺ δόξα ἐπὶ τῷ Θεῷ, καὶ εὐχαρίσται τὴν ᾠρέπεσαν. Πλὴν ἡ θαυματουργὸς Εὐπραξία δὴ τότε πλέον ᾤκειασότερον ἔταπεινῶντο. καὶ ἀρρῦπνα τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἑβδομάδα πᾶσαι ἐνύσεν. Ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπερησία τῆς μοῦθης ἐτέλει ἀόκως, καὶ ᾠρόδυμα.

Εἰς ὀλίγοι κατὸν εἶδεν ἡ θεοφάντιστος ἡγουμένη ὄπασια ὄξαισιον ἐν ὀράματι. Ὅθεν ἔλυε βήθη πειρίασα, καὶ ἔκλαιε. Πλὴν δὲν ἐφαιέρωσε τινὸς τὴν αἰτία τῆς θλίψιως. Αἱ δὲ Μοναχαὶ τὴν ἠρώτησαι λέγεσαι. Παρακαλῶμενσε κυρία νὰ μᾶς εἰπῆς τί ἔχεις πῶσας ἡμέρας, καὶ θλίβουσαι. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Μῆμι ἀναγκάσεται νὰ σᾶς φαιερῶσω τὰ ὄραθέτα ἕως τὴν αὔριον. Αἱ δὲ εἶπον. Ζῆ κύριος, πολλὰ διὰ αὐτὸ λυπέμενεν. καὶ ἐὰν δένμας τὸ ἔπης πῶρα, δὲν ἔποφίρομεν. Τότες εἶπεν ἡ ἡγουμένη. Ἐγὼ δὲν ἠθέλα νὰ σᾶς φαιερῶσω τὸ αἶτιον, ὄξαι νὰ μῆσας λυπέσω χειρότερα. Ἀλλ' ἐπειδὴ με βιάζετε, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Γινώσκετε, ἔτι αὔριον μέλλει νὰ χωρισθῇ ἡ Εὐπραξία δὴ λόγους. Ὅτι ὁ ἀθάνατος βασιλεὺς τὴν ἐκάλεσε. Πλὴν μὴ τολμήση νὰ τῆς εἰπῇ τινὰς τίποτες. Ταῦτα ὡς ἔκασαι ἡ γερῶντιστες, ἔκαμα θρηῖνοι πολλὴν καὶ σύγχυσιν. Μία δὲ δὴ τῶν νεώτερος Μοναχαῖς ἀπέσασα τὸν θρηῖνον, ἔδραμεν εἰς τὸν ὄρνον, καὶ εὐεῖσκασα τὴν Εὐπραξίαν ὅτι ἐψλωα ψωμί μετὴν ἑλίας, εἶπεν αὐτῇ. Γινώσκε κυρία, ὅτι πολλὴν σύγχυσιν, καὶ θρηῖνον μίγαν κάμνομεν αἱ γερῶντιστες ὄξαι σέ. Ἀμὴ δὲν ἠξέυρω τὸ αἶτιον. Τότες τῆς εἶπεν ἡ ἑλίας. Μήπως, καὶ ἔμαθε τίποτες λόγον ἡ ἡγεμένη, ὅτι ὁ Ἀβραβασιακός σε ἐκατέπεισε τὸν βασιλεῖα. καὶ ἐπῶρόςαξαι, νὰ σὲ πάρου δυνασικῶς. Καὶ ὄξαι τὸ κάμνομεν τὴν σύγχυσιν. Λέγει τῆς ἡ ἀγία. Ζῆ κύριος ὁ Θεὸς ἀδελφῆμε, ὅτι ἐὰν ἐνώδῃσιν ὄλας ἡ βασιλείαις, δὲν θέλω με καταπέσει, νὰ ἀθετήσω τὸν ἐράνιον κυμφίονμε. Πλὴν δέομαίσου, ὑπαγε νὰ μάθης περὶ τούτου τὸν βέβαιον. Ὅτι ἀκούσασα αὐτὸν τὸν λόγον, ἡ ψυχίμου δυναστὰ ἔταράχθηκεν. Ἐπῆγχε οὖν ἡ ἑουλία, καὶ εἰσα ἔξω τῆς θυρας τῆς ναοῦ, ἀκούει τὴν ἡγεμένην, καὶ διηγάτο τὴν ὄπασίαι τοιαῦτα λέγουσα. Ἐφάνημου πῶς ἦλθασιν δύο νεοὶ λευκοφόροι, καὶ αἰραιότατοι. Λέγοιτες ὅτι ὁ βασιλεὺς ἠθέλε τὴν Εὐπραξίαν. Καὶ λαβόντες αὐτὴν ὑπῆγα. καὶ ἐγὼ σιωδῶσας, καὶ ὅταν ἐφθάσα μεν εἰς κάποιον τόπον πολλὰ φαιερῶν, εἶδα φοβερά μνηστῆρια, καὶ ὄξαισια. Εἶδα λαμπρότητα, καὶ δόξαν ἀνεκδήγητον. Παλάτιον ἐράνιον,

ράνιον, καὶ κατοικίαν ἀχειροποίητον. καὶ ἐγὼ μὲν δι᾿ ἔφθασα, νὰ ὑπαγῶ ἰσως
 ἐκῆ. Τὴν δὲ Εὐπραξίαν ἐπήρασαν. Ἡ τις προσεκίνησε τὸν ἀθάνατον βασι-
 λεα τὸν κύριον ἡμῶν Ἰσοῦν Χριστόν. καὶ ἐφίλησε τοὺς ἀχρεῖτους ποδαπέδου.
 Ἐκῆ εἶδον μυριάδας Ἀγγέλων, καὶ πληθὺ ἀγίων ἀνορθωματα. Τότες ἔλ-
 θη, καὶ ἡ παράχρητος μήτηρ τῆς κυρίας, ἡ δίστονα θεοτόκος. Ἡ τις ἐπῆρε
 τὴν Εὐπραξίαν. καὶ τῆς εἶδει χεῖρα ἐκείνη τὰ ἐράνια παλατια, καὶ φωνεῖν
 κατοικίας, ὅπῃ τῆς ἐχάρισεν ὁ θεός. Νὰ ἀναπαύεται πάντοτε. Ἐκείνη ἔλεγε,
 καὶ τὸν ὀρθαρτον ἐκείνον, καὶ ἀμαράντινον Στεφανόν, ὅπῃ ἐξέκλιτο ἐπιμετρὸς
 λόγουτος. Ἐπειτα ἤκουσα φωνὴν ταῦτα λέγουσαν Εὐπραξία. Ἐτέπερ εἶναι
 ὁμισθός τῆς σάν ἀγίων, καὶ ἡ ἀνάπαυσις. Τὸ λοιπὸν σύριπτορα ὀπίσω. Ἐ-
 μετὰ δὲ καὶ ἡμέρας νὰ ἐλθῃς, νὰ κληρονομίσις ἐτέτα ὅλα τὰ ἀγαθὰ εἰς αἰῶ-
 να αἰῶνος, νὰ ἀγαλλίσει αἰτελύτητα. Εἶναι σημερον Εὐνία ἡμέραι ὅπῃ ἐ-
 δα τὴν ὀπασίαι ταύτην ἐγὼ ἡ ἀνάξιος Ὡς το λοιπὸν σύριπτορα εἶναι ἡ τελευταία
 τῆς Εὐπραξίας μας. Ὡς ἤκουσε ταῦτα ἡ Γουλία, ἔδραμε πρὸς τὴν ἀγία πι-
 κρῆς ἐλολύξασα. Ἡ τις εἶπερ αὐτῇ. Ὁρκίζω σε εἰς τὸν θεόν, νὰ μὲ εἰπῆς τί
 ἔμαθες δεξιὰ λόγουτος, καὶ λυπήσαι πόσον. Ἡ δὲ ἀπεκρίσατο. Πῶς θέλεις κυ-
 ρία μου, καὶ ἀδελφὴ γλυκυτάτη μὴ κλαίω, ὅπῃ αὐριον μελλεῖ νὰ χωρεσ-
 θῆ ἡμῶν ἀπ' ἀλλήλων μας, ἐπειδὴ ὡς ἤκουσα ἤλθην ἡ ἄρα τῆς σῆς τελευ-
 σίως. Τοῦτο ἤκουσα σα ἡ ἀγία ὅλη ἐτρόμαξι. Διελύθησαι τὰ μέλητος, καὶ
 ἐπισκεν εἰς τὴν γῆν ὀλιγοψήσασα. Τοῦτο δὲ ὅπου ἔπαθε δι᾿ ἡσπον διὰ τὸν φῶ-
 βον τῆς θανάτου, ἀλλὰ διὰ πολλὴν αὐτῆς ταπεινοφροσύνην. Ἐπειδὴ καθ' ἡ-
 ἐκάς ἡν ἐκαρτίρει τὸν θάνατον. Πλὴν νομιζουσα πᾶς ἦτον ὑπὸ ὄλαις ἀμαρ-
 παλοτερος, καὶ δὲν εἶχε καμία καλοσύνη ἀπ' ἀνωτις, δεχέτο τὸ ἐλοπεῖτο βάν-
 νουσα εἰς τὸν τοῦντος, πᾶς ἐχρεῖσέτο ἀκόμι καρὸν νὰ διορθωθῆ καθὼς
 πρέπει καὶ ὅτι ἔπας ἐχει ἡ ἀλήθεια, δεπὲ τὰ λόγια τῆς ἐδὼ θρακάτου, νὰ τὸ
 γνωρίσειτε. Ὅταν σιωῆ ἤλθην ὀλίγον, ὑπῆρχε εἰς τόπον δὲ ἀκρυφον. Καὶ πῆ-
 ἴψασα πρὸς μίτα εἰς τὴν γῆν, ἐβόα μετὰ δακρύων λέγουσα. Διατί δέσποτα
 μὲ ἐσυγχάθης τὴν ξένην, καὶ ὀρφανήν; Διατί με ἐπέθερόνησις τὴν δούλῳ-
 σου τὴν αἰχμαλώτον; Τώρα εἶναι ὁ καιρὸς νὰ ἀγωνισθῶ. καὶ νὰ πολεμήσω
 τὸν δαίμονα, καὶ θέλεις νὰ λάβῃς τὴν ψυχὴν μου. Σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἡμοὶ
 τῇ ἀμαρτανῶ κυριῇ Ἰησοῦ Χριστῇ. Καὶ ἄφησέ με ἀκόμι καὶ ἕνα χρόνον, νὰ
 κλαύσω τὰς ἀμαρτίας μου. Διότι εἶμαι πάσης ἀγαθοεργίας, καὶ ἀρετῆς ἔρι-
 μος. Λοιπὸν κάμμε τὴν χάριν ταύτην, καὶ δάρησαι μοι καιρὸν, νὰ κάμω
 ὀλίγον καρπὸν μετάνοιας. Ἰνα ἔρω ἔλεος εἰς τὴν ψυχὴν ἡ παλαίτωρος. Ὅτι
 εἰς τὸν ἄδην δὲν εἶναι ἔξομολογήσις, ἡ διορθωσις. Οὐ δὲ μετάνοια ἐνεργεῖ
 μετὰ θάνατον. Ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὡς τὴν συκὴν ἐκεῖνην τὴν ἀκαρπον, ὅπῃ λέγει
 τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Αὐτὰ καὶ ὀφεισώτερα λέγουσα μὲ πόνον καρδίας, καὶ
 δάκρυα

δάκρυα ἄμικτρα, τὸ ἔμαθον ἢ καθηγεμένη δὴ μίαν ἀδελφὴν, ὅπως ἔτυχε, καὶ τῆς ἡκαστου. Ἡ τις ἐπρόσαξε, νὰ τὴν φέρουσι ἐκεῖ, καὶ λέγει τις. Τί ἔχεις κυρία μου, καὶ κλαίεις τοσῶτον ἀπαρηγόρητα, Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Κλαίω μήτηρ μου, ὅτι ἐγνώρισεν τὸν θάνατόν μου, καὶ δένμου τὸ ἔπις κἀν τὰρα εἰς τὸ τέλος, νὰ θρηνήσω τὰς ἀμαρτίας μου. Ὁ ποῦ εἶμαι πάσης ἀγαθοεργίας γυμνή, καὶ ἔρημος. Ταῦτα εἰπέσα ἔπισκεν εἰς τὴν πόδας της λέγουσα. Ἐλίσσον με δέσωπάμεν, καὶ ὠδρακάλεσον τὸν θεόν, νὰ με ἀφήσῃ τὸν τὸν χρόνον, ἔτι εἶμαι ἀνείτοιμος, καὶ φοβέμαι, μήπως, καὶ κολασθῶ ἢ ταλαίπωρος λέγει τις ἢ ἡγεμένη. Ζῆ κύριος τεκνονυ, ὡς ἐγνώρισεν εἰς δόξαν πολλήν, καὶ δὴ δόλουσι ἀρῶντον, θέλει νὰ ἀπαύσῃ τὴν ψυχὴν σου ὁ κύριος, καὶ σου ἔχει ἠτομασμένον παλάτιον ἐράνιον. Νυμφῶνα ἀφάρτον. καὶ σέφανον ἀμαρῶντιον. καὶ ἔτα τῆς εἶπε τὴν ὄπασια ὡς ἀγαθόν. Καὶ εἰς τὸ τέλος τὴν ἐπαρκαλέσε λέγουσα. Εἰ θυμῶ, Ἐμένα φιλιὰ τὴ θυγάτηρ μου, ὅταν εὐφραίνεσαι εἰς τὴν ἐράνιον δόξαν ἐκείνῃ τὴν ἀνεκλάλητον, νὰ παρακαλῆς τὸ νυμφίον σου, καὶ τὴν ἀειπάθρον αὐτῆς μητέρα, νὰ καταξιώσω, καὶ ἐμέ τὴν πνευματικὴν μητέρα σου, νὰ ἔλθω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τὸν παροφρόσωον, νὰ σωχγαλλώμεσθαι πάντοτε. Ταῦτα λέγουσας ὅπασα θερμασία τὴν εὐπραξία. καὶ ὅσον ὑπῆρχεν ἡ ὥρα τὴν ἐπιόναζε. Τότε τὴν ὑπῆγαυ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ἔδεσεν, καὶ τὸ βράδυ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς γυμνατος, αἱ μὲν ἄλλαι κατὰ τὸ πρόσασιν τῆς ἡγεμένης ἐφάρασαν. Αὐτὴ δὲ ἔμεινε μετὰ τὴν Γεβλίαν, καὶ ἐκίταζε τὴν ἀγία εἰς τὴν ὥρα τῆς ὄρθρου. Καὶ τῆς ἐλέγη ἡ Γεβλία. Εἰς θυμῶ σου κυρία μου τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὅπως ἦτον ἀνάμεισόνμας. καὶ καθὼς ἤμεισθον ἐδὼ ἡγαπημέναις, καὶ ἀχῶρις αἰς ἔτα παρακάλεσον τὸν δεσπότην Χριστὸν, καὶ νυμφίον σου, νὰ πάρῃς καὶ ἐμένα, νὰ ἤμεισθον, καὶ ἐκεῖ ἀντάμα αἰήποτις. Γινώσκεις πᾶσον σου ἰβοήθησαι εἰς τὰ πνευματικὰ εἰς ὅσον ἰδύνημου, με λόγον, καὶ ἔργον, καὶ σὲ ἐπαρακίνοου εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἰσωγαῶνίζον. Μετὰ ταῦτα ὡς εἶδεν ἡ ἡγεμένη ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς τελειώσεως τῆς ἀγίας, ὡροσάσει, καὶ ἦλθον ὅλαις ἡ ἀδελφαῖς, νὰ λάβου σωχάρησιν. καὶ τὴν δόπο χαίρησθαι κλαίουσας. Τί σερὸν ἦλθε, καὶ ἡ ὡροσάσαι δαίμονιζομένη, ὅπως τὴν ἰατρὸν σου ἡ ἀγία. Καὶ μετὰ δακρύων, καὶ ὄδυρμῶν καταφιῶσα πᾶς χῆρας της ἐλέγη. Τῆτα τὰ ἀγία χέρεια ὑπῆρθησαν πολλὰς εἰς ἐμέ τὴν ἀναξία, καὶ τάλαινα. Διὰ τῆς πασιπέτων ἔτων χερῶν, ἰδιώχθη ἀπ' ἐμὲ τὸ ἐκκληρὸν δαίμόνιον. Ἡ δὲ εὐπραξία, ἐπειδὴ ἔβαρυνε ὡδρα, διὰ ἰδύνητο νὰ σωχτύχη τίποτις. Τότε λέγει ἡ ἡγεμένη. Δὲν λυπάσαι τεκνονυ πη ἀδελφὴν νὰ τὴν παρηγορήσῃς, ὅπως κλαίει, καὶ θλίβεται ὡς λέγουσα. Τότε μόλις ἐγύρεσε, καὶ τὴν ἐκίταξε λέγουσα. Τί κλαίεις ἀδελφὴ, καὶ μὲ δίδεις ἐνόχλησιν. Ἀφῆσμένα ἀναπαυθῶ, ὅτι ἡ ὥρα εἶ.

ρα ἐκόντες. Πλὴν τὸν θεὸν φόβει, καὶ αὐτὸς οὐ θέλει διαφυλάξει. Ταῦτα εἶ-
 πθησα, ἔσπευε πρὸς τὴν ἡγμένην τὸ βλέμμα, καὶ λέγεις. Εὐχαὶ ὑπὲρ
 ἐμοῦ μήτωρ, ὅτι πολὺν ἀγῶνα ἐγειρή ψυχῆς. Ἐσυχώθη γοῦν ἡ ἡγμένη, ἔ-
 βηξατο. Καὶ ὁταίαι ἀδελφαὶ εἶπον τὸ αἰνῆν. Παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτῆς
 ψυχὴν εἰς χεῖρας θεῶ. Ζήσασα χεῖρας τελειότα. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ πᾶσαι
 μετὰ τιμῆς μεγάλης ἴθα φαντὸ τιμιον αὐτῆς, καὶ πάνσοπον λείψανον εἰς τὸν
 τάφον ὅπερ ἔβαλαν τὴν μητέρα της. Δοξάζεσαι μεγάλως, καὶ εὐχαρισθεσά
 τὸν κύριον, ὅπερ τὰς ἡγμένης τὴν εἰλικρινῆς ἐτανετὸν ὄδον, τοιαύτῃ ψυχὴν
 ἐνάριτον. Ἡ δὲ Γελλία μετὰ τὴν ταφὴν τῆ λειψάνου, δὲν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν
 τάφον. Ἀλλὰ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας κλύεσα. Διότι ἔχον πολλὴν ἀγάπην
 ἀλλήλων, ὡς ἀναθεν εἶπεται. Ἀλλὰ καὶ τὰ χρέματα αὐτῆ ἐδίδαξε τὴν
 ἀγίαν. Αὐτὴ τῆς ἐρμηνεύει, καὶ τὴν ἐκαθοδοῖα πῶς ἀγωνίζεται. Ὁ θεὸς ἐ τοῦ
 μισθὸν τῆ κόπης δὲ ἀπώλεσεν, ἀλλὰ τὸν ἔλαβε παρὰ τῆ φιλαδελφίης
 θεῶ πολυπλάσιον. Καθεζομένης γὰρ εἰς τὸ μνημεῖον τῆς ἀγίας, τῆ τετάρτη
 ἡμέρα, τὴν ἐπιπρωτόρησεν ὁ θεός, ὅτι ἔλα πρὸς βεβαίαν τῆς Εὐπραξίας, δι-
 ληνά ἀναπαύση, καὶ αὐτῆς τὴν ψυχὴν μετέκρινε. Ἀπῆλθεν ἔν προς τὴν
 ἡγμένην μετ' ἀγαλλιάσιος λέγουσα. Εὐχαὶ ὑπὲρ ἐμοῦ δέσπονα. Ὅτι ἡ
 Εὐπραξία ἐδεδόθη τῆ θεῶν ἡμέραν, καὶ τῆς ἐπίκουσεν. Ὁ θεὸς ὑπάγω
 νὰ σιωδοξάζω μετ' αὐτῆς τὸν δεσπότημα. Ταῦτα εἰπούσα ἡ Γουλία, καὶ
 λαβοῦσα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀδελφῆς συχωρησεν, τῆ ἡμέρα ἐκοιμήθη, καὶ τὴν
 ἐταφίασαν μετὰ τῆς Εὐπραξίας. Μετὰ δὲ ἡμέρας λ'. ἐφαιρώσεν ὁ θεός, καὶ
 τῆς ἡγμένης τὴν κόμισεν. Ὁ θεὸς συκαλέσασα ὅλας τὰς Μοναχῆς, εἶ-
 πον αὐταῖς. Ἐρρωθίσατε, καὶ ψηφίστε ἡγμένην ὅποιαν θέλετε. Ὅτι ἐμὸ
 κύριος ἐπροσκάλεσε ἔλα πρὸς βεβαίαν τῆς Εὐπραξίας, καὶ μέλλω νὰ τελειω-
 θῶ πέρα σὺντομα. Λέγουσας, ἔ τέτο. Ὅτι ἡ Γουλία ἐπληρονόμησεν ὁμοίαν
 δόξαν μετὰ τῆς Εὐπραξίας. Ὁ θεὸς ἐπιθυμῶ, καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω, νὰ σιω-
 φραῖνα μετ' αὐτῆς, εἰς ἐκείνον τὸν ἄφθιτον νυμφῶνα, καὶ ἄφρασον ἀγαλλ-
 λίασιν. Ταῦτα ἀκούσασαίαι ἀδελφοὶ, ἐπρόκειαν μίαν γερόντισαι ἐνόματι
 Θεοργίας. Τὴν ὅποιαν ἡ ἡγμένη ἐκουδέτισε λέγουσα. Ἰδού κερθία Θεο-
 ργία ὅλας ἡ Μοναχῆς σὲ ἔδρα λέξαι νὰ διχρῆθῆς τὴν πρὸς ασίαν αὐτῆς. Λοι-
 πὸν γνώσεις κατὰ τὰς τάξεις τῆς Μοναστηρίου, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀρ-
 κολουθίας πᾶσαι κατὰσασιν. καὶ προσεχε ἀκερβῶς νὰ τὰς φυλάγῃς ἀρ-
 τῶστα αἰλευτα. Ἐξόχως δὲ σιόρκίζω κατὰ τῆς ὁμοσίου τελεθῆς, καὶ μὴ
 φωντῆσις ποτε ἔλα τὸ Μοναστηριον μήτε χρέματα, μήτε κτήματα. Διὰ νὰ μὴ
 δοθῆ ὄνεσας εἰς τὰς γυνῆς, καὶ ψυχοβλαβεῖς φρονιθῆς. καὶ ζῆμιαθῆτε
 παλαιὰ ἀγαθὰ ἔλα ταῦτα τὰ προσκαρρα. Οὕτως εἶπῆσα πρὸς τὴν νεαν
 ἡγμένην, λέγει πρὸς τὰς λαμπας. Σπουδάσατε, καὶ ἀγωνισθῆτε, νὰ ἀρίστ

τι τῶν Χειρῶν. Κοπιᾶσατε, καὶ κακοπαθήσετε πρὸς κληρα. Νὰ ἀναπαυθῆ-
ται αἰώνια. Ἐΐχετε τὴν φιλαδελφίαν. Ὅτι ὅσα καλά, καὶ ἀνκατερθώση ὁ ἄν-
θρωπος, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχη, ὅλα εἶναι μικρά, καὶ μάταια. καὶ τί νὰ λέ-
γω τὰ πειράσια. Γινώσκετε καλά τὰς φειφήμους, καὶ ἐναρτίους πράξεις τῆς
Εὐπραξίας. Αἰσιπὸν μιμηθεῖτε τὴν πολιτείαν αὐτῆς, καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης νὰ εἶ-
ναι ἀντάμασας. Ταῦτα λέγουσα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, προσέξασα
νὰ μὴν ὑπάγῃ ἄλλη καμία νὰ τὴν ἰδῇ ἕως τὴν ὥραν τῆς ὄρθρου. καὶ ὁ σκοπός-
της ἦτον (καθὼς ὑπολαμβάνω) δεῖν νὰ μὴ τι συγχύσει τὴν ὥραν τῆς τε-
λειώσεως.

Ἐΐκαμαν οὖν καθὼς τὰς ἐπρόσδεξις. Καὶ τὸ προῖ τὴν ἡύραν τελειω-
θεῖσαν. Καὶ ἔκλαυσαν πολλὰ τὴν ταυτὴς ὑσέρησιν. Οὐ μόνον δὲ αὐταὶ, ἀλλὰ
καὶ ὅλα τὰ πείχωρα ὀπκράνθησαν. Ἐνταφίασαν ἐν αὐτὴν ἐκεῖ ὅπῃ ἦταν
τῆς Εὐπραξίας, καὶ Γελίας τὰ τιμίμια λείψανα. Καθὼς ἔαιψυχαὶ αὐτῆς αἰ-
ἀγίαι εἰς μίαν δοξαν, ἔδπόλαυσιν σενδύφραίνονται. Πλὴν δὲ τότε εἰς ἐκεῖ-
νον τὸ ἐντάφον ἄλλω καμίαν δὲν ἔδαψαν. Ὅτι πολλὰ θαυμάσια, καὶ ἰάσεις
ἐκεῖ γίνουσι. καὶ πολλὰ δαιμόνια ὑπὸ τῆς χάριτος τῆς ὁσίας ἐδιώχθη-
σαν.

Ὅτος εἶναι ὁ βίος, καὶ ἡ πολιτεία τῆς σεμνοτάτης παρθένου, καὶ συγκλη-
τικῆς Εὐπραξίας ἀγαπητοί. Αὐτὰ εἶναι τῆς ἀπαλῆς κόρης τὰ καπορθώμα-
τα, ἔκατὰ τῆς δαίμονος τρόπαια. Ἐκαταφρόνισε τὴν πρὸς κληρον δέξαν,
δεῖν νὰ κερδησῇ τὴν αἰώνιον. Ἐμίσησε τὴν σωματικὴν καλοπάθειαν, δεῖν
νὰ ἀποκτήσῃ τὴν τῆς Παραδείσου δπόλαυσιν. Αὐτὴν αἰς μιμηθεῖμεν, καὶ ἡμεῖς
ὅσον δυνάμεθα, συζηλήντες τὴν πολιτείαν αὐτῆς τὴν θαυμάσιον. Τὴν ταπεινο-
φροσύνην. Τὴν πρφοτητα. Τὴν ἐγκράτειαν. Ἐτὰς λοιπὰς ἀγαθοεργίας. Διὰ
νὰ ὀξιωθῆμεν, καὶ ἡμεῖς τὴν βασιλείαν τῆς ἑράνων, ἐν Χειρῶν Ἰησοῦ τῶν κυρίων
ἡμῶν. Ὡς ἡ δόξα εἰς τὴς αἰώνας. Ἀμήν.

Τῆ εἰκοστῆ ἐβδόμῃ,

Ι Ο Υ Ξ Π Π Ι Ο Υ.

ΤΟΥ ἈΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ,

Καὶ Ἰαματικῆ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ,

Ο Ὑτος ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆ ἀσιβесаίου Μαξιμιανῆ . Πατείδα μὲν ὄνοματι Νικομήδειαν, γονεὺς δὲ πλουσίους καταπολλά . Πλὴν ὁ πατήρ αὐτῆ ὄνοματι Εὐσὸργιος ἦτον ἕλλη. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆ, ὄνοματι Εὐβέλη . Ἡ ἦτον εὐσεβῆς Χρειατικῆ, ἣ ὁ σὺσπεδὸν εἶχε αὐτὸς, ἀθεραπεινὰ τὰ ἰδωλα. Τὸ σὺσπεδὸν ἀγάπην, καὶ φρονημῖαν εἶχε ἐκείνη πρὸς τὴν εὐσεβίαν, καὶ ἐτρεφε τὸ τέκνοντος (τὸ ὅποιον ὠνόμασαν Παντολέοντα) ὄχι μόνον μετὰ φρονήσωματικὴν, ἀλλὰ φεισώτερον μετὰ πνευματικὴν, διδάσκασα αὐτὸν εἰς τὴν τῆ Χρειατικῆ πίσιν . Πλὴν εἰς ὀλίγους χρόνους ἐπληύθησεν ἡ μακαρεία εὐβούλη. Οἱ δὲ Παντολέον ἐμάθησαν χράμματα πρῶτον τὰ κοινὰ, ἔπειτα καὶ τὰ

ἑλλή.

ἑλλητικὴν παιδύσει. Ἦτον δὲ πάλιν ἀφ' ἑμαυτοῦ ὅσον ἦτον τὸ ἀρχιπέρι, ἃ ἴδωσι ὁ πατέρας τε εἰς ἱατρὸν Φαυμάσον τῆ κερεῖ ἐκείνη, καλὴ ἔδρον εὐφροσύμων, ἃ τὸ παιδεύσει τὸ ἱατρικὴν ὅπως ἤλω. Οὐδένεος δὲ τὸ πολλύν τε εὐφύια, καὶ δεξιότητα, εἰς ὀλίγον κερεῖν ὑπερίβη ὅλας τὰς ἄλλας μαθητὰς, ὅπῃ ἦτον ἀρχιπερα εἰς τὸ διδάσκαλον. Ἦτον δὲ καὶ ὠραῖος καταπολλά εἰς τὸ ἄψιν. Εἰς τὸ ὁμιλίαν ὁρός χαρος, καὶ εἰς τὸ χῆμα ταπεινός, καὶ μέτερος. καὶ ἀπλῶς ὅλος ἦτον γεματος ἀρετῆν, καὶ εὐταξίαν τοσαύτην, ὅπῃ ὅστις τὸ ἔθελεν ἀνταμῶσει, ἢ νὰ σωομιλήσει μετ' αὐτῆ, πολλὴν χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην ἐλάμβανεν. Ἀπὸ τὰς ἀρετῶν ἦν, καὶ τὸ ὅπτιδιόσιτα, ὅπῃ εἶχεν, ἔγινεν ἀκεσός, καὶ περιφίμος εἰς ὅλῳ τὸ Νικομήδειαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς Μαξιμιανός, ὅταν τὸν εἶδεν μίαν ἡμέραν, ὅπῃ ὑπῆγα μετ' εὐφροσύμων εἰς τὸ παλάτιον, ἠρώτησε δι' αὐτόν. καὶ ἀκέσας τὴν ἀρετὴν αὐτῆ. Ἐἶδὼν τὴν φράνησιν, καὶ κατασασίντε, ἐχάρη πολλὰ, καὶ παρήγγειλε τὸ εὐφροσύμων νὰ τὸν ἀπεδάξῃ ὅσον ἡμπορεῖ, ἢ τὸν κάμη τέλειον ἱατρὸν, διὰ νὰ τὸ ἔχη εἰς τὰ βασιλεία. Τὸν κερεῖν ἐκείνον εὐείσκειτο, καὶ ὁ ἅγιος Ἐρμόλαος ἐκεῖ εἰς τὸ Νικομήδειαν. Πλὴν ἦτον κρυμμένος εἰς ἕνα σπητι ὁμῆ μετ' ἄλλας Χριστιανούς διὰ τὸ φόβον τῆ βασιλείας. Καὶ σοχαζόμενος τὸν νεόν, καθὼς ἐπέρινα ὅπῃ τὸ οἰκίαν ἐκείνην καθ' ἐκάστω νὰ παγῆν εἰς τὸν διδάσκαλον, ἐκατάλαβεν ὅπῃ τὸ σεμνότητα τῆ ἡθες, ὅτι καὶ ἡ κατάσασις τὸ ψυχῆς τε, θέλει εἶσαι γεμάτη καλοσύνην, ἔαγαθότητα, ὅταν ἐκείνη τὴν ἀγαθὴν, ἔακαρποφόρον γῆν ὅπῃ λέγει τὸ εὐαγγέλιον, καὶ θέλει χρηματίσει, καὶ αὐτὸς σκευὸς ἐκλογῆς θεῆα χάριτι. Ὡσπερ ὁ μέγας Ἀπίσολος. Ταῦτα λογισάμενος ὁ Ἐρμόλαος βεβλήθη νὰ δοκιμάσῃ, ἐάν δυναθῆ, νὰ φερύσει τὸ Πατολέοντα. καὶ ἀνοίξαι τὸ θύραν τῆ οἴκε, τὸν ἐσύντυχε νὰ ὑπάγῃ μέσα, ὅπῃ εἶχε νὰ τῆ εἶπῃ λόγον. Εἰσελθόντες ἦν τὸν ἠρώτησε διὰ τὸ γένος, καὶ σέβας αὐτῆ. Οὐδένεος εἶπεν αὐτῆ πᾶσαι τὴν ἀλήθειαν, πῶς ἡ μήτηρ τε ἦτον Χριστιανή. Οὐδέ πατὴρ ἑλλῶν, καὶ τὰ ὅπτι λοιπα. Λέγειτε ὁ Ἐρμόλαος Ἀμὴ ἰσὺ τέκνον ποῖαν θρησκείαν ἀγαπᾶς καλιώτερα; Οὐδέ εἶπεν ὅταν ἔζη ἡ μήτηρ μετ' ἐνεδέτα καθ' ἐκάστω νὰ γέω Χριστιανός, τὸ ὅπτι ὅταν ἐποθαν, καὶ ἐγώ. Πλὴν ἐπειδὴ αὐτὴ ἐτελεύτησε, καὶ ἔμεινα μόνος μετ' τὸν πατέρα με, αὐτὸς με ἀναγκάζει νὰ ἤμαι εἰς τὴν θρησκείαν τε, καὶ μελετᾶ νὰ με τιμῆσι εἰς τὰ βασιλεία ἔο Ἐρμόλαος. Τί ἐπιστήμῳ μαθηταίς τέκνον με. Οὐδέ ἀπεκρίθη. Τὴν ἱατρικὴν τίμι γίρων. Τὴν ὅπτι ὅταν διδάσκει ὁ Ἀσκληπιός, ὁ Ἰπποκράτης, ὁ Γαλινός, καὶ ἄλλοι σοφοί. Αὐτὴ ἡ τέχνη ἀρεσε τὸν πατέρα με ὅπτι ὅλας. Ἀλλὰ καὶ ὁ διδάσκαλος με μετ' ἐπὶ πληροφωρί. Ὅτι ἐάν γέω τῆ εἰς ἱατρῆς, δὴν θέλει ἐρῆθεῖ καίνα πάθος ἔπεισθῆναι, ὅπῃ νὰ μὴ δουιδῶ νὰ τὴν θεραπεύσω. Τότες ὁ Ἐρμόλαος, εὐείσκοντας πρόφασιν ἕλορον, καὶ ἔλλῳ εὐάρμυσον εἶπεν αὐτῆ. Πισθόμεν ὡ νεαρία. ὅτι ἡ τέχνη τῆ ἀσκληπιῆς, καὶ γαλιουῦ, ἔα ἄλλοι σοφῶν

σοφῶν ἰατρῶν ὅπου λέγεις εἶναι ὀλίγον τίποτες . καὶ μικρὰν βοήθειαν δύναται νὰ δώσῃ ἐκείνης ὅπου τὴν ἀουδαίῳ . Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ, τοὺς ἐποίησεν Ὁ Μαξιμιανὸς προσκυῶν, δὴν εἶναι ἄλλο τίποτες, πᾶρξ μύθοι ψευδεῖς; καὶ τοὺς πιστεύουσι οἱ ἄφρονες . Ὁ δὲ ἀληθὴς Θεὸς εἶας εἶναι Ὁ Ἰησοῦς Χριστός . Εἰς τὸν ὅπου ἰὰν πισύσης ἔξ ὅλης καρδίαςσου, θέλεις ἰατρεύειν πᾶσαν νόσον χωρὶς κανένα ἰατρικόν βοτανόν, μόνον μὲ τὴν χάριν ἐκείνου, καὶ δύναμιν . Ὅτι αὐτὸς ἐφώτισεν πολλὰς τυφλὰς Ἀνέστη νεκροὺς . Ἐκθάβεσεν λιπρὰς . Δαιμονόνας ἐθεράπευσεν . Αἱ μορρόϊας, καὶ ἕτερα δυσίατα πάθη ἰατρεύσεν . καὶ ἀπλῶς εὐκολότερον ἢ θελε μετρήσειν τινὰς τῆς θαλάσσης τὴν ἄπειρον . Ἄμμον, καὶ τοὺς ἀστράς τῆ ἕρανοῦ, παρὰ τῆ Χεισοῦ πάθωμασία . Ἀλλὰ καὶ τῶρα καθ' ἑκάστω εὐρίσκεται εἰς τοὺς δούλουςτους, καὶ τοὺς βοηθῶ, καὶ κάμνωσι σιμῆια, καὶ τέρατα μεγαλῖτερα, ἄπο ὅσα ἐκείνος ἐτέλεσε . Μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς κάμνει, καὶ κληρονόμος τῆς βασιλείαςτου . Ταῦτα ἀκούσας Ὁ Παυτολέων, πολλὰ ἠσφρανθησκεν ἡ καρδίατε, καὶ ἔκρινε πῶς ἦταν ὅλα ἀληθινὰ, καὶ δίκαια καὶ ἀπεκείθη ἕως . Ὁσαμου εἶπες ἄγιε γέροντα, τὰ ἦκυσσα, καὶ τῆς μητρόμου πολλὰκις . καὶ τὴν ἔβλεπα πῶς ἐπροσιύχτο πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, ὅπου κηρύττεις, καὶ τὸν ἔκραζον εἰς βοήθειαν . Εὐχαρισήσας οὖν Ὁ Παυτολέων, εἰς τὴν βελὴν ὅπου τῆ ἔδωσεν Ὁ Ἐρμόλαος ἀπῆλθεν εἰς τὴν ὁδοῦτου . καὶ πάλιν ἐρχετο πολλὰς φορὰς, νὰ ἀκούῃ τὴν διδασχὴν αὐτῆ, νὰ καρποθῆ καλιωτερον . καὶ ἄπο ὀλίγον ὀλίγον ἐσπειρίζτο εἰς τὴν πίσιν τῆ Χεισοῦ . Μία δὲ τῆς ἡμερῶν ἐρχόμηνος ἄπο τὸν διδασκαλόντου, ἔφωρεν εἰς τὸν δρόμον ἕνα παιδίον, ὅπου τὸ ἔδασκε μία ἐχίς, καὶ ἐκείτετα νεκρόν, τὸ δὲ θηριον ἐσέκιστο πλησίοντες . Ταῦτα ἰδὼν Ὁ Παυτολέων, ἐνεθύμῆθη τῆ Ἐρμόλαος τὰ λόγια . καὶ ἐλεγχυ εἰς τὴν θάνοιάτου, ὅτι εἰὰν πληρώσῃ Ὁ Χεισός . Τῶτομου τὸ ζήτημα, νὰ ἀνασταθῆ τὸ παιδίον, καὶ νὰ θανατωθῆ τὸ θηριον ἄλλω ἄπο δειξιν, καὶ πίσωσιν δὴν γυρεύω εἰς ἕσασμε Ὁ τίμιος γέρον ἐδίδαξεν . Ἀλλὰ γνομαι Χεισιασὸς πάραυτα . Ποιήσας ἕν φωροσευχὴν, αὐτὴν τὴν ὥραν τὸ παιδίον μὲν ἀνέστη ὡς ἄπο ὕπνε . Ὁ δὲ ὄφις διεβράγη, καὶ ἀπώλιτο . Τότε πληροφορηθεῖς Ὁ Παυτολέων, ἔξ ὅλης ψυχῆς, καὶ καρδίαςτου, ἔπαισεσεν τῶ Χεισοῦ . καὶ ἄρας πρὸς ἕρανον τὰ τῆς ψυχῆς, καὶ τῆ σώματος ὀμματα μετ' εὐφροσύνης πολλῆς, ἠυχαίσα δοξάζων τὸν κύριον; ὅπου τὸν ἐλύτρωσεν ἄπο τὴν πλάνην, καὶ σκότος τῆς εἰδῶλων . καὶ τῆς ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀληθείας ὅπως γνωσιν . Ἐπειτα τρέχει παρ' αὐτοῦ μετὰ πολλὴν χαρὰν εἰς τὸν Ἐρμόλαον, καὶ διηγέμηνος τὴν ὑποθεσιν, ἐζητήσεν αὐτὸν τὰ λέγεισθ θάτῃ τῆ θείας βασιλείας . Ὁ δὲ ἐγνωρίζωντας εἰς ποταπὸν ἀγγέλιον θελεακτόν, καὶ ὅπως εἶπεν, μελλει νὰ βάλῃ τὸ μύρον τῆ ἀγίης πνεύματος, μετὰ χαρῆς ἐπέκασε, καὶ βαπτίσας αὐτὸν, τὸν ἐκοινώνησεν τῆ δεωοτικῆ σώματος . καὶ ἐ

δίδαξίτον πάντα τὰ μυστήρια τῆς ἀληθῆς ἡμῶν πίστεως. Ἐμείνου ἔν ἐπὶ ἁ
 ἡμέρας εἰς τὸν ἅγιον γέροντα, εὐφρανόμορος, κὶ σιτιζόμορος ἐκεῖνα τὰ μελῖρ-
 ρυτα λόγια. Τῇ δὲ ὁρῶσά ἡμέρα ἀπῆλθεν εἰς τὸν πατέρα τε. Ὅστις ἰράπισεν
 αὐτὸν, πᾶς ἐλιπετόσας ἡμέρας. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Ἐς ἄρχοντας τῆ
 παλατίε φίλος ἀκριβῶς τῆ βασιλείας. ἦτον ἀδυνημίος, κὶ δι' αὐτὸ δένμας
 ἄφρων, μετὸν διδασκαλόνεμα, νὰ ἀναχωρίσωμορ, ἔως ὅτε τελείως ὑγίαιεν.
 Ἐπὶ δὲ τὴν αὐτεῖον ἐπορεύθη εἰς τὸν εὐφρόσιων, πρὸς τὸν ὁποῖον πάλιν ἐ-
 προφασίσθη λεγοίτας. Ὁ πατήρ μετῆ ὄρασε χωράγιον μεγα, καὶ ἀξιο-
 λογον. καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας με νὰ ἔχω τὴν φροσιδατε. καὶ δι-
 αὐτὸ ἦτον ἀνάγκη, νὰ τὸ ᾤδαδῶσιν εἰς ἀνθρώπους, νὰ τὸ δεκίενσι, τῆτο δὲ
 εἶπε δὲ τὴν χάριν, ὅπῃ ἔλαβεν εἰς τὴν ψυχὴν δὲ τῆ ἀγίε βαπτίσματος.
 Οὕτως ἐν ἐκρυφε δὲ τὸ παρὸν τὴν ἰωρθεσι. Πλὴν εἶχε μεγάλιν φρο-
 σίδα με τί τρέπον νὰ ὅπισρέψῃ τὸν πατέρα τε. καὶ λέγει αὐτῶ. Διατὶ πάτερ
 ὅσα ἔδωλα ἔγιναι ἄπο τὸ πρῶτον ὄρθα, ποτὲ δὲν ἐκάθισαι. καὶ πάλιν ὅσα
 ἔγιναι καθῆμερα, ποτὲ δὲν ἐσυκώθησαι. Ὁ δὲ εὐς ὄργιος μὴ ἔχων τί νὰ ἄπο.
 χεῖρ, ἄρχισεν ἄπο ὀλίγον κὶ ἐψυχαίνετο ἢ πολλήτου απεδη, ὅπῃ ἔιχεν εἰς
 αὐτῶ, κὶ δέντα ἰδυσίαζεν ὡς πορῶτερον. Ὁ δὲ ἅγιος βλέπωντας ταῦτα ἠυχα-
 εἶσα τὸν θεόν, δειόμορος αὐτῶ ἀκαταπαύσως νὰ τὸν φωτίση, νὰ λυτραδῆ π-
 λείως ἄπο τὴν πλάνην τῆς ἀφισίας πσυτομῶτορον. Ἐβέλετο δὲ νὰ σω-
 τρεῖψῃ τὰ ὕδωλα, ὅπῃ ἔχασαι εἰς τὸν οἶκον τους. Ἀ μὴ δὲ νὰ μὴ λυπήσῃ τὸν
 πατέρα τε, δὲν τὸ ἔκαμε. Μόνον ἔλεγχ, κάλειον νὰ τὸν καταπέσω με λόγια
 νὰ πισεύσῃ εἰς τὸν Χριστόν. καὶ τότε θέλει τῶ σωτρεῖψῃ, καὶ μοναχόστου, ὅ-
 περ, καὶ ἔγινεν ἔως τέλος με τῆ θεῶ τὴν βοήθειαν. Ὁ ὁποῖος ὑπακῆσας αὐτῶ
 ἦδῶ δεισῶν ὠκινόμισε μετῆ τρέπον ὅπῃ θέσει, κὶ τὸν ἠφερσεν δὲ τινός θαυμα-
 τεργίας εἰς τὴν εὐσέβειαν.

Ἦ γεν ἠφεραι ἕνα τυφλὸν εἰς τὸν οἶκον τῆ εὐσουργίου, καὶ κρέσαι τις τὴν
 θύραν οἱ συγχευῆς τῆ τυφλῆ, ἠρώπισαι ἰάν ἦτον ἐκεῖ ὁ Παιτολέων ὁ ἰατρός.
 Ὁ δὲ ἅγιος ὡς τὸ ἠκασεν, ἐλάλησε τὸν πατέρα τε. καὶ ἔξελθόντες ἀμφοτέ-
 ροι, ἠρώπισαι τὸν τυφλὸν τί γυρεύει, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Τὸ φῶσμε ποδῶ ἀρι-
 σῆ ἰατρέ, ἄπο τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο πρᾶγμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους γλυκύτε-
 ρον. Καὶ ᾤδακαλῶσιν νὰ λυπηδῆς τὴν συμφορὰν, καὶ ταλαιπωρείαι μου,
 νὰ με ἐλείψῃ τὸν ἄθλιον. Ὅτι πολλοὶ ἰατροὶ ἔταξαν νὰ με ἰτραπέυσου,
 ἀλλὰ δὲν ἐδωκῆθησαι. Μόνον ἔξοδῆσαι τὸ τίποτέσμε εἰς τὰ ἰατρικᾶ, κὶ δὲν
 εἶδα καίνα ὄφελος. Μάλισα καὶ τὸ ὀλίγον φῶς ὅπῃ εἶχα, ἔχασατο. καὶ ἔ-
 μείνα εἰ μόνον τυφλός, ἀλλὰ καὶ πένης ὁ ἄθλιος. Λέγειον ὁ ἅγιος. Ἐπεί εἰς
 τοὺς ἰατροὺς ἔδαπάνησις ὄλον τὸν βίοισκ, καὶ ὄφελος δένσου ἔκαμα. Ἀ μὴ ἀν-
 σέθεραπέυσω, ἐγὼ τί νὰ με δώσης. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Εἴτε ἔμεινον ἄπο τὸ

φράγμα μου, μετὰ χαρᾶς, καὶ πάσης προθυμίας σὲ τὸ χαρίζω. Λέγειτο ὁ
 ἅγιος, τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς σου, δελεῖ θεραπεύσειν ὁ ἀληθὴς Θεὸς δι' ἐμοῦ.
 Τὸν δὲ μισθὸν τῆς ἰατρείας, ὅπου μοῦ ἔταξες, ὑπαγε δξαμοίρα σέτον εἰς πό-
 νητας, ταῦτα μὲν ἐλεγγὺ ὁ Παντολέον, ἐλπίζων βεβαίως εἰς τὴν χάριν, καὶ
 δύναμιν τῆ Χειρῆ. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶ, νομίζων, ὅτι μὲ τέχιω ἀθροπίνω,
 καὶ βοτάνων ἐνέργεια, βούλεται νὰ τὸν θεραπεύσῃ, τὸν ἐμπόδιζε λέγοντας.
 Μὴν ὀπιχεισθῆς ἠγάπη μέεμου, υἱέ, τοιοῦτον ἔργον ὑπὲρ τὴν δύναμίν σου.
 Μὴ πως, καὶ ἐντραπῆς εἰς τὸ ὕστερον. Διατί τί ἄλλο φελοσῶπερον δύνασαι νὰ
 πέλεις ἐσὺ ἄπὸ τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, ὅπου δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν ἰατρεύσῃ;
 Ὁ δὲ ἔπε αὐτῶ. Τινὰς ἄλλος δὲν δύναται νὰ τὸν θεραπεύσῃ πάτρμου ὡς
 ἐγώ. Ὅτι ἄπὸ τὸν διδασκαλόν μου ἕως αὐτοὺς, εἶναι πολλοὶ διαφορὰ εἰς τὸ μέ-
 σον. Ὁ δὲ εὐσόργιος παρρῶντας πᾶς λέγει δξα τὸν εὐφροσιων ἔπε πάλιν.
 Ἐγὼ τέκνον μου ἤκουσα, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ διδασκαλός σου ἐδοκίμασεν, ἀλλὰ
 τίποτας δὲν ἐκατέρωθεσε. Λέγειτο ὁ ἅγιος. Πρόσεχε πάτερ, ἀπισωθῆς ὀφ-
 θαλμοφῶς τὴν ἀλήθειαν. Οὕτως ἔπε, καὶ ἀπλώσας τὴν δεξιὰ αὐτῶ ἔ-
 ποίησε τὸ σημεῖον τῆ τιμίους σαυρῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆ τυφλοῦ, ἐπικα-
 λούμνος τὸ γλυκύτατον τῆ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χειροῦ καὶ σωθῆλον ὄνομα
 καὶ ὡ τῆ θαύματος, πάραυτα ἀνώχθησαν εἰ ὀφθαλμοὶ τῆ τυφλῆ, οὐ μόνον
 τῆ σώματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς, ὅπου ἦτον ἑλλῶ, καὶ εἰδωλοάτρης τὸ πρῶ-
 τερον. Ἀλλὰ ὡς εἶδε τὸ μέγα σημεῖον, ὅπου ἐγένεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆ ὀνόματος τῆ
 Χειρῆ. Τὴν ὥραν ταύτῃ ἐπίσδυσαν. Οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ τῆ
 ἀγίου; καὶ μεγαλοφάνως ἐκήρυξαν τὸν Χειρῶν Θεὸν ἀληθεσάτον. Ἐχάρη γὰρ
 ὁ ἅγιος, δοξάζων τὸν Κύριον. καὶ ὁ δηγήσας αὐτοὺς πρὸς τὸν ἅγιον Ἐρ-
 μόλαον, τῆς ἐβάπτισεν. Ὁ δὲ εὐσόργος ἐπίσρέφας εἰς τὴν οἰκίαντε ἐσύν-
 τειψεν ὅλα τὰ εἶδωλα. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἀγίαν αὐτῆ ἐπισρο-
 φὴν ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον μὲ καλὴν μετάνοιαν. Ὁ δὲ Παντολέον ἐμοίρασεν
 ὄλοντε τὸν βιον εἰς πένητας, καὶ φυλακωμίεις. Τῆς δέλουστου ἠλόθερα-
 σεν. Ἀθρεῖς, καὶ ἀδύνατες ἐπιμελεῖτο, καὶ οὐ μόνον τοὺς ἰατροὺς ἀπὸ πᾶ-
 σαν ἀδένειαι, ἀλλὰ καὶ χημάτων ἰκατὰ τῆς ἐχάρισε, νὰ ποριέουεται. Ἀπὸ
 τοιαύτας εὐργεσίας, ὅπῃ ἐκαμινε καθ' ἐκάστω ὥραν ἠέκη τὸ ὄνομάτε εἰς
 ἕλες. καὶ ὅσοι ἐχασιν ἀθρεῖν, ἄλλον ἰατρὸν δὲν ἐγύρομαι πᾶριξ τὸν Παν-
 τολόισα. Ὁ ὅποιος ὅσους ἤθελε θεραπεύσει, δὲν ἐζήτα ἄλλω τινὰ πληρω-
 μὴν, καὶ μισθὸν ἔξ αὐτῶ, μοι νὰ ὁμολογῆν τὸν Χειρῶν ἀληθῆ θερα-
 πῶ τὴν τῆ τε ψυχικῶν, καὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων. καὶ ἔταπισεύοντες εἰς
 αὐτὸν ἐθεραπεύεται δυσῶς ἀπαντες, λαμβάοιτες τὴν τῆς ψυχῆς σω-
 τηρίαν καὶ τὴν ὕειν τῆ σώματος. Οἱ δὲ ἰατροὶ πάντες τῆς πόλεως ἐφθόνη-
 σαν βλεποτες τριαῦτα θαυμασια. καὶ μίαι ἡμέρῃ καθεζόμενοι εἰς τὴν ἀ-
 γορᾶ,

γοράν, ἐπέρασεν ἀπ' ἐκείνῳ πρῶτον τυφλός, ὅπῃ ὁ ἅγιος ἐθεράπευσε. καὶ ὡς τὸν εἶδον ἐταράχθησαν λίγοντες. Δὲν εἶναι αὐτός, ὅπως ἐδοκίμασα μὲν ἡμεῖς μὴ πολλές τρόπους, καὶ δὲν ἐδωκῆθη μὲν τὸν ἰατρὸν σωμῆν; καὶ ἐρωτήσαντες αὐτὸν, εἶπεν, ὅτι ὁ Παντολέων τῷ ἐθεράπευσεν. Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Ὅντως καθὼς εἶναι ὁ διδάσκαλος μέγας, ἕτως εὐγάλε καὶ μαθητὴν θαυμάσιον. Εἶπον δὲ τὸτο, ὡς προφητεύοντες ἀκοντες τὸν Χεῖσόν. Πλὴν δὲ τότε τὸν ἐφθόνησαν φειασότερον, καὶ ἐγύρευον ἀφορμὴν νὰ τὸ καταβάλῃ εἰς τὸν βασιλεία. Εὐρήκασιν γὰρ ἔνα Χεῖσιανὸν δὲ τὸν οὐμολογητῆς, ὅπῃ ἐπαίδευεν ὁ ἀσεβὴς Μαξιμιανὸς ἔχε τὴν πίσιν, καὶ ὁ Παντολέων τὸν ἐπιμελῆται, καὶ ἐθεράπευσεν. Ἐδραμαν ἔνευθός, καὶ εἶπον αὐτῶν. Βασιλεῦ πολὺ χρονιέμεν, γίνωσκε ὅτι ὁ Παντολέων ὅπῃ τὸν ἀγαπᾷ τόσο, καὶ ἐσπεύδαξεν νὰ γένη τέλειος ἰατρός, ἔχε νὰ τῷ ἐχῆς βοήθειαν εἰς καθρὸν ἀνάγκης. Τώρα ἔτε τὴν μεγάλην δύναμιν, καὶ ἔχεσιαν τῆς βασιλείας σφοδρῆτε οὐτὲ ἔχε τὴν φιλίαν, καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῆς, τὸν μέλλει ποσῶς, ἀλλὰ φεῖρεται, καὶ γυρεύει τοὺς ἐχθρὸς τῶν θεῶν, ὅπῃ τιμωρᾷ, καὶ διώκει πριπόντες ἡ βασιλείας, καὶ ὅπῃ εὐρητινὰ ἐπιμελῆται, καὶ θεράπευει τὸν. Ἀλλὰ δὲν σώνει ὅπῃ ἀρνῆθη τὴν πάτερον θρησκείαν αὐτῆ, καὶ πιστεύει εἰς τὸν ἐσαυρωμένον. Ἀλλὰ καὶ ἄλλες ἐλλῆνας ὅσες διωκῆθησαν ἐδάξει, νὰ τὰς κάμη χριστιανῆς. Ἡμεῖς ἐν οἱ δὲλοισεν, ὡς πισοὶ ὅπου εἴμεσθην τῆς βασιλείας, σὲ συμβλεύομεν, νὰ τὸν εὐγάλης δὲ τὸ μέσον τὸ ζηγορώτερον. Εἰ δὲ μὴ ὑσερον θείεις λυπηθῆ πολλὰ ἔχε λόγους. Ὅταν ἴδης πολλές ἐλλῆνας, νὰ ἀρνῆνται τὰς θεοὺς καὶ νὰ γίνωται Χεῖσιανοί, μὴ ταῖς ἐνεργείαις τῆς, τὰς δὲ ἰασις, καὶ θεραπείας τῆ ἀσκληπιῆς, νὰ ταῖς ὀνομάζου ὅτι ὁ Χεῖσὸς ταῖς ἐργάζεται. καὶ ἐάν δειξῆς νὰ πισωθῆς τὴν ἀλήθειαν, πρόσαξε, νὰ ἔλθῃ ἐδὼ ὁ τυφλός ὅπῃ ἰατρουσεν ὁ Παντολέων, νὰ ἀκέρως δὲ τὸτο ὅσα σὲ εἶπαμιν. Ταῦτα ἀκῆσας ὁ βασιλεὺς ἐλυπηθῆ, καὶ προσάσει νὰ φέρῃ ἐνδὺς τὸν πρῶτον τυφλόν. Τὸν ὀποῖον ἠρώτησεν ἂν εἶπῆ μὴ τί τρόπον ὁ Παντολέων τὸν ἐθεράπευσεν. καὶ αὐτὸς χωρὲς φόβον, ἢ δειλία τινὰ ὀμολόγησε τὴν ἀλήθειαν λέγωντας. Μὴ τὸ ὄνομα τῆ Ἰησοῦ Χεῖσὸς μὴ ἰατροῦσι, καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὅτι ἀκόμι τὸν λόγον δὲν ἤθελε τελειῶσει, καὶ ἀνέαχθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἔχε νὰ μὴν ἔχη τινὰς τίποτες νὰ εἶπῆ, ὅτι μὴ τὸ χεῖλον τῆς ἰατρικῆς μὴ ἐθεράπευσεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶπεν αὐτῶν. Λοιπὸν ἐσὺ τί ὀμολογῆς περὶ τούτου, ὁ Χεῖσὸς σὲ ἰατρουσεν, ἢ οἱ θεοί; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀς ἐξῆταξω μὲν τὸ πρῶτον καλῶς, καὶ αὐτὸ κρυπτεῖ ἀφ' ἐαυτῆ τὴν ἀλήθειαν βλέπεις τοὺς καλῆς ἰατροῦς ἐπούτους; Αὐτοὶ ἐκοπίασαι πολλὰ νὰ μὴ ἰατροῦσιν. Καὶ τῆ λόγους μὴ εὐρητήτα, ὅτι εἶπῆσαν τὸν βίον με ὄλον εἰς τὰ ἰατρικὰ, ἀλλὰ ἐμὲ ποσῶς δὲν ἀφέλιπον. Μάλισα βλάβην μὲ ἔκαμα, ὅτι ἔχα ὀλιγον φῶς, καὶ μὴ ἔκαμα, καὶ τὸ ἔχα-

σα, καὶ αὐτό. Ποῖον λοιπὸν πρέπει νὰ ὀνομάζω ἰατρὸν, καὶ βοηθόν μου. Τὸν ἀσκληπιὸν, ὅτῃ ἐπικαλοῦνται αὐτοὶ εἰς βοήθειαν, καὶ δέν με ὠφέλισε τίποτις. Ἡ τὸν Χρῆσὸν, ὅτῃ μόνον, καὶ ἔπειν ὁ Παιτολέων τὸ ὄνομάτε, πάραυτα μὲ ἰχάρισε τὸ παμπόθητον φῶς; τὴν δὲ βασιλεῦ τὸ ἐγνωρίζει, καὶ ἕνας τυφλὸς, καὶ ἀρξίμματος. Μὴ ἔχων ἐν τινὰ ὑπολογιστῆ πρὸς ταῦτα ὁ Μαξιμιανὸς ἔπειν αὐτῶ. Μὴ ἦσαι ἀνδρωπε μαρὸς, καὶ ἄγνωστος, μῆτε πλείον ἀναφέρης, ὅτι ὁ Χρῆσὸς σὲ ἰάτρευσε. Διὰ τὸ φανερὸν εἶναι πῶς οἱ θεοὶ σὲ ἐφώτισαν. Οἱ δὲ ποτὲ τυφλὸς, καὶ ποτὲ πεφωτισμένος τῆ ψυχῇ μᾶλλον, ἢ τῶ σώματι. Οὔτε τὴν ἐξουσίαν τῆ βασιλείας εἰδεύισα. Οὔτε τὸν θυμὸν αὐτῆ, καὶ τιμωρίας ἐσυλλογίσθη, ἀλλὰ καὶ ἅπλο τὸν τυφλὸν ἐκείνον ὅτῃ λέγει τὸ εὐαγγέλιον, ὡς ἰσχυρότερον ἐπαρρησιάζομαι, καὶ λέγει πρὸς τὸ βασιλία ταῦτα. Ἐσὺ εἶσαι ὄντως μαρὸς, καὶ ἀνόητος, ὅτῃ λέγεις, ὅτι οἱ ἀναίσθητοι, καὶ τυφλοὶ σὲ θεοὶ με ἐφώτισαν, εἶσαι δὲ καὶ τετυρωμένος ὡς καὶ αὐτοὶ, δὲ τὴν δὲ ἠμπορεῖς νὰ δῆς τὴν ἀληθειαν τὴν ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμπουσαν. Ἡ ἔκασε ταῦτα ὁ τυραννὸς, καὶ ἐβεβαίωθη, ὅτι ὅσα τὸν ἔπειν οἱ ἰατροὶ ἦσαν ἀληθῆ. καὶ εὐθύς πρὸς ἀσσει, καὶ ἀπικεφάλισα τὸ ὄντως μακάριον. καὶ φίλον Χρῆσὸν ποτὲ τυφλὸν, νῦν δὲ τῆς ἀληθείας σωτήρονον. καὶ ἀψυδίσαιον Μάρτυρα. Ὅστις ἠξιώθη νὰ δώσῃ τοιαύτῳ ἀμοιβὴν τῷ Χρῆσῷ, ὅτῃ τὸν ἰάτρευσε. καὶ ἐμαρτύρησε δι' ἀγάπῃν. Οἱ δὲ ἅγιος ἠγόρασε κρυφῶ τὸ τίμιον αὐτῆ λείψανον, καὶ τὸ ἔθετο ἐκεῖ ὅπῃ ἔχει τὸν πατέρα τεταμένον. Οἱ δὲ βασιλεὺς τῆ ἐμίησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, καὶ ἀπερχόμενος εἰς τὸν δρόμον προσήχητο λέγων. Οἱ θεὸς τὴν ἀνείμιμ, μὴ ὠρῶσιω τήσης. Καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ φθάνωντας εἰς τὸ παλάτιον. Τῷ ἔπειν ὁ βασιλεὺς. Ἡ ἔκασα τὰ λόγια διὰ λόγισσα Παιτολέων, ἀπρεπα. Ἡ γοῦ πῶς ὑβείζεις, καὶ καταφρονεῖς τὸν ἀσκληπιὸν καὶ τὸς ἄλλους θεοὺς. Τὸν δὲ Χρῆσὸν πιστεύεις, καὶ λέγεις πῶς αὐτὸς μόνος εἶναι θεός. Καὶ ἔχεις εἰς αὐτὸν τὰς ἐλπίδας. Ὅστις ἀπέθανε θάνατον ἀτιμόνον. Ἐπειτα ἐσὺ ἠξέυρεις ποσον σὲ ἀγαπῶ. Καὶ παρήγγειλα τὴν διδασκαλίον σὲ νὰ σε διδάξῃ καλλὰ τὴν τεχνί. Διὰ νὰ σὲ ἔχω εἰς τὸ παλάτιον. Ὅμως ἠξέυρομαι, καὶ τὴν τὸν πολλὰς τι εἰς ἅπλο τὸν φθόνοντες λέγειν ψεύματα. Διὰ τὴν σὲ ἔραξα, νὰ ποιήσης θυσιαν εἰς τὸς θεός. Νὰ πισωθῆμεν τὴν ἀληθειαν. Οἱ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, τὰ ἔργα εἶναι ἀξιοπιστότερα ὡς βασιλεῦ παρά τὰ λόγια. Καθὼς ὅλοιο τὸ ἠξέυρομαι. Ἐάν ἐν εἰς τὰ μικρὰ παράγματα ἐρευθῆμεν, καὶ ἔξαιζομαι, ἐάν εἶναι ἀληθῆ, καὶ πιστά. Πιρασότερον πρέπει νὰ ἔξαιζομαι ἀκείβως ὡς εἰς με πολλὴν ἐπιμελειαν. Ἰνα μὴ ζημιωθῆμεν ταμέγισα. Ὅτι ἰς τὸν θεὸν ἐσέβεια εἶναι ὑψηλότερον ἅπλο τὰ παράγματα. Οἱ θεὸς ἐν ὅπῃ ἐγὼ προσκινῶ, καὶ σεβομαι, ἐποίησε τὸν ἔραϊν, καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλον τὸν κόσμον. Αὐτὸς ἀνέστη ἐκ κρῆς.

κρῆς. Τυφλοὺς ὠμμάτωσε. Λεπρῆς ἐκαθάρισε. Παραλύτους ἀνῶρθωσε. καὶ ταῦτα πάντα τὰ σημεῖα ἐπέλισε, μόνον μὲ λόγον, καὶ πρῆσαγμα. Οἱ δὲ θροὶ ὅπῃ σέβουται οἱ Ἕλληνας, δὲν ἠξέυρω, ἐὰν ἕκαμαι ποτὲ τοῖς τούτου ἔργον. Ἡ' ἐὰν δύνουται νὰ τὸ κάμω. Εἰ δὲ κ' ὀείρεις ὠβασλευάς τὸ δοκιμάσωμαι, καὶ τώρα, νὰ ἐγνωρίσης τὴν ἐλύθειαι. Προσαξενὰ φέρωμαι τινὰ ἀσθενῆ, νὰ ἔχη πάθος ἀνάτονον, καὶ ἀς ἔλθωμαι οἱ ἱερεῖς σας νὰ ὠρακαλέσασσι τῆς Θεοῦτους ἔσον θέλω. Ἐπειτα νὰ δευθῶ, καὶ ἐγὼ τῆ δεῖμου, καὶ εἰς σὲ κείνη τὸ ὄνομα ὅπε ὑγεινὴ ὁ ἀσθενῶν, ἐν τὸν νὰ ὀνομάζωμαι θεὸν ἀληθέστατον. Τῆς δὲ λοιποῦς νὰ καταφρονέσωμαι. Ἡ' ἔσον ὁ λόγος τῶ βασιλεῖ. καὶ ἠφ' ἔρα νὰ παράλυτον συκατὸν μετὴν κλίω. Ὅστις δὲν ἐδύνοντα σαλεύση ποσῶς ἐδῶ ἡ κεί. Ἀλλὰ ἦτον ἀσὰ ἕνα κομῆτι ξύλον, ἢ λιθὸς ἀκίνητος. Ἐκαμαι οὖν οἱ ἱερεῖς ἦν ἐδῶλων ἀνίερων δέσιν. Ἐπ' καλέμενοι ὠρα πολλὴν τῆς ἀνασθήτους Θεοῦτες, καὶ αὐτοὶ ὡς κωφί, καὶ ἀλαλι δὲν ἐπῆκωσαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐχαμογέλασεν ὀλίγον δεξ' τὴν ἀγνωσίαν αὐτῶ. Ἐπειτα ὅταν εἶδον πᾶς δὲν ἕκαμαι τίποτις, εἶπον πρὸς τὸν ἅγιον, νὰ ὀπκαλιεθῆ, καὶ αὐτὸς ἔθ' ὄντε. Τότε ἐσύκωσι τῆς ὀφθαλμῆς αὐτῆ, καὶ ὀλευτε τὴν δεξιαν εἰς τῆς οὐρανοῦς λέγων ταῦτα. Κύριε εἰσακουσον τῆς προσυχῆς με, καὶ ἠ κραυγῆς μου πρὸς σὲ ἐλθέτω. Μὴ ἄποσρεψῆς τὸ πρὸσωπόν σου ἀπ' ἐμῆ. Ἐν ἡ ἀνήμερα ὀπκαλίσομαι σὲ, ταχὺ ἐπάκουσ' ἔμου. Δῆξον δεασομαι εἰς τοῦτους ὅπε δέσει ἠξέυρω, ὅτι σὺ μόνος εἶσαι θεὸς ἀληθῆς, καὶ πατοδύναμος. Οὕτως εἶπε. καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸ παράλυτον λέγει πρὸς αὐτὸν. Ἐν τῶ ὀνόματι τῆς Χειρῆ τῆ ἀερωδοῦτος τοῦς κατραγμένους, ἔχει καὶ ὠριπάτει. Τότε παροῦθ' ἔργον ὁ λόγος ἐγένετο. Καὶ ἐγενθῆς ὁ ἀσθενῆς περιπάτει μετὰ πολλὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῆσιν. Τέτο τὸ μέγισον θαῦμα ἰδοῦτες οἱ Ἕλληνας ἔξῆσσαν, καὶ πολλοὶ ἀρνήθησαν τὰ ἔδωλα, καὶ ὀπίς δὲσασα εἰς τὸ ὄντως θεόν. Οἱ δὲ μιανοὶ ἱερεῖς, καὶ ἀνιάτροι ἰατροὶ, ἐμειναν εἰς τὴν ἀπιστίαν αὐτῶ. Καὶ προσελθόντες εἶπον τῶ βασιλεῖ. Ὁρῶμεν σὲ εἰς τῆς ἀθανάτους θεῆς, νὰ μὴν ἀφήσης πλέον τὸν Παντολέστα, ἠ ἀξήσημίαν ὠραν. Ὅτι θέλει ἀφανίσει παντελῶς τὴν θρησκίαν μας. καὶ οἱ Χειριανοὶ νὰ μεγαλυθῶν κατὰ πᾶνίμας. Ἡ' κωσον οὖν παλιὸ βασιλεύς. καὶ προσκαλέσ' ἄμμος τὸν ἅγιον ἰδοκίμασενὰ τὸν δελεῖσθ' μετὰ λόγος ἠρῆνικῆς, μὴ νὰ τὸν φέρῃς τὸ θέλημάτου. καὶ ἀφ' ἔδὲν ἐδωκῆθη ἔτε μετὰ κολακείας. ἔτε μετὰ ἀπειλῆς νὰ τὸν καταπέσι, ἀρχισενὰ τὸν παιδεῦ μετὰ κολαστῆρα ὠργανα, καὶ πρῶτον μὲν τὸν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα ξύλον, καὶ ἔξῆχιζαν μετὰ σιδηρὰ ὀύχια. Ἐπειτα μετὰ λαμπάδας ἐκατάκωσαν τὰς πλευράς, καὶ τὰ λοιπὰ πληγωμέν' αὐτοῦ μέλη. Ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τῶ Μάρτυρος ἔπος ἐβασανίστο. Ὁ δὲ νῆς αὐτῆ ἦτον ὄλας πρὸς ἐκείνον ἐποῦ ἰδύετο, νὰ τῶ δῶσι βοήθειαν. Ἐκλύ.

καὶ ἔχων ἑρῶν τὰ ὄμματα ἰδὲτο νοσῶς ἑρῶς πρὸς τὸν Κύριον. Ὅστις ἐπα-
 κέσας αὐτῆ, ἔφθασε κατὰ τῆς ὥρας ἐκθῆ ἔμφορδοι. καὶ φαίνεται μὲ τὸ
 χῆμα τῆ Ἐρμολάου, λέγων αὐτῷ ὡς πατὴρ γνήσιος, καὶ φιλόσοργος. Μὴ
 φοβᾶσαι, ὅτι ἐγὼ ἔμαι μετ' ἐσένα. καὶ βοηθῶσου εἰς ὅσα πάθης διὰ λόγου-
 με. Καὶ μὲ τὸν λόγον ἐγίνε φανέρα καὶ ἡ τῶν ἔργων ἀπὸ δεξις. Καὶ εὐθύς τὰ μὲν
 χεῖρα ἦν στρατιωτῶν παρελύθησαν. Αἱ δὲ λαμπάδες ἐσβιόθησαν, καὶ αἱ
 πληγαὶ τῆ ἁγίου ἰθεραπεύθησαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς καταχύνθη βλέπων
 ταῦτα. καὶ ἑρῶς αἶξας νὰ τὸν κατεβάσσω ἀπὸ τὸ ξύλον, εἶπεν αὐτῷ. Μὲ ποία
 τέχνῳ, καὶ ματεῖαν ἔκαμες τὰς χεῖρα ἦν στρατιωτῶν ἀσκήρηπτα, καὶ τὰς λαμ-
 πάδας ἀπεσβέσας; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἡ τέχνη, καὶ ματεῖα με εἶναι ὁ Χει-
 σός, ὅπῃ σέβομαι. Ὅστις σέκεται πλησίον μου. καὶ ἐν ἰργῆ τὰ θαυμάσια.
 καὶ ὁ Μαξιμιανός. Ἀμὴν σὲ βάλλω εἰς δευυτέρα, καὶ σκληροτέρα βί-
 σανον, τὶνὰ γένης; καὶ ὁ ἅγιος. Τότε δέλω λαβεῖν, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν Χει-
 σόνμου ὡδειοτέρα βουθῆσαν. Ἐκέλυσε ἕν, καὶ ἐγένεσαν μολύβιν εἰα
 μεγάλο χάλκωμα. Καὶ ἀφῆρες εἰα ὡδεισὴν ὑποκάτω ἔβαλα ἔσω τὸν
 μάρτυρα. Ὁ δὲ πάλιν ἔχων τὴν ἑρῶσὸν ὡς παρηγορίαν, καὶ μετὰ ἄλλω
 βοῦθῆσαν ἔλεγχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς φωνῆς μου. Ἐν τῷ δέειθ αἶμε ἑρῶς σὲ
 ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελθὺ τὴν ψυχίμου, καὶ τὰ ἐξῆς. Ταῦτα εὐχόμενος, τῆ
 ἐμφανίζεται πάλιν ὁ Χεισός ἀπὸ τὸ χῆμα τῆ Ἐρμολάου, καὶ εἰσὶ λθεν μέσα
 εἰς τὸ χάλκωμα. Καὶ πᾶρα τα τὸ μὲν πῦρ ἐσβιόθη, καὶ ἐψυχραθῆ ὁ με-
 λυβδος. Ὁ δὲ Ψαλιός δὲν ἔλιπε ἀπὸ τὸ σῶμα του, ἀλλὰ ἔλεγχ, ἐγὼ πρὸς τὸ
 Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ εἰσῆκουσέμου. Ὅσοι μὲν ἐν εὐρέθησαν ἐκθῆ ἐξεπλάγη-
 σαν, καὶ ἰθαύμασαι διὰ τὸ παράδεξον ὅπῃ ἐγίνε. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς πεπω-
 ρωμένος, καὶ αἰαίθηπες δὲν ἐνόησε τὸν ἰχυρὸν, Ἐ ἀληθι ὄν Θεὸν, ὅπῃ ἐτέ-
 λει τοιαῦτα τεράσια, ἀλλὰ τὰ ἐνομιζε ματεῖας καμόμενα. Ὁ δὲν ἐσυλλο-
 γίζετο μὲ ποία ἄλλω βάσαιον, νὰ νικήσῃ τὸν ἀήτητον Μάρτυρα. καὶ συμ-
 βουλούθεις ὑπὸ ἦν προεσῶταν, κελεύει νὰ δέσωμε εἰς τὸν τράχιλον αὐτῷ
 λίθον μέγαν, νὰ τὸν ρίψουσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ οἱ μὲν στρατιῶται
 ἰαπέδαζαν νὰ τελειώσωμε τὸ πρόσαγμα. Ὁ δὲ Θεὸς πάλιν ἐφρόντιζε νὰ
 βοηθῆσῃ τὸν δέλοι του, ὅπῃ διαῦπὲν ἐκινδύνουε. Καθὰς ἐν ἔρριψαν τὸν ἁ-
 γιον εἰς τὴν θάλασσαν. Φαίνεται πάλιν ὁ Χεισός, καὶ τὸν μὲν βαρύτερον λί-
 θον ἐκῆνον ἔκαμει ἐλαφρότερον ἀπὸ φύλλον δένδρου, καὶ ἔπλεν εἰς τὴν θά-
 λασσαν. Τὸν δὲ ἅγιον ἀδήγησι, καὶ περιεπάτει ὡσπερ φωτὲ ὁ Πρωτόθρονος
 Πέτρος ἐπᾶνω τῆ ὕδατος. Καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ αἰγιαλόν, ὑγιῆς, καὶ ἄβλαβος.
 Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὸ ἀνελπίτως εἰς τὸ σκεπᾶν, ἰθαύμασε λείωντας. Τί τῆ-
 το ὁ Παντολέων ἐκνεύδους μὲ τὰς μαγείαισιν, καὶ τὴν θάλασσαν; Ὁ δὲ ἀ-
 πεκρίνατο. Τὸ πρόσαγμα ἐκίθη ὅπῃ τὴν ἰριζει ἐτέλεις. Ὅτι περισσότε

ροι ὑπακέσει, καὶ ὑποτάσσονται τῷ Θεῷ ἢ θάλασσα ἢ γῆ, καὶ ὄλατου τὰ ποιήματα, παρὰ ὅπῃ ὑποτάσσονται, εἰς ἕνα οἱ ὑπερήταισε. Δὲν ἰμαλάχθη γῆν ἢ σκληρὰ, καὶ πεπερωμένητου καρδία εἰς τοιαῦτα, καὶ τοσαῦτα θαυμάσια, ὅπῃ εἶδεν ὁ ἀσωμείδης βασιλεὺς, καὶ ἀσύντος. Ἀλλὰ προσάσσει πάλιν νὰ φέροω θηρία πάσης γῆρας ὅτῳ θηρίων ἀιοιπότρος. Ἐπειτα θέλοντας νὰ δεῖξη, ὅτι λυπᾶται τὸν ἅγιον. καὶ ἄλλο δὲ νὰ τὸν κάμη νὰ δειλιάσει ἔπειτα αὐτῷ βλέπεις αὐτὰ τὰ θηρία, ὅλα δὲ τὴν ἀπώλειάσε τὰ ἤφραν, καὶ ἰδὲ λυπῆσε τῷ λόγους. Ὅτι ἐγὼ, Μάρτυρες οἱ θεοὶ, λυπῆμαισε πολλὰ δὲ τὴν νεότητάσου, ἔωραϊότητα. καὶ συμβουλεύουσε ὡς πατήρ, νὰ προκρίνης ὡς φρόνιμος τὸ συμφέρον σου, νὰ μὴν δῶθαις ἄωρα πικρότατον θάνατον, νὰ ὑσιρηθῆς τὴν γλυκυτάτην ζωὴν, καὶ παμπόθητον. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἐν ἀρχίπρω δένσου ἤκουσα, πῶς ἐλπίζεις νὰ κάμω τώρα τὸ θῆλημα, ὅπῃ εἶδε δὲ τὸν Θεόν μου τοσαύτῳ βοήθειαν; Μὴ το βαλλῆς ποτὲ εἰς τὸ νῆνσε, ὅτι ἐγὼ νὰ κάμω θυσίαν ποσῶς εἰς τὴς δαίμονας. Τί με φοβερίζεις εἰς τὰ θηρία; Ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμάρανε τῷ στρατιωτῷ σου τὰ χεῖρα. Καὶ ἐψύχρανε τὸν βρασὸν μύλυβδον. καὶ τὴν θάλασσαν ἐξήρανε. Αὐτὸς, καὶ τώρα δύναται νὰ κάμη τὰ θηρία ταῦτα τὰ φοβερὰ, νὰ γένουω δὲ πρόβατα ἡμερώτερα. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἐπίθετο ὁ τῷ Χρῆστῳ Μάρτυς νὰ κάμη τῷ τυράννου τὸ πρόσαγμα, ἀλλὰ ἐπρόκεινε νὰ ᾤθετο εἰς ἐκεῖνα τὰ αἰδητὰ θηρία μᾶλλον ἢ νὰ προσκυνησὴ τὰ νοητὰ θηρία τῶν δαίμονας. Ἐδωκε κατ' αὐτῆ τὴν δόξασιν ὁ βασιλεὺς ἕως τρεῖς ἡμέρας, ἐὰν δὲν κάμη τὸν λόγον, νὰ τὸν ἐξέω εἰς αὐτὰ νὰ τὸν φάγουν. Ἡ κοῦδη γῆν εἰς ὄλιον τὴν πόλιν, καὶ ἔδραμον ἄπαντες, νὰ ἰδοῦσι τοῖστον ὡραιώτατον, καὶ εὐχρῶν ἰταϊαν. Ὅπῃ ἔμελλενὰ φαγοθῆ ὑπὸ θηρίων χωρὶς νὰ ποράξη κανένα πᾶσιμον. Ὅταν ἔνισωάχθησαν εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἐκαθίσεν ὁ βασιλεὺς εἰς τόπον ὑψηλόν, νὰ κιάξη. Ἐσυναν οἱ ὑπερήται τὸν ἅγιον δὲ νὰ τὸν ῥίψου εἰς τὰ θηρία. Καὶ αὐτὸς χῆμα δειλιάσε κανε ἀδὲν εἶδεξεν. Ἀλλὰ ὑπῆρχε θαρρῆτά, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸ χεῖρόν εἰς τὸ προρῆθὲν χῆμα. καὶ τὸ θάρρῆσε, πῶς εἶναι ἀντάματε, καὶ νὰ μὴ φοβᾶται. Ὅταν ἔνερῆσαν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον. καὶ ἀπέλυσαν τὰ θηρία ὅλα ἐκαρτέρου οἱ εὐρεθέτες νὰ ἰδῶν αὐτὸν δὲ ἀμελεῖά εἶτα ὑπ' αὐτῷ, καὶ καταβρωθέντα. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τοσαύτῳ κακίαν ἐκλινεν ὁ κόσμος, ἔπερίσθυσαν οἱ ἄνθρωποι, τὰ μὲν ἄλογα ζῶα εἰς τὴν ἀγνωσίαν, διατὶ δὲν ἐπροσκυνῶσαν τὸν Θεόν, ὁποῦ τοὺς ἐποίησε. Τὰ δὲ θηρία εἰς τὴν ἀγελύτητα, καὶ ὠμοτητα τιμωρῆντες, καὶ κατασφάττοντες ἐκεῖνος ὁποῦ τὸν ἐσέβουσαν. Διὰ αὐτὸ ὁ Θεὸς ὅπῃ μετασπύζει τὰ πάντα ὡς βέλεται, ὡκοτόμπε νὰ φανῆ, καὶ εἰς τὰ θηρία ὅλον τὸ ἐναντίον. Νὰ γένων ὡσπερ λογικὰ νὰ μιμηθῶν τὴν ἡμερότητα τῷ ἀνθρώπων, ἔνὰ γένων Μάρτυρες ἀφ' οὗ

δεις τῆς ἡβῆς αἰθρώπων κακίας, καὶ τῆς τῆ θεῆ ἀγαθότητος. Ἐσκεαν οὖν σι-
 μᾶ ἰς τὸν ἅγιον. Ὁ χιῶς ἄλογα ζῶα, καὶ ἄγρια, ἀλλὰ ὡς λογικα, καὶ φρο-
 νιμα, μετὰ πολλῆς ἐυλαβείας, καὶ ἡμερότητας, καὶ σήοντας ταῖς ἐραῖς αὐτῆς,
 μετὰ γλαύσας ἐλυχον τοὺς πόδας τε, καὶ ἐσωερίζουταν τοῖον νὰ ὑπάγη
 προσθώπρην νὰ κολακίησι, καὶ νὰ προσκυλίησιν τὸν Μάρτυρα. Ἐπειτα δὲν
 ἐπὶ τῆς κρείζου αὐτό, νὰ ἔλθῃ τὸ ἄλλο, εἰάν δὲν ἤθελε βάλλειν ὁ ἅγιος ὁπά-
 να πὺ τὴν δεξιάν, νὰ τὸ ἐυλογίησιν. Ὅταν ἔδε λοιπὸν τὸ πλῆθος αὐτὸ τὸ θαυ-
 μάσιον ἐβίησαν ὅλοι μίαι φωνῆν. Μίγας καὶ ἀφῶδης ὁ θεὸς Χριστιανῶν,
 καὶ ἄς ἀφῶδης ὁ θεός. Ἀλλὰ ὁ ἀσύνητος βασιλεὺς, καὶ ὄντος ἡβῆς θηριῶν ἀ-
 νοητοπτερος, καὶ ὠμόπτερος. Ἐθυμαθῆ, πῶς δὲν ἐτέλεσαν τὰ θηρα τὰ θηλημά-
 τυ. καὶ μη ὑποφέρων τὸν ἐλ γχον ὅπῃ τῆ ἔκαμαι τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ ἔδεξαι
 ἵτι ἐγναίρεισαι τὸν ἀληθῆ θεόν ὅπῃ αὐτὸς δέντον ἐνόησι. Προσάσσει, καὶ τὰ ἐφό-
 νῶσαι. Τὰ ὁποῖα ἐκείνται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ δὲν ἐτόλμησε καίεντα
 ἄλλο θηριῶν, ἢ πεινῶν δαπὶ τὰ σαρκιφάγα νὰ τὸς ἐγγίσι. Τῆτο δὲ ἔκαμῃ
 ὁ θεὸς δὲ τιμὴν τῆ ἀγίης. καὶ διὰ νὰ παρακινήσῃ, καὶ ἄλλες πρὸς τὴν ἐυσέ-
 βειαν. Ὁ δὲ ἀφρονέστατος βασιλεὺς ἐντραπίς, καὶ εἰς αὐτὸ ἐσελκεν αἰθρώ-
 πες, καὶ τὰ ἔχωσαν εἰς τὴν γῆν. Ἐπειτα προσάσσει νὰ γένη ἡεας τροχός,
 νὰ τὸν θέσει εἰς ὑψηλὸ τόπον, νὰ δέξει εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον, καὶ νὰ κυλίησιν
 τὸν τροχὸν πρὸς τὸ κατήφορον, νὰ σωθλάσῃ, καὶ νὰ σωτείψῃ εἰς λιπῆ ἀκο-
 μάτια τὸν Μάρτυρα. Τῆτο ἐσυμβέβῳσαν τὸν βασιλεῖα τινὲς τεχνίται ἐρε-
 σαι τῆς κακίας, καὶ πρὸς τὸ βλάπτειν ἔτοιμοι. Ἀλλ' ὁ φιλαίθρωπος Κύριος,
 ὅτε δὲν ἀφίει νὰ κακοπαθῆσεν οἱ δὲλοιτε, ἐπέση πάλιν ἀπάνω εἰς τὴν
 μέγαλιν ταύτην ἀνάγκην ὅπου τὸν εἶχασ. δεδεμένον, εἰς τὸν φοβερὸν ἐκεί-
 νον τροχόν, καὶ ἐπέκειτο ὅλη ἡ πόλις, νὰ εἶδῃσι τὸν ἄδικον, καὶ σκληρότατον τῆ
 δικαίης θάνατον. καὶ τὸν μὲν ἅγιον ἔλυσεν δαπὶ τὰ δεσμᾶ, καὶ ἐπέκειτο ἀβλα-
 βῆς, δοξάζων, καὶ ευλογῶν τὸν θεόν. Ὁ δὲ τροχὸς ἐκύλησε καταπάνω ἡβῆς ἀν-
 πίτων, καὶ πολλὰς ἐξ αὐτῆς ἐθανάτωσεν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐφοβήθησαν, καὶ αὐ-
 τὸς ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε. Πλὴν ἐπειδὴ δαπὶ τὴν πολλὴν κακίαν τε, δὲν εἶδύ-
 νετο νὰ δεχθῆ τὸ φῶς τῆ εὐσεβείας, ἀλλ' ἔμνην ὁ αὐτὸς ὡς τὸ πρῶτον, ἐκρα-
 ξε σιμάτε τὸν ἅγιον, καὶ λέγειτε. Ἐως πότε νὰ κάμῃς τοιαῦτα τερατεργή-
 ματα. καὶ ἄλλες μὲν θανατονεῖς δαπὶ τὸν λαόν τε, καὶ ἄλλες κάμνετε νὰ γί-
 νωνται ἐχθροὶ ἡβῆς θεῶν, καὶ τῆς βασιλείας τε. Ἐπέμας δαπὶ τίνα ἔμαθες
 τὸν χριστιανισμόν. Ὁ δὲ ἅγιος ὠμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐφάνερωσε τὸν
 ἅγιον. Ἐρμόλαον. Κεῖνεται, ὅτι δὲν ἦτον πρέπον, νὰ εὐεῖσικται τοῖτος θη-
 σαυρὸς κεκρυμμένος. Ἀλλὰ νὰ παρῆρσιασθῆ, διὰ νὰ ἀφελῆσῃ, καὶ ἄλλες.
 Ὁρῆσεν ἐν ὁ βασιλεὺς, νὰ ὑπάγῃ ὁ Παντολέων, νὰ δεῖξῃ ἡβῆς στρατιῶν τὸν
 τόπον, ὅτε ἐκρυπῆτο ὁ Ἐρμόλαος. Ὁ δὲ μετὰ χαρᾶς ὑπήκυσεν, καὶ ἔγυροτας

(καθώς ἐγνώρισεν εἰς τὸ λόγους) ποταπὰ λόγια, καὶ σύνεσιν ἔχεν ὁ Ἐρμόλαος δὲ νὰ σύρη ἄλλες φρῆς τὴν εὐσίβειαν. καὶ ὅχι αὐτὸς νὰ πλαιεθῆ δαυ' ἔτερον. Ὅταν ἐν ὑπῆλθου ἁγίος με ἄλλες τρεῖς στρατιῶτας, ὅπου τὸν ἐφύλαγον. καὶ ἔκρυσεν τὴν θύραν, ἐξῆλθε, καὶ λέγειτον ὁ Ἐρμόλαος. Πῶς ἐκοπιάσεις ἕως ἰδῶ τέκνονμε; Ὁ δὲ εἶπεν. Ὁ βασιλεὺς σὲ κράζει. Νὰ ὑπάγης φρῆς αὐτὸν κύριέμε. Ὁ δὲ παλιν εἶπε. Ἡ ξύρωτο καὶ ἐγὼ, ὅτι ὁ κερρὸς ἐφθασε νὰ δαυδαίω δὲ τὸ ὄνομα τῆ Χρυσῆμε. Καθὼς αὐτόςμε τὸ εἶδεξε τὴν ἰκτα ταύτην με φαεραὶ δαυκάλυψιν. Ὅταν ἐν ἀπῆλθον εἰς τὸν βασιλέα, τὸν ἠράτισε πῶς ὀνομάζεται. καὶ ἐαὶ ἔχε, καὶ ἄλλες Χρυσιανές, με τῆ λόγους. Ὁ δὲ ὡς φίλος τῆς ἀληθείας δὲν ἐκρυψε τίποτις, ἀλλὰ εἶπε. Τὸ ὄνομάμε εἶναι Ἐρμόλαος. Ἐχω καὶ ἄλλες δύο σωτρεφες Ἐρμοκράτην, καὶ Ἐρμιππων. Τότε φρῆς ἄσει, καὶ ἤφειραν αὐτές. Καί τις εἶπεν. Ἐσῆς ἔσε ὁ πῆ ἐπλαίσειτε τὸν Παιτολέοντα, καὶ ἀρήθη τις θεῆς; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, ὁ Χρυσὸς φρῆσκαλῆται φρῆς τῆ λόγουτου ἐκείνου ὅπου εἶναι ἄξιοι, καὶ ἐπιπίδιοι. Λέγειτε ὁ βασιλεὺς ἀφῆτε αὐτὰ τὰ μωρὰ, καὶ αἰωφῆλῶτα λόγια. καὶ ἀκῆσατέμε, νουθετίσατε αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ πῶς ἀθαιάπυς θεῆς, ἐὰν θέλετε νὰ σῆς ἔχω φίλους μεγάλους. καὶ νὰ σῆς δώσω ἀπείρους δωρεάς, καὶ χαρίσματα. Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Μὴ γένοιτο νὰ συμβουλεύσω μὴ τινα εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ἀπώλειαν. Ὅτι καί τις ἡμεῖς οἱ Χρυσιανοὶ ἔχομεν μίαν γνώμην στρατιῶταιν, νὰ δαυδαίωμεν μυρίους θανάτους, με δὲ φρῆς κολασήμια, κάλιον, πᾶρεξ νὰ προσκυνησῶμεν ἰδῶλα κωφὰ καὶ ἀνάδητα. Οὕτως εἰπόντες οἱ ἄγιοι ἔσῆκωσαν πρὸς οὐρανὸν τὰ νοητὰ, καὶ αἰδητὰ ὄμματα προσδύχόμενοι τῷ κυρίῳ. Νὰ τῶς λυτρώσῃ δαυ' τὰς παγίδας τῆ δαίμονος. Ὁ δὲ Κύριος ἐφάνη πρὸς αὐτούς, καὶ τῶς ἐσερέωσε. καὶ εὐθύς ἐγινε σεισμὸς μέγας εἰς ἐκείνον τὸν τόπον. Ὁ δὲ σεσαλδόμενος τῆ νοῦν, καὶ φρῆς λειπῆτος Μαξιμιανὸς εἶπεν. Οἱ θεοὶ ἀργήθησαν δὲ λόγους, καὶ ἔσεισαν τὴν γῆν. Λέγειτον ὁ Ἐρμόλαος. Ἀμὴ ἂν συμβῆ, καὶ πέσοιεν κάτω αὐτοὶ οἱ θεοί, τινὰ εἰπῆς; Ἀκόμι ὁ λόγον δὲν ἐπιλείωσε, καὶ ἐφθασαν ἀνδρωφως δαυ' τὸ παλάτιον λέγων. Γίνωσκε πολυχρηνημῆ βασιλεῦ. Ὅτι οἱ θεοὶ ἔπισαν κάτω, καὶ ἐγιναν συντριμμα. Ὁ δὲ ἁγιοὶ ἐγελῆσαν αὐτοῖς, ὅτι ἐκείνοι εἰ φοβεροὶ θεοὶ, ὅπου ἔσεισαν τὴν γῆν ἐσωτρίφθησαν. καί τις νὰ μὴν ἤθελον ἐγνωρίσει τὴν ἀλήθειαν βλέπαντας τοιαῦτα σημεῖα; Ἀλλὰ ὁ ἀσεβεῖς τύραινός φρῆσκότιζετο, καθὼς ὅσει ποινὴν τὰ ὀμμάτιότους, δὲν δέχονται νὰ ἰδῆσι τὸν λαμπρότατον ἥλιον. Ἐπαίδευσε ἐν, ἔαυτῆς τῆς τρεῖς με δὲ φρῆς κολασήμια, καὶ εἰς τὸ ὑσερον, ὅταν εἶδε πῶς δὲν δύνεταί ἰὰ τῶς φέρη εἰς τὴν γνώμην αὐτῆ, τῶς ἀπεκεφάλησε. Τὰ δὲ λείφανάτης ἐπῆραν κρυφὰ οἱ Χρυσιανοὶ, καὶ τὰ ἔθαφαν με τιμὴν πολλήν, καὶ εὐλόβειαν.

βειαν. Τὸν δὲν Παντολέοντα ἤφεραν πάλιν εἰς τὸν βασιλεῖα, καὶ λέγειτον. Γί-
 νωσκεῖσθι ὁ διδάσκαμός σου Ἐρμόλαος, μετὰ τὴν συνοδίαν του ἐγνώρισαν τὸ
 συμφέροντες. καὶ ἰδυσίασαν τὴς θεῆς. Ὅθεν καὶ ἐγὼ τῶς ἕκαμα τὴν ἀν-
 ταμοιβὴν καθὼς ἔσπερε τιμῆσας αὐτὴς. καὶ κατασῆσας πρώτης τῆ πα-
 λατίεμα. Ἐὰν ἔν, καὶ σὺ τὴς μιμηθῆς. Ν᾿ ἀφήσης τὸ πείσμα νὰ δυσιάσης
 τὰ ἰδῶλα, θελεῖς ἐγνωρίσειν. Ὅτι καθὼς βασανίζω δυνατὰ τὴς ἀλα-
 ζόιας, καὶ ἀπειθεῖντα μοι. Οὐτὰ πάλιν τιμῶ μεγάλα, καὶ βραβειῶν πλε-
 σίως. καὶ θεραπείῶν τὴς ὑπακούοντας. Εἰ δὲ καὶ παρακῆσης διὰ γλυτώ-
 νεις πλέον ἀπὸ τῆς χεῖρας μου. Ἀλλὰ σήμερον νὰ λάβης πικρὸν, καὶ ἐπὶ κενὸν ἰ-
 ζον θάνατον. Ὁ δὲ Μάρτυς τῆ Χεῖρ ἔπιφωτισμένος ἐκ θεῆς Πνεύματος.
 ἐκατάλαβε τὴν δόλον, καὶ πανουργίαν τῆ μιαιφῶ, καὶ λέγειτον. Πῶς εἶναι δεῖ-
 ξαιμίτης. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, δὲν εἶναι ἰδῶ δὲ τὴν ὥραν, ὅτι τὴς ἔσειλα δὲ
 τινὰ δελτίαν εἰς ἄλλο κάσρον. Ὁ δὲ ἅγιος ἔπειν αὐτῶ. Ἐὰν εἶσαι, καὶ φιλο-
 ψύδης ἀλλὰ δὲ τὸ παρὸν, καὶ σανακῶς σου ἔπειν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ αὐτοὶ εἶ-
 ναι τὰρα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, εἰς τὸ κάσρον τῆς αἰῶ Γερουσαλήμ, καὶ ἀγάλλ-
 λονται ἰδῶν ἐκ ὀμιαρὸς, ὅτι ἔτε μετὰ κολακείαις, καὶ δωρεαῖς. Οὐτε μετὰ φο-
 βίραις, καὶ κολασήμα. Οὐτε μετὰ ἄλλον τινὰ τρόπον ἰδύνητο, νὰ καταπεισθῆ
 εἰς τὴν βελήν τε τοῦ Ἀδα καί τινος, καὶ ἀπίστητον Μάρτυρα, ἐπὶ ῥοσάξι, καὶ τὸν
 ἰδεραι δωματῶ. Ὁ χεῖρ ἐλπίζη πλέον τινὰ μεταβολὴν τῆς γνώμης αὐτῆ.
 Ἀλλὰ μίνον διὰ τὴν κακίαν, καὶ θυμὸν ὅπως εἶχε πρὸς αὐτὸν. Ἐπειτα ἔγρα-
 ψεν, καὶ ἀπόφασιν νὰ τὸν ἀποκεφαλῆσιν. καὶ νὰ ρίξιν τὸ λείψανός τε εἰς τὸ
 πῦρ νὰ τὸ καύσιν. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐπήγαθ' ἅγιον εἰς τὸ τόπον τῆς τελειώ-
 σεως. Ὅστις ἐγνωρίζοντας διὰ τὴν φλίψιν, καὶ ταλαιπωρίαν ἐξέρχεται. καὶ εἰς
 ποταπὴν ἀγαλλίασιν ὑπήχθην, ἐφάλλεν ἐφρανόμηνος λέγων ταῦτα. Πλεον-
 νάκις ἐπολέμησαί με ἐκ νισοπιτόμας. Καὶ ἰδὲ ἐκ ἰδουνησαίμοι, καὶ τὰ ἐξῆς.
 Τότε γίνεται πάλιν σημεῖον θαυμαστὸν, καὶ ὡρὰ δειξοῖ. Ἐδεῖσαι τὸ ἅγιον
 εἰς ἕνα φυτὸν ἐλαίας. Ἐπειτα ἐκατέβασεν ἕνας τὴν ἀσπίδην, νὰ τὸν ἀποκε-
 φαλίση. καὶ ὡς τῆ θαύματος, ἐγύμεισε τὸ σῶμα τῆ ἀσπίδιν, καὶ ἐλύγισσε ὡς περ
 νὰ ἦτον ἀπὸ κερί καμομένον. Οἱ δὲ στρατῶται ἐτρόμαξαν. Καὶ πίπθοντες εἰς
 τὴν γῆν ἐλεγον. Πιστεύομεν, ὅτι ὁ Χεῖρ ὁ εἶναι ἀληθινὸς Θεὸς, καὶ ὡρὰ κα-
 λῆμισσε, μήμας ὀργισθῆς, ἀλλὰ συγχαρησονήμας, καὶ δέησε αὐτῶ νὰ μᾶς
 δεχθῆ τὴν μετώπιαν. Τότες ἕκαμα πρὸς τὸν ὅσιον ἅγιον διαυτῆς. καὶ διάλλα-
 σιν ἀζητήματα, ὅσα ἤσασα ἀγαθαῖα πρὸς τὴν εὐσέβειαν. καὶ παρευθὺς ἦλ-
 θε φωνὴ ἐκ τῆ βράων λέγεσα. Ὅσα ἐζητήσας νὰ γένεν, καὶ ἄλλα περισ-
 σότερα. Ἀπὸ δὲ τὰρα, καὶ ἐμφορῶν. Νὰ μὴ λέγεσαι πλέον Παντολέον,
 ἀλλὰ Παιπελίμων. Καὶ τὰ φράγματα θελεν βεβαιώσιν τὸ ὄνομά σου.
 Ὅτι πολλοὶ δὲ σου θελεσιν εὐρεῖν εὐσπλαγχίαν, καὶ ἔλεος. Ταῦτα τὴν
 φωνὴν

φωνήν ἀκέσας ὁ ἅγιος ἐβιβαίωθη ποταπῶν χειρῶν ὁ κύριος τὸν ἡξίω-
σε. Τότες ἐθάρρυνε τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ δειλιάσῃσιν, ἀλλὰ νὰ τελέσῃν τὸ
πρῶτα σὸ ἄξιον. Ἀ μὴ ἐκείνοι δὲν ἔστργαν πλέον νὰ ἀπλώσῃν ἀπάνω τε, ἰδόν-
τες τὴν δύναμιν τῆ Χειρῶ. Οἱ δὲ ἅγιος τὴς ἠνάγκασε πρῶτα σὸ ἄξιον νὰ γένη
τῆ τυράννη τὸ πρῶτα ἄξιον ἔξω νὰ λάβῃ τελείως τὸν τῆς ἀφελήσεως Στέφανον.
Τότες ἔν θελοντες, κὴ μὴ θελοντες, ἔξω νὰ μὴ πρῶτα κέσῃν τὸν ἅγιον, πρῶτον
μὲν ἰδέσθαι τὴν ἀγάπην πρὸς αὐτὸν, κὴ ἐυλάβειαν, κατὰ φιλήσασιν ὅλα τὰ
μέλη. Ἐπειτὰ ἐκοψαν τὴν τιμίαν αὐτῆ κεφαλὴν, τῆ κ ζ'. Γελλοίε Μίως.
Οἱ δὲ θεὸς θελοντας νὰ δοξάσῃ, κὴ εἰς τὸ τέλος τὸν αὐτῆ δέλον παρτελεήμο-
να, ἰδέσθαι, κὴ ἕτερα θάματα, κὴ ὅταν ἐκοψαν τὴν μακαρίαν αὐτῆ κεφαλὴν,
ἰδρα μεγάλα ἄδολον ἀπὸ αἵματος. Ἀλλὰ κὴ αὐτὸ τὸ φυτόν τῆς ἐλαίας, ὅπε
τὸν ἰδέσαν, ἰγέμισε τὴν ὄραν ἐκείνῳ ὅλον καρπὸν. Τὸτο πάλιν μαθὼν ὁ
ἀναίσθητος, ἐπρῶτα ἔξω νὰ κόψου τὴν ἐλαίαν. Τὸ δὲ σῶμα τῆς ἀγίης νὰ κα-
τακύσῃ, καθὼς πρῶτα πᾶν. Ἀλλὰ οἱ στρατιῶται ἐκείνοι ἐμιμήθησαν
πρὸς Μάγους ὅπε δὲν ἔστργαν πρὸς Ἡρώδην πλέον. Οὕτω κὴ αὐτοὶ ἀπελθόν-
τες ἐκρυπτον πανταχῆ τῆ θεῶ τὰ θαυμάσια. Τότε πινὲς τῆ Χειρῶν ἔπῃ-
ραν τὸ ἅγιον λείψανον, κὴ τὸ ἰδέσαν ἐυλαβῶς με μῦρα, κὴ θυμιάματα εἰς ἕνα
τόπον ἔξω τῆ κάσρε, ὅπε ὀνομάζετο τῆ Σχολαστικῆ Ἀδαμαντίου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ Μαρτύριον, κὴ τὰ θάματα. Τῆ Πανεδοξῆ, κὴ Γαματι-
κῆ Παντελεήμονος, ἀδελφοὶ ἐν Χειρῶ, καθὼς με βραχυλογίαν τὰ ἔγραψα.
Πρίπον δὲ εἶναι ὅσοι ἀκέσῃ τὰ Συναξάρια τῆς Ἀγίων, νὰ μὴ μὲνται τὴν
πολιτείαν αὐτῆ, ὅτι διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἔγραψαν. Ἀλλ' ἐπὶ τῆ παρ-
πλέον δὲν εἶναι εἰδωλολάτραι, νὰ διώκῃσιν τὸ ὄνομα τῆ Χειρῶ. κὴ τινὰς δὲν-
μας βιάζει νὰ μαρτυρῶσιν. Ἀς φυλάγωμεν τὰς λοιπὰς ἐντολάς τῆς κυ-
ρεῖς. Μὴν ἔξω ἔξω ζωῶμεν τὸν καρπὸν εἰς πολυποσείας, κὴ μέθαις. Εἰς χορῆς,
κὴ παιγνίδια εἰς φόνες, κὴ μοιχίας, κὴ ἄλλας πράξεις τῆ δαίμονος. Ἀλλὰ
ἀς διάγωμεν με σωφροσύνην, κὴ ἐγκράτειαν. Με ἀγάπην, κὴ ὁμόνοιαν,
μὲ ὅσα ἄλλα χαίρειται ὁ Χειρῶς, κὴ ἀγαπῶσιν οἱ ἅγιοι. Διότι, εἰ μὲν πολι-
τεύομεσθαι κατὰς ἐρίξεις ὁ κύριος, ἔχομεν μισθὸν εἰς αὐτὸν, κὴ ἐν χει-
ρίαν ἄπὸ τῆς ἀγίης διὰ τὰς ἐφορτάς, κὴ παινήρεις, ὅπε τῆς κάμνωμεν. Εἰ
δὲ μόνον τὸν κόπον, κὴ μόχθον ἔχομεν.

Διὰ τῆτο Χειρῶν οἱ με ἀς κάμνωμεν ἴσα οἱ πατέρες ἐδομοθέτησαν. Διὰ
καὶ ἐυφραίνεται ὁ θεὸς εἰς τὰ ἔργα μας. κὴ οἱ ἅγιοι νὰ χαίρωνται εἰς τὰς ἐφορτάς
μας. κὴ ἡμῖς νὰ ἔξω μετὰ εἰς βασιλείας τῆς ἐρανῶν. Ἐν Χειρῶ Ἰησοῦ
ταῖς κυριῶν ἡμῶν. Ὡς πρὸς πᾶσα δοξὰ τιμὴ, κὴ πρῶτα σὸ ἄξιον σὺν τῆ ἀνά-
ρῳ αὐτῆ πατεὶ κὴ τῆ παναγῶ, κὴ ἀγαθῶ, κὴ ζωοποιῶ αὐτῆ πνεύματι.
Νῦν, κὴ εἰς, κὴ εἰς τῆς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Δ Ε Α Τ Ο Η Α Β Β Α

Α Μ Μ ΟΥ Ν.

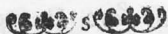
Δίηγησις τοῦ προγεγραμμένου ὁσίου Γερωύμου.

Πάτερ Εὐλόγησον.

Ανάμεσον εἰς τοὺς ἄλλους πατέρας, ὅπᾳ εἶδα μὲν ἑκάστα μὲν εἰς τὴν ἐρη-
 μον, ἔταν ἀνεχωρήσα μὲν δὲ τὸν ὄσιον Ἀπολλῶν, μᾶς ἐδιηγῆθησαν
 εἰς τὸν δρόμον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτον ἕνας θαυμασιώτατος. Ἀμὲν εἰς τὸ
 ὄνομα. Ὅστις ἐτέλεσε μεγάλα τερατουργήματα, καὶ ἐξόχως ἐτέτο τὸ ἐξαί-
 σιον. Ἦ γουε τῆς κλέψαι ἀναίθνητοι ὑπήχθην εἰς τὸ κελλίοντι, καὶ τῆ ἰ-
 κλεπῆσαν τὸ παξιμάδι, καὶ ἔτι ἄλλο τῆ εὐείσκειτο βράσιμον, καὶ αὐτοὶ μὲν
 ἔτρωγαν τὴν ζωοτροφίαντι. Ὅ δὲ ὄσιος ἐκινδύνευσεν δὲ τὴν ὑσέρησιν τῆ ἀ-
 ναγκαίων εἰς θάνατον. Ὅτι πολὺν καιρὸν τὸν ἐπέιραζαν. Ὅθεν μὴ ἔχοντας
 ἄλλον τρόπον. Νὰ βοηθηθῆ εἰς τὸ ἔστον ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν. Ἀπῆλθεν
 εἰς τὴν ἰσωπέραν ἐρημον, καὶ εὐείσκειτας δύο μεγάλης δράκοντας, τὲς ἐφῶν

φαξε, να τῆ ἀκλυθῆσωω ἕως τὴν κέλλαν. καὶ ἀφ' ἔ' ἔφθασαν, τῆς εἶπε, να
 σέκεται εἰς τὴν πόρταν. Καὶ να μὴ μισέουσω, ἕως να τῆς δώσῃ Σελιμα.
 Οἱ δὲ κλέπαι ἦλθον πάλιν να ἀρπάσουω τίποτας, καὶ βλέποντες τῆς δρά-
 κοντας ἐτρόμαξαν. Καὶ ἔπεσον κατὰ γῆς μισοπαθαμένοι. Ο' δὲ ἔσιος ἐξήλ-
 θεν δὴτὸ πὸ κελλίον, καὶ λέγειτες. Βλέπετε πόσον εἰσεἰσεἰς τῆς θρηῶν θη-
 ριωδέστεροι, καὶ ἀπαιθρωπότεροι; Α' υἱὰ ἐυλαβοῦνται τοὺς δ' κλες τῆ θουῦ,
 καὶ τοὺς ὑπακούςι. καὶ εἰσεἰς τῆς ζημιώνετε. Ταῦτα εἰπὼν τῆς ἐπῆρκε ἔσω
 εἰς τὸ κελλίον, καὶ τοὺς ἐφίλδωσε μὲ πολλὴν φιλαθρωπία, καὶ ἰλαροτητα.
 Οἱ τινες ἰδόντες τὴν τὸστω αὐτῆ ἀγαθότητα, ἐκλαυσαν. καὶ ἐζήτησαν συγχώ-
 ρησιν εἰς τὰ ἑσώτερα ἀνομήματα. Τὰ ὅποια ἐξ ὄλης καρδίας μετανοήσαντες
 ἐμόνασαν. Καὶ τὸσον ἐυηρέθησαν πρὸ θεῶ μιτὰ τὴν ἐπισροφήν αὐτῆς, καὶ θαυ-
 μασίαι ἀλλοίωσιν, ὅπῃ ἐτέλεσαν, καὶ θαυμάσια εἰς αἰσχύνην τῆ μισοκάλε
 δαίμονος. Ἄλλω φορὰν ἦλθον τινες ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὄρεα εἰς τὸν ὄσιον. Καὶ τὴν
 ἐπαρεκάλεσαν, να φονεύσῃ ἄλλον ἕνα δράκοντα, ἐπῆ τοὺς ἐζημιώνον ἀμετρα
 Ο' δὲ ἔπειν αὐτοῖς δὴ' πατίνωσιν. Ὅτι δὲν ἦτον τῆς δυνάμειστε αὐτῆ ἢ ἐν-
 χέρισις. Καὶ δ' τολύσας αὐτῆς, ὑπῆγχε αὐτὸς μόνον εἰς τὸ σπῆλαιον τῆ δρά-
 κοντος, καὶ ἑροσῆξαστο. Τὸ δὲ θηεῖον ἐυηκεν δὴτὸ τὴν φωλέαν μὲ μ' γάλω ὀρ-
 μὴν, καὶ κτύπον σφουρίζοντας. Καὶ κάμνοντας σ' χῆμα πῶς ἦθελε να δ'ρά-
 μη ἀπάνωτε, να τὸν θανατώσῃ, δὲν ἐφοβῆθη ὁ ἔσιος, ἐδὲ ἐμετατόπησεν ἔτε
 ποσῶς ἐδειλίασεν. Ἀλλὰ εἶπε ταῦτα πρὸς αὐτὸ μῆ' πῆσεως. Ο' κύριος να
 σ' δ' τοκτάνη, δὴ' να μὴ ζημιώνῃς τῆς δ' ἐλεστε. Καὶ παρῶδως μὲ τῆτον τὸν
 λόγον τὸ θηεῖον ἔσασε, καὶ χύθη εἰς τὴν γῆν τὸ φαρμάτικε. Οἱ δὲ ἐγ' χῶρειο
 μαθόντες τοιοῦτον θαυμάσιον ἰσινάχθησαν. καὶ βλέποντες τοιοῦτον μεγα-
 θηεῖον νεκρὸν, πάλιν δὲν ἐτολμῆσαν να πλησιάσασιν. Ο' δὲ ὄσιος τοὺς ἐ-
 θάρρυνε, να τὸ χῶσουω μὲ τὴν Ἀμμον. Διὰ να μήτες θανατώσῃ ὁ βρῶμος-
 τε. Καὶ ἔπος ἐποίησαν. Α' υἱὰ καὶ ἔτερα μᾶς εἶπεν ἕνας μαθητῆς τῆ ἀνωθεν
 Α' μμῆν, τὰ ὅποια δὴ' βραχυλογίαν ἀφῆκα μὲν ἄγραφα.

Λ Ε Ξ Τ Ο Η Ξ Β Β Ξ

Μ Α Τ Ε Ρ Μ Ο Υ Θ Ι Ο Ν .

Εἰς τὴν ἀνωθεν ἔρημον εὐρύκα μὲν ἄλλον ἕνα πολλά ἐνάρετον γέροντα .
 Ὅστις ὀνομάζεται Κόωρης . Ἡ ἄτοι δὲ χρόνον ὀγδοόκοντα . καὶ ἐθεράπειεν
 αἰσθηνῶν . Εἰδῶκε δαίμονας . καὶ ἄλλα θαυμασιά ἔκαμνε . Τὰ ὅποια ὀφθαλ-
 μοφαλιῶς εἶδα μὲν . Ὅστις μᾶς ὑποδεχθεὶς μὴ ἀπλάγχχνος ἄπειρον . Ἐπλευσ
 κατὰ τὴν ταξιν τρεῖς πόδας μαι . Τότες ἡμεῖς τὸν ἐπαρεκαλέσαμεν , νὰ μᾶς εἰ-
 πῆ πρὸς νεθεσίαιμας τὰς πράξεις τε . Ἀμὴ αὐτὸς ὡς ταπεινὸ φρων δὲν ἤθε-
 λι , νὰ φαιρώσῃ τὰς ἀρετὰς τε . Ἀλλὰ ἀπεκρίνατο λέγωντας . Εἰδῶ εἶται ἄλ-
 λοι πατέρες ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ . Ὅτι δὲν ἡμπορῶμεν ἡμεῖς νὰ παρομοιω-
 θῶμεν ποσῶς μὲν τὸ λόγετες . καὶ ὁξόχως ἕνας θαυμασίος , ὅτι ἐκατόκινα
 ἰδῶ εἰς τὸ κελλιον μαι . καὶ ὀνομάζεται Πατριμῆδης ὅστις ἀπῆλθε πρὸς κύ-
 ριον . Οὗτος πρὶν νὰ λάβῃ τὸ ἅγιον βίπτισμα ἤτον ἕως κλέπτῃς ἐπίσημος .
 καὶ πείσσα κακίτροπος ἄθροπος . Ὁ δὲ παιάγαθος θεὸς ὅτι δὲ διψᾷ τὴν
 σωτηρίαν ἡμῶν ἀμαρτωλῶν . καὶ μηχανᾶται παντοῦ τὸν τρόπον , νὰ τὸς φέρῃ ὡς
 ἕσω λαγχνος πρὸς μετάνοιαν . Τὸν ἐπίστρεψε μὲν μίαν ὀπίσθιαν θαυμασίον .
 καὶ ἀκῆσατε , νὰ λάβῃτε μεγάλην ὠφέλειαν . Οὗτος ὑπῆγε μίαν νυκτα εἰς τὸ
 αὐτῆ .

ᾧ ἡτις πὸς παρθεῖνες Χρῆστιαῖς ἔλαβ' ἐνὰ κλέψῃ, ἢ ἐνὰ πλείῃ ἄλλο ἁμάρτημα.
 Καὶ ἀνέβη μὲ τινὰς μηχανὰς ὡς τὸ δόμα γυρεύοντες καμῖαι θυρίδα. Νὰ εἰ-
 σέλθῃ ἀπ' αὐτῆς ἐνὰ τελειώσῃ τὸ πορθέμενον. καὶ μὴ ἐνείσκωντας τόπον, ἅπτο
 τὸν κόπον ἐκεράσῃ. καὶ ἀπεκοιμήθη ὀλίγον ἀπάνω εἰς τὸ δομάτιον. καὶ βλέ-
 πει εἰς τὸ οὐεῖρον τοῦ ἐνα βασιλεία. Ὅστις τῆ ἰδεῖσεν ἐνα τὰγμα Μοναχῶν. καὶ
 λέγειτε. Παῦσαι ἅπτα κακὰ, καὶ ζῆσαι ἐνάριμα, ἐνὰ σὲ ψηφισω εἰς αὐτοὺς
 τοὺς στρατιώτας τῆ θεῖς ἡγέμενον. Τὸ πρῶτ' ἐξύπνησεν ὁ ληστής. Καὶ ἐνθυ-
 μέμενος τὴν ὄπασίαν ἐπέκετο θαυμαζόμενος. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν τίς ἀνθρώπος,
 ἅπτο τὸν πλησίον οἶκον, τὸν ἠρώτησε τί ἐγύρῳσεν. Ὁ δὲ ἐπαρκαλεῖ αὐτὸν, ἐνὰ
 τὸν ὑπάγει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔλαβ' τὸν κύριον. καὶ ἔπειτα ἀπελθὼν ἔπεισεν εἰς
 τοὺς πόδας τῆ ἱερέως, παρακαλῶν αὐτὸν, ἐνὰ τῆ δώσῃ τὸ θεῖον βαπτίσμα, καὶ
 ὁ ἱερεὺς τὸ μὲν πρῶτον ἰδίσαζεν ἐνὰ τὸν βαπτίσῃ ἡξυρώντας τὰς κακουργίας-
 του. Ὑστερον δὲ βλέπωντας τὰ διακρυάτε ἐγνώρισε πῶς ἦτον θεία ἀλλοίω-
 σις. Ὁ θεὸν βαπτίσας αὐτὸν, ἐνεδέχθη, καὶ καθωδήγησε πῶς ἐνὰ πορεύεται.
 καὶ τῆ ἔδωσε γεγραμμένας τοὺς φράτες εἰς τὴν ψαλτήρος ἐνὰ τοὺς ἀπουδά-
 ξῃ μὲ τὴν πράξιν πᾶλλον, ἢ μὲ ἀνάγνωσιν. Ἡ γουτοῦ, Μακρίως ἀνὴρ, ὅλον
 τὸν ψαλμὸν. Τὸν ὁποῖον ἐπῆρε χαρέμενος. καὶ ὑπῆγε μετὰ τὴν τρίτην ἡμέ-
 ραν εἰς τόπον ἔρημον. Εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμε καμρὸν ἱκανὸν μὲ χορτάρια μόνον
 καὶ ὕδωρ τρεφόμενος. Ἐπειτα ἦλθεν εἰς τὴν ἀνωθεν Ἐκκλησίαν. καὶ ἔδειξε
 πρὸς τὰς ἱερεῖς πῶς ἔμαθε τὸν ψαλμὸν μὲ τὴν πράξιν μᾶλλον τῆς ἀρετῆς.
 Καθὼς ἔωρεπεν. Οἵτινες ἰθαυμασάν ὅτι ἔλαβ' τόσον ὀλίγον καμρὸν ἐγίνε εἰς
 τὴν ἀρετὴν ὅπως τέλειος. Καὶ διδάσκοντες αὐτὸν τὴν θείαν γραφὴν, τὸν ἰδοῦσ-
 ταν ἐνὰ σαματῆσαι μετ' αὐτῆς ὀλλυτε τὴν ζωὴν. Ἀμὴ δὲν ἠθέλησεν. Ἀλλὰ
 ὑπῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον. καὶ ἀσκητεῖ χρόνος ἐπ' αὐτὸν μὲ πολλὴν σκληπραγωγίαν,
 καὶ τοσῶν ἐγκράτειαν, ὅπως ἔλαβ' χεῖρον ἅπτο τὸν θεὸν, ἐνὰ ἡξυρῇ ὀλλυ τὴν
 θεῖαν γραφὴν ἀπ' ἔξω. καὶ μὲ τὴν τροφὴν αὐτὴν μόνον ἔπερνα ὀλλυ τὴν ἐβ-
 δομάδα ἄσιτος. Μόνον τὴν κυριακὴν ἀφ' ἧ ἔκαμε τὴν προσδύχνητε, ἐυ-
 ελοσκον ἐνα ψαμί ἔυμορφον εἰς τὴν τράπεζαν. Καὶ τρώωντας το εἰς δόξαν
 θεῖς, ἔκαμε νησικὸς ἕως τὴν ἄλλην κυριακὴν μελετήστας, καὶ προσδύχ-
 μενος. Μετὰ δὲ καμρὸν ἀφῆκε τὴν ἔρημον. Καὶ ὑπῆλθεν εἰς ἄλλον τόπον.
 Διὰ ἐνὰ ὠφελίση, καὶ ἄλλως μὲ τὴν εὐθεον πολιτεῖαν τε. καὶ ἔπειτα ἰσωάχ-
 θησαν πολλοὶ, καὶ ἐγίναν μαθηταὶ αὐτῆ τὰς ἀρετὰς ἐκείνης μιμήμενοι. Εἶ-
 χε δὲ τὰξιν ἀπάνω εἰς ταῖς ἄλλαιτε φραξῆς, ἐνὰ ἐνδύη τὰς νεκρὰς ἐπιμε-
 λέςατα. Καὶ βλέπωντας τὸν μίαν ἡμέραν ἕνα τε μαθητῆς, πῶς ἠτοίμασεν
 ἐνα ἀδελφὸν ἀπεθαμένον, εἶπεν αὐτῷ. Ὁ κύριος ἐνὰ μὲ ἀξιάση πάντημα,
 ἐνὰ ἐνδύσης, καὶ ἐμένα ἔπειτα ἐπιμελῶς ἐνὰ μὲ ἐνταφιάσου αἱ χεῖρες σου. Ὁ δὲ
 Πατερμῆδης ἀπεκρίνατο. Οὕτω θέλει γένη καθὼς εἶπες, καὶ τόσον ἐπι-
 μελῶς

μελῶς νὰ σὲ ἐνδύσω, ὅπῃ νὰ εἶπῃς, ὅτι φθαίμε. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς ἐκοιμήθη. καὶ ὅταν ἤθελεν νὰ τὴν ψάλλῃ τὸν νεκρῶσιμον κανόνα, τὸν ἐνδύσεν ὁ ὄσιος ἐπιμελῶς καθὼς ἔταξεν. Ἐπειὰ τὸν ἤρατισεν ἔμφορθεν παῖτον, καὶ λέγειτε. Φθαίσειτε τὰ ἱμάτια τέκνονε. Ὁ δὲ νεκρὸς (ὡ τὴν θαύματος) ἀπέκρινετο. Ἀρχῆσι πάτερ, καὶ ἐπλήρωσες τὸν ὑποχείριον. Ὁ δὲ Πατριμῆδιος, βλέπων πῶς ἀδελφὸς πῶς τὸν ἔχασιν εἰσὲ πολλὴν ἐυλάβειαν; τιμῶντες αὐτὸν ὡς ἐνάρετον, ἔφυγε πάλιν εἰς τὴν ἔρημον, δεῖν νὰ φύγῃ τὸν αἰθράπινον ἔπαινον.

Μετὰ δὲ καιρὸν ἔμαθεν ὅτι ἕνας ἀδελφὸς διὰ τὴν μαθητῆστυ διόφθαινε. Ὁ θεὸς ἐκίνησεν εὐδὺς, δεῖν νὰ τὸν φοροφθάσῃ ζῶντα, νὰ τὸν νεθετήσῃ τὰ φέροντα. καὶ βλέπωντας τὰ δειλινὰ, ὅτι ἐμελλε νὰ βασιλεύσῃ, ἤγουν νὰ δυσηόηλιος. καὶ ὁ δρόμος ἦτον ἀκόμι πολὺς, καὶ δὴν ἐφθαινε, ἔσφιψε πρὸς αὐτὸν τὸ φρόσωπον, λέγωντας. Εἰς τὸ ὄνομα τῆ θεῆ σὲ φροσάσω, νὰ σαματίσης ἕως νὰ φθᾶσῃ εἰς τὸν ἀρρώσον. Ταῦτα εἰπὼν μετὰ φήσεως (ὡ ἐξαισικὴν πρᾶτεργήματος) ἔσαματίσεν διὰ τὸν δρόμοντε ὁ ἥλιος, ἕως ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον ὁ ὄσιος. Οἱ δὲ ἐγχειροὶ ἦταν σιναγαμένοι φοροπύτερα τοῦτον θαυμάσιον ἐκπληττωμένοι, καὶ φοροῦπαντῆς τὸν ὄσιον, ἐρατῆς τῆς τῆς τὸ ἄτιον ἀπεκρίνατο. Δὴν ἐνθυμᾶσθε τὰ διασωτικά λόγια. Ὅτι ἐὰν ἔχαιμε πῆσιν ὡς κῶκον σινάπεως, νὰ μετατοπήσωμεν ὄρη, καὶ ἄλλα θαυμάσια νὰ φράττωμεν μεγαλίστα διὰ ὅσα ἐκείνος ἐπέλασεν; Ἀπὸ ταῦτα ἐκαταλαβαίει ὅτι αὐτὸς ἦτον αὐτεργὸς τῆ θαύματος. Ὁ θεὸς πολλοὶ ἀφῆκαν τὸν κόσμον. καὶ ἔγιναι μαθηταὶ αὐτοῦ δεῖν τὸ τὰ θαυμάσιον. Εὐερίσκοντας δὲ τὸν ἀδελφὸν ἄπειθαμένον ὁ ὄσιος, τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ σῶμα, καὶ λέγειτε. Τί θέλεις ἀδελφέμε καλίστα. Νὰ μέεις μετὰ τὸν Χριστὸν, ἢ νὰ σφίψῃς πάλιν ἰδὼν μετὰ λόγους; Ὁ δὲ νεκρὸς ἀπέκρινετο. Κάλειον νὰ εἶμαι μετὰ τὸν διαπύττωμα. Λέγειτον ὁ ὄσιος. Κοιμήσῃ ἐν εἰρήνῃ λοιπὸν, φρέσβόδε τῶ θεῶ δεῖν λόγους. Οἱ δὲ παρῆσθε ταῦτα ὀρῶντες ἔζησαντο. Τότες ὁ ὄσιος ἐπαφίασεν αὐτὸν ἐπιμελῶς κατὰ τὴν σωθήθειαν.

Ἄλλῃ φορᾷ εἶδεν ἕνα ἀρρώσον, ἐπῆ ἦτον εἰς τὴν ὄραν τῆ θαλάττης. καὶ ἐγινώριζοντας διὰ πνεῦμα ἅγιον, ὅτι ὁ ἀδελφὸς ἐκείνος ἐζήσεν ἀμελῶς τὴν ζῶντη, καὶ ἐκινδύωνε νὰ κολασθῆ ἔπειτα αὐτῶ. Διὰ τὴν εἶσαι μετὰ δειλίαν, καὶ φοβᾶσαι τὸν θάνατον, Ὁ δὲ ἀμολόγησε τὴν ἀλήθειαν λέγωντας. Διὰ τὴν Πάτερ τίμιε ἐζήσα μετὰ ἀμελείαν. καὶ δὴν ἐφύλαξα ἀκριβῶς ὅσα ἔταξα τῆ θεῆ, ἔταν μετὰ ἐκέρουσα. Ἄλλὰ δέομαί σε. Κάμε ἔλεος εἰς ἐμὲ τὸν πάλαι πορον. Δείσε τῆ θεῆ, νὰ με δώσῃ καιρὸν ἀκόμι. Νὰ μετανοήσω τὰς ἀμαρτίας μου. Λέγειτον ὁ ὄσιος. Ταρὰ ζητᾶς διωρεῖα ὅπῃ ἤλθε τὸ τέλος σε; Διὰ τὴν ἄφρον δὴν ἐμετανοήσεις φρότερον; Ὁ δὲ ἀδελφὸς πάλιν τὸν ἐπαρκαλεῖ μετὰ δάκρυα, νὰ τὸν

λουπηθῆώς συμπαθέστατος, λέγειεν ὁ ὁσιος. Ἐάνμου πάσης, νὰ μὴ ἀμαρ-
 τήσης πλέον. Νὰ διηθῶ τὸ θεῖο δὲ λόγου σου. Νὰ σοῦ δάσῃ καιρὸν με-
 πατοίας ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ πανάγαθος. Καὶ πάσωντας ὁ αἴρασος, ἔ-
 καμὲν εὐχὴν πρὸς τὸν θεὸν ὅτιν ὁ δικαίος. Ἐπειὰ ἐγερθεὶς ἔλαβεν ὑπὸ τὴν
 χεῖρα τὸν παρῶν χερσὸν νεκρῶν, καὶ ἀκίητον. Λέγωντας. Ἄλλες τρεῖς χρο-
 νους ζωὴν σοῦ ἐχάρησεν ὁ πανάγαθος. Καὶ φυλάγου, νὰ μὴ φανῆς πρὸς τὸν
 εὐεργέτην ἀχαριστος. Ὁ δὲ ἠγέρθη ἀγαλλιώμενος. καὶ ἠκολούθησεν αὐτῷ
 εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους, τὸν ἤφερεν ὁ ὁσιος εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τό-
 σον ἐνηλλαγμένον μετὴν καλὴν μετάνοιαν, ἢν ἐτέλεισεν, ὅπερ ἴδειχεν Ἀγ-
 γελος ὅτι γίεν. καὶ πάντες θαύμασαν. Καὶ συναχθέντες εἰς τὸ κυριακὸν
 ὄλοι οἱ ἀδελφοί, ἔκαμε διδαχὴν περὶ μετάνοίας ὁ Πατερμέδιος. καὶ ἐκῆ εἰς
 τὸ τέλος τῆς διδαχῆς ἀπῆλθεν ὀρθρὸς ἀδελφός πρὸς κύριον χωρὶς πόνου
 ποσῶς ἢ ἀδυναμίας. Ἀλλὰ μὴ ἰλαρότητα ἀτάραχα, ὡσπερ νὰ ἐποιμᾶτον ὁ
 πρῶτος μακάριος. Ὁ δὲ ἴσους ἐνταφιάσας αὐτὸν ἔσρηξε πάλιν εἰς τὴν ἔρημον.
 καὶ πολλὰς φορὰς ἐπέρασε τὸν νεῖλον χωρὶς βάρκα, δίχως νὰ βραχέσιν οἱ
 πόδες αὐτοῦ. Εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀδελφούς τῶν θυρῶν κεικλισμένων. Ὁ τὰν ἠδου-
 λε νὰ ὑπάγῃ εἰς κανένα τοπον μακρὰν, ἔφθασεν εἰς μίαν σιγμὴν ὡς ἕως πτε-
 ρος. Μία φορὰν τὴν ἐφάνη ὁ δαίμων, καὶ ἐμίμνυτο δόσεις ἕνα τόπον, ὅπερ ἦτον
 θησαυροὶ πολλοὶ κεκρυμμένοι ὑπὸ τὸν χαρὸν τῆς Φαραῶ. Ὁ δὲ ὁσιος δὴν ἠθέ-
 λησε κἀν νὰ τοὺς ἴδῃ. Ἀλλὰ εἶπε πρὸς τὸν φαυλόμηνον. Τὸ ἀργυρένση ἐν
 σοὶ εἰς ἀπώλειαν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμάσια ἐτίλισε διὰ τὸ δέλου
 αὐτῷ Πατερμεδίῳ ὁ παιτοδύναμος κύριος. Ὡς πρὸς περὶ δόξα, τιμὴ, καὶ προ-
 σκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Η ΕΡΕΤΟ Υ ΑΒ Β Α

ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΥΠΤΙΟΥ.

Ο γιος ὁ ὅσιος ἐξήσθη χρόνους ἐνεκήκοντα. Ἀπὸ τούτους ἔκαμε τούς ἐβ-
δομήκοντα εἰς τὴν ἔρημον. Ὅτι ἵκοσι χρόνων μόνον ἦτον ὅταν ἀνεχώρη-
σεν ἀπὸ τὸν κόσμον. Καὶ τοσῆτον ἐπολιτεύετο ἀνάρετα. Καὶ τὸς ἑὺ διάκρισιν
εἶχεν ἐκ νεότητος, ὅπῃ ἐθαυμάζουσαν ὅλοι οἱ ἀσκηταὶ τῆς ἐρήμου, βλέπον-
τες τον νὰ φυλάγη τοσαύτῳ ἐγκρατιαν, καὶ τὰς λοιπὰς ὑποχρεώσεις τῆ μονα-
δικῆς γήματος. Ὅθεν ἐγνωρίζοντες πῶς εἶχε πνεῦμα Προφητείας, τὸν ἐπὶ ὄρα-
βίασαν ὅταν ἦτον χρόνων πεσάρκοντα. καὶ ἐδέχθη στανικῶς τὸ τῆς ἱερα-
σύνης ἀξίωμα. Εἶχε δὲ δύο μαθητὰς. Ὁ ἓνας ἦτον εἰς τὸ κελλίον μὲ τῆ λό-
του, διὰ τῆς ὁσθνεῖς ὁποῦ τῆ ἤφερναν καθ' ἡμέραν. καὶ ἐθεραπεύεονταν.
καὶ ὁ ἄλλος ἦτον εἰς ἄλλο κελλίον μακρὰ ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ δὲ μακάριος βλέπων-
τας τον ὑποτακτικόν του Γωάννην ὀνόματι πῶς ἔπερνεν ὀλίγα ἀργύρια ἀπὸ
τῆς ἀρρώσεως διὰ τὸν κόπον του, τὸν ἀνείδισε λέγωντας. Βλέπασε ἀδελφὲ
πῶς εἶσαι φιλάργυρος, καὶ φυλάγου, νὰ μὴ λεπρωθῆς, καὶ σὺ εἰς τὸν γνεξῆ.
Ὁ δὲ Γωάννης ταῦτα ἀκῶσας δὲν ἔπαυσε τὰς πράξεις του. Ἀλλὰ ἔκαμε
πάλιν ὡς πρότερον, καταφρονῶντας τὰς ψυχωφελεῖς νεθεσίας τῆ γήροντος.

Ὄθεν ἐπιβρώθη εἰς αὐτὸν τὸ Μακαεῖς ἢ Προφητεία. Καὶ ἐλιθώθη ὁ ἄθλιος. Ἀλλ' ὅπνι τὸ φοροκείμενον ἐπατέλωμεν, νὰ εἰπῆμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὰ πολλὰ θαυμάσια τῆς τελομακαροῦ ἤφειραν ποτὲ πρὸς αὐτὸν ἕνα νέον, ὅστις εἶχε μίαν λεγιόνα δαιμόνων ὁ ἄθλιος. καὶ δὲν ἐχόρταινε πώποτε, μετ' ὅλον ὅπνι ἔτρωγε πολλάκις τετῶν μουζουρίων ψωμί. καὶ ἔπινε μίαν βαρέλλα νεκρὸν ἢ κρασὶ μοιόφορα. καὶ ἄλλαις φοραῖς ἐχώνουε τὸ φαγιῶσιν ἕνα ἕνον σῖα ὁ σόμα χάστου νὰ τὸ ἐκαγε, καὶ ἀλλοτὲ πάλιν τὸ ἐξέρινα βρώμισμένον, καὶ δυσωδισατον. καὶ ὅταν δὲ εἶχε ψωμὶνὰ φάγη, ἔτρωγε τὰ κόπρατον ὁ παλαίπωρος. Ἡ γοῦν ἄχαρος, καὶ τὸ θλιμμένη μήτηρ τῆς νέου πῖπῃσα εἰς τοὺς πόδας τῆς ὁσίου μετὰ θυμῷ δακρύων ἐδέετο. Νὰ θεραπεύσῃ τὸν ὑόντις ὡς συμπαθισατος. Ὁ δὲ ἅγιος ἐπροσῆχετο ἡμέρας ἐπ' αὐτῶν, καὶ τότε τὸν ἔδωκε τῆς μητρὸς του θεραπευμένον, καὶ σωφρονα. καὶ δὲν ἔτρωγχε, εἰμὴ μόνον τρεῖς ἄρτες τὴν ἡμέραν, ὡς οἱ ὅπνι λοιποὶ ἄνθρωποι.

Ἀλλὰ ἡμέρας ἐφόνουσα ἕνα ἄνθρωπον ὑπέκρυθα. καὶ μὴ ἤξυροντες τὸν φονέα, εἶχασι ὑποψίαν εἰς ἄλλον ὅπνι δὲν ἔπαιε. καὶ θέλοντες νὰ τὸν παραδώσωμεν εἰς τὴν δικαστοσίαν, νὰ τὸν παιδεύσῃ, ἐκρύπη εἰς τὴν κέλλαν τῆς Μακαεῖς. Διὰ νὰ μὴ τὸν πιάσωσιν. Ἀλλὰ ὑπῆγάσι, καὶ ἐκ οἱ ὑπὴρεται τῆς αὐθετίας. καὶ τὸν ἔδωσαν. Ἐκεῖνος δὲ ἐφώνουσα ὁμνίων μετὰ δακρύων, ὅτι δὲν ἔπαιε. Ὁ γὰρ ὅστις ἐλυπέθη τὸν ἀνευθετον. καὶ ὑπῆγχε εἰς τὸν τάφον τῆς ἀπεδαμένου μετ' ὅλες ἐκεῖνος τοὺς ἀνθρώπους. καὶ ἐγονάτισεν εἰς προσόχην, λέγωντας πρὸς τοὺς παριστάτας. Γάρ μᾶς θέλει φανερώσῃν ὁ κύριος. Ἐάν εἶναι πᾶσις οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Τότες ἐφώνουσα τῆς νεκρῶ μετὰ πίστεως λέγωντας. Ὁρκίζω σε εἰς τὸν θεὸν ὅτι χεῖρὸν, νὰ μᾶς εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν, εἰάν σε ἐφόνουσα ἐτέτος ὅπνι ἐκατηγόρησαν. Ὁ δὲ νεκρὸς (ὡς τῆς θαύματος) ὡσπερ κοιμώμενος ἀπεκείθη, καὶ λέγειτου. Οὐχὶ πᾶτερ τίμιε. Δὲν ἐπταισεν αὐτὸς τίποτας. Ἀλλὰ ἄλλος μετ' ἐφώνουσα. Ταῦτα οἱ παριστάτας ἀκέσαντες ἐφείξαν, καὶ παρεκάλεσαν τὸν ἅγιον, νὰ ἐραπίση πάλιν τὸν ἀπεδαμένον τίς τ' ἐφόνουσα. Λέγειτους ὁ πάνσοφος. Φθάνει πῶς σᾶς ἐβ βίωσα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ πειδευθῆ ὡς ἀνεύθυνος. Ἀμὲν γὰρ δὲν εἶμαι χεῖρὸς, νὰ τιμωρήσω τὸν πᾶσαντα. Μίαν κόριον παθῆιον ἐμάπτυσαν τινὲς γήιτες μετ' ἐχέω τῆς δαίμονος. καὶ ἐφάνητο φοράδα εἰς τοὺς ὄραντας ἢ πάλαινα. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτῆς εἶχασι πει τούτου θλιψὴν ἀνείκασον. καὶ ἀπελθόντες εἶπον πρὸς τὸν μέγα Μακαεῖον. Αὐτῆς φοράδα ὅπνι σου ἐρέαμεν δέωσα ἦτον θυγατέραμας. καὶ οἱ ἄνθρωποι μετ' αἰς ματαίαις αὐτῆς, τὴν ἐματαμόρφωσαν εἰς τοῖτον χῆμα ἐλεινότετον. Ὄθεν παρακαλοῦμεν νὰ κάμῃς πρὸς κύριον δέωσιν, νὰ τὴν μετατρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν μορφῆν ὡς τοπρότερον. Ὁ δὲ ὅστις ἀπεκείνητο. Ὄσον διὰ λόγεμον τὴν βλέ-

πω γυναικα, καὶ ὄχι φοράδα ὡς λέγετε. καὶ αὐτὴ ἢ μεταχημάτισις δὲν εἶναι
 εἰς τὸ σῶμα της. Ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς ὀφθαλμούς σας ὅτι σωεργίαι τῆ δαί-
 μονος. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπὶ ῥε τὴν κόρην εἰς τὸ κελλίον τε. καὶ ποιήσας εὐχὴν,
 τὴν ἔχουσα ἅγιον ἔλαιον. καὶ τότε ἐφάνητο πάλιν εἰς τὰς ὀρῶντας γυναικα
 κατὰ τὴν φύσιν. Ἐπειδὴ ἡ μαρτυρία διὰ τῆς δεήσεως τῆ Μακαρίε ἠφάνηται.
 Ἀλλω φορὰν πάλιν τῆ ἔφειρα μίαν κόρην, ὅπῃ εἶχε δευτὴν ἀσθένειαν. καὶ
 ἦται σαπιμένη ὅλη ἡ σάρκα της. Τόσον ὅπῃ ἐφάνηενται σχεδὸν τὰ ἐκ τὸς δια-
 κῆ δὲ τὴν φύσιν της εὐχρη ἀμέτρητοι σκώληκες. καὶ τόσος βρῶμος, καὶ δυ-
 σωδία εὐχρη δὲ τὸ αὐτῶν, ὅπῃ δὲν ἐδύνητο τινὰς νὰ τῆς σιμώσῃ ὀλέτολα.
 Ταῦτῶν ἰδὼν ὁ μέγας, τὴν ἐλυπήθη. καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε λέγωντας. Ἐχέ-
 υπομονὴν θυγατερ. Ὅτι διὰ ὄφελος τῆς ψυχῆς, σὲ ἔδωκεν ὁ θεὸς ποιῆσαι
 ἀσθένειαν. Οὕτως εἰπὼν, προσήχητο ἡμέρας ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀκατάπαυστα.
 Καὶ τότε τὴν ἀλειψεν ἅγιον ἔλαιον. Ὁ θεὸς τελείως τὴν ἐθερίωσε. καὶ δὲν
 ἔμεινε ποσῶς κανένα σημεῖον πληγῆς εἰς τὴν σάρκα της. καὶ πάντες ἔξῆς-
 σαι. Μία ἡμέρα ἦλθεν εἰς τὸ κελλίον τῆ ὅσιν ἕνας αἰρετικὸς, ὅστις ἐσύχου-
 σε πολλὰς Ἑβραίας, μετὰ τῆς δυσροπίας, καὶ παρηγίαις τε. καὶ νομίζοντας,
 νὰ νικήσῃ, καὶ τὸν Μακάριον, ἀρχίζει νὰ δαλίγεται μετὰ λόγους καὶ ἐπαῖνα
 τὴν μικρὰν αὐτῆ ἀίρσιν. Τὴν δὲ ὀρθόδοξον πίσιν ἡμῶν ἐκατάκεισαν. Ὁ δὲ
 ὁσὶς τῆ σταντικῆτο χυναίως, καὶ τῆ ἀπίδειχεν τὴν ἀληθείαν. Ἀμὴ ἐκεῖνος ἦτον
 εἰς τὴν ἔξω σοφίαν πολὺ ξόβρος, καὶ ἀντιέκιντο τῆς ἀληθείας μετὰ συλλογισμὸς
 τῆς ξυλοσοφίας του. Ὁ δὲν ὁ Μακάριος βλέπωντας, πῶς ἐκινδύνει νὰ γένη
 δὲ τὴν θρασυομίαν τῆ φιλόσοφου εἰς τὰς καρδίας τῆς πιστῶν κινδύνος,
 ἐθεράμει δὲ τὸν ζῆλον θεῶ. καὶ λέγειτον. Δὲν κάμνει χρεία, νὰ φιλονεικῶ-
 μη μετὰ λόγια. Ἀλλὰ ἀσὺ τὰ γὰρ κερ εἰς τὰ μνήματα τῆς προκειομηνένων ἀ-
 δελφῶν μας. καὶ ὅστις δὲ τῆς δύομας ἀνάσθησιν, ἐκεῖνος τὴν πίσιν ὡς
 ἀληθῆ ἀς φυλαξῶ μη. Οὕτως ὁ λόγος ἤρρεσεν εἰς ὅλους, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὰ
 μνήματα, εἶπε πρὸς τὸν αἰρετικὸν ἄσος, νὰ ἀνάσθησιν κατὰ συμφῶν-
 σιν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῶ. Ἐσὺ ὅπῃ εἶπες τὸ πρόβλημα, τὸν ἀνάσθησον. Τότε ὁ ἄ-
 γιος κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ὑψώσας πρὸς ἑραὶὸν τὰς χεῖρας, καὶ ἔμματα
 μετὰ πίσως, καὶ εὐλαβίας ταῦτα προσήξατο. Παυτοῦνα μετὰ κέρει ἀνάσθη-
 σεν τὸν νεκρὸν, ὅπῃ φωνήσω εἰς ὁ σημεῖον πῶς πιστεύω τὴν ἀληθῆ πίσιν σου.
 Διὰ νὰ καταγινωθῶν οἱ ἀπίδοκοι. Οὕτως εἶπε. Καὶ καλίσας ἕνα νεκρὸν ἔξ
 ὀνόματος, ἀνέσθη, καὶ ἀπέκειθκεν ἐκ τῆ μνήματος. καὶ αἰοξῶντες οἱ πε-
 ρειῶντες τὸν ὑψαλα ζωντανὸν θαυμάζοντες. Ταῦτα ἰδὼν ὁ αἰρετικὸς ἐπρό-
 μαξε καὶ θελωτας νὰ φύγη, τὸν ἐπὸ ἀπιεύσαν, καὶ κατηχυμένον ἐδῶξαι.
 Μία ἡμέρα ὑπῆγε εἰς τὸ θερος ὁ Ἀββὴ Σισαῖος, καὶ ὁ ἁγῶν Μακάριος
 μετὰ ἄλλου, πίντε Μοναχῆς. Ὅστις ἐθεράμει τὸ ταχὺ μετὰ τὴν ὀρθόδοξον. καὶ μίαν
 γυναι

ζωὴ ἢ κολέδα, νὰ μαζῶνῃ τὰ ἰσάχια, ὅπῃ ἔμεναν. Ἡ τις ἔκλαιε πικρῶ
 σενάρεσα. Ὁ δὲ ἴσσιος ἤραθησεν τὸν κύριον τῆ χαραφίου, τί ἔχεν ἡ ζωὴ, καὶ
 ἐθλίβετο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ὅτι ἦτον χήρα. καὶ ἔδωκεν ἕνας ἄνθρωπος τῆ
 ἀνδρός της ὅταν ἐζημίαι ὡδρακαταθήκω πολύτιμον. Νὰ τῆ τὴν φυλάξῃ.
 Ὅστις ἐπόθειον ἔξαφια, καὶ δέντης εἶπε δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τίποτα. Ὅθεν
 ἐκείνος ὅπῃ ἔχε τὸ παράγμα, τὴν ἐγκάλεσεν εἰς τὴν κρίσιν. καὶ ἐπειδὴ ἦτον
 πτωχὴ ἐζήτηνὰ πᾶρη αἰχμαλώτων αὐτὴν, καὶ τὰ τέκνα της. Ταῦτα ἀκέσας ὁ
 συμπαθέστος Μακάριος ἐσυμπόνεσε τὴν ταλαίπωρον χήρα, καὶ ἀπελθὼν
 εἰς τὸν τάφον τῆ ἀνδρός της, ἠρώτησεν αὐτὸν, ὡς ἔκρυψε τὴν παρακαταθήκω.
 καὶ τῆ ἀπεκρίθησεν ὅτι ὑποκάτω εἰς τὰ ποσῶδρα τῆ σφώματος ἔσκαψε,
 καὶ τὴν ἔχωσεν. Ὁ δὲ ἴσσιος τὸ εἶπε τῆς γυναικός, καὶ εὗρισκεσα ταύτῃ, τὴν
 ἔδωκεν ἐκείνῃ τῆ ἀνθρώπῃ. Ἐμεινεν ἀνεόχλιτος.

Ἡ τὸν εἰς τὴν νηστείαν, Ἐγκράτεια τὸσον ὑπομονητικῶς, ὅπῃ ἔκαμω ἄ-
 κοσι χροῖες, ὅπου ἔτε ψωμί, ἔτε νερόν, οὐδὲ τὸν ὑπνον ἐχόρτασεν. Ἀλλὰ
 ἔτρωγε μὲ τὸ ζυγι τὸν ἄρτον τὸσας ἑγγίας τὴν ἡμέραν. καὶ τὸ ὕδωρ τρεῖα πο-
 τηρία. Καὶ ἀκέρβ ζῶντας εἰς τὸν τοῖχον ἐλάμβανεν ὑπνον ὀλιγον. Διὰ νὰ
 μὴ βλαπῆ ὁ νοῦστου ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγρυπνίαν, Ἐμίτρον κακοπαθεῖαι.
 Ὅταν δὲ ἔργωνται τινὲς ἀδελφοὶ νὰ τὸν ἐδῶσιν, ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν
 μετ' αὐτῆς. καὶ ἔτρωγε, καὶ ἔπινε δεξ' αὐτῆς τὴν ὑποκρίσιν. Ἐπειτα ὅταν
 ἐκείνοι ἐμίσευαν, ἔκαμνε τὸσας ἡμέρας ὑστὶρα νὰ πῆη κρασί, ὅσα ποτήρια
 ἔπιεν μὲ τῆς ξίνες. Διὰ νὰ παιδεύῃ τὴν σάρκετε.

Μίαν ἡμέραν ὑπῆρχο ὁ μέγας οὗτος Μακάριος νὰ ἰδῇ τὸν μέγαν Ἀντώνιον.
 καὶ κρέσας τὴν θύραν τὸν ἤραθησεν ἔσωθεν ὁ Ἀντώνιος, τίς ἦτον, Ἐτί ἐγύρυσεν.
 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ὅτι ἦτον ὁ σωτοπίτης του Μακάριος, καὶ ἦλθεν ἀόμιλήσω-
 σι. Θέλωντας δὲ νὰ δοκιμασῇ τὴν ὑπομονὴν αὐτῆ ὁ Ἀντώνιος ἐκλείσει τὴν
 θύραν καλῆτερα. Ἀμὴ αὐτὸς δὲν ἔσκαδαλίσθη ὀλότελα. Ἀμὴ ἔσεκεν ὑπομί-
 νων ἄρα πολλὴν μὲ φρασιότητα. Ὅταν ἰδὼν τὴν θαυμάσιον ὑπομονὴν αὐτῆ,
 ἄνοιξε τὴν θύραν. Καὶ ὑποδέχθη ἀγαλλιώμενος λέγωντας. Πολὺς καιρὸς
 εἶναι ὅπῃ ἀκούωντας τὴν καλή σου φήμω, εἶχα μεγάλον πόθον νὰ σε ἰδῶ
 καὶ δεξῶν νὰ ἔχη ὁ κύριος, ὅπῃ ἐπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαι μου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν
 ἔχαιρετίσθησας, ἔβαλε τράπεζαν, καὶ ἐφίλιψθησας. καὶ μετὰ τὴν εὐχαρι-
 σίαν, ἔλαβε βαῖτα, καὶ ἔπλεκεν ὁ Ἀντώνιος, δεξ' αὐτῆ νὰ μὴ κάθεται ἀργός, καὶ συ-
 νομιλῆσαι φρός ψυχικὴν ἀφέλειαν. Ὁ δὲ Μακάριος τῆ ἐζήτησε καμπέ-
 σα, νὰ κάμῃ, καὶ αὐτὸς ὀλιγον ἐργόχειρον. Καὶ βλέπωντας ὁ Ἀντώνιος ὅτι ὁ
 Μακάριος ἔκαμνε τὴν σειρὰν πολλὰ ἑυμορφον, ἐφίλιψε τὰς χεῖρας του λέ-
 γωντας. Πολλὴ καλοσύνη, καὶ ἀρετὴν γέμκειν αὐτὰ τὰ ἐυλογημένα χεῖ-
 ρια. Μετὰ ταῦτα ἔσρεψε πάλιν εἰς τὸ κελλίον του ὁ Μακάριος. Καὶ τὸσον ἐ-

δίδετοίς τὴν θεωρητικὴν, ὅπερ ἦτον ὄντως, καὶ ἡ ψυχῆ του ἀειασότερον κα-
 ρὸν εἰς τὸν ἕρανὸν παρὰ εἰς τὴν γῆν. Ὁ δὲν δὲ αἰσολογῆται τὸν θεὸν κα-
 λίτερα εἶχε σκαμμένον ὑποκάτω τῆ κελλίου ἕνα λάκκον τῆ Μικροῦ μισθὸν
 σάδιον. Καὶ εἰς τὴν ἄκραν ἐκείνου τῆ λάκκου εἶχε μικρὸν σπήλαιον. Εἰς τὸ
 ὅποιον ἐκρύβετο ὅταν ἔρχετο πολὺς λαός. Δια τὰ μήτου δίδεν ἐνόχλησιν.
 Καὶ ἔτω φεύγωντας τοὺς ἀνθρώπους, εὗρεσκε τὸν θεὸν εὐκολοτερα. Ἀλλῶ φο-
 ρὰν πάλιν ὑπῆγε μίαι ἐσπρὴν εἰς τὸ ὄρος τῆς Νητείας εἰς τὸ Μονασῆριον τῆ
 Ἀββᾶ Παμβῶ. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἐκείνης τῆς μονῆς ἐπαρεκάλεσαν αὐτὴν, νὰ
 τῆς διδάξῃ πρὸς ψυχικὴν ὠφελειαν. Ὁ δ' εὖως ταπεινὸφρων ἀπεκρίνατο λέ-
 γωντας. Ἐγὼ ἀκόμι δὲν εἶμαι Μοναχός. Ὁ μὲν εἶδα ἄλλες τινὰς καὶ διὰ τῆς
 νὰ σᾶς εἰπῶ ὀλίγον τί πρὸς νεθεπισιν. Καθ' ἑσθὸς μοις τὰτε κερὸν εἰς τὴν κελ-
 λανμην μὲ ἐπολέμα ὀλογισμὸς λέγωντας. Ἐγὼ εἰρη καὶ ὑπαρξίως τὴν ἔρημον.
 Ἐγὼ δ' ἐφοβέμην μήπως, καὶ ἦτον ὀλογισμὸς ἐτέως δὲ τὸν δαιμονα διὰ
 νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν μου, ἀντιπολέμην μὲ τῆ τὸν πέντε χρόνους. καὶ βλέπων
 ἔτι ὀλογισμὸς μου ἐπεριώμετο. Ἐγὼ ἴδονα πῶς ἦτον δὲ τὸν θεόν, καὶ ὑπὸ κησασθῆ
 ἀπειπατήσας ὁδὸν πολλὴν εἰς τὴν ἔρημον, ἦσαν μίαι λιμνὴ. Εἰς τὴν ὁποίαν
 ἔρχεται τὰ θηρία, καὶ ἄλλα ζῶα, καὶ ἔπιναν. Βλέπωντας δὲ δύο ἀνδρας
 μαλάτεις εἰς το μεσην τῆ θηρίων πολλὰ ἰδειλίασα, καὶ ἐνόμισα πῶς ἦσαν
 δαιμόνια. Οἱ δ' εἰδοίτες μὲ ἐτρομον, μὲ ἐσύντυχαν, λέγοντες. Μὴ φοβᾶσαι,
 ὅτι ἀνθρώποι εἴμεσθα. Θάρρησας ἐν ἐπιησίσασα, καὶ τοὺς ἑρώτησα ποθεν
 ἦσασ, καὶ πῶς ἔπορεύεσταν, καὶ εἶπον μοι. Ἡμεῖς ἀδελφεὶ εὐρεσκόμισεν εἰς
 ἕνα Μονασῆριον. καὶ λάβοντες δὲ τὸν ἡγέμενον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς
 συχώρησιν πρὸς ἀναχώρησιν, ἦλθαμε εἰς ταύτην τὴν ἔρημον. καὶ ἔχομεν
 πᾶρα χρόνους μίαν ἡσυχάζοντες. Ὁ ἕνας μας εἶναι δὲ τὸν Λυβίην καὶ ὁ ἄλλος
 δὲ τὸν Ἀγυπτον. καὶ μᾶς ἔκαμε τὴν χάριν ταυτίω ὁ κύριος, νὰ μὴν ἔχωμεν
 καύσιν τὸ θεός. Οὐτὴν αἰσθανώμεσθα τὸν χειμῶνα ψυχος ὀλοτελα. Διὰ
 ταύτην ἐν αἰσ αἰτίαν σᾶς εἶπα πῶς ἀκόμι δὲν εἶμαι καλόγηρος.

Ἀλλῶ φορὰν ἔρχετο δὲ τὴν σπηλίην καὶ εἰς τὸν δρόμον ἐκύκτωσεν. Ὁ-
 δὲν εἰσῆλθεν εἰς ἕνα τάφον τῆ ἑλληνων νὰ κοιμηθῇ. καὶ ἔβλε μίαν κεφα-
 λὴν ἀπὸ θαμμένου ὄροσ κεφαλόν. Οἱ δὲ δαίμονες τῆ ἐφθόνησαν, πῶς δὲν ἐφο-
 βᾶτο. καὶ ἰδοκίμασαν νὰ τὸν κάμουν νὰ δειλιάσῃ. καὶ ἐλοχθὸν ἕνας πρὸς μίαν
 γυναικᾶ ὁποῦ ἦτον τεθαμμένη ἐκεῖ εἰς τὸν τάφον. Συκώσου ὁδὸν ἕνα γυνὴν, νὰ
 ὑπάγωμεν εἰς τὸ λουτρὸν, νὰ δουλεύσωμεν καὶ ἄλλος δαίμων ἀπεκρίνατο
 δὲ τὸ κρασίον λέγωντας. Ἐνας ξένος Ἀββᾶς μὲ πλάκωνει. καὶ δὲν ἔμπορῶ,
 νὰ εὐγὼ δὲν κάταται. Μὲ ὄλον ἐτέτω δὲν ἐφοβῆθῃ ὁ ὄσιος. Ἀλλὰ ἐλοχθὸν. Ἐάν
 δυνεσαι νὰ ἐγερθῆς ὑπαγε. Τότες οἱ δαίμονες ἐφυγον λέγοντες. Ἐνίκησάν-
 μας Μακάριε. Ἀλλῶ ἡμέρας πάλιν ὅταν εἶχε πολλοὺς μαθητάς, καὶ ἐφρόν-
 τίζεν

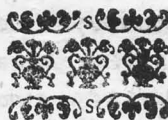
εἶπεν ὀπιμιλῶς τὴν σωτηρίαν αὐτῆς, εἶδε τὸν δαίμονα ἐκῆ εἰς τὴν ἡσυχίαν ὀ-
 πῆ ἐκάθετο καὶ ἦτον ὡς ἄνθρωπος ἐνδεδυμένος λιγὸν ἱμάτιον. Τὸ ὁποῖον ἔ-
 χει τρύπαις πολλαῖς. καὶ εἰς πᾶσα τρύπαι ἐρέματο ἓνα μικρὸν κολοκύ-
 δι. καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν ὁ ὄσιος, πῶς ὑπῆρχε, καὶ τί ἐβάσα εἰς τὰ ἀγγεῖα ἀπε-
 κείνατο. Εἰς τοὺς Μοναχοὺς ὅπε ἔϊαι εἰς τὸ κατὰ λαγγαδι ὑπάγω, καὶ βα-
 σῶ δὲ φορα ποτά. Νὲ πῆ καθ' ἓνας ἔτι ὀρέγεται. Ταῦτα εἰπὼν ὁ δαίμων
 ἠφανίσαι. Ὁ δὲ ὄσιος ἐκαρτέρει εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ εὐχόμενος νὰ ἰδῆ τὸ δόπο-
 βησόμενον. καὶ ἦται ἔσπερε τὸν ἠρώτησε πῶς ἔκαμει εἰς τὸ Μοναστήριον. Ὁ δὲ
 εἶπεν αὐτῷ ἔτι ἓνα μένον ἐνίκησεν. Οἱ δὲ ὅπῃ λοιποὶ τὸν ἐπολιμησῶν ἀνδρεί-
 ως, καὶ δειπὸν ἐψήφισαν. Λέγειτον ὁ ὄσιος ὀρκίζουσε εἰς τὸ δεπὸ ὅτι μὴ Χειρὸν, νὰ
 μὲ εἰπῆς τὸ ὄνομα τῶ Μοναχῆ, ὁποῦ ἔκατάβαλες, καὶ ὁ δαίμων. Θεόπεμ-
 πος ὀνομάζεται. Τότες ὑπῆρχε εἰς τὴν ἀνωθεν μονὴν ὁ Μακάριος. Καὶ πάν-
 τες οἱ ἀδελφοὶ τ' εἶδε χθισαὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν. Ὁ δὲ ἠρώτησεν εἰς ἴ ποῖον
 κελλῖον εὐρίσκειτο ὁ θεόπεμπος. καὶ παγίνωντας ἐκῆ τὸν ἔξεταξε πινδι-
 ματικῆ τρόπου, πῶς ἐπορεύετο εἰς τὰ ψυχικά. Ὁ δὲ ἀπεκείθη, ὅτι καλὰ μὲ
 τὴν δύναμιν τῶ θεῶ. καὶ ἐντράπη νὰ τῶ εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ σοφώτα-
 τος Μακάριος ἐγνωρίζωντας ὅτι αἰχύνετο νὰ ὀμολογήσῃ τὴν ἀμαρτίαν του,
 τὸν ἐκινήσεν ὡς ἰατρὸς φρακτικὸς μὲ τρόπον ὀπιδέξιον λέγωντας. Εἰ γὰ ὁ
 πάλας εὐρίσκωμαι πόσους χρόνους εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔχω τοσῶτον περὶ φη-
 μον ὄνομα. καὶ πάλιν δὲν ἠμπορῶ νὰ φύγω τοὺς αἰχρῆς, καὶ ῥυπαροὺς λο-
 γισμούς. Ἀλλὰ μὲ δίδου τοσῶ ἐνόχλησιν, ὅπε εἰάν δέμου βοηθήσῃ ὁ
 κύριος, κηιδυεῖ νὰ μὲνικέσσω. Ἀπὸ ταῦτα τὰ λογία ἔλαβε θάρρος ὁ θεό-
 πεμπος, καὶ ὀμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, λέγωντας. Τὸ ὄνοισον παθαίνω, καὶ
 ἐγὼ πάτερ τίμιε καὶ κηιδυεῖ νὰ θάνατον. Τότες ὁ ἰατρὸς τῶ ἐρμυλιούσε
 πῶς νὰ φραξῆ, καὶ πόσον νὰ νησεῖ. καὶ πῶς νὰ φροσιύχεται νὰ νικᾷ τὸν πε-
 ράζοντα. καὶ διορθώσας αὐτὸν ὡς ἔσπερε ὑπέσπερε εἰς τὴν κελλαίτου. Καὶ
 μετὰ ἡμέρας εἶδε πάλιν τὸν ἀνωθεν δαίμονα. Ὁπε ὑπέσπερε δὲ τὴν μο-
 νὴν μετὰ κολοκύδιαν. καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν πῶς ἐπέρασε μετῶ Μοναχοὺς,
 ἀπεκείνατο λέγων. Κακὰ καὶ ἀνάποδα. Ὁτ. ὄλοι με ἀντιμάχουται, καὶ μά-
 λιστα ὁ θεόπεμπος. Ὁπε τὸν εἶχα διὰ φίλοιμ. καὶ τώρα δὲν ἔξέύρω τί ἔ-
 παθε καὶ ἔγινε πρόμ.ε δὲ τὸς ἄλλες σκληρότερος. Οὕτως οὖν ἐλύτρω-
 σεν δὲ τὸν κίνδυνον τὸν θεόπεμπον ὁ πολὺς τὴν γνῶσιν Μακάριος. Ἀλλῶ
 φορὰν ἔλειπεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸ κελλῖον, ἦρε τοὺς
 κλεψῆς, ὅπε τῶ ἐπῆραι εἶτι, καὶ ἀνῆχε. Καὶ τὴν ὄρας ὅπε ἔφρασε. Ταῖ ἐ-
 φόρταναν εἰς γαδύειον. Ὁ δὲ ὄσιος ἐκαμάθη πᾶς δὲν ἦται ἰδιμάτε τὰ φραξί-
 ματα. Ὁ θεὸς ἐμόνον δέιτες ὑβελσεν, ἀλλὰ καὶ τῶς ἐβοήθησε νὰ φροτώσεν
 τὸ ὀάριον λέγωντας. Γυμνὸς ἐξῆλθεν ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς, καὶ

ἀπιλεύσομαι. Ὁ κύριος ἔδωκε, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ ὑπέμεινε ἀτάραχά τὴν τῆ
 παράγωγος ὑπέρισιν. καὶ ἔμοιον ὅταν τῆ ἐπὶ ἡράσιν ἐκείνο τὸ ὀλίγον, ὅπῃ
 εἶχεν ἐμακροθύμῃσιν. Ἀλλὰ καὶ πρότερον ὅταν ἦτον νεώτερος εἰς ἓνα κοινό-
 βιοι ὑπέμεινε μίαν δεινὴν συκοφαντίαν, ὅπῃ τῆ εὐγαλαν ψύματα. καὶ δὲν
 ἐπροφασίσθη. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγάπην τῆ θεῆ ἐσιώπησε. καὶ ὕστερα ὅταν ἐ-
 γνωρίσθη ἡ ἀλήθεια ἐθαυμασώθη φησιότιρον. Ἐγένετο δὲ ἡ ὑπόθεσις ἔ-
 πως. Καθὼς αὐτὸς ὁ Μακάριος μᾶς τὴν ἐδιηγήθηκε λέγωντας. Ὅταν ἤμην
 εἰς τὸ Μοναστήριον ἀρχάριος ἤθελα νὰ μὲ χειροτονήσῃσαν σαδικῶς μου ὄξ-
 κωνον. Ἐχὼ δὲ δεινῶτας τῆ λόγου με τοιαύτης Ἀξίας ἀνάξιον, ἔφυγα δὲ
 τὴν λαύραν εἰς τόπον ἀπόκρυφον. καὶ ἐκεῖ μὲ ὑπερέτα εἰς λαϊκός. Ὅστις ἐ-
 περνε τὰ ζυμπύλια ὅπῃ ἐργὸ χειρίου, καὶ μὴ ἔφερε τὴν ζωτροφίαν μου.
 Ἐτυχε δὲ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη μία παρθένος. Ἡ τις ἤμαρτι μὲ ἄλλον τινὰ, καὶ
 ἐγασρώθη ἡ πάλαινα. Ἐπειτα ἐρωτήσαντες αὐτὴν οἱ γονεῖς της, τὴν ἐσυμβε-
 λούσεν ὁ ὄξ' βολος νὰ εἰπῇ πῶς ἐγὼ τὴν ἐβίασα. Οἱ δὲ συγχρηῖτης ἐδρα-
 μον πρὸς με θυμώμενοι. Καὶ ἀρπάζσαντες με ὡς θῆρις ἀχρηῖοι μὲ ἐκρέμασαν
 εἰς ὄλον τὸ κορμὶ ἀγγεῖα πύλινα ὄξ' καταφρόνησιν, καὶ δέροντες με ἀνελεήμο-
 να μὲ ἐπόμπουσαν, καὶ κατήχωναν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη φωνάζοντες. Οὗτος ὁ
 Μοναχὸς ἐδυνάτευσε τὸ κόρηνας. Ἦ βεῖζαν δὲ καὶ τὸ κοσμικὸν ἐκείνον ὅπῃ
 μὲ ὑπερέτα, ὡς ἀνωθεν. καὶ τῆ ἔλιγον. Ἰδὲ τί ἔκαμεν ὁ ἐνάρετος Μοναχὸς,
 ὅπῃ μᾶς ἐφήμιζες τόσον, καὶ μᾶς ἐλίεις ψύματα πῶς ἦτον ἄγιος ἄνθρωπος.
 Ἀλλὰ ἡ ἔξιρις, ἔτι δεινὸν ἀφίνεμεν, ἕως νὰ μείνη τινὰς ἐγγυητής, νὰ πληρώσῃ
 ὄλω τὸ ἔξοδον ὅπῃ μέλλει νὰ γένη ἕως νὰ τραφῇ τὸ βρέφος ὅπῃ ἡνιθῆ ὄξ'
 αὐτῆς. Ἐξῆτι ἐφθεῖρε τὴν παρθεῖαν της. Ἐγὼ δὲ ἔκαμα νεῦμα πρὸς ἐκεῖ-
 νον τὸν λαϊκόν, νὰ γένη ἐγγυητής με χωρὶς διαγυμὸν. Ὅστις ἔσερξε. καὶ ἐ-
 πῆρι με σαποδαμένον δὲ πᾶς χῆρας τους, καὶ φθάνοντας εἰς τὸ κελλίον-
 με ἐπλεοῖε κτωεῖν εἰς τὸ ἐργὸ χειρὸν λέγωντας. Δέλευε ταπεινὴ μακίρει.
 Νὰ θρέψῃ τὴν γυνῆν. καὶ τῆ λόγουσε. καὶ οὐ πο δουλεύοντας ἡμέραν, καὶ
 νύκτα ἐδίδα τᾶς σπυρίδες τῆ ἀνθρώπου, καὶ ἐζωτρόφα ἐκεῖνὴν τὴν πάλαι-
 να. Ἐως ἔῃ ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς γέννας. καὶ ὀδυωμένη ἡμέρας πολλὰς, δὲν
 ἐδύνετο νὰ ἡνιθῇ τὸ βρέφος ἡ πάλαινα. Ὄθεν δὲ τὸν πόνο ἐγνωρίσθη τὴν
 ἀμαρτίαν της. καὶ ὁμολόγησε ἐπρὸς τοὺς παρῆσῶτας τὴν ἀλήθειαν λέγου-
 σα. Διὰ τὴν ἐσυκοφάντησα ψύματα τὸν ἐνάρετον ἐκείνον Μοναχόν, πῶς μὲ ἐδυ-
 νάσθησε. Διὰ τὸ βασανίζομαι τώρα δικαίως ἢ ἀδικός. Ἀλλὰ γνωσικετὶ ὅτι
 μὲ τὸν ὀδῶνα τὸν γείτονά μου ἡμάρτηκα. Ταῦτα εἰπῆσα, ἐγέννησεν ἀνεμπόδι-
 σα. Οἱ δὲ παρῆσῶτες ἐδραμον πρὸς με μετὰ δακρυῶν ζητούντες συγχώρη-
 σιν. καὶ μὲ ἔχασιν δὲ τὸ τότε εἰς πολλὴν εὐλάβειαν. Ὄθεν ἐγὼ ὄξ' νὰ φύγω
 τὸν ἀνθρώπον ἐπαίον ἔφυγα ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον. Καὶ ἤλθον εἰς ταῦτ' αὐτὴν
 ἔρημ.

ἔρημοι. Ἐρωτόμωμος ἔτος ὁ μέγας Μακάριος ἀπὸ τινάς, νὰ τὲς εἶπῃ μὲ ποῖον τρόπον ἡμπορεῖ νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος εὐκολότερα, ἀπεκρίνατο. Ὅστις φύγη ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς τόπον ἡσυχον, νὰ κλαίῃ τὰς ἀμαρτίας τε καὶ ἐκάλω. Ἐνὰ χαλιναῖν τὴν γλῶσσαν, καὶ τὴν κοιλιάν τε, εὐρήσει τὴν σωθειάν τε. Ἀπερχόμενος ποτὲ εἰς τὸ κελλίον τε ἀπὸ τόπον τινα ὁ ὄσιος, τὴ ὑπὴνθησε μὲ πολλὴν ὄρμην ὁ διάβολος. καὶ βασάζοντας ἕνα μεγάλο δρέπανον ἔδειχε πῶς ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ. καὶ κάμνωντας σχῆμα νὰ τὸν κόψῃ πολλὰκις, δὲν δύνετο ὁ ἀδύνατος. Ὅθεν ὡς δικαίολογέμενος ἔλεγε. Πολλὴν βίαν πάσχω ἀπὸ λόγουσε Μακάριε. καὶ δὲν ἡμπορῶ νὰ σὲ νικήσω πάποτε. Μὲ ὄλον ὅπῃ ἐγὼ κάμνω εἰς τινὰς ἀρετὰς ἀπὸ ἐσὲ φεισσοτέρων. Ἐσὺ νηστεύεις τινὰς ἡμέρας. καὶ ἐγὼ δὲν τρώγω τί ποτας. Ἐσὺ ἀγρυπνᾷς, καὶ ἐγὼ δὲν κοιμῶμαι πάποτε. Μόνον εἰς μίαν ἀρετὴν μὲ νικᾷς. Διὰ τὴν ἑποῖαν δὲν ἔχω κατὰ σὺ τινὰ δύσμιαν. Λέγειον ὁ ὄσιος. Τίς εἶναι ἡ ἀρετὴ αὐτή. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἡ ταπεινώσις. καὶ ταῦτα λέγων ἠφάνησαι. Ἄνθρωπος τίς ἐν ἀρετῷ τὸ γένος Αἰγυπτίος εἶχεν ἕν ὄν φθαστικόν, ὅπῃ ποσῶς δὲν ἐσάλυεν. Ἀλλὰ ἐκείνι τοῦ ὡς λίθος ἀκίνητος. Ὅθεν ἐσύκωσεν αὐτὸν ὁ πατέρας τε. καὶ παγίνοντας τὸν ἀπόθεσεν ἀπὸ τῆς θύρας τῆ κελλίε τῆ Μακαρίε ἡσυχια. καὶ ἀνεχώρησεν. Ὁ δὲ ὄσιος ἐξῆλθε, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἠρώτησεν τίς τὸν ἤφερε. καὶ ἀπεκρίθη ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὸν ἀπὸ ἐρρίψεν ἐκεῖ. καὶ ἔφυγε. Τότε τὴ λέγει ὁ ὄσιος. Ἐγχερε. καὶ δράμει ἀφάσσης τὸν πατέρα σου καὶ παρὰ θυῆς (ὡ τῆ θάυματος) ἐγχερεῖς ὁ φράσω ἀκίνητος, ἰεροσκήνησε τὸν ἱατρὸν, καὶ ὑπέσχεψεν ἀγαλλόμενος. Αὐτὰ καὶ ἔτερα πλῆθονα φαίνουται εἰς τὸν Λαυσαϊκὸν γεγραμμένα διὰ τὸν μέγαν Μακάριον.

Τὰ ὁποῖα δεξιῶν σιωτομίαν ἀφήκαμεν. Καὶ ἀπὸ ταῦτα τὰ ὀλίγα, ἀς καταλάβῃ πᾶς ἕνας, καὶ τὰ ἐπιλοιπα. Καὶ ἀς δοξάσῃ τὸν κύριον τὸν δοξάζοντα τὲς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας.

(. .)

Η Ε Ρ Ι Δ Α Β Ε Ι Δ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΤΟΥ.

Ο Αββᾶ Φοιβάμων, ὁπερ ἀσκήτησεν εἰς τὴν Θουβαΐδα, μᾶς ἐδιηγῆθη δεῖν ἵνα κλίπηλω, καὶ φονεῖα πᾶς ἤλθεν εἰς τοσαύτην ἀρετὴν μετὰ τὴν μετανοίαν ὑστέρᾳ, ὁπερ ἔκαμνε, καὶ θαυμάσια. Ὁθεν εἰς δόξαν Χριστοῦ, καὶ πρὸς ὑποδείγμα ἕρ' ἀμαρτωλῶν χάριτομω, καὶ ταύτην τὴν ψυχοφελῆ διήγησιν. Διὰ τὴν ἐγνωρίσθη πᾶς ἕνας, ὅτι ἠύσαστο λαγχνία τῆς θεῆς εἶναι ἀμετρος. Καὶ ὑποδέχεται πάντα ἀνθρώπων. Μόνον νὰ ὀπισθέρησθ' ὅλης καρδιαστε. Προσέχετε ἔν, ἵνα λάβητε εἰς τὴν ψυχὴν πολλὴν εὐφροσύνην, καὶ κατάνυξιν ἀπειρον.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἐρμοπόλεως ἦτον τίς λησιῆς Δαβιδ ὀνομαζόμενος. Ὁστις εἶχεν εἰς τὴν σιωδίαστε ἄλλας τεράκοντα. Ὑπηρετῶντας αὐτὸν εἰς ὅλαις ταῖς κακουργίαις, ὁπερ ἐτέλει κατ' ἑκάστου, ἐγδύοντάς τες ὁδοιπότες, καὶ φονεῖων πολλὰς ἀνελεημόνια. Ἐκαμνεν ἔν εἰς τὴν λησαρχίαν χρόνους πολλὰς, καὶ ἔγινεν εἰς τὸ κακὸν φειβόπος. Καὶ τὸν ἐτρόμασαν ὅλοι ἀκούοντες τὰ φονεῖα, ὁπερ ἔκαμε. Καὶ τινὰς δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ περαση ἀπ' ἐκείνα τὰ ὄρια. Ὁ δὲ ἐλεήμων θεός, καὶ πανάγαθος, ὁπερ διέφα τὴν σωτηρίαν ἕρ' ἀμαρτωλῶν, πάντοτε, ἔβαλε λογισμὸς μετανοίας εἰς τὴν καρδιαστε. καὶ συλλογιζόμενος τὰς ἀνομίας του ἐκλασε. Μετὰ ταῦτα ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς σωτρεφέστε. Καὶ ὑπήλθη εἰς ἕνα φειβημον Μοναστήριον. καὶ χαριτίσας τὸν φροσῶτα, ἐζήτησε, νὰ τὸν κερύσση καλὸν ἥρον. Ὁ δὲ εἰδὼν αὐτὸν γηραιὸν μετ' ἄσπρον γένειον εἶπεν αὐτῷ παρατε μῶρος. Ἡμεῖς ἀδελφε δεῖν γομω σνοχωρημίην ζωὴν. Νηστειομω, καὶ κοπίαζομω ἀμετρα, ὑπομένοντε πολλὴν σιληπραγωγίαν, καὶ κάκου

σιν. καὶ ἐσὺ εἶσαι σωηθὶς μένος εἰς ἀνεσιν σώματος. καὶ δὴν δύνεσαι νὰ ὑποπέ-
νης τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀσκήσεως. Ὁ δὲ Δαβὶδ ἰδέετο φεισώτερον νὰ τὸν ὑπο-
δεχθῆ. καὶ ἔτασε νὰ φυλάγῃ ὅλας τὰς τάξεις ἀφ' ἧρα σάλλατα, μὴ ποροθυμίαν
ἀνεκασον. Ἀμὴν ὁ ἡγέμενος δὴν θελε νὰ συγκατεβῆ νὰ τὸν κρατήσῃ ὁ λοτε-
λα. Ἀλλὰ τὸν ἐσφιφεν ἄφρακτον. Γ' δὼν ἐν ὅτι μὴ τὴν ταπεινὴν λαλίαν δὴν
ἐκατάρθωσι τίποτα, ἔπει ταῦτα πρὸς ὅλους τῆς Μοναχῆς φοβειζωντας. Νὰ
ἤξυρετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν Δαβιδ ὁ τὴν κακίαν φείφω-
μος. καὶ ἦλθα εἰς τὴν μετάνοιαν, ὅρα νὰ κλάσω τὰς ἀνομίας μου. Μηπως, καὶ
λυπηθῆ με εὖ πολυέλεος κύριος, νὰ μὴ με κολάσῃ αἰῶνια. λοιπὸν ἰαν δὴν με
δεχθῆτε, ὑποσρέφω εἰς τὰ φρότερα. καὶ ἔρχομαι μὲ τὲς σιωτρόφους μου, νὰ
σᾶς φονεύσω ὅλους. Νὰ κατασρέψω ἐκ θεμελίων τὸ Μονασῆριον. Ταῦτα ἀ-
κέσαιτες οἱ Μοναχοί, τὸν ἐδεχθησαν. καὶ κερυσαιτες αὐτοῦ ἐνεδυσαν, καὶ τὸν
ἐκαλογέροδυσαν παραυτα. Ὅστις ἐπολειυσεν ἀνδρείως τὸν δαιμονα, ὁ πᾶ
τὸν ἔχεν ὑποδελον φρότερον. καὶ τὸσον ἐφυλάξε τὴν ὑπακοὴν, τὴν ἐγκρά-
τειαν. καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς, καὶ ἔξοχως τὴν ὑψοποιὸν ταπεινώσιν, ὁ πᾶ ἔτα-
πείνωσε κατακράτος τὸν ὑποφρανον. καὶ τὸσον ἐφείσθυσεν εἰς ὅλας τὰς τά-
ξεις τῆς παλαιᾶς τῆς Μοναστηρίε ἐπέτος ὁ ἀρχαεὶος γέρωτας, ὁ πᾶ ἔγινε τύ-
πος ἀρετῆς, καὶ ὑποδειγμα ἀγιότητος. καὶ πάντες οἱ ἀδελφοί τὸν ἔχασιν εἰς
εὐλάβειαν ὡς διδασκαλον. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἦλθεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος
Γαβριὴλ ἀπισαλμέος φῶρα θεῶν. καὶ λεγειτε. Γίνωσκε Δαβιδ ὅτι ἐσυχώ-
ρησέσοι τὰς ἀμαρτίας ὁ κύριος. καὶ ἀπὸ πωρα, καὶ ἐμ φροσθεν σᾶ δίδει, καὶ
δύναμιν, νὰ κάμνης θαυμασια. Λέγειτον ὁ ὄσιος. Δὴν το πισεύω διὰ τὸσον
ὀλίγον κτηρὸν ὁ πᾶ ἔκαμα μετάνοιαν, νὰ μὴ ἐσυχώρησεν ὅλας τὰς ἀνομίας,
καὶ ἀσιβείας μου, ὁ πᾶ ὑποβαίνομι τὴν Ἄμμον, καὶ τὸ ἄπειρον πέλαγος. καὶ ὁ
Ἄγγελος. Ἐὰν τὸν Προφῆτῃν Ζαζαρία ἐπαὶ ὀδύσα ἀπισσωτα. καὶ ἔδυσσα
τὴν γλώσσαν αὐτῆ. Διὰ νὰ μὴ ἐναιτιώνεται πλέον εἰς τὰ θεῶα φροσάγμα-
τα. Πῶς νὰ ἀφίσω ἐσένα ἀπαδύτον. Ἀς ἤσσαι λοιπὸν ἀπὸ τῆ σήμερον ἄ-
λαλος, νὰ μὴν ἡμπορῆς νὰ συντύχης λόγον ὀλόπλα. Τότες ὁ Μακάριος
ἔπισε κατὰ γῆς μετὰ δακρύων, καὶ ἰδέετο λέγωντας. Ὅταν ἤμοιεν εἰς τὸν κόσ-
μον, καὶ ἔχουα τὰ ἀνθρώπινα αἵματα ἐσωτύχουσα, καὶ ἔκαμνα τὰ κακά μου
θλημάτα. καὶ πωρα ὁ πᾶ ἦλθα εἰς τὴν μετάνοιαν μὲ δίνεις τὴν γλώσσαν.
Νὰ μὴν ἡμπορῶ νὰ ὑμνολογῶ, καὶ νὰ δοξάζω τὸν κύριον; Λέγειτον ὁ Ἄγγε-
λος. Ἐῖχε λοιπὸν τὴν λαλίαν σε ὅταν φάλλης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅταν
προσέυχουσαι. Ἐπειτα ἐυγένωντας ἔξω, νὰ μείνης κωφίς, καὶ ἄλαλος. Καὶ
ἔπος γένητο. Καὶ ὅταν μὲν ἐσέκετο εἰς τὸν χορὸν, ἀνέγνωτε τὴν ἀπολεθίαν.
καὶ ἐφίλλου ἀνεμπόδισα. Ἐπειτα ἐυγένωντας ἔξω ἔμμεν ἀφωτος. καὶ πολ-
λὰς θαυματουργίας ἐτέλει καὶ εἰς δόξαν πατρὸς ἡοῦ, καὶ ἀγίε πνεύματος.

Π Ε Ρ Τ Ε Ξ Υ Π Ο Ξ Ε Ο Υ .

Τ Ο Υ Λ Α Τ Ο Μ Ο Υ .

Πῆλθε ποτὲ ὁ Ἀββᾶ Δανιὴλ ἀπὸ τὴν σπηταίω εἰς τὴν θυβαίδα, ἔχων
 καὶ τὸν μαθητὴν εἰς τὴν σευοδαίτη. καὶ σείκοντες εἰς τὴν ἀγορὰν ὀκτι-
 μερνὶς ὠρασινοί, ἐκδιχουταν τὰ τοὺς ἀποσείλη ὁ κύριος βοήθειαι. καὶ
 τὸ βράδυ βλέπεσιν ἕνα γέροντα μὲ τὸ φαίει. Ὅστις ἐγύρσει πωχὸς, καὶ
 ξίνους, καὶ τοὺς φιλέουσι εἰς τὴν οἰκίαιτη. καὶ βλέπωντας τὸν Ἀββᾶ Δανιὴλ,
 τὸν ἐπροσκύνησε. καὶ κατὰφίλει τοὺς πόδας τε κλαίοντας. Ἐπειτα ἀφ᾽
 τοὺς ἐχαίρεισε, τὸς ἐπῆρε μὲ ἔσως ἄλλες ἕπερ ξένος, καὶ πείπτας. καὶ ὁ-
 πελθόντες εἰς τὴν οἰκίαιτη ἔπλωε τοὺς πίδας αὐτοῦ κατὰ τὴν σευοδαίτη.
 καὶ τοὺς ἐφίλδουσε πρὸς αὐτάρκειαι. καὶ ἔσα κομάτια ψωμῖα ἔμεναν ἰδωκε
 τῷ σκυλῶν, καὶ τὰ ἔφαγα. Ὅτι ἔσως εἶχε τᾶξιν. Να μὴ κρατίζη διὰ τὴν
 αὐεῖον. Καὶ μετὰ τὸν δεῖπνον ἐσευτύχσαν ὅλην τὴν νύκτα ψυχοφιλή λό-
 για. Ὅ δὲ Ἐυλόγιος ἔκλαιεν ἀπὸ τὴν πολλήν τε κατάνυξιν, καὶ ἰυλάθειαν. Τῇ
 ἰπάυειον ἰπαρικάλισεν ὁ μαθητὴς τ᾽ ὅσιον Δανιὴλ, καὶ τὸ εἰπῆ τις ἦτον ἐκεί-
 νος ὁ

νος ὁ γέροντας ὁ ποσῆτον ἑσσω λυγχνος, καὶ φιλοξενος. Ὁ δὲ ἀπικεῖνατο. Αὐτὸς ὀνομάζε·τε Εὐλόγιος. Εἶναι λατόμος ἡγουμ πιτροκόπος. Καὶ ἔχει αὐτὴν τὴν καλὴν σωθήειαν. Νησῆνει ὄλλω τὴν ἡμέραν, μὲ ὄλον ὅπῃ δελίει τοσῆτον βαρὺ ἔργόχειρον. καὶ ὅσα ἄσπρα τῆ δώσαν εἰς τὸ ἡμεροκάματον ὄξο· δῆ· ζει τὸ βράδυ, νὰ φιλοεση καθῶς εἶδες τῆς ξένους, καὶ πένιτας. Εἶναι τῶρα ἑκατὸν χρένων εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ φειασότερον. Καὶ πάλιν ὁ θεὸς τῆ δίδει δύναμιν δῆ· τὴν φιλιπῶχον, γνώμωτε, καὶ δελίει ἀκόμι τοιοῦτον ἔργον βαρίτατον. καὶ αὐτὴν τὴν τάξιν κρατῆ νιότητος. καὶ εἶναι σήμερον χρο· νοι πιασάριοντα, ὅπῃ ἔρχεμου εἰδῶ ὅταν ἡμου νῆος, νὰ πουλῶ τὸ ἔργό χῆ· ρον. καὶ μὲ φιλοξῆνησι πολλάκις μὲ ἄλλες πῶχες, μὲ τὸν τρόπον ὅπου ἐγνώρισις. Εἰ γὰρ δὲ ἰδῶν εἰς αὐτὸν τοσαύτω συμπάθειαν εἰδεῖθηκα τῆ θεοῦ πολλὰς ἐβδομάδας νησῆων, καὶ μετὰ δακρύων ἑυχόμενος. Νὰ τῆ δῶ· ση πῆστον Διὰ νὰ φιλοξῆνιζη τῆς πένιτας. Ὅταν ἔν· ἑκαμα νῆσις ἡμέρας ὄ· κοσιν, ἀπὸ τὴν φῆναι ὀκείτευμου, καὶ τότε βλέπω ἕνα ἐνδοξον, καὶ σεβά· σμιον ἀνδρωποῖ, καὶ λέγει μοι. Τί ἔχεις Δεινίλ; καὶ τῆ ἀπικεῖθηκα ταῦτα. Εἰ γὰρ ἔπαξα τῆ δειωότε Χειρῆ, νὰ μὴ φάγω τίποτας, ἕως νὰ μὲ ὑπακέση, νὰ πλεῖ· σι τὸν Εὐλόγιον, δῆ· νὰ ἑυεργετῆ τοὺς πῶχους φειασότερον. Λέγει· μοι ὁ φαινόμενος. Τίσις μέλλει εἰς δῆ· τὸν Εὐλόγιον; Καὶ ἐγὼ ἀπικεῖθη· κα. Διὰ νὰ δόξασθῃ διὰ τὴν τὸ ὀνομάσε τὸ ἅγιον. Ὁ δὲ ἔπιε μοι. Εἰ ἂν θῆ· λης, νὰ τῆ δῶσω πῆστον γίνε ἑγγυητῆς διὰ τὴν ψυχῆντε, πῶς σῶνεται. καὶ νὰ κάμω καθῶς ὀρίγισαι. Τότις ἐγὼ ὀ· ἀσύνετος, τῆ ὑπεχῆθηκα λέγων· τας. Εἰ γὰρ ἡ· μαῖ χρεώσης, νὰ ἀπολογηθῶ διὰ τὴν ψυχῆντε τὴν ἄραι τῆς κρείσιως. Ταῦτα εἰπὼν μὲ ἔφαιήσθῃ τοπῶς ἐυρέθημεν εἰς τὴν ἀγίαν ἀνά· σα· σιν τῆ Χειρῆ. Καὶ ἕας νῆος ὀκάθιτο εἰς τὸν λίθον τῆ μνήματος. Εἰς δὲ τὴν δει· τῆ ἀπὸ τῆ Εὐλόγιος. Τότις ὁ φαινόμενος νῆος εἶπε φῶς με. Εἰ σὺ ἔ· σαι, ὅτῃ ἐγγυῖθης τὸν Εὐλόγιον, καὶ ἔ· πον. Νὰ κῦρει, καὶ τότε βλέπω δύο νῆους, καὶ ἐγὼ ἔμωσαι τὸν κόλπον τῆ Εὐλογίᾳ ἀργύρια. Ταῦτα βλέπων ἐγὼ εἰς τὸ ὄρα· μα, ὀκατάλαβα, ὅτι ἐπῆκεσε τὴν δεισίμικε ὀκυρις. Καθῶς εἰς ὀλίγας ἡ· μέρας ἐπελεώθηκεν Ἡ γενὴ κόπῶν τῆς λίθους κατὰ τὴν σωθήειαν ὁ Εὐλό· γιος, καὶ κτυπῶντας εἰς μίαν πίτραν, αἰτῆχα ἑσοκάτω. καὶ ἔγειρας τὸν λίθον, ἑυρεν ἕνα κῆφωμα γεμᾶτον ἀδολον μάλαμα. καὶ βλέπων τοσαῦτα χῆ· ματα διελογίζετο ὁ Εὐλόγιος, τινὰ κάμη. καὶ πῆ· νὰ τὰ φυλάξῃ, νὰ μήτο μαθῇ ὁ ἀ· φροστοπος. καὶ ἀπαρσίζεν ἕνα ὑπάγη εἰς τὸ βυζάντιον. Διὰ νὰ μείνῃ ἕως τῆ ἀγνώριςτος. Αἰοπὲν ἀφῆνιωντας τὴν φιλοξῆνιαν, ἐπῆρεν ὄλα τὰ χῆ· ματα. καὶ φθᾶσας εἰς τὴν Κωνσταντινῆ· πολιν, ἰδῶσε. Πολλὰς δωρεάς, καὶ καίσιπεια, καὶ τὸν ἐφῆρισαν ἑπαρχον. καὶ ἀγοράσας ἕνα μεγάλο παλατιον ἐξῆ ἀμείρινα μεδῶσαν, καὶ φασασίαι πολλὴν, ἀσοχίσας ὄλωε τὴν φροτέραν φιλοξῆ· νιαν,

καὶ πατήρων. καὶ μετὰ δύο χρόνους εἶδα πάλιν εἰς τὸ ὄραμά μου τὸν ἀνώθρον
 νῆον. καὶ ἔσυρνε ἔμφορσθεν αὐτῆ ἕνας ἀράπης δεδεμένον τὸν Εὐλόγιον. καὶ
 ἔξυπνήσας ἐκατάλαβα τὴν ἰστοίαν, καὶ ἔκλαιον λέγωντας. Οὐαί μοι, ὅτι ἐκό-
 λασα τὴν ψυχὴν μου, μετὰ τὴν ἐγγύσιν, ὅπῃ ἕκαμα ὁ ἀνόητος. καὶ ἀπελθὼν
 εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ πελήσω τὸ ἔργό γερον, ἠρώπησα διὰ τὸν Εὐλόγιον. Καί
 ματαίνοντας τὴν ἀλήθειαν ἔλυπθήκα. καὶ ὑπῆγα μετὰ πολὺν μου κόπον,
 καὶ βία στον εἰς Κωνσταντινέπολιν. καὶ ἐξετάζοντας ὀπιμῶς δεξ' τὸν Εὐ-
 λόγιον, ἀπῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τε. καὶ ἰσάμμος ἔξω τῆς θύρας, τὸν βλέπω,
 καὶ ἔρχε μετὰ σιωδίας ἀπείρων ὑπηρετῶν, καὶ σαιτασίας ἀνείκασον. Πρὸς
 τὸν ὁποῖον ἐβοήσα λέγωντας. Κύριε δέομαι τῆς σῆς ἐκλαμφορίτης, νὰ μὲ
 δώσης ὀλίγη ἀκρόασιν. Νὰ σῶ σωτύχω λογον δόκρυφον. Ὁ δὲ ἐδὲν ἀ-
 πεκείνατο. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπηρεταί, καὶ δέλοιτε μετὰ εἰρανοειδίζοιτες. καὶ
 ἔπος ἔμενα ἔξωθεν τῆ Παλατίου αὐτῆ πέντε εἰς ἐβδομάδας θλιβόμενος, καὶ
 δὲν ἠμπόρου νὰ τῆ σωτύχω ὀλοτέλα. Ὁθεν ἔπεσον εἰς τὴν γῆν ἔμφορσ-
 θεν τῆς ἀγίας εἰκότος τῆ κυρῆ μετὰ δαικρύων, ταῦτα δέομμος. Δέωποτα πο-
 λυέλει, λῦσον με δὲ τὴν ἐγγύσιν ἐτούτου τῆ αἰθρώπου. Ἡ ἔσφρω εἰς τὸν
 κόσμον ὁ ἄθλιος. Ταῦτα πολλάκις ἐσχόμενος, δὲ τὸν κόπον ἀπεκοιμήθη-
 κα. καὶ βλέπω πολὺν λαὸν, εἰς τὸν ὑπνομα. καὶ ἀκὼ φωνὴν ὅπῃ ἔλεγχι.
 Ἡ βασίλισσα ἔρχεται, καὶ ἔλθετε πάντες νὰ προσκυνηθῆτε. Τόπος ἐγὼ πρὸς
 αὐτὴν ἐβόησα. Δέωποινα ποίησον εἰς ἐμὲ τὸν δηλαῖον ἔλεως. καὶ λῦσον με δὲ
 τὴν ἐγγύσιν, ὅπῃ ἕκαμα διὰ τὸν Εὐλόγιον. Ἡ δὲ ἀπεκείνατο. Δὲν ἔχω
 νὰ κάμω εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Μόνον τελείωσον τὴν ὑπόθεσιν. καὶ ἔξυ-
 πνήσας ἔμενα πάλιν εἰς τὸν τυλῶνα. καὶ ὅταν ἔξῆρχητο ὁ Εὐλόγιος, ἔτρε-
 χα κατόπιν φωνάζοντας, νὰ μὲ δώση ἀκρόασιν. Ὁ δὲ θυρωρὸς ἔδραμε
 φορός με. καὶ τόσον μετὰ εἰρανο ὅπῃ ἔμενα μεσαπθαμένος. Ὅθεν ἀνεχάρησα
 ὡς ἐδωκῆθηκα καὶ ἀνέβηκα ἐσὲ καράβιν, νὰ ὑπάγω εἰς τὴν σιήτλω, ἔχοντας εἰς
 τὸν θεὸν τὴν ἐλπίδα μου, νὰ ὀπισρέψῃ τὸν Εὐλόγιον. Ἀρμυρίζοιτες ἐν φορῆς
 τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπνώσα. Καὶ βλέπω πάλιν εἰς ὅπῃ ἄσια, πῶς ἐυρήθηκα
 εἰς τὴν ἀγίαν ἀνάσασιν. Ὁ δὲ ῥηθῆς νέος ἐκάθετο εἰς τὸν λίθον τῆ μνήματος.
 Ὁ ὁποῖος εἶπε φορός με μετὰ βλέμμα ἀγγελῶν. Διατί ἄφρον δὲν τελειεῖς εἰ τί ἔπα-
 ξεις; Ἐγὼ δὲ ἔτρεμα ὡς φύλλον δένδρου δὲ τὸν φόβον. καὶ δὲν ἐδύναμην νὰ
 ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Τότε φορῆσας νὰ δέσωμαι τὰς χεῖρας ὀπίσω, νὰ μὲ κρε-
 μάσωσιν ὡς κατὰ δίκον. καὶ λέγε μου. Ἐσύ ἠθέλησες, νὰ φωνῆς δὲ τὸν ἔμενα
 δακρυτικώτερος, νὰ πλετῆσῃς τὸν Εὐλόγιον; Μάθε τώρα μετὰ τὴν ζημίαν σου,
 νὰ μὴν ὀπιχειρισθῆς πλέον δὲ τὸν ὅσον δύνεσαι φερασώτερον. Καθὼς ἐν οἱ
 ἰπρέτα ἐκρέμασαι, εἶδα τὴν βασίλισσαν καὶ Ἁγγέλων, ὅπῃ ἔπῆρα με
 δὲ ξὰ ἀνείκασον. Πρὸς τὴν ὁποῖαν εἶπον μετὰ ταπεινὴν λαλιάν, καὶ μετὰ δακρυα.

Σπλαγχθίσε με δάσωνα τὸν ταλαίπωρον. καὶ λύτρωσά με δὴ τὸ Εὐλόγιε τὴν ἔγγυσιν. Ἡ δὲ ὑπῆγε, καὶ ἐφίλησε τοὺς πόδας τῆ δαωότε. καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσενά με συχαρήσει τὸ πταίσμιμον. Ὅστις με τὴν ἰκισίαν τῆς μητρὸς ἐκαλοσύδουσε, καὶ λέγει μοι. Φυλάγε, νὰ μὴ φοβῆσαι πλέον ἄλλο τί ὁμοιοι πταίσμιμον. Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῷ. Συχαρήσον μοι δάσωναι ὅτι εἶ ἀγνωσίαν με ἡμαρτον, νομίζοντας πῶς δὲ λήγνῃ φρός τῆς πτωχῆς σωλαφχνικόπερος ὁ Εὐλόγιος. Τότε φροσάσει νὰ με λύσεν. καὶ λέγει μοι. Ὑπαγε εἰς τὸ κελλίονσε, καὶ ἐγὼ εἰσέβω πάλιν εἰς τὴν φράτῃ τῆς, καὶ εὐλάβειαν τὸν Εὐλόγιον. Ταῦτα ἰδὼν δὴ τὴν χαράν με ἐξῆπνησα. καὶ ἐδέξαζα τὸν κύριον, καὶ τὴν ὑσφραγίαν, πῶς με ἐλύτρωσαν δὴ τὴν ἔγγυσιν. καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν κελλαν ἰσὶ χαζον. καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὲ θανεν ὁ βασιλεὺς Γεσῖνος, ὃ ἐκάθισεν ὁ Γεσπιανός. Ὅστις ἐμίσησε τόσον τὸν Εὐλόγιον, ὅπῃ ἐγύρθε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὅθεν δὴ νὰ γλυτάσῃ τὸ ζῶντι ἐνεδύθη πενιχρά ἰμάτια, καὶ ἀφίνωντας ὅλοι τὸν πλετοντε ἔρημον, ἐφυγχε εἰς τὴν Ἀλεξανδρειαν. καὶ ἐκοπτε πάλιν τοὺς λίθους ὡς φρότερον. καὶ παγίνωντας εἰς τὴν πέτραν ὅπῃ ἦρε τὰ χεῖματα τῆς ἐστυπα ὦραν πολλήν, μήπως, εὐρη καὶ ἄλλα ἀργύρια. Ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζεν. Ὅθεν ἐνδυμέμερος τὴν φροτέραν ἀντάρκειαν, καὶ τὸν πλετον ὅπῃ εἶχε, καὶ τοὺς δόλους, ἐσέναζε λέγωντας. Δέ λδουε ταπεινὴ Εὐλόγιε νὰ εὐχάνης τὴν ζωοτροφίανσε. Εἰς ὀλίγον καμρόν τοιοιπὸν ἦλθε πάλιν εἰς τὴν φροτέραντε ἀγιότητα, τῆ παντοδωάμου θεῶ σωεργύσαντος. Ὅστις ὡς δὴ κμος δὴν ἀσόχησε τὴν φροτέραν τῆ δέ λδουε. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπῆγα πάλιν εἰς τὸν τόπον ὅπε ἦρα καὶ ἄλλαι φοραῖς τὸν Εὐλόγιον. καὶ ἰδὼν αὐτὸν δὴ τὴν χαράν με ἰδάκρυσα λέγωντας. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου κύριε. Πάντα ἐν σοφία ἐποίησας. Τίς θεὸς μέγας ὡς ὁ θεὸς ἡμεῶν. Ὁ ἐγείρων δὴ τὴν γῆς πτωχόν, καὶ δὴ τὸν κοπείας ἀνυψῶν πένητα. Θαυμάσια αἱ κείσεις σου κύριε. καὶ αἱ βέλαισε ἀνεξερένητοι. Ταῦτα εἶπὼν ἐχαίρετοσεν ἕνας τὸν ἄλλονμας, καὶ με ἐπῆρε εἰς τὸ κελλίοντε, καὶ πλύνας τῆς πόδας με ἐσησε τράπεζαν. καὶ σωδωφρανσθέντες τὸν ἡρώτσα πῶς εὐερίσκετο. Ὁ δὲ εἶπε μοι. Δίησε πᾶτερ τὸν θεὸν δὴ λόγε με, νὰ μὴ σείλι βοήθειαν. Ὅτι εἰς πολλήν χεῖαν χεῖματων, καὶ πείαν εὐερίσκομαι. καὶ ἐγὼ τῆ ἀπεκείθηκα λέγωντας. Μακάρι ἀδελφίμε νὰ ἦσσω πτωχόπερος. Ταῦτα εἶπὼν, τῆ ἐδηγῆθηκα καταλεπῶς ὅς εἶ ἀρχῆς τὴν ὑσφραγίαν. Πῶς ἐγὼ ἡμοιω ἡ αἰτία, καὶ ἐπλήθησε, καὶ πάλιν ἐπῶχθουσε. Ὅθεν ἐσκλάσαμεν ἀμόφτεροι ὦραν πολλήν τὸν θεὸν δοξάζοντες. Ἐπειτα εἶπε μοι. Παρακάλεσον πάλιν πᾶτερ τὸν κύριον, νὰ με βοηθήσῃ ὡς ἀγαθός, καὶ ἔσωσά με. Καὶ τάσασσε, νὰ μὴ φανῶ πλέον πρὸς τὸν ἐνεργέτω ἀχάρισε. Ἐγὼ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Μὴν ἐκδέχισαι δὴ τὸ κύριον ἄλλο φροσάπρον,

περον, εἰμὴ μόνον τὴν ἡμερέσιον ἔξοδον, ὅσον νὰ πορεύεσαι, ὡς τὸ πρότερον. καὶ κάλειον νὰ υπάγῃς πῶς εἰς τὸν Παράδεισον, παρήξ εἰς τὴν κόλασιν πλῆσιος.

Ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτῆς ὁ ὅσιος, τὸν ἐπρόσβαξε, νὰ μὴ εἰπῆ
 τινὸς ζῶντος αὐτῆ τὴν ὑπόθεσιν. Ὅστις ἐφύλαξε τὴν ἐπιτολήν ὡς ὑπήκοος.
 Μετὰ δὲ τὴν κοίμησιν τῆς Ἀββᾶ Δαυιδ, τὸ ἔπειν ὁ μαθητὴς του πρὸς τοὺς
 πατέρας εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἡμέτερον ὑπόδειγμα. Νὰ εὐχαριστᾷ μὲν τὸν
 κύριον ἄπαιτες καθ' ἕνα εἰς τὴν σάσιν ὅπῃ εὐρίσκεται, καὶ νὰ μὴ τολμησῇ τίς
 νὰ ζητήσῃ πλεονεκτήματα πρὸς κερρον. Ἀλλὰ μόνον τὴν βασιλείαν τὴν ἐρά-
 νιον νὰ ποθῆ μὲν. καὶ αὐτὴν νὰ ξητρέχω μὲν πάντοτε. Διομένοι τῆς ἀειπαρ-
 θένης διαποίνης ἡμῶν Θεοτόκε, καὶ πάντων τῆς ἁγίων, νὰ μᾶς ἀξιῶσεν μετὰ τὰς
 ἰκεσίας αὐτῆς πρὸς κύριον. Νὰ λυτρωθῆ μὲν τῆς ἀτελεύτητου κολασίως,
 καὶ νὰ ἀξιώθῃ μὲν τῆς ἀνεκκαλήτης ἀγαλλιάσιως. Νὰ δοξάζω μὲν
 μετ' αὐτῆς πατέρα, καὶ ἕν σὺν ἁγίῳ πνεύματι Τριάδα ἀμέρι-
 σον, καὶ Μονάδα τρισάρεθμον. Ἐνα Θεὸν προαιώνιον,
 ὃς πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ, καὶ προσκύ-
 νησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῆς
 αἰῶνων Ἀμήν.

(. . .)

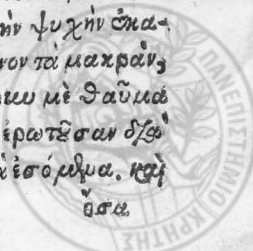
Η ΕΡΕΪ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ³³⁷

ΓΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΚΩ.

ΑΝα μεταξί εις τους λοιπὸς ὁσίους, ὅπῃ εἶδα μὲν εἰς τὸν ἔρημον ἦτον ἕνας εἰς τὰς εἰρητὰς περιβόητος, καὶ τὸσον θαυμάσιος. Ὅπῃ ὑπὸ βῆ τὸν ἄλλοι μετὰ τὴν Ἀγγελικὴν πολιτείαν. Οὗτος ἑκατόκι εἰς τὰ μέρη τῆς Θεβαΐδος πλησίον τῆς πόλεως Λυκῶ ἀπάνω εἰς ἕνα ὄρος πολλά ὑψηλόν, καὶ ἥσυχον. Εἰς τὸ ὅποιον εἶχε πολλὴν δυσκολίαν, καὶ κόπον ἀνείκασον ὅστις ἤθελε νὰ τὸ ἀνταμάσῃ. Ὅτι ἐκείνος ἦτον κτισμένον εἰς τὸ κελλίοντου. Εἰς τὸ ὅποιον εἰσῆλθεν ἔταρ ἦτον χρόνων τεσσαράκοντα, καὶ ἕκα μὲν ἄλλες τόσες ἐγκλειστος. Ὅπῃ ποτὲ δὲν ἐυγῆκεν ἔξω. Οὐτὲ ἄλλος τίς εἰσῆλθεν ἐκεῖ. Ἀλλὰ μόνον ὑπὸ μίαν θυρίδα μικρὴν ἐλάμβανεν ὀλίγη τροφήν. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσωτύχεν βραχέα, καὶ ὠφέλιμα λόγια. καὶ αὐτὰ ἀπαιῶς μερικὰς ἡμέρας, καὶ ὄχι πάντοτε. Ἀλλὰ ἔσαν ἦτον ἀνάγκη μεγάλη, ὅχι νὰ ὠφελησῇ ἐκείνος, ὅπῃ ἐρχομεται, νὰ τὸν ἔυρωι, ὡρὸς ἐδεσῖαι αὐτῷ, καὶ διόρθωσιν. Ἀμὴ γυνῶκα δὲν ἠθέλησε νὰ ἰδῇ, ἔτε νὰ σωτύχῃσι πῶποτε. καὶ ἡσύχαζε πάντοτε. Διατί ἐγνώριζεν. Ὅτι ὅσον φεύγει τίς τοὺς ἀνθρώπους, τοσῶτον σημαίνει τὸ θεοῦ. Αἰσιπὸν τὸσον ἐλίπῃ μετὰ τὸν νῦν μετὰ τὴν θείαν ἔνωσιν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκαθάρισεν, ὅπῃ ἠξιώθη, καὶ Προφητικῆ χαρίσματος, καὶ ἔ μόνον τὰ μακρὰν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα ἐγνώριζε. καὶ τὰ ἔλεγε ὡρὸν νὰ σωτύσει μετὰ θαῦμα ὅχι ἀκρόντων, καὶ ἐκπλήξιν. Ὅθεν πολλοὶ ὑπήχθησαν, καὶ τὸν ἐρωτῶσαν ὅχι τινὰ ὑπόθεσιν. Καὶ τὰς ἐδίδον ἀπόκρισιν, ὡροφντεύωντας τὰ ἑσόμενα, καὶ

Ἐκλόγ.

ὅσα ἐλιγνῆ ἐγίνωσκταν ὕστερα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ πιστάτος βασιλεὺς Θεοδόσιος ἔταν εὐχρυσὴ εἰς τὸν πῆλεμον καὶ τῶν Περσῶν, καὶ ἄλλων ἑλλήνων, ἔσειλεν ἀφ' Ἑσρων, καὶ ἠρώτα τὸ ὅσιον τί τέλος ἐμελλεῖν ἄξει ὁ πόλεμος. καὶ αὐτὸς ἄλλω φορᾷ τὴν ἐλεγε πῶς νικᾷσι, καὶ ἄλλω πάλιν πῶς φεύγουσι, καὶ ἔπει ἐγίνετο, καὶ μίαν φορᾷ ἐπολεμῶσαν οἱ αἰδοῦντες μίαν πόλιν τῆ βασιλείας, ὅτε τὸ ἐλεγατο Σεβηρίν. Ἡ τισὶ ἦτον εἰς ταῦρα τῆ Αἰθιοπίας, καὶ Θιβητῶδος ἀνάμεσον, καὶ ἐπῆραν οἱ ἑλλῶεις πολλὰς ἀχμαλώτους. Ἐἄλλες ἐφορεύσαν. Ὁ δὲ στρατηλάτης τῆ βασιλείας ἐδειλίαν ἀσυχροποίη πόλεμον δεύτερον. Ὁ δὲ Γωάννης τὸ ἔσυμβέλευσε νὰ πολεμῶσῃ τὸ ὄνομα ἡμέραν εἰς τὸ ὄνομα τῆ Κυρίας, καὶ ἔπει ἐποίησεν. Ὁ δὲ ἐνίκησεν ἀπαιτας σιωπῆσης τῆ θείας χάριτος. Ἐχων δὲ ὁ ὅσιος ἀπὸ τῆ θεοῦ ποσῶτον μεγάλο χάρισμα, πάλιν δὲν ὑψηλοφρόνας ὀλοπτελα. Ἀλλὰ ἐνίμιζε τῆ λόγους ἀχρεῖον δὲλον Χρῆστῆ, καὶ ἀνάξιον. Καὶ ἐλιγνῆ ὀ τῆ πίσις τῶν ποροσερχομένων ἐνεργα, καὶ ἐγίνεταν ταυθαυμάσια. Εἰς ἐκείνα τὰ ὄρια ὠρίζιν ἐνας ἀρχων. Ἡ γυνὴ τῆ ὀποῖε εἶχε βαρέαν ἀσθενείαν. Ὁ δὲν ἀπῆλθεν ὁ ἀρχων εἰς τὸ ὅσιον καὶ τὸν ἐπαρκαλέισα νὰ τὸν συχωρήσῃ, νὰ φέρῃ ἐκείν εἰς τὸ κελλίον τῆ συμβίαιτε νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Καθῶς καὶ ἄλλα θαυμάσια ἐφραξεν. Ὁ δὲ ὅσιος δὲν ἐσερξέ, λέγωντας ὀ τὸ γυνὴ εἰδὲν ἐπλησίασε πῶποτε. Λέγειτον ὁ ἀρχων. Ἐπ' ἀληθείας ἀγίε τῆ θεῆ. Καὶ ἀδὲν ἔλθη ἐδῶ τὴ συμβία με νὰ τὴν εὐχρηθῆς, ἀποθάνειν ἀπὸ τὴν λυτῆντες. Βλέπω ἐν ὀ ὅσιος τὴν πολλὴν βίαν τῆ ἀρχοντος, καὶ ἀκσας τῆς γυναικὸς τὴν εὐλάβειαν εἶπεν αὐτῶ. Ἦπάγε, καὶ αὐτὴν τὴν εὐκταν νὰ μεῖδῃ ἢ συμβίαισε εἰς τὸ σῶματις, χωρεῖ νὰ κοπίασῃ ἔως ἐδῶ ἀκαρῶ. Ταῦτα ἀκσας ὁ ἀρχων ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τε συλλιζόμενος. Καὶ δὲν ἐδύνετο νὰ καταλάβῃ τῆ λόγε τὴν δέλασιν. Ὁμοίως καὶ οἱ γυνῆ τε διελουζέτο ἀποπα. Καὶ τὸ μισοῖσκτον βλέπεις εἰς τὸν εἰρόντης τὸν ὀ ὅσιον λέγοντα. Ὡ γύναι μεγάλη ἡ πίσις σου. Ὁ δὲν ἤλθα νὰ πληρώσω τὸν πόδουσε, καὶ διδωσκ ταύτῃ τὴν νουδισίαν. Νὰ μὴν ὀπιθυμῆσης ποτὲ, νὰ ἰδῆς τὴς δέλες τῆ θεῆ εἰς τὸ φρόσωπον. Ἀλλὰ μόνον, νὰ μιμᾶσαι τὰς φραξείστε. Ὁ τὶ τῆ το σῶ δ' ἰδες πολλὴν ὀφέλειαν. Γίνωσκ δὲ ὀ τὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι Προφήτης, καθῶς με νομίζεις, ἐπεδίκασες. Ἀλλὰ ὄξῃ τὴν πίσιν ἐσῶνα, καὶ τῆ αἰδρόςσε, ἐπαρκαλέισα ὀ ἀμαρτωλὸς τὸν Κύριον, καὶ σὲ ἰατρὸυσεν εἰς ὀλας τὰς ἀσθενείας. Παρακαλῶ γέν, καὶ συμβελεύωσι. νὰ ἐνθυμᾶσθε αὐτὰς, καὶ τὰς λοιπὰς ἐνεργείας, ὅτε σᾶς ἐκαμιν ὀ Κύριος. Νὰ τῆ εὐχαρισᾶς παῖοτε. Νὰ τὸν φοβῆσθε, καὶ νὰ φυλάγιθε νὰ μὴ τουπῆσῃτε πῶποτε. Λοιπὸν φθαίε πᾶς μετ' ἰδες εἰς τὸ ὀραμάσε. καὶ μὴ βκληθῆς νὰ μεῖδῃς ξύπνεσε. Τὸ φρωῖ εἶπεν ἡ γυνὴ τῆ αἰδρόςσης τὸ ὀραμα, καὶ τὴς χαρακῆρας τῆς ὀφείας τῆ ὀσε, καὶ τὰ φορέματα καὶ ἔπει αὐτὴ μὲν ἐγίνετο ὀγιής, Ἐ ἰδοξαζε τὸν Κύριον. Ὁ δὲ ἀρχων ὑπῆχε δρομαῖος με πολλὴν χαρὰν

ἢ εὐλάβειαν πρὸς τὸν ὄσιον εὐχαριστῶν τὴν εὐεργεσίαν ὅπερ τῆ ἑκαμῶν. Ἀλλος τίς ἄρχων τῆς κωδικίδος ἐκείνης. Ρωμαῖος τὸ γένος, ἦλθεν εἰς τὸν ὄσιον λέγωντας. Ὅτι ἡ γυνὴ τέκνονδόν σου εἰς τὴν γέναν, καὶ ἀπαθαιήσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως. Καὶ καὶ κάμη πρὸς Κύριον θέσιν, καὶ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ὁ δὲ ὄσιος ἀπεκρίνατο. Ἡ γυνὴ ἔγέννησε παιδίον ἀρσενικόν. Καὶ μετὰ τὴν γέννησιν ἡ μήτηρ ἀπέθανεν. Ἀλλὰ διὰ τὴν πίσινον, καὶ εὐλάβειαν, ὑπαγε νὰ τὴν εὐρης αἰσασμένω. καὶ βαπτίσας τὸ παιδίον ἐνόμασον αὐτὸ Ἰωάννην. καὶ μὴ τὸ δώσης ἄλλης γυναικὸς, νὰ τὸ βυζαῖν. Ἀλλὰ εἰς τὸ ἀναθρέψῃ εἰς τὸ οἶκον σου. καὶ ὅταν γένη ἐπὶ τὰ χρόνια ἀφιερωσέτο τῷ θεῷ. καὶ ὁδὸς το εἰς ἀγίουں πατέρας, νὰ γένη καλόγηρος. Ἀπελθὼν ἐν ὁ ἄρχων εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἦν ἔργον ἀληθινὰ ὅσα τῷ ἔπεν ὁ ὄσιος. καὶ ἔκαμε κατὰ τὸν ἑσπῶσαξεν. Ἰπὴ ἔργων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς τὸν ὄσιον καὶ τῆς ἔλεγε καὶ κρυφὰ τῆς καρδίας σου, ὅσα ἀμαρτίας ἔπραξεν. καὶ τῆς ἑσπῶσῃ νὰ κάμω μετάνοιαν. Πολλὰ κίς ἐπροφήτευσεν, καὶ ἔλεγε τὸν νεῖλον πότις ἐμελλε νὰ πλημμερήρῃσῃ, καὶ ὅτι νὰ γένη ὑσέρησις ὑδάτος. καὶ ὅταν ἦθελε νὰ σείλῃ ὁ θεὸς σινὰ παιδεύσειν εἰς τὴν γῆν, ἔλεγε νὰ παιδεύσῃ τῆς ἀμαρτήσαντας, τῆς ἐνεθέτα πρότιρον. καὶ τῆς ἔλεγε νὰ μετανοήσῃ. καὶ ὅσα ἐπρόβλεπε ἐγίνουταν.

Ἄλλε τι ὁ ἄρχωντος συγκλητικῆς ἡ γυνὴ εἶχε μεγάλω ἀσθένειαν. καὶ ἔκαμῃ ὅλη ἡ σάρκα σου, ἀπὸ τὴν πολλὴν θέρμω. καὶ κινδύνουε μεγάλως εἰς θάνατον. Ἡ τίς ἐπαρκαλεῖ τὸν ἄνδρα σου. Νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸν ὄσιον, νὰ τῆς δώσῃ τὴν ὑγείαν σου. Ὁ δὲ ἔξῆρωντας τὴν τάξιν τῶ ὄσιος, πῶς δὲν ἦθελε νὰ ἰδῇ τὴν γυναῖκα, ὑπῆγε μόνος τε. Καὶ λέγωντας τὴν αἰτίαν τῆς παρυσίας αὐτῆς, τῆς ἔδωσεν ὀλίγον ἔλεον εὐλογημένον. Μετὸ ὅποῖον χριστῆ σὴ ἀσθενὴς εὐδύς ἰατρύθηκεν. Ἀλλὰ ἀρῆνων ὅσα ἔκασα ἀπὸ ἄλλης (λέγει ὁ σοφὸς Γεράκιμος, ὅπερ γράκει τὰ ἀνωθεν) νὰ εἰπῶ μόνον ἐκεῖνα ὅπερ ἔδα μετὰ ὁμμάτια. Ἐπὶ τὰ σὺντροφὸι εἰ μὴ ἔδει, ὅπερ ὑπῆγα μὲν νὰ τὸν ἀπολαύσω μὲν. Ὁς τίς μᾶς ὑποδέχθη χαρῆς μῶμος. Καὶ ἀφ' ἑκάμα μὲν προσευχὴν (κατὰ τῶς ἔχουν οἱ Μοναχοὶ πανταχοῦ συνήθειαν, νὰ ὑποδέχονται τοὺς ξένους μετὰ προσευχὴν) μᾶς ἠρώτησεν, ἐὰν ἦτον σινὰς κληρικὸς ἀπὸ λόγεμα. καὶ εἶπο μὲν ὅχι. Ὅτι δὲν ἦξῆρα μὲν πῶς ἦτον ἕνας ἄλλοις. Ὁ ὅποιος ἔλεγε ταπεινώσιν δὲν το ἀμολόγησε. Διὰ νὰ μὴ τὸν τιμῆσῃ ὁ ἄγιος. Ἀμὴ ἐκεῖνος εἰς προορατικὸς τὸ ἐγνώρισε. Καὶ εἶπεν. Ὁ πῶτερος σου εἶναι διάκονος. καὶ κείνον τὸ ἀρνήθη. Ὁ δὲ ὄσιος ἐπίασε τὴν χεῖρα τῆς ἄλλοις, καὶ τὴν ἐρίλισε λέγωντας. Μὴ κρύπτῃς τὴν χάριν τῆς θεῆς ἐκόνω, διὰ νὰ μὴ πέσης διὰ τὸ καλὸν εἰς τὸ κακόν, λέγωντας διὰ ταπεινώσιν ψύματα. Τότες ὁ διάκονος ποίησας μετάνοιαν, ὠμολόγησε τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς σου συχώρισιν. Ὁταν δὲ ἐθέλα μὲν νὰ παγίνω μὲν ἀσθένειαν ὁ ἕνας σου σὺντροφος ἀπὸ ῥίγον τεταῖον. καὶ λέ-

γινώσκας πρὸς αὐτὸν, νὰ τὸν ἰατρύσῃ, τὴ ἀπεκείθη ὁ ὄσιος. Αὐτὴ ἡ ἀδελφεία
 σὲ διδὲι μεγάλῳ ὠφελίᾳ. Ὅτι κατ'ὡς μετὰ πικρὰ ἰατρικὰ, θεραπεύον-
 ται τὰ σώματα. Οὕτω καὶ αἱ ψυχαὶ μετὰ ταῖς ἀρρώσiais ἰατρύονται. Ταῦτα
 λέγων ἐποίησε μίαν διδασχὴν ἀπαίῳ εἰς αὐτὸ τὸ πρὸς κείμνον. Ἐπειτα δὲ
 νὰ μήμας λυπήσῃ εὐλόγησεν ἔλαιον, καὶ χρίσας τὸν ἀδελφὸν ἔμεινεν ὑγιὲς πά-
 ραυτα. Τότε πρὸς ἄσσει τὸν ὑπὲρ ἐλῶ, καὶ μᾶς ἐφίλοσσε πρὸς αὐτάρκειαν. Ἀ-
 μὴ ἐκείνος δὲν ἐφαγῆ ἀκειβῶς τὴν παθοκτῆσον ἐγκράτειαν, ὅπῃ δὲν ἐτραγε
 ψῆτον πρᾶγμα καὶ τότε, ὅπῃ ἦτον χρόνων ἐνενηκόντα. Ἐῆτον δὲ τὴν πολλὴν
 νηστειὰν τὸσον ἀδύναμος, ὅπῃ ἦτον μόνον δερμάτι, καὶ κώκαλα. Ἀφ' ἧ γῆν
 ἐφιλεῦθη μὲν εἰς τὸ ἄλλο κελλίον, ὅπῃ ὑποδέχεται τὴς ξένες, ὑπήγαμῃ εἰς
 τὴν θύριδα. καὶ μᾶς ἠρώτησε πόθεν εἶμεσεν. καὶ διατί πρὸς αὐτὸν ἐκοπιᾶ-
 σαμῃ. καὶ λέγοντες ὅτι δὲ τὴν Γερουσαλήμ εἶμεσεν. καὶ ὑπήγαμῃ νὰ τὸν
 ἰδῆμεν. Διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ καίνα λόγον ὠφελίμον ἀπεκείνατο. Θαυμάζο-
 μαίσας ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πῶς ἐπῆρετε τὸσον κόπον, διὰ νὰ ἰδῆτε ἕνα ἀχ-
 ρεῖον καὶ εὐτελέσασον. Ὅπῃ τινὰ ἀρετὴ δὲν ἔχω ἀπαίῳμε. Δὲν αἰσγνώθετε τὰς
 γεφᾶς, νὰ ὠφελῆθῃτε δὲ τὰς οἰκίαςσας; Τί ἄλλα ὑποδείγμα-
 τα γυρεύετε; Δένσας φθαροῦ οἱ Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες, νὰ τοὺς
 μιμηθῆτε. Ἀμὴ ἤλθετε νὰ ἰδῆτε ἕνα ἀχρεῖον, καὶ ἀάξιον ἀθρωπον. Ὅπῃ ἡ-
 ξεύρωντας τὴν ταλαιπωρίαν μου, δὲν τόλμω νὰ εὐγῶ δὲ τὸ κελλίον μου;
 Ὅμως διατί θάρρειτε πῶς ἔχω πῶδα μικρὰ ἀρετῆν, νὰ σῆς ὑπακῆσω. Διὰ
 νὰ μὴν ὑπάγετε ὀπίσω περιλυτοί. Λοιπὸν πρὸ πάπταν σᾶς δίδω τοιαῖται
 νηστειὰν. Νὰ μὴ κενοδοξήσσετε πῶς ἤλθετε εἰς τὴν ἔρημον, καὶ εἶδετε, τὴς
 ἀγίας ταύτης οἰκίτορας. Ἀλλὰ μάλισανὰ κάμειτε τρόπον, νὰ τὴς μιμᾶσθε
 ὅσον δύνασθε. Ἡ δὲ δεύτερα μετὰ πῶδα γελία εἶναι αὐτὴ. Νὰ φυλάξαιτε κα-
 τακράτος, νὰ μὴ ρίζωσῃ καμία ἀμαρτία εἰς τὴν καρδίανσας. Ὅτι ὅποταν εὐ-
 εἰσκωνται αἱ ρίζαις τῆς παθῶν εἰς τὰ ἐντόδια, γινῶνται πολλοὶ ρυπαροὶ
 διαλογισμοί. Ὅτι νῆς ἐμποδίζου τὴν προσευχὴν, διασκορπίζοντες τὸν νῆν
 εἰς ἐδιάφορα πρᾶγματα. Ὅστις λοιπὸν ἐγκατέλιπε τὸν κόσμον, καὶ τὰς ἐπι-
 θυμίας αὐτῆς δὲν ἐαίσησεν, ὀλίγον ὄφελος δὲ τὴν κτήσεν. Ὅτι δὲν σώνεται ὁ Μο-
 ναχὸς, μόνον πῶς ἀφῆκε χωράφια, χρυσίον. καὶ ἄλλα πρᾶγματα. Ἀλλὰ
 ὅταν νικήσῃ τὰς ἐπιθυμίας τὴς σώματος. Πολλοὶ δὲ χινῶσιν εἰς τὸ φαινόμενον,
 πῶς ἀπαρνήθησαν τὸν κόσμον. Καὶ τὴν καρδίαν δὲν ἐπιμελῶνται, νὰ κατα-
 εἰζου δὲ τὰ πάθη. Ἀλλὰ φωλεύει ἐκεῖ διαλογισμοὶ διάφοροι. Λοι-
 πὸν ἀγαπητοὶ μετὰ ἀδελφοί ἐπιμελεῖσθε, νὰ νικήσῃτε ὅλα τὰ πάθη. καὶ βά-
 λετο κόπον πολὺν εἰς αὐτὸ. καὶ σενώσῃτε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς. Εἰσελ-
 θετε δὲ τὴν σενὴν πύλῳ. καὶ πειπατήτε τὴν ἐδὲν τῆς θλίψεων. Ὅτι
 χωρεῖς αὐτὴν τὴν σενοχαρεῖν δὲν δύναται νὰ σωθῆτινᾶς. Διὰ νὰ φυλάξῃτε
 λοιπὸν

λοιπόν ἐγκράτειαι αἰαχωρήσετε διὰ τὸ κόσμον, ὅρατι ἡ ἰσυχία σὰς βοηθᾷ
πολλὰ νᾶρικήσεται πᾶσαι ἐπιθυμίας. Ἀμὴ ὅστις σωταίος φέρεται μὲ τὴς
αἰθρώπικας, ὅρα βραβεῖαι πολλάκις τὴν ἐγκράτειαν ὅρα συγκατάβασιν, κ' ἔ-
πος πίπτει, κ' οἷς ἄλλα ἐγκλήματα. Ἐξαερίτας δὲ φυλάττετε διὰ τὴν φιλο-
φροσύνην ὡς διὰ ὄφους. Ὅτι δ' αὐτῆς τινὲς ἐξέπεσον ὡς τὸν ἑωσφόρον, κ' διὰ
φίλοι θεῖ ἐγναί ἐχθροὶ καὶ ἄπιστάταις ὑπερον. κ' ὅρα τὴν θείαν να εἰ-
πῶ ἐκείνο ὅπῃ σὺ βέβη ἐὸς ἐνάρετε ἀσκητῆ. Ὅστις ἦτον τῶρα ὀλίγους χρόνους
ἐδῶ πησιόνομας, αἰθρώπος ἐγκρατῆς, καὶ πεδύβοντος εἰς ὄλιον τὴν ἔρημον.
Ὅστις καὶ ὄρα προσήυχτο, κ' καταπολλὰ ἠγωνίζετο. Ἀμὴ διατί δὲν εἰ-
χε τὸ θεμέλιον τῆς ἀρετῆς τὴν ταπεινώσιν, ἐξέπεσον ὁ ταλαίπωρος. Καὶ ἀκῆ-
σατε καταλιπῶς τὴν ὑπόθεσιν. Διὰ νὰ μὴ πάθη τινάσας ὁμοίαι παρὰ θεῖ
ἐγκαταλήψιν. Οὗτος ἦτον εἰς ἓνα αἰαχωρητικὸν ἀπὸ λαίων, κ' ἔκαμινεν ἀγῶ-
να θαυμασίον. Προσήυχτο πάντοτε. Δὲν ἔτρωγε διὰ ξένον κόπον φωμί
πάντοτε. Ἀλλὰ διὰ τὸ ἐργόχειρ ἴτε ἐτρέφτο. Ἐπειτα βλέπωντας, πᾶς
τὸν εἰχασιν ὀλοὶ εἰς μεγάλῳ ὑλάβειαν, κ' ἔγινε πάντα χετὸ ἰνομάτε πε-
εἰφῆμον, ὑπερφανῶθι ὁ ἀσύνετος. Νομίζοντας ὅτι διὰ τὴν ἐδικήν τε γνῶ-
σιν, κ' ἐπιμέλειαν ἔγινε τοῖστος, κ' ὄχι ἐκ θείας χάριτος. Ταῦτα ὁ δαίμων
μὲ πειρασίας σοχαζόμορος, τῆ ἔσπεε παγίδα, διὰ νὰ τὴν θανατώσῃ ὁ μι-
σά θρώπος, κ' μεταχηματιθῆς εἰς μορφήν γυναικῆς ἀραίας, ὑπῆγε μίαν
νύκτα εἰς τὸ ἀπὸ λαίων αὐτῆ. Καὶ ἐκαμάθη πᾶς ἔχασε τὸν δρόμον, καὶ διὰ
τὴν αἰσὴ τὴν φάγαν τὰ θηρία, ὑπῆγε ἀμὴ ἔκει ἔως αἰετον. Ὅ δὲ σπλαγχι-
ζόμορος αὐτὴν ἔσπεξε νὰ τὴν κρατήσῃ, κ' ἐρωτῆσας πόθει ἦτον, κ' πῶς ἐπέ-
παται Μοναχῆ εἰς τὸν δρόμον, τῆ ἔδωκεν ἀπὸ κερσιν μὲ λόγια φθοροχημα-
τιζομορα, κ' δόλια. Τὰ ὅποια ἐτλήγωσαν τὸ καρδιάντε, κ' τῆ ἔρχενταν
αἰθροὶ, κ' ῥύ τρωὶ, λογισμοί, τὸ ψυχῆν τε μολύνοντες. Καὶ ἐμελίτισε νὰ κά-
μη μετ' αὐτῆς ἀμαρτίαν. Τὸ ὅ τοῖον ἐγνωρίσας ὁ δόλιος, ἀρχίζει νὰ ψηλαφᾷ
τὸ ἀσκητὸν τάχα διὰ ὑλάβειαν. Ὅ ὅποῖος ἐτλήγωθη διὰ τὸν ἐρωτα πειρασό-
τερον, κ' ἀσοχησας ὡς μεθυσμένος τῆς προτέρας ἀγῶνας, κ' ἀσκησι. κ' πᾶς
δωριάς, τὸ χεῖρας, ὅπῃ ἔλαβεν διὰ τὸ θεῖον, ἀποφασίζει νὰ πορευθῆ ὁ
ἀθλιος. κ' ὅταν ἐσπυκάλισε τὴν γυνώικα νὰ τελίσῃ τὴν ἀμαρτίαν, ἔγινεν ἀ-
φατος. κ' φωνάζοντες εἰς τὸν ἀέρα οἱ δαίμονες, ἐέμπαιζον τὴν ἀσκητὴν πε-
εργελῶντες. Καὶ ἔλεγον. Ὁ Μοναχῆ, ὅπῃ ὑπεραίρωσε χετῆς, κ' σε ἐφάνετο,
πῶς ἐτίτας εἰς τὰ ἔρανια. Ἰδὲ ἐνικήθης. κ' ἔπεισεν εἰς τὸν ἀδύω τεισάθλι.
Αὐτὰ κ' ἔτερα πλείσας οἱ δαίμονες λέγοντες, ἔπεισεν ὁ Μοναχῆς εἰς ἀπόγνω-
σιν, μὴ ὑπορέρων τὴν ποσ αὐτὴν αἰχρύνῳ, κ' σύγχυσιν, καὶ φύγων ἀπὸ τὴν ἔ-
ρημον, ἐκόσμισε. καὶ ἐτελείωσε τὴν ζῶνιν εἰς τὰ κακάτε θελήματα ὁ τα-
λαίπωρος. Διατί δὲν εἰ χε γνῶσιν, νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν μέτανοιαν.

Ἀλλὰ διατί σὺς ἐλύπησα εἰς αὐτὸς, ἀκέσατε. καὶ ἄλλε τινὸς ἀμαρτανλῆ
 τὴν μετάνοιαν, πῶς ἐλαβεν ὑπὸ τὸν θ' ὄντα χεῖρα συγχώρησιν. Εἰς μίαν χεῖ-
 ραν ἐδῶ πλησίον ἦτον τίς εἰς τὰ κακὰ ὤθειστος, καὶ ὤθει νόμος. Ποτὶ δὲ κενὸν
 περὶ ὧτισμένος ὤθει. Δεῖ ὅτι σρεψεν εἰς μετάνοιαν καὶ ἐκλείσθη εἰς ἕνα τάφον,
 κλαίων πικρὰς κατ' ἄραι, καὶ πίπτων ὅτι τῆς γῆς, ἐκτύπα τὸ μίσητον, καὶ
 δὲν ἐτόλμα νὰ εἰπῇ τὸ θεῖον ὄνομα. Μόνον ἐκλαει μὲ σωτηριβῆν τῆς καρ-
 δίας ἀνείκασον ἡμέρας ἐκτὸ ὀλονήσικος. Ταῦτα οἱ δαίμονες βλέποντες. καὶ
 φροβέμενοι, μήπως, καὶ χάσουτον, ὑπήσισι τὴν νύκτα, καὶ τὸ ἐφύλαζαν λέ-
 γοντες. Τί κάμνεις ἐδῶ ἀσέβησατε; Ταῦρα ὅπ' οὐ ἐχόρτασες πᾶσαι ἀκα-
 θαρσία, καὶ ἐγῆρασις εἰς τὴν ἀμαρτία, θίλφς νὰ φαῖς καλὸς, καὶ σῶφρον, πα-
 ράνομι; Μάττω κοπιᾶς ἀφρονέσατε. Ὅτι ἄλλος τόπος δέσει ἐκδίχεται, μόν-
 νον ἐκείνος ὅπου ἴοίμασις. Εἰσὺ ἐπέλειες τόσα κακὰ ὅπ' ἔγινες ὡς ἄλλος
 διάβολος. Αἰσιπὸν μὴ κόπησαι ἀνωφέλῳτα. Ὅτι τὰ δάκρυα σὲ κατεβάζεν
 εἰς τὸν ἄδην ὤθει καρα. Ἀλλὰ σρεψαι εἰς τὰς ὡροτέρας ἡδονάς, καὶ ἡμεῖς νὰ
 σὺ ἐπιμάσωμεν πᾶσαι σαρκικὴν ὑπόλαυσιν, νὰ χαρῆς τῆς πολιτείας σε τὸ
 ἐπιλοιπον. Εἶδὲ καὶ σὺ ἀρέσεν αἰθλίφεις, καὶ τιμωρίαν, καρτέρησον ὀλί-
 γον, νὰ ὑπολάυσης μετ' ἡμᾶς ἐκεῖνας, ὅπ' ἔσ' ὡρέψωσιν. Αὐτὰ καὶ ἔτερα οἱ
 δόλιοι λέγοντε δὲν ἐσαλεύθη ἐκεῖνος ὑπὸ τὸν τόπον. Ἀλλὰ μὲ γῶσιν ἐς ἐ-
 κειτο ὡς ἀκίνητος ἔτε ποσῶς ὑποκρίνετο. Οἱ δὲ δαίμονες ὡς καταφρονηθέντες
 ὑπ' αὐτῆ ἰδυμῶθησαι. καὶ τὸ ἐδῶσαι τοιοῦτον δαρμόν (ταῦτα τὸ θεῖον συγ-
 χωρήσαιτος) ὅπ' ἔμενεν ὡς ἀπεθαμένος, καὶ πάλιν ἀπ' ἐκεῖ δὲν ἐσάλῳσε.
 Τὴν ἄλλω ἡμέραι ὑπήγατινὶς συγχρεῖς, καὶ φίλοιτε. καὶ ἐυρόντες αὐτὸν
 ἔτω πεπληγῶμενον, ἤθελον νὰ τὸν συκάσωμεν νὰ τὸν ὑπάγουμεν εἰς τὴν οἰκίαι-
 τες. Νὰ τὸν ἰατρέσωμεν, καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησεν. Ἀλλὰ ἔμεινε ὡς στρα-
 τιώτης αἰπῆτος εἰς τὸν πόλεμον. Ὅθεν πάλιν οἱ δαίμονες τὸν ἔδειραν δυνα-
 τώτερα. Ὅ δὲ ὑπέμεινε ἔχαιρεψῶντας τὸν κύριον, καὶ ἔλεγε. Κάλιον νὰ
 ὑποθάνω, παρέξ νὰ ὀησρεψῶ εἰς τὰ πρότερα, καὶ τὴν τρίτῳ νύκτα τὸ ἐ-
 δῶσαν τίσας μάσιγας, ὅπ' ἔσ' ἕνας ἐνόμιζεν ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ὀ αἰεί-
 μνηςος μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύση, προσήχιστο κοιτάμενος. Τότες οἱ δαί-
 μονες νικηθέντες ὑπ' αὐτῆ, ἀνεχώρησαι καὶ πλέον νὰ πλησιάσωμεν δὲν ἐδυμῶθη-
 σαι. Ὅ δὲ ἔμεινε τουλοῖπ' ἀνεκόχλητος, καὶ τίσας ἀρετὰς ἐκατέρωθωσεν,
 ὅπ' ἔδειχεν ὡς ἄσαρκος Ἄγγελος. Καὶ πάντες ὅπ' ἔβλεπον ἐθαυμά-
 ζουσαν. καὶ πολλοὶ ἀπειπισμένοι ὀρωῖτες αὐτὸν, ἐπίσρεψαν πρὸς μετάνο-
 νοιαν. καὶ ἐσῶθησαι. Ἀκέσατε δὲ καὶ ἄλλον ὑποδειγμα, δια νὰ φύγετε τῆς
 ὑψηλοφροσύνης τὸν κίνδυνον.

Ἦτον ἓς Μοιαχὸς εἰς ταύτῳ τὴν ἔρημον. καὶ ἦσυχάζων ἐφύλαχτο ἕως τοῦ
 γῆρας αὐτῆ ἐγκράτεια. καὶ εἶχε τὸς ἑὶ εἰρήνῳ, καὶ καθαρὸτητα σωματικῆς
 σιωπῆς

σιωπῆς, καὶ τὸσον ἦτον ἐνάρετος, ὅτῃ ἐπίρνα εἰς τὴν γῆν πολιτείαν οὐράνιον, καθ' ὅρας τὸν θεὸν σοχαζόμενος. Ὁθεν βλέπωντας ὁ παπάγαθος θεὸς τὸν πολὺν αὐτῆ πρόθεον, καὶ καλὴν προαίρεσιν, διὰ τὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν φροντίδα τῆ σώματος, τῆ ἔσελλε καθ' ἡμέρας μετὸν Ἄγγελον ἕνα ψωμί εὐαίδη, καὶ ὠραιότατον. Τοῦτοιοῦν εὐερίσκον εἰς τὴν τράπεζαν ἔτοιμον, μετὰ τῆ ἑσπερινῆ τὴν ἀνάγνωσιν. Ὁθεν ἀφ' ἔτρωγῃ, εἰδίδετο πάλιν εἰς προσοδὺχην, καὶ θεωρίαν ἐράνιον. Καὶ πολλὰς ἀποκαλύψεις εἶδεν ὡς καθαρὸς, καὶ ἀμειψῆς. Ἀλλὰ ὅτε τι ἰσθηφαίνθη εἰς τὴν διάνοισιν, βάνωντας εἰς τὸν νοῦν του, πῶς διὰ τὰς ἀγαθοεργίας, τῆ ἔκαμιν ὁ θεὸς τόσας χάριτας, τὸν ἰβαρέθη ὁ κύριος. Καὶ ἔπεσεν εἰς ὀλιγὴν ἀκηδία. Ὁθεν δὲν ἔκαμιν πλέον τὴν προσοδὺχίαν, μετὸς τὴν κατάνυξιν, καὶ ὅσον ἐπίρνα ὁ καμρὸς, τόσον ἐπλήθειεν ἡ ἀμέλεια. Πλὴν ἐβίαζε τὴν ὀρεξίντε καὶ ἀνέγνωθε τὴν ἀκολουθίαν κατὰ τὴν συνήθειαν. καὶ εὐερίσκωντας τὸν ἄρτον ὡς πρότερον, δὲν ἔβαλε κόπον τὰ διώξῃ τὴν ἀμέλειαν, νομίζωντας πῶς δὲν εἶχε διαυτό κατακερσιν. Μετὰ ταῦτα πάλιν τῆ ἡλθασιν ῥυπαροὶ λογισμοὶ τῆς σαρκὸς, καὶ ἄχρημοι, ὡς ἀκινῶντες εἰς τὴν βδελυρὰν πράξιν τῆς πορνείας. Πλὴν τὴν πρώτῃν ἡμέραν τῆς ἐπολέμησης διωπά, καὶ ἀφ' ἔκαμιν τὴν προσοδὺχίαν, ἤυρετὸ ψωμί, ἀμὴ ὅχι τόσον ἄσπρον, καὶ ἑυμορφον ὡς προτίτερα. Ἀλλὰ καμπὸσον μελαχεινόν. Καὶ ἐθάυμασε. Πλὴν ἔφαγε μετὰ πολλὴν θλίψιν τῆς συνήθειας, ἐγνωρίζωντας ὅτι αὐτὸς ἦτον τότε τὸ αἴτιον. Τὴν τρίτῃν ἡμέραν ἐπαύθησαν τόσον οἱ ῥυπαροὶ λογισμοὶ, ὅτῃ τῆ ἐφαίνετο, πῶς ἐκράτει μίαν γυναικα. Καὶ ἐπὶ ἄρτον. Εἰς τὸν ὅποιον αἰχρὸν λογισμὸν, εὐερίσκοντὸ ὄλην τὴν ἡμέραν. Τῆ ἐπύρνον μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆ ἑσπερινῆ, εἰσῆρχόμενος εἰς τὸ σπήλαιον, βλέπει τὸν ἄρτον εἰς τὴν τράπεζαν, ξηρὸν, μεχλιασμένον, καὶ ἄχρημον. Ὁθεν ἔκλαυσεν, ἀμὴ ὅχι τόσον ὅσον ἴφθαιε τὰ ἐβαλείψῃ τὴν ἀμαρτίαντε. Πλὴν ἔφαγε τὸν ἄρτον ὡς ἐδωκῆθη. Ἐπειτα τῆ ἡλθασιν τόσοι λογισμοὶ ὅτῃ τὸν ἐκίνησαν τὸν παλαίτωρον, καὶ ἐκίνησεν ἀπ' ἀγῆ εἰς τὸν κόσμον. καὶ δὲν ἐβοησε μετὰ δακρύων πρὸς κύριον. Τὰ τὸν ἀπλαγχισθῆ. Ἀλλὰ νομίζωντας πῶς δὲντε συγχωρῆ αἰσχύνη τὸν κάμη τὴν προσοδὺχίαν, καὶ ὡς πεπατήστας ὄλην τὴν νύκτα ὡς ἐξω φρενῶν, ἐξημερώθη πολλὰ κουρασμένος πλησίον εἰς ἕνα μικρὸν Μοναστήριον. Ὁθεν ὑπήχησεν ὅτε νὰ ἔκκερσθῆ ὀλίγον. Καὶ ὅτε νὰ φάγη, καὶ τίποτας. Οἱ δὲ Μοναχοὶ τῆ Μοναστηρίου ἐκίνε, ἢ ἔυροντες τὴν καλὴν τε σῆμῶν, καὶ ὄνομα, τὸν εὐλαβήθησαν. καὶ πίπτοντες εἰς τὰς πόδας αὐτῆ ἰζήτησαν τὴν εὐλόγιαντε. Ἐπειτα ἀφ' ἔ τὸν ἐφίλοῦσαν. Τὸν ἐπαρικόλειςαν ὡς ἐνάρετον, τὰ τῆς διδασχῆ πῶς νὰ πορεύωνται, διὰ τὰ σωθῆσι. καὶ ἄλλα ὅμοια. Ἐκείνος δὲ διὰ τὰ μίτες λυπήθη, τῆς ἔκαμιν μίαν ὀμηλίαν, διδάσκωντας, πῶς νὰ ἐγνωρίζου τὰς

καυρυίας καὶ πονηρίας τῶν δαίμονος. Ταῦτα διηγήσασθε, τὸν ἐκέντα ἡ σὺν
 κείνοις ἴσωθεν, καὶ ἐλιγε καθ' ἑαυτὴ ταῦτα. Ὡς παλαίτωρε, πῶς διδάσκεις τὰς
 ἄλλες; καὶ σὺ δὲν διορθῶνεις τὴν λογίτη ἀφρονείας; Ταῦτα λέγων ἐκατανύχθη
 θεῶν σωεργεία, ἰγνωίσας τὴν πλάνην τῶν δαίμονος, καὶ ὅπως ῥέψας εἰς τὸ
 κελλίοντε, καὶ πίπτον ἐπὶ γῆς, ἐβόα ταῦτα μὲν θερμὰ δακρυα. Ἐὰν δὲν μου
 ἤθελε βοηθήσειν ὁ κύριος, ὑπήχθηεν εἰς τὸν ἄδλυ ἢ ψυχίμω, νὰ κολλάζωμαι
 ἀτελεύτητα. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πικρῶν δακρῶν ἐσχόμην, ἔμειον ἕως τέλους τῆς
 ζωῆς εἰς τὴν καλὴν ἐκείνῃ μετάνοιαν. Ἀμὴ πλέον δέντε ἔρχετο ἡ τροφή
 ἐρανοῦ ἐν ὡς ὑπερότερον. Μίτον ἐκοπίασε μὲ τὸν ἰδρωτὰ τῶν ποσώπυτε. Νὰ
 ἐυγάζη τὸν ἄρτοισι. Ὅθεν ἐθυμῆμενος τὴν ὑπερότερα μακαριότητα, ἐκλασε,
 καὶ ὠδύριτο φεισίστηρον καὶ πόση κατὰ ἕξις τῶν ἔρχετο ὅταν ἤθελε νὰ φάγη τὸν
 γνήσιον ἐκείνῳ ἄρτον, ἐθυμῆμενος τὸν ἐράνιον, ὅπως ἐγίνουται βλύσας τὰ
 ὄμματα. Ἀφ' ἑλοικὸν ἔκαμην ἰκανὸν καιρὸν κεκλεισμένως εἰς τὸ σπήλαιον
 κλαίωντας. Ἡ λῶσεν Ἄγγελος κυρίου, καὶ λέγειτε. Ἐδὲ χθισιν ὁ θεὸς τὴν με-
 τάνοιαν, καὶ σὲ ἰσυχώρησε τὸ ἀμάρτημα. Αὐτὸν φυλάγετε ἀκριβῶς μὴν ἔλ-
 θῃ πλέον λογισμὸς ὑψηφείας εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ διὰ σημείων πῶς ἐπαι-
 ἀληθῆ ἰσολόγοιμε γίνωσκε ὅτι τὴν ἰδέσθαι ἡμέραι ἔρχονται τινὲς ἀδελφοί
 ἔδοτο τὸ Μονασῆριον, ὅπως ἐδίδαξεις, νὰ σὲ φέρομε τροφάς, καὶ φάγετε ἑυχαρι-
 σάντας τὸν κύριον. Οὕτως ἐν ἐτελείωσιν ὁ ἀσκητὴς μὲ καλὴν μετάνοιαν. Τοῦ-
 τα τα ὑποδείγματα σὰς ἔπα ἀδελφοί ἐν Χριστῷ, ὅπως νὰ καταλάβητε ὅτι ἡ
 κατενωσὶς σεριώνη. Καὶ ἡ ὑψηφεία ὀξολοβρίνει τὸν αἰθρωπον. Διατὸ
 καὶ ὁ διασπότης ὑπερότερον ἔδοτο ὅλας ἐμακάρισε τὰς κατενωσὶς, καὶ πῶς ἕως τῆς
 πνεύματι. Λοιπὸν φυλάγεσθε ἔδοτο τὰς ἐνέδρας τῆς δαιμόνων, καὶ πατερ-
 γύματα, καὶ ὅταν αὐτοὶ σὰς βαλλῆν εἰς τὸν νῆσας πῶς εἴτε καλοὶ ἢ καὶ οἱ
 ἀνθρώποι σὰς ἐπαπέσιου μὲ λόγια τοῦ ἐθυμῆσθε τὰς ἀμαρτίας σας, καὶ
 παπειώσθε μαλιστα. Αὐτὰ καὶ ἕτερα ψυχοφελῆ ὑποδείγματα, μὰς ἐλε-
 γην ἡμέρας τρεῖς ὁ μακάριος, καὶ ποτὲ ὅταν τῶν ἐπήραμε συγχαρίσειν, ἀπε-
 κείνατο. Ἐπάγειτε εἰς εἰρήην τελευτήμας, καὶ νὰ ἠξίερετε ὅτι σημερον ἡ θύνη εἰς
 τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀντιμα, πῶς ἐκίχησε τὸν Τυραϊνον Ἐυθύνον ὁ βασιλεὺς
 Θεοδόσιος. Καὶ εἰς ἑλπίδας ἡμέρας ἔδοτο θάινει, νὰ λυτρωθῇ ἡ Ἐκκλησία
 ἔδοτο τὴν πλάην αὐτῆς τῶν Τυραϊτικῶν, νὰ ἐυρηθῆσιν. Ὅταν ἐν ἐφθάσαμεν εἰς
 τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἠύραμεν ἀληθῆ: ὅσα μὰς ἔπιν ὁ ὄσιος. Καὶ μετὰ ἡμέρας
 πέντε ἠέσαμεν, καὶ διαύτην τὸν μακάριον Ἰωάννην. Ὅτι ἀπῆλθε πρὸς κείνον
 πλήρης ἡμερῶν χάριτος. Καὶ ἔλεγον οἱ μαθηταὶ αὐτῆς, ὅτι ἐχθρῶσας τὸν τε-
 λῶσθαι αὐτῆς ὑπερότερον ἔκαμε τρεῖς ἡμέρας ἐσχόμενος, καὶ ἔπα παρῆδωκε τὴν
 μακαρίαν ψυχὴν αὐτῆς εἰς χεῖρας θεῶν. Ὡς ὑπερίκει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ
 προσκύνησις εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

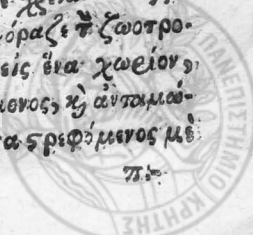
Υ Π Ο Δ Ε Ξ Ε Μ Α

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΕΙΡΟΤ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ημῶν Ἰσὲ Χριστῷ, εὐσπλαγχνίας πρόστινα ἐνάρετον Μοναχὸν. Ἐκπορνεύσαντα, ὅσπερ τὴν λυχνίαν αὐτομάτως ἀνάλαμπε σπίνθη.

Φαίνεται εἰς τὸ Λαυσαϊκόν ὅτι ἦτον ἕνας ἀναχωρητής, ὡσεὶ βόσκος, ἔπολι-
λά ἐνάρετος, ποσῶτον εἰς τὴ θεωρητικὴν τέλειος. Ἐμπειρος εἰς τὴ δια-
πραξίαν, καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς πόλειμας, ὅπῃ ἔχειραγῶνσι πολλὰς ἀμαρ-
τανὰς εἰς μετάνοιαν. Οὗτινες ἀπαρνεύμενοι τὴ σωματικὴν ἠδυστάθειαν, ὑπήγ-
ναν, καὶ ἐγένονταν αὐτῶ μαθηταί. Καὶ θαυμάζοιτες τὴ Ἀγγλικὴν πολιτείαν-
τη. Ἐσωσεῖ ζῆταν τὴ μιμηθῆν. καὶ ἐφοροκοπῆαι εἰς τὴ ἀρετὴν καθ' ἑκάστω.
Ὄθεν ἐφθοίησεν ὁ δόλιος δράκων, βλέπωντας τὴ τολὸν καρπὸν, καὶ ἀφέλαι,
ὅπῃ ἐκαμινε εἰς τὴ πλοσίον ὁ ὄσιος. καὶ δὲ νὰ τὴ ῥύψῃ εἰς μέγαν ἐγκριμὸν,
ἄρχισεν τὴ πολυμάδωτα, βάνωντας εἰς τὸν λογισμὸν, τάχα διὰ τα-
πεινώσει. Ὅτι διητόν ἐρέπον νὰ ἔχη δέλεος, νὰ τὴ ὑπηρετῆν. Ἀλλὰ μᾶλλον
αὐτός, νὰ ὑποπασεταῖ ἄλλοις. Ἡ καὶ νὰ ὑπηρετῆται μοναχός, δὲ νὰ μὴ
βαρύνῃ πλέον τινά. Ἦτον τὴ ψευδοχιδεσμοῦ ὄν δὲ αὐλοισμὸν τὴ ψυχολαβῆς.
μᾶλλον, ἢ ψυχοφιλῆς ταπεινώσει. ὑποδεχόμενος ὁ Ἀββᾶς, δὲ ἐσυλλο-
γισθητὰς ἐν εὐδρας, καὶ πανουργίας τῶ δαίμονος. Ἀλλὰ ἐφοφάσει ταπει-
σιως, ἀ ἐχώρησεν ἀπὸ τὸ κελλίον. καὶ ἐκατόκησεν εἰς τόπον ἄβατον, καὶ ἀ-
πάραχον. Διὰ νὰ μὴ σταγῆναι τὴ ὑπέσκει. Καὶ ὅταν εἶχε χρεῖαν ὑπήγχε
μοναχός, εἰς τὴ χάραν, καὶ ἐπώλει τὸ ἐργόχειρόν. καὶ ἠγόραζε τὴ ζωοτρο-
φίαν. Μετὰ πολὺν καιρὸν ἀπὸ τὸν χόμοις ἐν μιᾷ τὴ ἡμερῶν εἰς ἕνα χρεῖον,
διὰ νὰ πελήση τὸ ἐργόχειρον, ἔτυχεν ἐν σωρυγίας τῶ δαίμονος, καὶ ἀνταμώ-
θημιαν γυωῦκα, καὶ ἐπίσει μετ' αὐτῶ εἰς τὴ ἀμαρτίαν. Ἐπιτασφιρόμενος με-

πικραίαν, καὶ θλίψιν πολλὴν εἰς τὴν ἔρημον, ἔφθασεν εἰς ἓνα ποτάμι, καὶ συλλιζόμενος τὴν ἀχμῆαν τῆς ῥυπαρᾶς ἐργασίας ὁπᾶ ἐτέλεισεν, ἐπῆρε τὸσπιν λύπη. Πῶς ἐχαροποίησε τὸν διάβολον. Ἐσκανδάλισι τὸς ἀδελφός. Ἐλύπησι τὸς ἁγίους Ἀγγέλους, καὶ παρώργισε τὸ σωτῆρα, καὶ Κύριον. Ὅπᾶ ἔπισθε σχεδὸν εἰς ἀπόγνωσιν, νομίζοντας. Ὅτι δὲν θέλει διωθεῖν πλέον τὸ φθάσει εἰς τὴν προτέραν ἀρετὴν, καὶ εὐγένειαν. καὶ τὸσπον τὸν ἐνίκησεν ἡ λύπη, ὃ ἐρέθεισεν ὁ ἀνθρώπου κτῆρας δαίμων, ὁπᾶ ἐβυληθὴν τὸ πῆσι εἰς τὸν ποταμὸν τὸν θανάτου θῆ, διὰ τὸν κάμη τελείας τὸ θέλημα τῆ ψυχοφθορᾶς ὀφίως. Ἀλλὰ ὁ πανοικτίρμων θεὸς ἐβούθησε, καὶ δίντον ἀφῆκε τὸ ζημιωθῆ τίσσης, ἀγαθνας, ὁπᾶ ἐτέλεισε πρότερον. καὶ ἔβαλλεν εἰς τὸν νεῖτη, τὸν Δαβὶδ, καὶ τὸς λοιπὸς ἐναρέτες ἀνθρώπους. Ὅπᾶ ἡμάρτωσαν. Ἐπειτα πάλιν διὰ μετανοίας ὑπῆρέθησαν τῶ θεῷ, καὶ ἐσώθησαν. Ταῦτα συλλογίζόμενος ἔλαβε θάρρος, καὶ φθάσας εἰς τὸ κελλόντη, ἐκλεισθὴ μέσα, ὡσπερ τὸν εἰς ἓνα τάφον. Καὶ μὲ πόνον σφοδρότατον, καὶ σωτειβὴν καρδίας ἀνείκασον, ἀδύρετο ἐνάπιον τῷ θεῷ τὸσπον δωατὰ, καὶ ἄμετρα, καθὼς κλαίειν τὸς ἀπίθαμένους οἱ συγχωεῖτες. Ἐκείνης δὲ τὸς ἀδελφός, ὁπᾶ ἔρχενταν εἰς ἐπίσκεψίντη, να λάβεν ὑπ' αὐτῆς τὸ θείαν, δὲν ἐσπεριτο ποσῶς, ἀ τὸς ἰδῆ εἰς τὸ πρόσωπον. Μόνον τὸς ἔλεγε τὸ μισεῖσεν εὐθὺς ἀπ' ἐκεῖ. καὶ τὸν παρακαλῶσι τὸν Κύριον, τὸ τῆ συγχωρήσει ἓνα πᾶσιμον ὁπᾶ ἔκαμι. Διὰ τὸ ὁποῖον, θέλει τὸ μῆνη κλεισμένος ἓνα χρόνον. Ἀ μὴ τὴν ἀμαρτίαν δὲν ἔλεγε, διὰ τὸν μῆτες σκανδαλίσθ. Οὐ πὸς ἔν ἔκαμν ὁ αἰ μνησος ἀγωνισθῆς νησιύων. καὶ ὀλοφυρόμενος ἔας ἓνα χρόνων ὀλοκληρον. καὶ τὴν ἀργυρῆν τῆς ἁγίας λαμπρᾶς, ἠπίμασεν ἓνα λύχον χαρῆσεν, καὶ ἔβαλε φυλί, καὶ λάδι χωεῖς τὸν ἄψη. Μόνον τῆ ἰκρέμασεν ἐμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνος τῆ σωτῆρος Χειρῶ. Καὶ πῆτων κατὰ γῆς ἀσπεθῆς, καὶ τετραχλισμένος ἀδῆρετο, λέγων ταῦτα μετὰ πόνου καρδίας, καὶ παυεινώσεος. Πανοικτίρμων, καὶ πολυέλει Κύριε. Ὅ θέλων πᾶτας ἀνθρώπου σωθῆσαι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἰλθεῖν. Σπλαγχνίσμε τὸν ταλαίπωρον, ὅτι εἰς τὸ ἄπειρον πέλαγος τῆ ἔλεσσε, καταφυύγω ὁ ἀσμπάθητος. Ὁ μολυγῶ ὅτι πολλὰ ἐπᾶμισα ὁ ἄφρων τῆς βασιλείαςσε. Καὶ τὸν ἰχθρὸν μου ἰχαροποίησα μετὰ τὴν ἀμαρτίαν. καὶ τὴν ψυχίν μου ἠχρῆωσα. Ἀλλὰ ὡς δεσπότης πανάγαθος, καὶ θεὸς παύτοδύναμος θαυμάσωσον, καὶ εἰς ἐμὲ τὰ ἔλεσσε. Οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῆ βασιλείαςσε. Ναὶ πολυέλει Κύριε σπλαγχνίσμε τὸ πλάσμα τῆς ἀχράντων χερῶνσε. Ἀνάσσομε τὸν νεγκρωμένον εἰς τὴν ψυχὴν, καθὼς θέλεις ἀνασῆσεν πάντων τῆς ἀπίθαμένων τὰ σώματα, τὴν ἡμέραν τῆς κρείσως μετὰ τὴν θεικὴν ἔξουσίανσε. Ἰδὲ Κύριε ἐξέλιπε τὸ πνῦμα με, καὶ ἡ ψυχὴ με ἔλε τὴν ἀμαρτίαν με ἐγκατέλιπε. Ἀπὸ τῆ ἄμετρον πόνου, καὶ λύπη ἠφανίσθη ὅλης ἡ χρῆσμου.

με, & δύναμις. Λοιπόν ᾠδα καλεσόν με, κ' ζωοποιήσον. Καί εἰς ἐμφανὲς ση-
 μείον τ' ᾠρὸς ἐμὲ συμπαθείας, κ' εὐσπλαγχνίας, πρόσαξαι νὰ ἄψῃ αὐ-
 τομάτως ὁ λύχνος ἔτος με φῶς θαυμάσιον, κ' πῦρ αὐλον. Διὰ νὰ λάβω θάρ-
 ρος τ' εὐσπλαγχνίας, ἀπὸ τοιαύτης θαυματουργίαν, νὰ ἐξοδίσω τ' ὑπό-
 λοιπον χρόνον τῆς ζωῆς μου εἰς τ' ἴψ' θείαν ἐν πλῶνσι ἐκ πλῆσιν. Ταῦτα λέγων
 κ' πολλῶν δακρῶν. Ἡ γέρθη τ' ἐκτελεῖ ἄραν τῆς νυκτος ἀπὸ τὸ ἔδαφος, κ' κί-
 ταζώντας τὸ λυχνάρι δὲν ἤπαι. Ὁ θεὸς ἔπεσε πάλιν εἰς τ' γῆν λέγων ταῦτα
 με σφοδρότερον πόνον, & δακρυα. Ὁ μολογῶ κύριέ με τ' ἀμαρτίαν μου, κ' γι-
 νώσκω τὸ βάρος τῆς ἀνομίας μου, ὅτι ὑπερβαίνει πάντας τὰς ἀμαρτήσαντας.
 Ἀλλὰ πάλιν μεγαλίστη εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία, & ὑπερβαίνει ὅλε τὰ κόσ-
 με τὰ πᾶσιματα. Συγχώρησόν μοι γέν πολυεὐσπλαγχνε. & ἡξέυρεις τ' ἀ-
 πᾶτλι, ὅπῃ μὲ ἔκαμψ ὁ ἐχθρός. & τ' ἄμειρον πόλεμον, ὅπῃ μὲ ἔδωσαν ὁ
 παμπόνηρος. Πρόσδεξέ ἐν τ' ἔμολογίαι με ταύτλι, ἢ προσφέρω σοὶ ἐνώπιον
 πάντων ἴψ' δικαίων, θειάμβειών τ' ἀρχιμίαν τῆς ἀνομίας μου. κ' ἀφισμοί
 ταύτλι, κ' δόξοι μου συγχώρησιν. Ἴνα κηρυξῶ ἀμαρτωλοῖς τ' μεγίστωσον
 εὐσπλαγχνίαν, κ' ἄπειρον ἀγαθότητα. Οὕτως εἰπὼν ἡ γέρθη πάλιν, κ' βλέ-
 πει ὅτι δὲν ἤψε τὸ λυχνάριον. Ὁ θεὸς ἔπεσε εἰς τ' γῆν λέγωντας ἄλλα ᾠδε-
 σότερα ἴψ' ρηθέντων, κ' ραίων ποταμιδὸν θειά δάκρυα ἐξ ὅλης ψυχῆς
 ὄλιω τ' ὅπ' λοιπον νύκτα. & τὸ πρῶτ' τῆ ὀφθαλμίσκη. Ἡ γέν ὅταν ἀρχίξῃ ἡ
 ἀναταλή νὰ φωτίξῃ ἐγερθείς, εἶδε τ' λύχνον ἀπᾶμένον. Ὁ θεὸς ἔλαβε πολλήν
 ἀγαλλίασιν, κ' εὐχαρίσας τ' δεσπότηλι λαμπρῶ τῆ φωνῆ. Ἐψαλλε τὸ χει-
 σὸς ἀνέση ἐν κυρίῳ εὐφρανόμοιος ὄλιω τ' λαμπροφόρον ἐκείνλι ἡμέραν, κ'
 ἀπὸ τ' πολλήν τε χαρὰν, ἀσὸχησε νὰ φαγῇ τροφὴν σωματικὴν, κ' ἔμεινε ἕως
 τ' διυτέραν εὐχαριστῶν, κ' δόξάζων τ' κύριον. Ὅπῃ τῆ ἔκαμε τοσαύτλι χέ-
 ριν, & μέγα θαυμάσιον, κ' δὲ ἐν θυμῶν τοιαύτης εὐεργεσίας, ἐφύλαξε πάν-
 τα ἀπᾶμένον ἐκείνον τ' λύχνον, & δέν τον ἀφῆκε νὰ σβύσῃ πῶποτε. Ἀλλὰ τῆ
 ἔβανεν ἔλασον ὄλον τ' κηρὸν τῆς ζωῆς τε. Τὸν ὁποῖον ἐζῆσεν ἄμειπᾶ, κ' ἀ-
 γιώτατα τόσον. Ὅπῃ εἰς ὄλες τὰς ἀσκητὰς ἦτον τύπος, κ' ὑπόδειγμα τε-
 λειότητος. Εἰς δὲ τὸ τέλος εἶδεν ἀποκάλυψιν θείαν, ὅτι τ' ὁδεῖνα ἡμέραν μέ-
 λην νὰ ὑπάγῃ πρὸς κύριον. Ὁ θεὸς ἐτοιμασθεὶς καθὼς ἐπριπε, με ἰησείας, κ'
 ἀρρηπνίας. Καὶ κοινωήσας τὸ ἄγιον σῶμα τῆ κυρίε ἡμῶν Ἰσὲ Χεισὲ,
 ἀπᾶλθεν ἡ μακαρία τε ψυχὴ εἰς τ' ἐράνιον βασιλείαν. Ἡ εἰ γίνοιτο πάντα
 ἡμᾶς ὀπτουχῆν. Διὰ πρῆσβειῶν τῆς ὑπεραγίας θεωοίνης ἡμῶν θεοτόκου, κ'
 πάντων ἴψ' ἁγίων.:

Ε Τ Ε Ρ Ο Ν

Η ΕΡΕΙ ΜΕΦΑΗΟΙΑΣ

ΠΟΡΝΗΣ ΤΙΝΟΣ ΗΤΙΣ ΜΟΜΟΝ

Διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς γνώμην, καὶ μεταβολὴν ἐν τῇ ἀμαρ-
πίας ἐσώθη ἀπὸ τῆς ποίησαι μετάνοιαν.

Ἡ Δεῖλφίς τις ἐνάριτος, καὶ ἀγιάτατος ἀσκητὴς ἦτον εἰς τὸ ἔρημον δεξιῶν πο-
λιπίαν Ἰσάγγελον. Οὗτος ἦτον διὰ γονεὺς εὐχρηστὸς, καὶ πλεσιπύξος. ἔχει δὲ
μια ἀδελφὴν κατὰ σάρκα τοσῶτον ὠρεία, καὶ ἕμμορφον εἰς τὰ καλλὴ τῆς σώ-
ματος, ὅπως πολλοὶ νέοι ἐβαλαν εἰς τὸ κίνδυνον τὸ ζῶν καὶ ψυχῆς καὶ ἐξοδία-
σαι τὸ βίοντες δεξιῶν λόγους. Λοιπὸν ἐπειδὴ ἡ γενναῖα εἶναι ἀχαιῶν μέρος.
Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσυγκατέβη τόσον διὰ τὰ λόγια τῆς Ἐρασᾶν, διὰ τὰ μνη-
ματα, καὶ δωριάς, ὅπως ἐγενε δημοσίᾳ φακρὰ πόρι. Ἐπὶ τὸν καθολικὰ ἕνα δι-
κτυον, καὶ παγίδα τῆς δεξιῶν, ὅτι πολλὰς ψυχὰς ἀπώλεισθυσαν δεξιῶν λό-
γους. Παλλοὶ γὰρ ἀγνοοῦσιν αὐτῆς ἀκούοντες αὐτὰ τὰ ἰσχυρὰ
λάουσιν, ἀὐπάγηνα τὸ διδάξῃ μετὰ πονοβηδέξιοι, καὶ μετὰ λόγους κατασκευ-
κῆς. Μήπως, καὶ φέρῃ τὴν εἰς μετάνοιαν, τὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς. Τοσοῦτον ἦτον
ὑπεροδικοπτερον τῶν κυριῶν, ὑπὲρ πᾶσαν νηστειαν, καὶ ἀσκησιν. Λαβάν ἔν συγ-
χώρησιν διὰ τὴν πνευματικῆς ἀπὸ λειψῶν εἰς τὸ πόλιν ὅπως ἐκατόικα ἡ ἀδελ-
φίτη, ὁροσηχόμενος ὅλον τὸ δρέμον, καὶ δρόμος τῆς κυριῶν, τὰ τὸ φατισθῆναι
ἐνατίσ-

ἐνωτισθῆ τῆς λόγου ἀπὲς. Ὅταν ἐν ἵπτον πλησίον εἰς τὸ ποριεῖον. Τὸν ἐγνώρι-
 σεν ἕνας ἄθρωπος. Καὶ δραμῶν ἔσωθεν εἶπεν αὐτῇ. Ὁ ἀδελφός σε ὁ ἀσκη-
 τὴς ἦλθεν ἀπὸ τῆ ἔρημον, καὶ εἶναι ἐδὼ ἀπ' ἔξω. Ταῦτα ἀκέσσασα ἡ πόρις, ἀφῆ-
 κε τῆς νέες, καὶ ἔρωσ ἀς ὁπῆσαι ἐκεῖ τ' ὦραι ταύτῳ, καὶ ἔδρα μὲν ἔξωθεν πα-
 ρούθως ποιικτοτρόπως καθὼς εὐρήθη ἀνυπόδητος, καὶ χωρὶς μανδύλιον ἢ σκέπην
 τινὰ εἰς τὴ κεφαλῆν. Ἀλλὰ ἔπως ἄσεμινα, καὶ ἄπριστα μὲ τῆς πλοκάμους ἄσ-
 σκορπισμένους καὶ τὸ σύνηδες τῆ ἔρωτικῶν νεανίδων καὶ ὡς εἶδε τ' Ἀββάν ἡδέ-
 λησεν αὐτὴ ἐνηκαλιδῆ. Ὁ δὲ ὁστος ἐσύρθη ὀπισθεν. Καὶ λέγει τῆς. Ἀδελφῆ-
 μου ἀγαπημένη λυπήσε τὴ παλαίπωρον, καὶ ἀθλίας ψυχίνσε. καὶ ἐκείνων ἴδῃ
 δυσυχισμένων, ὅπῃ ὑπάγεσι δὲ σένα εἰς τὴ ἀπάλειαι. Συλλογίσου, καὶ
 ἀναρρίθμισον τὰς πικρὰς καὶ φοβερὰς τιμωρίας τῆς ἀπελούτησε κολάσεως,
 ὅπῃ σὲ ἐκδέχοντα, νὰ καταφλέγεσαι αἰώνια ἀπὸ τῆς ἀνελεήμονας δαίμο-
 νας, εἰς ἐκείνῳ τ' ἄσβεστον κάμινον, ἵαν δὲν ὅπως ρέφης τὰς εἰς τὴ ὑσπλαγχνον,
 καὶ παοικτίρμονα κύειον. Αὐτὰ καὶ ἔπρα πλείονα λέγων ὁ ὁστος, ἐφοβήθη. καὶ
 θεῖα χάριτι ἐκατανύχθη τὴ καρδίαν ἡ τωρῶν ἀκατανυκτος. καὶ ἐκλαυσε πι-
 κρῶς λέγεσαι Ἄραγε φίλιατε ἀδελφίμε, ἔ πάτερ σε βασιμῶτατα. Εἶναι με-
 τάνοια δὲ λόγεμυ; Τὰ χα δίνμε ἄπο ρέφεται τὴ μεμολυσμένῳ, καὶ ἄσεμινον,
 ὁ ἀμόλυτος, καὶ ὑπὲρ ἡ δόξος κύειος; Ἄραγε εἶναι βολεπὸν ἐγὼ ἡ ῥερυπωμένη,
 καὶ ζοφωδὲς ἀπὸ θυγάτηρ τῆ δαίμονος, νὰ δυνηθῶ νὰ λαμπρωθῶ διὰ μετα-
 νοίας, νὰ γίνω νύμφη τῆ παοικτίρμονος, καὶ οἰκηθῆμιον θεῖε πνεύματος; Ὁ δὲ
 ἀπεκείνατο. Ναι τέκνον με ἐγὼ ἐγγυητής σε, νὰ σὲ συλχωρήσῃ ὁ κύειος ὅλας
 τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ νὰ σὲ βάλλῃ εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ δὲ ἔπεσον εἰς τοὺς
 πόδας ἀπὲς λέγουσα. Διὰ τὴν ἀγάπῳ τῆ δεωπότου Χεισοῦ, ἔπαρεμε μὲ
 τῆ λόγου σου εἰς τὴ ἔρημον, νὰ μὲ διορθώσης, καὶ νὰ μὲνε θετῆς πῶς νὰ πο-
 ρεύωμαι. Ὅτι ἵαν ἄπο μείνω ἐδὼ, τυχέει τίποτας ἐκ σωτηρίας τῆ δαίμονος,
 διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν σωτηρία μου. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Ὑπάγε βάλλε τὰ ὑ-
 ποδήματα, καὶ τὴν σκέπῳ σου. καὶ ἔλαβεν αὐτῆ παγαίνω μὲν. Ἐκεῖνα δὲ ἡ αἰέμινη-
 σος, ἐπειδὴ κατὰ τὸ θεῖον ῥητόν, ὅπως ἠλλοιάθη θεῖαν ἀλλοίωσιν τῆς δεξιάς
 τῆ ὑψίσου, ἐμίσησεν ἐξ ὅλης καρδίας τὴν τωροτέρα ἀσέλγειαν. καὶ ἐτράθη
 τὴν ψυχὴν θεῖον ἔρωτα. Ὁ θεὸς οὐ μόνον τὴν πραξίαν ἐβδελύχθη, ἀλλὰ καὶ
 τὸ ἄσεμινον οἰκηθῆμιον, λέγουσα. Συγχάρησόν μοι ἀδελφίμου ἐγαπημίε,
 ὅτι κάλιον ἔχω νὰ ἐτραπῶ, καὶ νὰ κατακερῶ ἀπὸ τοὺς ἀθρώπους ὡς ἀ-
 σκεπήσε, καὶ ἀνυπόδητος, πάρεξ νὰ ὑπορῆψω πλέον εἰς τὴν ἄσεμινον οἰ-
 κίαν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τῆ δαίμονος ἐργασῆμιον. Ἰδὼν δὲ αὐτῆ τὴν θαυμα-
 σιον, καὶ ἀξίεπαινον μετάνοιαν, ἐδόξασε τὸν θεόν καὶ ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὴν
 πόλιν ἐμφοτέροι χωρὶς νὰ πάρῃ τίποτας ἀργύριον, ἢ χρυσιον, ἢ ἄλλο ἀπὸ
 ὄλον τὸν πλεονητης, ἐτερεύωσαν, καὶ τὴν ἐδίδα χιεν ὄλον τὸν δρόμον ὡδεῖ.

μετανοίας, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα πρὸς σωτηρίαν. Πειρατῆσαιτες ἐν ἑδὼν ἰκα-
 νῆ, ἑδὼν δὲ Ἀββᾶς μακροβίον, καὶ ἄρχιεραι τινὲς Μοναχοὶ πρὸς αὐτές. Ὁ Θεὸς
 εἶπεν αὐτῇ. Ὑπάγε· ἐδὼ παράμερα κράμβεως καὶ περάσονοι ἀδελφοὶ αὐ-
 τοὶ, δεῦρὰ νὰ μὴ σκανδαλιθῶν βλέποντες σε. Ἐπῶδὴ δὲ τὸ ἐξῆυρε ὡς ἕνας
 πῶς ἦσαι ἀδελφίμα. Ἡ δὲ μακαεῖα ὑπέκτισε, καὶ ἐκρύβη. Ἀφ' ἧ δὲ ἐπίρα-
 σαν οἱ Μοναχοὶ, τ' ἐφάνησε καὶ παρένευ, Ἐ αὐτῇ δὲν ἀπεκρίθη. Ὅθεν πλησιά-
 σασ αὐτῇ τ' ἤυρενεκράν. Ἐ ἦσαν τὰ ποδ' ἀειάτης αἵματομένα, καὶ καταξερσί-
 μδρα ἀπὸ τῆς λίθης, Ἐ ξύλα δεῦρ' ἦταν πολλά ξυφερά, καὶ μαλακά. Ἐ δεῦρ' ἔ
 πολλὴν σωτειβὴν τῆς καρδίαςτης, Ἐ καλὴν μετάνοιαν ὅπῃ εἶχε. Δὲν ἔσρεψεν
 εἰς τ' οὐκίαιτης καὶ ἐτοιμαδῆ. Ἀλλὰ ἐφόκρινε καὶ ὑπάγη αὐτῇ πρὸς δητος, δεῦρὰ νὰ
 μὴ ἐμ ποδίση ὁ δαίμων τ' σωτηρίαντης. Ἰδὼν ἔν αὐτῆς τ' ἔξασφινικὸν θάνατον
 ὁ ἀδελφὸς ἐθρήνευ ἀπαρηγόρητα, νομίζοντας ὅτι ἐκολάθη. Ἐπειδὴ δὲν ἐφθα-
 σεν εἰς τ' ἡμίνα τῆς μετανοίας, καὶ καμῆ τὸν κατόνατης, καὶ κοινωῖση τὰ θεῖα
 μυστήρια. Ἀπειθῶν ἔν εἰς τ' σκῆτω, ἀνηγγελε πῆς ἀδελφοῖς ἅπαντα. Οἱ δὲ
 ἐδίσασαν περὶ αὐτῆς, καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι ἐσώθη, καὶ τὸ ἐν ἑδὼρῶσι ἐκῆ,
 καὶ κεινῶσε. Ἄλλοι δὲ πάλιν αὐσηροὶ, καὶ ὀλιγοῦμπεροὶ τῆς ἀπειρε τῆ θεῶ
 εὐσπλαγχνίας, Ἐ ἀγαθότητος ἔλεγον, ὅτι ἐκολάθη. Ἐπειδὴ δὲν ἐπρόφθασε
 καὶ κάμη μικρὰν μετάνοιαν. Ἀλλὰ ὁ πανοικτίρμων θεὸς δεῦρὰ νὰ τῆς εὐγάλη τ'
 διαγαμόν, καὶ νὰ ἐγνωεῖσωρῶν πᾶντες οἱ ἀμαρτήσαιτες πόσον χηρίζει ὀλίγη
 ἄρας μετάνοια, ὅσαι εἶναι μετὰ πολλὴν σωτειβὴν ἔξ ὅλης καρδίας, Ἐσελεν
 ἄγιον ἄγγελον, εἰς ἕνα πνύματικὸν ἀγνώπαιτον, ὅπῃ ἦτον ἐκῆ εἰς τ' σκῆτω, καὶ
 λέγει ταῦτα. Γίνωσκε πρὸς τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ὅπῃ δισάζετ' περὶ τῆς ψυχῆς-
 της, ὅτι ἐσώθη. Καὶ εἰς δὲ δεῦρὰ πολλὴν, Ἐ ἄρρητον ἀγαλλίασιν ἀνέτασεν αὐ-
 τῇ ὁ πανοικτίρμων θεός. Διατ' ἡ μετάνοιάτης ἦτον τελείατη, καὶ θαυμασίως, ἐπει-
 δὴ μετετράπη ἡ καρδίατης τοικετοτρόπως, ἀπὸ τ' τῆς σαρκὸς ἐδὼν ἔν εἰς τ' θεῖον
 ἔρωτα, ὅπῃ δὲν ἠθέλησεν ἐν ἐρέψῃ εἰς τ' οἰκοντης, καὶ λάβη τῆς πολυτιμῆτους
 λίθης, καὶ ἄλλα ἀκρεβὰ κόσμια ὅπῃ εἶχε. ἢ καὶν καὶ ὑποδεθῆ. Ἀλλὰ ἐφυ-
 γῆ ἔπως καθὼς εὐρίθη ἀνέτοιμος. Ἐ ἐκῆ ὅπῃ ἦτον κρυμμένη, δεῦρὰ νὰ μητῶ
 ἰδῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ἐπρὸς ἡχητο μῆ δακρῶν ἔξ ὅλης καρδίας. Διὰ τῆτο
 ἐδὲχθη ὁ κύριος τ' ὀλίγω αὐτῆς εἰς τὴν ποσότητα τῆ καρτῆ, ἀλλὰ πολλὴν, καὶ
 ἄπειρον μετάνοιαν, καὶ τὸν πόνον, καὶ δεῦρ' ἔσρεψεν τῆς καρδίαςτης.

Ταῦτα ἀκῆσας παρὰ τῆ Ἀγγέλε ὁσίου, ἐσυναξεν ὅλως τῆς πατέρας.
 Καὶ ἐφανέρωσε τ' ἱερὰν ἀποκάλυψιν. Ἐ πάντες ἰδοῦσασ τὸν Θεόν. Μάλιστα ὁ
 ἀδελφὸς αὐτῆς. Ὅστις ἡνυχαιεῖς ἡμέρας, καὶ νύκτος αὐτὸν ἐλεήμονα κύριον.
 Ὅπῃ τὸν ἔξῆωσε, καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν πρὸς μετάνοιαν :

Π Ε Ρ Ι Τ Η Ν Ο

Α' ΣΚΗΤΡΙΑΣ ΩΡΑΓΑ ΔΙΗΓΗΣΙΣ.

ΕΓΙΣ τ' αὐτὴν Βίβλον τῆ Λαυσαϊκῆ φαίνεται εἰς τὸ πλεονταῖον κίθ . Ὅτι
 ἓνας Ἐρημίτης εὐγῆκε ποτὲ ἀπὸ τὸ κελλίοντε, νὰ ὑπάγη πρὸς τ' ἰσω-
 πταν ἔρημον ἔτε φωτισμένος ἀπὸ τ' θεοῦ. Διὰ νὰ ἰδῆ τ' κικρυμμένον θησαυ-
 ρόν, ὅπῃ ἦ ὑρῆκεν. Ἀπ' ἐρχόμενος ἐν τῆς ἐρήμης πολὺ δ' ἔσκημα, ἔφθασεν εἰς
 ἓνα ξηροπόταμον. καὶ ἐπειδὴ ἦτοι φεγγάρι, καὶ ἐφίγη ἠνύκτα ἐκίταξεν ἀπὸ
 μακρὰν ἀπάνω εἰς ἓ μίαν πέτραν. Ἐκάθετο ὡσάν ἓνα ζῶον μετρίχας μα-
 κράς. Ὅθεν νομίζοντας πῶς ἦτον λιοντάρι, ἔφθασε ράτισεν. Ἐπειτα, ἔχων-
 τας εἰς τ' θεῖον τ' ἐλπιδάτε, εἰσήλθε πάλιν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ὑπῆλθε πρὸς τὸ
 φανόμενον. Τὸ ὅποσον ἠγέρθη ἀπὸ τ' πέτραν, ἔειπ' ἔλθεν εἰς ἓνα σπήλαιον. Ὅ-
 δὲ ὁ σίος ἔδραμεν. Ἐῦρεν ἀπ' ἔξω εἰς τ' θύρας τῆ σπηλαίε μίαν σπυρίδα κρι-
 μασμένω μετρίχας, καὶ ἄλλα βρώσιμα. Καὶ ἓνα κανάτινερὸν. Ὅθεν
 ἐγνωρίσας ἀπὸ ταῦτα πῶς ἦτον τινὰς Ἐρημίτης, ἔφθασε λέγωντας. Δέομαι-
 σε δελετῆ θεῶ, ἀξίωσόν με νὰ σὲ εἰδῶ. Νὰ λαβῶ τ' εὐλογίας. Ἡ δὲ ἀπε-
 κείθη ἔσωθεν λέγουσα. Συγχώρησόν μοι διὰ τ' κύνειον. Ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ
 εὐγῶ. Διατί εἶμαι γυναικα γυνή, καὶ αἰχνοῦμαι. Ὅ δὲ ὁ σίος εὐγαλεν εὐθύς
 καὶ ἀπασφείτε. Καὶ τὸ ἔρριξεν ἀπὸ τ' θύρας ἔσωθεν. Καὶ ἀπ' ἔνδ' ὕθη μετ-
 αὐτὸ ἡσία εὐγῆκε. Ἐχαίρει δὲ ἄντες ἐκ' ἑσῆ, ὀλίγον, καὶ σιωμῆλῃσαν. Ἐ-
 πειτα τ' ἐπαρικήλεσι, νὰ τῆ εἰπῆ νὰ κατ' αὐτ' Ἡ γυνὸν διὰτ' ἀνεχώρησεν ἀπὸ
 τ' κόσμον, καὶ πῶς ἦρεν ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον. Ἡ τὶς τῆ ἐδ' ἠγίθη καταλειπῆς τ'
 ἔσθῃσιν λέγουσα. Ἐγὼ ἦμην Κατοικῆ. Καὶ ἐπερὶς μοι ἀδικὴν πολιτείαν εἰς
 τ' ἀγίαν τῆ διαπότε Χρῆσθ' ἀνάσασιν, καὶ ἐκεῖ πηλοῖον εἰς τὸ κελλίον μετρί-
 χας ἓνας Καλόγερος. Ὅστις εἶρχετο πολλάκις πρὸς με, καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτ'
 διὰ χεῖρας τινὰς, ὅπῃ εἶ χαμῶ. Ὅθεν ἀπὸ τ' πολλὴν ἀνάκατωσιν ἐπ' ἐσαμῆ
 εἰς ἀμαρτίαν οἱ ἄφρονες. Εἰς τ' ὅποσαν εὐερισκόμωδιν κάμπωσον κερὸν, καὶ
 ποτὶ μὲν εἶρχετ' ἐκεῖνος πρὸς με. Ποτὶ δὲ πάλιν ὑπ' ἄχρα ἐγὼ, καὶ τ' εὐρησκα.
 καὶ μίαν ἡμέραν καθὼς ὑπῆγα εἰς τὸ κελλίοντε, τὸν ἦρα, καὶ ἐκλαυν' ἐμπρο-
 σθεν τῆς ἀγίας εἰκότος τῆ κύνειον. καὶ ἔξομολογέμενος τὴν ἀμαρτίαν αὐτῆ
 ἔζητα συγχώρησιν. Τότες ἐγὼ ἐκατανυκτικὰ θεῶ χάριτι καὶ ἔλεγον ταῦ-
 τα κατὰ διάνοιαν. Ἐτῆτος κάμνει τόσον θρῆνον διὰ τὴν ἀμαρτίαν μου, καὶ ἐ-
 γὼ νὰ μὴν ὀπισρέψω πρὸς μετάνοιαν; λοιπὸν ὑπῆγα εἰς τὸ κελλίοντε. Καὶ
 ἐπῆρα εἰς αὐτὴν τὴν σπυρίδα κάμπωσα βρώσιμα, καὶ ὀλίγον ὕδωρ εἰς αὐ-
 τὸ κεράμιον. καὶ ἐσελθούσα εἰς τὴν ἀγίαν ἀνάσασιν ἐκλαυσα εἰς ὀλίγ.

καρδίας πρὸς Κύριον λέγουσα. Θεὸς παντοδύναμε, καὶ πανάγαθε, ὅτε ἦλθες νὰ σώσης τὸ ὑπολωλὸς πρόβατον. Δείξον καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἀμαρτωλὴν τὰ πλοῦσις ἐλέησε. καὶ εὐλόγησον ἐν τῷ τῷ ὕδωρ, καὶ τὰ λοιπὰ βρώσιμα. Νὰ μὲ φθάσῃς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς παροικίας μου εἰς τὸν τὸν κόσμον. Διὰ τὸ δεικνῶν, νὰ δελεύσω τῆς βασιλείας σου, ἀνεὸς χλητος, καὶ ἀπείρασος, ἅπὸ τὴν σωματικὴν φροντίδα, καὶ μέριμνα. Νὰ λυτρωθῶ μὲ τὴ βοήθειάν σου τῆς αἰώνις κολάσεως. Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπα, καὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς κρυψίης. καὶ ἤγγισα τὰ ἀγγεῖα ταῦτα εἰς τὸν λίθον τοῦ ἁγίου ταφε μετ' ἐυλαβείας, καὶ πίστεως. Καὶ ἔπος ἀπ' ἐρίψα εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν πᾶσαν με τὴν ἐλπίδα, καὶ μέριμναν. Κατέβηκα εἰς τὴν Ἰερουχὴν, καὶ ἐπέρασα τὴν Ἰορδάνην. καὶ πεπατήσασα τὸν αἰγιαλὸν τῆς νεκρᾶς θαλάσσης, ἐγύρεψα τὰ βουνα, καὶ τόπους τῆς ἐρήμου ἕως ἔφυρκα (θεὸς ὁδηγῆτος με) ἐπὶ τὸ τὸ σωτήριον ὄντως ἡσυχαστήριον. Τὸ ὅποιον με ἤρρισε τόσον, ὅτε μὲ ἐφάνη, πῶς ὁ Κύριος τὸ ἠτοίμασε διὰ λόγου μου, ἔχω τῶρα εἰδῶ χρόνος τελειοῦντα ὅτε δὲν εἶδα τινὰ ἄλλον ἄνθρωπον. καὶ δὲν ὀλίγαν ποσῶς τὸ ὕδωρ, ἔτι τὰ ἑπὶ λοιπὰ βρώσιμα. Μόνον τὰ ῥῆχμας ἅπὸ τὴν πολυκαιρίαν ἐσάπησαν. Ὅθεν περὶ πάντας ἀγαθός, καὶ ἐπολυεσπλαγχνος Κύριος ἐσέπεισεν ὅλον τὸ σῶμα μου με τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς μου. καὶ δὲν αἰδάνομαι ψύχραν ἔτι καύσιν ὀλόπτελα. Ταῦτα εἶπῃσα ἡ ἁγία εὐλόγησε τὸν Ἀββᾶν. καὶ ἐγνωρίζεσα ἅπὸ θείαν χάριν, πῶς ἦτον πολλὰ πειρασμένοι, τὸν ἐπρόσπεξε νὰ φάγη, καὶ νὰ πίῃ ὅσον ἠθελεν. Ὅ ὅποιος ἐχάρτασε καλά. Ἐπειτα βλέπει πάλιν τὰ φαγητὰ, καὶ ἦσαν ἀκέραια ὡς πο πρότερον. Ἐδάμασε. Μετὰ ταῦτα ἐπῆρε συγχώρησιν, νὰ παρήνῃ, καὶ τῆς ἀφύει τὸ ἀνωθεν ἰμάτιον, ὅτε τῆς ἐδάσε, διὰ σκέψασμα. Ἀμὴ δὲν το ἐκράτησεν. Ἀλλὰ τῆ εἶπε, νὰ τ' ἐφίρη ἄλλα καινέριον καὶ ἔπος ἀπ' ἠλθεν εἰς τὴν πλησιώτερον χώραν. καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἐφημέριον τὴν ὑπόθεσιν. καὶ διδοντίστες οἱ κλεισανοὶ ἰμάτιας ἐσρέψεν ὅπισθεν με τὸν ἱερέα. νὰ εὔρεσι τὴν ὁσίαν καὶ πολλὰ κοπιᾶσαντες, καὶ πανταχῶς ἐρειωθήσαντες δὲν ἐδωκῆσαν νὰ τὴν εὔρωσιν. Ὅθεν ὑπ' ἐσρέψαν περὶ ἄσα περὶ λυποὶ. καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπῆγαν τινὲς ἀναχωρηταὶ εἰς τὸ κελλίον τῆ ἀνωρημένε Ἀββᾶ, ὅτε τῆ ἐσύντυχεν ἡ ὁσία. Καὶ τῆ εἶπασιν. Ὅτι καὶ αὐτοὶ τὴν ἠύρασιν ὑσερώτερα ἅπὸ λόγου τε τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἔβηλοντες νὰ τῆς πλησιάσωμεν, εἰς ἠλθεν εἰς τὸ ἀσπλάγιον. καὶ ἀπ' ἐκεῖ τῆς ἐπάρικα λείσει, καὶ μὴν εἰσελθῃσιν ἕσωθεν ἕως τὴν ἄλλω ἡμέραν. Ἀλλὰ νὰ φάγῃσιν εἰτι ἦτον εἰς τὴν σφύριδα. καὶ νὰ πίσι τὸ τερόν. καὶ ἔπος ὑπῆκεσαν. Τῆ δὲ ἐπαύριον ἐζήτησαν ἅπὸ τὴν θύραν τῆ ἀσπλάγις συγχώρησιν, νὰ πηγένεν, καὶ δὲν ἀπεκρίθηκεν. Ὅθεν εἰσελθόντες, τὴν ἠύραν ἀπεδαμῆμεν. καὶ ἀσπασάμενοι εὐλαβῶς τὸ ἄγιον λείψανον, ὃ τῆ θαύματος ἰάθη ὁ ἴσας ἀπ' ἐκεῖνης

ἐκείνους τὸς Ἐρημίτας, ὅπῃ ἦτον μονόφθαλμος ἄρτερον. καὶ τότε εὐρέθη μὲ
 δύο ὄμματα. καὶ ἔμεινεν ἀγαλλόμενος ἐν χαριστῶς τὴν ἀγίαν, καὶ δόξαζων τὸν
 κύριον. καὶ ὅταν ἐνυγῆται ἀπὸ τὸ σπήλαιον θαῦμα ἠκολέθει τῷ δάματι. Ἦ γὰρ
 ἕνας λίθος μέγας, ὅπῃ ἦτον ἐκεῖ ἀπ' ἔξω ἐμετατόπισε μοναχόσπε καὶ ἔφραξε
 τὴν θύραν διὰ τὰ θεῖα. Νὰ μὴν εἰσέλθω. Νὰ φάγω τὸ ἅγιον λείψανον.
 Ταῦτα ἀκούσας ὁ ὄσιος εἶπε πρὸς αὐτὸς ὅλα τὰ ἄνωθεν. καὶ πάντες εἰδόξασας
 τοὺς ἐν τεραδί, θεόν. Ὅπῃ τὴν ἐδυνάμοσε, καὶ ἐτέλεισε τὸν δρόμον ἐνάριτα. Ἐ
 σπυραῖθμισεν αὐτὴν καὶ τῶ λοιπῶν ὀσίων εἰς τὴν ἐράνιον αὐτῆ βασιλείαν.
 Ἦς ἀξιώθειοι μου, καὶ ἡμεῖς τῆ αὐτῆ φιλαθρωπία, καὶ χάριτι.

ΠΕΡΙ ἈΛΛΗΣ ΤΙΝΟΣ ἈΣΚΗΤΡΙΑΣ.

Ἦ τις ἦτον Ἀπό πλεσίς, καὶ ἐνυγμῆς γονεῖς ἐκ τῆς
 Κωνσταντινέπολως.

Εἶς τὴν ἄνωθεν Βίβλον τῆ Λαυσαϊκῆ εἰς τὸ προτῆτερον κεφ. τῆ ἄνωθεν
 φαίνεται ὅτι ἕνας Ἀββᾶς ὑπήγχευ ἐἰς τὴν ἑσωτέραν ἔρημον, διὰ νὰ ἔρη
 τινὰ Ἐρημίτῶ ἐνάριτον, νὰ λάβῃ τὴν ἑυλογίαν. καὶ ἔτος εὐερίσκοντας
 ἐκεῖνον ὅπῃ ἐπέδη, εἰδηγηθῆ τὴν ὑποθισιν διὰ κοινήν ὠφέλειαν πρὸς ἄλλους
 πατέρας τοιαῦτα λέγοντας εἶπαι ὀλίγον χεῖρον, ὅπῃ ἐνυγῆκα ἀπὸ τὸ κελλίον
 μετὴν ἀγίαν λαμπρᾶν, βασῶντας ὀλίγας τροφὰς διὰ τὸν δρόμον. καὶ ἔ
 ὠρεπάτου νὰ ὑπάγω εἰς τὴν τῆ καλαμῶος ἔρημον. καὶ φθάνοντας εἰς ἕνα
 σκληρὸν, καὶ αἰυδρον τόπον τὸ μισθμῆριον εἰδέφουε πολλά ἀπὸ τὴν μεγά
 λῶ καῦσιν βασιζόμενος. Τότε κάμνωτας πρὸς κύριον δεησιν, νὰ μὲ
 δώσῃ βοήθειαν, ἐκπαῖξαι εἰς τὴν ἄμμοι ἰχνη ποδός, ἡγουε πατήματα. Τὰ
 ὅποια σοβαζόμενος ἐγνώρισα πῶς δὲν ἦσαι μέγαλε ἀνδρως. Ἀλλὰ ἡ νεωτέ
 ρε τινος, ἡ γυναικία. Λοιπὸν ὑπήγα ἀκολεθῶντας τὰ ἰχνη ἔως εἰς ἔφθασα εἰς
 ἕνα μικρὸν σπήλαιον, ὅπῃ ἦσαι εἰς τὴν θύραν ἕνα δεμάτι ξύλα, καὶ λίθος,
 διὰ νὰ μὴ φαίνεται. Ἐγὼ δὲ ξιφράσωντας τὴν θύραν ἐφῶναξα κατὰ τὴν
 σπυραῖθμισον πᾶτερ ἑυλόγησον. Τέτο δὲ εἶπα τρεῖς φορὰς. Ἀμὴ τινὰ
 δαυκαρσιν δὲν ἦκεσα. Ὄθεν εἰσερχόμενος ἑσωθεν ἦρα ἕνα ἀράϊον, καὶ
 δαυμάσιον εἰς τὸ κάλλος, καὶ ἐπροσῆχίτο. Λοιπὸν ἕκαμα, καὶ ἐγὼ τὸ ὅμοιον.
 Ἐπειτα ἐγερθεῖς μὲ εἶπε νὰ τὸν ἑυλογήσω. Ἀμὴ ἐγὼ δὲν ἠθέλησα. Ἀλλὰ
 μάλις τὸν ἐὼρα κάλεν ἄραι πολλήν, νὰ μὲ δώσῃ ἐκεῖνος τὴν ἑυλογίαν.
 Οἱ δὲ εἶπε μοι. Ἐς ἕνα πρέπει, νὰ μὲ ἑυλογήσῃς, ὅπῃ εἶσαι ἰρωμένος, καὶ

γέροντας. Τότες ἐγὼ θαύμασα δὲ τὸ προρατικὸν ἐπεὶ εἶχε. Καὶ εὐλογή-
 σας αὐτὸν, ἐκαθίσα μὲν ὥραι πολλὴν σωτυχέροντες. καὶ βλεπωντάς τον, ἐνό-
 μιζα εἰς τὸν νῦν με πῶς ἦτον Εὐνῆχος. Αὐτὸς δὲ ἐγνώρισε (ὡτὲ θαύματος)
 ἐκ πνεύματος ἀγίου τὰς δεινοίας με. Καὶ λέγει πρὸς με. Διατί πάτερ ἀνα-
 βαίνεσι λογισμοὶ εἰς καρδίαισθε δὲ λόγευε με. Καὶ νομίζεις πῶς εἶμαι Εὐ-
 νῆχος; Εἰ γὰρ ταῦτα ἀκέσας ἐτρόμαξα πῶς εἰσώτερον. Καὶ πίπλωντας κατὰ
 γῆς με δάκρυα, ἐδέε μου να μὲ φανερώσῃ τις, καὶ πόθεν ἦτον, καὶ πῶς ἤλ-
 θην εἰς τοῖστον τόπον ψυχοσωτήριον. Τότε μοῦ λέγει. Τάξασθε ἐνώπιον τῆ
 δεσπότου Χριστῆ, να μὴν ὁμολογήσῃς τινὸς τὴν ὑπόθεσιν ἕως ὀλίγου τὴν
 ζωὴν, καὶ να σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Εἰ γὰρ τῆς ἐταξα να φυλάγω κρυφὰ τὸ
 μυστήριον. Ὁθεν ἤρχισε τοιαύτῳ γλυκυτάτῳ δειγῆσιν λέγεσα. Εἰ γὰρ εἶ-
 μαι γυνὴ δὴ εὐχρηεῖς, καὶ ὀφθαεῖς γονεῖς χηρηθεῖσα εἰς τὴν Κωνσταντινέ-
 πολιν. Ὁ δὲ πατήρ με ἦτον πρῶτος εἰς τὴν συγκλητικὸν τῆ βασιλείας. καὶ ἐνύμ-
 φουσέμε με ἕνα νέον ἢ ὄν ἐκ λαμπροτάτε τινεῖς ἄρχοντος. Εἰ γὰρ δὲ ἐπεθύμην
 πολλὰ τὴν μοναδικὴν πολιτείαν. καὶ μόνον εἰς τὸν ἐράνιον τυμφίον, καὶ δε-
 σπότημε εἶχα ὄλον τὸν πόθον με. Τὸν ὀποῖον πολλάκις ἐδέε με να μοῦ
 βοηθήσῃ, να λυτρωθῶ δὴ τὰς παγίδας τῆ πλανε κόσμου, δια να δυνηθῶ,
 να δελεύσω τῆς βασιλείας τε. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν με εἶπεν ὁ πατήρ με,
 να ἐτοιμαθῶ, να κάμωσι τὲς γάμους. Ὅτι ὁ γαμβρὸς τὸν ἐβίαζε, να τελέσῃ
 τὸ συνοικέσιον. Καὶ ἐγὼ τῆ ἐποφασίσθηκα ταῦτα λέγεσα. Πάτερ με πα-
 ρακαλῶσε μή με βιάσῃς εἰς τὲτο δια τὴν ὥραν. Ὅτι ἐγὼ ἔχω τῆσιμον, να
 ὑπάγω να προσκυνήσω τοὺς ἀγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλήμ ἀνύπαιδρος. Ὁ
 δὲ εἶπε μοι. Πρῶτον ἀς κάμω μὲν τοὺς γάμους τέκνον. καὶ τότε να ὑπάγῃς ὁμῆ
 με τὸν ἀνδρασε. Ὅτι ἔτσι εἶναι ἐυπρεπέτερον, καὶ ἀκίνδυνον. Εἰ γὰρ δὲ
 μετὰ δακρῶν τῆ ἀντιλέγεμε λέγεσα. Ὅτι ἐφοβέμε να φύσῶ τῆ θεῶ
 τὴν ὑπόθεσιν. Δια να μή με συνεβη καμία θλίψις, ἢ καὶ ἀσθένεια σώ-
 ματος. Ἰδὼν ἔν τὸν πολὺν με πόθον ὁ φιλόπαις πατήρ, με ἐδωκε τρεῖς χι-
 λιάδας χρυσᾶ τάλαντα, δάκας, σκλαβαίς, καὶ πᾶσαι ἄλλου ὑπηρεσίαν
 πρόπουσαι. καὶ ἔτσι ἤλθα ὡρ εἰς τὸν ἅγιον ταφον. καὶ προσκυνήσαστε ὄλες
 τὲς ἀγίους τόπους ἤλθα, καὶ ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον. καὶ ἐμοίρασα εἰς τὲς ἀσκη-
 τὰς ἰκατὴν ἐλεημοσύνην. Ἐπειτα πάλιν ἐσρέψα μὲν εἰς τὴν Ἱερουσαλήν
 ὅπε ἀφικαί μὲν τὰ ἀμαξία μὲ ἄλογα. Καὶ τὰ ἐτοιμασαι οἱ ὑπρήται, να φύ-
 γω μὲν. Εἰ γὰρ δὲ ἐγραφα κρυφὰ πρὸς τοὺς συγγρηεῖς με γράμματα. Να μὴ
 λυπηθῆσι τὴν ὑσέρησιν με. Οὐτε ποσῶς να με ζητήσουν. Ὅτι ἐγὼ δὲ λέ-
 ξα τὴν ἀγαθὴν μερίδα. Καὶ δὴν ἀφίει ὁ Χριστὸς να με ἔυρεσι, δια να μὴ
 με δυσκολέυσῃσιν. Ἀὐτὰ καὶ ἔπειρα γράψασα, ἐκρυφα τὴν Ἐπιστολήν εἰς
 τὰ ῥῆχά με. καὶ ὅταν ἐνυῆκα μὲν δὴ τὴν Ἱερουσαλήμ ἐσελα τοὺς ὑπρή-
 τας,

τας, καὶ τὰ ἄρματα ἔμφορσεν. καὶ ἐγὼ ἐκράτησα μόνον μίαν γυναῖκα ἀντι-
 μαμῆ, λέγεσα. Ὅτι ἤθελα νὰ ἀποχαρεθίσω τὸν ἅγιον τάφον, νὰ λάβω ἐυ-
 λογίαν, καὶ ἄφισιν. Οἱ γυνὴ ὑπηρεῖται, καὶ σαρκῶς τους ὑπῆκουσαι εἰς τὴν γυνά-
 μωμε. Καὶ αὐτοὶ μὲν ὑπῆγαυ εἰς τόπον τινὰ καρτεροῦντες με. Ἐγὼ δὲ ἀφ' ἑ-
 ἴφθάσα μὲ τὴν σκλάβαν εἰς τὸ κραλίον, τῆς εἶπα νὰ μὲ καρτερῆ ἑκῆ εἰς
 ἓνα τόπον, ἕως νὰ φεροσκωθῶ Μοναχίμῃ τὸν ἅγιον τάφον, καὶ ἔμειναν ἐκῆ,
 καθὼς τὴν ἐφορσαξά. Ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα ἀπὸ ἄλλον δρόμον. καὶ ἦλθα εἰς
 τὴν ἔρημον Φαράν. Ὅπου ἦρα ἓνα ἅγιον γέροντα φροσιῶτα εἰς Μονασθεῖς.
 Τὸν ὅποιον ἐπαρεκάλεσα. Νὰ μὲ κερύση. Νὰ μὲ ἐσθύση τὸ ἅγιον ῥῆμα.
 καὶ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς νομὴν σωθέρων. Ὁ δὲ ὄσιος βλέπωντάς με πῶς ἄω-
 ρεῖαν, καὶ ἔμορφον, εἰδειλία νὰ μὲ κρατήσῃ, διὰ νὰ μὴ σκαιδαλίζωνται οἱ ἀ-
 δελοὶ εἰς τὴν λόγμῃ. Ἐγὼ δὲ ἔυγαλα τελικόσα χρυσῶν, ὅπῃ ἐκράτησα
 ἀπὸ τὰ ἄνωθεν, καὶ δίδωτα εἰς τὰς χεῖρας τε λέγεσα. Δίξῃ ταῦτα χάριν ἐλεη-
 μοσύνης πάτερ τίμιε. Καὶ κάμε δὲ τὸν κύριον εἰς ἐμένα ἔλιος. Κυβερησιόν-
 με, νὰ ἔρω τὴν σωθέρων. Τότες ὄσιος βλέπωντάς με πῶς ἐκλαυον θερ-
 μότατα, ἐκατάλαβε τὸν πόσον ὅπῃ εἶχα φρός τὸν Θεόν, καὶ μὲ εἰδουσε τὸ Ἀγγι-
 λικὸν ῥῆμα. Ἐγὼ δὲ τὴν ἐχάρησα ὀλλωμε τὴν σολὴν, ἵτις ἦτον πολύτιμος.
 Καὶ τὰ ἄνωθεν νομίσματα. Καὶ τὴν ἐζήτησα δύο Βιβλία ὅπῃ εἶχεν πολύτι-
 μα. Τὰ ὅποια εἶχασιν ὀλλω τὴν ἀκολοθῆσαν τὴν Μοναχῆ, καὶ ἔτερα χρυσῶ-
 ματα φράγματα, καὶ ψυχωφιλῆ ἀναγνώσματα. Ὅστις καὶ χαρᾶς μὲ τὰ εἶδω-
 σε, καὶ τὴν ἄλλῃ ἡμέραν τὴν ἐζήτησα συγχώρησιν νὰ ἀνεχωρήσω εἰς τόπον
 ἔρημον. Ὁ δὲ ἐκλαυε λέγωντας, καὶ πῆ νὰ ὑπάγῃς θυγάτερ, ὅπῃ εἶσαι ἀμά-
 θητι, τῆς κατοπαθείας, καὶ ἀσκήσιως; Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῷ. Ἐλπίζω εἰς τὸν
 Θεόν, καὶ εἰς ἐυχάσσε. Ὅτι νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τόπον ἀρμόδιον, καὶ σωθέρων.
 Τίτις ὄσιος ἐκάμε προσῶχὴν νὰ μὲ κατῶσα εἰς τὸν κύριον. Καὶ δίδωντάς με
 πῆς ἄνωθεν Βιβλίας, καὶ τὴν πρέπεσαι συγχώρησιν ἀνεχωρήσα. Καὶ ἦλθα εἰς
 τὴν τὸν τόπον. Τὸν ὅποιον ἐριγομένη ἐπέμεινα ἡσυχάζεσα. Ἡμεῖν δὲ
 χρῶνται, ὅταν ἦλθα εἶδῶ, καὶ ἔκαμα, καὶ ἄλλως κῆ ἕως τὴν σημερον, ὅπῃ δὲν
 εἶδε καίνα ἄθροπον. Οὔτε ἀπὸ τιᾶ ἔλαβα τροφὴν ἔπιγειον. Μόνον εἶτι
 μὲ ἀποσέλλει καθ' ἐκαστὸν ὁ κύριος εἰς δῶ μὲ ἔυχαριστίας δοξάζεσα αὐτῷ
 τὸ ἱερὸ μνητὸν ὄμα.

Ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ (λέγει ὁ ἄνωθεν Ἐρημίτης ὅπου τὴν ἦρε) ἀπὸ τὴν μα-
 καρίαν εἰδάμασα. Βλέπωντας μάλισα πᾶς μὲ ὀλλωτῆς τὴν ἐγκράτειαν
 καὶ σκληραγωγίαν, ὅπῃ ἐφύλαξεν, δὲν ἠφανίσθη ἡ ἔμορφοιότης ὀλοπίλα.
 Ἀλλὰ ἔυγαυ ἀκτίνας τὸ φῶς ὀπῆς, καὶ λάμψιν ἀσκήσιον. Καθὼς ἦτον
 ὅταν ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸν κόσμον. Καὶ τὴν με ἐφάνη μέγα μουθέρων. Τότε
 τὴν ἐπαρεκάλεσα καταπολλὰ νὰ καταδεχθῆ νὰ φαγῆ ἀπὸ τὰ βρώματα ὅπῃ

οὐ δυνάσκει ἀλόντες τὸ πρᾶγμα. Καὶ ἔτι κἀν ἰμάτια πρὸς ἀφίκασι, νὰ σκι-
 πάζωνται. Καθὼς ἔν ἦπεν μίας ἡμέρας εἰς τὴν φυλακὴν ἢ γυνή, καὶ ἔτραγε
 μὲ τὸν ἀνδρατῆς, τὴν εἶδεν εἰς πλέσιος. Ὁ πῦ εἰσῆλθε, νὰ ἐλεήσει τοὺς πῆνη-
 τας. καὶ βλέπων τὸ κάλλος αὐτῆς, τὴν ᾠρέχθη. καὶ ἐρωτήσας αὐτὴν ὑπό-
 κρυφα, τί ἤθελεν εἰς τὴν φυλακὴν, τὴ ἔπε καταλεπῶς τὴν ὑπόθεσιν. Λέ-
 γειτῆς ὁ πλέσιος. Ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ κοιμηθῶ αὐτὴν τὴν νύκτα, ἐγὼ νὰ πληρώ-
 σω ὅλον τὸ χρέωςας. ἡ δὲ πάνσοφος ὄντας, καὶ πάγκαλλος τῇ ψυχῇ μάλ-
 λον, ἢ τῷ σώματι, ἀπεκρίνατο. Ἦ κῆσα κύριε, ὅτι ὁ Ἀπόστολος λέγει.
 Πῶς ἡ γυνὴ δὲν ἐξέκσια ζεῖ τὸ σῶματῆς ἀλλὰ ὁ ἀνδρατῆς. εἶναι κύριος, καρτέ-
 ρησον ἐν τῷ ἐρωτήσω. Καὶ ἀν θέλῃση ἐκείνος νὰ μὲ πορὸς ἀξῆ, νὰ κέρω τὸν
 λόγον σου. Ἀπεκρίθησα γὰρ ἀνήγειλε ταῦτα τὸν ἀνδρατῆς. Ὅστις ὡς γνωστικός
 καὶ πιστός πορὸς τὴν συμβίαι αὐτῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ πορὸς ὄσωου τὴν τιμὴν εἰς
 ἀπάλειαν. Οὔτε τας ψυχῆς εἰς αἰώνιον αἰχμαλωσίαν, δεῖ τὴν τῷ σώματος
 λύτρωσιν. Ἀλλὰ ἔπε ταῦτα πορὸν αὐτὴν κλαίωτας. Φύλαξαι τὴν ψυχὴν,
 καὶ τὴν σάρκα σου ἄσπιλον. Καὶ ἐλπίζω εἰς τοὺς οἰκτιρμῆς τῷ θεῷ νὰ μᾶς
 σείλη ἐξ ὑψους βοῦθειαι. Ὡ μακάριοι δεῖξαι. Καὶ εὐλογημένοι ἀνδρόγυον.
 Λάβετε ὅλοι οἱ ὑπανδρῶι διὰ τὸ ὑπόδειγμα. Ὡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς,
 καὶ πισότητος. Ἰδίτε εἰς ποταπὴν ἀνάγκην, καὶ πέναν ἐχάτιον εὐρίσκενται.
 καὶ πάλιν δὲν ἠθέλησαν νὰ πορὸς ὄσωου τὴν τιμὴν οἱ αἰοῖδιοι. Ποῦ εὐρίσκειται
 πορὸς πισωσὴν τὴν σήμερον. Ὡ πόσοι, καὶ πόσας μοι χεύουται δεῖ ὀλι-
 γον ἀργύριον. Διὰ ἑνα ἰμότιον. Ἦ σκεῖνος ἄλλο, καὶ δῶρον βραχίτατον. καὶ
 πορὸς ἰδου τὴν τιμὴν ἀτίμως. Τὴν ἀγαθὴν τους φέρω εἰς καταφρήτησιν. καὶ
 τὴν ἀθλίαν ψυχῆντῆς εἰς ἀτελεύτητον κόλασιν. Δὲν ἔκαμαν ἔπος οἱ πορὸς-
 ρημένοι, ὡς πισοί, καὶ σώφρονες. Ἀλλὰ πάσας τὰς ἐλπίδας αὐτῆς πορὸς
 τὸν σωτῆρα ἀέθειτο τὸν πάντα διωκόμενον. Ὅθεν καὶ βοῦθειαι θαυμασίως
 πλῆσιαι ἐπέτυχον. καὶ ἀκῆσατε, νὰ δεῖξαστε τὸν πλεσιόδωρον εὐεργέτην,
 ὅπε βραβύει τὴν ἀρετὴν πλῆσιως ἐμόνον εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοιτα. Ἀλλὰ καὶ
 πολλὰκις εἰς τῆσιν τὸν πορὸς κερρον. Διὰ νὰ λαβουν ὑπόδειγμα οἱ ἐπιλοι-
 τοι, νὰ φυλάγουν πρὸς ἐντολάτε ἀποφρασάλαται. Τὸν κερρον ἐκεῖνον εὐρί-
 σκετο εἰς αὐτὴν τὴν φυλακὴν ἕνας κλέπτης σιδηροδέσμιος. Ὅστις εἰθαύμασε
 βλέπωντας ἀρετὴν πορὸς αὐτὸν εἰς αὐτὸ τὸ ἀνδρόγυον. καὶ καταυγείς διὰ
 θεῖαν χάριν ἐδακρυσε λεγωντας. Ὡ θαῦμα ἐξαισιος εἰς ποταπὴν ἀναγ-
 κὴν εὐρίσπονται ἐτῆτοι οἱ ἄνθρωποι. καὶ πάλιν δὲν ἐπορὸς ὄσαι τὴν τιμὴν-
 πους, δεῖ νὰ μὴ ἀμαρτίσων. Ἀμὴ ἐγὼ ὅτεισ ἀθλιος ὅπε ἐπορᾶσα πόσας
 ἀνομίας, καὶ φόνους ἐτέλεσα. Πόσας τιμωρίας ἐκδέχομαι; Οὔτε κλαίων ἐρώ-
 ησε τὸ ἀνδρόγυον, νὰ πλῆσιάσουν. Καὶ λέγει τους. Εἰ γὼ ἔμαι κλέπτης,
 καὶ φόνους; Ὅθεν ἀνάγκη εἶναι καμίας ἡμέρας, νὰ λάβω καὶ τὰς πορᾶξεις μὲ

θάνατον. λοιπόν βλέπων τὴν ἀρετίνης κατατύχθηκα. καὶ θέλω νὰ σᾶς λυ-
ξώσω ἀπὸ ταύτης τὴν κακοπάθειαν. Ἐπάγετε γὰρ μὲ τὸν θάνατόν με εἰς τὸν
ἰδῆνα τόπον τῆς πόλεως, σκιάφετε. Νὰ εὐρήτε ἀμετρα χεῖματα. Νὰ πληρώ-
σιτε ὅλα τὰ χεῖρ. καὶ νὰ σᾶς ἀπομείνεν τόσα ὅτι νὰ περιβάτε ὡς ἄρχοντες. Καὶ
τότε ἐνθυμέσθημι ταύτῃ τὴν μεγίστην ἐνεργείαν, ὅτι δεῖ τὴν ψυχὴν με ἐλεη-
μοσύνην εἰς πένητας. καὶ κάμεται μνημόσυνα, καὶ λειτουργίας, ὅπως λυτρω-
θῶ, καὶ ἐγὼ τῆς αἰωνίης κολάσεως ὁ ἀκίλασος. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀπεκεφάλη-
σαι τὸν κλέπτην ὑποσάξει τὴν ἄρχοντος. Ἡ δὲ θυμὸν ἐπὶ τὸν ἀδρατῆς
δελήμα. Καὶ ἀπελθῶσα ἰύκτα βαθύα εἰς τὸν ρήθεντα τόπον, ἦυρε τὰ ἄσπρα ὡς
ἀναθεῖν. Ὅθεν λαβέσθα ταῦτα ἀνεχώρησε χαίρεσα. καὶ δεῖ νὰ μὴν ἐνοήση τι-
νάς τὴν ὑποθεσιν, ἰδ. δὲν ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον τὸ χεῖρος. Ἐως δὲ ἀπέδωκε τὴν σώ-
φρων, καὶ πᾶσι σοφὸς ὅλον τὸ δάνειον. καὶ ἔτας ἐλυξάθη τὴν φυλακῆς ὁ ἀνθρώπος.
καὶ ἐναρότης πολιτοδόμοι, ἀπὸ τῶν εἰς τὰς αἰωνίης μονὰς οἱ ἀειμνησοί.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΑΧΗΣ ΤΙΝΟΣ ἩΤΙΣ

Ὄνομα ἦν Πελάγιος. Καὶ ἐτέλεισεν ἐν Κοινοβίῳ τὸν βίον θάρισα.

Εἰς τὸ ἐ. Βιβλίον τῆς Λαυσαϊκῆς, εἰς κεφ. λβ'. φαίνεται ὅτι ἦτον μία παρθε-
νος πολλὰ ὡραία, καὶ πλέσιος. Τὴν ὁποίαν οἱ γοεῖς σαρκῶτης ὑπάν-
δρῶσαν. Καὶ ἐπήρασι γαμβρόν, ὁμοιον αὐτῇ ἐυχρηστῆ, καὶ πλέσιον. Ἐσωάχ-
θησαν λοιπὸν εἰς τὴν γάμους οἱ φίλοι, καὶ ἕλιτες ἰσχυγένεια. Καὶ ἐτραγῶδεν
χορέουτες, καὶ τὴν τῆ κόσμου σιωπῆσαν. Ἡ δὲ ἐυχρηστῆ ἀπὸ κορπῆς καὶ νυμφῆ ὄντως
τῆ βραβεία βασιλείας χεῖρ, δὲν ἠθέλησε νὰ χορίωση, ἢ νὰ τραγῶδηση, ἢ νὰ
χαρῆ ποσῶς εἰς τὸ ὑπόσωπον. Ἀλλὰ μᾶλλον ἔσκει σκυθρωπῆς. Πῶς ἐμίλλε
νὰ χάσῃ τὴν παρθενίαν, ἥτις ἐστὶν μεγάλη χεῖρ εἰς ἐκείνην ὅτι τὴν ἔχει, καὶ
τῆς ψυχῆς ὡραϊότης, καὶ ἐκαλλώπισμα. Ταῦτα συλλογιζομένη πασιόφως
ἢ ὑπὸ ἀνσιμνος, δὲν ἀκροάζετο ποσῶς τὰ παιγίδια, καὶ ὄργανα τῆ χορῆς. Ἀλλὰ
παρὰ νῆα ἐσοχάζετο, ὡς αἰετὸν ἀειμένοντα. καὶ εἰς ἐκείνην ἢ ψυχῆς καταφλέγε-
το. Ἀμὴ ἢ χαρῆς ἐπέτας τῆς ἐφαίνενται ὁδύναι, καὶ βίασσοι. Εἰσῆλθε λοιπὸν
Μοναχὴ εἰς τὴν κάμεραν. καὶ πῆρεσα καὶ γῆς ἰδέτε τὴν δεσπότη. Νὰ τῆς βοη-
θῆσιν νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν τῆς ἁσπιλον. καὶ ἔτας ἐγένετο. Ὅτι ἀφ' ἐκείνου
κατε, καὶ ἐπέσει ὁ γαμβρός εἰς τὸ σπῶμα, ἐπροφασίσθη ἢ κερὶ ἀσθένειαν.
ὅθεν ἀπελπισθῆς οὐμφοῖς αὐτῆς ἐκοιμήθησαν. ἔχασα λοιπὸν ἢ κόρη ἰδέει
τὸ μισοῦντο, ἐκέρβουσι τὰ τεύχεα τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐκείνη ἀνδρὸς καὶ ἰμάτια.
Ἐπειπε ἰφυγε μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν, εἰς ἕνα ὄνομασὸν Μοναστήριον. Καὶ πῆ-
ρεσα

ἰππευα εἰς τὴς πόδας τῆ φροεσῶπος μὲ δακρύων ἰδέετο, νὰ γένη καλόγερος.
 Καὶ τόσον πατεινὰ, καὶ γνωστικὰ ἐσύντυχε λόγια, ὅπῃ τὴν ἐκράτησεν ὁ ἡγέμε-
 νος. Νομίζοντες πῶς ἦτον ἄνδρας. Καθὰς εἰς τὸ φαινόμενον ἔδειχε, καὶ τὴν
 ἐπινόμασαι ὅταν τὴν ἐκαλογέρουσαι. Πελάγιον. Ἦτον δὲ ἀντίπιρα τῆ
 Μονασθεῖε ἐκείνη ἐπιρον γυωαῖκῶν φροντισήειον. Οἷτινος τὴν φροντίδα, καὶ
 ἐπιμέλειαι εἶχεν αὐτὸς ὁ ἡγέμενος, αἰς ἐνάρετος ὅπῃ ἦτον, καὶ σωφρονέαςτος.
 Ὅστις εἶχε ψήφισμένον ἕνα Μοναχὸν ἀπαθῆ εἰς τὴν σάρκα, καὶ ἄμεμπτον, νὰ
 ὑπεριπῆταις μοναχῶς εἰς τὰ χρεαζόμενα. Μιτὰ τὸν θάνατον τῆ ὁποῖα βλέ-
 ποντες ὅλοιο ἀδελφοὶ τὸν Πελάγιον, νὰ δέξῃ πολιτεῖαι θεάραςον, κοινῇ Γνώ-
 με ἐψήφισαι αὐτὸν φροντιστὴν εἰς τὸν γυωαῖκιον Μονασθεῖον. Ὅστις εἶχε τόσην
 σοφίαι, καὶ ἀγιότητα, ὅπῃ ἐκαθωδήγα εἰς τὰ πνευματικὰ ταῖς μοναχῶς
 θαυμασίως, με πολλὴν σύνεσιν. καὶ ὅλαις τῆ ἐυχαιεῖσσαν, δοξάζεσαι τὸν
 θεόν, ὅπῃ ταῖς ἐσελε τοῖτον καθοδηγόν, καὶ οἰκονόμον ἐπιμελέσασον. Ἀλλ' ὁ
 βάσκανος, καὶ φθονερός ὄφει μὴ ὑποφείρωντας νὰ βλέπη τὸ ἀγαθόν, ἐνείργησε
 σκάνδαλα. καὶ ἐδυσφήμισε ψάδῶς τὴν ἀμόλυτον, με τρόπον τοῖτον ὁ κα-
 κομήχαρος Ἦγουε ἐκεῖ εἰς τὸν παρθενῶνα Ἦτον μία κέρη ὅπῃ ὑπεριπῆταις
 μοναχῶς, ἐχεσα γνώμην, νὰ μονάση, καὶ ἐκείνη με τὸν παρὲν. Αὐτὴν ἐπέιρα-
 ξεν ὁ δὲ βολος καὶ τῆς ἔδωκεν εἰς τὴν σάρκα τοῖτον πόλεμον. Ὅπῃ δὲν ἐδὴ-
 νήθη, νὰ ὑποφείρη ἡ ἀθλία τὸ σκάνδαλον. Ἀλλὰ ἐπόρνευσε με ἕνα νεώτερον.
 Ὅθεν ἐπειδὴ ἐγασραῖθη, δὲν ἐβόλει νὰ σκεπασῇ ἡ κακοπραγία. Ἀλλὰ ἐφα-
 νερώθη εἰς ἅπαντας. Τοσαύτῃ λυπῆναι λειπὸν ἐπήρασι, καὶ τὰ δύο Μονασή-
 ρια, ὅπῃ δὲν εἶχασιν ἀνεσις, τὴν αἰχύνην μὴ ὑποφείροντες καὶ πολλαῖς ἠρώ-
 τησαι αὐτὴν, νὰ ὁμολογήσῃ τὸν σωρηγὸν τῆ κακῆ. καὶ δὲν ἠδύλησε πώποτε.
 Ὅθεν ἅπαντες εἶχασιν ὑποψίαι εἰς τὸν Πελάγιον διὰ συνεργίας τῆ δαίμο-
 ρος. Ἐκαμαὶ ἐν μία ὥραι μεγάλῃ συνάξει. Καὶ πάντες οἱ Μοναχοὶ κοινῶς,
 ἐκαπέκειναι οἱ ἀδιάκριτοι τὸν αἰένου αἰεὶ ὑπὲρ θεου. Καὶ ἐφυλάκωσαι
 αὐτὸν με πολλὴν αἰχύνην, καὶ σύγχεσις εἰς ἕνα λάκκον τῆ ὄρες σκοτεινόν, καὶ
 ἀπαρμυθῆτον, καὶ δίδοντες τὴν φροντίδα εἰς ἀσπλάγχνε πολλὰ, καὶ ἀνελεῖ-
 μονος, τὸν ἐφείσαξαν, νὰ τὸν φυλάγῃ ἐπιμελῶς, καὶ ἐὰ μήνυ διδῆ ἔτερον βρώ-
 σιμον, εἰ μὴ μόνον ὀλίγον ὕδωρ τὴν ἡμέραν, καὶ κοματὶ κερθίψωμον. Οἷπως ἐν
 ἔμεινεν ἡ παμμακάριστος ἐγκλειστος εἰς τὸν ζυφωμένον ἐκεῖνοι τόπον, καὶ ἀ-
 παραλήτον. Ἦσ' ἠρμήνη πάσης παρμυθίας ἀθρωπίνης, καὶ ἀπολαύσεως.
 Μόρον εἶχε παρηγορίαν τὴν Μαρτυρίαι τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως. Καὶ ἐυχαι-
 εῖσαι τὸν κύριον ἐκδέχομένη τὴν μέλλεσαι ἀναπόδωσιν. καὶ ἐνθυμημένη τῆ
 δεσπότη χρεῖσ τὸ ὑποδειγμα. καὶ τῶ λοιπῶν ἀγίων τὰ δεινὰ κολασήρια.
 Ὅπῃ ὑπέμειναι ἀδικα διὰ τὴν ἐράνιον ἀπολαύσιν Ἀποστολοῖ, Προφήται, καὶ
 Μάρτυρες, ἐχαίρειν ἡ πάνσεμνος εἰς τὰς θλίψεις, καὶ δυσφημίας. καὶ καρπει-

κῶς ὑπέφερον ἅπαντα ὑφραυομένη, πῶς ἐβασαίριζτο ἄδικα. Ταῦτα γὰρ
 ὑπέμεινε ἡ πολυάθλος Μάρτυς ὅλον τὸν καιρὸν, ὅπῃ ἐζησε, καὶ δὲν ἀμολόγη-
 σε τὴν ὑπόθεσιν, ἕως ὅτου ἤλθε ἡ ὥρα, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποθέμῃο. Τὴν
 ὅποιαν τῆς ἐφαίρωσεν ὁ κύριος, καὶ ἤλθε πρὸς αὐτὴν ἐράνιος Ἄγγελος λέγων-
 τας. Χαῖρεν ὑμῖν τὴν ἀθάνατον βασιλείαν. Τὸν ὅποιον ὡς πάνσοφος ἐφο-
 τίμησεν, καὶ ἐμίσησεν πᾶσαν δόλολασιν πρὸς καιρὸν. Ἐλθὲ λοιπὸν νὰ δόλο-
 λάσις καὶ αἰὼνια ἀγαθὰ, καὶ δεξάσῃ ἀμάρταν, ἀντὶ τῆς φροσκαίρης δυσφη-
 μίας, καὶ συκοφαντίας ὅπῃ ἀδίκως ὑπέφερες. Ταῦτα ἡ μακαρία ἐυαγγελισ-
 θῆσα ἠγαλλίασατο, καὶ ζητήσασα χάριν ὀλίγον, καὶ καλαμέριον ἐγραφε
 ταῦτα πρὸς πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα. Ἐγὼ ἐχρηθίμην δὲ γονεῖς ἐυχρῆεις, καὶ
 φειφαίης. Ἀμὴν δεῦνὰ φύγω τὰς βιοτικὰς θορύβους, καὶ τῶν ἀμαρτημάτων
 τὸ Πέλαγος, ἐγὼ νὰ Μοναχὸς, καὶ ἐφύματσα λέγεσθαι ἵτι ἦμεν ἄνδρας, δεῦνὰ
 γλυτώσω τὰς τῶν δαιμόνων ἐνέδρας, καὶ βρόχια. καὶ ἔπος ὑπὲρ εἶξα μὲ τὴν
 φραξὴν μᾶλλον, ἢ μὲ τὸ χῆμα, καὶ λόγια, πᾶς εἶχα ἀρρίνω πὸν φρόνημα, καὶ ἀν-
 δρώαν δῖναμιν. Ἐπειδὴ διωθήθηκα νὰ τελέσω ἀρετὴν τὸ ἀμάρτημα. Ἰπο-
 μένεσα μεγαλοφύχως τοιαύτῳ συκοφαντίαν ἄδικον. Καὶ χωρεῖς νὰ πᾶ-
 σω, ἕκαμα ὡς ἀμαρτωλὸς μετάνοιος. Τώρα λοιπὸν, ὅπῃ μὲ ἐφροσκάλεσεν ὁ
 γλυκύτατος κυριός μου, φῶσκαλῶσας ὅσοι δεῦνὰ ἄνδρα μὲ ἐνομίριζε. Νὰ μὴν
 ἐγγίξη τινὰς σας τὸ σῶμα μου. Ἀλλὰ αἱ ἀγίαις παρθένοις τὴν Μοναστείαν ἄς
 τὸ ἐνταφιάσασιν. Καὶ αὐταῖς ἄς μαρτυρήσεν εἰς τὰς συκοφάντας πῶς εἶμαι
 (καθὰς εἶπα) γυνὴ παρθένος, καὶ ὄχι πόρνος, καθὰς με ἐκαταλάλισαν. Ἀφ᾽
 εἰ ἐγραφε ταῦτα, καὶ εἰελε τὸ γράμμα εἰς τὴν μονὴν μὲ τὸν φύλακα, ἐξῆλθεν ἡ
 μακαρία ψυχὴ ἐκ τῆς σώματος, καὶ ἀπῆλθεν νὰ δόλολάσῃ τὴν ἐράνιον ἐυφρο-
 σύνην, καὶ ἀγαλλίασιν. Ὁ δὲ ἡγέμερος ὡς εἶδε τὸ γράμμα ἐδραμῆν εἰς τὴν
 φυλακὴν μὲ ὄλους τὰς Μοναχὰς, καὶ μονάσελαις, καὶ εὐερισκοντες ἀληθῆ τὰ γρα-
 φόμῃα, ἐξέπληξαν ἅπαντες, καὶ ἐμεινω ἐντρομοί, φοβέμεροι τὴν ἄνω δίκην.
 Μήτους παιδίωση δικαίως, δεῦνὰ τὴν κρίσιν ὅπῃ ἕκαμα ἄδικα. Πίπτοντες ἐν
 ἴουλα βῶς μὴ δακρύων εἰς τὸ τίμιον λείψανον, ἐδουλωται, νὰ τὰς συχωρήσῃ
 τὸ πᾶσιμον. Ἐπειδὴ ἐν ἀγνοίᾳ ἠμαρτούσαν. Ἀφ᾽ εἰ γὰρ ἐκλασαν ἰκανὰς
 ἡμέρας, ἐνταφιάσαν ἐντίμως αὐτὴν εἰς τόπον σεβάσιμον. Δοξάζοντες πατέ-
 ρα ἡ ὄν, καὶ ἅγιον πνεῦμα τὸν ἕνα θεόν, ὅπῃ τὴν ἐδουάμασε, νὰ νικήσῃ τὰς ἐνέ-
 δρας τῆς δαίμονος μὲ τοσαύτῳ ὑπομονὴν θαυμασίον. Δίης ἡξιάθη τῆς αἰ-
 νίς μακαριότητος. Ἡς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχῆν, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΙΚΟΥ

ΝΟΥΘΕΣΙΑΙ ΩΦΕΛΗΜΟΙ

Πρὸς κάθε Μοναχὸν ὅπῃ ποθεῖ νὰ φυλάξῃ
πολιτικὴν διαίτησιν.

Γέρων τίς ἐνάρετος ἐκάθετο εἰς τὴν ἔρημον, πλησίον τῆ μεγάλες Ἀγκωνίης. Καὶ παγιένοντας μετὸν μαθητὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον εἶπε χρεῖα τινὰ ἔκαμναν εἰς μίαν χάραν μίαν ἑβδομάδα. Ἐβλῆποντες κατ' ἡμέραν τὸ πρᾶν ἄνδρας τε, καὶ γυναικάς τε, πῶς ὑπήγγυαν ἔξω εἰς τὰ μνήματα, καὶ ἔκλαιον πᾶς ἕνας τὸν συγγρηῖτε ἕως τρεῖς ὥρας, εἶπε τῷ μαθητῇ αὐτῷ.

Βλέπεις τέκνον πῶς ὀδύρονται ἔτσι τὲς νεκρὲς αὐτῆς, καθ' ἑκάστῳ ἀπαρηγόρητα; Πιστεύσόν μοι, ὅτι εἰὰν δὲν κάμωμι, ἔῃ μῆς τὸ ὁμοιον, κολαζόμεσθην. Ἦν ἔπος ῥέφαντες ἕν εἰς τὸ κελῶντες, ἔκτισαν μακρόθεν τὰ μνήματα τες. καὶ κάθε ταχὺ ὑπήγγυαν. Ἐκλαίει πᾶς ἕνας ὡς νεκρὰν τῷ ψυχῆντε. καὶ ὅταν ἔβλεπε ἀμελέντα, τὸ νέον ὀγέρωντας τῷ ἔλεγε. Ἐγγυρε τέκνον. Ὅτι ἐκείνοι ἔχουσι μίαν ὥραν πῶρα εἰς τὰ μνήματα κλαίοντες. Μίαν ἡμέραν εἶπεν ὁ νέος πρὸς τὸ γέροντα. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι σκληρά. Ἐδὲν ἔμπορῶ νὰ κλαύσω ὁ ἄθλιος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Κοπίασον ὀλίγον χρόνον, ἔπόνεσον. Νὰ σὲ ἀπλαγχνισθῇ ὁ θεὸς νὰ σὲ χαρίσῃ τὰ δάκρυα. Ἐτὸτε δὲν ζημιώσῃσαι πλέον τοιαύτῳ χάριν πολύτιμον. Ὅτι καθὼς ὅταν πληρωθῇ ἡ καρδία μετ' ἰσαγίταν, δὲν ἔχει ποσῶς τινὰ ἴασιν. Οὐ πῶ ἔ ὁ θεὸς ὅταν πλήξῃ τινὰ μετὸ πένθος, δὲν μισοεὐγίει πλέον ὁ πόνος ποσῶς ὑπὸ λόγου τε. Ἀλλὰ μένει ἕως θανάτου εἰς αὐτὸν ἡ κατάνυξις. καὶ εἴτε τρώγῃ, εἴτε φερεπατῇ. Εἶπε ἄμλο τί ἔργάζεται. Πάντοτε ἔχει τὸ πένθος, καὶ τὰ δάκρυα ὅπως, ἔ ἂν ὑπάγῃ. καὶ κλαίει ἀγαλλιῶ μένος. Ἐν μιᾷ δὲ τῆς ἡμερῶν βλέπων ὀγέρων τὸ νέον βαρυνθέντα ὑπὸ τὰ βρώματα, εἶπεν αὐτῷ. Γίνωσκε τέκνον, ὅτι τὸ πένθος εἶναι ὡσπερ λυχναέριον ἀπ' ἔμμιον. Ἐ εἰὰν δὲν το φυλάγῃς ἀκριβᾶ, ἔσβύνει παρ' ὀφθῆς, καὶ ἀφανίζεται. Πρέπει λοιπὸν νὰ φυλάγῃσαι ὑπὸ τῷ πολυφαγίαν, ἔ πολυπνίαν, καὶ καταλαλιάν. Ὅτι αὐτὰ διώκεσι τὸ πένθος. Ἐ τι δὲ καὶ πᾶσα ἀνάπαυσις σώματος. Ὅθεν πρέπει ὅστις ποθεῖ τὸ Χριστὸν, νὰ μὴν ἔχη φιλαυτίαν ποσῶς. Ἀλλὰ μᾶλλον νὰ διαγῇ σκληρὰ Γωγίαν, καὶ ἄσκησιν. Ὅταν λοιπὸν εὐφρῆς ἄρτον καθαρὸν ἄφισ αὐτὴν εἶπε τῷ Χριστῷ, καὶ φάγε τὸν ξηρὸν, καὶ κείθωμον. καὶ ἂν σὲ τύχη ὀδινὸς εὐμορφος ἄφιστον, καὶ πῖε τὸν ξινὸν, ἐν θυμέμενος τὸ ὄξος ὅπῃ ἔποτισαν τὸν δεσπότημας. Ἐ ἂν τρώγῃς ὀπάραν μὴ χορτάσης. Ἀλλὰ ἄφισ, καὶ τὸ μέρος τῆ Χριστῷ. Ἐ ἂν

εὔρης ἀπαλὸν ὄροσ κομμάλιον ἄφες αὐτὸ, κὶ βάλε λίθον. Ἐὰν τύχη μαγέ-
 ράμα εὐμορφον, βάλε ὀλίγον ὕδωρ, νὰ χάσῃ τ' ὀροσιμάδατε, κὶ ἀπλῶς εἰπῆν
 εἰς κάθα φράγμασε ἔνωσον μικρὰν θλίψιν εἰς τὸ φαγί, ποτὸν, κὶ ἔδυμα. κὶ
 ζῆσον μὲ σενοχωρεῖαι, κὶ ταπένωσιν πᾶντοτε, ἐπιθυμέμιος τ' ἀγίων ἀπάνταν
 τὰς θλίψεις, κὶ βίασασα, εἰάν θάλῃς νὰ κληρονομίσης τ' ἐκείνων μακαριότητα,
 κὶ ἄπολαυσιν. Ἐξόχως δὲ ὅταν σὲ ὑβρίσει ὑπόμεινον δεχ' τὸν κύριον. Ὅτι
 πολλὴν ἀφέλεια σὲ δίδει ἡ ἀτιμία, κὶ καταφρόνησις. κὶ σ' ἔρχεται ὡς πο-
 τάμι τὰ τακρυα. Ὅθεν φρέπει νὰ εὐχαρισᾷς τὸν ὑβρίσαντα.

Ἐάνσε εἴπη ὁ λογισμὸς νὰ κάμῃς τ' ἡμέραι τ' ἑορτῆς δεχ' φορρα βράμα-
 τα, μήτε ἀκέρσης, ἔτι ἰεδαῖ κῶς ἑορτάζεις. Ἀμὴ τῆς Μοναχῶν ἡ ἑορτὴ εἶαι τὸ
 πένθος, κὶ δακρυον. Ἐὰν ἀκέρσης πῶς σὲ ἐκαταλάλησε τινὰς, σ' εἰλαυτε τίπο-
 τας χάρεσμα, διὰ νὰ ἔχῃς παρήρησιαν νὰ λέγῃς πρὸς κύριον. Ἄφες ἡμῖν τὰ
 ὀφειλήματα, ἔτι ἐξῆς. Ἐὰν ἔχῃς μικρὸν κελλίον, ὑπόμεινον, ὡς πάροικος, κὶ
 μὴ κτίσης τρανήτερον, διὰ νὰ εὔρης εὐρυχωρεῖαι εἰς τ' ζῶν τὴν αἰώνιον. Ἐὰν
 ἐξέλθῃς ἐκ τῆς κελλίσε διὰ χρεῖαι τινὰ, κὶ ἀφανιδῷ τὸ πείθος, ἔτι ὑποσρέ-
 φῆς πάλιν ἐπιμελήσῃς νὰ τὸ ἀποκτήσης. καὶ κάμῃς τρόπον νὰ εἶναι ὅλασε τὰ
 σκευῆ, ἔτι ἀγγεῖα πενήτη ὡς τ' πενήτων, ἔτι εὐτελέσασα. Μήτε ποτίσης ἀποκτή-
 σης ἀργυρὸν, ἢ ἔτι ἄλλο πολυτίμον τίποτα. Ὅτι ὅλα τὰ εὐμορφα φράγματα
 διώκει τὸ πείθος, ἔτι κατὰυξιν. Ἀμὴ τὰ εὐτελή, κὶ καταφρονέμενα σὲ φέρ-
 νουσιν εἰς ταπένωσιν. Ἀς εἶναι λοιπὸν ταῖ ματιάσε, κὶ ὑποδήματα, κὶ τὰ λοι-
 πὰ σκευῆσε ποσῶτον εὐτελέσασα, ὅπῃ εἰάν ἔλθῃν κλέπτῃς εἰς τὸ κελλίονσε, νὰ
 μήτα χρεῖάζονται, κὶ εἰάν ἔχῃς σκευὸς τί, ἢ μάχαιραν, ἢ ἄλλο ἀγγεῖον εὐμορ-
 φον, κὶ τὸ ὀρέγῃσαι, χάρεσαιτὸ διὰ τ' ψυχῆσε. Διὰ νὰ διδάξῃς τ' λογισμὸν
 νὰ μὴν ἀγαπᾷ ἄλλο τίποτα, εἰ μὴ μόνον τ' κύριον. Ἐὰν ὀκνεῖσῃς τ' νύκτα, κὶ
 δὲν συκοδῆς εἰς τ' ἀκολοθίαισε, μὴ φάγῃς τ' ἡμέραι ἐκείνῃ ὀλόπιλα. Ὅτι
 ὅσον κέρμα, ἔχει ὁ κλέπτῃς, τὸ πλεῖον κατὰκρῖσιν ἔχει, κὶ ὅστις ἀμὴ τ' ἀκολο-
 θίαισε. Ἐξω ἄπο τῆς ἀρρώσε, κὶ ἀθινῆς. Οἱ ὅποιοι εἶναι χρεῖσασα, κὶ αὐτοί,
 νὰ προσευχονται μὲ τ' ἔνν ὅπῃ γίνετα δι' ἄπο κέπον. Ἐὰν καταλαλήσης τι-
 νὰ, ὑπαγε βάλλετε μετ' αἰοια. κὶ ὁμολόγησον τὸ πᾶσιμασε. Διὰ νὰ φυλά-
 γῃσαι ἐπιμελέτερον ὕστερα. Ὅτι ἡ καταλαλία εἶναι τ' ψυχῆς θάνατος. Ἐάνσε
 φέρῃ τις ἀδελφὸς δέρον τίποτα, εἰάν εἶναι πῶχος ὀρεστε ὀρεσώτερον, εἰ δὲ
 ἔτι δὲν ἔχῃς. Βάλλετε μετ' αἰοια, κὶ κάμῃς πρὸς τ' θεῖον δεχ' τ' ψυχὴν ἀπὸ δέ-
 σιν. Ἐὰν ἀγαθῶς εἰς τῆς βίεσ τῆς ἀγίων καμῖσαι φράξῃ θανατάσιον. Συζή-
 λωσαι τ' ὁμοιον. Καὶ εἰάν δυνηθῇ, νὰ τ' τελειώσης ὀρεσ τ' ὀρεσας τῆς παντοδου-
 νάμου δεῶ. Εἰδὲ κὶ δὲν τῶν κατορθώσε, μέμψῃς τὲ λόγους ἄς ἀδύνατον, κὶ
 ἀυποού ἵπον. ἔτι ἔχε κ' ἂν τ' μακαρεῖαι ταπένωσιν, ἔλεγχων πάντοτε τ' ψυ-
 χῆσε. Ἐὰν ὀκνεῖς εἰς τ' ἔρημον, ἔτι ἴδη, ὅτι ὁ θεὸς ἔχει τ' φροντίδασε, φυλάγῃ
 νὰ

να μὴν ὑψωθῆ ἡ καρδία σου. Καὶ ἐπάρῃ ὁ θεὸς δὴ πρὸ σὲ ἢ βοηθηάντε. Ἀλλὰ λέγει ὅτι ὡς ἐλείμων γινώσκοντας ἢ ἀδυνάτους, σὲ τρέφει χάριτα. Ἐάν σου ἔλθῃ πορνείας πόλεμος, ἰριύνησον ἢ αἰτία να ἢ σκόφης, ἢ δὴ πρὸς τρυφὴν ἢ λθῆ, καὶ ὕπνον. Ἡ δὲ ὑψηλοφροσύνη σου, ἔκατάκεισιν. Ὅτι χωεῖς αὐτὰ τὰ πύσσερα ἀμαρτήματα, δὴν ἔρχεται τοῦτος πόλεμος. Ἐξίταξι συγχράκις εἰς τὴν ἐφοροκοφίαν, καὶ αὐξάνει ἢ ἀρετὴν φεισάσπερον, δὴ να παγίεις καθ' ἑκάστῳ ἐμφοροδεν. καὶ ἐξόχως εἰς τὴν ταπεινώσειν. Χωεῖς ἢ ὁποίας, ἔ τῆς ἀγάπης τινὰς δὴ σώνεται. καὶ νικρὲς ἀνάσκησι. Ἐάν δὲν ἔχῃς κατάνηξιν. Ἡ γαστριμαργία εἶναι αἰτία, ἢ ἡ κωδοξία. Ἐάν σου δόση ἀγάπῳ τινὰς, ἔ εἶσαι χρεαζόμενος ἔπαρε τὸ δῶρον, εἰ δὲ ἔ ἔχῃς μῆτο δεχθῆς. Ὅτι ὁ σατανᾶς σὲ πειράζει, να λάβῃς ὅσα δὴν χρεαζίσαι. Ἐάν τινὰς ἐπαινήσῃς εἰς τὸ φροσωπον, ἐνθυμῆ τὰς ἀμαρτίας σου, να ταπεινώσει. ἔ δέησε τὸ θεὸν να σὲ φυλάγῃ δὴ πρὸς ἔπαρσιν. Ἐάν ἔχῃς τὸ πῆθος, μὴ νομίσης ὅτι μὴγα τίποτις ἐκαπορῶσεις. Ὅτι ἂν ἴδῃ ὁ θεὸς πῶς ἐπαίρησαι, σὲ πέρνει τὸ χάρισμα. ἔ μένει ξηρὰ ἢ καρδία σου. Ὅταν δὲ ἔλθῃ σου ἢ κατάνηξις, ἄφῃς πῆργό χειρον, ἔ φροσεύχῃ. Μῆ τως ἔ ἢ λθῇ ὁ χαρὸς ἢ σῆς πλειώσιως. καὶ δὴ αὐτὸ σὲ ἐχάρισσε καὶ κύριος τὰ δακρυα. Διὰ να ἔωρῃς δὴ αὐτῆ μὴκρὸν ἔλεος. Ὅτι καθὼς ὁ σατανᾶς ἀγωνίζεται εἰς τὴν ὥραν τὴν θανάτου, να νικήσῃ ἢ ἄθροπον. Οὐ τως καὶ ὁ θεὸς ὡς ἐλείμων τὴν βοήθειαν εἰς τὸ τέλος ἢ ζωῆς, να σωθῆ μετ' ὀλίγῳ πρόφασιν. Ὅταν ἢ σου ἢ τῆς δὴ ἐλπίδος σου δύνασαι, να πορεύσῃσαι μετ' ὀπίσσε. ἔ μὴ ζήτησης ποτὶ ἔλεος. Μόνον ἔάν εἶσαι ἐν δέησι. ἔ ἀδυνάτους ζήτησον μετ' ἀπεινώσειν. ἔ εὐχέθη τὴς ἐλείμντας σου. Πρόσεχε να δὴ ὀκῆς τὴς ρυπαρῆς λογισμῆς. Καὶ μὴν ἐνθυμᾶσαι γυναικῶν. Ἀλλὰ ὡς σου ἔλθῃ ὁ κακὸς λογισμῆς, ἔγειρε εἰς φροσωδῆχῃ, ἐνθὲ μὴκος τὸ πάθος τὴν χεῖρ, ἔ τὰς τιμωρίας ἢ αἰώνιαν κολάσιως. Καὶ σὲ δάσον να μὴν ἔχῃς φιλία μετ' ὀπίσσε, ἢ μετ' ὀπίσσε ἀγένοιον. Ὅταν κάμνης ἐργό χειρον, ἔ ἔλθῃ ἢ ὥρα ἢ φροσωδῆχῃς. Μὴν ἀμελᾶς. Ἀλλὰ ἔχειρε εἰς τὴν θείαν δόξολογίαν, ἔ δὴ πρὸς τὰς κυεῖω κατ' ἑκάστῳ ὥραν τὸ φειλόμῃον. Ἐάν τύχῃς μετ' ἄλλης ἀδελφῆς, μὴ φαιεράσῃς ἢ πολιτεῖαν σου, πῶς δὴν τρώγῃς ὁ φάειον ἢ ἔλαιον. Ἀλλὰ κατάλυσαι μετ' ὀπίσσε χεῖρσιν. Μόνον δὴ πρὸς τὸν δῶνον να φυλάγῃσαι, ἐάν φοβῆσαι ἢ πύλεμον. Εἰ δὲ ἔ εἶσαι ἀσθενὴς κυβερνῆ να μὴν ἀρρώσῃσης χεῖροτερα, να βαραινῃς τὴς δὴ κωνέντας σου. Μόνον ὅταν εἶσαι ὀπίσσε, ἔ μάλισα εἰς τὴν νεότητα φεῦγεται ὀνιον, καὶ σὲ ὀπίσσε οἱ φίλοισ. Ὅτι ὀνιος, ἔ γυναικῆς κάμνην τὴς φρονίμης. ἔ γυνεῖτας ἄφροισ. Καὶ τὴς χωεῖρσιν δὴ πρὸς τὸν θεόν. Ἐάν πύσσε εἰς ἀμαρτίαν, ἔ μετανοήσης, σὲ ἔ τῆς πάντοτε ἔως τὴν ὥραν τὴν θανάτου σου. Ὅτι ἢ καὶ θεὸν λυπηθῆσαι ἢ ψυχῆς χαλινάει. ἔ δέησε ἀφῆνει, να ξαναπύσσε εἰς τὸ ἀμάτημα. Γίνωσκε δὲ ἔ τὸτο, ὅτι ὅταν ἴδῃ ὁ σατανᾶς, πῶς σὲ ἐχάρισσε ὁ θεὸς τὰ δακρυα. Τὸτο σὲ ἐνθυμίζει, να

κάμνης ὑπηρεσίας τινὰς τῆ κελλίῃ, δεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴ σωτηρίαν. καὶ εἰ-
σεῖ δὴ πῶς ἐγνώρισε τὴ πονηρίαν, καὶ δὴν ἀμελήσης τὸ ἀγαθόν. Τότε μάλο-
λον ὀπίσκειται καὶ σὲ, καὶ δίδεισε χαλεπώτερον πόλεμον. Καὶ σὺ ἔχεις ὑπομο-
νὴν. Καὶ χαίρει ζητῆσαι τὴ κυρίως βοήθειαν. Καὶ προσεύχεται ὅσον δύνασαι.
Ὅτι βλέπων ὁ θεὸς τὴ ταπεινώσιν σου, σὲ δίδει πολλὴν κατανύξιν. Καὶ τότε
ὅταν γούθῃ ἡ ψυχὴ σου τῆ θεῶ τὴ γλυκύτητα, μισθὸς μόνον ἰμάτια, καὶ βρώμα-
τα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴ σάρκα σου. καὶ τότε ὅταν μισήσης τὸ σῶμα σου ὡς ἐχθρόν,
καὶ ἀντίδικον, λυτρῶναι σου ὅλας τὰς παγίδας τῆ δαίμονος. Φύλαγε ἐν τῇ
ᾠδῇ ἀγγελίας τῆ Α' ββᾶ Ἡσαΐα, ὅτι λέγει ταῦτα πρὸς νεβουσαδμετ. Βλέπε
μοναχέ, νὰ μὴ ἐγγίχῃς μετὰ σάρκα ἀλλότριον, μήτε συγκοιμηθῇς μετὰ ἄλλον
τινὰ, ἢ νὰ φιλήσῃς πώποτε ἀγένειον πρόσωπον. Ὅτι πολλοὶ καταφρονήσαντες
τῆ μικρῶν ἐπέται, ἐπέσον εἰς μέγαλον βίβρον, καὶ ἐπολάθησαν. Ἐπειδὴ καὶ
θε μέγα κακόν, ἐρχίσει διὰ ὀλίγον. καὶ μετὰ καρὸν ὑπάγει εἰς τὸ χειρότερον.
Ὅστις φυλάξει τὰ αἰωθῶν μετὰ ταπεινώσιν ἀξιόνηται νὰ ἔχη κατανύξιν. Διὰ
τῆς ὁποίας εὐρίσκει τὴν σωτηρίαν.

Ε Τ Ε Ρ Α Ν Ο Υ Θ Ε Σ Ι Α

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ' Ε' ΝΟ' Σ Α' Β Β Α'

ἐναρέτου. Τὴν ὁποία ἐξυλκεν ἰνὸς ἀρχαίς. Καὶ τῆ ἐρμηνείῃ
πῶς νὰ κάμῃ, νὰ ἀξιοθῇ τῆς ἐρατῆς μακαριότητος.

Πρώτη καὶ καλὴ ἀρχὴ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς, ἢ τοῦ ἐκείνου, ὅτι θέλει νὰ μα-
κρύνῃ διὰ τῆ κόσμου τὴ ματαιότητα, ἔ νὰ ἀκολεθῇ Χριστῶ, εἶναι, νὰ
ἀρνηθῇ τὴ εαυτόν, καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τοπὸν ἡσυχον μακραινώντας διὰ τῆς
ᾠδῆς αἰσμάτων τῆς τῆ κόσμου, διότι καθὼς τὸ ὄμμα θεωρῶντα συχνῶς ἄνω, καὶ
κάτω καὶ εἰς τὰ πλάγια, ἔ μὴ εὐρεσκόμῃ βέβαιον εἰς τὴ αὐτὴν μίαν θεωρίαν
δὴν ἢ μπορεῖ νὰ ἰδῇ καλῶς, καὶ καθαρῶς τὸ ὁρώμενον, ἔπει, ἔ ὄνεις τῆ ἀνθρώ-
που, ὅτι εἶναι τὸ τῆς αὐτῆς ψυχῆς ἀληθές ἀποτὸν ὄμμα ὅταν ᾠδῆ πλέκεται εἰς
δεξιά φορα βιοτικὰ πράγματα, δὴν δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴ τῆς ἀληθείας ἐπι-
γνωσιν, ἀλλ' ὅταν εἶναι ὁδοσμένος εἰς τὴ ἡσυχίαν, τότε ἐγνωρίζει τὴ ἀλήθειαν.
Νὰ ἀναχωρήσῃς ἀνθρώπε διὰ τῆ κόσμου τὰ πράγματα, νὰ τ' ἀφίσης ὅλα, καὶ
νὰ μακρύνῃς διὰ ὅλα, δὴν εἶναι τὸ τὴ τῆς μοναδικῆς πολιτείας τελείωσις,
νὰ μακρύνῃς τῆ κόσμου σωματικῶς, ἀλλὰ ψυχικῶς. Τέτες νὰ ξεχωρίσῃς τὴ
ψυχὴν διὰ πᾶσαν σωματικὴν προσαρτέαν, νὰ μηδὲν ἀκολεθῇ, ἔπει νὰ σω-
πάξῃ πρὸς εἰς τὰ πάθη σαρκῶς, ἔ θελήματα, καὶ νὰ γίῃται εἰς ποιῶτον τρό-

πον, ὅπῃ νὰ λοιάξῃς πῶς δὲν ἔχεις ἔτι πατείδα, ἔτι ἀσῆτιῃ ἑράγμα Ἰδίων, ἢ φίλους, ἢ κτήματα το παραπάαι, κῆ νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἔξυρῃς τὰ ἔργα, κῆ φράξῃς τῆν αἰθρώπων προσῶς, ἀλλὰ νὰ ἔχεις τὴ καρδία ἐπιόμῳ, κῆ φορθυμον νὰ ἴδο-
 δέχεται τὰς διδασκαλίας, ὅπῃ εὐγένεσιν ἴδο τὴ θείαν γραφὴν, κῆ νὰ τῆ ἀφίνας
 νὰ τιπώνεται μέσα εἰς αὐτῆ, ἢ δὲ τῆς καρδίας νὰ γίνεται. Οὕτως, ὅπῃ νὰ ξε-
 μάθῃ ἐκείνα τὰ δεχάγματα, ὅπῃ τὴ ἐκρατῆσαι φοροτίτερα ἴδο μίαι κακὴν
 σωνθεται. Ὅτι καθὼς τὸ κειρὸ πῆ ἐπῆρετινὰ ἀπάνωτε δεχάτυπωσιν, δὲν ἡμ-
 πορῆς νὰ τῆ βάλῃς ἄλλῳ τύπωσιν ἀνίαι, κῆ δέντο ἀπαλύεις νὰ ἀφαισίης
 τὴ φρωτῶ, κῆ τότε νὰ τῆ ἐπιφῆρης τὴ ἄλλῳ, ὅποια βέλεισαι. Οὕτω κῆ ἡ ἀν-
 θρωπὴν καρδία, δὲν ἡμπορεῖ νὰ δεχθῆ τὰ θεϊκὰ λόγια, ἀδὲν εὐγαλι φρωτῶν,
 κῆ νὰ ἀλλιώσῃ τὰς χαρακτῆρας, κῆ τὰ σημάδεα, ὅπῃ ἴδο κακὴν σωνθεται
 ἐδὲ χθικε κῆ ὅταν δὲθῆ εἰς τὴ ἐνέργεια τῆν θείων λόγων, κῆ κάμεισιν αὐτοὶ χα-
 ρακτῆρα, κῆ δεχάτυπωσιν εἰς τὴ καρδία, τότε κατατῆ εἰς τὴν ἀσκησιν τῆς εὐσε-
 βείας, ἢ ὅποια τρέφει τὴν ψυχὴν μὲ τὰς θεϊκὰς λογισμὸς.

Τὶ ἄλλο φράγμα μακαριώτερον, ὡς ἀνὰ εἶναι ὁ ἀνθρώπος εἰς τὴ γῆν, κῆ νὰ
 μιμᾶται τὰ ἔρανια. Καὶ νὰ κάμῃ εἰς τὴ γῆν, ἐκείνα ὅπῃ κάμεισιν οἱ Ἄγγελοι
 εἰς τὴ ἔρανον, διὰ τὴ εὐχῆς, κῆ δοξολογίας τῆ συγχῶς, κῆ ἀπαισίως γημομένης.

Διατῆ τὸ ἡ ἀσκητικὴ ζωὴ, Ἄ Γελικὴ ἰνόμαζεται, ὅχι διὰ τὸ γῆμα, κῆ ἐνδυ-
 μα, ἀλλὰ δεχά τὴ μίμῃσιν τῆ Ἀγγελικῆς ζωῆς, τὴν ὅποιαν ἐργάζεται ἐκείνος
 ἀπῆ φορτῆ ἀπάνωτε τὸ γῆμα τῆς ἀσκήσιως. Πεῖν ἀρχίσει ἡ ἡμέρα, ἡ γου
 ἴδομισοὶ κῆ κῆ κινάται εἰς τὴ εὐχὴν, κῆ δοξολογίας, κῆ μεῦμνες, ἔ φαλω-
 δίας, νὰ τιμᾶ, κῆ νὰ δεξάξῃ τὴ κτίσιω, κῆ νὰ φροσκαλεῖται τὴ κτίσιω ὅλλω εἰς
 δοξολογίαν τῆ κτίσε. κῆ ὅταν εὐγένῃ ὁ ἥλιος. Οὐ μόνον δε ἀλλὰ τῆ γ. σ. ἔ θ.
 ὠραι, ἔσπειρον, κῆ ἴδο δειπνον, ἔ χεδ ὁν εἰπεῖν πᾶσαι ὠραι εἶναι ὁ ὕμνος τῆ
 θεῆ, κῆ ἡ δοξολογία εἰς τὸ σῶμα τῆ ἀσκητῆ, κῆ ὁ νῆστες πάντοι εἰς τὰ ἔρανια
 φράγματα. Καθὼς τὸ ἄλλος εἶναι ἄρτυμα εἰς τὰ φαγιτὰ, ἔσπει, κῆ ἡ εὐχῆ, ἔ δο-
 ξολογία εἰς ἄλας τὰς ἐργασίαις τῆ Μοναχῆ. Διότι δὲν ἡμπορεῖ νὰ κατασῆ-
 σῆ τινὰς ψυχὴν χαρμείνω. Χωρεῖς τινὲς λύτης μὲ ἄλλον ἔξοπον, εἰ μὴ μὲ τῆ
 παρῆσιαι τῆ θεϊκῶν ὕμνων. Ἡ ἡσυχία λοιπὸν, ὅπῃ εἶναι ἀρχὴ τῆ καθάρσιως
 τῆς ψυχῆς, εἶναι αὐτῆ, νὰ μηδὲν μιλή ἢ γλῶσσα τὰ ὅσα, ἔ ὅποια ἐργάζονται.
 Καὶ κάμεισιν οἱ ἀνθρώποι. Τὰ ὅματα νὰ μὴ θεωρῆσι σωματικῶς εὐμορ-
 φίας, κῆ φρασιότητος, αἰ ὅποια εὐμνεσι κακὴν ἀρχὴν εἰς τὴ καρδία. Τὰ ὅταν νὰ
 μὴν ἀκῆσι τὰ ἔραγάδεα δεχάτι δίδεισιν ἀφορμὴν φρὸς ἡδονὴν, ἔ ὅρεξιν σαρ-
 κικὴν, μὴτε λόγος ἀνθρώπων γελοιασῶν, ἔ μιτελιζόντων, οἰ ὅποιοι χαλῆς
 τὴ δύναμιν τῆ νοός, διότι ὁ νῆς ὅπῃ δὲν δίδεται εἰς τὰ ἔξα βιοτικά, μὴτε δε-
 σκορπᾶται, ἔ δεχάχεται εἰς τὰ κοσμικὰ ἴδο ἀφορμὴν τῆ αἰδῆσιων, μετα-
 τρέφει φρὸ αἰ τοπὶ εἰς τῆ λόγους, ἔ εὐερισκόμῳ σωσῆς, κῆ ὅλος εἰς αὐτῆ, αὐτὸς

μόνος διὰ τὴν λόγου ἀναβαίνει εἰς τὰ ἄνω, ἔσοχάζεται τὸ θεόν, ἔσται λάμψη εἰς αὐτὸ ὃ θεῖος φωτισμός, γίνεται ὅλος λαμπρός, καὶ καθαρός, ἔ τότε ξελευμοῦναι, καὶ αὐτῆς τῆ φύσεως, ἔ μήτε λογισμὸς ἔχει διὰ φασητὰ μήτε μέριμναν δι' ἐνδύματα. Μαῦ υἱεσκόμος ἐλεύθερος ἀπὸ τῶν κοσμικῶν, ἔ γνήνης λογισμὸς, ὄλητε ἢ σπυρδὴ εἶναι πῶς νὰ κατορθώσῃ τὰς ἀρετὰς, τὸ σωφροσύλῳ, τὴν ἀνδρεία, τὸ δικαιοσύλῳ, τὸ φρόνησιν. Καὶ ὅχι μόνον ταύτας, ὅπῃ εἶναι χυκαὶ ἀρεταί, ἀλλὰ ἀκοι, ἔ τὰς ἄλλαις ὅπῃ κατορθοῦν τέτων υἱεσκονται, ἔ ἀκολεθῶσι. Μία σράτα ὠφελιμος, ἔ πολλὰ θαυμασὴ ἔλα νὰ εὐρῆς ὅσον σὲ εἶναι ἔδιον, ἔ ἀρμόζεις εἰς ἔτῳ, εἶναι ἢ μελίτη τῆ θείαν γραφῶν. Ἡ γεν αἶναι, ἔ κατῆ χεις χραύματα νὰ ἀναγνάθῃς πολλὰ κίς. Εἰ δὲ καὶ δὴν ἔξυρῆς νὰ μελιτῶς, ἔρωτα νὰ μαθαίνῃς, ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς ἀγίας γραφὰς υἱεσκονται ἀπράξεις, ἔ αἱ ζωαί, ἔ τὰ κατορθώματα τῆ ἀγίων ἀνδρῶν, καὶ εἶναι ὡσάν εἰκόνες ζωντανῶς με ψυχὴν πρὸς παράδειγμα, ἔ μίμησιν τῆς ἐναρέτε ζωῆς ἔ κατῆ θεὸν πολιτείας. ἔ εἶτι χραύζεται καθὰ εἰς ἀπὸ δεκτὴ τὸ υἱεσκεῖ. Καὶ εἶναι ὡσάν ἓνα ἱατρῶν, ἔ ἔρ, ἀσῆρον, ἀπὸ τὸ ὅπῳ υἱεσκεῖ, ἔ λαμβάνει πᾶς τίς τὸ θεραπεία ὅπῃ χυρῆει καὶ τῆ ἀρρωστίατε. Εἶτις ἀγαπᾷ σωφροσύλῳ, ἔ παρθεναί ἀναγινωσκεῖ τὸ Ἰσραὴλ τὴ Ἰωσηφ. Τὴν ἀνδρεία μανθάνει ἀπὸ τῆ Ἰαβ. Τὴν πραότητα ἀπὸ τῆ Δαβὶδ, τὸ θεῖκὸν ζῆλον ἀπὸ τῆ Ἡλίαν. ἔ ἀπλῶς εἶτι ἀρετὴν ὀρέγεται πᾶς εἶας ἀς ἀναγνώθῃ τὸν βίον τὴ ἀγίε ἐκείνε, ὅπῃ ἔλαμψε ὡς ἑλαστότερον εἰς ταυτὴν τὴ ἀρετὴν, ὅτι καθὼς ὁ ζωγράφος, ὅταν ἰσρεῖ τὴν εἰκὸνα, σοχάζεται πολλὰ κίς, ἔ βλέπει τὸ ἀντιβόλαιον. Διὰ νὰ τὴν κάμη ὅσον δύνηται νὰ ὁμοιάζῃ μετὸ πρωτότυπον. Οὕτω πρέπει καὶ κάμη, ἔ εἶτις ὀπθυμᾷ νὰ γινῆ τέλειος εἰς τὰς ἀρετὰς, συχρῶς νὰ ἔρῳναι, ἔ νὰ θεωρῆ τὰς βίβας τῆ ἀγίων, καὶ κατορθώματα. ἔ νὰ σπυρδᾷ νὰ τὰς μιμάται, ὡσάν εἰκὸνα ἐμψυχον. Εἶτις θέλει νὰ γέννησὸς θεῶς, ἀς ἔξυρῆ ὅτι ἀλλοκίως δὴν γίνετα, εἰ μὴ ὅταν ἀπαρηθῆ παντὶ ὡς, καὶ μισησητῶς γνήναις φροντιδῆς. Διατί ὅταν δὴν διακόπεται ἢ ἐνδύμησις τὴ θεῶ, ἔ ὄνεσ δὴν ὄκταβᾷ τεταῖ ἀπὸ τὰ πάθη, ὅπῃ χυρῆνται, καὶ ἔρχονται, τότε κατακοῖ ὁ θεὸς εἰς τὴν λόγους. Εἶτις ἀγαπᾷ τὸ θεόν, τρέχει πρὸς τὸν θεὸν πάντοτε, διὼ χυρῆτας πᾶ πάθη, ὅπῃ τὸν ἐμποδίζουσι, ἔ δεχόμενος ὅλα τὰ ὀπθιθῆματα, ὅπῃ φέρνει πρὸς ἀρετὴν τῆ ἀθροπον. Πρὸ πάντων ἔν ἀδελφέ. Ἀφικρῆ, καὶ ἀποκρίνε χυρῆς φιλοτιμίαν, ἔ δὲξαν. Δὴν ἀντικόπταις ἐκείνον ὅπῃ μιλεῖ ὠφέλεμον τίποτας. Μὴ θέλῃς νὰ σῆσης τὸ λόγον σὲ διὰ ἐνδειξιν τῆ ἀνθρώπων, πῶς εἶναι λόγος σαφὸς, ἔ φρόνιμος. Μὴ δὲνὰ δίδῃς μέτρα, ἔ τάξαις εἰς τοὺς ἀνθρώπους πᾶς νὰ μιλεῖς, ἔ νὰ ἀκῆσαι. Μὴν ἐντρέπῃσαι νὰ μαθηθῆς. Μὴ φθονῆς νὰ ἐρμῆνυῖς εἰς ἕμᾶθεν ἀπὸ ἄλλον. Ἀλλὰ κήρυττε τὸ διδάσκαλον τῆ λογε ἐκίνε τὴ καλῶ, ἔ μαθηματος. Ὁ τόνος τῆ φωνῆς ἀς εἶναι ὁ μέσος, ἔ τῷ

πολλά τραχύς, Ἐ ἄγγελος μήτε πολλά σιγανός, νά μηδὲν ἀκεί τινὰς τ' λό-
γον, τ' ὁποῖον μελίται, κ' ἔξέταξι, πρῶτον μέσα εἰς τὸν νῆυσεν. καὶ τότε τὸν ἀφ-
νε νά εὐγνήν ἔξω τῆς σόματος. Ἀς εἶσαι πρῶτος τὴν σωτηρίαν, καὶ ἀν κάμνει
χρεία νά ἐπιτιμῆς τινὰ Φύγει τὴν τραχύτητα, ὅτι εὐκολότερα τὸν κάμνει
νά ἐπισρέψῃ διὰ τὸ σφάλμα τῆ με πρᾶσιτα, καὶ καλὸς σὺλν, παρά με ἀ-
γγελότητα, καὶ τραχύτητα. Πολλάς φοραῖς εἶναι καλός, καὶ ὁ τρόπος, ὁποῦ
ἔδειξεν ὁ Προφήτης Νάθαν πρὸς τὸν Δαβὶδ ὅταν ἤμαρτε, ὁποῦ δὲ τον ἐκατα-
δίκασε φαιραῖ, ἀλλὰ με τρόπον διόκρυφον τόσον, ὁποῦ τὸν ἔκαμε, καὶ ἐγνή
μονα χόστου κριτής, καὶ κατηγορος εἰς τὸ σφάλματου. Εἴτις εἶναι ταπεινός εἰς
τὸν νῆν βλέπει πάντοτε χάμαι σὴν γῆν, δὲν λιπῶντας διὰ τοὺς ὀφθαλμῆς-
του τὰ δάκρυα. Τὸ χῆμα, καὶ ἡ φορσία μὴ εἶναι με καμίας λογίς ἐπιμέ-
λειαν, ἀλλὰ νά σημαδεύῃ ἄνοισιν. Ἡ τρεῖ χεις, καὶ τὸ μαλινά εἶναι αὐχμηρά,
καὶ ἀνάλουςα, τὸ ἐνδύμα ἀπλυτον, καὶ ἀπᾶσρῦτον, καὶ ἀπλᾶς ἐκείνα ὁποῦ
κάμνουσιν οἱ θλιμένοι, καὶ οἱ κλαίοντες δὲ τὴν θλίψιν πους νά φαίνουται
εἰς ἡμᾶς τοὺς τὴν ψυχὴν διάμαρτίας φονεύσαντας. Τὸ ποκάμισον ἄς εἶναι
τραχύ, καὶ ζωσμένοι ἀπάνω εἰς τὴν σάρκα οὔτε πῶσα ψηλά, οὔτε χαμι-
λά, ἀλλὰ σῆμετρα. Τὸ πῶσιπάτημα μὴ εἶναι πολλά ὀκνὸν δὲ νά μὴ δείχνῃ
πῶς εἶναι ψυχὴ κοπιασμένη εἰς ἀγῶνας, μήτε πάλιν ὀγλήγορον, διὰ νά μὴ
φαερῶνι ὑψηφάνειαν. Τὸ σκέπασμα τῆς σαρκὸς ἄς εἶναι ἕνα, νά σώνη, καὶ
διὰ τὸν χειμῶνα, καὶ διὰ τὸ θερος κατὰ τὸν καιρὸν. καὶ μὴ γυρεύῃς νά εἶναι
τόρασον εἰς τὸ χρώμα διαλεκτό, ἢ εἰς τὸ φάμμα λεπτοῖ, ἢ μαλακόν, διὰ νά μὴ
γένῃς ὁμοιος τῆ γυναικῶν, ὁπᾶ γυρεύσιν εὐμορφίας, καὶ σολισμῆς, κ' ἄλλα
τοιαῦτα. Γὰ ὑποδήματα ἄς εἶναι ταπεινά, καὶ ἐκαταφρόνητα.

Καὶ καθὼς εἰς τὴν ἐνδύμασίαι πρέπει νά εἶναι, ὅσον κάμνει χρεία, κ' ὅχι
πῶσιπότερον, ἔτω κ' εἰς τὸ φαγιτόν, ψωμί ἄς θεραπέυση τὴν πείναν, κ' ὑδωρ
τὴν δίψαν τῆς ὑγειαίνοντας. Εἰ δὲ κ' εἶναι ἀνάγκη, κ' χρεία, θελεσιν ἀνασώ-
σει τὰ ποσεισίματα, δὲ νά φυλάσσει δύναμιν εἰς τὸ κορμινά εἰσεται εἰς
τὰς ἐσχάς, κ' εἰς τοὺς ἄλλους ἀγῶνας. κ' τὸ φαγιτόν μὴ εἶναι ἀρπακτικόν, ἔτι
σημαδεύει γαστριμαργίαν. Ἀλλὰ πάντοτε ταπεινά, κ' ἥσυχα, καὶ μάλισα
ὅσα φυλάσσει τὴν ἐκρατεία. Νά μηδὲν κινᾶσαι πρὸς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρ-
κὸς, ἀλλὰ καὶ ὅταν πρᾶγῃς νά μηδὲ εἶναι ὄνῃσσε ἀργός διὰ τὸν λογισμὸν
πρὸς τὸν θεόν, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ βρώματα, ὁπᾶ λαμβάνει ἡ σὰρξ πρὸς βοή-
θειαν, νά γίνουται ἀφορμὴ δοξολογίας πρὸς τὸν θεόν. Πρὶν νά φάγῃς κά-
με ἀξίαι εὐχὴν πρὸς θεόν, ὁπᾶ τὰ πάντα ἔκαμε διὰ λόγματος. κ' πάλιν με-
τὰ τὸ φαγιτόν ἐν χερσὶν σου διὰ ἐκείνα, ἔπᾶ μᾶς ἔδωκε, ἔδω πρόσκαιρα, καὶ
ἔχει νά μᾶς δώσῃ αἰώνια εἰς τὴν βασιλείαιατε τὴν ἐράνιοι.

Μία ἄρα μόνον σάνει εἰς τὸ φαγιτόν, καὶ αὐτὴ νά εἶναι πιτυπωμένη ὅταν νά

γίνεται ὡσαν ἄποδιαβατὴ μισημερίου. Ἡ' τὴν ἐνάτην ὥραν. Ὁ ὕπνος ἀς
 εἶναι σύμμιτρος. Ὅτι ὅταν κοιμᾶσαι βαθεῖα, σοῦ ἔρχονται φαντασίαις ἀ-
 φριπταῖς. καὶ πρέπει νὰ συγκρίνῃσαι τὸ μεσίονκτον νὰ προσύχῃσαι. Ὅτι ἡ
 νυκτερινὴ ἡσυχία δίδει ἄδιδαν τῆς ψυχῆς νὰ φανταξῆται τὰ οὐράνια κάλλη.
 Ἐπειδὴ τὰ ὄμματα δὲν θεωροῦσιν ἄπριπα φράγματα, οὔτε τὰ ἄτα ἀπέ-
 σιν ἄχημα λόγια, ὅπῃ βλαπτέω τὸν νοῦν. Ἀλλὰ μόνον τὸν θεὸν σοχαξί-
 σαι. καὶ μελιτᾶς νὰ διορθώσῃς τὴν πολιτείαι σου. Νὰ μὴ πᾶσις πλέον τῆ
 διαπότου εἰς τὸ ἔρχόμενον. Καὶ οὕτως ἀξιῶνῃσαι τῆς αἰωνίου βασιλείας ἡ
 οὐρανῶν. Τῆς ὁποίας νὰ ἐπιτύχωμε χάριτι, καὶ φιλανθρωπία τε κυρεῖ ἡ-
 μῖν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ, καὶ προσκύνησις. Σὺν τῷ
 ἀνάρχῳ αὐτῷ πατρὶ, καὶ ὁμοουσίῳ πνεύματι. Τῇ μιᾷ θεότητι. Τῇ μιᾷ δυ-
 νάμει. Τῇ μιᾷ βασιλείᾳ. Τῷ μόνῳ ἁφ' ἑαυτῶν ἀνάρχῳ, καὶ ἁφ' ἑαυτοῦ, καὶ δημιερ-
 γῶ ἡ ἅπαντων ἐν τριάδι Θεῶν, πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ, εἰς τοὺς ἀπεράντους
 αἰῶνας ἡ ἁπλοῦς αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

